

Over dit boek

Dit is een digitale kopie van een boek dat al generaties lang op bibliotheekplanken heeft gestaan, maar nu zorgvuldig is gescand door Google. Dat doen we omdat we alle boeken ter wereld online beschikbaar willen maken.

Dit boek is zo oud dat het auteursrecht erop is verlopen, zodat het boek nu deel uitmaakt van het publieke domein. Een boek dat tot het publieke domein behoort, is een boek dat nooit onder het auteursrecht is gevallen, of waarvan de wettelijke auteursrechttermijn is verlopen. Het kan per land verschillen of een boek tot het publieke domein behoort. Boeken in het publieke domein zijn een stem uit het verleden. Ze vormen een bron van geschiedenis, cultuur en kennis die anders moeilijk te verkrijgen zou zijn.

Aantekeningen, opmerkingen en andere kanttekeningen die in het origineel stonden, worden weergegeven in dit bestand, als herinnering aan de lange reis die het boek heeft gemaakt van uitgever naar bibliotheek, en uiteindelijk naar u.

Richtlijnen voor gebruik

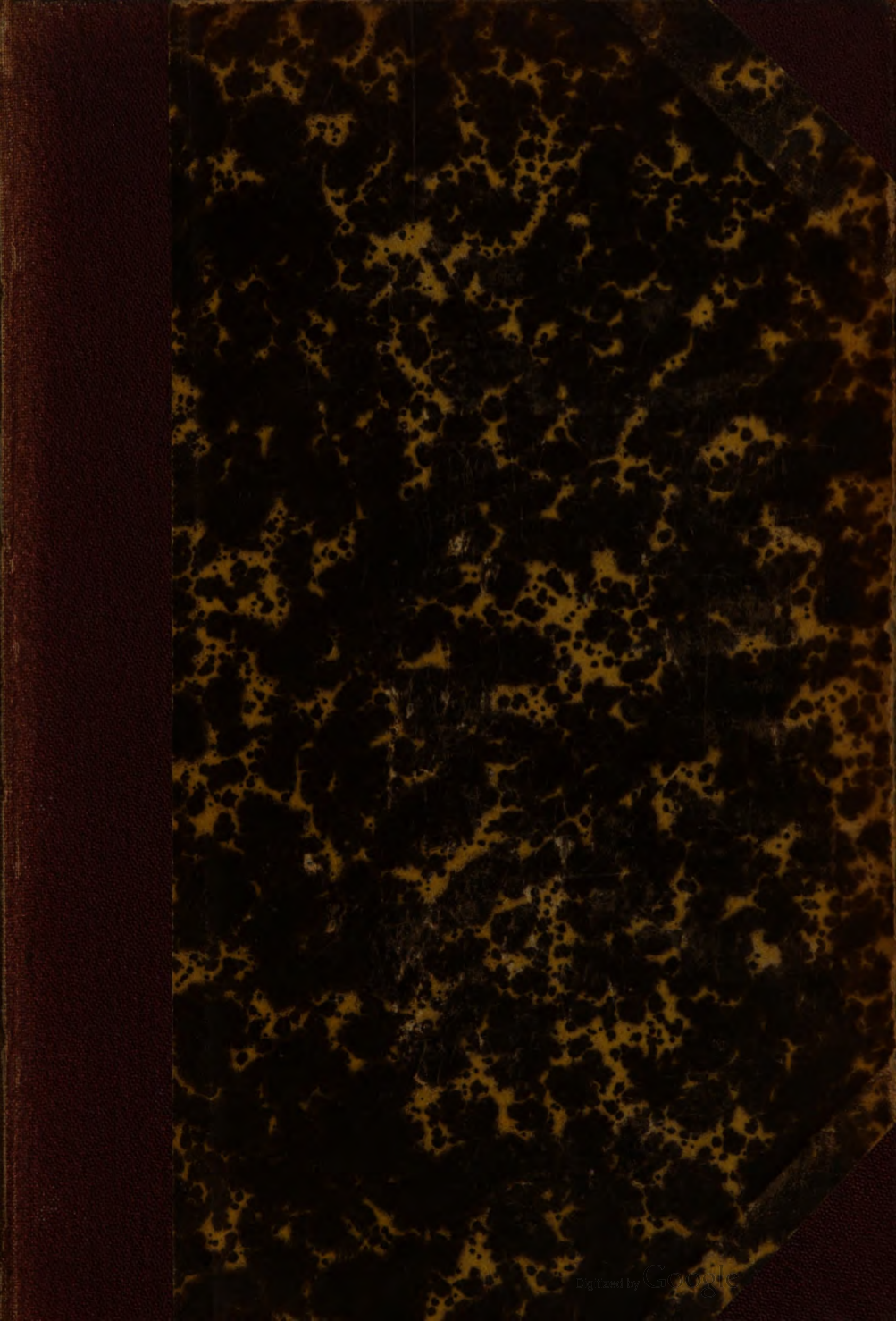
Google werkt samen met bibliotheken om materiaal uit het publieke domein te digitaliseren, zodat het voor iedereen beschikbaar wordt. Boeken uit het publieke domein behoren toe aan het publiek; wij bewaren ze alleen. Dit is echter een kostbaar proces. Om deze dienst te kunnen blijven leveren, hebben we maatregelen genomen om misbruik door commerciële partijen te voorkomen, zoals het plaatsen van technische beperkingen op automatisch zoeken.

Verder vragen we u het volgende:

- + *Gebruik de bestanden alleen voor niet-commerciële doeleinden* We hebben Zoeken naar boeken met Google ontworpen voor gebruik door individuen. We vragen u deze bestanden alleen te gebruiken voor persoonlijke en niet-commerciële doeleinden.
- + *Voer geen geautomatiseerde zoekopdrachten uit* Stuur geen geautomatiseerde zoekopdrachten naar het systeem van Google. Als u onderzoek doet naar computervertalingen, optische tekenherkenning of andere wetenschapsgebieden waarbij u toegang nodig heeft tot grote hoeveelheden tekst, kunt u contact met ons opnemen. We raden u aan hiervoor materiaal uit het publieke domein te gebruiken, en kunnen u misschien hiermee van dienst zijn.
- + *Laat de eigendomsverklaring staan* Het “watermerk” van Google dat u onder aan elk bestand ziet, dient om mensen informatie over het project te geven, en ze te helpen extra materiaal te vinden met Zoeken naar boeken met Google. Verwijder dit watermerk niet.
- + *Houd u aan de wet* Wat u ook doet, houd er rekening mee dat u er zelf verantwoordelijk voor bent dat alles wat u doet legaal is. U kunt er niet van uitgaan dat wanneer een werk beschikbaar lijkt te zijn voor het publieke domein in de Verenigde Staten, het ook publiek domein is voor gebruikers in andere landen. Of er nog auteursrecht op een boek rust, verschilt per land. We kunnen u niet vertellen wat u in uw geval met een bepaald boek mag doen. Neem niet zomaar aan dat u een boek overal ter wereld op allerlei manieren kunt gebruiken, wanneer het eenmaal in Zoeken naar boeken met Google staat. De wettelijke aansprakelijkheid voor auteursrechten is behoorlijk streng.

Informatie over Zoeken naar boeken met Google

Het doel van Google is om alle informatie wereldwijd toegankelijk en bruikbaar te maken. Zoeken naar boeken met Google helpt lezers boeken uit allerlei landen te ontdekken, en helpt auteurs en uitgevers om een nieuw leespubliek te bereiken. U kunt de volledige tekst van dit boek doorzoeken op het web via <http://books.google.com>

900000227397

Digitized by Google

MR. B. H. LULOFS'
TAALKUNDIGE WERKEN.

S-45283

37. G24

MR. B. H. LULOFS'

TAALKUNDIGE WERKEN

VIERDE DRUK.

Op nieuw herzien en in nieuwer spelling overgebracht

DOOR

DR. A. DE JAGER.

EERSTE DEEL.

SPRAAKKUNST.

EERSTE AFLEVERING.

AMSTERDAM,
A. AKKERINGA.

1875.

UNIVERSITEITS
BIBLIOTHEEK
GENT

Snelpersdruk van H. C. A. Thieme, te Nijmegen.

VOORBERICHT.

Uit de Voorrede, die de Hoogleeraar Lulofs voor de eerste uitgave van dit werk plaatste, doch die men gemeend heeft thans te kunnen weglaten, blijkt dat de Schrijver het bestemde tot eene handleiding voor de jongelieden, die zijne Collegiën over de nederlandsche taal bijwoonden. Het moest minder eene volledige Spraakkunst behelzen, dan wel een overzicht van de voornaamste zaken, die gewoonlijk daarin worden opgenomen. Het streven des Hoogleeraars was daarbij vooreerst, zijne onderwerpen te behandelen op eene onderhoudende wijze; als middel daartoe brak hij zijne voordracht dikwerf af door de mededeeling van voorbeelden, uit prozaschrijvers en vooral dichters ontleend. Zijn toeleg was ten tweede, om door het medegedeelde den lust tot verder onderzoek op te wekken, tot welk einde aan het slot van elke afdeeling eene reeks van vragen van meer of minder gewicht werden geplaatst. Door het eene maakten de jongelieden ongevoelig kennis met menig letterkundig voortbrengsel van nederlandsche of vreemde vernuften; door het andere werden zij genoopt, tot meer uitvoerige wetenschappelijke taalkundige werken den toegang te zoeken en met de beoefening daarvan hun voordeel te doen.

De herhaalde uitgaven, die van dit Handboek noodig zijn geworden, bewijzen, dat de Schrijver zijn oogmerk bij velen

heeft bereikt. De ervaring heeft mij althans doen blijken, dat in kringen van jeugdige onderwijzers, en ook wel van gevorderden in het vak, dit en andere werkjes van Lulofs ter onderlinge bespreking en zelfoefening zeer geschikt zijn.

Op verzoek van den toenmaligen eigenaar, den Heer J. Oomkens Jz. te Groningen, bezorgde ik voor eenige jaren van deze handleiding eenen derden herziene druk. Uitgenoodigd door den tegenwoordigen bezitter, nam ik nu ook de zorg op mij voor de vierde uitgave, die, behalve enkele verbeteringen, in een nieuw spelling-kleed verschijnt. De schrijfwijze der Redactie van het Woordenboek is daarbij ten grondslag gelegd, op zeer enkele punten na, in welke men weet, dat ik van het Ontwerp der Redactie verschil, en welker inachtneming men in mij te minder zal wraken, naardien de Redactie zelve sedert het vaststellen van haar Ontwerp in meer dan één opzicht daarvan is gaan afwijken.

ROTTERDAM, Jan. 1875.

A. D. J.

I N L E I D I N G.

§ 1.

Tot de eerste vereischten van den stijl behoort zuiverheid. Deze bestaat, onder anderen, ook hierin, dat men de woorden onzer taal zoo op zich zelve, als in hunne onderlinge betrekking, dat is, als deelen eener verstaanbare rede beschouwd, met spraakkunstige nauwkeurigheid bezige, en tot dit en meer andere einden een juist overzicht hebbe van den aard en de eigenschappen van het Nederlandsch. Wie zal zich toch van een werktuig goed kunnen bedienen, die het werktuig zelf niet recht kent? — Slechts hij, die recht meester van de taal is, zal ook meester van zijn' stijl en daardoor van het gemoed zijn, gelijk de dichter reeds zong:

*Bataven, kent uw spraak en heel haar overvloed!
Zijt meesters van de taal, gij zijt het van 't gemoed!*

Spraakbeoefening moet dus met stijlbeoefening hand aan hand gaan. De laatste is niet denkbaar zonder de eerste. En onderwijl hapert het aan de nauwkeurige kennis van de geaardheid en de regelen onzer taal bij velen maar al te zeer. Uit dien hoofde zullen wij in dit handboek het eene en andere, dat hiertoe betrekking heeft, te

gader met de eerste grondbeginselen van den stijl, kortelijk aanroeren; gelijk wij eenige voorschriften der meer eigenlijk gezegde hoogere welsprekendheid in onze kleine Nederlandse Redekunst of *Rhetorica* behandeld hebben.

Wij zeggen: kortelijk aanroeren, want het blijft tot de voorlezingen zelve bespaard, om in haar over de aangestipte en over meer andere punten breedvoeriger uit te weiden.

Dat men hier dus alles behalve eene volledige spraakkunst te wachten hebbe, en dat wij veel met stilzwijgen zullen kunnen voorbijgaan, dewijl wij vertrouwen moeten, dat het elk' Nederlander bekend is, spreekt van zelve. Het zal echter, gelooven wij, dezer dagen niet ongepast zijn, hier en daar enkele wenken te geven over het onderscheid tusschen onze taal en onzen stijl, vergeleken met die van onze naaste bureu. Zulks echter overal, en ook dáár, waar het van minder belang is, te willen doen, zoude een werk op zich zelve vorderen; een werk wel moeilijk, maar des schrijvens overwaardig, en waarvoor wij hopen, dat nog eens een taalkundige zijne pen spitsen zal.

Iets over de letters onzer taal in het algemeen, en over het gewichtige der beschouwing van dit onderwerp in veelvuldige opzichten.

§ 2.

De Franschen bezigen, volgens WAILLY, vijf-en-twintig letterteekenen; de Hoogduitschers, volgens ADELUNG, acht-en-twintig; de Engelschen, volgens WALLIS, zes- of zeven-en-twintig; de Denen, volgens LANGE, zeven-en-twintig; de Zweden, volgens SAHLSTEDT, zeven-en-twintig; de Russen, volgens VATER, vijf-en-dertig; de Italianen, volgens VENERONI, twintig; de Spanjaarden, volgens WAGNER, zes-en-twintig, om

thans niet meer spraakkunstenaren op te slaan (*). — Wij Nederlanders bedienen ons tegenwoordig tot het schrijven van echt nederlandschē woorden van drie-en-twintig letters; namelijk *a, b, c* (in *ch*), *d, e, f, g, h, i, j, k, l, m, n, o, p, r, s, t, u, v, w, z*. — Men kan hier echter nog bijvoegen de *c* op zich zelve staande, welke wij nog in sommige woorden, die van vreemde afkomst zijn, gebruiken. En zoo staan ons de *g* en *x* ook ten dienst, als wij woorden uit talen, waarin die letters voorkomen, te schrijven hebben. Wij behoeven echter niet meer *dúúr*, waar wij het met *ks* kunnen afdoen, de *x* b. v. te gebruiken, gelijk vóór een paar honderd jaren de amsterdamsche dichter JEREMIAS DE DECKER deed:

Sou ik, een edelman! gelijk een ezel werken?

Sulx (zegt gy) sou een smet in mijnen adel sijn;

(*) Aardigheidshalve, maar iets veranderd, is hier, volgens eenige spraakkunsten, het getal der letters van verschillende talen opgegeven. Het is echter moeilijk, letterteekenen van letterklanken te onderscheiden. De *ch* b. v. is bij ons een afzonderlijke letterklank, maar heeft bij ons geen afzonderlijk letterteken. Onze *ng* en soortgelijke hebben ook wel iets van een' klank op zich zelve. — LANGE noemt de *sk* in het Deensch eene afzonderlijke letter, schoon met twee letters geschreven wordende. Dan is het de onze ook, en hoeveel andere kan men er met GRIMM opnoemen! Ik heb LANGES *sk* echter niet medegerekend, evenmin als zijne *st*. De Spanjaarden hebben een afzonderlijk teeken, om aan te duiden, wanneer de *n* als *nj* moet worden uitgesproken. Zij zetten er dan een schrapje boven. Is deze *n* nu eene op zich zelve staande letter? Zoo brengt ADELUNG tot de hoogduitsche letters de lange *s, sz* en de *sch*, alsmede de *ch*. In den grond echter zijn dit wel onderscheidene letterklanken, maar geene afzonderlijke letterteekenen. Ik heb ze daarom niet medegesteld. Om kort te gaan, wij herhalen het: iets anders is het, of men vraagt, hoeveel letter- of schrijfteekenen, dan wel, hoe veel letterklanken hebt gij? Wij zouden een veel grooter aantal van de eerste moeten hebben, indien wij de laatste allen nauwkeurig wilden uitdrukken.

*En niet te min VERRAEN! gy suypt wel, als een verken!
Of dunkt een ezel u min edel, als een swyn?*

De *j* wil men als eene schielijk uitgesprokene *i* beschouwen, schoon zij, mijns inziens, genoeg op den naam van een' afzonderlijken letterklank aanspraak kan maken, en ook als schrijf- of letterteeken wel degelijk tegenwoordig van de *i* onderscheiden is. Ditzelfde geldt ook meer of min van de *ij*, hoezeer deze slechts voor eene verlengde of verdubbelde *i* wordt gehouden. In den grond toch bezit zij in de beschaafde uitspraak weinig meer van den *i*-klank, maar trekt voor het gehoor sterk naar den tweeklank *ei*; terwijl zij tevens door eene vrij onderscheidene schrijffiguur of een teeken, dat uit *i* en *j* samengevoegd is, voor het oog wordt aangeduid. Wat de zoogenaamde *y-grec* betreft, zij helpt ons tegenwoordig niet anders, dan om in geheel of ten deel vreemde woorden de *v* der Grieken uit te drukken; als b. v. in het rijmpje:

*Op Cyprus, 't nymfenland, 't land van cypres en myrten;
In Babylon, Egypte, in Tyrus, op de Syrten
Van Lybië, vermaard in Epos en Idyl;
In Syracuse, in 't oord der rimp'lige Sibyl,
('K meen Cuma) in Myceen,.... »de drommel haal die namen!"
Roept JAAP: »Schei uit, pastoor! en zeg maar spoedig amen!"*

Voor de *ch* moesten wij eigenlijk een letterteeken op zich zelf hebben. De Hoogduitschers insgelijks, bij wie nog daarenboven de *sch* in de beschaafde uitspraak ook een' op zich zelve staanden klank vormt. Bij ons is dit laatste minder het geval, daar onze *sch* nog meer of min den waren, echt oud-duitschen klank van *sk* behouden heeft. In sommige talen, b. v. in het Russisch, heeft men, gelijk deskundigen ons leeren, voor de *ch*, *sch*, *tsch* en *schtsch* werkelijk afzonderlijke letterteeken.

Met de bovengemelde letters, die men dan, de *q*, *x*, *ij* en *y* er onder begrepen, tot zeven-en-twintig zou kunnen

brengen, kunnen wij de klanken onzer beschaafde schrijftaal zoo tamelijk wel uitdrukken. Op verre na echter niet al de klanken, die in onze volkstongvallen zich doen hooren. — Men neme b. v. het volgende paar verzen uit het, in een geldersch dialect geschreven dichtstukje van mijn' geëerden landsman en vriend, den heer STARING:

*In den almanak vin 'i de wâarheid, Gartjan!
De krante en 't waërglas bedrug' alleman.*

Hier klinkt de *a* in *waarheid*, als de fransche *o* in *encore*, *môle* enz.; de *e* of *ae* in *waerglas* heeft den toon der grieksche η . Voor beide klanken hebben wij geene letters. Voor den eerstgenoemden hebben wij er nooit eene bezeten. De laatstgenoemde, die zich misschien eenigermate door het dubbelteeken *ae* zag afgebeeld, is, bij de thans aangenomene spelling, een balling in het rijk onzer taal geworden. — De geldersche uitspraak van den tweeklank *ie* in *lief*, *dief*, enz. zoude ik op dit oogenblik met geen letterteeken uit eenige, mij bekende taal voor het oor weten af te schilderen.

De vroegere, hoogduitschachtige vorm onzer schrijf-, niet zoozeer onzer drukletters herinnert ons, bij zooveel soortgelijks overeenkomstigs in onze voormalige wijze van spellen, declineeren en conjugeren, en gevoegd bij honderden van oude, schijnbaar hoogduitsche woorden, niet zelden de aloude, nauwe verwantschap tusschen het Nederlandsch en het Hoogduitsch. Beide talen zijn zusters in den eigenlijksten zin van het woord, en waren het vóór een paar eeuwen en vroeger nog meer. Menigvuldige voorbeelden zullen hiervan in dit handboek voorkomen.

§ 3.

Dat van de bovengemelde letters sommigen klinkers of vocalen, en de overigen medeklinkers of consonanten zijn, weet ieder. De consonanten (en dit is ook van eenige toepassing op de vocalen) worden bij ons, en in de talen in

het algemeen, verdeeld in lipletters, tongletters, tandletters, keelletters en andere gemengde soorten. In het fraaije oud-hollandsche punt dicht b. v., van JEREMIAS DE DECKER, luidende :

*'t Oprecht gemoed is vry, is salig en verheven,
 Het onoprecht is slaef ook midden in 't bevel;
 De deugd alleen, de deugd doet vry en vrolijk leven;
 Hy leeft, gelijck hij wil, die niet en wil, als wel.*

zijn *b, f, m, p, v, w*, lip-, *d, l, n, r, t*, tong-, de *s*, waarmede zich thans de *z* paart, eene tand-, en *g, ch* en *k*, keelletters.

De *h* is eene soort van longletter of aanblazing. De *j*, als eene afzonderlijke letter beschouwd, kan men eene verhemelteletter noemen. — Met dit eene en andere wil men te kennen geven, dat bij sommige consonanten de lippen, bij andere de keel, enz. het meest te pas komen. De *b* b. v. kan ik, zonder de lippen te sluiten, niet uitspreken. De *s* sist door de tanden. De *k* wordt achter in de keel gevormd. Hier en daar komt de neus ook mede in het spel, gelijk bij de *n* (volgens onzen scherpzinnigen KINKER) wel eens plaats heeft, enz. Misschien heeft de geheele onderscheidene gedaante der letterteekens aan deze verschillende werking der spraakdeelen wel haren oorsprong te danken, zoo als de heer BILDERDIJK en anderen zulks beweerd hebben.

§ 4.

Het onderzoek naar de wijze, waarop onze spraakwerktuigen, bij het uitspreken der letters, te werk gaan; — de beschouwing van den verschillenden klank en de onderscheidene muzikale waardij, die de vocalen, onderling vergeleken, bezitten; — het acht slaan op den meerderen of minderen graad van verwantschap tusschen sommige consonanten; — het nasporen van de onderscheidene verbindingen of samenvoegingen van letters, die in onze en andere talen plaats hebben; — kortom de geheele ontleding van het *mechanismus*

onzer woorden, lettergrepen en letters, ziedaar punten, welke in alle beschaafde landen de aandacht der grootste vernuften tot zich hebben getrokken, en die ook ten grondslag van het antwoord op de belangrijkste vragen strekken moeten. — Vraagt men b. v. (en het is te wenschen, dat deze vraag nog eens nauwkeurig beantwoord worde), of het Hollandsch eene geschikte taal voor den zang zij, zoo dient men juist tot de beschouwing der bovengemelde punten de toevlucht te nemen. Dan toch dient er onderzocht te worden, welke letterklanken en letterverbindingen de mond bij het zingen het gemakkelijkst uitspreken kan, en of er vele soortgelijke letterklanken en letterverbindingen in onze woorden voorkomen. Men dient onze taal dan in dat opzicht met andere talen, die voor recht muzikaal gehouden worden, te vergelijken, en te onderzoeken, in hoever de werktuigelijke vorming onzer woorden met die van zoodanig eene, ter vergelijking gekozene, spraak overeenkome. Men kan b. v. vragen, of wij ook woorden hebben, uit zulke zoetluidende klanken samengesteld, als de volgende regels van den italiaanschen dichter TASSO zoo zangerig maken :

*Ed o mia morte, avventurosa appieno!
O fortunati miei dolci martiri!*

En voor zoover het Italiaansch ons in geschiktheid tot den zang al verre weg overtreffen moge, kan men een wat minder verheven voorwerp van vergelijking nemen, en onderzoeken, of dan ook het Hoogduitsch, dat voor zeer *zing- of zangbaar* gehouden en door hoogst muzikale natiën gesproken wordt, in het samenstel van de meest voorkomende woorden dezen aanleg juist zooveel meer dan het Nederlandsch verraad. Vraagt men, bij eene andere gelegenheid, welke taal zoetvloeiender en zachter zij, de hoogduitsche of de onze, dan dient men ook al weder binnen den kring dier hierbovengemelde beschouwingen de hulpmiddelen tot het antwoord te zoeken. Wij moeten dan nasporen, welke letters en letterverbindingen

gen uit haren aard zacht, welke hard en stroef zijn; of b. v. de *t* harder van uitspraak zij dan de *d*, de *f* dan de *v*, en welke van deze en soortgelijke letters het meest, hetzij dan in de onze, hetzij in de hoogduitsche taal, gebruikt worden; — of onze *sch*, dan wel die der Hoogduitscheren, het zachtst klinkt; of onze *ch*, onze *g*, onze *k*, dan wel de hunne, het in zoetvloeiendheid winne; in welke van beide talen de consonanten het meest worden opeengestapeld; bij wie men de meeste tusschen- of achteraanvoegingen der zachte *e* aantreffe, en wat dies meer zij. Door deze en honderd soortgelijke eigenaardigheden grondig en nauwkeurig tegen elkander te vergelijken, zal men in staat gesteld worden, om op de gezegde vraag een juist antwoord te geven. Dat men hiertoe echter de ware uitspraak van het Hoogduitsch en van elke andere taal, waarmede men de onze vergelijken wil, genoegzaam machtig zijn moet, gevoelt iedereen lichtelijk.

Wee der hollandsche taal, wanneer haar een ongeoefende hoogduitsche, wee der hoogduitsche, wanneer haar een ruwe nederlandsche mond radbraakt!

§ 5.

De beschouwing van het stuk der lettervorming, letterverbinding en letterverwisseling maakt ook den grondslag uit onzer geheele woordafleidkunde of etymologie, en van de leer der verwantschap, die de woorden van verschillende talen onder elkander hebben. Weet men b. v., dat letters, welke door hetzelfde lid van ons spraakwerktuig gevormd worden, het lichtst verwisselen; dat het eene volk b. v. in dit of dat woord de lipletter *b*, een ander de lipletter *v*, een derde wederom de lipletter *m*, *p*, *f* of *w* zal gebruiken, dan erkent men in *vader*, *vater*, *father*, *pater*, *papa*, *abba*, en honderd soortgelijke woorden meer, (welke in onderscheiden talen den vadersnaam uitdrukken,) zeer gemakkelijk een en hetzelfde woord, welks wortel, zooals de heer DE BROSSES en anderen hebben opgemerkt, misschien te zoeken is in

het gemakkelijk geluid *pa*, *ba*, *ma*, dat de kinderen, als zij eerst beginnen te spreken, hunnen ouderen met de lippen pogen toe te stamelen.

Het is te wenschen, dat, op het voetspoor van **TEN KATE**, **GRIMM** en dergelijke beroemde mannen, het stuk der letterwisseling in onze taal, en de met haar verwante duitsche spraken, telkens nauwkeuriger en opzettelijker worde behandeld. Door eenvoudige, hierop gegronde vergelijkingslijsten zal alsdan de gemeenschappelijke oorsprong van honderden van woorden in het Nederlandsch, Hoogduitsch, Engelsch, Deensch, Zweedsch enz. in één oogenblik zonneklaar worden. Staat het b. v. vast, dat de *g* en *ch* allergegemakkelijkst in *i* of *ij* overgaan, gelijk dit blijkt uit ons *zeide* voor *zegde*, *leide* voor *legde*, uit ons *dweil*, dat uit *dwegel*, uit ons *zeil*, dat uit *ze-gel* samengetrokken is, (welk laatste de Hoogduitschers nog gebruiken,) uit ons *mij*, waarvoor men in het Hoogduitsch *mich* zegt; dan behoeven wij er ons niet over te verwonderen, dat wij Hollanders *hagel*, *vlagel* of *vlegel*, *regen*, *weg*, *leger*, *nagel*, *ik*, *lay*, *mag*, *wachter*, *oog*, *hevig*, *menig*, *eenig*, *honig*, enz. zeggen, terwijl de Engelschman hiervoor, *hail*, *stail*, *rain*, *way*, *lair*, *nail*, *I*, *day*, *may*, *waiter*, *eye*, *heavy*, *many*, *any*, *hony*, zegt. Eu zoo gaat in een aantal andere woorden onze *g* bij de Engelschen weér in *w* over, enz. enz.

§ 6.

Het hier met een eukel woord oppervlakkig aangestipte zal, vertrouwen wij, genoegzaam zijn, om aan jonge lieden het gewicht van de beschouwing onzer letterklanken te doen beseffen. Voor het overige merken wij hier nog op, dat het Nederlandsch niet zulke sterke neusklanken heeft, als het Fransch. De heer **BILDERDIJK** zingt:

Maar weg met u, ó spraak van bastertklanken,
Waarin hyeen en valsche schakals janken;
Verloochnares van afkomst en geslacht,
Gevormd voor spot, die met de waarheid lacht;

Wier staamlary , by eewig woordverbreken ,
 In 't neusgehuil zich-zelf niet uit durft spreken ;
 Verfoeilijk Fransch , alleen den Duivel waard ,
 Die met uw aangeprijns zich meester maakt van de aard !

Voorzeker dit zijn geene plichtplegingen, die hier door onzen grooten dichter en vernuftigen taalkenner aan de in andere opzichten niet onbevallige, schoon wat ondichterlijke spraak des leliënrijks gemaakt worden ! Het is echter niet te ontkennen, dat er in de echte uitspraak dier taal iets neusachtigs heerscht. De lettergrepen *am, an, ean, em, en, im, in, aim, ain, ein, om, on, eon, um, un, eun*, welke door de fransche spraakkunstenaren *voyelles nasales* genoemd worden, moeten allen meer of min door den neus zich laten hooren ; iets dat bij ons in soortgelijke letterverbindingen op verre na in die sterke mate niet plaats heeft. Dat het Fransch hierdoor noch in welluidendheid, noch in geschiktheid voor den zang bijzonder wint , heeft geen betoog noodig (*).

Ten slotte zie men de fraaije eigenschap van het Nederlandsch niet over het hoofd, dat de letters en letterverbindingen op eene vaste en eenparige wijze worden uitgesproken, en tegelijkertijd, dat wij al de letters, welke wij schrijven, ook meest laten hooren. Onze *g* b. v. klinkt niet, nu eens als *g* of *k*, dan wederom als *j* of *nj*, gelijk in het Fransch plaats heeft in de woorden *gage, gagner* en honderd soortgelijke. Wij drukken niet op de *b, c, f, d, l* en de meeste andere letters aan het einde van sommige woorden, om ze elders weër in te slikken, gelijk de Franschen het eerste doen in *Job, sac, Juif, grand ami, mortel*, het laatste in *plomb, blanc, clef, nid, fusil* enz., die, gelijk men weet, als *plom, blan, clé, ni, fusi*, voor het oor luiden.

(*) Trouwens elk deskundige weet, dat ook in andere opzichten het Fransch door al zijne doffe of stomme *e's (e muets)* eene allergeukkigste taal voor den zang is. Of is er b. v. iets helder klinkeks in de zinsnede : *Je ne le ferai pas* en soortgelijke, telkens in het Fransch voorkomende ?

Wij schrijven niet *aon*, en geven er den klank aan van *an*, gelijk dit plaats heeft in der Franschen *paon*, *faon*, en even zoo, als *août* bij hen blootelijk als hun *ou* of ons *oe* klinkt, b. v. *le mois d'août*. — Wij hebben daardoor geene woorden, die geheel verschillend worden geschreven, en echter dezelfde uitspraak hebben, zoo als b. v. der Franschen *vain*, *vingt*, *vin* enz., die dikwerf tamelijk gelijk klinken, ofschoon spelling en beteekenis vrij wat verschillen. In onze taal laat zich geen zin samenstellen, zoo dubbelzinnig voor 't oor, als de volgende in het Fransch: *Cinq saints ceints, quoique très sains, portaient au sein un seing avec un dessin à dessein*. — Kortom, oor en oog zijn zelden bij ons in tweestrijd, iets, waardoor het dan ook duidelijk wordt, dat woordspelingen, blootelijk op de klankgelijkheid van verschillende woorden gevestigd, bij ons zeer zeldzaam zijn moeten (*). Andere soorten van dergelijke aardigheden, ontleend uit de onderscheidene beteekenis, die één en hetzelfde woord hebben kan, zijn bij onze vroegere dichters, vooral bij den onuitputtelijk geestigen Heer van *Zuylichem*, in menigte aan te treffen. Afwisselingshalve mogen een paar van zijne stukjes deze § besluiten!

*Jan was een gast, vergast van gasten sonder end,
Nu heeft hy sich vergast: en, daer sijn wooningh was 't huys
Der gasten sonder end, daer is de kans gewent;
't End is van 't gastenhuis en Jan vergaet in 't gasthuis.*

(*) Ik versta hierdoor soortgelijke woordspelingen, als de bekende met *nez rond* en *Néron*. — Aardigheden van dien stempel zijn, bij ons zuiver uitspreken van al de letters, die in een woord voorkomen, (ten gevolge waarvan ons *rond* b. v. nimmer tegelijkertijd ook als *ron* zoude kunnen klinken) in onze taal schier onmogelijk. Een' zweem er van vindt men in HUYGENS' punttdicht, ten opschrift voerende: *dronken Klaes*.

*Klaes vloekt en scheldt en seght, hy heeft het van NATUREN
Ja, van naturen; maer noch veel meer van NATT' UREN.*

dat is van uren, waarin hij zich dronken drinkt.

zingt de zoo even genoemde HUYGENS, woordspelende met *gast, vergasten, gastenhuis, gasthuis.*

Wil men iets duidelijker van datzelfde groote en tevens diep geleerde vernuft, daartoe diene het volgende punt dicht op de boekenkamer van iemand, die zich met lezen weinig ophield :

*'t Is hier vol in alle hoecken ;
'k Sie all boecken , waer ik sie ,
Maer niet over twee of drie
Goede UYTGELEZEN boecken.*

Eenige vragen, tot de voorgaande § § betrekkelijk en ter loops te beantwoorden.

1) Waarvoor moet zich een redenaar bij de uitspraak van sommige onzer letters wachten ; ten aanzien b. v. der *v*, der *f*, der *n*, der *w*, der *h*, der *sch*, *sp*, *st*, der *ng*, der *ij*, der *s* en *z*, enz. enz.

Men neme het volgende bijschrift, dat G. BRANDT, ten jare 1663, op de afbeelding van prins MAURITS maakte :

*Gy hebt in 't harnas nooit voor vyanden gewicht ;
't Gebou der vryheid, door uw vaders hant gesticht,
Doch in den opgang met zyn dierbaar bloet begoten,
Voltooit, — gy hebt den tuin met vestingen gesloten,
Maar, och, de kerk en staat is in uw tydt gescheurt,
Daar Spanje om heeft gejuicht, dat Hollandt noch betreurt !*

2) Wat noemt men verwantschapt medeklinkers, en van welk belang is de beschouwing van dit onderwerp bij de vergelijking van verschillende talen ?

3) Wat zijn half-klinkers, wat stomme, wat smelters, wat blazers, wat enkele, wat dubbele consonanten enz. in onze taal, en waartoe dienen deze verdeelingen ?

4) De *z* en *s* dienen tegenwoordig bij ons, om den zachteren of scherperen sisklank aan te duiden. Is dit altijd zoo geweest, en waarom klinkt de *z* bij ons zoo zacht, terwijl zij in het Hoogduitsch eenigermate als *ts* en gelijk der Italianen *z* luidt ?

5) Waarom zien wij in vroegere schriften de *s* wel eens gebruikt voor *het*? b. v. ik *moets doen* voor: ik moet *het* doen. Is dit geen Hoogduitsch? Waarom schreef men zoo ook oudtijds *tstad*, *tsolder*, *dleven*, enz. voor *de stad*, *de zolder*, *het leven*?

6) Hoe is de zoogenaamde *y-grec*, die in oudere schriften, in stede der enkele en vooral der dubbele *i*, telkens gebruikt wordt, in onze taal ingeslopen? Hebben wij ze uit het Latijn, of wel uit het Angelsaksisch, of uit het Nedersaksisch, of uit het Fransch? Waarín is voorts de reden te zoeken, dat deze *y-grec* (voorheen) en thans de dubbele *i* in de beschaafde uitspraak nagenoeg den klank van *ei* gekregen hebben? Zoude het Hoogduitsch hier aanleiding toe gegeven hebben?

7) Waarom klinkt de *u* bij ons geheel anders, dan zij (ongetiteld) bij de Hoogduitschers, Denen, Zweden, ja in de meeste talen van Europa doet, het Fransch uitgenomen?

8) Hoe schreef men oudtijds de *w*? Waaruit blijkt de gepastheid der benaming van *dubbeld* *u* (die men haar ook wel geeft)? Geeft het Engelsch. b. v. in de woorden *water*, *war*, alsmede, geeft de vergelijking van ons *kwalm*, *kwaal*, *kwetsen* enz. enz. met der Hoogduitscheren *qualm*, *qual*, *quetschen*, (zoo als wij zelve voorheen ook *qu* voor *kw* bezigden), hier opheldering over?

9) Onze reeds aangehaalde vermaarde dichter CONSTANTIJN HUYGENS, die voor een paar eeuwen en later bloeide, maakte op Amsterdam het volgende treffende bijschrift, dat ons nog den schoonen, gouden tijd van Hollands glorie herinnert, toen Amsterdam de eerste markt der wereld was. De stad wordt sprekende ingevoerd:

*Gemeen' verwonderingh betaemt mijn' wondren niet;
De Vreemdelingh behoort te swijmen, die my siet.
Swijmt, Vreemdelingh, en seght, Hoe komen all' de machten
Van al dat machtigh is besloten in uw grachten?
Hoe komt ghy, gulde Veen, aen 's Hemels overdaed?
Packhuys van Oost en West, heel Water en heel Straet,
Tweemaal-Venetien, waer's 't einde van uw wallen?
Seght meer, seght, Vreemdelingh, seght liever niet met allen:
Roemt Rocmen, prijst Parijs, kraeyt Cairos heerlickheit;
Die schricklickst van my swyght, heeft allerbest geseit.*

Waarom wordt hier, en zulks soms evenzeer bij andere schrijvers van vroegeren tijd, de *c* voor de *k* geplaatst, de *h* wel eens achter de *g*, de *t* in stede van de *d*, de *ae* in stede van de dubbele

a, — de s in plaats van de z, gelijk de Hoogduitschers dus gedeeltelijk nog schrijven: *geschmack*, *schicklich* (smaak, schikkelijk), *stadt*, *herrlichkeit* (stad, heerlijkheid), *sonne* (zon)?

10) Welke letters zijn in onze taal het meest aan verwisseling onderhevig, zoodat men b. v. oudtijds *kraft* en *luft*, op der Hoogduitscheren wijze, even zoowel als *kracht* en *lucht* schreef; zoo ook *graft* en *gracht*, *ester* en *echter*, enz. enz.?

11) Het Hoogduitsch bemint zeer den sisklank met s of z, waar wij in onze woorden de t bezigen; b. v. *wasser*, *fassen*, *das*, *zu*, *zoll*, enz., luidt bij ons *water*, *vatten*, *dat*, *toe*, *tol*. Wat zijn eenige andere voornamete letterwisselingen in onze taal, tegen het Hoogduitsch overgesteld?

12) Welk onderscheid is er tusschen onze uitspraak der *sch*, *st*, *sp*, *str*, *ch*, *z*, *s*, enz. en die der Hoogduitschers?

13) Wat is zachter letter, onze *g* of *ch*? Welke letter vindt men in de oud-duitsche dialecten veel voor de *ch* gebezigd? Waarin verschilt onze uitspraak der *g* van die der Hoogduitschers? Waardoor gaat de *g* zoo licht bij ons in *j* over, zoodat wij *gicht* (gelijk de Hoogduitschers) en *jicht*, *gij* en *jij*, *schaapge*, *schaapke* en *schaapje*, *gonst* en *jonst*, enz. enz. oudtijds schreven, of nog schrijven?

14) Welke vokaalklanken, die wij niet hebben, heeft men nog in de beschaafde uitspraak van andere duitsche talen? Zijn sommige van onze platste volksgeluiden niet elders zeer gangbaar en edel?

15) Hoe staan in het algemeen onze letters tot die van de met ons vermaagschapte duitsche en andere talen? Welke letterklanken heeft men b. v. in het Hoogduitsch, die wij niet hebben, en omgekeerd? Hebben wij b. v. der Hoogduitscheren *ö*, *ä*? Hebben zij onze *i*, *e*, enz. enz.? Waarin verschillen de fransche vokalen van de onze? Tusschen welke onzer letters staat de Engelsche *th* in? Enz. enz.

16) Wanneer wij eens al de vokaalklanken, die wij in onze taal bezigen, b. v. onze hard-lange *e*, onze zacht-korte *e*, enz. enz. nauwkeurig onderscheiden, en iederen klank door een afzonderlijk schrijfteeken of letter uitbeelden wilden, hoeveel vokalen of klinkers zouden wij dan wel hebben?

17) Onze beroemde taalkenner LAMBERT HERMANZ. TEN KATE, die vóór ruim eene eeuw bloeide, zegt: »Dewijle wij in de klankvorming de twee uiterstens, namelijk de fijnste en grofste vocalen, als *ie* en *oe*, en Consonanten, als *w* en *k*, en wijders alle de duidelijke Tussen-graden in onze Gemeenen-landse Dialect in gebruik hebben, en zeer zuiver, zonder bijklanken, gewoon zijn uit te spreken, zoo is 't geen wonder, dat de Hollanders boven veel andere Volkeren bequaem zijn om de vreemde talen in haer eigenschap van klank te

konnen leeren; want weinig volk is 'er, dat zo veel enkele klanken in hare tael laet hooren."

En op eene andere plaats: »De grootste moeite voor ons is van zig te gewennen tot de zakelooze bijklanken, als tand- of lipsissingen en keelrochelingen, die veel' andere Volkeren onderworpen zijn, als waer tegen onze zuivre tong-slag ten eenemaal strijdig is.

»Dit gebrek van Bijklanken houd al een opmerkenswaerdigen streek; want de Engelsman lispt voor op de tanden; de Volkeren van de Noorder en Wester vaste kust van Europa (daer onder ook wij) spreken vrij en midden uit den mond, dog van ons Nederland af, na 't Hooge van Duitsland op, tot in Oostenrijk toe, ziet men, dat de Dialecten in hardigheid en keel-klank aenwassen: maer verder opgaende vind men een' Rommeling van lastige Consonant-schikking zonder tussenkomen van vocalen onder de Volkeren van Slavoeschen Dialect."

Wat valt hierover op te merken? Enz. enz. enz.

18) Wat leert ons de beschouwing van de uitspraak, die wij aan onze letters geven, en van de wijze, waarop wij uit onze letters lettergrepen en woorden samenstellen; anders gezegd: wat leert ons de beschouwing der klanken, die al zoo het meest in onze nederlandsche woorden voorkomen, ten aanzien van de geschiktheid of ongeschiktheid onzer taal voor de muziek en den zang? In hoever b. v. moet hare *zangbaarheid* voor die van het Italiaansch, Fransch, Hoogduitsch, enz. al dan niet achterstaan?

19) Wat valt er omtrent onze letterteekens of de figuren onzer schrijf- en drukletters, zoo in onze taal, als in het algemeen, op te merken? Wat is de oorsprong dier figuren? Welke soort van figuren bezigen wij in onze taal? Wat zijn gothische, wat latijnsche letters? Enz. enz.

20) Wat kan tot opheldering van sommige der hierboven aangehaalde versregels uit oud-hollandsche dichters dienen?

*Iets over de tweeklanken in onze taal, en hunne
betrekking tot den stijl.*

§ 7.

De meeste talen hebben tweeklanken of diphthongen, dat is, versmeltingen van de eene vokaal in de andere in hetzelfde woord. Niet alle echter zijn er evenzeer mede bedeed. Het Grieksch is er rijk in; het Latijn bezigt ze minder; het Fransch telt er verscheiden, als te zien is. b. v. in de woorden: *pièce, amitié, dieu, lion, lui, loin, juin* en soortgelijke, schoon de fransche diphthongen echter, evenals die der Italianen, soms in twee op zich zelve staande vokalen overgaan. Het Hoogduitsch is er niet arm in, maar moet echter, dunkt mij, voor onze taal in dit stuk onderdoen. Immers, het bezit van verscheidene en daaronder zeer gerekte tweeklanken (ten minste, van die er voor doorgaan) maakt onder de deutsche talen eene karakteristieke hoedanigheid van het Nederlandsch uit. In de bepaling van het aantal diphthongen of tweeklanken, dat onze taal bezit, zijn onze spraakkunstschrijvers niet eenparig. Sommigen bij voorb. noemen *oe* en *ie* tweeklanken; anderen niet. 't Komt daarvandaan, dat men samengestelden *klank* verward heeft met samengestelde *figuur*. Indien bij het uitspreken van eenen klank, hoe lang men dit ook aanhoude, de stelling van den mond, en mitsdien ook de klank, onveranderd blijft, dan is die klank enkelvoudig. Wordt daarentegen bij de uitspraak van een' klank aan het einde eene andere mondstelling noodig, dan heeft men eene opvolging van klanken, en alzoo een' tweeklank. Naar dezen regel zijn *oe* en *ie* geen tweeklanken. Hoe lang men ze in de uitspraak aanhoude, men verneemt slechts één geluid, en steeds dezelfde stelling van den mond. Zulks is niet het geval met *au, ai, ei, ou, ui, aau, aai, eeu* en *ooi*, en deze zijn derhalve *tweeklanken*. Wij brengen mede daartoe *ieu* en *oei*, die sommigen voor drieklanken hebben gehouden. Drieklanken bezit onze taal niet; want het kattengeluid *iaau* onder onze taalklanken op te nemen, zoo als enkelen gedaan

hebben, zal alleen dan billijk zijn, als de natuurkreten der overige dieren mede in dat recht deelen. Het verdient onderzoek, in hoever onze taal door deze veelvuldige klanken al dan niet in zoetvloeiendheid en zangerigheid boven de met haar verwante talen en tongvallen uitsteke.

Onze diphthongen komen in het volgende, door mij samengeknutselde *r*-looze rijmpje voor :

De avond zwijgt van 's hemels bogen, en de dauw dekt beemd
(en wet ;

Lieflijk speelt het suizend koeltje met de bloempjes aan de hei ;
Duizend zoel balsemluchtjes waaijen op zijn wickjes aan ;
Lente tooide opnieuw de boomen, mild met bloesemsneeuw beladn ;
Hel soms nagebauwd van de echo, klinkt, o Philomele, uw fluit !
't Maantje lonkt in 't woud zoo kwijnend, bij dat zoete maatgeluid.
Ach, aanminnig is deze avond van het jeugdig bloeiseizoen !
Liefde wijdt hem ; kom, Minona ! laat ons in het boschje spoen !

Eenige vragen, in het voorbijgaan te beantwoorden.

1) Waarvoor moet een redenaar, bij de uitspraak onzer klanken, zorgen, inzonderheid ten aanzien der *au*, *ou*, *ie* ?

2) De tweeklank *ai* kwam, evenals bij de Hoogduitschers, voreen niet zelden bij onze schrijvers voor, en zulks in stede van *ei*. HOOFT zingt, b. v. van een meisje, dat bijzonder fraai schreef, zeer geestig, maar met eene, thans ons wat zonderling in de ooren klinkende, woordenschikking :

't Hailighjen, daar ik by zweere,
Schildert met een witte veere,
Nat van gietelijke git,
Uit in het gemaalen wit
Troonyljens van haar gedachten, enz.

In welke duitche dialecten treft men dezen tweeklank nog menigvuldige malen aan, en moet men dien bij ons thans als geheel verbanen beschouwen ?

3) Waarom is de *ie* bij ons eigenlijk geen tweeklank ? Waarom is de *oe* zulks evenmin ? Is deze laatste niet meer als een klinker op zich zelve, gelijk aan de hoogduitsche *u*, te beschouwen ? Waar-door verschilt de uitspraak onzer *eu* zoozeer van die der Hoogduit-

schers? Welke klank komt in het Hoogduitsch het naast met ons *ui* overeen? Hoe komen wij aan dien afwijkenden, in andere echt duitsche talen zoo niet voorkomenden tweeklank? Hoe moet dit *ui* bij ons worden uitgesproken? Hebben wij geen' diphthong *oi* in onze taal? Welke tweeklanken wisselen het meest bij ons af? Enz. enz.

4) Aan welk oud-duitsch dialect heeft onze taal misschien veel van hare tweeklanken te danken?

5) Wat maakt, met opzicht tot de wijze, waarop wij twee verschillende vokalen na elkander laten volgen en uitspreken. eene karakteristieke hoedanigheid van onze taal en hare naaste zuster, het Hoogduitsch, uit, in vergelijking met de meer zuidelijke talen van Europa?

6) Welken ongemeen zoetvloeienden en zangerigen of zangbaren tweeklank hebben wij in onze taal, dien men in het Hoogduitsch niet aantreft?

7) Hoe vertoonen zich onze tweeklanken bij onze oudste, bepaaldelijk gezegde nederlandsche schrijvers MAERLANT, MELIS STOKE en anderen?

8) Welke andere tweeklanken, dan die bij ons voorkomen, vindt men nog in de duitsche talen?

En wat dergelijke vragen meer zijn.

Een woord over de enkele en dubbele vokaalspelling.

§ 8.

Bekend is het, dat onze klinkers nu eens een kort, dan een lang geluid hebben. De *a* is b. v. kort in *dag*, lang in *maag*; de *u* kort in *dus*, lang in *duur*; de *i* kort in *min*, lang in het oude *pine*, thans *pijn* geschreven. De *e* en *o* echter zijn niet alleen lang en kort, maar deze lengte en kortheid zijn daarenboven nog van tweederlei aard, namelijk zacht- en scherplang, zacht- en scherpkort. In *komen* is b. v. de *o* zacht-, in *boomen* scherplang. Als de Heer van *Zuylichem* zingt:

*Onthoudt uw bodem niets ten halven nog ten heelen!
Soo veel ghy haer besteelt, leert ghy s'haer meester stelen!*

is hier de *e* in *heelen* scherp-, in *stelen* zachtlang. In *dol*, *vol* is de *o* zacht-, in *tol*, *rol* scherpkort. In *de* is de *e* zacht-, in *wel* scherpkort. Dit onderscheid tusschen de zacht- en scherp-*e* en *o* is ook in de beschaafde taal zeer goed te hooren; niet zoo gemakkelijk echter het verschil tusschen het zacht- en scherplange der *e* en *o*. Aan weinig redenaars zal het, geloof ik, geschonken zijn, om zonder gemaaktheid eene onderscheidene uitspraak aan den klank der enkele *o* in het zoo even genoemde *komen*, en aan dien der dubbele *o* in het woord *boomen* te geven, en nog minder toehoorders zullen het opmerken. In zóóver dus ware het niet noodig geweest, de zacht- en scherplange *e* en *o* in de tegenwoordige spelling te onderscheiden, en ter aanduiding van het scherp- of hardlange twee, tot die van het zachtlange slechts ééne vokaal te bezigen, gevolgelyk *komen* met ééne, *boomen* met twee *o*'s te schrijven. Men heeft evenwel (en zulks geloof ik niet te onrecht) gemeend, deze verschillende spelling te moeten aanprijzen, omdat het onderscheid tusschen de zacht- en scherplange *e* en *o* van de oudste tijden aan in onze taal bestaan heeft, en reeds in de vroegste dialecten doorklinkt. Zoo komt het reeds voor in het Meso-Gothisch, den oudsten, ons bij geschrifte bekenden duitschen tongval, die uit de vierde eeuw na CHRISTUS' geboorte dagteekent.

Onze voortreffelyke TEN KATE heeft zulks ten aanzien van het gemelde dialect, alsmede ten aanzien van andere oud-duitsche tongvallen, reeds vóór ruim honderd jaren, door breede vergelykingslijsten in een helder daglicht gesteld. — Tevens is het in het minste niet te loochenen, dat het onderscheid tusschen de zacht- en scherplange *e* en *o* zich in de platte volkstaal van ons vaderland nog duidelyk door eene geheel verschillende uitspraak hooren doet. Zoo klinkt (om een enkel voorbeeld aan te voeren) in de omstreken van Zutphen de scherplange *e*, met enkele uitzonderingen, op de gewone beschaafde wijze; maar de zachtlange heeft er dikwerf den klank van de grieksche η , of van de fransche *e* of *ai* in *être*, *mattre*, enz. Op dezelfde wijze krijgt de hardlange *o*

veelal de gewone uitspraak, maar de zachtlange die van de fransche *o* in *encore*, of meer of min ook die van de *au* in der Engelschen *daughter*, *laughter*, enz. Men kan dit zien in de met eene andere letter gedrukte woorden uit het boven aangehaalde dichtstukje van den heer STARING:

*Kans háwwe van doodgáán, dás ongelÓGEN,
Dáár heb' kogels genogt deur de locht 'EVLOGEN.*

en verder:

»Münhaer de Ammeráál!

Zeí' de Keunnink: we dient er en torn op te wágen!

Zol dat Dievengespiús van Algiers os plágen,

Now het Franse met Gods hulpe klein is 'emaakt?

Dan waer 't Land úút den RAEGEN in den drup 'eraakt.

Andere dialecten van ons vaderland onderscheiden weér op andere wijzen de scherp- en zachtlange *e* en *o*. — Genoeg, en om van meer dergelijke redenen hier te zwijgen, het verschil bleef nog altijd te eerwaardig en was te zeer in het oog loopend, dan dat men niet zoude geoordeeld hebben, het in de spelling te moeten eerbiedigen. Dit heeft zeker niet kunnen geschieden, dan ten koste eener meerdere gemakkelijheid en eenvoudigheid, die anders in ons orthographisch stelsel geheerscht zoude hebben. Bij het missen echter hiervan, trooste men zich met de gedachte, dat thans ook in onze schrijftaal recht wedervaren is aan eene eeuwenheugende eigenaardigheid onzer taal; terwijl een inlander in allen gevalle zich de onderscheidene spelling der zacht- en hardlange *e* en *o* spoedig eigen maakt. Vreemdelingen kunnen hier met hunne gispingen wel te huis blijven. Hunne spelling levert nog wel andere moeilijkheden op, dan de onze.

§ 9.

Zoowel, als men van de oudste tijden af de hard- en zachtlange *e* en *o* met een' onderscheidenen klank heeft uitgesproken, heeft men zulks ook gedaan ten aanzien der *i* of

dubbele *i*, in tegenoverstelling van den tweeklank *ei*. Dit verschil van uitspraak heerscht ook nog in de platte volkstaal op een aantal plaatsen, schoon het in de beschaafde spraak eens redenaars weinig meer hoorbaar zij, en *mijne*, *zijne* enz. nagenoeg klinken, als *meine*, *seine*, zooals de Hoogduitschers deze woorden, met een flauw bijmaakje echter van *ai*, schrijven en uitspreken. Maar hunne en onze voorouders schreven doorgaans *mine*, *sine*, *vive*, *stiven* enz. enz. En zoo vindt men het nog in veel dialecten; onder anderen door geheel Gelderland.

Reg' zo, oe Hoogheid! zei' de Ammeráál: veülle VIVEN
En zessen, met zik volk, help' ze máár STIVEN
In eur kwád nukken;

luit het daarom te recht in het reeds meermalen aangehaalde vers van den geestigen STARING. — In sommige streken van de eigenlijke provincie Holland schijnt het onderscheid tusschen *ei* en *ij* minder hoorbaar te zijn; weshalve dan ook schrijvers uit dien hoek zich het lichtst hier in de spelling vergissen (*). — Het zij echter hiermede, hoe het wil, het eenparige gebruik en de voorgang des vroegeren tijds vorderen, dat men, ten minste in de spelling, het gezegde onderscheid niet uit het oog verlieze, en, voor zoover men zulks niet reeds aan zijn eigen volksdialect toetsen kunne, zich die regels eigen make, welke hieromtrent in onze nieuwere spraakkunsten gegeven zijn.

Zelfs ons rijm eerbiedigt overal het onderscheid tusschen *ij* en *ei*. Hoewel de bekwame dichters H. A. MEIJER en SCHIMMEL de vrijheid namen, regels als de volgende in hunne gedichten in te vlechten, de eerste in zijnen *Boekantier*:

De vreugd verhelderde ieders zinnen,
't Geluk trad menig woning binnen,
En schaterde door bosch en hei;

(*) Gelijk ook een amsterdamsch redenaar b. v. dit onderscheid minder in zijne uitspraak zal doen hooren, dan een groningsch.

*Maar ging met neêrgeslagen oogen ,
En rassche schreden , onbewogen ,
Vrouw Aleids deur voorbij.*

de andere in zijne *Verspreide Gedichten* :

*Van zijn Guurt voor eeuwig scheiden !
Werken kon hij , armoë lijden ,
Maar dan mét , en dan vóór haar !*

mag men zeggen , dat zulks tot de uitzonderingen behoort , en dat onze voorname dichters eenstemmig zijn in het verwerpen van het genoemde rijm. — Zonderling is deze strenge kiescheurigheid hierin , daar zij zich in andere opzichten niet ontzien , en ook , uit kracht van het gebruik , niet behoeven te ontzien , om *ontfermen* met *erbarmen* , *hart* met *werd* , *bosch* met *dos* , ja zelfs *trotsch* met *los* , enz. enz. in eene rijmverbinding te doen treden. Ook heeft men geene zwarigheid gemaakt , dergelijke rijmhuwelijken tusschen de hard- en zachtlange *e* en *o* te sluiten (*).

Het eene en andere meer , dat betrekking heeft tot de enkele en dubbele vokaalspelling , tot die van *ei* en *ij* , en tot de tegenwoordige spelling in het algemeen , gaan wij hier , als genoegzaam bekend , met stilzwijgen voorbij. Jonge lieden , des nog behoevende , kunnen zich hier de volgende vragen uit de schriften van de heeren SIEGENBEEK , TE WINKEL , BRILL en anderen beantwoorden :

1) Welke is de algemeene regel ten aanzien der tegenwoordige spelling , voor zoover een klinker op een' consonant of medeklinker stuit , en echter een' langen klank moet uitdrukken ?

2) Op welke verschillende wijzen poogde men oudtijds den langen klank eener vokaal aan te duiden ?

3) Wat heeft men voor bewijzen aangevoerd voor de stelling , dat men te allen tijde , als de vokaal slechts lang was , de vokaal moest verdubbelen ?

(*) *Stelen* rijmt b. v. zeer goed op *deelen* , *komen* op *boomen* , enz.

4) Welke algemeene regels kan men voor het schrijven met de hard- of zachtlange *e* en *o* opgeven? Wanneer komt b. v. in de meeste gevallen de hardlange, wanneer de zachtlange *o* te pas? Wanneer moet men *ei*, wanneer *ij* schrijven?

5) Waarom schrijft men tegenwoordig *trouw*, *berouw*, *vrouw*, *leeuw*, enz. enz., en niet, gelijk oudtijds, *trou*, *vrou*, *leeu*? In 't rijmpje bij CATS luidt het, b. v.:

*Een peert, een sweet, een lieve vrou
Leent niemant uyt als met berou.*

En zoo spreken de Hoogduitschers nog van *treu*, *frau*, *leu* (hetzelfde als hun *löwe*). — Vordert de regelmaat der spelling *boeijen*, *vleijen* of *boeien*, *vleien*; *bloessem* of *bloesem*; *lagchen* of *lachen*; *visschen* of *vischen*; het hoogduitsche krachtige en mannelijke *fonkelen* (gelijk *slikkeren*, *flonkeren*, *fluks*), dan wel het etymologisch nauwkeuriger *vonkelen*; *christenen* of *kristenen*; *philosooph* of *filosoof*, enz. enz.?

Wanneer moet de *t* in sommige woorden ingelascht worden, wanneer de *e*? en wat honderd dergelijke kleinigheden meer zijn, waarin eene eenparige spelling verkieslijk is, ofschoon men over die spelling zelve lang twisten kan.

Ten slotte zal geen onpartijdige, hoe hij ook over het aannemen van een stelsel van spelling denken moge, loochenen, dat het invoeren eener eenparige schrijfwijze het verder uitkramen van eene geweldige hoeveelheid waanwijsheid zeer gelukkig paal en perk heeft gesteld, en aan een aantal onoordeelkundige verbeteringen den bodem ingeslagen. Voorheen moest de onkundige, zoowel als de kundige, zich een eigen stelsel van spelling vormen, daar er geene algemeen vastgestelde regels voorhanden waren, waarnaar hij zich konde richten. Zoo begonnen velen, zonder eenige oudheidkundige of etymologische kennis te bezitten, oppervlakkig over het eene en andere na te denken en tegelijkertijd aan een eigendunkelijk hervormen en verbeteren onzer taal doldriftig de hand te slaan. Dit is nu elks zaak niet, gelijk VOLLENHOVE in de zeventiende eeuw reeds zong:

*'t Hervormen van de taal, daar menig geest in dut,
Is ieder even na, maar elk niet even nut;
Taalmeesters vindt men, die gebreken, waardt te lasteren,
Met feilen bet'ren; die de taal nog meer verbasteren.*

Daarenboven worden de voorschriften der tegenwoordige spelling aan niemand opgedrongen. Het Besluit, indertijd door onze Regeering genomen, ter invoering eener eenparige schrijfwijze bij de openbare inrichtingen van bestuur of onderwijs, is thans zelfs opgeheven. Men ga, zulks verkiezende, zijn' eigen' gang, maar beproeve eerst zijne bevoegdheid hiertoe, en zorge, niet geheel en al van den grooten weg af en in allerlei doornen en braamstruiken verward te raken. Dit houde men ook wel in het oog, dat geene spelling, van wien zij ook komen moge, ooit in staat zal zijn, om den juisten klank, dien men door haar uit wil drukken, volkomen duidelijk te maken, en dat een vreemdeling, zonder mondelijk onderricht, even licht b. v. *boeien* als *boeijen* verkeerd uit zal spreken. Het komt mij, onder verbetering, voor, dat men in iedere aangenomene en niet volslagen ongerijmde spelling tamelijk wel berusten kan, wanneer men slechts zorgt, dat de jeugd in de rechte uitspraak der woorden goed worde geoefend, en men haar leere, dat men b. v. evenmin (hoe nu het woord ook gespeld worde) *boei-ën* moet zeggen als *boei-jen*, tot welk eerste de spelling van *boeien*, en tot het andere die van *boeijen* een' onkundige aanleiding zou kunnen geven. Een woordenboek van uitspraak, op die onzer beschaafde redenaars gegrond, zoude uit dien hoofde zeer nuttig zijn.

Eenige aanmerkingen over de woordafleidkunde of etymologie in onze taal, en over hetgeen tot den stijl in dezen betrekking heeft ().*

§ 10.

Uit de tallooze vereenigingen der verschillende letterklanken, van welke in de vorige paragrafen ter loops gesproken is, zijn de lettergrepen en woorden in onze taal samengesteld. Het nasporen van den oorsprong dier woorden en van de verwantschap, welke zij, zoo onder elkander in onze taal, als

(*) Wij spreken hier nu van de etymologie in haar' engeren zin, en niet in dien algemeenen, waarin zij tegen de orthographie, syntaxis en prosodie wordt overgesteld, en als zoodanig een der hoofd-deelen van de spraakkunst of grammatica uitmaakt.

met de woorden van andere spraken, hebben of hebben kunnen, maakt het onderwerp der wetenschap uit, *woordafleidingkunde*, *woordvorsching*, of *etymologie* genaamd. Niet ongepast zal het zijn, over dit belangrijk stuk hier het eene en andere aan te stippen.

§ 11.

De nederlandsche woorden zijn, in hunne onderlinge betrekking, of stamwoorden en eenvoudige (*vocabula primitiva et simplicia*), of afgeleide en samengestelde woorden (*vocabula derivata et composita*). Stamwoorden zijn de zoodanige, van welke andere afstammen of voortspruiten, en die dus, gelijk WACHTER zegt, bij de berekening der woordgeslachten voor de eerste moeten worden gehouden, niet, dewijl ook zij niet soms tot een nog eenvoudiger primitief zouden kunnen teruggebracht worden; maar dewijl deze hoogere afstamming dan dikwerf meer donker en onzeker is, en men ze ten minste als de duidelijk te onderkennen stamvaders der uit hen voortgesprotene *derivata* beschouwen moet. Dus zijn in de volgende dichtregels van BRANDT op een' penning met het borstbeeld van HUIG DE GROOT:

*De fenix van het vaderlant ,
 Het Delfs orakel , 't groot verstant ,
 Het licht , dat de aarde alom bescheen ,
 DE GROOT vertoont zich hier in 't kleen.*

de meeste oorspronkelijke nederlandsche woorden in een zeker opzicht stamwoorden, behalve namelijk *verstand*, *bescheen* en *vertoont*, welke afgeleid zijn van de *primitiva stand*, *schijnen* en *toon*, en uitgenomen *vaderland* en *alom*, welke samengestelde woorden zijn.

Met dat al, als men nog wat verder opklimt, is ook het woord *stand* weër als eene afleiding van het werkwoord *staan* te beschouwen, doch te dezen aanzien is de derivatie al weër niet zoo in het oog loopend.

Hierin verschilt een samengesteld van een afgeleid woord, dat het eerste uit de vereeniging van twee afzonderlijke, duidelijk te onderkennen en elk op zich zelf nog gangbare woorden is voortgesproten, terwijl een *derivatum* ontstaat door met een primitief zekere voor- of achtervoegsels (praefixen of suffixen) te verbinden, die niet, ten minste tegenwoordig niet meer, als afzonderlijke woorden gebruikt worden. Tegen de *composita* staan dus de *simplicia*, tegen de *primitiva* de *derivata* of *derivativa* over. *Berg* is een primitief, *ge-berg-te* is een derivaat. *Looper* is een *simplex* of eenvoudig woord, schoon geen primitief; want het stamt af van de lettergreep *loop*, achter welke de uitgang *er* gevoegd is; maar *hardlooper* is een *compositum* of samengesteld woord. Immers het is uit twee, elk op zich zelf staande en bruikbare woorden, *looper* en *hard* namelijk, gesmeed. Dikwerf echter verstaat men door *primitiva* en *simplicia* hetzelfde, omdat *primitiva* altijd *simplicia* zijn, schoon niet omgekeerd.

§ 12.

In de stamwoorden of *primitiva* (en zoo ook in de overige) moet men soms nog weér onderscheid maken tusschen datgene, hetwelk het eigenlijk gezegde ligchaam des woords uitmaakt, en dat men ook wel eens het zakelijke deel of den wortel noemt; en tusschen dat, hetwelk men blootelijk als buigingsdeel of *particula flexionis* moet aanzien, dat is, als de toevoeging van ééne of meer letters, dienende, om of de declinatie, of de zoogenaamde comparatie, of de conjugatie van een woord aan te duiden. Zoo zijn b. v. in het volgende oud-hollandsche bijschrift van BRANDT op den voortreffelijken DIRK VOLKERTSZOON COORNHERT, die in den tijd der spaansche beroerten een ijverig voorstander van de vrijheid des geloofs, maar tevens van verdraagzaamheid was:

*Toen 't grote Pausdom door een klener Pausdom viel,
Zogt gy de ware kerk en vryheit in uw ziel;
Twee pesten hebt gy met uw pen terug gedreven,
Het nootlot van KALVYN, den mutsaart van Geneven.*

onder anderen ook de woorden *kleener* en *pesten* primitieven; maar in die primitieven maken de lettergrepen *kleen* en *pest* het ware wezen des woords uit, terwijl de sylben *er* en *en* buigingsdeelen zijn, waarmede in het eerste woord de comparatie, en in het tweede de declinatie van het meervoud wordt aangewezen. Van 's gelijken strekt in het woord *loopen*, dat men, voor zoover het ten minste tegen *verloopen* overstaat, als een *primitivum* beschouwen kan, de lettergreep *en* tot kenteeken van de onbepaalde wijze of den *infinitivus*, en dus tot kenteeken eener zekere wijziging, die het woord door de conjugatie ondergaat; evenals in *loop-ende* dit *ende* het *participium* of deelwoord beteekent. Dit eene en andere zij gezegd, opdat men dergelijke buigingsdeelen (*particulae flectionis*) met de eigenlijk gezegde voor- en achtervoegsels, ter derivatie dienende, niet verwarre.

Voor het overige volgt uit het aangemerkte, dat soms in één woord drie, ja vier geheel afzonderlijke deelen te onderscheiden vallen, namelijk het ligchaam des woords zelven, ook wel het zakelijke deel of ook wel de wortel genoemd, het buigingsdeel, en het voor- of achtervoegsel of de terminatie. — Alle vier deze deelen heeft men, bij voorbeeld, in het woord *be-scheid-en-heid* (*), voor hetwelk men zelfs nog een tweede voorvoegsel zoude kunnen plaatsen, *on-be-scheid-en-heid*.

§ 13.

Wij gaven te kennen, dat in de primitieven, dat is stam- of wortelwoorden, zeer wel nog een dieper, algemeener wortel schuilen konde, maar dat zulk eene hoogere afstamming donker en onzeker was. In de volgende niet onaardige spreuk,

(*) *Be* is, namelijk, voorvoegseltje van afleiding; *scheid* is het wortel- of zakelijke deel van het werkwoord *scheiden*; *en* is een buigingsdeel, hier nu tot kenteeken van het voorleden deelwoord of *participium* strekkende (want *bescheiden* is oorspronkelijk een deelwoord) en *heid* eindelijk is een achtervoegsel van afleiding. De grondslag van het geheele woord ligt dus in de lettergreep *scheid*.

door BILDERDIJK uit den Rozengaard van een' perzisch' dichter in den hollandschen tuin overgeplant :

*Al wraakt de Nachtuil 't licht, dat doet de Zon geen hinder ;
De lof of smaad maakt geen verdienste meer of minder.*

is *licht* in een' zekeren zin een stamwoord, uit hetwelk *verlichten*, *toelichten* enz. voortspruiten ; maar in het gezegde *licht* is een algemeene wortel of een algemeen *thema* van *li*, *lu*, *lo* enz. besloten, hetwelk in een aantal talen iets blinkends, schitterends, wits, vurigs, glimmends, schijnt aan te duiden. Zoo vertoont het zich toch in de latijnsche, grieksche, fransche, engelsche en hoogduitsche woorden, *luceo*, *lux*, *lumen*, *λευκός*, *luire*, *lumière*, *light*, *licht*, *lohe*, en in hoeveel andere niet. In diervoegte dringt men met zijne beschouwingen tot den eersten oorsprong der taal door en daalt in diepten neêr, uit welke schatten van kennis en wetenschap zijn op te delven ; maar waarin men tevens, zoo koele bedaardheid, wijsgeerig verstand en grondige taalkennis ons met hunne fakkels niet voorlichten, gevaar loopt, in allerlei kronkelgangen te verdwalen, en nutteloos steengruis, in stede van kostbaar erts, naar boven te brengen. — Elke dwaas kan etymologiseeren. Elke dwaas tevens kan de etymologie minachten. De verstandige zal in het gezelschap der grootste mannen van vroeger en later tijd stil zijn' weg gaan, en met beide zotten evenzeer den draak steken. — Voor het overige bieden zich een aantal der gewichtigste vragen hier ter beantwoording aan: b. v. is de taal in het algemeen van menscheijken, dan wel van goddelijken oorsprong? Welke is de oudste taal, of moet men de oudste en oorspronkelijke taal eenigermate in de grondklanken van alle talen zoeken? Zijn de woorden willekeurige of onwillekeurige teekenen der denkbeelden? Op welken grondslag rust de geheele vorming der woorden? In hoever zijn zij uitdrukkingen van geluiden en natuurkreten, of zoogenaamde *onomatopoioumena*, dat is, klanknabootsingen ; in hoever beelden zij den vorm onzer spraakwerktuigen af? Welke woorden hebben aan toevalligheden

hunnen oorsprong te danken? Waardoor wordt de gedaante der woorden zoo verschillend gewijzigd in de verschillende talen? Wat moet men als het oudste taal- of rededeel beschouwen, enz. enz. enz.?

Ten aanzien der laatste vraag zij hier nog kortelijk aangestipt, dat men, gelijk TEN KATE, GRIMM, BILDERDIJK en anderen aanmerken, de *verba* of werkwoorden vermoedelijk voor de oudste taaldeelen te houden hebbe, zoodat elk *substantivum* altijd op een, hetzij dan wezenlijk nog in de taal bestaand, hetzij denkbeeldig *verbum* terugwijst.

§ 14.

De bovengemelde beschouwing van den oorsprong en de afleiding onzer primitieven en van de woorden onzer taal in het algemeen heeft, in meer dan één opzicht, hare zeer aangename zijde. Inzonderheid kan zij ook strekken, om ons de gepastheid en natuurlijkheid van een aantal benamingen te doen kennen.

Waarvan b. v. draagt de *mol* zijn' naam? Van zijn wroeten in het *mul* of *mol* (engelsch *mould*), dat is, zand, aarde, stof, gelijk wij nog *moude*, *molde*, *turfmul*, *mullig*, enz. hebben. *Mol* is dus (zoo als FRANCISCUS JUNIUS en anderen ons leeren) zooveel als *mol-dier*, dat is, *aardedier*, dier, dat het aardrijk doorwoelt en opwerpt, nageaapt door vele menschen, gelijk vader CATS zingt:

*Wat lust het menig mensch met handen en met voeten
Hier in dit aerden hol, gelijk een mol, te wroeten!
Het gaet hem, als het fret, hy woelt zijn leven lang,
En siet, ey lieve siet, een ander heeft den vang.
De loon van zijn gewoel en van zijn angstig slaven
Is maer een oude slet, om in te zijn begraven.
Ryst hooger, weerde ziel, en vry al verder! — siet,
Dat u gelukkig maekt is hier beneden niet!*

Dit rijmpje des braven mans in het voorbijgaan! — Daarom

heet, volgens JUNIUS, een mol in het oud-hollandsch *molwerp*, d. i. *aardopwerper*. Dat de Hoogduitschers nog tot op den huidige dag hem *maulwurf* noemen, weet iedereen.

Zoo is *slang* denkelijk zooveel als *slingerdier*, van het hoogduitsche werkwoord *schlingen*, *schlang* of *schlung*, *geschlungen*, waarvan ons afgeleide *slingeren*. — *Snep*, gelijk WACHTER reeds opmerkt, is *neb-* of *snebbevogel*, naar heur' langen bek; weshalve de Italianen haar, met hunnen vergrootenden uitgang *one*, *becassone*, dat is *groot-* of *langbek*, noemen. — *Snoek* is misschien *snakvisch*, naar zijn snakkend of snokkend geluid. De Hoogduitschers noemen hem *hecht* of *heft*, denkelijk naar het vasthechten of vastklemmen aan zijne prooi; de Engelschen *pike*, van hun werkwoord (*to*) *pick*, of (*to*) *pique*, in het Fransch *piquer*, bij ons *pikken* of *steken*; zinspelende misschien op het puntige zijner tanden. Om dezelfde reden kan hij in het Fransch *brochet* heeten, daar *brocher*, *embrocher*, in die taal *steken*, *doorrijgen*, en *broche* een *spit* beteekent. Zoo is ook (*to*) *broach* in het Engelsch *steken*, *opsteken*, b. v. een vat, enz. enz. enz.

§ 15.

Afgeleide woorden of *derivata*, voor zoover zij zich nu duidelijk als zoodanig vertoonen, en niet, gelijk b. v. de substantieven *loop*, *band* enz., *zonder toevoegsel* rechtstreeks uit het *verbum* of zijn zakelijk deel zelf bestaan, worden van hunne *primitiva* gevormd door middel van vóór- of achtervoegsels, die wij aan het primitief hechten. — Een rijmpje, door den Heer *van Zuylichem* uit het Spaansch vertaald, en in zin overeenkomende met het fransche: *mieux vaut le moineau dans la main que l'oie qui vole*, luidt:

*Een arend in de vlugt hoogh boven 't land
Is min waerd, als een muschken in de hand.*

Hier is onder anderen het woord *land* in meerder of minder mate een primitief of stamwoord. Voeg ik nu daarachter

den uitgang *schap*, dan ontstaat het afgeleide *landschap*, evenals van *vriend vriendschap* (*), van *maat maatschap*, en daarvan weer met toevoeging van nog een' tweeden uitgang, dien van *ij* namelijk, *maat-schap-ij*, duidelijkheidshalve met twee *p* geschreven: *maatschappij*. — Zoo is *muschken* een derivaat van *musch* of *mosch*, achter hetwelk de verkleinende uitgang *ke* of *ken* gevoegd is, evenals zulks plaats heeft in *kindke*, (hoogd. *kindchen*, *kindlein*) welluidendheidshalve *kindeke* of *kindje* geschreven, en in meer soortgelijke woorden. — Van *waard* ontstaat aldus, met voorvoeging van *on*, *onwaard*, enz. enz. enz.

§ 16.

Dergelijke vóór- en achtervoegsels zijn meer of min duidelijk, naarmate zij zich meer of min gemakkelijk van het ware of schijnbare primitief, met hetwelk zij vereenigd zijn, laten scheiden. Soms zijn zij zoodanig met zulk een stamwoord ineengegroeid, dat het ontstane *derivatum* bijna geen *derivatum* schijnt. De zoo evengemelde HUYGENS zingt, wederom naar het Spaansch :

Laat ons niet fier op vaer of grootevaer of oom zijn!
De rechten adel is, soo wy maar selver vroom zijn.

Wanneer ik hier achter het woord *adel* het achtervoegsel *dom* plaats, krijg ik het afgeleide *adeldom*, waarin iedereen allergemakkelijkst den uitgang *dom* van het stamwoord *adel* afscheiden kan, evenals in *rijkdom*, *ouderdom*, enz. Maar

(*) Men houde hier al weer in het oog, dat, schoon *vriend*, in betrekking tot *vriendschap*, een stamwoord te noemen zij, dit stamwoord echter voor scherper oogen zich weer als een derivaat vertoont van het werkwoord *vriën*, thans *vrijen*, in den zin van *minnen*, *liefkozen*, zijnde *vriend* zooveel als het *participium vriend*, d. i. de minnende.

bloesem is ook een *derivatum*, gevormd met behulp van den uitgang *sem*, welke met dien van *em* van eenerlei aard is. Hier nu is de uitgang niet zoo gemakkelijk van het primitief te onderkennen. Immers de syllabe *bloe* levert geen verstaanbaar woord op, zoolang men niet weet, dat het zooveel is als *bloei*, het zakelijke deel van het werkwoord *bloeyen*. Met dat al, men ontdekt dit schielijk. Wie zal echter vele andere woorden tot hunne juiste primitieven brengen?

§ 17.

Evenals men in het Latijn, b. v. de partikeltjes *in*, *dis*, *re*, *com*, en soortgelijke voorzetsels meer voor stamwoorden of die er voor doorgaan plaatst, en door middel daarvan afgeleide woorden vormt (b. v. van *felix*, *jungo*, *facio*, *pono*; *infelix*, *disjungo*, *reficio*, *compono* enz. enz.); zoo hebben wij de woordjes *be*, *ge*, *ver*, *ont*, *her*, *on*, enz., die men in een' zekeren zin voorzetsels kan noemen, en ook werkelijk onafscheidbare voorzetsels genoemd heeft. Met onze echte, ware voorzetsels of praepositieën, als b. v. *aan*, *om*, *in*, *door*, moet men evenwel ze niet verwarren; want deze laatste kunnen op zich zelf staande gebezigd worden, terwijl de woordjes, van welke wij hier spreken, slechts in vereeniging met andere woorden dienen, en alleenstaande, tegenwoordig noch betekenis, noch kracht zouden hebben. Bij primitieven gevoegd, hebben zij dit wel degelijk, het eene echter meer, het andere minder. HELMERS zingt:

*Mijn zoon, zoo ge eenmaal zwerft in vergelegen oorden,
Daar hoort een onverlaat, die, bassend uit zijn niet,
Op Hollands grootheid schimpt, op ons zijn zwadder schiet,
Uw ziel zij op den worm niet straks in toorn ontstoken;
Noem slechts DE RUITERS naam, en Neêrland is gewroken!*

In deze verzen heeft het voorvoegsel *on* (waarvoor men, als werkelijke praepositie, ook bij vroegere schrijvers *an*, *ane*, *oom*, hetzelfde als der Hoogduitscheren *ohne*, aantreft) eene

ontkennende kracht aan het woord *verlaat* (*). *Ont*, bij *steken* gevoegd, drukt hier een beginsel of aanvang uit, gelijk het in andere woorden weder andere beteekenissen heeft. *Ge* is in *gewroken* blootelijk een kenmerk van het deelwoord of *participium*; terwijl *over* het algemeen dit voorvoegsel, ook als het vóór het geheele werkwoord geplaatst, en niet, gelijk hier, vóór het deelwoord, als zoogenaamd augment, gebruikt wordt, weinig verandering aan de primitieven bijzet, weshalve het ook onverschillig soms gebezigd wordt, soms weggelaten. Men herinnere zich *wennen* en *gewennen*, *lukken* en *gelukken*, enz. enz. *Be* heeft meer nadruk Maar het bestek van dit handboek verbiedt, over dit eene en andere in verdere uitweidingen te treden.

Sommige taalkenners, voor het overige, zien in al de gemelde voorvoegselen eer partikelen van samenstelling, dan van afleiding. En dit is in zeker opzicht niet ongegrond. Duidelijkheidshalve echter beperken wij in dit handboek de samenstelling *over het algemeen* tot de vereeniging van twee of meer duidelijke, ook elk afzonderlijk nog gebruikt wordende woorden, b. v. *groot-moedig*, *zonne-straal*, *aan-komst*. Dit nu zijn de hier gemelde voorvoegselen niet.

§ 18.

De voorvoegselen, van welke in de vorige § § gesproken is, zijn van de woorden, waarmede men ze vereenigt, gemakkelijk te onderscheiden. Iedereen ziet, dat *ge-denken*, *begrijpen*, *ver-hooren*, *ont-hoofden*, *on-kundig*, *her-eenen*, *ervaren*, enz. van *denken*, *grijpen*, *hooren*, *hoofden*, *kundig*, *eeenen* (van *één*), en *varen*, door toedoen der voorvoegsels *ge*, *be*, enz. afstammen; maar er zijn ook afgeleide woorden, waarin het

(*) Indien, wel te verstaan, die afleiding de ware is, volgens welke *onverlaat* zooveel zegt als *zonder trouw*. Anderen toch, en naar 't schijnt met niet minder grond, zien 't woord aan als eene uitrekking van het oude *on-vlaat*, d. i. *on-rein*, *on-zuiver*, in 't hoogd. *Unflath*.

afleidings-voorvoegsel minder zichtbaar is, daar het slechts uit ééne of twee letters bestaat. Dit is b. v. het geval met sommige *derivata*, die door voorvoeging der letters *b, p, f, g, h, k, i, n, q, s, sch, st, t, v, w, z* enz. gevormd zijn, en waarvan men de stamwoorden of in het Nederlandsch zelf, of in de met ons verwante talen vinden kan. Van *nikken* b. v. ontstaat het derivaat *k-nikken*; van *nijpen*, *k-nijpen*; van het hoogduitsche *nagen*, ons *k-nagen*; van het engelsche (*to*) *nip*, ons *k-nippen*, enz. enz., gelijk op diezelfde wijze van ons oud *nîen* of *nigen*, waarvoor wij thans *nijgen* zeggen, het woord *k-nie* afstamt, dat is dat gedeelte van het been, waar het zich buigt of knikt. *Nek*, bij de Hoogduitschers *nacken*, en ook soms *genick*, is zoo insgelijks het buig- of kniklid aan hals en hoofd. — *Glijden* is dus uit *ge-lijden*, van het oude *lijden* of *liden*, dat is, zich bewegen of gaan, afgestamd. *Gloeijen* is, zooals overbekend is, van het verouderde *loeyen*, *loiën*, dat is, branden, blaken, welk *loeyen* in verband staat met het hoogduitsche *lohe*, dat is, eene opbruisende vlam; met ons oud *loog*, *laug*, hetzelfde als het gemelde *lohe* beteekenende; met ons *laaijen*, in den zin van vlammen, waarvan *lichter laaije*, dat is, met eene heldere *laaijing* of vlam, enz. Zoo is *wreken*, met voorvoeging der *w*, een derivaat van *rechen* of *rekken*, hoogduitsch *râchen*; gebruikende men in die taal *rache*, als wij, naar ons taaleigen, waarin de hoogduitsche *ch* meestal in *k* overgaat, *wraak* zeggen. Zoo zeggen de Hoogduitschers *sprache*, wij *spraak*; zij *nachen*, wij *aak*; zij *krach*, wij *kraak*; zij *machen*, wij *maken*, enz. Maar dit weet een ieder. Een aantal soortgelijke voorbeelden laten zich ook van andere *derivata*, door de voorvoeging van eene enkele letter gevormd wordende, aanvoeren, en men kan aldus de verwantschap van ontelbare woorden in onze taal met engelsche, hoogduitsche, deensche, zweedsche; enz. in één oogenblik in het helderste daglicht stellen. Wil men voor het overige vele van dergelijke woorden, als waarvan hier gesproken is, niet zoozeer *derivata*, als wel eenigszins anders uitgesprokene *primitiva* noe-

men, zulks mag mijnentwege geschieden. Men behoeft er dan b. v. niet over te strijden, of ons *strot*, dan wel der Engelschen *throat* (spreek schier uit als *trot*), hetzelfde be- teekenende, ouder zij; ons *jong*, of der Denen *ung*, (die op soortgelijke wijze in honderden woorden de beginletter weg- laten); ons *adder*, dan wel der Hoogduitschen *natter*; ons *aak* (*schuit*), dan wel hun *nachen*, enz. enz.

§ 19.

Het gezegde moge voor dit handboek genoeg zijn van onze voorvoegselen van afleiding. — Wat de achtervoegselen be- treft, men kan ze met onzen waarlijk voortreffelijken **TEN KATE** in drie klassen verdeelen, namelijk in *zachtstaartige*, *onzacht- staartige* en *volopklemstaartige* uitgangen. De reden dezer be- namingen moet men zoeken in den meerderen of minderen nadruk, in den meerderen of minderen klemtoon, welke hun in de uitspraak ten deel valt. **CATS** zingt:

*Als kock en bottelier lest eens te samen keven,
Doen hoorde ik, onder wien de boter was geleven.*

Hier is de uitgang *ier* in *bottel-ier* een volopklemstaartige uitgang, dewijl de klemtoon of accent geheel en al daarop, en dus geheel en al op het einde of den staart van het woord, valt. — Maar wanneer dezelfde **CATS** zingt:

*Wanneer de sleutel is van goud,
Waer is er dan een slot, dat hout?*

Dan hebben wij in den uitgang *l* of *el* in *sleutel* (van *sluiten*) een zachtstaartig achtervoegsel. Immers hier valt de klemtoon op het zakelijke deel *sleut*, *sluit*. En zoo is in het rijmpje van dienzelfden echten volksdichter (gelijk zeker Hoogduit- scher hem noemt):

*Wysheit in mans, gedult in vrouwen,
Dat kan het huis in ruste houwen.*

het achtervoegsel *heit* in *wijs-heit* noch geheel zachtstaartig,

noch volopklemstaartig, weshalve men het in de klasse der uitgangen, tusschen deze beide in liggende, brengen moet.

§ 20.

In de klasse der zachtstaartige achtervoegsels rangschikke men de uitgangen *er*, b. v. in *hoor-er*; *ster* in *loop-ster*, *naai-ster*; *de* en *te* (ingekort *d* en *t*) in *lief-de*, *groot-te*; *el* of *l* in *vleug-el*; *em*, bij inkrimping *m*, in *adem*, gelijk mede *sem* b. v. in *bloe-sem*; *sel* in *bak-sel*, *kook-sel*, *voed-sel*; *ste*, bij inkrimping *st*, in *dien-st*, *gun-st*; *se*, in *meester-se* (d. i. meestersvrouw of meesteres, in Groningen *meesters-ke* genoemd); *uwe*, bij inkrimping *uw* of *we*, of *ve*, of *f*, b. v. *geel-uwe* (geelziekte), *schad-uw*; *je*, *ke*, *tje*, *lijn*, in *meisje*, *schaap-ke*, *keeltje*, *naagdelijn*, enz.; *isch* en *ig*, bij inkrimping *sche*, of *se* of *s* voor het eerste, *g* voor 't laatste; b. v. in *aard-sch* (hoogduitsch *ird-isch*), *hemel-sch*, *men-sch* (van *man*), oudtijds *menn-isch*, *menn-isko*;— *gunst-ig*, *genad-ig*, *zor-g*; *en*, bij inkrimping *n*, b. v. in *gouden*, *marmen-en*, *door-n*; *tig*, b. v. in *der-tig*, *veer-tig*; *lf*, samengetrokken uit *lif*, in *elf*, *twaalf*, hetwelk vermoedelijk staat voor *één-lif*, *twa* of *twee-lif*, dat is, één, gebleven (van het oude *lieven*, ons *blijven*) over de tien, twee over de tien. (*). — En zoo zou men, op het voetspoor van GRIMM, nog dieper tot de wortelen der taal doordringende, meer andere letteren en lettergrepen, die tot afleiding dienen, kunnen opnoemen, waarvan wij ons echter hier onthouden, daar dit tot te fijne uitpluizingen voor jonge lieden leiden zou; terwijl het daarenboven soms zeer moeilijk is te bepalen, of men deze of gene letter of lettergreep als tot den wortel des woords behoorende, dan wel als een middel van afleiding beschouwen moet.

De uitgangen, voor het overige, hier vermeld, laten zich in hunnen oorsprong, kracht en beteekenis vrij nauwkeurig ontwikkelen, gelijk, tot eer van ons vaderland, onze allerver-

(*) Nog een paar andere uitgangen, bij TEN KATE vermeld, schijnen mij deels in de bovenstaande reeds opgesloten, deels buigingsdeelen van werkwoorden, b. v. *and*, in *heil-and*, *vij-and* enz.

dienstelijkste **TEN KATE**, vóór ver over de honderd jaren, in dezen reeds ijverig werkzaam is geweest, door anderen bij ons hierin later gevolgd, met name ook door den heer **BILDERDIJK**, die over sommige van de hier opgenoemde of nog op te noemen achtervoegselen gepoogd heeft, nieuw licht te verspreiden.

Het eng bestek van dit handboek verbiedt ons echter in eene nadere opgave van de slotsommen der nasporingen van de gezegde mannen en van die van buitenlandsche Geleerden te treden. Enkele der opgenoemde achtervoegselen zullen ons in het vervolg nog wel eens weér voorkomen. Voor het overige ziet men, dat deze uitgangen én tot vorming van substantieven én tot die van adjectieven en adverbien dienen. Zulks geldt ook ten aanzien diergenen, welke in de twee volgende klassen te huis hooren.

Tot afwisseling zij het ons vergund, aan het slot dezer § de volgende heerlijke verzen te plaatsen uit een, door onzen grooten **VONDEL** vertaald latijnsch gedicht van zijn' broeder, getiteld: *Afscheid op de Alpes, zingende genomen van Italië*. Men zal er uit zien, dat het dichtvuur des eenen broeders ook in de borst des anderen gloeide. Tevens zal een onderwijzer, tot opheldering van het in deze en vorige § § gezegde, over de vorming en afleiding van verschillende woorden, in die dichtregelen voorkomende, eenige vragen kunnen doen.

*Het strijtbre Romen wies by 't wassen van de jaren.
 Het zwaeide d' Adelaers met onverwonnen moedt,
 En zaeide 't flonkerlicht der starren in zijn hairen,
 En trapte op 's aertrijx nek met zijnen forssen voet.
 Doorluchtigste Vorstin (*), wat Godtheit heeft u heden
 Uit dien verheven troon gerukt en neêrgevelt,
 En van uw' romp verdeelt de mannelijke leden,
 't Gebeent' verplettert, en gelsingert over 't velt?*

(*) De Dichter spreekt Italië aan.

*Uw grootheit overwoegh, door 't stadigh rijcx vermeereren ,
 Dies , met u zelf verlaèn , wert gy u zelf een graf.
 't Was noodigh , om door u het alles t' overheeren ,
 Dat Rome aen Rome zelf den lesten hartsteek gaf.
 De gulde straelen , die gy neêrzont uit de wolken ,
 Gelijk een tweede zon , ontdoiden 't Noorder radt :
 Tot dat de springvloet der opdonderende volken
 Uw hoogheit pletten quam , en uw gewelt vertrat.
 Doch of d' aeloude pracht des Tibers leit ter neder ,
 En Aquileia treurt , te deerlijk uitgeroeit ;
 Nieu Rome heeft zijn' glans en blixemdrager weder ,
 En d' eer van 't purper noch in rijk Venedigh bloeit ;
 Venedigh , dat omringt met kristalijne vesten ,
 Gegront staet op de zee , der vluchtelingen wijk :
 Daer Marks gevlerkte Leeu bewaekt 't gemeenebeste ,
 En strekt een horstweer voor 't gedreigde Kristenrijk.
 Nu groei , Italië , met uw verheve steden :
 My roept een ander lant , dat pant heeft van mijn trou.
 'k Zoek nu geen wondren meer , noch andre vreemdigheden ,
 Als 't minnerrijk gemoet en d' oogen van mijn vrou.*

§ 21.

Van de achtervoegselen der tweede klasse komen er twee voor in des Heeren van Zuylichems treffend sneldicht, getiteld: *in- en uyt schuld aan mijn' soon* (denkelijk den door geheel Europa vermaarden Wiskundige CHRISTIAAN HUYGENS, uitvinder van het slinger-uurwerk).

*'k Hebb menighte van volck beleefdeLICK verplicht ,
 Daer my de thiende nu den hoed niet voor en licht.
 Wie my oyt vriendsCHAPP dé , dien heb ick met verlangen
 En met de volle daed meer vriendschapp doen ontfangen.
 Laet U niet manen , soon ! — 'k stae niemand in syn boeck ;
 In 't myne vind' ick schier wat meer volcks , dan ick soeck.
 Soo moet my nyd en spyt dit waere woord gedulden :
 Ick laet veel schulden naer , en sterf toch sonder schulden !*

De overige zijn *aard*, of *aart* of *ert*, *dom*, *heid*, *ing* en het daarmede gepaard gaande *ling*, *nis*, *achtig* en *haftig*, *baar*, *zaam* en *loos*, als b. v. *pronkaard*, *Spanjaard* of *Spanjert*, *adeldom*, *goedheid*, *rekening*, *jongeling*, *vonnis*, *geelachtig*, *krijgshaftig*, *eerbaar*, *leerzaam*, *roekeloos*, enz. enz.

Men ziet, dat deze uitgangen veel gemakkelijker van de woorden, waarmede zij vereenigd worden, te scheiden zijn, dan sommige der eerste klasse. TEN KATE noemt voorts bij de opgenoemden nog *wege*, *halve*, *wille*, zooals zij b. v. voorkomen in *allerwege*, *mijnehalve*, *zijne wille*, waarin ik echter liever, ook thans nog, duidelijk samengesteld schijnende, dan wel eigenlijk gezegde afgeleide woorden zien zoude. Dit is ook iets het geval met *hande* en *lei*, in *allerhande*, *velerlei* b. v., die daarenboven ook maar bij weinige woorden dienen. Wat *vol*, *fest*, *vest* of *vast* en *zal* of *zaal* betreft, deze komen bij ons niet meer voor, of zijn ook al als voor elk een' zichtbare *composita* te beschouwen. *Tier* in *eglantier*, in het verouderde *allertier* en nog in *goeder-tieren*, is ook een oud woord op zichzelf.

Over den oorsprong en de beteekenis der in deze klasse voorkomende terminatiën kan hier ter plaatse, des bekrompenen besteks halve, in geen verder onderzoek getreden worden; te meer, daar over sommige er van elders nog wel met een enkel woord gesproken zal worden. Dit zij er slechts hier van gezegd, dat het dikwerf moeilijk te beslissen valt, of men deze en gene dier uitgangen als achtervoegsels van afleiding, dan wel meer als op zich zelve staande en ook tegenwoordig nog afzonderlijk gebruikte woorden, beschouwen moet. Men heeft dit laatste b. v. al vrij zeker gedacht van *aard*, en dezen uitgang voor hetzelfde gehouden, als ons nog gangbare substantief *aard*, dat is *geaardheid*, *natuur*, zoodat *dronkaard* dus iemand zijn zoude, wiens aard of gestel geneigd is tot den drank. Dit *aard* intusschen is niets anders, dan een, naar de soms slepende *geaardheid* onzer taal, gerekte uitspraak van *er*, voor hetwelk men *ar*, *aar*, en met verscherping *aart* of

aard, gelijk voor *er* met verscherping *ert* of *erd*, zeide. In het voorbijgaan een paar regels uit HUYGENS, hiertoe betrekkelijk! De Dichter spreekt in een boertig gedicht de steenen van het huis te *Muiden* aan, en zingt onder anderen :

*Maar vergeeft my , klare klinckaert!
Myn vertrouwen op uw' klinck-aerd
Was geen toegedochte klanck ,
Maer een toegedichte sanck.*

Het eerste *klinckaert* is hier hetzelfde, als *klinker*, welke naam, zooals men weet, nog aan sommige soorten van gebakken steenen, om hunnen helderen klank, gegeven wordt. Het tweede beteekent *klinkende geaardheid*.

Dat men voor het overige het onderscheid tusschen *dronkaard* en *drinker*, *veinzer* en *veinzaard* in het Hoogduitsch mist, moet niet over het hoofd gezien worden, schoon men in die taal echter op andere wijzen dit verschil van denkbeelden weet aan te duiden. De uitgangen *aar* en *aard* of *aart* zijn dier zusters taal vreemd, ten minste over het algemeen. Sommigen willen, dat het hoogduitsche *hart* in eigen en gemeen-namen, b. v. in *Meinhart*, *Reinhart*, *neidhart* enz. met ons *aard* eenzelvig is, zoodat of *aard* uit *hart*, of *hart* uit *aard* verbasterd zij.

§ 22.

De uitgang *oen* in het woord *milli-OEN*, door HUYGENS gebezigd in het puntdicht op *tandelooze Neel*:

*Neel , ruchtiger klappey , dan w' oyt in Holland hoorden ,
Is all' haer tanden quyt ; — dat hadd ick wel gevreesd.
Haer' tongh heeft s' uytgeklopt ; elck milli-OEN van woorden
Is éénen tand geweest.*

maakt eene der terminatiën van de derde klasse onzer achtervoegselen uit. Volgens TEN KATE behooren er verder toe

ije of *ij*, b. v. in *hovaard-IJ*; *teit* in *majes-TEIT*; *eeeren*, (dat echter in den grond een bloot buigingsdeel is) b. v. in de werkwoorden *waard-EEREN*, *reden-EEREN*; *eel*, b. v. in *kant-EEL*, *rond-EEL*; *esse* of *es*, b. v. in *meester-ESSE*, *zondar-ES*; *ier*, b. v. in *tuin-IER*; *et*, b. v. in *bank-ET*; *inne* of *in*, b. v. in *vriend-IN*, *god-IN*; *aan*, b. v. in *Afrik-AAN*; *ein*, b. v. in *kastel-EIN*; *ist*, b. v. in *sluit-IST*; *iet*, b. v. in *Haarlem-IET*; *age*, b. v. in *bosch-AGE*, *vrij-AGE*; en een paar min gebruikelijke, b. v. *ment* in *dreige-MENT*.

Verscheidene van deze uitgangen echter komen, gelijk men ziet, niet voor achter echt nederlandsche woorden en vervallen dus in een' zekeren zin. Dit heeft b. v. meestal plaats met *teit*, *iet*, *aan* en grootendeels ook met *oen* en *ein*. De overige, namelijk *ier*, *in*, *et*, *ij*, *aadje*, *ist*, *esse* en *eeeren*, zijn voor een gedeelte van eene vrij onzekere afkomst; dat wil zeggen: het valt soms moeilijk te bepalen, of zij van oud-duitschen (*), dan wel van uitheemschen bloede zijn. Voor het laatste zoude zekerlijk de sterke klemtoon pleiten, die in de uitspraak op al deze uitgangen bij ons valt, en zulks geheel en al tegen den aard onzer taal aan, die in de niet samengestelde woorden altijd den klemtoon op het zakelijke deel, en noch op de terminatie, noch op het buigingsdeel plaatst. Maar hierbij dient men echter in het oog te houden, dat deze accent juist niet in andere, met ons verwante duitsche talen evenzeer op al de terminatiën, van welke wij hier spreken, wordt aangetroffen. Zoo drukken wij Nederlanders wel op de syllabe *in*, in *vriend-IN*, *god-IN*, maar de Hoogduitschers doen het niet. SCHILLER konde daarom, zonder tegen de versmaat te zondigen, het woord *göttin* op de volgende wijze plaatsen in het geestig tweeregelig punt dicht, getiteld *Wissenschaft*:

(*) Men verlieze nimmer uit het oog, dat, wanneer ik van oud-duitsch spreek, ik de geheele duitsche taal, zoowel de neder- als de opper-duitsche tongvallen, en niet bepaaldelijk alleen het Hoogduitsch, bedoel.

*Einem ist sie die hohe, die himmlische Göttin, dem andern
Eine tüchtige Kuh, die ihn mit Butter versorgt.*

Het zoude dus altijd de vraag kunnen zijn, of onze uitspraak hier niet door het Fransch, dat op onze taal meer invloed heeft geoeffend, dan op het Hoogduitsch, verbasterd ware, en gevolgelijk, of men wel recht hadde, om uit haar tot den waren oorsprong der terminatie *in* te besluiten. De middelweg zal, geloof ik, in dezen de beste zijn. En zoo zoude ik het er voor houden, dat sommige van deze uitgangen, ofschoon oorspronkelijk echt duitsche uitgangen geweest zijde, echter naderhand verfranscht zijn geworden en in die gedaante tot ons teruggekomen. Hiervoor pleit ook, dat verscheidene van die uitgangen in het geheel niet achter echt duitsche woorden bij onze naaste taalverwanten, de Hoogduitschers, worden aangetroffen.

§ 23.

Dat hetgene wij in onze taal samenstelling, samenkoppling of compositie noemen, in zoover van de afleiding of derivatie verschilt, dat een samengesteld of samengekoppeld woord meer uit de bijeenvoeging van twee of drie, elk ook op zichzelf nog bruikbare woorden; een afgeleid woord daarentegen uit de verbinding van een primitief met half duistere voor- en achtervoegsels bestaat, is reeds voorloopig aangestipt. De derivatie heeft dus in alle europeesche talen plaats; niet evenzeer en in diezelfde ruime mate de compositie. Deze laatste is toch veelmeer eigen aan de talen van den duitschen stam, dan b. v. aan sommige der spraken, welke den naam van romansche of romanische dragen, zijnde namelijk diegene, welke uit de vereeniging van oud-keltische tongvallen met het Latijn, en vervolgens met de talen der noordsche veroveraars, zijn voortgesproten. Men brengt hoofdzakelijk tot deze romansche spraken het Fransch, Italiaansch, Spaansch en Portugeesch. — Ja, zelfs moet het Latijn in dit opzicht voor de duitsche talen verreweg

onderdoen, terwijl deze laatsten des te meer hierin met het Grieksch overeenkomen, en ook door dit kenmerk dus hare aloude verwantschap met die wijdvermaarde taal duidelijk aan den dag leggen.

§ 24.

Woorden, uit alle soorten der taal- of rededeelen (*partes orationis*) genomen, kunnen bij ons in de samenstelling vereenigd worden. HELMERS zingt van de beminnelijke en ongelukkige indiïansche maagd ADEKE zeer fraai:

Schoon is de teed're Adeke, in 's levens lentebloei;
Rank als de kokosboom in onbedwongen groei;
Zacht is haar teeder hart, dat steeds het weldoen streelde,
En mild, gelijk de grond in morgenlandsche weelde;
Betoo'rend is Adeke, aanvallig is haar lach,
Beminn'lijk haar gelaat, gelijk een lentedag;
Haar ziel is zuiver, als de reine zonnestraten;
Haar stem aandoenelijk, als 't lied der nachtegalen.

In deze verzen zien wij reeds het substantief met het substantief samengekoppeld in de woorden *lentebloei*, *kokosboom*, *lentedag*, *zonnestraten*; alsmede, zoo men wil, in *nachtegal*, (dat is *nachtgalmer*, van *gallen*, *gellen*, luid of hel klinken, nog in *galm*, in ons *gillen*, en der Hoogduitscheren *gellen* overig). Het bijwoord of *adverbium* vereenigt zich met het werkwoord in *weldoen*; het substantief met het adjectief in *morgenlandsch*; het voorzetsel met het adjectief in *aanvallig* en *aandoenelijk*. Op dezelfde wijze vertoonen zich allerlei andere taaldeelen in onze compositiën. Men neme b. v. woorden, als daar zijn: *gunstrijk*, *goudgeel*, *lichtbruin*, *goedgunstig*, *ijzersterk*, *inrukken*, *opslaan*, *naschrift*, *zielbekorend*, *afwezend*, *daarna*, *hieruit*, *zelfmoord*, *zelfzoekend*, *godgewijd*, *dienstplichtig*, *oprecht*, *onderstand*, *gedenkwaardig*, *eenparig*, *één oog*, *zeshoekig*, *hedendaagsch*, enz. enz. enz., om van die woorden niet te spreken, welke door middel van onscheid-

bare voorzetsels zijn samengesteld, maar die wij, duidelijkheidshalve, minder als compositiën, dan wel als derivaten beschouwd hebben.

Wat de samenvoeging van substantieven betreft, eene soort van samenstelling, der fransche taal in echt fransche woorden over het algemeen bijna niet eigen: uit kracht van haar kunnen wij niet alleen twee, maar zelfs drie en meer substantieven tot één woord vereenigen. De beroemde dichter J. ANTONIDES VAN DER GOES bezigt zulk een *compositum* van de laatste soort in de volgende schoone regels, waarin hij, vóór eene groote anderhalve eeuw, het dok of ruim beschrijft, in hetwelk een aantal hollandsche oorlogschepen lagen, die hij naar de namen, welke zij droegen, en naar de figuren en beelden van dieren, op hunne achterstevens, vlaggen, wimpels enz. prijkende, als zoovele schrikbare, doch op dat tijdstip gekluisterde, monsters afschildert:

*Maer ziet gy verder naar de zuiderzeesche streeken
 By 't heerlyk Magazijn, die haven afgesneên
 Met paalwerk? Zistze niet als met ontzag. Wy treên
 Hier monsters op den nek en vreeslijke oorlogsdraeken,
 Die uit hun mont de doot en vier en donder braeken:
 Wanneer de vryheit, dier bevolen aen hun wacht,
 En 't recht des Oceaens gekreukt wort en verkracht.
 Hier leggen aen den bant Griffioen, Tigerdieren,
 En felle Leeuwen, elk verdeelt in hun banieren.
 Daer praelt de goude Leeu manhaftig in 't kasteel
 Van 't zwaere zeegevaerte, en gaept met open keel
 Naer 't vyantlijke bloet. Gins drijft hy in de baren,
 Of sleept een bloetstreep langs zijn wreeden muil en haeren.
 Streek d' oorlogsgod hun eens deze yz're ketens af,
 En bonsde 't gruwzaam Hok weër open met zijn' staf:
 Gy zoud den Olifant afgrijslyk hooren schreeuwen,
 En een vermengt gebrul van WATEROORLOGSLEEUVEN,
 En Luipaerts, vliegende en omzwevende op den vloet. Enz.*

De Dichter zinspeelt in de laatste regels op de figuren, in de deensche, hollandsche en engelsche wapenschilden voorkomende.

§ 25.

Merkwaardig is de onwrikbaar vaste regelmaat, die in onze samenstellingen heerscht. »Dit is de hoofdwet,» zegt HUGO DE GROOT, »bij de samenstelling of samenkoppeling van woorden voorgeschreven, dat, hetgene de aangeduide zaak zelve uitmaakt, in het laatste woord van het *compositum* bevat worde; terwijl in tegendeel datgene, wat de zaak bezit, of er het gebruik van heeft, of op eenige andere wijze tot haar in betrekking staat, in het woord, vooraangeplaatst, zij opgesloten.» Anders uitgedrukt: het omschrijvende of bepalende gedeelte staat vóór-, het omschrevene achteraan in de samenstelling. B. v. de keurige oud-rotterdamsche dichter SMITS ziugt in een' allerlieftsten wiegeezang tot zijn dochtertje:

*Bevallig kindje! neen: gy moet
De tintelende vonkjes
Van uwen lieven morgengloed,
Noch de aangename lonkjes,
Die ge uit uw' glinst'rende oogjes schiet,
Verdrinken in een' tranenvliet.*

Hier maken in de samenkoppelingen *morgengloed* en *tranenvliet* de woorden *gloed* en *vliet*, welke volgens den gezegden regel het hoofddenkbeeld behelzen, het achterste gedeelte der samenstelling uit, terwijl integendeel de woorden *morgen* en *tranen* de voorhoede vormen. Deze laatstgemelde toch dienen, om nader uit te drukken, welk een' *gloed*, en hoedanig een' *vliet* de Dichter op het oog heeft.

Vandaar dus ook, dat door omzetting een *compositum* geheel van beteekenis bij ons verandert, zooals te zien is in woorden, als b. v. *bloemveld* en *veldbloem*, *bouwland* en *landbouw*, *vuurberg* en *bergvuur*, en een aantal soortgelijke.

§ 26.

Men schijnt in onze en in de duitsche talen in het algemeen onderscheid te moeten maken tusschen de *eigenlijke* en *oneigenlijke* samenstelling, ook wel de *innerlijke* en *uiterlijke* geheeten. De eigenlijke is diegene, welke twee woorden bij elkander voegt, zonder dat het eerste eenige verandering door declinatie of buiging ondergaat, en toch met het tweede een volkomen of onafscheidelijk geheel maakt. Hiertoe behooren samenstellingen, als daar zijn: *lofzang*, *kerkgang*, *raadhuys*, *eetzaal*, *kerkhof*, *vuurgloed*, *vuurrood*, *wijnstok*, *hangijzer*, *appelboom*, *kroeskop*, *kaalhoofd*, *scheefneus*, *geneesdrank*, *edelman*, *kelderbier*, *maanlicht*, *nachtuil*, *doodslaap*, *rustbed*, *wafelijzer*, *tafelstoel*, *melkkan*, *zuurkool*, *snijboon*, *doperwt*, *peulvrucht*, *brandspiegel*, *kruisvaart*, *dagblad*, *luchtsteen*, *stoomboot*, *teekenpen*, *lentelied*, *boomvrucht*, *praalgraf*, *avondmaal*, *krentebrood* en honderd soortgelijke, wier betekenis niet dan op zeer verschillende wijzen door omschrijving kan uitgedrukt worden. Zoo is b. v. *rustbed* een bed om op te rusten; *kerkgang* is een gang naar de kerk; *melkkan*, eene kan, dienende, om melk in te bevatten; *zuurkool*, eene bepaalde soort van zure of in het zuur gelegde kool; *kruisvaart*, een tocht, voor het kruis van CHRISTUS ondernomen; *wijnstok*, een stok, dat is, boomstam, vruchten dragende, waaruit wijn geperst wordt, enz. enz. Deze soort van *composita* is vermoedelijk in alle duitsche talen de oorspronkelijkste, echtste, oudste en verreweg de talrijkste. — De andere of de oneigenlijke samenstelling bepaalt zich tot het samenvoegen van twee woorden, bloot meestal, om de daartusschen heerschende betrekking van *nominativus* en *genitivus* aan te duiden, waarbij zij dan ook aan het eerste woord het teeken van den *genitivus* geeft, hetzij van den enkelvoudigen op *s* of *n*, hetzij van den meervoudigen op *en* of soms *er*. Daartoe behooren b. v. *godsvrucht*, *vaderlandsmin*, *krijgsman*, *vriendschapsplicht*, *menschENhaat*, *arendsneus*, *kalfsvel*, *krijgsraad*, *afschidspreek*,

doodshoofd, hongersnood, manspersoon, landsheer, koningszoon, heldenmoed, kinderspel, kleederpracht, enz., die zich veelal zonder moeite laten omschrijven door: *vreeze Gods, liefde des vaderlands, man des krijgs, plicht van vriendschap, man des raads, zoon eens konings, preek van afscheid, pracht van kleederen* (hoogd. *kleider*), *spel van kinderen*, enz. enz. enz., en die dus dat veelzijdige en meer onbepaalde van zin niet hebben, waarvoor de eigenlijke *composita* vatbaar zijn. Deze soort is ook in onze taal en in de overige duitsche spraken op verre na zoo talrijk niet, als de eerste. Beide soorten vermengen zich echter dikwerf, en hetgene bij ons b. v. een eigenlijk *compositum* is, zal soms bij de Hoogduitschers een oneigenlijk zijn. Men kan ook eenige zulke oneigenlijke koppelingen met den vierden naamval opnoemen, b. v. *vrijheidkweekster*.

§ 27.

De *eigenlijke* samenstellingen schijnen in de duitsche talen oudtijds eene vokaal of klinker van samenbinding gehad te hebben, waardoor het eerste met het tweede woord vereenigd werd, welke vokaal echter thans meestal verloren is gegaan. Misschien echter is de letter *e*, die wij nog in sommige samenstellingen lasschen, hier en daar een overblijfsel daarvan. SMITS zingt b. v. zeer bevallig:

Kom, Kloris, kom u weér in dit gewest verlusten!
Wij zullen zachtjes op een bed van bloemen rusten,
Of onder 't somber groen van dezen beukeboom,
Daer ik u menigmael een napje schapenroom,
Die versch gemolken was, beleefd heb aangeboden,
En kersen schonk, waarop men koningen zou nooden.

Hier vinden wij in *beukeboom* de *e* achter *beuk* gevoegd. En zoo zeggen wij ook *eikeboom, rozekleur, maneschijn, paardevoet, zonneglans, apelifde, tandetrekker, hondehok, zwijnevleesch, muizeval*, enz., niet *eikboom, rooskleur* enz. Het kan echter zijn, dat men in deze letter *e* niets dan de gewone verlenging

der woorden door middel der doffe of zachtkorte *e* te zoeken hebbe, ten gevolge waarvan men oudtijds *mane, zonne, zone, heere, neve, sterre*, enz. schreef, of wel dat het hier en daar een verkorte *genitive pluralis* is. — Hoe het hiermede zij, onwaarschijnlijk is het niet, dat er oudtijds eene vokaal van verbinding in de duitsche *composita* gevonden werd, gelijk op diezelfde wijze misschien in het grootste aantal der grieksche *composita* de zoogenaamde kleine of soms groote *o*, en in dat der latijnsche de *i* daartoe gediend kunnen hebben.

§ 28.

De vatbaarheid onzer taal voor het samenstellen of samen-koppelen van woorden verdient op geen' geringen prijs geschat te worden. Deze hare eigenschap toch is uitnemend bevorderlijk voor de beknoptheid, kracht en bevalligheid van den stijl, inzonderheid van dien der poëzie. In het Fransch zal men zeggen, b. v. *temps d'hiver, devoir de reconnaissance, salle à manger, pot au lait, bêtes à cornes, tremblement de terre, chapeau de paille, coup de foudre, clair de lune, oraison funèbre, ennemi mortel, cheval de bataille, chant du soir, serpent à sonnettes, jour de fête, amour-propre, amour de soi-même, amour maternel* enz. enz., vaak drie woorden gebrui-kende. Wij koppelen samen en zeggen korter: *winterweder, erkentenisplicht, eetzaal, melkkan, horenbeesten, aardbeving, stroo-hoed, donderslag, maneschijn, lijkrede, doodvijand, strijdros, avondzang, ratelslang, feestdag, eigenliefde, zelfmin, moeder-min* enz. enz. Wij Nederlanders zullen de uitdrukkingen be-zigen van *hartverrukkend, ziel- en oogbetooverend schouwspel, bloemrijke beemden, korenrijke akkers, wellustademende tafereel-* enz. enz. In het Fransch zal men in dezen meestal tot omschrijvingen de toevlucht moeten nemen, en zeggen: *une scène ou un spectacle qui ravit l'ame, qui charme les yeux; une prairie, pleine de fleurs; des champs, couverts de blé, of riches en blé; des tableaux, respirant la volupté*, enz. enz. Wij ma-ken van een enkelvoudig werkwoord (*verbum simplex*) in één

oogenblik een aantal *composita*, door er voorzetsels of bijwoorden mede te vereenigen, b. v. van *gaan* vormen wij *be-, in-, op-, toe-, rond-, aan-, door-, bij-, af-, ver-, ont-, om-, na-, weg-, uit-, meê* of *medegaan* enz. Men beproeve eens, of men dit overal even kort in de fransche taal doen kunne. De beroemde fransche schrijver ROLLIN mocht dus te recht van zijne moederspraak zeggen: »Onze taal weet te nauwer nood, wat het zij, een woord uit meer andere samen te koppelen.» — Hierdoor nu mist — zoo dan al minder het fransche proza — ten minste de fransche poëzie dat schilderachtige, hetwelk dichtstukken in germaansche talen door de koppeling hebben kunnen (*). Of zouden zich b. v. de volgende dichtregelen, door den heer DE FREMERIJ aangehaald, even kort en levendig in het Fransch laten vertalen?

(*) In den proza-stijl, vooral in het dagelijksche proza, behoeft het Fransch aan de duitsche talen de vatbaarheid voor compositie nog al zoozeer niet te benijden, daar die taal hetgene zij door gebrek aan echt fransche, oorspronkelijke *composita* verliest, zich door een grooter aantal van enkelvoudige woorden, hetzij nu primitieven of derivaten, vergoed ziet. Zoo kunnen toch de Franschen onze koppelingen *veder-bos, bloed-bad, wijn-gaard, dag-blad, kruis-tccht, huis-houding, klokke-spel, avond-maal, middag-eten, leuning-stoel, voor-vaderen, schouw-burg, herders-zang* enz. vertalen door de enkelvoudige woorden *panache, carnage, vigne, journal, croisade, ménage, carillon, soupé, diné, fauteuil, aieux, théâtre, pastorale*, etc. — Voor *pereboom* zeggen zij kort weg *poirier* (gevormd uit *poire* en den uitgang *ier*), voor *noteboom noisetier*, enz., gelijk onze voorvaderen, met bijvoeging van den uitgang *el* en *er* of *aar*, *perelaar* maakten, in plaats van het nu gebruikelijke *pereboom*; op dezelfde wijze, als zij ook *appelaar* en *kerselaar* enz. zeiden en wij nog *hazelaar, rozelaar*, in stede van *hazelnotenboom, rozeboom*, soms bezigen. — Dan — om niet af te dwalen — zoo dan al niet het fransche proza, de fransche dichtstijl lijdt veel door het onvermogen, om *composita* te vormen. Stout zal een hollandsch of hoogduitsch dichter samenstellingen scheppen, als daar zijn *vlammenblik, vlammengraf, vuurdooop, dondermaar, golvenbetemmer, zeebeploeger, breinverwilderend, rozekoontjes, liebeozem, helgedrochten, moordspelonken*, en hon-

*Vuur- en vlam- en levenwekster !
 Stookster van het jeugdig bloed !
 Harteboeister , zieletrekster !
 Zachte streelster van 't gemoed !
 Smartverdrifster , mirtestrooister !
 Wellustteelster , zoet van aard !
 Lagchebekje ! bruidsbedstrooister !
 Honigzeemtje ! rozegaard !
 Huw'lijksliefde , strijk hier neder ! enz. enz.*

En hoe mat (om een voorbeeld uit onze zusters taal, het hoogduitsch, te ontleenen) klinken des verhevenen KLOPSTOCKS dichterlijke regels, waarin hij een' oud-duitschen bard aldus van den vuurspuwenden berg *Hecla* op het eiland *IJsland* laat zingen :

Der Sturmbesieger erzählt :

*In dem Oceane des fernen Nord's ist ein Eilandsberg ,
 Der flammenverkündenden Dampf, als wälzte er Wolken, wälzt,
 Dann strömet die hohen Flammen, und meilen lang krachende
 (Felsen wirft.*

derd andere, die geen Franschman ooit met dezelfde kracht, beknoptheid en schilderachtigheid in zijne taal kan overbrengen. Vandaar, dat dichters, als een SHAKESPEAR, VONDEL, GIJSBERT JAPICX, GÖTHE, SCHILLER, KLOPSTOCK, VOSS, SCHULZE, BILDERDIJK en soortgelijke, die in de duitsche talen (het Engelsch behoort er in zijn' grondaanleg ook toe) alle fonteinen van samenstelling recht hebben doen springen, in het Fransch nimmer goed zullen kunnen vertaald worden, en vandaar ook almede, dat er in de poëzie der duitsche volkeren iets beziels, iets levendigs, iets stouts en verhevens, iets innigs en gemoedelijks heerscht, waarop die der Franschen, die daarenboven door hoflucht verwijfd en ontzenuwd is, in die mate niet roemen kan. Men vergelijke de aanmerkingen over de oudheid onzer taal hieronder in dit handboek.

Dat wij daarenboven vele van onze *composita* ook bij omschrijving met den *genitivus* kunnen uitdrukken, geeft niet weinig afwisseling aan onzen stijl.

Hoe mat klinken zij met hunne stoute koppelingen *sturm-besieger*, *eilandsberg*, *flammenverkündend*, in de vertaling der beroemde mevrouw VAN STAEL: *Le pilote, vainqueur de l'orage, raconte, que dans une ile éloignée la montagne brûlante annonce long-temps d'avance par de noirs tourbillons de fumée la flamme et les rochers terribles, qui vont jaillir de son sein.*

§ 29.

De gemakkelijheid, waarmede wij afleidingen en samenstellingen maken, en de duidelijheid, die dezen bezitten, is dus ook eene nimmer opdrogende bron van rijkdom voor onze taal. Voor elk nieuw denkbeeld zijn wij hierdoor in staat, om desnoods een nieuw en duidelij verstaanbaar woord te scheppen. Weshalve DE GROOT te recht zegt, dat hier den kinderen zelfs, onder het spelen, woorden ontvallen, om welke een HORATIUS en VARUS hen benijd zouden hebben. Onze vaderlandsche dichter LOOTS mocht dus naar waarheid onzer taal toezigen:

*Dus algenoegzaam in u zelven,
Wist gij wat heerlijk is en schoon
Uit uwen eigen grond te delven,
En offert niemand dankbetoon.
Hoe zou ook 't lage 't hoog' vercedlen,
Of de overvloed bij de armoë beedlen!
Neen! rijk zijt gij in weelde en pracht;
Gij kunt in onuitputb're schatten
Verkwistend om u henen vatten,
En vaart omhoog op eigen dragt!*

Maar wij roeren hier een onderwerp aan, waarover in het vervolg nader! — Niemand wane voor het overige, dat wij hier elkeen de vrijheid toekennen, om ieder oogenblik, wanneer het hem in de hersenen mocht komen, zijnen stijl met geheel eigendunkelij gesmede nieuwe woorden te stof-

feeren. Zulks zij verre van ons! Wij beweren alleen, dat daar, waar nieuwe woorden noodig zijn, onze taal *den daartoe bevoegden* alle hulpmiddelen aan de hand geeft, om deze op eene gemakkelijke, korte en duidelijke wijze te vormen, en dat vooral de dichter bij ons in staat is, om telkens door nieuwe en schilderachtige woordkoppelingen de verbeelding te treffen, en aan zijne tafereelen gloed en leven bij te zetten. Hetgeen den Hoogduitscheren in dezen vrijstaat, die, in navolging der Grieken, hierdoor hunne poëtische taal hoe langer hoe levendiger en schilderachtiger gemaakt hebben, staat ook ons in allen deele vrij; gelijk dan ook reeds van den aanvang onzer letterkunde aan, en lang vóórdat er eene eigenlijk gezegde hoogduitsche letterkunde van eenig aanbelang bestond (*), onze HOOFDEN, VONDELS, ANTONIDESSEN en zoovele andere lievelingen der zanggodinnen op het vruchtbare veld der afleiding en samenstelling bloem bij bloem geplukt hebben, terwijl de dichters en redenaars van onzen tijd niet ophouden, telkens nieuwe te plukken.

§ 30.

Van ongemeen veel dienst bij onze afleiding en samenstelling is dat voorrecht onzer taal, dat zij eene oorspronkelijke, levende taal, *une langue-mère*, gelijk de Franschen het noemen, is, die zelfs tot in hare woordwortelen toe deze oorspronkelijkheid en dat jeugdige leven nog vertoont. Dit is op verre na zoozeer niet het geval met het Fransch en de overige, daarmede vermaagschapte zoogenaamde romansche talen. Deze toch zijn allen veel te veel uit het puin en gruis van doode talen, met name uit het Latijn, opgetrokken, dan dat zij niet een oneindig groot aantal van *derivata* en *composita* zouden hebben, wier beteekenis

(*) Ik spreek hier bepaaldelijk van hoogduitsche, en niet van oud-duitsche letterkunde in het algemeen.

niet door zich zelve, maar slechts door het gebruik duidelijk is, en naar welke zich dus moeilijk nieuwe woorden laten vormen. In het vervolg hierover nog met een woord nader!

§ 81.

Ten slotte! Dat onze taal in de geheele wijze van hare afleiding en samenstelling bijzonder veel overeenkomst met het Grieksch heeft, is honderdmalen gezegd en aangetoond, gelijk zelfs eenige van onze voor- en achtervoogselen niet weinig naar deze en gene soortgelijke partikelen in het Grieksch zwoemen. — Of echter het Nederlandsch de laatstgenoemde spraak in vruchtbaarheid van samenstelling nog overtreffe, zoo als HUG DE GROOT en STEVIJN beweerd hebben, zoude ik niet bevestigend durven beantwoorden, ja, ik zoude zelfs hieraan geheel twijfelen. Men moet onze taal niet te hoog willen opvijzelen. Maar dat, volgens het gevoelen van deskundigen, de regelmaat onzer samenstelling soms vaster schijnt, dan die der Grieken, is hierboven reeds met een woord opgemerkt. Iets anders is het weer, als men vraagt, of onze compositie zoo zoetvloeiend zij, als de hunne. Dit kan vrij wat tegenspraak ontmoeten. Evenzeer soms, of ze niet wel zoo beknopt zij. Zulks wil GROTIUS. Kluchtige en doller samenkoppelingen, zooals men er tot van zeven- en zeventig lettergrepen of acht-en-twintig woorden toe bij ARISTOPHANES aantreft, heeft BREDERODE voor een paar honderd jaren bij ons gebrekkig willen nabootsen, b. v. in het volgende, dat in het Eerste Bedrijf van zijn *Lucelle* te lezen staat:

— *jou moers bestemoers moers susterlinx recht susterlinx*
After kijnts kijnts Meutje Martjes petemoey's nichts dochters
Dochter Anne Koomen. —

Eenige verdere vragen, waarmede men meer andere soortgelijke vereenigen kan.

1) Waardoor is de etymologie of woordafleidkunde in de oogen der dwazen in minachting geraakt, en waarvoor moet men zich bij hare beoefening inzonderheid wachten? Wat moet men b. v. van etymologieën zeggen, als die van het woord *komenijswinkel*, volgens welke dit zou afstammen van *kom- en eisch-winkel*, omdat in zoodanig een *winkel* allerlei waren voorhanden zijn, zoodat men maar te *komen* en te *eischen* heeft? Kan echter de etymologie van dit of dat woord niet schijnbaar zeer ongerijmd en echter werkelijk zeer gegrond wesen, gelijk b. v. die van het fransche *jour*, stammende van 't latijnsche *dies*?

2) Welke zijn de onontbeerlijke vereischten, die een goed woordafleidkundige bezitten moet?

3) Waardoor is het onderzoek naar den oorsprong en de afleiding van vele woorden zooveel zekerder, duidelijker en gemakkelijker in onze en andere onverbasterde duitsehe talen, dan in het Fransch of soortgelijke spraken, die voor een groot deel uit doode talen samengesteld zijn?

4) Hoe heeft de woordvorming en woordafleiding, voor zoover zij zich op eene duidelijke wijze aan ons vertoont en men niet tot diepste wortels doordringt, in de nederlandsche taal al plaats? Hoe ontstaan b. v. *substantiva* uit den tegenwoordigen en verleden' tijd, alsmede uit de onbepaalde wijze en het deelwoord der *verba*? Hoe ontstaan weér werkwoorden of *verba* van *substantiva*, hoe *adjectiva* van *verba*? Hoe van *substantiva*? Hoe *verba* van *verba*? Hoe werkwoorden enz. van praepositieën, adverbiën en conjunctieën? Hoe van interjectieën of tusschenwerpsels, enz. enz.

5) Zijn stamwoorden en eenvoudige hetzelfde?

Als de Heer van *Zuylichem* b. v. zeer waar en puntig van den tijd zingt:

*Geslepen glazen, die vergrooten,
Verkoopt men ons met volle schooten;
Maer, wil ick u wat leeren, Jan!
Ghy sult van d' allerbeste maken,
Kunt ghy maer aen wat glas geraken
Uyt d' oogen van een nijdig man.*

bezigt hij dan niet in *glazen* een stamwoord, in *nijdig* bloot een-eenvoudig?

6) Schoon men een afgeleid van een samengesteld woord, dat is, een *derivatum* van een *compositum*, zorgvuldig onderscheiden moet,

valt zulks echter soms niet moeilijk in woorden, als daar zijn *wetenschap*, *duisternis*, *juffer*, en soortgelijke?

7) Wat is, volgens GRIMM en anderen, derivatie, in den nadrukkelijksten zin van het woord? Waarin verschilt zij van de innerlijke woordvorming, zooals zij door *klank* en *klankvervorming* (gelijk men 't noemt) ontstaat?

8) Hebben de zoogenaamde buigings- of flectiedeelen ook eenige beteekenis? Met andere woorden: is er ook eenige reden voor op te geven, waarom men b. v. in onze taal juist de letters *s*, of *en*, of *n* bezige, om het meervoud aan te duiden; waarom *en* het kenmerk van de onbepaalde wijze of den *infinitivus* zij? enz. enz.

9) Van welk nut is de beschouwing der vokaal-, of liever der letterwisseling in het algemeene, bij de etymologie? Hoe wordt de oorsprong en afleiding van vele woorden hierdoor opgehelderd; als uit een aantal voorbeelden te zien is? Men neme *band*, *daad*, *drank*, *slang*, *sprank*, *gang*, *drang*, *klank*, *molen*, *ploeg*, *zang*, *stand*, die zich dus, als men maar op het Hoogduitsch acht geeft, zeer gemakkelijk van de werkwoorden *binden*, *doen* enz. laten afleiden.

10) Wat verstaat men door letterverzetting, waardoor b. v. ons *vorst* (*koude*), in tegenoverstelling van het hoogduitsche *frost*, ontstaan is, en hoe worden door haar de oorsprong en verwantschap van sommige woorden opgehelderd?

11) Wat beteekent het, wanneer men spreekt van den wortel des woords? Wordt deze uitdrukking niet wel in een' verschillenden zin genomen?

12) Laat zich onze taal niet evenzeer, als men zulks ten aanzien van het Grieksch wel of kwalijk gedaan heeft, in zekere algemeene woordwortelen oplossen, wier grondbeteekenis in al de daaruit voortgesproten woorden meer of min zichtbaar is? Wat valt ter beantwoording van deze en soortgelijke vragen, in § 13 opgenoemd, kortelijk te zeggen?

13) Waarom moet men in de talen werkwoorden vermoedelijk als den oppersten grond van afleiding aanzien, en in wat zin moet men zulks verstaan?

14) Welke werkwoorden of *verba* moet men bij de afleiding als de oudste aanzien, de zoogenaamde zwakke, of de sterke?

15) Wie hebben over de afleiding en den oorsprong onzer primitieven en over het eigenaardige hunner beteekenis veel licht verspreid? Loopen echter de gevoelens over de grondbeteekenissen der woorden niet soms zeer uiteen?

16) Wat kracht van zinsbepaling bezitten de voorvoegselen *be*, *ge*,

ver enz. enz.? Wie moet men hierover raadplegen? Welke verschillende beteekenissen kan b. v. *ver* hebben, ten gevolge waarvan de geestige HUYGENS zeer aardig en half raadselachtig zingt:

Myn paerd gaet slijten, dat men 't siet;
Het eet en drinckt en anders niet;
Wat reden is hier uyt te delven?
't Vergaet, omdat het niet vergaet;
Wat raed? — De plaester licht op straat;
Verstaet ghy 't niet? — 't Verstaet sich selven.

17) Is het woordje *ge*, als voorvoegsel voor vele werkwoorden b. v. *ge-denken*, *ge-raken*, en als zoogenaamd augment voor de meeste deelwoorden of *participia*, b. v. *ge-hoord*, *ge-dacht*, *gedaan*, evenzeer in andere duitsche talen aanwezig, als in de onze, en wat valt ten aanzien van den groningschen tongval hieromtrent op te merken? Wat is de etymologie van *ge*, *be*, *ver*, *ont* enz.? Wat andere zulke praefixen heeft men nog in 't Hoogduitsch, enz.?

18) Is ons *on* en der Hoogduitscheren voorzetsel *ohne* (d. i. zonder) hetzelfde, gelijk de oude SPIEGHEL soms dit *oon* bezigt, (en vroeger MELIS STOKE *an*, *ane*) b. v.

Ghy slokt en ghelptet in ghekleinst niet noch gezeit,
Oon proof of kuer, oft rein of onrein zy, spys of gift.

19) Welke andere voorbeelden, dan die in § 18 opgenoemd zijn, laten er zich van derivaten of afgeleide woorden, door de voorvoeging van eene enkele of een paar letters gevormd wordende, al bijbrengen?

20) Wat beteekenen de uitgangen *er*, *el*, *ster* en de overige, die in de eerste klasse, vermeld in § 20, voorkomen? Is b. v. *er* afkomstig van het oud-gothische *wair*, dat is *man*, volgens sommigen, nog overig in *weerwolf*, zooveel als *man-wolf*, d. i. een mensch, die door tooverij zich in een' wolf herschappen heeft? Is *sch* het oude *sk*? enz. enz.

21) Welke is de afleiding der achtervoegselen van de tweede klasse? Wat beteekent eigenlijk *dom*, wat *heid*? enz. In hoever zijn die terminatiën oudtijds op zich zelve staande woorden geweest?

22) *Wat past het meest den jongeling?*
Bescheidenheid en matiging.

luit zeker rijmpje. Moet men den ingang *ling* als van denzelfden oorsprong met dien van *ing* beschouwen, en is de schrijfwijze *hemelling* (d. i. *hemelbewoner*), voor *hemeling*, verkeerd, en *hemelling* een *hemelstokvisch*, gelijk de heer BILDERDIJK wil? Of zijn niet, volgens den heer KINKER, *ling* en *ing* in oorsprong wel degelijk onderscheiden?

23) In § 21 wordt van den uitgang *aard* of *aart*, b. v. in *grijs-aard*, *veins-aard*, *dronk-aard*, enz. gesproken. In hoever hangt die terminatie of dat achtervoegsel met die van *hart* in sommige hoogd. eigennamen samen?

24) Waarvan stammen de uitgangen der derde klasse af? Is b. v. ons *es* in *zondar-ES* hetzelfde als der Franschen *esse* in *pêcher-ESSE*, *maitr-ESSE*? Is *ier* in *tuin-IER* hetzelfde, als het fransche *ier*, in *offic-IER*, *cavall-IER*, enz. dat weer samenhangt met der Italianen *iere*, b. v. *cavall-IERE*, *barb-IERE*, etc.? Is *age* b. v. in *bosch-AGE*, het Fransche *age* in *boc-AGE*, en het Italiaansche *aggio* in *bosc-AGGIO*? enz. Is voor het overige in de uitgangen van deze klasse de invloed van het Fransch op onze taal niet bijzonder zichtbaar?

25) Waardoor is hetgeen men compositie of samenkoppeling noemt, minder eigen aan de zoogenaamde romansche talen, dan aan die van den Duitschen stam? Uit welken hoofde heeft ook het Latijn zoo weinig vatbaarheid voor compositie? Moet men de reden hiervan zoeken onmiddellijk in den aard dier taal-zelve, dan wel hierin, dat het gebruik dit nu niet zoo heeft medegebracht?

26) Wat valt nader over het onderscheid tusschen eigenlijke en oneigenlijke *composita* op te merken, en hoe zijn beide soorten in begrip en vorm van elkaar onderscheiden? Hoe en waardoor loopen zij echter soms ineen? Welke voorbeelden heeft men van verwarring dier beide soorten in onze taal en het Hoogduitsch, zoodat hetzelfde of een gelijksoortig *compositum* hier eigenlijk, daar oneigenlijk schijnt? Zou ook soms niet de *s* of *n* welluidendheidshalve in eigenlijke *composita* gevoegd zijn?

27) Onze en de Duitsche talen in het algemeen zijn betrekkelijk rijker in *composita*, dan in *derivata*. Heeft dat bij zijne voordeelen ook eenige nadeelen? Welke woorden, voor het overige, maken den overgang van derivatie tot compositie? Wat voorbeelden heeft men van compositie en derivatie in één woord, enz.?

28) Wat valt er over de zoogenaamde vokaal van verbinding, die men wil, dat in de oud-Duitsche ware *composita*, evenals in de Grieksche en Latijnsche, zou gevonden worden, aan te merken?

29) Heeft men ook zoogenaamde oneigenlijke compositie in andere

samengevoegde woorden, dan in substantieven met substantieven?

30) De Heer BILDERDIJK zingt in den *Ondergang der eerste Wereld*:

*Een dichten zwerm gelijk van vliegend roofgediert',
Dat, als de pestsmet woedt, om 't rijzend kerkhof zwiert
En rondgiert onder 't zwerk, en waar zy lijken rieken,
Al schaatrend nederstort en klappert met de wieken,
Hief half de hel zich op by 't klaatrend moordgerucht
En juichte 't bloedbad toe, al hangende in de lucht.*

Roofgediert' beteekent hier gedierte, dat rooft en van roof leeft *pestsmet* de besmetting, door pest verspreid; *moordgerucht* een gedruisch, als moord en doodslag gewoon is te verzellen; *bloedbad* eene bloedplenging, waarbij men zich in het menigvuldig gestorte bloed wel zou kunnen baden. Tot welke hoofsoorten van denkbeelden laten zich zoo al meer onze voornaamste *composita*, met name ook die van substantieven met substantieven, brengen?

31) Heeft een samengekoppeld woord, al bestaat het ook uit drie of meer bijeengevoegde woorden, toch altijd slechts twee hoofddeelen? SMITS zingt b. v. in zijn fraai dichtstukje op den goudvink van den Heer DE HAES:

*Wis koost ge uit liefde tot DE HAES
Voor 't HOEFBRONNAT de blanke Maes:
Wis liet ge u neerwaerds troonen
Door zyn verheven toonen.*

Heeft hier de samenkoppeling *hoefbronnat*, dat is, de *Aganippus* of *Hippokrène*, twee of drie hoofddeelen? en wat volgt hieruit ten aanzien van *composita*, als daar zijn: *kleinuurwerkmaker*, *zijdekousewever* en soortgelijke? Hiertoe behoort b. v. ook *oudkleerekooper*, waarvan HUYGENS niet onaardig zingt:

*Oudkleerekooper? — neen, daer komt een Fransche bode
Van d'een in d'and're week, die my nieuwkooper maect.
Daar valt niets ouds meer; 't niew is all te haest gelaect.
Danck hebb' ses letteren, daer 't all aen hangt: DE MODE!*

32) Heeft men ook *composita* van werkwoorden met werkwoorden in onze taal? Welke rededeelen of *partes orationis* komen het meest in onze compositie voor?

33) In § 25 is gezegd, dat in de compositie het omschrijvende woord vóór-, het omschrevene achteraan komt, en echter spreekt men van *neuswijs* en *wijsneus*, *bedilal* en *albedil* beide; terwijl CATS, een' zoogenaamden Jan-Hen of Kijk-in-den-pot uitscheldende, kluchtig zingt:

Fy moey-al! roert-de-pot! zout-klyver! vrouwe-quelder!
Fy tay-aert! scuteraer! gruyts-sifter! gorte-telder! enz.

roert-de-pot dus bezigende voor *potroerder*. Hoe rijmt dit eene en andere?

34) Waarom zegt men b. v. *gedenkwaardig*, en elders wederom *beminnens-*, niet *beminwaardig*. Is hier analogie? Moet men zeggen *achting-* of *achtingswaardig*?

35) Wij maken soms *composita* uit gcheele zinsneden en zegswijzen, b. v. een *vergeet-mij-nietje*, een *spring-in-'t-veld*, enz. Hoe ontstaan deze, en wat andere soortgelijke meer heeft men zoo al bij ons en in het Hoogduitsch?

36) In § 25 wordt gezegd, dat in de grieksche samenkoppeling hier en daar die vastheid van regelmaat niet heerscht, welke in de onze wordt aangetroffen. Hoe moet men dit verstaan?

37) In hoever zou men, wat het éénlettergrepige onzer meeste stamwoorden betreft, onze compositie met GROTIUS beknopter kunnen noemen, dan de grieksche?

38) In hoever is de vatbaarheid onzer taal voor derivatie en compositie minder uitgebreid, dan die in het Grieksch?

39) Tot hoeveel woorden kan men de samenkoppeling uitstrekken, en gelden ten aanzien van dit geheele onderwerp dezelfde regels in den stijl van het proza, als in dien der poëzie?

40) Hoe moet men het maken met het schrijven van woorden, wier samenkoppeling onzeker is? Moet men schrijven *storm loopen* gescheiden, of *stormloopen* aaneen; *huis houden* of *huishouden*; *hand vol* of *handvol*; *tevrede*, *ontevrede* of *te vrede*, *on te vrede*; *ziel verrukkend* of *zielverrukkend*; *over een stemmend* of *overeenstemmend*; *éénentwintig* of *één en twintig* enz.

41) Wanneer schreef men voorheen zoo dikwerf woordjes, als daar zijn *ze*, *men*, *er* en soortgelijke, met de hen onmiddellijk voorafgaande woorden aaneen, gelijk b. v. HUYDECOPER zelfs nog doet, als hij ergens zegt: »*datmen* geloove, *datze* zijn *hetgeenze* zijn en den rang, *dienze* eens gekregen hebben, bewaaren." Wat leert ons zulks ten aanzien der uitspraak of der meerdere of mindere klem, die men aan zulke woordjes geven moet?

42) Men gispt het Fransch er over, dat het weinig vermogen van samenkoppeling, vooral niet van substantieven met substantieven, bezit. Onderwijl gebruikt men in die taal honderden van compositiën der laatstgemelde soort, en vormt er dagelijks meer. Dus zegt men: *aéronaute, aërolithe, bibliothèque, télescope, stratagème, carnivore*, enz. Hoe hangt dat met die gipping samen?

43) Heeft het Fransch daarenboven in het geheel geene echte, oorspronkelijke, uit gangbare fransche woorden gevormde *composita*?

44) Schoon de Franschen soms door een enkel woord (als in § 28 gezegd is) onze *composita* vertalen kunnen, steken echter deze onze samenstellingen aan die fransche vertalingen niet dikwerf de loef af, wat duidelijkheid, verstaanbaarheid en nadruk betreft?

45) Welke afwisseling geeft het vermogen, dat wij hebben, om of omschrijvingen met den *genitivus* (als b. v. *ster des avonds*) of *composita* (als *avondster*) te bezigen, aan onzen stijl, en hoe kunnen daardoor en de deftigheid en de eenvoudigheid bevorderd worden?

46) Waarin drijven de Hoogduitschers hunne zucht, om *composita* te vormen, wel eens al te ver? En waarvoor moet men zich soms bij het vertalen van zulke uitdrukkingen wachten?

47) De vermaarde engelsche dichter, Lord BYRON, zingt:

*In MARBLE-PAVED pavilion, where a spring
Of living water from the centre rose,
Whose bubbling did a genial freshness fling
And soft voluptuous couches breathed repose,
ALI reclined etc.*

Hier heeft men in het woord *marble-paved* eene samenkoppeling van een substantief met een *participium* of deelwoord, tusschen welke woorden het voorzetsel is weggelaten, evenals of wij zeiden, *marmer-geplaveid*, in stede van *geplaveid MET marmer*. Op dezelfde wijze zingt de groote hoogduitsche dichter SCHILLER:

*Der blosse Anblick bleicht schon alle Wangen,
Und aus einander flieht die FURCHTENTSEELTE Schaar.*

in welke dichtregels *furchtentseelt* staat voor *entseelt von Furcht*. — Kunnen wij in onze taal soortgelijke *composita*, die duizendmalen in het Engelsch en Hoogduitsch, alsmede in het Deensch en de overige noord- of scandinavisch-duitsche talen voorkomen, ook bezigen, en zijn zij soms gebezigd geworden?

48) Wat is het onderscheid tusschen appositie en compositie?
 HUYGENS zingt b. v.

*Segt hun, ebbe, op mijn bevelen,
 Hoe 't haer ballingh-borger gaet;
 Hoe er in sijn vochte schelen
 Stadigh 't volle springhty staet!*

Is hier *ballingh-borger*, dat is, burger, die in ballingschap, of, gelijk men oudtijds zeide, in *ellende* of *ellendigheid*, (hetzelfde als *elderstandigheid* of *uitlandigheid*) verkeert, een *appositum* of *compositum*? En zoo *moeder-maagd*, *god-mensch*, enz.

Iets over de taal- of rededeelen in het algemeen.

§ 32.

*Naem wyst de zaken aen: Woord toont ons watze maken,
 En beeld ons 't werken uit en 't lyden van de zaken.
 't Deelnemende gedeelt' neemt wat van beiden 't zaem,
 Te weten tyd van woord, geslacht en val van naem:
 De Voornaem strekt voor naem: het Bywoord wyst ons tyden,
 Plaets, wyze en omstand aen van werken en van lyden:
 De Koppeling of scheid of schakelt als een koord
 Woord aen woord, naem aen naem; Voorzetting naem aen woord:
 De Tusschenwerping toont der tochten woeste krachten:
 Het Ledeke 't verschil der drierlei geslachten;
 Dees negen deelen zyn 't, waer uit de Reden ryst,
 Daer all wat reden heeft, zyn reden met bewyst.*

zong vóór een paar eeuwen JEREMIAS DE DECKER. — De woorden, namelijk, laten zich in verschillende klassen verdeelen, welke men, daar de woorden de bestanddeelen eener taal uitmaken, taal- of rededeelen, in het Latijn *partes orationis*, noemt. Dus spreekt men van woorden, welke den naam van substantieven dragen; van andere wederom, adjectieven geheeten; van eene derde soort, werkwoorden

of *verba* genoemd, enz. enz. Dergelijke benamingen zijn gegrond in den verschillenden aard van hetgene de woorden uitdrukken, beschouwd als verstaanbare teekenen onzer denkbeelden. Drukt ons denkbeeld, namelijk, iets zelfstandigs uit, dan noemen wij het woord, tot beteekening of uitdrukking van dat denkbeeld van zelfstandigheid gebezigd, een zelfstandig naamwoord of substantief. Bevat ons denkbeeld eene eigenschap, eene hoedanigheid, of wel een werken of lijden, hetwelk wij aan zulk een zelfstandigheid toe-kennen, zoo is het woord of een adjectief, of een werkwoord of *verbum*, enz. Wij zullen dit eene en andere kortelijk nader uiteenzetten.

§ 33.

Spreeken is een te kennen geven van hetgene wij denken en gewaarworden, door middel van gearticuleerde klanken, welke wij woorden noemen. In zulk een te kennen geven nu, voor zoover het niet in de aanduiding van een bloot enkelvoudig begrip, b. v. *vuur*, *mensch*, *boom* enz. bestaat, maar werkelijk eene soort van uitspraak, stelling, oordeel, bepaling, of hoe men het noemen wil, behelst (b. v. *vuur is brandend*), zijn altijd drie dingen opgesloten. Vooreerst, namelijk, iets, waarvan iets gezegd wordt, of waarvan onze stelling of oordeel uitgaat, en dat men in de *logica* of redeneerkunst *subject* noemt; ten tweede, datgene, wat er van gezegd wordt, *praedicaat* geheeten, en ten derde, het verbindingsmiddel tusschen dit subject en praedicaat, den naam van *copula* dragende. Dus is in de zoo even aangehaalde stelling of enuntiatio: *vuur is brandend*, *vuur* het subject, *brandend* het praedicaat, en *is* strekt, om te kennen te geven, dat wij het begrip *brandend* met het begrip *vuur* verbinden; of het er in onze voorstelling op overbrengen, en daardoor het oordeel of de stelling uitdrukken: dat het vuur, zooals het zich aan ons voordoet, een iets is, hetwelk de hoedanigheid heeft van te branden. Dikwerf

ligt echter het praedicaat en de *copula* of de copulatieve kracht eens oordeels in één en hetzelfde woord opgesloten, als, namelijk, de hoedanigheid, die wij aan een subject toekennen, in eene, in een' bepaalden tijd gedachte, werking of *dadigheid*, 't zij actief, hetzij meer passief, bestaat. Immers het zeggen: *vuur brandt*, is in een' zekeren zin zoowel drieledig, als dat van: *vuur is brandend*; want het geeft te kennen: het vuur is in den werkenden toestand, in de werkende hoedanigheid van hetgene wij branden noemen (*). Die woorden nu, welke dienen, om het subject aan te duiden, noemen wij substantieven of zelfstandige naamwoorden, (waaronder men tevens sommige voornaamwoorden en verder alles wat de plaats van het substantief soms vervangt, bevatten moet); terwijl diegene, welke ter uitdrukking van het praedicaat en de *copula*, voor zoover zij in één woord gevoegd worden, behulpzaam zijn, werkwoorden of *verba* heeten.

Substantiva en *verba* zijn dus de twee onafhankelijkste hoofdtaldeen, gelijk in iedere zinsnede te zien is, ook b. v. in HUYGENS' afwisselingshalve hier aangehaald niet on aardig puntdicht op een' *doodgraver*:

*Ick plant dood menschen vleesch. Die 't geern opkomen sagh
Wacht' maer een weinigh tijds tot op den jonghsten dagh.*

§ 34.

Nu kunnen wij echter aan de gezegde hoofddeen eener

(*) Zoo is zelfs de stelling: *vuur is*, ook drieledig, want zij geeft met andere woorden te kennen: het vuur is bestaande; aan het vuur kennen wij de hoedanigheid toe, dat het een bestaand ding is. *Is* drukt dan bloot de *dadigheid* van het zijn, van het bestaan uit. De verdere ontwikkeling van dit soms vrij spitsvondig onderwerp en van de eigenlijke kracht des *uerkwoords*, zoo van het abstracte, als van het concrete, behoort hier minder te huis.

stelling nadere bepalingen , wijzigingen, uitbreidingen, of hoe men het noemen moge , geven. HELMERS zingt b. v. :

De blanke vederbosch golft in de zonnestralen.

Hier is *vederbosch* het subject der stelling of der enuntiatie: *de vederbosch golft*; maar de Dichter wilde den aard van dit subject nader bepalen , hij wilde ons met de kleur der helmpluimen bekend maken , en nu voegt hij er het woord *blank* bij. Dergelijke woorden nu , hetzij het praedicaat van een subject zonder dat de *copula* in dat praedicaat besloten is , uitdrukkende , als b. v. *sterfelijk* , in het zeggen *de mensch is sterfelijk* ; hetzij bloot ter nadere omschrijving , en , mag men het zoo noemen , kleuring van een subject dienende , waarop vervolgens een praedicaat wordt toepasselijk gemaakt , als b. v. *blank* in den dichtregel van HELMERS , voeren den naam van *adjectiva* of bijvoegelijke naamwoorden , als name-lijk gevoegd wordende bij substantieven of subject-woorden.

Men kan door de woorden *wijs* , *hartelijk* en meer andere uit het volgende zeer ware sneldicht des Heeren *van Zuylichem* het hier gezegde ook ophelderen en verlevendigen.

*Komt my een man te voor , wijs in syn eigen oogen ;
Myn' oogen sien hem aan met hartlijk mededoogen.
Ik sagh toch met meer hoops te heelen het gebreck
Van een geslagen geck.*

§ 35.

Al verder! Ook mijn praedicaat , 't zij het , met de *copula* in één woord uitgedrukt, eene rechtstreeksche werking of *dadigheid* (b. v. *vuur brandt*), of, het werkwoord *zijn* of de *copula* bij zich hebbende, eene meer bloot rustende hoedanigheid aan het subject toekent (b. v. *de mensch is sterfelijk*, *de wereld is groot*), kan ik nader beschrijven en uitbreiden. Doen wij dit met een enkel woord, zoo noemen wij dit woord *adverbium*, d. i. *bijwoord*, of *bijwerkwoord*, dewijl het vooral ook bij het

woord, dat vaak of liever altijd het praedicaat en de *copula* eener stelling in zich bevat, bij het werkwoord namelijk, gevoegd wordt.

De zoo even aangehaalde HELMERS zingt b. v. :

*De Nederlandsche vlag, fier op haar zegpraal,
Golft onverlet en vrij bij 't buld'ren van 't metaal.*

Hier wordt het subject: *de Nederlandsche vlag*, in zijn praedicaat *golft* nader gewijzigd door de woorden *onverlet* en *vrij*. Deze zijn dus hier *adverbia*, of in vorm eigenlijk adjectieven, die echter in kracht en beteekenis als *adverbia* gebezigd worden. Dit laatste geldt ook van de *adverbialiter* te verklaren woorden *bot* en *dom* in HUYGENS' fraai punt dicht aan een' blinde, in hotwelk hij treffend en roerend toespeelt op de eeuwige waarheid, dat de mensch, schoon half dier, tegelijkertijd half engel is.

*Ghy mist uw oogen! Ja, so doen de beesten niet;
Die hebben er elck twee, waarmede sy dom en bot sien.
Maer de oogen van uw ziel, waarmede ghy beter siet,
Weet, dat dat oogen zijn van engelen, die God sien.*

§ 36.

Maar het praedicaat wordt in zijne toepassing door onze voorstelling of ons kenvermogen op een subject niet alleen gewijzigd, of wel verder ontwikkeld, uitgebreid en wat dies meer zij, door bijvoeging van een enkel woord, hetwelk men *adverbium* noemt; maar het kan deze wijziging, uitbreiding, enz. op een aantal andere manieren ontvangen. Bij v. wij kunnen het praedicaat tot een tweede subject betrekkelijk maken, op hetwelk het eerste subject eene werking uitoefent, of wel waarvan het eerste subject eene werking ondergaat, of wel waardoor het met zijn praedicaat in tijd, plaats en in wat niet al meer omschreven wordt. Als HELMERS dus zingt:

De maan bescheen weër de aarde en 't nachtgezicht verdween.

wordt het praedicaat met de daarin opgesloten *copula*, *bescheen*, nader uitgebreid door er bij te kennen te geven, *wat* hier beschenen werd, de aarde namelijk. Als dezelfde dichter zingt:

Een licht rees uit den grond; beweegloos staarde ik 't aan.

zoo wordt de stelling: *een licht rees*, in het praedicaat *rees* nader ontwikkeld, door er bij te voegen, *wáár* ter plaatse, *wááruit* het licht zich verhief, enz. enz. Het volgende verstandige puntdicht des voortreffelijken oud-hollandschen dichters HUYGENS kan ook voorbeelden ter opheldering aanbieden.

*Uw hert light op uw tongh ,
En , Jan , dat dunckt u prijsselick ; —
Maer waert ghy wat min jongh ,
(Gelijck ghy stadigh werdt.)
Uw tongh lagh in uw hert
En , Jan ! dat waer meer wijselick.*

§ 37.

Dergelijke woordjes, als daar zijn *op* en *in*, in de laatstgemelde dichtregels voorkomende, noemt men *voorzetsels* of *praepositien*, omdat zij vóór een substantief of subjectwoord (of ook wel soms vóór andere rededeelen) geplaatst worden, ten einde de wijziging, welke dit subject geeft of ontvangt, uit te helpen drukken; wanneer, namelijk, zoodanig een uitdrukken zich niet doen laat door die verandering der uiterlijke gedaante van het subjectwoord, als men declinatie in de talen gewoon is te noemen. Deze laatste toch staat ons in de eene taal meer, dan in de andere, ten dienste, weshalve het gebruik der voorzetsels in onderscheidene talen meer of min veelvuldig is. Als b. v. HELMERS zingt:

*De reine vreugd, de rust van dit gezaligd oord
Wordt door het droef besef van 's aardrijks ramp gestoord.*

wijzigt hij de stelling: *de vreugd wordt gestoord*, nader door de oorzaak van deze stoornis op te geven. Om dit echter te kunnen doen, moet hij zijne toevlucht tot de praepositie *door* nemen en zeggen *door het droef besef*. In het Latijn integendeel zoude men blootelijk het subjectwoord der wijziging, het woord *besef* namelijk, behoeven te declineeren, om hetzelfde aan te duiden. — Men zal b. v. zeggen: *gaudium turbatur scientia* of *conscientia calamitatum*, etc.

En zoo zal men, de stelling: *hij is vertrokken*, nader wilstende wijzigen door er bij te voegen *naar Rome*, in het Latijn ook volstaan kunnen met eenvoudig het substantief *Roma*, door aanhechting eener *m*, in den *accusativus* of vierden naamval te plaats en te zeggen *profectus est Romam*. Hierover echter in het vervolg nader!

§ 38.

Een ander taaldeel draagt den naam van *koppelwoord*, *voegwoord*, *samenvoegsel* of *conjunctie*. Het strekt, om de deelen eener verstaanbare rede, in sommige hunner wijzigingen en uitbreidingen, met elkander onderling te verbinden; weshalve de conjunctie zoowel bij het subject, als bij het praedicaat en de *copula* eener stelling of eens oordeels te stade kan komen. Bij onzen ouden CATS vindt men b. v. ergens het kluchtige, schoon niet ongerijmde rijmpje:

*Vrouwen en peren, die niet en kraecken,
Die houdt men allerbest te smaecken.*

Hier vereenigt het koppelwoordje *en* de twee substantieven *vrouwen* en *peren*, waarop het werkwoord *houdt*, in werking gebracht door het onpersoonlijk voornaamwoord *men*, zijne kracht uitoefent. En als wij bij denzelfden CATS (wiens schrif-

ten men wel een' oceaan van practische levenswijsheid mag noemen) het niet minder koddige, maar tevens zeer ware versje lezen :

*Als apen hooge klimmen willen,
Dan ziet men eerst hun naakte billen.*

zoo zien wij, dat de stelling: *men ziet de naakte billen van apen*, door middel der conjunctie *als*, in verband treedt met de tijdsbepaling, die aan haar, tot nadere uitbreiding, in de woorden: *als zij hooge klimmen willen*, gegeven wordt.

§ 39.

Kleine kinderen zijn gewoon altijd zich zelve bij den naam te noemen en b. v. te zeggen: *Mietje wil dit of dat hebben; wil vader of moeder dit of dat aan Mietje geven?* enz. Den kinderen gunt men dit gaarne. Het zoude echter wat lastig vallen, indien ook volwassenen telkens in dien langwijligen trant spreken moesten, kortom, indien men altijd een subjeetwoord of substantief opnieuw herhalen moest. Dit wordt echter voorgekomen door die woorden, welke men *pronomina* of *voornaamwoorden* noemt, en die, zoo als hun naam reeds aanduidt, *voor*, dat is, in plaats van, de naamwoorden, gebruikt kunnen worden. Nu behoeft dus het kleine *Mietje*, *Pietje*, of hoe het kind heeten moge, grooter geworden zijnde, niet meer te zeggen: *Mietje wilde*, maar: *ik wilde*, dit of dat hebben. En de Heer *van Zuylichem* konde in zijn bijtenden en spottenden toon vóór een paar eeuwen zingen:

*'k Sat tusschen Kaeckelaars en Spreewen in 't gedrangh;
Die rommelden om 't seerst, en maeckten 't my soo bangh,
Dat ick, in 't eerst vol sweets, in 't end begost te geewen.
Een vraaghde by geval, wat kost ik liever att,
Of Visch, of Vlesch, of iet, daer ick te kieser hadd?
»Gesoden Kaeckelaers,» sei 'k, »en gebraden Spreewen.»*

zonder dat hij noodig had te zeggen: HUYGENS zat; HUYGENS begon te geeuwen; men vraagde HUYGENS, enz. enz.

Dat, voor het overige, de *pronomina personalia* of persoonlijke voornaamwoorden, in betrekking tot de substantieven, misschien meer als het geslacht, dan als de soort beschouwd moeten worden, gelijk de Hoogleeraar KINKER wil, is in geen deele ongegrond.

§ 40.

Nog heeft men een taaldeel, hetwelk men *articulus* of lidwoord noemt. Het dient, om eene zekere nadere bepaling aan de substantieven te geven, en deelt dus meer of min in de natuur van het adjectief en ook eenigermate in die van sommige voornaamwoorden. Als HUYGENS b. v., met eene niet onaardige woordspeling op *toe hooren*, d. i. *toe behooren*, en *toehooren*, d. i. *luisteren*, zeer naar waarheid zingt:

*Een goed musijkstuck heeft oneindelick veel in ;
Maer 't schijnt , het meeste volck meer tongen heeft als ooren.
Soo praet m' er over heen. 't Is jammer in mijn sin ,
Dat daer soo veel toe hóórt , soo veel niet tóé en hooren.*

helpt het lidwoord *een*, evenals het adjectief *goed*, het subjectwoord *muziekstuk* mede wijzigen.

§ 41.

Wil men met sommigen ook de telwoorden of *numeralia* als een afzonderlijk taaldeel beschouwen, het mag mijnenhalve geschieden. In den grond echter zijn de telwoorden niets anders, dan eene soort van adjectieven van getal; want wanneer HELMERS van den dapperen CLAASSENS zingt:

Vijf schepen , zwaar van bouw , omsingelden den held.

wijzig hij door het woord *vijf* het subject *schepen* ten aanzien van het getal of de hoeveelheid, gelijk hij het door de woorden *zwaar van bouw* nader omschrijft in opzicht tot de hoedanigheid. Hetzelfde geldt ten aanzien van de woorden *vijftig* en *zestig* (jaren) in HUYGENS' koddig puntdicht :

*Is 't waer , dat jonckheer Jan met jonckvrouw Judith trouwt ?
En is hy sestigh ruym en zy ruym vijftigh oud ?
Ik segg niet , of het wel- of misgepaerde trouw is ,
Maer dat hy een jonck héér , als zy een jonge vrouw is .*

Nog duidelijker blinkt deze adjectievale geaardheid in de zoogenaamde algemeene telwoorden uit, als daar zijn : *vele*, *sommige*, *eenige*, *alle*, enz. enz.

§ 42.

De *interjectiën* of *tusschenwerpsels*, die men ook wel onder de taaldeelen rangschikt, zijn in vele opzichten meer dierlijke kreten, dan wel teekenen van duidelijke en bepaalde voorstellingen te noemen. In die woorden ligt echter de kiem van een gedeelte der taal opgesloten.

§ 43.

Dit moge hier genoeg zijn over de taaldeelen in het algemeen, waarvan de verdere nauwkeurige ontwikkeling in de algemeene wijsgeerige taalbeschouwing, waarover onder anderen SYLVESTRE DE SACY, VATER, BECKER, ROSENBERG en bij ons te lande de Hoogleeraar KINKER zooveel scherpzinnigs gezegd hebben, te huis hoort. Wil men zulks, zoo kan men de woorden nog fijner splitsen en in nog meer klassen verdeelen. De hier voorgedragene rangschikking, volgens welke zij in *substantiva*, *adjectiva*, *articuli*, *pronomina*, *verba*, *adverbia*, *conjunctiones*, *praepositiones*, *interjectiones* en *numeralia* onderscheiden worden, is vrij gewoon.

§ 44.

Al deze rededeelen, voor het overige, worden in onze taal aangetroffen, schoon niet in alle andere spraken. Dus mist het Latijn b. v. (en zoo ook het Poolsch) den *articulus* of het lidwoord, en, volgens VATER, is er in Amerika een volksstam, in wiens taal men geene *adjectiva* aantreft, zoodat men het begrip daarvan door middel van het werkwoord en het betrekkelijke voornaamwoord omschrijven moet. Op dezelfde wijze toch kan men in onze en in de meeste talen het denkbeeld van kleinheid of verkleining dikwerf door het substantief zelf uitdrukken, zonder dat men tot het adjectief *klein* of een ander dergelijk de toevlucht behoeft te nemen. Immers, willen wij *klein huis* zeggen, zoo voegen wij eenvoudig onzen uitgang *je* achter het substantief *huis* en zeggen *huisje*. Maar het Nederlandsch en vele andere spraken hebben weer niet de eigenschap, welke het Italiaansch bezit, om ook zoo het denkbeeld van meerdere grootte of vergrooting door eene kleine verandering in het substantief aan te duiden. *Casa* b. v. is bij de Italianen een huis, *casone* een groot huis. Men noemt zulke woorden *augmentativa* of vergrootwoorden, gelijk men de eerste *diminutiva* (ook wel *diminutiva*) of verkleinwoorden noemt. In het vervolg hierover nader.

*Over de substantieven of zelfstandige naamwoorden,
en het eene en andere, dat te dezen opzichte
in den stijl op het oog te houden valt.*

§ 45.

Wat *substantiva* zijn, is hierboven reeds beknoptelijk aangeduid. Bekend is hunne verdeling in *eigene* en *algemeene*, of, gelijk men ze in het Latijn gewoon is te noemen, *nomina propria et appellativa*. De laatsten drukken zelfstandigheden uit, onder wier begrip alle overigen, die van hetzelfde geslacht of soort zijn, kunnen opgenomen worden; de eersten integendeel duiden bij uitsluiting een' enkelen bepaalden

persoon of eene enkele bepaalde zaak, in onderscheiding van alle overige gelijksoortige, of ongelijksoortige personen of zaken, aan: met andere woorden, het zijn de zoogenoemde eigennamen, hetzij dan voornamen en familienamen, of wel namen van steden, landschappen, rivieren enz. — In het luimig puntdichtje dus van onzen geestigen STABING:

*Wat onze Hein van goeden smaak zal vinden,
Behoeft de voorproef van zijn vrinden.
»Als Hein trouwt,» zei' een spreeuw:
»Zoo trouwt hij vast een weeuw.»*

zijn alle substantieven, behalve HEIN, *nomina appellativa*.

Er laten zich over onze nederlandsche voornamen, vooral die van echt-duitschen oorsprong zijn, zeer nuttige etymologische opmerkingen maken. Deze voornamen toch (waaruit vervolgens vele geslachtsnamen ontstaan zijn) zijn niet bloot willekeurige, nietsbeteekenende klanken; maar woorden, die allen oorspronkelijk zekere eigenschappen, hoedanigheden, of wat dies meer zij, te kennen geven. Dus beteekent *Herman* een krijgsman; *Lodewijk* iemand, vermaard in den oorlog; *Beerta* schitterend, blinkend; *Diederik* rijk in volk of onderdanen, enz. enz. B. v. de laatste naam is afkomstig van het oude *thuid*, *thiet* of *diet*, in den zin van *volk*, een woord, bij onze oude schrijvers nog bekend. Maerlant, b. v. noemt wat in onze gewone Bijbelvertaling, Num. 11, vs. 4, *het gemeene volksken* heet, *dat ghemene diet*; bij hem is *dat verwatene Juedsche diet* het vervloekte joodsche volk. Dus leveren de namen onzer landschappen, steden en dorpen ook stoffe tot nasporingen op, die voor de kennis der aloude geschiedenis van deze gewesten somtijds zeer belangrijk zijn kunnen.

§ 46.

De *algemeene* substantieven of *nomina appellativa* laten zich, gelijk men weet, in verschillende klassen verdeelen. Som-

mige duiden personen, andere zaken aan. Sommige noemt men *collectiva* of verzamelwoorden, als b. v. *gebloemde*, *gevoelte*, *volk*, *christendom* enz. Eenige geven eigenschappen, werkingen of toestanden, op zich zelve gedacht, te kennen; andere wederom toegepast op personen, enz. Van de laatste soort is b. v. het woord *gezin* in het recht vernuttige versje van HUYGENS op een, door dronkenschap steeds ziekelijk blijvend, huisgezin:

Kelderkoorts.

Is 't yemand onbekent, ick weet, wat dat gesinn schort,

En waerom dat het nooit ter deegh genesen kan.

Al wat de doctor heelt, ontheelen glas en kan;

Men stort er staegh weër in, om dat m' er staegh weër instort.

De substantieven zijn, in betrekking tot elkander, of oorspronkelijk en primitief, of afgeleid, of samengesteld. *Loop* is b. v. een primitief, *looper* een derivaat, *loopbaan* een samengekoppeld substantief. De afgeleide of derivatie substantieven hebben hunne bepaalde uitgangen in de talen. Bij v. tot vorming van de substantieven, die eene eigenschap of een' toestand, op zich zelve beschouwd, aanduiden, hebben wij de achtervoegsels *heid*, *te* of *e*, *ing*, *nis*, *schap*, *ling*, *dom* enz., als in *goedheid*, *groot-te*, *reken-ing*, *erger-nis*, *vriend-schap* enz., waarover hierboven reeds gesproken is. Voor andere klassen hebben wij weër andere terminatiën. In het Latijn heeft men voor substantieven der zoo evengemelde soort de terminatiën *tia*, *tas*, *ia*, *monia*, *tudo*, *ties*, *tura*, *sura*, *tus*, *sus*, *ium*, *la*, *tio*, *do*, *go*, *es* enz. enz.; b. v. in *laeti-tia*, *lenti-tas*, *superb-ia*, *acri-monia*, *queri-monia*, *amari-tudo*, *mundi-ties*, *geni-tura*, *senec-tus*, *gaud-ium*, *loque-la*, *rapi-na*, *audit-io*, *libi-do*, *ori-go*, *caed-es* enz., uit welk staaltje men zien kan, welk eene groote en liefelijke afwisseling van eindklanken het Latijn ook in dit opzicht bezit. In het Fransch heeft men voor die klasse der afgeleide substantieven, waarvan wij thans bepaaldelijk spreken, ook verschil-

lende uitgangen, als daar zijn *té*, *ice*, *eur*, *ion*, *ment* en andere, b. v. *beau-té*, *avar-ice*, *blanch-eur*, *doul-eur*, *act-ion*, *soulage-ment* enz. Zoo ook *esse*, b. v. in *nobl-esse*; maar *dé-esse*, in de schoone regels bij J. B. ROUSSEAU, behoort tot eene andere klasse:

*Quelle est cette déesse énorme ,
Ou plutôt ce monstre difforme ,
Tout couvert d'oreilles et d'yeux ;
Dont la voix ressemble au tonnerre ,
Et qui des pieds touchant la terre ,
Cache sa tête dans les cieux ?*

Zoo laten er zich soortgelijke terminatiën uit een aantal andere talen, en niet alleen voor eene enkele, (als wij hier deden) maar voor alle klassen van substantieven opnoemen, gelijk zulks door VATER en andere beroemde taalkenners geschied is. In de uitgangen van vele spraken zal men echter die duidelijkheid en vatbaarheid voor eene gemakkelijke afscheiding van het zakelijke deel des woords vermisen, welko aan die van de onze meestal eigen zijn.

§ 47.

Men moet bij de beschouwing onzer substantieven die belangrijke eigenschap van het Nederlandsch niet over het hoofd zien, uit kracht van welke wij in onzen stijl ieder taal- of rededeel soms als substantief gebruiken kunnen, maar vooral ook ons hiertoe bedienen mogen van den *infinitivus* of de onbepaalde wijze onzer werkwoorden. Dus kunnen wij niet alleen zeggen b. v. *gedurende de wandeling*, maar ook *gedurende het wandelen*.

In het Fransch moet men zich vergenoegen met alleen *durant la promenade* te zeggen, daar *durant le promener* vreemd klinken zoude. Immers de fransche taal herschept slechts zeer zelden het werkwoord in een substantief, en dichtregelen, als b. v. de volgende van VONDEL, zouden zich met de-

zelfde woordvormen in het Fransch niet wel laten nabootsen.

*Onder wapens en trompetten ,
Onder 't dond'ren der musketten ,
Onder 't barsten van 't metael ,
Onder 't knarsen van het stael ,
Onder 't zwaejen van de vanen , enz.*

§ 48.

Wanneer men het begrip of denkbeeld van kleinheid of verkleining niet door bijvoeging van een adjectief, b. v. *klein*, *gering* enz., maar onmiddellijk in het substantief zelf, met hulp van een paar aangestaarte letteren, uitdrukt, noemt men zulk een substantief een verkleinwoord of diminutief. De meeste talen bezitten uitgangen, om zulke diminutieven te vormen. HUGO DE GROOT begint b. v. een latijnsch dichtstukje aan HEINSIUS aldus :

*Medulla amoris , Heinsi !
Et corculum Cytheres !*

Hier maakt hij van het substantief *cor*, dat is *hart*, het diminutief *cor-culum*, *hartje* of *klein hart*. En zoo komt in het Latijn *filiolus* van *filius* (zoon), *fraterculus* van *frater* (broeder), *homunculus* van *homo* (mensch), enz.

Dat het Grieksch, hetwelk boven alle andere talen van Europa met de meeste gemakkelijkheid woorden afleidt en samen koppelt, ook ongemeen rijk is in uitgangen voor *diminutiva*, weet ieder beoefenaar van die taal. Ook het tegenwoordige Italiaansch bezit in dit opzicht eene groote buigzaamheid, gelijk, zegt men, de Italianen in hunne dagelijksche gesprekken onophoudelijk verkleinwoorden in den mond voeren. Het Fransch is er wat kariger op, weshalve de beroemde oud-fransche schrijver ROLLIN zeide: »Onze spraak maakt schaars gebruik van diminutieven.» Wat het Nederlandsch betreft, (om thans niet meer vreemds over hoop te halen)

het weet zeer aardige verkleinwoorden te scheppen, waartoe het tegenwoordig hoofdzakelijk de uitgangen *je* en *ke* bezigt. Zoo ontstaat *huis-je* van *huis*, *meis-je* van *meid*, *peer-ke* van *peer*. Soms komen er welluidendheidshalve nog ééne of meer letteren vóór die uitgangen. Dus b. v. *s* voor *ke*, in *boek-ske*, *schelling-ske*, welk laatsto woord HUYGENS bezigt in het treffende puntdicht:

*Klaes wierp een schellingsKEN in 't sacksKEN van de kerk ,
En , om zijn gierigheid te troosten in 't goed werk ,
God , seid' hy , mag 't my eens vergelden met zijn segen !
Als hadd' hy 't schellingsKEN niet eerst van God gekregen !*

En zoo zeggen wij ook niet *zeeje*, *wijnje*, *eije*, maar *zeetje*, *wijntje*, *eitje*. *Schel* dijt zelfs uit tot *schelletje*, *japon* tot *japonnetje*, enz. enz.

§ 49.

De diminutieven zetten soms veel zoetvloeiendheid en bevalligheid aan den stijl bij. Aardig, bij voorb., zong HOOFD, bij het zenden van eenige meikersen :

*In de blaaden van een roosjen ,
Vindt ghy , ó mijn zoetste Troosjen !
Kleene gift. — Waar zy zoo groot
Als de gunst , te klein een doosjen
Waar' de gansche wereldtkloot.*

En aan een jong meisje eenige aangename woorden over al hare bekoorlijkheden, heure lachjes en lonkjes, heur bevallig tooisel en wat niet al meer toevoegende, zingt hij :

<i>Die quikjes ,</i>	<i>Der zielen. Uw gesichje</i>
<i>Die hikjes</i>	<i>Is het schichje</i>
<i>Zijn strikjes</i>	<i>Van het wichje ,</i>
<i>En prikjes</i>	<i>Uyt Diones bloedt geteelt.</i>

Hij wil zeggen: CUPIDO, zoon van VENUS of DIONE, bedient zich van uwe aanminnheden, om mij verliefd te maken. Men ziet in dergelijke verzen van HOOFT duidelijk den man, die lang in Italië verkeerd en zich naar de italiaansche en oud-latijnsche minnedichters gevormd had. — Niet minder gepast komt het diminutief *handeke* voor in het volgende allerliefste puntdicht van den verwonderlijk geestigen HUYGENS, op het handwasschen van een schoone:

*Ghy wasschen, soetert! ghy
Die handekens van zy?
My dunckt, dat al dat plusschen
Niet na behooren is:
Wat hoeft men schoon te wasschen
Dat schoon geboren is?*

Voor het overige moeten wij, en vele natiën met ons, den Italianen het vermogen benijden, om ook vergrootwoorden of augmentatieven te kunnen vormen. Dit doen zij door middel van de terminatie *one* en andere soortgelijke. *Cappello* of *capello* is b. v. een hoed, *cappellone* een groote hoed; *canna*, eene buis, *canone*, eene groote buis; zijnde van dit laatste ons *kanon* afkomstig, dat niets anders, dan eene groote ijzeren buis beteekent. Paart zich met het denkbeeld van grootte ook dat van slechtheid, zoo bezigen de Italianen de terminatiën *accio*, *azzo*, *uccio*, *uzzo*, *uccia*, *cina* enz. Dus komt *cappellaccio*, d. i. een onbehouwen lompe en leelijke hoed, van het zoo even aangehaalde *cappello* (een hoed); *popolaccio*, een allergemeenst volk, van *popolo*, volk. En zoo is *cappelluccio* een klein slecht hoedje; *casuccia*; een leelijk klein huis, van *casa*, een huis (gelijk *casone* een groot huis beteekent); *donnacina* en *donnicciuola* beteekent soms een boos, ondengend vrouwtje, van *donna*, eene vrouw, enz. enz. — Soortgelijke verklein- en vergrootwoorden van verachting heeft men, volgens deskundigen, ook in het Poolsch en Russisch.

Eenige verdere vragen.

1) Hoe verdeelt men de nederlandsche en hoogduitsche voornamen, b. v. PIETER, HUGO, BERTHA enz.? Welke beteekenis hebben zij? Wat is de oorsprong onzer geslachts- of familienamen, en in welke opzichten kan de beschouwing van de namen onzer landschappen, steden, dorpen, rivieren enz. belangrijk zijn?

2) Wat valt over het onderscheid tusschen *nomina propria* en *appellativa* verder op te merken? Hoe kunnen de eerste in de laatste veranderen? Wat zijn abstracte appellatieven? Wat appellatieven van stof enz. enz.?

3) Welke is een der oudste uitgangen onzer verkleinwoorden, een uitgang, tegenwoordig in onzen stijl zoo niet meer voorkomende?

4) In een oud-hollandsch liedje luidt het:

Hy klopte zoo lizeLIJN aan den ring..

*Lizelij*n is hier een diminutief van ons oud *lize*, in het Hoogduitsch *leise*, dat is *zacht*. En zoo zingt HOOFT in zijn treurspel *Geraerd van Velzen*:

*De Graaf reed heên naa 't SlotELIJN,
Dat in 't geboomt' verschuilt zijn kruinen,
Daar Hollandt op zijn smalst magh zijn
En krimpt voor 't stuiven van de Duinen.*

SlotELIJN is hier klein slot of kasteel, even als in het Hoogduitsch van *schloss*, *schlossLEIN* spruit. — In hoever is deze diminutieven-uitgang *lij*n, die honderden malen bij onze vroegere schrijvers voorkomt, en in Duitschland nog telkens gebezigd wordt, bij ons in den hedendaagschen stijl nog in zwang?

5) Hoe is de verkleinuitgang *je* in onze taal ontstaan, en is hij in den stijl boven dien van *ke* te verkiezen?

6) Bekend is het versje, dat de romeinsche keizer HADRIANUS zijner ziele, zoo men wil, op het sterfbed toezong:

*Animula vagula, blandula!
Hospes comesque corporis!
Quae nunc abibis in loca,
Pallidula, rigida, nudula.
Nec, ut soles, dabis iocos?*

BILDERDIJK vertolkte dit indezervoege:

*Mijn hondtjen van een zieltjen ,
 Mijn arme kleine fieltjen ,
 Mijns lichaams beste maat !
 Mijn hondtjen van een ziertjen ,
 Wat ligt ge thans uw hieltjen ,
 En weet niet waar gy gaat :
 Zoo eenig- en alleentjens !
 Zoo zwakjens op uw beentjens !
 Zoo nakendjens en stijf !
 Zoo bleekjens en zoo koudtjens !
 Met bibberende boutjens
 En schemerschuddend lijf ! enz.*

Uit welke omschrijvende overbrenging men ziet, dat onze taal, evenzeer als het Latijn, het vermogen bezit, om adjectieven en adverbien te verkleinen. De vraag is nu, of die verkleining voor elken stijl even geschikt is.

7) Sommige talen maken van diminutieven weder nieuwe diminutieven. Dit heeft b. v. plaats in het Grieksch en Latijn, volgens deskundigen ook in het Russisch, soms ook in het Hoogduitsch en in meer andere spraken. Dus ontspruit in het Latijn uit *ager* (een akker) *agellus*, d. i. een akkertje of kleine akker, en uit dit laatste wederom *agellulus*, een zeer kleine akker. Hebben wij insgelijks dergelijke diminutieven in den hoogsten trap? enz. enz.

8) Kan men in alle soorten van stijl verkleinwoorden even goed bezigen? In welke dichtsoorten passen zij het best? enz. enz.

9) Moet men onze *diminutiva* zonder *n* op het eind schrijven, b. v. *jongske*, *knaapje*, of met eene *n*, als *jongsken*, *knaapjen*, welk laatste de Heer BILDERDIJK wil?

Over de getallen der substantieven of zelfstandige naamwoorden, en hetgene te hunnen aanzien in den stijl valt op te merken.

§ 50.

De substantieven, namelijk de zoogenaamde appellatieven, kunnen of één' of meer personen of zaken aanduiden, één boek, b. v., één mensch, één paard, of meer dan één van deze voorwerpen. Dit begrip van veelheid of meerheid nu

zoude men, des nood, door het bijvoegen van een numeraal adjectief kunnen uitdrukken. Men zoude b. v., wil ik nu eens stellen, kunnen zeggen *boek*, als men één boek meende, maar *veel boek* voor het meervoud *boeken*. Werkelijk zijn er talen, waarin de *pluralis* of het meervoud op zulk eene wijze uitgedrukt wordt; gelijk deskundigen ons insgelijks leeren, dat men in het Maleisch het meervoud aanduidt door het woord te herhalen, en dus voor *paarden* b. v. te zeggen, *paard-paard*. Veel eenvoudiger en beknopter echter kenmerkt de *pluralis* zich in de meeste spraken door eene kleine verandering of toevoeging in den uitgang des substantiefs zelven, gelijk b. v. in het Latijn het enkelvoudige *Musa* (de Muze) in het meervoudige *Musae*, door verwisseling van *a* met *ae*, overgaat, enz. enz. Ook wij Nederlanders, gelijk de Franschen, Engelschen, Hoogduitschers en alle overige natiën van Europa met ons, vormen op zulk eene eenvoudige en tegelijkertijd zeer regelmatige wijze onzen *pluralis*, daar wij over het algemeen slechts *n* (*en*) of *s* achter het enkelvoud behoeven te plaatsen, om het in het meervoud te doen veranderen. Al boertende zingt HUYGENS:

*Een huysman in den Haag, gereden by der straeten,
Riep: soeten lieven Heer! zyn dit all' advocaten*

Met deze tabbaerds aen?

Hoe moet het hier dan gaen?

*Wy hebben er maer één by ons in 't dorp gekregen,
Sints ister voll krackeels en nimmermeer ter degen.*

Dat voor het overige sommige substantieven, (evenals in het Latijn de woorden *moenia*, *cancelli*, in het Fransch *les pincettes*, *les mouchettes* enz. enz.) bij ons alleen in den *pluralis* gebezigd worden, b. v. *hersen*, *ouderen*, *inkomsten* en meer andere; dat er ook weêr substantieven zijn, die het meervoud missen, als b. v. *bloed*, *hooi*, onze collectieven, vele namen van deugden, ondeugden en driften, onze infinitieven en soortgelijke, weet ieder Nederlander.

Een paar, en daaronder zeer bekende vragen.

1) Men heeft in het Grieksch en meer andere talen ook een' zoogenaamden *dualis*, gebruikt wordende om een meervoud van bepaaldelijk *twee* personen uit te drukken. Zijn daar geen sporen van in onze en in de overige duitsche spraken? Wat valt omtrent het meervoud in 't algemeen meer op te merken? Waarom dulden sommige substantieven het niet? Wat volgt hieruit voor den stijl enz.?

2) In de bovenstaande § is gezegd, dat onze taal op eene zeer regelmatige wijze haren *pluralis* vormt door *s*, *n* of *en*. Hoe rijmt nu hiermede, dat *stad* niet *stads* of *stadden*, maar *steden* heeft, *lid leden*, *smid smeden*, enz. enz.? Druischt dit niet tegen alle orde en regelmaat aan?

3) JEREMIAS DE DECKER zingt vernuftig van het zoogenaamde recht van *gratie*, den vorsten toegestaan:

*De straf wordt by den vorst somwylen afgebeden ;
De wet integendeel staat styf en onverset,
Sy weegt alleen de fout, hy ook de omstandigheden,
De wet is een streng vorst, de vorst een sachte wet.*

Pleit dit ook al weder niet tegen de regelmatigheid onzer taal, dat hier *omstandigheid* (en evenzeer alle andere woorden op *heid* uitgaande) in het meervoud *omstandigheden* en niet *omstandigHEIDEN* heeft? Is het Hoogduitsch hier niet veel regelmatiger?

4) Dezelfde JEREMIAS DE DECKER zingt van de aarde:

*Myn water is myn bloed, myn vlieten zyn myn aeren,
Myn steenen myn gebeent, myn kruyderen myn hairen.*

Hij gebruikt hier het meervoud *kruyderen* (in het Hoogduitsch *kräuter*) voor *kruiden*, hetwelk tegenwoordig in zwang is. Zoo zeggen wij echter nog *kalveren*, *bladeren*, *raderen*, *kinderen*, *liederen* enz. enz. van *kalf*, *blad*, *rad*, *kind*, *lied*. Moet men hier aan oorspronkelijke adjectieven in er denken, gelijk de heer BILDERDIJK beweerd heeft? Of wel, zoude men, gelijk ik vermoed, misschien in dergelijke woorden niets anders, dan het hoogduitsche meervoud, *kinder*, *kälber*, *lieder*, *räder* enz. te zoeken hebben, achter hetwelk pleonastisch de uitgang van ons meervoud *en* gevoegd is?

5) Kan men in een' goeden stijl *s* en *n* of *en* door elkander bezigen, om het meervoud te vormen, en dus, in stede van *wonderEN*, met DE DECKER ook zeggen *wonders*?

*De wonders duncken ons iets seldsaems, iets besonders,
Maer 't wonderbaerst is God, de vader van de wonders.*

6) Wat meervoud gebruiken wij in onze taal het meest, dat met *s*, of hetgene met *n* of *en* gevormd wordt? En zijn er ook regels op te geven, naar welke achter sommige letters meest de *s*, achter andere de *n* of *en* als teeken des meervouds voorkomt?

7) Zijn in een' goeden stijl meervoudige getallen, als daar zijn *hoogtens*, *begeertens*, *behoeftens* en soortgelijke, goed te keuren; en wat leert het vroeger gebruik ons hieromtrent?

8) Men verdubbelt in sommige woorden, bij het vormen van den *pluralis*, de sluitconsonant van het enkelvoud, b. v. *klip klipp-en*, *kar karr-en*, enz. Eilieve, waarom zegt men dan ook niet *dag dagg-en*, *dal dall-en*, *God Godd-en*, *hol holl-en*? Is dat alweêr niet een bewijs van onregelmatigheid in het Nederlandsch? Moet men voor het overige zeggen *den grond* UITHOLLEN, of UITHOLEN, welk laatste HUYDECOPER wil?

9) J. VAN VOLLENHOVE, een dichter uit de zeventiende eeuw, zingt in zijn bekend gedicht aan de nederduitsche schrijvers:

*Men onderscheid de VADERS niet van VADEREN,
'k Lees: BROEDEREN of HERDEREN vergaderen,
Daar beter BROËRS of HERDERS passen zou;
Wat woestheid brengt dit kleedt dus uit zyn vou?
Wat schoolkint kon dien misgreep ooit verbloemen?
Wie geeft of neemt altoos met iet te noemen?*

Hij wil dus, dat men in een' goeden stijl onderscheid make tusschen het meervoud *vaderen* en *vaders* (gelijk zoo ook de Hoogduitschers in hunne wat nauwkeuriger declinatie hun *väter* en *väteren* wel degelijk onderscheiden). Wat valt hieromtrent op te merken, en is dat verschil wel zoo geheel en al ongegrond, als men tegenwoordig wil?

10) Waarin is, bij de vorming van het meervoud in sommige onzer woorden, de neiging van ons nederlandsch-duitsche dialect tot zachtheid te bespeuren?

11) Wat is de reden, dat wij onzen *pluralis* dikwerf met *s* vor-

men , terwijl dit in het Hoogduitsch en in meer andere duitsche talen en tongvallen geene plaats heeft ?

12) Vele woorden veranderen in het Hoogduitsch en in meer andere duitsche tongvallen eenigszins van wortelklinker , als zij in het meervoudige getal overgaan. De *a* in *vater* b. v. wordt *ä* in het meervoud *väter* ; de *u* in *bruder* wordt *ü* in *brüder* ; de *o* in *sohn* wordt *ö* in *söhne* ; de *au* in *maus* wordt *äu* in *mäuse*. De Hoogduitschers noemen dit *umlaut*. Zijn hiervan geene sporen ook in onze nederduitsche tongvallen aan te treflen ? Enz. enz.

Iets over de geslachten onzer zelfstandige naamwoorden en hetgeen te dezen aanzien in den stijl valt te betrachten.

§ 51.

Het is eene eigenschap van alle talen , dat aan hare substantieven een zeker geslacht wordt toegekend , hetzij dit dan mannelijk , vrouwelijk of onzijdig zij. — Geen wonder ! Het ligt in den aard van ons denkvermogen , dat wij ons ieder voorwerp , door een substantief uitgedrukt , ook zelfs wanneer dit voorwerp eene levenlooze zaak en geen persoon is , toch altijd meer of min als een' persoon voorstellen , welke natuurlijk voor ons een *hij*, eene *zij*, of wel iets , als geslachteloos gedacht , een *het* moet zijn. Spreek ik b. v. van de liefde , zoo zal ik zeggen : *Zij* kan het hart in vuur en vlam zetten. Ik denk mij haar dus op dat oogenblik als iets vrouwelijks. Spreek ik van den dag , ik noem hem *hij*. — Hij is , zeg ik b. v. , nog niet aangebroken. Heb ik mij in den vinger gesneden , ik verpersoonlijk dit lid ook al weder en zeg , evenof het een man ware : *Hij* doet mij zeer. Gispt de geestige Heer van *Zuylichem* PIETERS vers , het treedt bij hem van 's gelijken in eene *persoonachtige* gedaante te voorschijn , schoon dit persoonachtige nu geslachteloos of onzijdig zij :

*Schrijft Pieter al te met een veers ,
't Is dobbel waerd in 't licht te komen ,*

*Werdt maer myn zeggen wel genomen ;
Ick meen in 't vuur of in de keers.*

∨ Kortom, overal heerscht er persoonsverbeelding in onze voorstelling van hetgeen door de substantieven wordt uitgedrukt, en ten gevolge daarvan de noodzakelijkheid, om aan hetgeen onze geest in de taal verpersoonlijkt, een zeker geslacht toe te leggen.

§ 52.

Ieder substantief dus moet een geslacht, hetzij dan mannelijk of vrouwelijk, hebben, of wel een geslachteloos middeling zijn. Dit staat vast. Maar wat is nu de grond dezer verschillende geslachtsbepaling in de verschillende substantieven? Met andere woorden: waarom is het eene substantief bij ons juist een *HIJ*, waarom het andere eene *ZIJ*, waarom het derde een *HET*?

Men moet den algemeenen grond der geslachtsbepaling van de zelfstandige naamwoorden zoeken, deels in de voorstelling, die men zich van de voorwerpen zelve, door de woorden uitgedrukt, maakte; deels voorzeker ook meer of min in de taalkundige wijze, waarop de substantieven gevormd werden. Vertoonde zich namelijk (wat het eerste betreft) ten gevolge dier voorstelling, een voorwerp aan de menschelijke verbeelding, als meer werkend, *zelfdadig*, gevend, uitstortend: zoo verkreeg het woord, gebezigd, om zulk een voorwerp aan te duiden, en dat men het teeken eener beteekende zaak kon noemen, een mannelijk geslacht. Vertoonde het zich integendeel als minder zelfdadig, als minder werkend, als meer bewerkt, lijdelijk en ontvangend: zoo werd het geslacht des woords vrouwelijk. Vertoonde het zich noch als het eene, noch als het andere, of trad het voor de verbeelding als iets gewrochts en voortgebrachts te voorschijn: dan ontving het woord dikwerf een zoogenaamd onzijdig geslacht, hetwelk noch bepaaldelijk van

het denkbeeld van iets mannelijks, noch van dat van iets vrouwelijks ontleend was; maar waarin ons verstand zich het voorwerp, als iets, dat geen geslacht had, als iets geslachteloos, verpersoonlijkte. Deze onzijdige geslachtsbepaling schijnt echter over het algemeen van later tijd, en is ook niet in alle talen uitdrukkelijk aanwezig. — Bij dit eene en andere was het voor het overige niet noodig, dat de voorstelling van zelfdadigheid, lijdelijkheid enz., die men zich van de verschillende voorwerpen vormde, uit de beschouwing dier voorwerpen, in hun geheel genomen, voortsproot; maar zij kon ook voortspruiten uit de beschouwing van enkele deelen, eigenschappen, hoedanigheden en wat dies meer zij. Dit laatste kan ons eene der redenen aan de hand geven, waarom soms de voorwerpen, die, in hun geheel thans beschouwd, veeleer iets zelfdadigs, iets mannelijks, dan iets lijdelijks, zwaks en vrouwelijks hebben, toch in de woorden, die wij tot hunne aanduiding bezigen, een geheel tegenovergesteld geslacht bezitten. Immers, bij het eerste ontstaan dier woorden heeft men hun geslacht dan niet geregeld naar den aard van het voorwerp, dat zij uitdrukten, zooals het zich, in zijn geheel genomen, thans aan ons vertoont; maar naar die van de eene of andere afzonderlijke eigenschap, of naar het eene of andere bepaald gedeelte van zulk een voorwerp. *Slang* is b. v. bij ons vrouwelijk, *leeuwerik* mannelijk. Zou men nu, als men op den aard dier dieren thans acht gaf, niet veeleer aan de soms zoo verschrikkelijke slang een mannelijk, aan den kleinen, blooden, leeuwerik een vrouwelijk geslacht geven? Zou men, als men van de ratelslang bij HELMERS leest:

*Zaagt ge ooit de ratelslang aan de Afrikaansche stranden,
Op wier gevlekte huid de zonnestralen branden,
Die door haar schitt'rend schoon d'onnooz'ten vogel lokt,
Maar 't arg'loos starend dier ras in haar gorgel slokt, enz.*

thans bij die dieren niet veeleer aan ietsforsch en mannelijks, dan aan ietszachts en vrouwelijks, denken? Maar misschien heeft bloot het gezicht van de kruipende gestalte

der slang, van haar sierlijk vel, of wel de omstandigheid, dat de eerste slang, die men zag, toevallig een wijte was, of wat anders soortgelijks, bij het ontstaan van het woord (dat vermoedelijk etymologisch *slingering*, *kruiping* of zoo iets beteekent) den naamgever voor de verbeelding gezweefd, en de voorstelling van deze meer zwakke, vrouwelijke eigenschappen en hoedanigheden heeft het geslacht van het woord en zijne geheele oorspronkelijke beteekenis geregeld. En wie kan zeggen, wat meer werkends, zelfdadigs zich misschien in deze of gene beweging, eigenschap, of wat het moge geweest zijn, des leeuweriks vertoond hebbe, of ook wel naar het geslacht van welk ander *reeds bestaand woord* het woord misschien onwillekeurig gevormd zij. Indiervoege wordt het dan ook van zelf duidelijk, waarom de woorden, ter aanduiding van dezelfde voorwerpen gebezigd, in verschillende talen dikwerf een geheel verschillend geslacht hebben, waartoe daarenboven honderd andere redenen, uit zeden, gebruiken, fabelleer enz. voortgesproten, kunnen hebben medegewerkt. Zoo is er niets vreemds in, dat het woord *liefde* bij ons vrouwelijk, en het latijnsche *amor* integendeel mannelijk is, of dat het hoogduitsche woord *mond* (de *maan*) een mannelijk, en het latijnsche *luna* een vrouwelijk geslacht heeft. Men houde ook boven alles wel in het oog, dat de meeste woorden oorspronkelijk geheel iets anders beteekenen, dan zij thans doen, en dat niet naar hunne tegenwoordige, maar naar die oorspronkelijke beteekenis hunne geslachtsbepaling ontstaan is. Die oorspronkelijke beteekenis drukte veelal bloot eene stoffelijke, onder het bereik der uitwendige zinnen vallende, werking of eigenschap, de nabootsing van het eene of andere geluid, of zoo iets dergelijks uit, hetwelk men later op onstoffelijke en denkbeeldige voorwerpen in hun geheel overdroeg, om die daarmede aan te duiden. Zoo ligt toch in de woorden *ziel*, *geest*, *anima*, *spiritus*, *ame* en soortgelijke, etymologisch niet het *geheele* begrip van dat onzichtbare, onstoffelijke wezen of voorwerp opgesloten, hetwelk wij thans door de ziel of den geest des men-

schen verstaan; maar dergelijke woorden beteekenen in de meeste talen oorspronkelijk niets dan *adem, ademtocht, ademblazing, ademopwelling, ademophaling* of iets dergelijks, uit de benaming van welke zinnelijke werkingen men metaphorisch die voor het bovenzinnelijke denkbeeld van ziel ontleend heeft. Zoo beteekent ons woord *leven* denklijk zooveel als iets blijvends, iets voortdurends (van het oude *liven, lijven*, waarvan wij nog *be-lijven*, bij samentrekking *blijven, bleef, gebleven*, hebben), waartegen ons *overlijden*, dat letterlijk — gelijk bij de Franschen *trépasser* — *overgaan* beteekent, gepast overstaat.

Een' tweeden grond der geslachtsbepaling van vele *substantiva* moet men misschien in de vorming zelve van zulke woorden zoeken. Wij hebben, namelijk, gezien, dat sommige substantieven van het worteldeel van werkwoorden, andere van den voorleden' of verleden' tijd, andere uit het deelwoord of *participium*, andere van *adjectiva* enz. enz. ontstaan. Het meer zelfdadige nu of werkende, dat wij in sommige dier taalkundige bestanddeelen, waaruit de substantieven voortspruiten, in tegenoverstelling van het meer lijdelijke, bewerkte en voortgebrachte, dat in andere heerscht, waarnemen, kan ook zijn' invloed op de geslachtsbepaling uitgeoefend hebben. In het zoogenoemde zakelijke deel of worteldeel van het *verbum* b. v., waarin de geheele kiem en kracht van zijn bestaan ligt opgesloten, vertoont zich voor onze verbeelding iets handelends, zelfdadigs en werkends. Van daar misschien, dat naamwoorden, als *loop, schreeuw, slaap* en soortgelijke, die rechtstreeks uit de worteldeelen van *loopen, slapen, schreeuwen* gevormd zijn, of ze ten minste bevatten, veelal een mannelijk geslacht hebben; terwijl het meer lijdelijke, dat in den voorleden tijd heerscht (immers het voorledene is niet meer werkend en handelend, het heeft afgedaan, zijne zelfdadigheid rust) oorzaak is, dat vele substantieven, uit de *imperfecta* en *participia praeterita* der werkwoorden gevormd, vrouwelijk zijn. Zoo kan het forsche en krachtige, in den ratelenden uitgang *er* en *aar* en in de wijze, waarop

onze spraakdeelen hem voortbrengen, opgesloten, aanleiding hebben gegeven, dat veel naamwoorden met dien uitgang, als daar zijn *hoorder*, *meester*, *snuiter*, *leeraar* enz. in het mannelijke geslacht gebruikt worden. In den grond echter is dit beginsel der geslachtsbepaling, uit de woordvorming zelve getrokken, ondergeschikt aan den algemeenen grondslag, uit de voorstelling van het wezen der voorwerpen ontleend. Juist toch heeft misschien eene donkere gewaarwording van het meer werkende, dat in het eene, het meer lijdelijke, dat in het andere voorwerp of in een deel daarvan, hetwelk tot de benaming aanleiding gaf, werd aange troffen, den mensch bij de taalkundige vorming der substantieven, die dienen moesten, om die voorwerpen uit te drukken, bestuurd, en hem die woorden alzoo doen vormen of van taalbestanddeelen, waarin iets meer zelfdadigs, of van de zoodanige, waarin iets meer lijdelijks verborgen was. Kortom het mannelijke of vrouwelijke van het teeken zelf heeft dan aan het mannelijke of vrouwelijke van de beteekende zaak beantwoord. De werkende kracht b. v. in het denkbeeld van *eenen loop* opgesloten, heeft het woord misschien doen vormen uit dat gedeelte des werkwoords, waarin een donker gevoel ook de meeste zelfdadige kracht aan onzen geest deed ontwaar worden. Toen voor het overige eens een tiental woorden dit of dat geslacht ontvangen hadden, kon het niet vreemd zijn, dat honderd andere van later tijd, maar die dehzelfden klank of uitgang hadden, onwillekeurig hetzelfde geslacht, als die eerstgemelde, ontvingen. Men dacht dan bij de geslachtsbepaling van zulke nieuwe woorden minder aan hunne innerlijke beteekenis, dan aan hunne uitwendige gedaante.

§ 53.

Maar genoeg over dit vrij spitsvondig en in den nacht van de eerste wording der talen zich verliezend onderwerp, waarover de gevoelens van verschillende geleerden nog dikwerf

zeer uiteenloopen! Wij laten het te eerder varen, daar het, hoe fraai ook op zich zelf, in veel opzichten weinig practisch nut heeft, en men toch bij de vraag: welk geslacht heeft dit of dat substantief, grootelijks gevaar loopt van een verkeerd antwoord te geven, als men zich bloot op de eene of andere theorie *a priori* gronden wil, en niet het werkelijk gebruik zelf in dezen raadpleegt. Even weinig zou het ons vrijstaan, eigendunkelijk het geslacht eens woords, naar de voorstelling, die wij ons van het voorwerp, er door uitgedrukt, *thans* maken, te her- of vervormen. Al wilde men toch ook honderdmalen beweren, dat men het geslacht van het woord *wijf* moest veranderen, omdat niets dwazer schijnt, dan een woord, hetwelk rechtstreeks eene vrouw beteekent, en dus toch wel een vrouwelijk geslacht diende te hebben, in het onzijdige geslacht te bezigen, zoude elkeen het toch in ons afkeuren, wanneer wij van *DE wijf*, in plaats van *HET wijf*, gingen spreken. En zoo is het met duizend andere woorden gelegen, aan wie wij, willens of onwillens, het geslacht moeten laten, dat zij in de taal nu eenmaal hebben, hoezeer dan ook die geslachtsbepaling tegen alle regelen van ware of valsche theoriën moge aandruischen.

§ 54.

Kan men nu echter, als men het werkelijke gebruik raadpleegt, voor den stijl niet eenige algemeene regelen opgeven, volgens welke, ten minste in veel woorden, de geslachtsbepaling bij ons plaats heeft? Dit kan men zeer wel; waarbij men echter nimmer uit het oog verliezen moet, dat op de meeste dier regelen uitzonderingen worden aangetroffen. Zie hier tot een staaltje een paar dier regelen, welke men voorts uit den grooten *TEN KATE*, uit *KLUITS* belangrijke verhandeling vóór den laatsten druk van *HOOGSTRA-TENS* Geslachtlijst geplaatst, en uit andere werken vermeerderen kan.

Substantieven op *heid* zijn vrouwelijk, b. v. *wijsheid*, *goedheid*, *rechtvaardigheid* enz.

Diminutiva of verkleinwoorden zijn onzijdig: *het knaapje, het paardje, het hondje* enz.

Infinitieven, als *substantiva* gebruikt, zijn onzijdig, b. v. *het loopen, het springen, het wandelen*. Zoo ook de *substantiva*, uit een werkwoord met voorvoeging van het augment *ge* gevormd, als *het geloop, het geschrijf, het gehoor, het geraas* enz.

Substantieven, op *er* en *aar* uitgaande, zijn meestal mannelijk, als *lezer, spreker, wandelaar, schilder*; met name echter, wanneer zij van een' mannelijken werker, hetzij een persoon, hetzij eene zaak, als persoon gedacht, genomen worden.

Namen van steden, landen, dorpen zijn in den regel onzijdig, b. v. *het groote Amsterdam, het rijke Engeland* enz.

Maar genoeg! Wij schrijven geene volledige spraakkunst. Men zie verder over een aantal van zulke algemeene regels meer onze taalkundigen.

§ 55.

Op do meeste van zulke, uit het gebruik getrokken, voorschriften echter heeft men, gelijk wij zeiden, verschillende uitzonderingen, die deels analogisch en organisch het gevolg zijn van eene anders in onze verbeelding of ons verstand gewijzigde voorstelling der beteekende zaak, waarvan het woord het teeken is, deels ook door misbruik en verloop anomalisch ontstaan zijn. Zoo zou men, evenals *hoorder, lezer, spreker, drager* en honderd andere woorden, op *er* uitgaande, ook het woord *baker* mannelijk verwachten; maar de omstandigheid, dat eene baker (oorspronkelijk misschien niets dan *de koesterende, de verwarmende* beteekenend) gewoonlijk eene vrouw is, heeft het geslacht van dit woord vrouwelijk gemaakt. Zoo moest *dood*, naar zijne niet onvermoedelijk oorspronkelijke beteekenis van *ontbinding*, eigenlijk vrouwelijk zijn, en het was zulks ook *oulings*; maar de voorstelling, die wij ons uit de dichters van dien koning der verschrikking maken, heeft het woord thans vrij alge-

meen mannelijk doen gebruiken. Evenzoo zoude men *koning* (*), gelijk bijna alle woorden bij ons op *ing* uitgaande, vrouwelijk verwachten; maar de koningen meestal mannen zijnde, is het woord mannelijk genomen. Niet anders is het met *vorst* gelegen. Men noemt geslachtsbepalingen, om zulke en soortgelijke redenen van den algemeenen regel afwijkende, geslachtsbepalingen *bij toepassing*.

§ 56.

Ten slotte van dit paar woorden over de geslachten merken wij hier nog op, dat wij in onzen stijl het geslacht meer of min door middel van onzen *articulus* of ons lidwoord, alsmede eenigszins door onze adjectieven en onze *pronomina* of voornaamwoorden, kunnen aanduiden. Zoo zeggen wij toch *ik heb DEN man, DE vrouw, HET kind gezien*, terwijl b. v. onze taalneven van vroeger tijd, de Engelschen, voor deze drie geslachten slechts één en hetzelfde lidwoord *the* bezitten (*I have seen THE man, THE woman, THE child*). En zoo spreken wij van *een groot man, eene groote vrouw*. De Hoogduitschers hebben echter nog wat nauwkeuriger aanduiding. Wij hebben ook enkele bepaalde

(*) Zoo men, namelijk, op het voetspoor van BILDERDIJK (die hierin echter reeds door TEN KATE, DES BROSSER en anderen was voorgegaan) het woord *koning* als een *participium* of participiaal substantief van het werkwoord *kunnen* of *konnen* beschouwt, zoodat *koning* dus zooveel zou zijn als *konning*, dat is: *de kunnende*, of wel *het kunnen* of *het vermogen*, als persoon gedacht, zelve. Men houdt echter thans *koning*, middelhoogd. *kunec*, *kunic*, oudd. *chuning*, als afkomstig van het subst. *kunne*, goth. *kuni*, oudd. *chunni*, d. i. geslacht, genus. Ons *koning* zou dan eigenlijk beteekenen *generosus*, de uitmuntende onder het geslacht. Men zie de werken van GRAFF, SCHMELLER en BENECKE. Hierbij zij nog opgemerkt, dat *kunne*, thans bij ons alleen gangbaar voor sexe of geslacht, bij onze oudste schrijvers van uitgebreider beteekenis was, en op allerlei voorwerpen werd toegepast. MAERLANT spreekt dus ergens van *goet van meneger connen*, voor *goederen*, van *menigerlei soort*, die in veroverde schepen werden gevonden.

uitgangen, die onmiddellijk dienen, om, bij wijze van afleiding, een mannelijk in een vrouwelijk substantief te doen overgaan, of het, om het dus te noemen, te vervrouwelijken. Deze terminatiën zijn *esse*, *in* en *ster*. Zoo komt van *meester*, *meesteres*, van *lezer*, *lezeres*, waarvoor de Heer van *Zuylichem* ook wel eens het thans wat Hoogduitschachtig schijnende *lezerin* bezigt, gelijk men (volgens HUYDECOPER) oudtijds zelfs *heilandin*, *tirannin*, *stryderin*, *besluiterin*, *rechterin*, *apostelin* enz. bezigde. En zoo spreken de Hoogduitschers van *obristinn*, *geheimrätthinn*, *professorinn* enz. Wat HUYGENS betreft, men vindt bij hem het zoo even aangehaalde *leserin* in het volgende sneldicht, dat hij in een door hem uitgegeven boek schreef, hetwelk hij aan ANNA, eene der twee vermaarde dochters van den bekenden ROEMER VISSCHER, ten geschenke zond. In het gezegde sneldicht zinspeelt de Dichter op zijn' voor- en toenaam CONSTANTIJN HUYGENS, en maakt nederig zijne verontschuldiging over het onbeduidende des geschrifts:

*De schrijver van dit boek, beschrijver van dit blad,
 Bad Roemers oudste kind zijn leserINN te wezen,
 En soo sy 't schrappen will met een doorgaende klad,
 Bekent hy voor-de-hand het vonnis wel gewesen;
 Zijn voornaem is een C., zijn toenaam is een H.,
 Zijn bynaem: eewigh vriend van Ann' en Tesselschâ.*

(MARIA TESSELSCHADE was de naam der tweede, door haar' geest en hare schoonheid beroemde dochter van VISSCHER. — Inderdaad, wij behoeven toch geene staaltjes van vernuft alleen bij de Franschen te gaan zoeken! —) Maar al verder! Van *koning* komt *koningin*, van *tuinier* *tuinierster*, op dezelfde wijze, als in het Fransch van *maitre* *maitresse*, van *empereur* *impératrice*, van *jardinier* *jardinière*. Soms staan *er* en *ster*, minder door aanhechting, dan wel inlassching, bij ons als mannelijk en vrouwelijk tegen elkander over, b. v. in *vrijer*, *vrijster*; *schrijver*, *schrijfster*, bij

welk laatste men in het Fransch verplicht is alles met het woord *auteur* af te doen, en zoowel te zeggen *une femme auteur*, als *un homme auteur*. Even vreemd klinkt het ons in de ooren, wanneer men in het Engelsch, waarin een woord, als ons *vriendin*, niet gangbaar is, eene vrouw, zoowel als een' man, *a friend*, dat is, *een vriend*, hoort noemen.

Dat voor het overige vele talen, gelijk b. v. het Fransch, Italiaansch, Spaansch, en sommige oostersche spraken slechts een maanelijk en vrouwelijk, en geen zogenaamd onzijdig geslacht hebben, is bekend genoeg. In het Engelsch is al het levenlooze, voor zoover het in den stijl niet verpersoonlijkt wordt, tegenwoordig onzijdig. Zonderling is van den anderen kant de wijze, waarop de Engelschen het onderscheiden geslacht in sommige diernamen aanduiden. Zoo noemen zij een' kater een' *he-cat*, eene kat eene *she-cat*; een' haan een' *he-cock*, eene hen eene *she-cock*; eveneens als of wij zeiden: een *hij-kat* (dat is, eene kat, van welke men *hij* zegt) en eene *zij-kat*, een *hij-hoen* en een *zij-hoen* (*) STIERNHIELM, LOCCENIUS, BILDERDIJK en anderen hebben met deze bekende eigenaardigheid eene zeer vernuftige verklaring van onze woorden *haan* en *hen* in verband gebracht,

(*) Onze oud-nederlandsche schrijver MAERLANT, die in het laatst der dertiende eeuw bloeide, gebruikt op eene soortgelijke wijze *hij* en *zij*, (bij hem in de hier aangehaalde regels *hie* en *sie*) om het mannetje en wijfje van zekeren visch, *sepia* door hem geheeten, er mede aan te duiden, als hij in *der Naturen Bloeme*, door Dr. Verwijs uitgegeven, zegt:

Sepia seght PLINIUS me,
Dat een Visch es in die zee.
HIE en SIE, dats menigen cont,
Vlieten te samen talre stont.
Woert ghewont in enighen doene
Die SIE met enighen aerroene,
So staet haer die HIE te staden.

die afleidende van de voornaamwoorden of *pronomina haec* en *hunc*, welke in de scandinavisch-duitsche talen, het Deensch, Zweedsch enz. *hij* en *zij* beteekenen. *Haan* is dus in 't algemeen de *mannetjes-*, *hen* de *wijfjes-vogel*, en daarom gebruikt men ook de woorden *haan* en *hen* bij veel vogelsoorten, om er het mannetje en het wijfje mede aan te duiden. Dit laat zich zeer wel hooren. *Haan* echter, bepaaldelijk voor het latijnsche *gallus* genomen, schijnt van een oud-duitsch werkwoord, dat luid schreeuwen en roepen beteekent, afkomstig te zijn, gelijk op eene soortgelijke wijze in het latijnsche *GALL-us* de wortelklank van ons *gallen*, *galmen*, *gillen* enz. te bespeuren is.

Dit hier kortelijk aangestipte moge voor dit handboek genoeg zijn over de geslachten!

Eenige verdere vragen, tot taalkennis en den stijl betrekkelijk en geschikt voor jonge lieden.

1) Wat dient tot nadere opheldering van het gezegde over de geslachtsbepaling enz.? Welke algemeene regels, uit het gebruik ontleend, kan men al meer, dan in § 54 gedaan is, omtrent de geslachten onzer *substantiva* opgeven, en waarvoor moet men zich in dezen wachten?

2) Van hoe velerlei aard is de zoogenaamde geslachtsbepaling bij toepassing? Wat noemt men de persoonlijke? Wat de algemeene? Wat de natuurlijk persoonlijke? Wat de rhetorische? enz. enz.

3) Waarom zegt men b. v. HET *paard*, HET *eekhoren*, HET *koniijn* of *kanijn*, HET *rund*, HET *schaap*, en geeft men aan deze en meer andere dieren een onzijdig geslacht? Zoo vinden wij ook bij DE DECKER HET *ezel-dier* in het volgende punttdicht:

*Denkt gy met uw begrip door saken heen te dringen,
Die 't mannelijk vernuft noch ooit heeft achterhaelt,
Soo denke 't vercken vry muzyk te leeren singen,
Soo denke 'T EZEL-DIER te malen met de naeld.
Gelooft my, Publia, de schepper aller dingen
Heeft ieders dings begryp in syn' natuer bepaelt!*

4) Waarom zijn al onze verkleinwoorden onzijdig, zoodat men

zegt HET meisje, HET dochtertje, HET kameniertje, HET prinsesje enz.? Zoude men die woorden, als zij ten minste rechtstreeks van vrouwen gebruikt worden, niet vrouwelijk verwachten?

5) Men noemt de mannelijke substantieven *arend, kemel, reiger, uil, valk* enz., en de vrouwelijke *rat, muis, duif, kraai, tortel* en dergelijke meer *gelijkslachtig* (in het Latijn *epicoena*). Waarom? — Moet men van een' wijtjes-arend zeggen: *Hij koestert ZIJNE jongen of kiekens*, dan wel *ZIJ koestert HARE jongen*?

6) Hoe gebruikt men de zoogenaamde gemeenschachtige substantieven, als daar zijn *zuigeling, echtgenoot, bode, vreemdeling, gids, gezant, erfgenaam, tweeling* en andere meer? Moet men zeggen van eene vrouw *mijne echtgenoot* of *echtgenote*, of zijn beiden goed? Kan men *gade* en *egade* ook mannelijk bezigen? enz. enz.

7) Wat verstaat men door substantieven van een onzeker of weifelend geslacht (*dubii generis*)?

8) *Guter Mond! du gehst so stille
Durch die Abendwolken hin.*

luit de aanvang van zeker hoogduitsch liedje. Het woord *Mond*, ons *maan*, wordt hier, zoo als altijd, mannelijk gebezigd. Waarom heeft dit in het Hoogduitsch en in meer andere Deutsche talen plaats, terwijl *maan* bij ons vrouwelijk is?

9) VONDEL zingt op eene treffende en hoogst dichterlijke wijze van het rampzalig uiteinde des grijzen VAN OLDENBARNEVELDS:

*Van zoo vermaert een val besterft de vreughd en hope
In 'taenschijn van Europe;
Euroop gevoelt dien slag. Zy zucht en zit verdooft
Om 't ploffen van dat hooft;
Dat hooft, dat heiligh hooft, dat spring- op springvloed schutte,
Dat Nassaus glori stutte,
Dat hooft, dat Spanjen, eer het sloot zijn gouden mont,
Op goude bergen stont.*

Waarom lezen wij hier van Europa: *Zij zucht*? Moest dit niet zijn: *HET zucht*, daar men toch spreekt van *HET beschaafde*, en niet van *DE beschaafde Europa*?

10) De kronijkschrijver MELIS STOKE geeft aan graaf WILLEM DEN DERDEN van Holland, op het slot des laatsten boeks zijner rijmkronijk, onder meer andere vermaningen, ook de volgende les:

*Elken man so doet vonnesse!
 Dies verdient, leert hem de lesse,
 Dat recht is ende vonnesse draghet,
 So eist om niet, eist dat hi claghet.
 Doedijs niet, ghi mesdoet,
 Hi sal u werpen onder DE voet.*

MELIS STOKE zegt hier *onder DE voet*, niettegenstaande het woord *voet* mannelijk is, en men dus hier in den *accusativus* DEN zoude verwachten. Waarom schrijft hij echter, en waarom moet men in elken goeden stijl schrijven, *onder DE voet*?

11) *Min* is vrouwelijk, en echter zingt HOOFT in zijn allerlieft dichtstukje, *Gespan van Schoonheden* getiteld, waarin hij al het bekoorlijke zijner beminde optelt en tot aan de wolken verheft, onder anderen van hare cirkelvormige, als met een' passer getogene of afgetrokkene wenkbrauwen, die zoo zwart schenen als ebbenhout:

*Overjuiste passertooghjes!
 Teër sieraadtjen, ebbe booghjes!
 Booghjes, die de Min ontleent,
 Als HY niet te schertsen meent!*

Waarom zegt hij hier (en te recht) van de *Min* HIJ, in plaats van ZIJ; terwijl hij insgelijks eenige regels verder, ter plaatse, waar hij ons de zachte, zijdeachtige en krullende lokken van het meisje afschildert, achter het vrouwelijke woord *min* ZIJN, en niet HAAR, laat volgen? Hij zingt namelijk, dat die schoone haren, als het ware, zweepjes, dat is, prikkelingen voor zijne ziel zijn. Hij noemt ze met een thans weinig gebruikelijk substantief *wispeltuurtjes*, dat is, al heen en weder wispelende of slingerende vlechtjes, van wier wapperende ongestadigheid CUPIDO zijne looze en telkens wisselende streken leert, en die hij tot peesjes voor zijn' hoog, tot liefdenetten, liefdestrikken en liefdeketenen voor de arme minnaars weet te gebruiken:

*Geestezweepjes, wispeltuurtjes,
 Daar de Min af leert ZIJN kuurtjes;
 Peesjes tot ZIJN boogh af dreit,
 Netjes ende strikjes breidt,
 Om de minners te belaagen;
 Boeitjes, die HY my doet draagen!*

12) HOOFT zegt ergens in zijne *Nederl. Hist.*: *Dit zestienjarig boermeisken, overtreffende in edelmoedigheid en moed zijn soort en ouderdom, verbeet zijn wee en klaagde het meer zijner ziele, dan zijne oogen. Is dat goed uitgedrukt?*

13) Waarom zegt men in onzen stijl HET *saisoen*, HET *portret*, HET *katoen*, HET *fatsoen* enz., terwijl men in deze en sootgelijke bastaardwoorden het geslacht van het fransche *la saison*, *le portrait* enz. zoude verwachten?

14) Men zegt HET *vrouwmensch*, HET *paardmensch* (*centaurus*); DE *mensch* is sterfelijk; ik ken geen zwakker schepsel dan DEN *mensch*; kent gij DAT *mensch* ook? PILATUS zeide: zie DEN *mensch*! Welke regel geldt ten aanzien van al dat geslachtsverschil?

15) Men heeft vroeger het woord *godsdiens* vrouwelijk gebezigd, en b. v. van den *troost DER godsdiens* gesproken. Wat valt hieromtrent aan te merken?

16) Moet men zeggen DEN *beest*, DE *beest*, of HET *beest* spelen? DE *meester*, DE *baas*, of DEN *meester*, DEN *baas* spelen?

17) Moet men zeggen ik heb DE *honderd*, of HET *honderd* noten voor een' *schelling* gekocht?

18) Men gebruikt het woord *sneeuw* meestal vrouwelijk, b. v. *veeg DE sneeuw van de straat wat weg!* Waarom zingt echter JEREMIAS DE DECKER in de twee volgende, zeer dichterlijke regels:

*Men ziet nu nergens rozen blaken,
't En waer in 't sneeu van uwe kaken.*

Waarom zingt hij hier, herhaal ik, van HET *sneeuw*?

19) HOOFT zegt: *de kunst kan EEN' HARDEN DIAMANT vermurwen*; maar VONDEL zingt op zekere plaats:

*Dan spiegelde de Oranje-zon
Zich in HET DIAMANT der oogen.*

Waarom gebruikt de eerste het woord *diamant* mannelijk, de andere onzijdig? Welk onderscheid maakt men soms zoo ook tusschen DE *pekel* en HET *pekel*, DE *pit* en HET *pit*, DE *punt* en HET *punt* enz.?

20) *Voorspraak* is vrouwelijk, als zijnde samengesteld uit *voor* en *spraak*, en regelende zich in samenstelling en geslachtsbepaling naar het laatste woord der compositie. Intusschen lezen wij in onze bijbelvertaling: »wij hebben eenen *voorsprake* bij den vader.» Zoo is *bloed* onzijdig, en echter zingt JEREMIAS DE DECKER bijtend:

*Van hoornen (is 't niet vreemd?) mag niemand spreken hooren,
Daer veler heyl nochtans uyt hoornen word geboren;
Wat vint men menig slappe of ongesouten bloed,
DIE door syn bruyd gewint den hoorn van overloed!*

Hoe strookt dit eene en andere?

21) Het woord *zwaan* is vrouwelijk. Onderwijl zingt JOHAN VAN BROEKHUIZEN in zijn lijkdicht op den beroemden ANTONIDES VAN DER GOES, die ten jare 1685 gestorven is:

*De Faam en Eeuwigheid daar boven
Bekranssen u met lauwerblaën;
De groote Mantuaanse zwaan
Voelt in uw min ZYN boezem sloven.
HY spreit ZYN vleugels lustig uit,
Verheugt in 't mannelijk geluit
Van uw volmaakte heldenzangen.*

Is dat HIJ en ZIJN, in plaats van ZIJ en HAAR, in deze verzen goed te keuren?

22) Is *wacht* of *schildwacht* in onzen stijl altijd vrouwelijk, ook dan, wanneer het van een' mannelijken persoon gebezigd wordt; of kan men met onzen TOLLENS zeggen:

*Maar eensklaps, welk een raauwe gil!
Wat bange roep! wat naar gekrijt!
De ketter schrikt, staat ijlings stil,
En ziet DEN vromen wacht van wijd,
Die lag te worstlen in een wak,
Waaruit HIJ de armen boven stak.*

23) JEREMIAS DE DECKER zingt van een' gierigaard:

*De dood trekt Ponticus in HAEREN swarten schoot,
Maer doet syn roestig geld verrysen van DE dood.*

Waarom gebruikt men in onzen stijl het woord *dood* tegenwoordig veelal mannelijk, terwijl het in de aangehaalde regels, en op dezelfde wijze tallooze malen meer bij onze vroegere schrijvers, vrouwelijk gebezigd wordt? Zoo ook *tijd*, *stond*, *uur* enz.

24) Naar welke regel zegt men in onzen stijl: »DE priesterschap gaf hem HET priesterschap, nadat HET burgerschap hem door DE burgerschap geschonken was?»

25) BILDERDIJK zegt: »'t spreekt van zelf, dat, daar deze lijst een gevolg (resultaat) en bloote toepassing van mijnEN geslachtsleer moest zijn enz.» Hij gebruikt hier het woord *leer* mannelijk, en wil het zoo altijd gebruikt hebben. Wat valt hieromtrent op te merken?

26) Wie hebben over de geslachten der zelfstandige naamwoorden in de nederlandsche taal veel licht verspreid, en welke zijn TEN KATES groote verdiensten ook al weer te dezen opzichte?

27) Loopt de geslachtsbepaling derzelfde woorden in de verschillende duitse talen, zooals zij zich nu vertoont en vroeger was, zeer uiteen, of zijn de geslachten zich over het algemeen vrij gelijk gebleven?

En wat dergelijke bekende of minder bekende vragen meer zijn.

Iets over de verbuiging, valbuiging of declinatie der naamwoorden in het Nederlandsch, ook beschouwd met opzicht tot den stijl.

§ 57.

De declinatie der zelfstandige naamwoorden dient, om de betrekking, waarin zij tot elkander, of tot andere taaldeelen, in een' zin of volzin staan kunnen, aan te duiden. In het krachtige en zinrijke grafschrift b. v. van BRANDT op den vermaarden nederlandschen vlootvoogd EGBERT MEEUWESZ. KORTENAAR:

*De Held der Maas, verminkt aan oog en rechterhant,
En echter 't oog van 't roer, de vuist van 't vaderlant,
De grote KORTENAAR, de schrik van 's vyants vloten,
d' Ontsluiter van de Zondt, legt in dit graf besloten.*

drukt het woord *Maas*, doordien het in den *genitivus* of tweeden naamval staat, de betrekking uit, die het in onze voorstelling op het woord *held* heeft. Deze betrekking is hier blootelijk die van plaats; want *de held der Maas* zegt eenvoud-

dig zooveel als: de held, die in de Maasstreken te huis behoorde, of wel, die zich op de Maas beroemd gemaakt had. De *genitivus* kan echter een aantal andere betrekkingen aanduiden. Bij v. in de woorden: *de schrik van 's vijands vloten*, staat de tweede naamval *vloten* tot den eersten of tot den *nominativus schrik*, als de bewerkte zaak tot de oorzaak, die op haar gewerkt heeft. Immers, *schrik van 's vijands vloten* geeft te kennen, dat KORTENAAR er de oorzaak van was, dat de vloten des vijands verschrikt werden of waren.

Op deze wijze laat zich eene menigte van andere betrekkingen opnoemen, die door den *nominativus*, *genitivus* en de overige naamvallen of *casus* worden uitgedrukt.

Men is, op het voetspoor der latijnsche spraakkunstenaren, meestal gewoon, van zes zulke *casus* te spreken, namelijk van den *nominativus*, *genitivus*, *dativus*, *accusativus*, *vocativus* en *ablativus*. En inderdaad, al deze naamvallen hadden over het algemeen in de latijnsche substantieven zelve hunne verschillende eindgeluiden of kenteekenen; dat wil zeggen, men konde, door de slotletters van het woord eenigszins te veranderen of te vermeerderen, aanduiden, in welk een' naamval het stond, of welke betrekking het aan moest wijzen.

Zoo werd b. v. het substantief *vir* (een man), als het den *genitivus* moest uitdrukken, veranderd in *virī*; in den *dativus* had het *viro*; in den *accusativus* *virum*; in den *vocativus* was het gelijk aan den *nominativus*, en in den *ablativus* had het weer *viro*. Ieder latijnsche schoolknaap weet dit, maar heeft zeker over het eigenaardige hiervan, in vergelijking met dat van vele andere talen, niet nagedacht.

Men ziet, dat deze wijze, om in den stijl de betrekkingen der substantieven aan te duiden, zeer fraai en beknopt is, weshalve wij er ons over beklagen moeten, dat men zulks in onze taal ook niet even kort en gemakkelijk doen kan. Dit is echter met haar en met de meeste andere hedendaagsche spraken van Europa het geval niet. Wij moeten al dikwerf tot voorzetsels de toevlucht nemen, om onze naamvallen uit te beelden, en de nauwkeurige declinatie der Ouden is ons

in vele opzichten vreemd. Waar wij dus, in het zoo even gemelde grafschrift met behulp van het voorzetsel *van*, moeten zeggen: *de schrik van 's vijands vloten*, terwijl het meervoudige substantief *vloten* geheel en al onveranderd blijft, zoude men in het Latijn het woord *classes* (vloten) zelf verbuigen en zeggen *terror classium hostium* (om nu maar plat weg zulks zoo te vertolken). Zoo zoude ook het volgende geestige punt-dicht van HUYGENS in het Latijn het onduidelijke niet hebben, dat het in de eerste helft van den eersten hollandschen versregel min of meer heeft, omdat de woorden *booze wijf* geen teeken van den derden naamval dragen, en men alleen uit den zin kan opmaken, of de man aan de vrouw, dan wel de vrouw aan den man, door den dood ontvallen is.

Tijdige dood.

*Dirck is sijn booze wijf ontvallen. Maeckt geen' rouw!
Hy 's beter by den Heer, als by de vrouw.*

In den prozastijl zoude men hier duidelijkheidshalve schrijven: *Dirk is AAN zijn boos wijf ontvallen*. In het Latijn echter is alles alleen reeds door de verbuiging verstaanbaar. *Didericus uxori suae pravae vel malignae morte ereptus est.*

§ 58.

Vraagt men derhalve, hoeveel eigenlijk gezegde naamvallen wij hebben, dan antwoord ik, dat, voor zoover men door naamvallen veranderingen in de eindvormen of slotletters der substantieven zelve verstaat, en men voorts den *nominativus* voor een' naamval wil aanzien, wij er dan eigenlijk slechts twee bezitten, namelijk den gezegden *nominativus* en den *genitivus*. Deze twee *casus* onderscheiden zich in het substantief zelf rechtstreeks van elkander, ofschoon echter nog maar alleen in het enkelvoud en hoofdzakelijk in het mannelijke en onzijdige geslacht. DE DECKER zingt:

*De jeugd verouderd haest ; de dood is 's levens buur ;
Ach, 't uur ontsnapt den mensch, terwijl hy vraegt : wat uur ?*

Hier is nu de *genitivus* in het woord *levens*, door achteraanvoeging der letter *s*, kennelijk van den *nominativus* *leven* onderscheiden. Maar in welke andere naamvallen het woord *leven* nu ook verder geplaatst moge worden, het blijft onveranderd. En wat het meervoud betreft, daarin heeft het, gelijk wij reeds zeiden, ook zelfs in den *genitivus*, geen' anderen eindklank.

Door *s*, of wel door *en* of *n* (b. v. *de man, des mans, de mensch, des menschen*), kunnen wij in de substantieven, en voornamelijk nog maar in die van het mannelijke en onzijdige geslacht, het onderscheid tusschen den *genitivus* en *nominativus*, wat sommige, niet wat alle betrekkingen betreft, aanduiden. Hiermede echter houdt onze declinatie, voor zoover men dit woord in zijne eigenlijke beteekenis neemt, dan ook op. De meer of min hoogduitschachtige *dativus* toch, die zich in enkele woorden nog zien laat, b. v. *Gode van God, (als: ik ben Gode alles verschuldigd, voor AAN GOD) Heere van Heer, lande van land*, komt te zeldzaam voor, dan dat wij dien bepaaldelijk onder onze naamvallen zouden durven rangschikken.

§ 59.

Nemen wij echter onze *articuli* of lidwoorden te baat, zo kunnen wij in sommige gevallen, ook zonder voorzetsels, nog meer naamvallen, dan alleen juist den eersten en tweeden, uitdrukken. Immers, dan komen er nog de *dativus* en *accusativus* hier en daar bij. Zoo vinden wij vrij duidelijk en onderscheiden den derden naamval aangeduid in het volgende punt dicht van DE DECKER :

*DE Satan hebbende DEN goeden Job ont dragen
Syn goed, syn kinderen, syn gaef en wakker lyf ;*

*Liet hem een eenig ding, maer och! om hem syn plagen
Te dubbelen; — En wat? een quaed-hoofd van een wyf!*

Even duidelijk onderscheiden van den eersten vertoont zich de vierde naamval in het rijmpje van HUYGENS:

*Men vraeghde: wat 's de langhste dagh?
Mijn boer, die niet gewacht heeft,
Dat ik mijn' almanach door-sagh,
Sci', Land-heer, spaert uw moeyt, dat's, die DEN kortsten
(nacht heeft.*

In beide deze rijmpjes zien wij geene voorzetselen gebruikt, om den door het lidwoord aangeduiden *dativus* en *accusativus* uit te drukken. 't Is wel waar, onze *dativus* DEN is in klank gelijk aan den *accusativus* DEN; maar in den latijnschen stijl is b. v. de *ablativus viro* ook niet door een' onderscheiden uitgang van den *dativus viro* te onderscheiden, evenmin als de *genitivus musae* van den *dativus musae*, enz. enz.

In onze vrouwelijke lidwoorden is echter de onderscheiding der vier naamvallen niet zoo nauwkeurig.

§ 60.

Vergelijkt men onze nederlandsche declinatie met die van andere hedendaagsche, het dichtst in onze buurt liggende, talen, zoo vinden wij, dat ze in sommige opzichten nauwkeuriger is, dan die der Franschen; want in het Fransch mist men *volstrekt alle* verbuiging in het substantief zelf. Immers eene declinatie, als b. v. ons *vader*, *vaders*, is in de fransche spraak onbekend. Het woord *père* blijft in den tweeden val en in alle overige *casus* onverbogen, en b. v. onze spreekwijze *Gods liefde* kan nooit anders vertaald worden, dan met behulp van een voorzetsel: *l'amour de Dieu*, d. i. *de liefde van God*. Zoo ook mist men in de lidwoorden het onderscheid tusschen den *accusativus* en den *nominativus*. De zin van ons duidelijk zeggen: *DE vader heeft DEN zoon geslagen*, is slechts

aan de stelling der woorden kenbaar in het Fransch : *LE père a battu LE fils*. Daarom laat zich dan ook bij ons, des nood, zonder dat de zin verandert, zeggen : *DEN zoon heeft DE vader geslagen (filium verberavit pater)*. In het Fransch zoude dit geheel onmogelijk zijn, en evenzeer in het Engelsch.

Wat onze volle zuster, de hoogduitsche taal, betreft, in deze heeft men eene eenigszins nauwkeuriger declinatie, dan in de onze. Men vergelijkte b. v. slechts ons *de God, des Gods, den God, den God, ô God, van of met den God*, tegen het hoogduitsche *der Gott, des Gottes, dem Gotte, den Gott, o Gott, von of mit dem Gotte*. En zoo is het hoogduitsche meervoud *die Götter, der Götter, den Göttern, die Götter, o Götter, von den Göttern*, ook nog meer genuanceerd, dan ons *de Goden, der Goden, den Goden, de Goden, ô Goden, van de Goden*. — Nog duidelijker echter loopt de fijnere schaduwing der hoogduitsche valbuiging in de adjectieven en voor-naamwoorden of *pronomina* in het oog. Van den anderen kant heeft onze declinatie het voorrecht, dat zij veel minder omslachtig, ingewikkeld, en, wat een aantal woorden betreft, uiteenlopend is, dan die der Hoogduitscheren. Het valt toch waarlijk voor een' vreemdeling niet gemakkelijk, door al de, zoo niet wezenlijke, ten minste schijnbare onregelmatigheden der acht hoogduitsche declinatiën, die bij *ADELUNG* worden opgenoemd, en die zich meestal maar door doffe, half hoorbare eindklanken onderscheiden, heen te worstelen.

De beschouwing voor het overige, in het boven gezegde vervat, is van het hoogste belang voor den stijl; want op dezen oefent de meerder of minder nauwkeurige declinatie, die eena taal heeft, een' grooten invloed uit. In vele opzichten toch is er, ten gevolge van dit onderscheid, b. v. op de woordenschikking der volgende, schilderachtige verzen uit de *Louise van*, den beroemden hoogduitschen geleerde en dichter *voss* niets aan te merken; terwijl die zelfde woordenschikking in het Fransch zeer onduidelijk, en ook uit anderen hoofde geheel onmogelijk zijn zoude. Afwisselingshalve zal ik hier deze

verzen aanhalen. De Dichter beschrijft ons op de bekoorlijkste en welluidendste wijze, (welluidend ten minste voor ieder-een', die het Hoogduitsch goed en zuiver uitspreken kan) hoe *Louize* zich met haar' jeugdigen minnaar naar het bosch begeeft, om daar, in het gezelschap harer ouderen, op eene landelijke wijze heur' geboortedag te vieren :

— — — — — *Aber die Jungfrau*

*Fasste, dieweil Karl drängte, den Arm des bescheidenen Jünglings;
Und um die rauschende Schleuse der Mühl' in das gräsige Seethal
Lenkten sie fröhlich den Gang. — An des Mädleins Füsse ge-*
(*schmieget,*

*Weht' ihr weisses Gewand mit rosenfarbenen Schleifen;
Seidener Flor umwallte verrätherisch Busen und Schultern,
Vorn mit der knospenden Rose geschmückt; ihr freundliches*
(*Anlitz*

*Schirmte, gekränzt mit Tremsen, der fein geflochtene Strohhut.
Unter ihm floss in den Wind des dunkelen Haares Gieringel,
Glänzend am Licht, nachlässig vom rosigen Bande gefesselt.
Weiss aus bräuntlicher Klappe des Handschuhs blickte die Rechte,
Ründlich und zart, oft kühlend mit tastenem Fächer das Anlitz;
Und wie die Link' im Arme des Jünglinges ruhte, so spielten
Leis' in der Hand ihm die warmen, niedlichen Finger des Mäd-*
(*leins.*

Schauer der Wonn' umströmt' ihm das Herz; bang' athmend
(*und sprachlos*

*Drückt er die kleine Hand, durchfaltet mit bekenden Fingern.
Also wandelten beide durch Gras und blumige Kräuter
Langsam; Grillengeschwirr war ringsher; und wie erblödet
Sannen sie, scheu zu begegnen dem Blick, und redeten wenig.*

Hoe liefelijk, hoe aanminnig, hoe eenvoudig, hoe natuurlijk, hoe correct! Wat wordt eene anders wel eens stroeve taal toch niet onder de handen van zulke meesters!

§ 61.

Voor het overige heeft onze declinatie, vergeleken met het-

gene zij voorheen was, wel in eenvoudigheid, maar niet in nauwkeurigheid gewonnen. Bij onze oudste, bepaald gezegde nederlandsche, schrijvers MAERLANT, MELIS STOKE enz. had zij meer overeenkomst met de verbuiging der tegenwoordige Hoogduitscheren; thans meer met die der Franschen. De oud-duitsche geaardheid is echter nog in verschillende zeggwijzen zichtbaar, b. v. *hij is uit DEN geslachte Davids* (voor *hij is uit het geslacht* enz.) *Er ist von DEM GESCHLECHTE Davids*. *Hij kwam te goeder ure*. *Er kam zu guter of rechter Zeit*. En zoo met *der tijd*, *in der daad*, *in der ijl* enz. waarin het artikel achter het voorzetsel verbogen wordt, evenals in het hoogduitsche *mit der Zeit*, *in der That*, *in der Eile*, zijnde hier dit ons *der* geen *genitivus*, waarvoor men het hier te lande meestal aanziet, maar een vrouwelijke *dativus* of *ablativus*. (*) Hetzelfde geldt ten aanzien der spreekwijze *van der jeugd aan*, in het Hoogduitsch *von der Jugend*, *von Jugend*, of *von seiner ersten Jugend an* of *auf*. Zoo vindt men oudtijds bij ons oneindige malen achter de praepositieën den *dativus* en ook wel den *genitivus* gebezigd. Een enkel voorbeeld uit den allervernuftigsten Heer *van Zuylichem*:

Dirck! sei Truy: houdt u eens, of gy mijn vryer waert!
('t En is maer om den deun) stuypt neder totTER aerd',
Sucht, schreit, en om mijn trouw gaet op uw knien leggen!
Neen, neen, sei Dirck, ik vrees, of ghy eens ja mogt zeggen.

Stuip neder totTER aard' beteekent hier *buig u tot der of TER aarde neder*. *Stuipen* is hetzelfde als het engelsche (*to*) *stoop*, en, gelijk BILDERDIJK wil, de vader van ons *stoepjes*, in den zin *van oude, krom gebogene krijgslieden*. *Om den deun*, weet men, beteekent bij onze vroegere schrijvers *uit de grap, voor de aardigheid, kortswijshalve*.

(*) Anders toch zou er bij de Hoogduitschers en bij ons in het mannelijke en onzijdige lidwoord *des*, en niet *dem*, of bij ons *den* tegenoverstaan; b. v. niet in *DEN*, maar in *DES geloove*.

Nog een paar vragen, tot taalkennis en stijl betrekkelijk.

1) Welke talen van het hedendaagsche Europa komen, volgens het oordeel van deskundigen, wat hare wijze van declineeren betreft, nog het meest met de oude talen overeen?

2) Waarin is het voordeel en de fraaiheid, die de oude talen door hare declinatie in den stijl hebben, gelegen? Welke nadeelen staan echter hier tegenover?

3) Hoe vertoont zich onze declinatie bij onze oudste nederlandsche schrijvers? Met welke andere duitsche talen heeft het Hollandsch in eenvoudigheid van declinatie de meeste overeenkomst? Heeft de declinatie in de duitsche talen over het algemeen in eenvoudigheid gewonnen of verloren? Wat valt van GRIMMS onderscheiding tusschen sterke en zwakke declinatie te zeggen? enz. enz.

4) Welke verschillende betrekkingen laten zich door de verschillende naamvallen al uitdrukken? Wat duidt b. v. de *genitivus* aan in DE DECKERS punt dicht:

*Gorgonius is grys, Rufillus blond van hair;
Maer 't grys is eigen goed, het blond gekoogt waer.*

5) Men spreekt in het Latijn van een' zoogenaamden *ablativus absolutus*. Hebben wij dien ook in onzen stijl, en wat valt aan te merken omtrent constructiën, als b. v. wanneer HOOFT zegt: *'t Moegt den vrundt niet gebeuren zijnen vrundt, den gebuur zijn gebuur aan te spreken*; HOUDENDE DE SPANJAARDTS *een bitter oogh op yeder, die zich by eenen anderen voeghde*. Welk laatste gedeelte van dien zin hetzelfde uitdrukt, alsof men in het Latijn *per ablativum absolutum* zeide: *HISPANIS torvis oculis unumquemque INTUENTIBUS* etc.

6) Men leest soms in onze gewone bijbelvertaling: *Uwen wille geschiede*. Den man zeide enz. enz. BILDERDIJK noemt zulk een' *nominativus*, in de gedaante van een' *accusativus* te voorschijn tredende, den *casus emphaticus*. Bestaat er werkelijk zulk een naamval in onze taal?

7) Men zegt bij ons *de liefde des vaders*, maar niet *de liefde des moeders*. Onderwijl zegt men toch *moeders liefde*, *moeders hart* (eene korte wijze van zich uit te drukken, den Hoogduitscheren vreemd). Kan men ook zeggen *'s moeders hart*, gelijk VONDEL doet in den overheerlijken kersnachtzang uit den *Gysbrecht van Amstel*, waarin het van de door HERODES vermoorde zuigelingen te *Bethlehem* zoo roerend luidt:

*De winkbraeu deekt nu met zyn booghjes
Gelokene en geen lachende ooghjes,
Die straelden tot in 's moeders hart,
Als starren, die met haer gewemel
Het aenschyn schiepen tot een' hemel,
Eer 't met een mist betrocken wert.*

8) Men hoort soms zeggen *de liefde Gods, de Psalmen Davids, het boek Jobs*. Wat valt omtrent een dergelijk plaatsen van den *genitivus* aan te merken? J. VAN VOLLENHOVE ijverde er vóór eene anderhalve eeuw geweldig tegen:

*'t Boek Daniels, 't huis Davids gaet in zwangk,
Naer kerkgebruik: 't waer anders basterklank,
By elk gemydt, door elc gebruik veroordeelt enz.*

Is er voorts onderscheid tusschen *de liefde van God* en *Gods liefde*?

9) Oudtijds, toen onze taal misschien meer zoetvloeiendheid, dan thans, bezat, zeide men altijd: *de sprake, de krone, de ziele, de eere* enz. (gelijk de Hoogduitschers in hun anders wel eens wat hard dialect nog doen, schrijvende *die sprache, die krone, die seele, die ehre*). Zoo vindt men zelfs *deugde*, in stede van *deugd*, bij onzen DE DECKER in het volgende punt dicht:

*Noyt is er wys gemoed, noyt moedig hert gebannen;
Der vromen vaderland is alle duyn en dal;
Alom is deugde wel: recht deugdelyke mannen
Syn nergens ballingen, booswichten overal.*

In hoever is een zoodanig gebruik onzer substantieven tegenwoordig in den stijl nog geldig, en is het alleen nog maar geldig in de zoodenaamde *casibus obliquis* of gebogene naamvallen, of ook in de *rectis* of rechte?

10) Is de uitdrukking *den Heer* alleen in den *dativus* te gebruiken, en wanneer komen onze zoo wat schijnbaar hoogduitschachtige, bij HOOFD geliefde taalvormen, als b. v. *ik ben dien edelen manne mijn leven verschuldigd. Ik zal den vaderlande tot der dood toe getrouw blijven. Hij was uit den alouden geslachte der BREDERODES afkomstig. Dit boek zij den liefhebberEN der gouden moedertale*

gewijd. Hij is voor eeuwig uit DEN lande gebannen. (Ich bin dem edelen Manne das Leben schuldig. Ich werde dem Vaterlande bis zum Tode getreu bleiben. Er stammte her of ab von dem uralten Geschlechte der Brederode. Dieses Buch sey den Liebhabers der goldenen Muttersprache gewidmet. Er ist für ewig aus dem Lande of des Landes verwiesen.) — het meest te pas?

11) De scherpzinnige en doorgeleerde HUYDECOPER verhaalt ons ergens, dat men de woorden *vader* en *broeder* in een zeker tijdperk altijd gebruikt vindt zonder *s* in den *genitivus*. Waartoe kan eene zoodanige, schijnbaar beuzelachtige opmerking dienen?

12) Bij VOSS lezen wij in zijne hoogduitsche vertaling der *Ilias* van HOMERUS:

*Also rief er betend: ihn hörete Fobos Apollon,
Und von den Hohn des Olympos enteilet' er, ZÜRNEDES HERZENS.*

Gebruiken wij ook dergelijke zoogenaamde *genitivi absoluti*, d. i. op zich zelve staande tweede naamvallen, in onzen stijl, als er hier in de woorden *zürnendes Herzens*, dat is *mit zürnendem Herzen*, voorkomen?

13) Bij BRANDT lezen wij het volgende bijschrift op de afbeelding van Prins WILLEM DEN EERSTEN:

*Dit 's Vader Willems beeldt. Verlosser van ons landt,
Wat hebt gy staals gekeert op 't punt van uw verstandt!
Wat hebt gy leets beleeft! een werelt vol verloops:
Den twist van Paäps, van Geus, van Luthers, en van Doops.
Uw deugt, uw moedt, uw list, uw zorg, uw goet en bloet
Verdreef met Godt het juk van 't lichaam en 't gemoet.*

Hier staat: *Dit 's vader Willems beeld*. Moest dit niet zijn *dit 's* (dit is) *Vaders Willenis beeld*? In het Latijn zal toch niemand zeggen: *Haec est imago pater Gulielmi*, maar, zoo als natuurlijk is, *patris*.

14) Moet men zeggen: *Ik zal den lof des grooten DE RUYTERS vermelden, dien onsterfelijken nederlandschen zeeheld, of wel, diens onsterfelijken zeehelds*?

Enz. Enz. Enz.

*Iets over onze lidwoorden of ARTICULI en hun
gebruik in den stijl.*

§ 62.

Onze taal bezit, evenals het Fransch, Hoogduitsch, Engelsch, Italiaansch en meer andere europeesche spraken, zogenaaemde lidwoorden of ledekens, in het Latijn *articuli* genaamd. Het Latijn kent ze onderwijl niet, en zulks is ook het geval met het Poolsch. De stijl van dergelijke spraken mist hierdoor wel eens die duidelijkheid en nauwkeurigheid, welke men in talen, die *articuli* hebben, aantreft. Aan dit mangel kan echter op andere wijzen nog al eenigermate te gemoet gekomen worden; terwijl het van den anderen kant niet te ontkennen is, dat de lidwoorden aan den schrijfrant somtijds iets looms en traags bijzetten. Men zoude ze boertenderwijze bij dienstboden vergelijken kunnen, die altijd vóór of achter hunne heeren en meesters gaan, en die men zich ook zelfs dáár niet van den hals kan schuiven, waar men hunne hulp wel zou kunnen missen, en met zekere personage uit een blijspel wel zou willen uitroepen:

*Maar voor ik, lieve vriend, u van de zaak iets zeg,
Jaag mij dien luisteraar, dien gindschen knecht, eens weg!*

§ 63.

Wij bezigen, zoo als bekend is, tweederlei soort van artikelen, het onbepaalde *eën*, *eene*, en het bepaalde *de*, *het*.

*My vraeghde eens DE barbier,
Hoe 'k my wou scheren laten;
'k Sei: op EEN nieuw manier,
Knap weg en sonder praten!*

HUYGENS.

In het oudste ons bekende Duitsch vindt men geen onbepaald artikel. Het substantief stond dan alleen, zooals in

de grieksche taal ook plaats heeft. Wat onze vroegste nederlandsche schrijvers betreft, bij hen vinden wij gewoonlijk *die*, in plaats van *de*, gebezigd, en zoo ook omgekeerd. Dus lezen wij b. v. bij den kronijkschrijver MELIS STOKÉ in het zevende boek :

*DIE grave lach op de Merwede
In enen scepe teenre stede,
Doe quam op een' avond spade
Een bode, DE seide: Here, wat rede? enz.*

Hier staat *DIE grave* voor *DE graaf*, terwijl weder *een bode*, *DE seide*, de plaats vervangt van *een' bode*, *DIE* of *WELKE* *zeide*. Het eene en andere laat zich uit het dubbele gebruik, dat men oudtijds van ons artikel, en als lidwoord, en als voornaamwoord, maakte, — iets, dat met *der*, *die*, *das* in het Hoogduitsch en met ons onzijdige *het* nog tot op den huidigen dag ook plaats heeft, — gemakkelijk oplossen, en levert een nieuw bewijs op voor de aloude nauwe maagschap tusschen de laatstgemelde taal en ons Nederlandsch. Men merke hier in het voorbijgaan bij MELIS weér de nauwkeurige declinatie op, waarvan wij in § 61 gesproken hebben en verder nog spreken zullen, b. v. *in enen scepe* (*in einem Schiffe*), *teenre*, d. i. *te eener stede* (*auf of an einer Stütze, an einer Stelle, an einem Orte*). Wat de woorden *op DE Merwede* betreft, deze worden nauwkeuriger, een paar regels hooger, geschreven *op DER Merwede*, evenals men in het Hoogduitsch zeggen zoude *auf DER Donau*.

Zeer merkwaardig is het voor het overige, dat in de met ons vermaagschapte, zoogenaamde scandinavisch-duitsche of noord-duitsche talen het bepaalde lidwoord achter het substantief geplaatst en daarmede ineengesmolten wordt. *Dag* b. v., hetzelfde in het Deensch als bij ons beteekenende, wordt door achtervoeging van *en* of eigenlijk *den* tot *dagen*, en duidt dan aan *DE dag*. *Hul* (ons *hol*) wordt door de aanstaarting van *et*, bij afkorting voor *det*, tot *hulet*, en betee-

kent dan HET *hol*. *Konung* is in het Zweedsch *koning*, maar *konungen*, DE *koning*. En zoo *konungar koningen*, maar *konungarne*, DE *koningen*. Immers in het meervoud staart men *ne*, of in het Zweedsch ook *na*, aan, om ons plurale *de* uit te drukken.

Sommigen beweren, dat men in het Hoogduitsch ook nog enkele sporen van zulk eene achteraanplaatsing der lidwoorden aantreft.

§ 64.

In sommige gevallen laten wij bij ons den *articulus* weg, iets, dat onzen stijl voor eene fijne zinsonderscheiding vatbaar maakt. Immers, het levert een' drierlei zin op, of ik zeg: *geef mij EEN brood, geef mij HET brood, en geef mij brood*. De Franschen moeten dit laatste uitdrukken door: *donnez moi du pain*, en sommigen willen dit *du* als een op zich zelve staand derde artikel aanzien. Dit kan waar zijn. In den vorm zweemt het echter veel naar den *genitivus* van hun gewoon bepaald lidwoord *le*, welks tweeden naamval men door *de le* uitdrukt, evenals in het vrouwelijk geslacht door *de la*, maar voor welk *de le* bij samentrekking *du* gezegd wordt. *Donnez moi du pain* is dus, alsof wij zeiden *geef mij DES broods*, of liever VAN HET *brood*. Zoo wordt het fransche *du* in het meervoud *des*, d. i. *de les*; en terwijl VONDEL zijne krachtige dichtregelen op het ontsnappen van HUIG DE GROOT uit *Loevestein* zonder lidwoord konde aanvangen en zingen:

*Gewelt van wallen, dubbele gracht,
Ontruste honden, wacht by wacht,
Beslage poorten, ysre boomen,
Geknars van slotwerk, breede stroomen,
En d' onvermurwde kastelein
Verzekerden op Loevestein
Den Groaten Huigen buiten duchten,
Van in der eeuwigheit t' ontvluchten. Enz.*

zoude men, geloof ik, in het Fransch moeten zeggen: *DES remparts* (wil ik nu maar eens vertalen) *bien fortifiés*, *DES chiens vigilants retinrent* GROTIUS *emprisonné à Locevestein* enz. enz.; terwijl men de woorden *dubble gracht*, *wacht bij wacht*, *en geknars van slotwerk* niet anders in het enkelvoud zoude kunnen vertolken, dan met behulp van de gewone artikels. Immers, de Franschman kan ons al de fijne schaduwingen der gedachten, die wij in onzen stijl, door het al of niet weglaten des lidwoords, aanduiden, met zijn zoogenaamd *article partitif* niet, ten minste niet zoo beknopt, nabootsen. Bij v. onze uitdrukking: *muziek is de vreugd van mijn leven*, welke nog iets anders zegt, dan *DE muziek is de vreugd van mijn leven*, is in het Fransch niet even kort te vertalen. Het Engelsch zoude haar des te beter kunnen overnemen, gelijk men uit de schoone regels van POPE dadelijk zien kan:

*Music the fiercest grief can charm ,
And fate's severest rage disarm ;
Music can soften pain to ease ,
And make despair and madness please ;
Our joys below it can improve ,
And antedate the bliss above.*

waarin telkens voor het woord *muziek* het artikel verzwegen wordt. Voor het overige is het dikwerf moeilijk te beslissen, waar men in onzen stijl het lidwoord al, dan niet, moge weglaten.

§ 65.

Voor sommige substantieven plaatsen wij nimmer of zelden het lidwoord. B. v. wij plaatsen het niet voor de namen van gewesten of landschappen; want wij Nederlanders zeggen *Europa*, *Holland*, *Denemarken*, *Frankrijk*, en niet, gelijk de Franschen, *L'Europe*, *LA Hollande*, *LA France*, *LE Danemarck*, *LA Suisse* (in 't Hoogd. *DIE Schweiz*).

Zoo geven wij tegenwoordig insgelijks nimmer aan de eigennamen van personen den *articulus* tot geleide, iets, waarin wij dus ook van de Franschen en Hoogduitschers verschillen, die dit soms wel eens doen. Zoo doen dit de eersten bij eenige italiaansche namen, als *LE Tasse*, *L'Arioste*, *LE Dante*; de laatsten spreken vaak van *DER Homer*, *DER Horaz*, *DER Ovid* enz., terwijl wij blootelijk *Tasso*, *Ariosto*, *Homerus*, *Horatius*, *Ovidius* zeggen. BRANDTS aardige woordspeling in het tweeregelige opschrift, dat hij voor de kist maakte, waarin DE GROOT uit *Loevestein* ontsnapt was:

Wie heeft de vryheid meer verplicht?

'K heb *Loevestein* DEN Huig gelicht.

zoude derhalve heden ten dage al zoo nauwkeurig in het Hoogduitsch zijn, als zij het in onze taal is.

Gaat echter een eigennaam meer of min in de beteekenis van een algemeen substantief over, zoo bezigen wij, gelijk bekend is, het artikel. Dus zingt BRANDT van den vermaarden franschen geschiedschrijver DU THOU of THUANUS:

*Hier leeft het hoofd van 't hoog gerecht in 't Fransche ryk,
DE Cato van de Sein', der vromen stut en wyk, enz.*

Eenige verdere vragen over de artikelen.

1) Waarvoor heeft men den *articulus* in de meeste talen te houden, en hoe komt het, dat, terwijl hij in het Latijn niet wordt aangetroffen, al de dochters dier taal, het Fransch, Italiaansch, Spaansch en Portugeesch, dien bezigen?

2) In welke opzichten is het lidwoord bevorderlijk voor nauwkeurigheid van zinsonderscheiding en duidelijkheid van stijl?

3) Hoe is het gebruik, dat onze oudste nederlandsche schrijvers, van *die*, in plaats van *de*, en van *de*, in stede van *die* of *welke*, maken, gemakkelijk op te lossen? Wanneer is *het* (oudtijds dikwerf *dat*) thans nog bij ons lidwoord, wanneer voornaamwoord?

4) De oud-leidsche burgemeester PIETER ADRIAAN VAN DER WERF zegt (in de Nederlandsche Historiën van HOOFD) tot eenige zijner medeburgers, die hem dwingen wilden, om met de Spanjaarden in onderhandeling te treden: *Dies zoo ghy met myn' doot beholpen zyt, slaat handt aan dit lichaam; snydt het aan stukken. en deelt ze om, zoo wijdt als 't strekken magh, 'ken 's getroost.* Wat taal-deel is hier dit 's, bij verkorting staande in plaats van *des*? Is het de tweede naamval van het artikel *de*; of wel van *de*, dat, met nadruk uitgesproken, oudtijds ook als aantoonend en betrekkelijk voor-naamwoord gebruikt werd, en gelijk is aan het hoogduitsche *pronomen der, das*, 't welk in den genitief *dessen*, bij verkorting *dess* heeft, b. v. *ich bin DESSEN* of *DESS überdrüssig?* —

5) Sommigen willen, dat men het onbepaalde artikel *een* in het vrouwelijke geslacht, met of zonder *e* op het eind naar believen gebruike, en dus door elkander schrijve *een vrouw*, of *eene vrouw*. Wat valt hieromtrent aan te merken? Is men voorts altijd verplicht, om de artikelen, voor zoover men ze zonder voorzetsels gebruikt, geregeld (op der Hoogduitscheren wijze) te verbuigen, b. v. in den derden naamval te zeggen: *ik heb het eener vrouw gegeven*, niet *eene vrouw*; *ik antwoorde der moeder*, niet *de moeder*; of veroorlooft ons taaleigen hierin wat meer vrijheid en minder stijfheid?

6) Men zegt in het Fransch *LE père et LA fille y ont été. J'y ai vu LE fils et LA fille*. Moeten wij in onzen stijl ook indiervoege altijd het artikel herhalen en zeggen: *DE vader en DE dochter zijn er geweest*, niet *de vader en dochter*. *Ik heb er DEN zoon en DE dochter gezien*, niet *den zoon en dochter enz.*?

7) Waarom schrijft men in de vlaamsche gewesten nog wel in den mannelijken *nominativus* *DEN* en niet *DE*, gelijk men hiervan bij vroegere hollandsche schrijvers ook wel eens voorbeelden aantreft? Zoo zong toch, vóór eene anderhalve eeuw, de ridder HUYGENS:

*DEN adel, wel verdient, is hoogelick te loven,
Maer, hoe men 't noemen wil, het is een menschengunst;
Geleertheit, wel beploeght, komt evenwel van boven,
En, of de mensche sweet, DEN hemel schenckt de kunst.*

8) Moet men zeggen in den *dativus* van het meervoud: *ik heb het DER*, of *DEN* vrouwen gegeven?

9) Prins WILLEM DEN EERSTE zegt (bij HOOFD) tot de Duitsche vorsten en edelen: *Kaizer Karel, hoog loffelijker nagedachtenis, heeft my in zyn' kaamer opgevoed en der eere waardt geschat, die zelfs van Philips zynen zoon, zoo lang hy ons by bleef, niet beschroeft (d. i. ingekrompen) is. Moest dit niet zijn DE Kaizer Karel enz.?*

10) In onze gewone bijbelvertaling, waarin, wat woorden en spraakvormen of grammaticale eigenaardigheden betreft, vrij wat wezenlijk of schijnbaar hoogduitschachtigs voorkomt, lezen wij, Dan. VI, vs. 25: *Doe beval de koning, ende sy brachten die mannen voort, die DEN Daniël overtuylt beschuldicht hadden.* En zoo vindt men het artikel op meer plaatsen voor eigennamen gebruikt. Wat volgt hieruit?

11) Wat ontbreekt er aan den stijl van de volgende regels: *Dit is in geen deel vreemd, uit hoofde van de in verschillende landen en steden zonderlinge plaatshebbende gewoonten en gebruiken, welke de deugd beminrenden zelve soms noodzaken, een weinig van het rechte pad af te wijken.*

12) Wanneer moet men van *de*, en wanneer *der* gebruiken? Wanneer *aan de*, wanneer *der* of *den* enz.? Wat oordeelt HUYDECOOPER hiervan? enz. enz.

En welke andere vragen men tot opheldering van deze en andere soms betwiste of niet recht uitgemaakte punten hier verder bij gelieve te voegen.

Een paar woorden over onze adjectieven en over het eene en andere, dat te hunnen aanzien in den stijl valt op te merken.

§ 66.

Wat adjectieven of bijvoegelijke naamwoorden zijn, is hierboven reeds kortelijk aangetoond. Men verdeelt ze, evenals de substantieven, in oorspronkelijke, afgeleide en samengestelde. Dus noemt men *groot, klein, dik, dun* enz. oorspronkelijke of stam-adjectieven (*adjectiva primitiva*); *grootmachtig, doortuchtig, edelaardig* zijn samengestelde adjectieven (*adjectiva composita*); maar in HUYGENS' aardig sneldichtje op een' drukker:

*Van 't keiserlicke hof tot in de schaeperskluis
Tracht yeder vrede en vreugd en vryheit te gewinnen ;*

Ick ben de man alleen van averrechte zinnen ,

Die staegh om persing en om druk wensch in mijn huis.
is het woord *keiserlicke* oen afgeleid adjectief (*adjectivum derivatum*).

Deze afleiding of derivatie heeft vooral plaats of van zelfstandige naamwoorden, of van werkwoorden. — Wij doen zulks met behulp van verschillende zoogenaamde achtervoegselen als daar zijn *baar*, *loos*, *lijk*, *zaam*, *achtig*, *haftig*, *ig* en soortgelijke, welke hierboven reeds kortelijk zijn opgenoemd, en die allen eene meer of min bepaalde beteekenis hebben. De uitgang *baar* b. v., achter *substantiva* geplautst, geeft in het daaruit voortgesproten adjectief iets dragends of voortbrengends te kennen, als in *vruchtbaar*, *eerbaar* enz. te zien is; en, voor zoover hij achter het worteldeel van een werkwoord gevoegd wordt, drukt hij een kunnen of eene geschiktheid uit; b. v. *etbaar* van *eten* duidt iets aan, dat men kan eten, dat geschikt is, om gegeten te worden; *hoorbaar*, dat gehoord kan worden.

Loos beteekent berooving, gebrek, afwezigheid van iets, en in de gemakelijkheid, waarmede wij het achter een aantal van woorden plaatsen kunnen, is de vatbaarheid onzer taal voor eene rijke en verstaanbare derivatie duidelijk te bespeuren. Men beproeve toch eens, even kort in het Fransch de volgende dichtregelen te vertalen, welke de Heer *van Zuylichem* op eene prent maakte, waarop de vermaarde ANNA MARIA SCHURMAN zonder handen was uitgebeeld, en die door haar zelve gesneden was:

Jammer, jammer! sei' de reden,

Daer het meisje quam getreden,

Dat soo soeten schepsel lam,

Handeloos ter wereld quam:

Maer de waerheit sprak er tegen:

Weest er weinig in verlegen!

Als het haeghje wandeloos,

Als den Amstel handelLOOS ,
Als de duynen strandELOOS ,
Als den oever sandELOOS ,
Als den tiger tandELOOS ,
Als de sonne brandELOOS ,
Als de minne bandELOOS ,
Als de heide landELOOS ,
Als de kercken pandELOOS ,
Als de merckten mandELOOS ,
Als de doosen vandELOOS ,
Als de boose schandELOOS ,
Soo is 't meysjen handelLOOS.

Lijk geeft gelijkheid, overeenkomst aan of met eene zaak te kennen. *Zaam* beteekent een te zamen zijn met iets en dus vereeniging, en vandaar ook geneigdheid, geschiktheid, overhelling, zooals in *vreedZAAM*, *leerZAAM* enz. te zien is. *Haf-tig*, van het oude werkwoord *haven*, in het Hoogduitsch *haben*, bij ons thans *hebben*, duidt het hebben of bezitten van iets aan, gelijk blijkt uit *ernstHAFTIG*, *krijgSHAFTIG*. *Achtig* heeft in zeer enkele gevallen ook nog die beteekenis, maar meestal die van: een klein weinig hebbende. Het eerste is te zien in *waarACHTIG* (bij de Hoogduitschers *wahrhaftig*), dat is, het ware of de waarheid volkomen hebbende en bevattende; in *duurACHTIG goed*, dat is duurzaam goed, zie onzen Statenbijbel, Spreuken VIII, vs. 18; het tweede in *zwartACHTIG*, *roodACHTIG* (met minder klem op den uitgang), zijnde zoo-veel als: *iets* hebbende van het zwart, rood enz.

HUYGENS zinspeelt met de verwisseling der uitspraak van *waarachtig* op deze laatste beteekenis, als hij zingt:

Het is waerACHTIG, Jan!
Ghy zyt een eerlick man.
WáérACHTIG is het: maer
Dat is wat min als waer,

De aardigheid hangt hier af van de wijze, waarop men het accent in *waarachtig* vallen laat.

De uitgang *ig* drukt ook al geneigdheid, overhelling of zoo iets dergelijks uit, als in *haastig, kwistig, ijverig* enz. te zien is.

De uitgang *en*, oudtijds *ijn, in*, vormt van de namen van stoffen, adjectieven, die te kennen geven, dat het voorwerp uit die stof bestaat. *Houten* is zooveel als *van hout, gouden van goud* enz. In de fransche taal heeft men soortgelijke adjectieven, die men stoffelijke noemt, niet aan te wijzen. *Eene houten tafel* kan niet anders vertaald worden, dan, omschrijvenderwijze, door: *une table de bois*, dat is *eene tafel van hout*. En zoo is *een koperen ketel, een marmeren steen, een ijzeren werktuig* enz. enz. in het Fransch *un chaudron de cuivre, une pierre de marbre, une machine de fer*.

Sch, oudtijds *esk, isk, sk* of *sc*, wijst betrekking of vereeniging aan, en laat zich misschien ook (in beteekenis ten minste) hier en daar als eene soort van verstijfden vorm des *genitivus* verklaren. *VONDEL* zingt tot *VOSSIUS*, bij den dood van diens zoon:

*Ay, staeck dees ylle tranen wat,
En offer welgetroost en bly,
Den allerbesten vader vry
Het puik van uwen aertschen schat!*

Aardsch neemt hier door den uitgang *sch*, als adjectief, de beteekenis aan van iets, dat betrekking heeft of behoort tot, of op de aarde.

Enkele afgeleide adjectieven stammen bij ons van voorzetsels en bijwoorden af, b. v. de *voorst* van *voor*; *huidig*, b. v. in *ten huidigen dage*, van *huiden* of *heden* (in het Hoogduitsch *heute*) enz. enz.

§ 67.

Onze adjectieven hebben weinig verbuiging, hetzij dan om het geslacht hunner *substantiva*, hetzij om in de declinatie het meervoud en de naamvallen of *casus* aan te duiden. De rijke afwisseling van eindklanken, die er b. v. heerscht

in het latijnsche *bonus, bonum, bona, boni, bonae, bono, bonam, bone, bonorum, bonarum, bonis, bonos, bonas* enz. enz. waardoor men op zulk eene korte en juiste wijze kan aanwijzen, of het adjectief *bonus*, dat is *goed*, tot een mannelijk, dan wel tot een vrouwelijk of onzijdig substantief behoore; of het in het enkel-, dan in het meervoud; in den *nominativus*, of in de andere naamvallen sta, missen wij, en de meeste hedendaagsche natiën van Europa met ons, voor een groot gedeelte. Ons *goed* blijft schier onophoudelijk *goed*. Het gaat slechts in *goede, goeden*, en hoogst zeldzaam in *goeds* over. Soortgelijke veranderingen hebben echter nog maar voornamelijk in het mannelijke en onzijdige geslacht plaats, b. v. *een goed man, eens goedEN mans, eenen goedEN man, eenen goedEN man, ó goede man, van eenen goedEN man*. Het vrouwelijke *goede* blijft, op eene enkele uitzondering van *goeder* na, door alle *casus* heen hetzelfde. Ten minste, als er het artikel bijkomt. Het is dan altijd *eene* of *de goede vrouw, eener* of *der* of *van de goede vrouw, eener* of *der* of *aan de goede vrouw, eene* of *de goede vrouw, van eene* of *van de goede vrouw*.

En zoo in het meervoud: *de goede vrouwen, der goede vrouwen* enz. enz. Enkel *goeder, goeden*, als men geen voorzetsel bezigt. Welk een onderscheid met der Latijnen afwisseling van eindklanken in *bona, bonae, bonam, bonarum, bonis, bonas* enz. enz.

§ 68.

Bij onze taalneven, de Engelschen, heeft het adjectief echter nog veel strakker vormen, of liever het ondergaat nimmer eenige verandering. *Good* (ons *goed*) blijft in het mannelijke, vrouwelijke en onzijdige, door alle getallen en naamvallen heen, 'buigingloos. De hedendaagsche scandinavisch-duitsche talen, met name het Deensch en Zweedsch, kennen in de *adjectiva* ook maar weinig verbuiging. Het meeste echter, schoon altijd nog op verren afstand, naderen onze hoogduitsche taalbroeders te dezen aanzien de oude talen. Immers *en* geslacht,

en getal, en naamval worden nog meer of min in het hoogduitsche adjectief, door verscheidenheid van eindklanken, uitgedrukt. Een enkel voorbeeld met het onbepaalde artikel een: *Ein guter Mann, eine gute Frau, ein gutes Kind; eines guten Mannes, einer guten Frau, eines guten Kindes; einem guten Manne, einer guten Frau, einem guten Kinde; einen guten Mann, eine gute Frau, ein gutes Kind; ô guter Mann, ô gute Frau, ô gutes Kind; von of mit einem guten Manne, von einer guten Frau, von einem guten Kinde.*

Ziedaar nog al eenige afwisseling! Jammer maar, dat de uitgangen zoo dof en klankloos zijn, en dat de hoogduitsche stijl, juist ten gevolge der altijd gevorderde verbuiging en voluitschrijving van het adjectief en het artikel, iets slepends krijgt!

Hierbij houde men wel in het oog, dat, ofschoon in het aangehaalde voorbeeld de *genitivus* en *dativus singularis* (en dien ten gevolge ook de zoogenaamde *ablativus*) van het hoogduitsche vrouwelijke adjectief, voor zoover zij met het lidwoord gebezigd worden, op *en* of *n* uitgaan, hun uitgang zonder artikel eigenlijk *r* of *er* is, gelijk in het mannelijke en onzijdige geslacht *m*. Evenals men dus, geen artikel gebruikende, zegt, of ten minste zeggen kan: *ein Mann von GrosseM Geiste*, zegt men ook: *eine Frau von grosser Tugend, von reizender Schönheit*. (Eene vrouw van groote deugd, van aanlokkelijke schoonheid.) SCHILLER zingt van hetgene het ware genie uitmaakt, op eene treffende wijze:

*Wodurch giebt sich der Genius kund? — Wodurch sich der
(Schöpfer
Kund giebt in der Natur, in dem unendlichen All.
Klar ist der Aether, und doch von UNERMESSLICHER TIEFE;
Offen dem Aug', dem Verstand bleibt er doch ewig geheim.*

Deze zelfde verbuiging van het vrouwelijke adjectief met *r* vinden wij ook bij onze vroegere nederlandsche schrijvers. In MAERLANT en MELIS STOKKE laat zij zich telkens zien. B. v. bij den eersten (Spieg. Hist. I. P. I. B.):

*Vier , lucht , water en erde ,
Die inglen van groter werde
Maecti , dit spreect de waerhede ,
Ende vervulde den hemel daer mede.*

(d. i. vuur, lucht, water en aarde, ook de engelen van groote waarde, maakte hij enz.)

Bij MELIS STOKE (VII. B.):

*Van Renesse her Jan
Was inden lande comen dan
Biden Grave van Henegouwen ,
In dogheden ende in groter trouwen.*

(dat is : Heer Jan van Renesse was toen in het land gekomen bij den Graaf van Henegouwen in deugd en groote trouw.)

En zoo op honderd andere plaatsen. In later eeuwen wordt deze verbuiging meer zeldzaam. Maar zelfs in onze gewone bijbelvertaling lezen wij nog, en dat wel met den voor het adjectief staanden verbogen *articulus* zonder voorzetsel, Genes. II: *De naem der eerster riviere is Pison . . . Ende de naem der tweeder riviere is Gihon . . . Ende de naem der derde riviere is Hiddekel.* Hier zoude men in het tegenwoordig Hoogduitsch zeggen: *Der Name der ersten* enz., verondersteld, dat men voor het woord *rivier* een vrouwelijk substantief in die taal vinden konde. Men zegt toch: *das ist das Kind der guten Frau*, niet *der guter Frau*. Hetgene echter merkwaardig is, kundige hoogduitsche taalkenners leeren ons, dat men in de oude hoogduitsche bijbelvertaling ook die *r* in plaats van *n* vindt, b. v. *ein Behältniss aller unreiner Geister*, voor *aller unreinen*.

Ten huidigen dage duren soortgelijke aloude verbuigingen van het vrouwelijke adjectief nog bij ons voort in spreekwijzen, als daar zijn: *te kwader ure*, *te goeder trouwe*, *te rechter tijd*; *Willem de eerste*, *loffelijker gedachtenisse*; *eene stad*, *stormender hand ingenomen* en andere meer, die men, als eerwaardige overblijfselen van den vroegeren, onverfranschten aard onzer taal, hoogelijk in eere te houden hebbe.

Zelfs ons *rechter-* en *slinkerhand*, waarin sommige geachte taalkenners een' *comparativus* zoeken willen, als gave *rechterhand* te kennen de hand, die *meer* rechtsch, *linker* of *slinker* de hand, die *meer* linksch is, is misschien niets anders, dan zulk een oude *casus obliquus*, wiens uitgang zich *langzamer hand* ook in den *nominativus* vastgenesteld heeft. Als toch HUYGENS een' koordedanser laat zeggen :

*Veracht mijn konsten niet ; het waer een loose linker ,
Die op het enge pad al doen kost , wat ick kan.
Wat magh ik seggen : loos ; — het waer een heiligh mann,
Die van 't pad niet en weeck ter rechter, noch ter slincker.*

wat is dan dit *ter rechter* en *ter slincker* : of, zooals wij misschien nauwkeuriger zeggen : *TE rechter* en *TE slinker*, anders dan een soortgelijke spraakvorm als *te kwader ure*, *onverrichter zake* en dergelijke meer? De Hoogduitschers zeggen : *die rechte und die linke Hand*, maar *zu rechter und zulincker Hand*, of *zur rechten und zur linken Hand* of *Seite*.

Voor het overige vindt men in de bezittelijke voornaamwoorden *mijn*, *zijn*, *hare*, *hanne*, *uwe*, welke in den grond niets anders dan eene soort van adjectieven van bezit zijn, den vrouwelijken *genitivus* en *dativus* op *r* nog ieder oogeblik in *zijner*, *mijner*, *harer*, *uwer* enz.

§ 69.

Onze adjectieven zijn, evenals die der Hoogduitscheren, somtijds onverbuigelijk, onder anderen ook, wanneer men ze achter het substantief met de werkwoorden *zijn*, *worden* en soortgelijke meer plaatst. Wij zeggen dus *de goede vrouwen*, maar *de vrouwen zijn goed*, in tegenoverstelling van de Franschen, die hier het adjectief in getal en geslacht op het substantief doen slaan, zeggende dus, (evenals in het Latijn *mulieres sunt bonae*) *les femmes sont bonnes*. Voor het overige brengt het tegenwoordige taalgebruik bij ons niet meer mede, om het adjectief, voor zoover het zonder een bijgesteld of

bijgedacht werkwoord onmiddellijk tot het substantief behoort, in een' goeden stijl achter dit laatste te plaatsen. Hierin is onze woordenshikking dus stijver dan die der Franschen, welke zoowel zullen zeggen: *une femme aimable* als *une aimable femme*. Ons zoude het laatste: *eene vrouw beminnelijk* in plaats van: *eene beminnelijke vrouw* vreemd in de ooren klinken. Evenzoo den Hoogduitscheren en meer anderen van duitschen stamme. De Engelschen, door hunne voorouders, de Angel-Saksen, oorspronkelijk insgelijks van germaanschen bloede, maar later, vooral na den inval van WILLEM DEN VEROVERAAR, hertog van Normandije, voor meer dan de helft in hunne taal verfranscht, hebben dit voorrecht behouden, en plaatsen soms met veel sierlijkheid het adjectief achter het substantief. Oudtijds, zelfs nog vóór een paar honderd jaren, waren echter onze dichters hier ook nog somwijlen niet wars van; inzonderheid niet de groote HOOFD. Een liedeken uit de Antwerpsche Spelen van Sinne vangt dus aan:

*Het was een proper knechtken reyn
En die sou gaen ten Bossche,
Daer vant hy een Meysken cleyn
Die sach wat naer tlossche.*

Nieuwere hoogduitsche dichters veroorloven zich wel eens zulk een plaatsen van het adjectief achter het substantief, om aan romancen, balladen en soortgelijke poëtische voortbrengselen eene kleur van ouderwetsche eenvoudigheid te geven. Dit verdient op zijn' tijd navolging.

§ 70.

Het is eene schoone eigenschap onzer taal, en voor de beknoptheid van onzen stijl zeer bevorderlijk, dat wij hetgene men in de bijvoegelijke naamwoorden vergelijkingstrappen of *gradis comparationis* noemt, over het algemeen in het adjectief zelf kunnen uitdrukken, en niet, gelijk de Franschen moeten doen, in dezen altijd tot omschrijving de toevlucht behoeven te nemen. Als de Heer van *Zuylichem* b. v. zingt:

*In eenen dagh , sei' Hans , was hy van Cöln gereden
Op schaetsen in den Haegh. Sijn knecht viel in sijn reden,
En sei' : in éenen dagh , mijn' heeren , dat is waer ,
Maer ghy moet weten , 't was de langste dag van 't jaer.*

en door achteraanvoeging van *st* het adjectief *lang* in den zoogenaamden superlatief of overtreffenden trap plaatst, moet de Franschman zeggen *le plus long*, d. i. *de meest lange*. Evenzoo is het met den *comparativus* of vergrootenden trap gelegen, welken wij door achteraanvoeging van *er*, of *r*, vormen, b. v. *groot*, *grooter*; *wijs*, *uijzer*. Onze spraak heeft dus in dat opzicht eene gelukkige overeenkomst met het Latijn. Met dat al kunnen wij niet altijd den latijnschen *superlativus* zonder omschrijving nabootsen, evenmin als de Latijnen zulks altijd den nederlandschen doen kunnen. In onzen stijl toch drukt de superlatief, voor zoover wij hem in het woord zelf vormen, altijd in den eigenlijksten zin den hoogsten trap van eene eigenschap of hoedanigheid uit. Als CATS b. v. zingt :

*Het puntje van een gaauwe pen
Is 't felste wapen dat ik ken.*

dan beteekent het woord *felste* hier *fel* in de hoogste mate, *fel* boven al het *overige*, *feller* dan eenig ander wapen; maar in het Latijn duidt de superlatief dikwerf niets anders aan, dan eene hooge mate van het eene of andere. Immers, *est ille vir doctissimus* geeft, tenzij er iets naders bijkome, niets anders te kennen, dan : *hij is een ZEER geleerd man*, waaruit nog niet volgt, dat hij juist de geleerdste van allen is, die geleerd zijn. Slechts het latijnsche : *est ille vir omnium doctissimus* zouden wij vertalen kunnen : *hij is de geleerdste man*. Hieruit ziet men, dat HUYDECOPER zich bedriegt, als hij stelt, dat men, om bij ons de hoogste kracht van den superlatief uit te drukken, de bijvoeging van *aller* noodig heeft. Men voegt het er soms wel bij, maar in den grond wordt het niet vereischt. Wanneer men toch zegt : *God is het HOOGSTE wesen*, zegt men niets minder, dan : *God is het ALLERHOOGSTE*

wezen. Hij, die de hoogste is, is van zelve ook de allerhoogste. — Uit dien hoofde komt bij ons de *superlativus* ook nooit achter het onbepaalde artikel. *Hij is EEN geleerdst man, EEN dapperst man, EEN gelukkigst man*, zijn bij ons onbruikbare uitdrukkingen; omdat *geleerdst, dapperst* enz. altijd iets bepaalds veronderstellen, altijd iets, dat boven al het overige geleerde en dappere verheven is. Dit bepaald denkbeeld nu, van boven al het overige verheven te zijn, laat zich met het ongewisse des artikels *een* niet verbinden; maar (en hier bewondere men de fijne *logica*, in de taal heerschende) wij zullen wel zeggen: *hij is een ALLERGELEERDST man*, omdat dan door de bijvoeging van *aller* de uitdrukking niets meer zegt dan: hij is een man, die zeer geleerd is, of hij is een man tot de geleerdste behoorende van hen, die geleerd zijn.

Dat sommige adjectieven in een' goeden stijl bij ons geene vergelijkingstrappen hebben, of wel ze door de woordjes *meer* en *meest* moeten aanduiden; dat in de samengestelde adjectieven het laatste woord de comparatie ondergaat, (b. v. *edelmoedig, edelmoediger*, niet *edelermoedig*) en wat dies meer zij, weet ieder Hollander. Het eene en andere nog, tot dit en tot het gebruik der adjectieven in den stijl in het algemeen betrekking hebbende, laat zich bij de beantwoording van de volgende en meer soortgelijke vragen gemakkelijk aanstippen.

1) Wat is de etymologie der achtervoegsels *baar, loos, lijk* enz., die in § 66 zijn opgenoemd? Waar stamt b. v. *baar* van af? Is *lijk* van *lijken, gelijken*, of is het eene verscherping van den uitgang *ig*? Kan het ook voor *baar* dienen, gelijk bij den geestigen Heer van *Zuylichem* in het overlezenswaardige punt dicht:

*Vleesch, versch geslagen, moet versterven,
Of 't kost ons menigh tacyen beet;
Soo kan 't een prediker verkerven,
Die dat versterven niet en weet;
Hoor, Dominé, ghy pronkt met spordige gedachten,
En brengt ons rijp en groen op stoel, — en dat is fraey,
Maer, liet ghij 't versch geslacht versterven en vernachten,
't Wierd ETELICKER spijs en ongelijck min taey.*

Etelijk is hier *oetbaar*. — Kan men *zamiig* ook voor *zaam* bezigen, gelijk dezelfde HUYGENS doet in het hem zoo tot eer strekkende sneldicht, luidende :

*Mijn minste zorgen zijn voor mijn begraeffenis.
Wat light een aen sijn vleesch, als 't sijn niet meer en is?
'k Ben voor den wysen man, die 't dus wist te verdeilen: —
Hebt ghy begravenlust, gõe vrinden ! laet mijn' feilen
By u begraven zijn, en soo daer ergens yet
DEUGDSAMIGHS in my was, begraeft dat liever niet !*

2) Wij vormen verschillende *adjectiva* met *zalig*, als *armzalig*, *rampzalig*, *godzalig*; wat is dat *zalig*? Hoe kan men *zalig* zijn in of door *ramp*? enz.

3) HELMERS, een zeer verdienstelijk dichter, maar niet overal even nauwkeurig, zingt in zijne *Hollandsche Natie* :

En Afrons schim stort daar haar ZIELVERSCHEURBRE klagt.

Dit *zielverscheurbaar* deugt niet in een' goeden stijl. Waarom niet?

4) In onze gewone bijbelvertaling lezen wij (in den Prediker): *Daer na wendde ick my en sagh aen alle de onderdruckingen, die onder de sonne geschieden: en siet, daer waren de tranen der verdruckten en dergener, die geenen trooster en hadden: ende aen de zijde harer verdruckers was macht, sy daer en tegen en hadden geenen vertrooster. — Dies prees ick de doode, die alreede gestorven waren boven de levendige, die tot noch toe levendig zyn.*

Moet hier *levendig* staan, en wat valt er over het onderscheid tusschen *levend* en *levendig* aan te merken?

Gebruikt HUYGENS het woord *levend* goed in het alleraardigste, de Britten scherp hekelende, sneldicht?

*Een levend Franschman heet een hond in Engeland,
En wat een Franschman droomt, tot de allersotste vonden,
Terstond niet naer te doen waer Londen groote schand! —
Siet eens, wat vreemder volck, sy kleeden sich als honden !*

5) Welk een' invloed heeft de weinige verbuigzaamheid onzer *adjectieven* op onzen stijl en op onze *woordenschikking*?

6) Waarvoor moet men zich in een' goeden stijl, bij het gebruiken onzer zoogenaamde *stoffelijke* adjectieven, wachten? Is het b. v. goed te zeggen: eene *gulde eeuw*, gelijk HUYGENS doet in het volgende aardige sneldichtje:

*Een' gulde, een' silver' eew en kan Klaes niet betrecken ;
Een yserre veel min; hy is noch van de vrecken ,
Noch van de wreede niet, syn hert hangt aan gôe wijn ,
Een' wijn-eew, quam er een, sou recht syn' weelde zijn.*

7) Is *purpere*, in de beteekenis van *purperkleurig* genomen, ook onder de *stoffelijke* adjectieven te rekenen?

8) Men veroordeelt in een' goeden stijl het declineeren van *allerlei*, *velerlei* enz. en wil niet hebben, dat men b. v. zegge: *ik heb allerleijē voorraad tegen den winter opgedaan; velerleijē boeken berusten in de bibliotheek der groningsche Hoogeschool*, enz. enz. Op welken grond?

9) Men spreekt bij ons van *Harlinger schipper*, *Groninger courant*, *Amsterdammer beurtman*, *Deventer koek*. Ook HUYGENS bezigt *Scheveninger baren* in het geestige punt dicht:

*Ick sie de droncke liē genoeghsaem wedervaren
Al wat de stormen doen aen Scheveninger baren ;
De wijn werckt , als de wind ; al wat te gronde lagh ,
Spoelt hy ten herten uyt en brengt het voor den dagh.*

Hoe komen wij aan dien uitgang *er*; daar dergelijke woorden bij ons anders gewoonlijk op *sche* uitgaan, b. v. *leidsche hote*, *tesselsche kaas*, *leuvensch bier*, *zutphensche haspels*?

10) Wat onderscheid is er in den stijl tussohen het *Koninklijke Nederlandsche Instituut* en het *Koninklijk Nederlandsch Instituut*?

11) JEREMIAS DE DECKER zingt van koning DAVID, terwijl hij hem aanspreekt:

*Een goed poët te zyn , dat wil heel seldsaem vallen ;
Een goed man is een goed , dat heden seldsaem heet ;
Maer een goed prins te zyn , dat 's seldsaem boven allen ,
Gy nochtans waert goed man , goed prince , goed poët !*

Moest dit hier niet zijn, *een goede poët*, *een goede prince* enz.? Wat beteekent zoo ook het volgende punt dichtje:

A.

Een goed vorst was toch Lodewijk.

B.

Zeg goede, dan hebt gij gelijk!

12) Wat onderscheid zal een bekwaam stijlist maken tusschen een groot-schilder, een groot schilder, en een groote schilder?

13) Moet men, verhalende, b. v., dat men een stuk van RUBENS of van VAN DIJK gezien heeft, zeggen: *ik heb het werk van eenen groot-schilder gezien* of van eenen grooten, of van een groot, of eens grooten, of eens groot schilders?

14) De beroemde dichter ANTONIDES zong, vóór een anderhalf honderd jaren, bij de aankomst van het lijk van den Admiraal DE RUYTER in het vaderland:

*Gy komt dan 't Vaderlant nu t' huis in zulk een staet,
O groote Ruiter! die, van daer de dageraet
De kim met rozen kroont en gloeiende robijnen,
Tot daer de zon vermoeit het aerdrijk t'overschijnen
Haer stralen krimppt, en zich verkoelt by Thetis bron,
Den donder hooren liet van uw gevreesst kanon. Enz.*

Hij zegt hier in dezen recht deftigen en statigen aanhef zeer goed: *ô groote Ruiter*, gelijk men ook in alle gevallen moet zeggen: *ô groote man*. Waarom?

15) Onze beroemde HOOFD wil in zijne taalkundige waarnemingen het adjectief, voor zoover het als substantief gebezigd wordt, ook als substantief gedeclineerd hebben. Wat valt hieromtrent aan te merken, en moet men zeggen b. v. *ik vraagde een' godgeleerden*, of *godgeleerde*? Onze geestige ridder HUYGENS doet dit laatste, als hij, doelende op sommige ondeugende vorsten, scherp genoeg zingt:

*Ik vraagd' een godgeleerde, hoedanigh hy verstond,
Het stuck der saligheid by groote vorsten stond;
Sy sullen, seid' hy, all het ewigh leven erven;
Daer is geen twijfel aen, mits s' in de wiege sterven.*

16) Waarom zegt men: *zoo voortreffelijk eenen man hoog te achten* is *elks plicht*, en niet: *zoo voortreffelijken*?

17) Wat valt er over de taalkundige vorming van onze comparatieven en superlatieven te gissen? Wat beteekent eigenlijk ons *er*, ons *st*? enz.

18) Wat zoude men misschien op den stijl van den volgenden zin kunnen aanmerken? *De italiaansche geschiedenis levert de treffendste voorbeelden van de wraakzucht op, welke wegens bedroegene liefde ook het hart der beminnendste vrouwen soms vervulde. Zij werden des te hatender, naarmate zij voorheen beminnender, des te dorstender naar het bloed des geliefden, als zij voorheen reikhalzender naar zijne brandendste kussen geweest waren.*

19) Wat op dien van dezen? *Niets is er, hetwelk eenen verhevenen en onuitwischaarderden indruk op gevoelige menschen maakt, dan het schouwspel van een groot man, die de vrijheid zijns vaderlands tegen dwingelandij moedig verdedigt, en zich daardoor bloetjendere en onverwelkelijkere eerekransen verwerft, dan den Alexanderen en Caesars ooit mochten te beurt vallen.*

20) De Heer van Zuylichem heeft het volgend kluchtig epigram:

*Vriend, seid' een gichtig heer, moght ik uw' voeten erven,
Aen een' misdadigen, die aen de galgh moest sterven!
Den hangebast sagh om, en seider niet op, als:
Mijn heer! ick maeck s' u hey, leent ghy my maer uw' hals.*

Gichtig is jichtig. Voorts staat hier als na niet. Men wil hiervoor in een' goeden stijl thans dan hebben, evenals na alle comparatieven. Wat valt daarover aan te merken?

21) BILDERDIJK zingt in zijne *Ziekte der Geleerden* zeer fraai:

*Eer teelt ge in 't kwikbad uit het glansloos spiesglas goud,
Waar goudener, dan goud, het goud geen proef by houdt.*

Geachte taalkenners keuren zulke comparatieven, als *goudener*, *ijzerener* en soortgelijke meer af. Wat valt hieromtrent te zeggen?

22) Moet men schrijven *beter koop*, of *goedkoop*, gelijk de Hoogduitschers het laatste doen in hun *wohlfeiler*, niet *besser feil*, en wij in eene andere soort van flectie des adjectiefs niet zeggen *de goedkoop*, maar *de goedkope waren*?

23) Onze scherpzinnige TEN KATE wil, dat men in de verbuiging van het lidwoord en het zelfstandige en bijvoegelijke naamwoord onderscheid make tusschen den hoogdravenden, deftigen, en gemeenzamen stijl, en dus b. v. declineere:

		<i>Een deftig man.</i>
		<i>Eenes deftigen mans</i> (hoogdravend.)
Genit.		<i>Van eenen deftigen man.</i> (deftig.)
		<i>Van een deftig man.</i> (gemeenzaam.)

enz. enz. Hoe moet men dit beschouwen?

24) Eenige onzer adjectieven regeeren soms nog den *genitivus*, b. v. *des doods gedachtig* of *schuldig*, *der overdenking waardig*, *der zake kundig*, enz. Zoo ook de adjectieven van volheid en verzadiging, b. v. *des levens zat*, *vol zoeten wijns* enz.

*Als Jan voll druiven is, voll honighnats, voll biers,
Voll allerhande vochts, dan is hy eerst voll viers.*

HUYGENS.

Wanneer komen deze *genitivi* of tweede naamvallen in den stijl het meest te pas?

25) VONDEL zingt ergens van:

Zoeter boven honig.

Is dat *zoeter boven* hier goed te keuren?

26) Wat geldt van HUYDECOPERS gevoelen omtrent *adjectiva*, als *gloeijendig*, *fraaijig*, *wittig* enz., waaruit de substantieven *fraaijigheid*, *wittigheid* enz. zijn voortgesproten?

27) Men spreekt soms, naar der Franschen wijze (b. v. als zij zeggen *bibliothèque royale*, *palais épiscopal*, *histoire romaine* etc.) van *koninklijke boekerij*, *bisschoppelijk paleis*, *romeinsche geschiedenis*, in stede van *boekery des konings*, *paleis des bisschops* enz. Wat valt hierover aan te merken?

En wat een aantal zulke vragen meer zijn.

Iets over onze telwoorden en hun gebruik in den stijl.

§ 71.

Wij zullen hier achter onze bijvoegelijke naamwoorden of adjectieven met een enkel woord van onze telwoorden spreken.

Ze zijn toch, gelijk wij hierboven gezegd hebben, in vele opzichten niets anders dan eene soort van adjectieven van hoeveelheid, weshalve het niet ongepast kan voorkomen, dat wij er hier ter plaatse melding van maken.

De telwoorden of *numeralia* behooren tot de oudste en oorspronkelijkste deelen eener taal. Vandaar, dat niets meer geschikt is, om de overeenkomst en de gemeenschappelijke afstamming van de meeste talen der wereld te doen zien, dan de vergelijking harer telwoorden. — Onze *numeralia* zijn, zooals bekend is, stam-, afgeleide- of samengestelde woorden. Zoo treft men een *primitivum* of stam-telwoord aan in het, door HUYGENS uit het Spaansch vertaalde, kluchtige tweeregelige rijmpje :

*Een boer, in 't midden van twee advokaten,
Is, of twee katten om een visken saten.*

En zoo zijn het ook allen primitieve telwoorden, die men in het oud-vaderlandsch rijmpje vindt, dat bij CATS voorkomt, en waaruit zich de voormalige etensuren laten opmaken :

<i>Dit is u les :</i>	<i>En weer te ses</i>
<i>Staet op te ses,</i>	<i>Soo treect u mes,</i>
<i>En eet ten tienem,</i>	<i>En slaept ten tienem;</i>
<i>Het sal u dienen;</i>	<i>Het sal u dienen.</i>

Elf integendeel, *twaalf*, *dertien* enz. zijn *derivata* of afgeleide telwoorden. *Elf* is zooveel als *éénlif*, dat is, één over de tien gebleven; *twaalf* is *twalif*; gelijk in het Latijn *undecim unus et decem* is, *duodecim duo et decem* enz. De tientallen drukken wij door bijvoeging van *tig* achter de primitieven uit. *Twintig* zegt etymologisch hetzelfde als tweemaal *tien*, *veertig*, dat is, *viertig*, (in het Hoogduitsch *vierzig*) viermaal *tien*. In het Latijn gebruikt men, ter aanduiding van dit tientallige, den uitgang *ginti* of *ginta*, b. v. *vi-GINTI*, *tri-GINTA*, *quadra-GINTA* enz. Ons *tig*, dat zooveel als een' haal, een' trek, eene uitgerekte reeks beteekent, en afkomstig is van

het oude werkwoord *tigen* of *tiën*, in het *imperfectum* *toog* nog voortlevende, en bij de Hoogduitschers *zichen* geschreven wordende, gaat in het Engelsch, met een zeer gewone letterverwisseling van *g* in *i* of *y*, (waarover hierboven in § 5 gesproken is) in *ty over*, b. v. *twenty*, *thirty*, *forty* enz. — Dergelijke niet onaangename etymologische opmerkingen meer zijn er in menigte over den oorsprong en de letterlijke betekenis onzer telwoorden te maken en door deskundigen, (onder anderen ook bij ons door onzen hoogstvernuftigen taalkenner en grooten dichter BILDERDIJK) in menigte gemaakt.

Dat wij voor het overige in onzen stijl niet, gelijk de Franschen, de éénheden achter, maar vóór de tientallen plaatsen, en dus *één en twintig*, en niet *twintig en één* (in het Fransch *vingt et un*) schrijven, weet een ieder. Het volgend oud rijmpje bij CATS wijkt in den laatsten regel hiervan eenigzins af:

*Dertig dagen heeft November ,
Juny , April en September ;
Acht en twintig één alleen ;
Al de reste dertig en één.*

Onze primitieve telwoorden zijn over het algemeen onverbuigelijk. Zij nemen echter soms den schijn van een meervoud aan, gelijk uit het voorlaast aangehaalde versje van CATS te zien is.

Meer dergelijke bekende dingen gaan wij met stilzwijgen voorbij.

§ 72.

Men verdeelt de *numeralia* in *bepaalde*, en in *onbepaalde* of *algemeene*. Tot de laatsten moet men de woorden *vele*, *alle*, *sommige*, *zekere*, *andere*, *ieder*, *elk*, *geen* enz. brengen, die allen wel het denkbeeld van een getal of hoeveelheid uitdrukken, maar niet bepaaldelijk aanwijzen, hoe veel éénheden in dat getal bevat zijn. *Honderd rechters* b. v. drukt bepaald honderd zoodanige personen uit, welke wij rechters noemen. Maar, als HUYGENS treffend zingt :

*Ick sie VEEL rechteren zich vleyen met een voordeel
Van wijsheit, daer sy sich gelooven mé verlicht;
Maer, hoe doen wysere? Sy beven in 't gericht,
En seggen, wie ben ick, ick, die een ander oordeel?*

dan brengen de woorden *veel rechteren* ons ook wel eene verzameling van zulke éénheden voor den geest, maar haar juist getal is onzeker. Men kan echter sommige van deze onbepaalde telwoorden ook wel onder de *pronomina* of voornaamwoorden rangschikken, gelijk dikwerf geschied is. Wij achten het onnoodig, hier ter plaats langer daarbij stil te staan. Het eene en andere, dat tot hun dagelijksch gebruik in den stijl betrekking heeft, laat zich voor jonge lieden, bij de beantwoording der volgende en soortgelijke eenvoudige vragen, ter loops aanroeren.

1) Welke etymologische gissingen laten zich over de oorspronkelijke beteekenis onzer telwoorden maken? Wat zou b. v. *twee*, wat *drie* letterlijk beteekenen? Wat *honderd*, wat *duizend*? Valt de gelijkheid der telwoorden in vele talen niet zeer in het oog? Hoe kan men de figuren onzer cijferletteren, als b. v. die van X voor tien, V voor vijf, C voor honderd enz. verklaren?

2) Moet men in een' goeden stijl zeggen: *Ik ben te zes uur, zes uren*, of *zes ure gekomen*? *Het is bij ELF*, of *bij elven*, *bij tien*, *tienen*, of *tiene*? enz. enz.

3) Vordert de zuiverheid van stijl: *De een was hier, de ander daar*, of *de eene, de anderz*? *De EEN of de eene man zei*; *mijn EEN paard*, of *mijn eene*, of *EEN mijner paarden*, en wat dergelijke kleinigheden meer zijn?

4) Sommigen schrijven *beide*, *vele*, *eenige*; anderen *beiden*, *velen*, *eenigen*. Is hier eenig noemenswaardig onderscheid? Moet men zeggen *tusschen beide* of *beiden*, gelijk het laatste door HUYGENS. gebezigd wordt in het aardige punt dicht:

*Hoe text-vast is Andries! — Hy sagh laetst mann en wijf
Den andren hekelen in handgemeen gekijf,
En riep: goë christenen, gaet daer niet tusschen beiden,
Wat God gevoeght heeft, staet geen menschen toe te scheiden!*

5) Wanneer ik zeg u *aller vriend*, is u dan een *pronomien personale*, of *possessivum*, d. i. een persoonlijk, of een bezittelyk voor-naamwoord, en moet het dien ten gevolge zijn u *aller vriend*, of uw *aller* (in het Latijn *vestrum omnium amicus* of *vester omnium*)?

6) De Heer van *Zuglichem* zingt recht vernuftig:

*Kort spreken met goed klaer bescheit
Is alle mijn vermaecklickheit,
Als 'tsamen zoo te krygen is; —
Omdat het onder goed beleid,
De naeste trap an 't swygen is.*

(En dit laatste kan, gelijk de schrandere man te kennen wil geven, dikwerf vrij wat beter zijn, dan veel te spreken.) — Zegt men *alle mijn*, of *al mijn* of *mijne*; *al de wereld*, of *alle de wereld*; *alle de boomen*, of *al de boomen*, (gelijk het latijnsche *omnes arbores*) *al wat*, of *alles wat?* enz. enz.

7) Is *ieder* declinabel of niet? Moet men dus zeggen ik heb *ieder*en jongeling, of *ieder* jongeling *gewaarschuw*d; zij lachte *ieder* een, of *ieder* eenen, of *een ieder*, of *een ieder*en uit; hij beleedigt *eenen*, of *een iegelijk*, of *iegelijk een*, of *iegelijken*; *een iegelijks* of *eens iegelijken* *geluk was zijne bedoeling?* HUYGENS zingt:

*Hoe komt dat Andries soo deerelick siet?
Is hy siek of gequetst? Wat leed mag hem letten? —
Twee quellingen vallen hem swaer te versetten,
Een anders geluk, en sijn eigen verdriet.*

Is het *een anders*, of *eens anders*, of *eens ander*en *geluk?* enz. enz.

8) Men geeft aan *alle*, *beide*, *vele* enz. zekere soort van een' op *r* uitgaanden, meer eenvoudigen *genitivus*, die anders onzer tale minder eigen is. Wij zeggen b. v. *aller*, *beider*, *veler* *voorspoed* *ging hem ter harte*. Laat zich op dien grond ook zeggen *sommiger*, *anderer*, *eeniger* *gevoelen* *komt hierop neer?*

9) Men gebruikte *veel* en *weinig* voorheen in onzen stijl meest met den *genitivus* of tweeden naamval, evenals in het Latijn en Fransch, (b. v. *parum vini*, *beaucoup d'eau*). Zoo doet HUYGENS in de uitmuntende en hoogst zinrijke dichtregels, waarin hij, na den voleindigden bouw van het amsterdamsche stadhuis, de burgemeesters dier stad daarmede gelukwenscht. Het zij mij vergund ze hier tot verlevendiging van mijn geschrift in hun geheel in te lasschen.

*Doorluchte Stichter en van 's Werelds Achtste wonder,
 Van soo veel steens omhoogh, op soo veel houts van onder,
 Van soo veel kostelicks soo konstelick verwrocht,
 Van soo veel heerlickheits tot soo veel nuts gebrocht;
 God, die u Macht en Pracht met Reden gaf te voegen,
 God geve u in 't Gebouw met Reden en Genoegen,
 Te thoonen, wie ghy zijt, en — daer ik 't all in sluyt —
 Heil zy daer eewigh in, en onheil eewigh uyt!*

*Is 't oock soo voorgeschickt, dat deze Marmer-muren
 Des Aerdrijcks uysterste niet hebben te verduren.
 En werdt het noodigh, dat het Negende verschijn',
 Om 't Achtste Wonderwercks nakomelingh te zijn;
 God, uwer Vaden God, God, uwer kindren Vader,
 God, soo naby u, zy die kindren soo veel nader,
 Dat hare welvaerd noch een Huys bouw' en besitt',
 Daer by dit Nieuwe sta, als 't Oude stond by dit!*

Vereischt tegenwoordig een goede stijl ook altijd den *genitivus* na veel en weinig? Moet het zijn: dat heeft mij veel tijd, of velen tijd, of veel tijds gekost. Veel menschen, of vele menschen waren er tegenwoordig enz. enz.?

10) TEN KATE doet ons te recht opmerken, dat er een fijn onderscheid is tusschen de zegswijzen: daar is honderd gulden, en daar ZIJN honderd guldens. Daar ligt tien last tarwe, en daar ligen tien lasten tarw enz. Wanneer moet men het eerste, wanneer het laatste gebruiken? Enz. enz. enz.

Iets over onze voornaamwoorden en hun gebruik in den stijl.

§ 73.

TEN KATE noemt onze *pronomina* of voornaamwoorden zeer gepast stedehouders der *nomina* of naamwoorden. Te weten, men bezigt ze voor, dat is, in plaats van, de *nomina*. En inderdaad, boertenderwijze gesproken, zijn het eene soort van taalkundige luitenants, die hunne kapiteins of hoplieden van tijd tot tijd aflossen. Wanneer ik b. v. zeg: *mijn vader was een braaf man*; *HIJ was van alle burgers bemind*; of wel: *WELKEN alle burgers beminden*; of wel: *alle burgers beminden HEM*

of DIEN, zoo ontwijk ik telkens, door het gebruik der *pronomina hij, welke, hem*, de herhaling, die ik anders zoude moeten doen van het woord *vader*. Of voor het overige het eigenlijk gezegde persoonlijke voornaamwoord bij den oorsprong der taal niet wel de zoo even in jok genoemde kapitein zelf geweest zij, gelijk de Hoogleeraar KINKER wil, is eene vraag, welke hierboven reeds ter loops is aangeroerd.

De spraakkunstenaren verdeelen, gelijk men weet, de voornaamwoorden hoofdzakelijk in *persoonlijke, bezittelijke, betrekkelijke, wederkeerige, vragende en aanwijzende*, waarbij men, des verkiezende, nog een enkel *onpersoonlijk*, als b. v. het woordje *men*, voegen kan. Al dezen komen in onze taal voor. De persoonlijke, *ik, gij, hij*, zijn van den eersten, tweeden en derden persoon. Die van den eersten persoon, *ik* en *wij*, hebben geen geslachtsteeken. Immers, *ik zeg u* kan zoowel beteekenen: *ik de man*, als *ik de vrouw* zeg u; gelijk men, b. v. het tweeregelige versje van HOOFT lezende:

*Schrikt niet! Ik wreek geen quaat, maar dwing tot goet;
Straf is myn handt, maar lieflijk myn gemoedt.*

eerst door het opschrift leeren moet, dat hier de Godin der straf en dus een vrouwelijk persoon al sprekend wordt ingevoerd. — Evenzoo is het met *gij* gelegen. — De derde persoon slechts draagt het kenmerk des geslachts in *hij, zij, het*, aan zich. In het meervoud echter gaat dit onderscheid bij ons en de overige duitsche natiën verloren. *Zij schreven* kan zoowel beteekenen: *de mannen schreven*, als *de vrouwen of de kinderen schreven*. Het Latijn is hier nauwkeuriger. *Illi scribunt, illæ scribunt, illa scribunt*, wijzen duidelijk de onderscheidene geslachten van de schrijvenden aan. Zoo ook in het Fransch. *Ils écrivent, elles écrivent*.

Ik heeft, zoo men wil, een' *pluralis* of meervoud. Ook *hij*. Ons *gij* heeft echter geen' *singularis* of enkelvoud. Dat wil zeggen: *gij zijt gek* kan tegenwoordig zoowel te kennen geven: *Gij Piet, Jan en Klaas, zijt gek*, als *gij, Piet alleen, zijt*

zulks! Tot groote schade onzer spraak toch is ons oud enkelvoudig *du, dou, dij*, in de schrijftaal geheel en al achter de bank geraakt. De meeste andere natiën zijn in dat opzicht wijzer geweest. De Franschen hebben nog hun *tu* en *vous* beide, met welk eerste zij zelfs de Godheid aanspreken. De Hoogduitschers hun *du* en *ihr*; de Engelschen hun *thou* en *you*, enz. enz. Bij ons alleen is het oude *du* in hedendaagsche boeken nergens meer te vinden. Niet zoo vóór een paar honderd jaren. Toen durfde dit arme verschopte voornaamwoord zich ook in den deftigsten stijl nog wel eens laten zien. De groote HUYGENS b. v. roept het nog telkens te voorschijn, als hij de Godheid aanspreekt, en gebruikt dan tevens *dijn*, in plaats van *uw*, welk *uw* ook al een *pluralis* is, die zich mede van het gebied des *singularis* meester heeft gemaakt. *Dijn* is toch eigenlijk het enkel-, *uw* het meervoud, zooals bij de Hoogduitschers *dein* het eerste en *euer* het laatste is.

*Hoe lang, gestoorde God, hoe lang verachtst DU 't schreeuwen
Van DIJNER kind'ren onuitschreewelick ellend?
Bewaerst DU DIJNE toorn voor aller eewen eewen,
En vlamt DIJN yver-vyer van nu af sonder end?*

*Waeromme soudst DU ons de smaetheit laten dragen
Van de versmaderen van DIJ en DIJN Gebod?
En waerom ongestraft ons laten achtervragen:
Waer is haer toevlucht nu en waer is nu haer God?*

luit het bij den zoo even gemelden Heer van Zuylichem in de vertaling des 79sten Psalms. De Franschen zouden op dezelfde wijze zeggen: *Pourquoi, ô Dieu, nous ferais TU souffrir le dédain de ceux qui TE méprisent, TOI et TON peuple* etc. en de Hoogduitschers: *Warum, ô Gott, würdest (soltest) DU uns erdulden lassen den Hohn der Verächter von DIR und DEINEN Geboten?* (om dit nu maar plat weg aldus te vertalen.)

In sommige volksdialecten hier te lande laat zich de nagalm van dit oude taalgebruik nog hooren, en sommige vlaam-

sche schrijvers bejveren zich, het in hunne werken op te nemen en zooveel mogelijk in te voeren.

Het is voor het overige kluchtig te zien, op welk eene zonderlinge wijze men in de hoogduitsche taal — nu eens oorspronkelijk misschien uit hoogmoed, dan uit eene verregaande beleefdheid en onderdanigheid — bij het aanduiden des tweeden persoons te werk gaat. Somwijlen toch b. v. moet *hij* of het enkelvoudige *zij*, in het Hoogduitsch *er* of *sie*, den tweeden persoon voorstellen. *Sattle er mir das Pferd*, zegt de hoogduitsche ritmeester tot zijn' rijknecht; letterlijk vertaald: *Hij zadel mij het paard!* De knecht wordt dan, als het ware, niet waardig gerekend, dat men hem rechtstreeks aanspreekt, en men geeft het bevel als aan een' derden persoon. Dan weér zegt men beleefd in den omgangsstijl, ook zelfs, als de rede tot slechts een' enkelen persoon gericht wordt: *Wollen sie mir das Buch geben?* letterlijk: *willen zij mij het boek geven*, in plaats van *wilt gij* enz. eveneens alsof hij, wien men aanspreekt, de voortreffelijkheid van meer dan een' persoon bezat, en dus met het meervoud en wel met een meervoud van den derden persoon (*wollen Sie, willen zij*) moest worden aangesproken. — Op een ander oogenblik wordt weér in den verhevensten zegtrant onze lieve Heer met *du* begroet. *Du almächtiger Gott!* b. v. Dit zelfde *du* gebruiken ook goede vrienden, man en vrouw enz. in den zeer vertrouwelijken omgang met elkander, b. v. *du, mein Freund, mein Herzensbruder!* *Du, mein süßes Weib!* enz. terwijl er bij dit alles toch maar in den grond één persoonlijk voornaamwoord des tweeden persoons in het Hoogduitsch aanwezig is, namelijk *du* (ons oude *du*) in het enkelvoud, en *ihr* (ons *gij*) in het meervoud. De gewone conjugatie is dus *ich liebe* (*ik bemin*), *du liebest* of *liebst* (bij ons oudtijds *du beminnest*), en in het meervoud *ihr liebet* of *liebt* (bij ons *gij bemint*). Een vreemdeling, die op al de gemelde manieren van iemand aan te spreken, (waarmede zich dan nog sommige bijzondere complimenteuze vormen, als men tot hoog-vorstelijke personages en andere groote heeren het.

woord voert, paren) (*) niet afgericht is, kan zich derhalve in het Hoogduitsch lichtelijk of aan lompeheid, of aan overdrevene beleefdheid schuldig maken. Eere zij der fransche taal, die in dat opzicht doorgaans eene groote eenvoudigheid bezit, en waarin men niet eens ons *UWEd. UWEdGestr.* enz. enz. kent!

Met dat al, gelijk het verkeerde nog hier of daar eene goede zijde heeft, kan een bekwaam hoogduitsch schrijver van deze opperbeleefde spraakwendingen, bij boertige en luimige karakterschilderingen, soms ongemeen veel partij trekken, om zijne verdichte personen op eene afwisselende en koddige wijze met elkander te doen spreken. Voorbeelden hiervan zijn er genoeg aan te treffen bij de latere meesters, GÖTHE, HOFFMANN, TIECK en anderen, die eerst recht getoond hebben, wat, vooral in het romaneske vak, echt, schilderachtig hoogduitsch proza is, en onder wier handen die krachtige en, als zij goed uitgesproken wordt, recht liefelijke en weluidende taal zich even buigzaam kneden laat, als reeds vóór tweehonderd jaren het Nederlandsch zich zulks doen liet onder die van onzen grooten, en als schilderachtig, schoon soms misschien wat al te gedrongen prozaschrijver, nimmer volprezenen HOOFT.

(*) Bij v. het gebruik van *dero, ihro, euro* voor *seine, deine, euere, ihre* enz. *Ich ersterbe mit der allertiefsten Ehrfurcht zu Dero Füßen, Dero getreuester Diener* plachten soms duitsche geleerden in hunne brieven en opdrachten aan groote heeren te schrijven. Hoe kruipend is dat *ersterben* enz. Even slaafsch vind ik uitdrukkingen, als b. v. *Ihro of Euro Durchlaucht haben* ('t meervoud) *allergnädigst geruhet* u. s. w., uitdrukkingen, die voor een' rechtschapen Nederlander even stuitend zijn, als der Franschen *sa Majesté a DAIGNÉ* enz. Verlichting en beschaving hebben echter reeds veel van dat al te kruipend deemoedige uit de taal en zeden onzer ahtenswaardige hoogduitsche taal- en geslachtsbroeders verbannen. De Denen voor het overige spreken ook beleefdheidshalve iemand met den derden persoon van 't meervoud aan: b. v. *Vil De behage at saette Dem her?* Wilt gij zoo goed zijn, u hier te plaatsen?

§ 74.

Bij de beschouwing der bezittelijke voornaamwoorden of *pronomina possessiva*, als daar zijn, *mijn, zijn, hun, haar* en dergelijke, welke in den grond eene soort van adjectieven genoemd kunnen worden, moet men de bekende treffende eigenschap onzer taal niet over het hoofd zien, dat zij *en* het geslacht des bezitters, *en* dat van hetgene bezeten wordt aanduiden kan. Zij overtreft hierin het Latijn en al de daaruit gedeeltelijk voortgesprotene of daarmede nauw verwante *Romanzos*, romansche of romanische talen, zijnde het Fransch, Italiaansch, Spaansch en Portugeesch. Wanneer er b. v. in de *Zaire* gezegd wordt:

*O fille, encor trop chère ,
Connais-tu ton destin ? Sais-tu qu'elle est ta mère ?
Sais-tu bien qu'à l'instant où son flanc mit au jour
Ce triste et dernier fruit d'un malheureux amour ,
Je la vis massacrer par la main forcénée ,
Par la main des brigands à qui tu l'es donnée ? etc.*

dan wordt hier van *de moeder (la mère)* en dus van eene vrouwelijke persoon zoowel gezegd *SON*, d. i. *zijn*, als men zulks van *een' vader*, en derhalve van een mannelijk voorwerp, zeggen zoude. Maar, als HELMERS van BEILING, die van zijne gade afscheid neemt, roerend zingt:

*Hij zet zich aan HAAR zij, daar hij haar vurig kust ,
Terwijl HAAR gloeiend hoofd op ZIJNEN schouder rust ,
En 't wichtje, beider beeld, aan HARE borst blijft hangen ,
En met ZIJN handjes koost des vaders bleeke wangen.*

zoo ziet men, dat in onzen stijl het voornaamwoord telkens afwisselt, naarmate het geslacht des bezitters verandert. Is de bezitter vrouwelijk, dan is het *HAAR zijde*, *HAAR gloeiend hoofd*, *HARE borst*. Is de bezitter integendeel van het mannelijke of onzijdige geslacht, dan luidt het voornaamwoord *zijn*, b. v. *ZIJN schouder*, *ZIJNE handjes* enz.

Men werpe mij niet tegen, dat men in de fransche taal het mannelijke bezittelijke voornaamwoord *son* en het vrouwelijke *sa* heeft; want deze strekken alleen tot onderscheiding des geslachts van hetgene bezeten wordt. Van dit geslacht nu kunnen wij het verschil ook aanduiden door in het mannelijke te zeggen *zijn* en *haar*, in het vrouwelijke *zijne* en *hare*. Zoo zeggen wij: *Die ongelukkige heeft zijnen oudsten zoon verloren en kort daarna zijne teedergeliefde dochter; en die vrouw, welke naast hem zit, verloor ingelijks haren eenigen zoon en hare oudste dochter.*

Cet infortuné a perdu SON fils aîné et peu de temps après SA fille chérie, et la dame qui est assise à côté de lui a perdu de même SON fils unique et SA fille aînée.

Inderdaad het gebrek, dat de Franschen aan deze zoo natuurlijke onderscheiding hebben, geeft telkens aanleiding tot dubbelzinnigheid in hun' stijl.

In de *pronomina possessiva* of bezittelijke voornaamwoorden van den eersten en tweeden persoon heeft dit onderscheid echter geene plaats. Als b. v. HUYGENS zingt:

*Daer hanght een boeven-nett gespannen voor MIJN' deur,
Daer 't minste diefken in de maezen blijft verhangen;
Maer siet eens, weyluy! wat een averechtschen vangen;
Het klein goed smoort er in, het grof wild snapt er deur!*

zoo weet ik niet, of dat voornaamwoord *mijn* op eene vrouw, dan wel op een' man sla. Slechts het opschrift boven dit puntdichtje leert mij, dat het rijmpje op een' schout en dus op een' mannelijk persoon gemaakt werd; met andere woorden, dat de bezitter der deur, die de deur *mijn* noemt, een man is.

Eveneens is het met *uwe* gelegen.

*Wascht, Judaskind, en plast en drooght uw natte handen!
Het vellevuyl gaet af, maer noyt het vuyl van schanden.
Daer is een klevend vuyl, dat mé wil in het graf,
Het bloed- en woekervuyl; — dat veeght geen handdweil af.*

zingt op eene treffende wijze dezelfde dichter in een punt-dicht op een' handdoek of handdweil. Men ziet, dat slechts het substantief *Judaskind* ons leeren kan, of *uw natte handen* tot een' mannelijken of onzijdigen, dan wel tot een' vrouwelijken bezitter betrekking hebbe.

Van het eene en andere, dat tot de leer der reeds gemelde en andere voornaamwoorden en tot hun gebruik in den stijl behoort, zullen wij, bij de beantwoording der volgende vragen, in de lessen wel kortelijk iets aanstippen. Wij verwijzen, wat honderd bekende dingen betreft, tot de meer volledige spraakkunsten, waarvoor men dit boek in geen deele moet aanzien.

1) Wat is de reden, dat de declinatie der persoonlijke voornaamwoorden, met name die van den eersten en tweeden persoon, in de meeste talen zoo onregelmatig is, zoodat b. v. van *ik* het geheel ongelijke *mij, ons* enz. komt? Waardoor is er van den anderen kant weêr eene groote gelijkheid tusschen de *pronomina* van verschillende talen. Men neme maar eens het latijnsche *tu, me* en ons (oud) *du, mij*.

2) Welke etymologische vermoedens laten zich over den taalkundigen oorsprong van sommige onzer voornaamwoorden maken? Zou b. v. ons *die* zijn samengetrokken uit *de hi* of *hij*, en dus de uitdrukking: *zie daar den man, die mij dat gezegd heeft* kunnen verklaard worden door: *zie daar den man, zijnde DE HIJ, d. i. zijnde de persoon, welke mij dit gezegd heeft*; en wat dergelijke gissingen meer zijn?

3) Wat invloed heeft de veroudering van ons enkelvoudige *du* op onze conjugatie en onzen stijl gehad? Wat is *dij* eigenlijk?

4) Heeft het *pronomem ik*, in den eigenlijken zin van het woord, wel een' *pluralis* of een meervoud in de talen?

5) Wat is een *wederkeerend* voornaamwoord, en waarom gebruiken onze vroegere schrijvers telkens in den stijl *hem* of *haar* voor ons tegenwoordig vrij Hoogduitsch schijnend *zich*, dat naar den neêrduitschen tongslag eigenlijk *zik* zou moeten luiden. B. v. HUYGENS:

Trijn seght: sy wil geen' melkmuyt trouwen;

Sy kond' HAER niet van lacchen houwen,

Wanneer een kind aen 't vragen waer:

Moër! is dat jongetje mijn vaer?

6) Men zegt tot *mijnent*, tot *zijnent*, tot *uwent* enz. HUYGENS b. v. de praatzucht der regeëring van zekere stad gispende, zingt zeer aardig :

*Hoewel TOT UWENT het stadhuis ,
Als 't op het nauwste meten quam ,
By 't wonderwerck van Amsterdam ,
Seer weinigh meer is , als een' kluys ,
't Gebouw is goed , lang moet het duren !
Maar is 't niet wat te dun van mueren ?
Al wat er binnen ommegaet ,
Verneemt men datelick op straet .*

Wat is dat half deensch schijnende tot *mijnent*, tot *zijnent*? Is het een adjectief, substantief, *pronomens*? enz. enz.

7) Wanneer gebruikt men het best in den stijl uitdrukkingen, als daar zijn: *ontferm u MIJNER*, in stede van: *over mij*. Wees ZIJNER *gedachtig*, voor: *gedachtig aan hem*, en soortgelijke meer, die ons de latijnsche constructiën *miserere mei*, *illius sis* of *esto memora* herinneren? Wat is echter dit *mijner*, *zijner*, *uwer*? Waarom b. v. *mijner* en niet *mijns*? enz.

8) HUYGENS zingt, met eene vernuftige zinspeling op het eigenlijke en leenspreukige der spreekwijze *met voeten treden*, van een schoen :

*De mode van de schoen is 't grouwelickst bestaan
Van alle moden, die Gods vormen tegen gaen,
Dan daer is recht in 't land; wy doense, dat wy moeten,
Wy treden SE met voeten.*

Hoe komen wij aan dat *ze*, in plaats van *hen* of *haar*, en is het in den stijl goed te keuren?

9) BILDERDIJK zingt ergens :

Mijn arm zij nog te jong, om d' uwe te evenaren.

Moest dit niet zijn *d' uwen*, daar het de acousatief is?

10) De wellevendheid vorderde bij ons voorheen — gelukkigerwijze meer dan thans — het gebruik van *U. E.* Wat is dit *U. E.* toch? Moet men zeggen: *U. E.* of *Uw. E.*? Geestig en met zinspeling, meen ik, op GUARINI'S *Passor fido*, schreef, vóór

een paar honderd jaren . onze groote HOOFT aan de schoone , bevallige en rijkbegaafde jonkvrouwe TESSELSCHADE ROEMERS , die eenige dagen bij hem op het slot te *Muiden* vertoefd had :

Mejuffrouwe ,

UE. HEEFT hier HAARE muilen gelaaten. Dit 's een' leelijke vergeetelheit. Want het waar beeter, dat 'er UE. de voeten vergeeten had, en 't geen daar aan vast is. De vloer (acht ik) heeft UE. willen houden, ende ghy zyt haar ontslipt gelijk Corisca den Satyr, daar de perruik in den loop bleef. En zeker, steenen en planken leggen en treuren, omdat ze niet langer van die zoete treedjtjens gestrookt worden. Niettemin, deeze achteloosheit UWER E. doet ons hoopen, dat wy noch eenigh ander overschot zullen vinden, ende moogelyk UE. hart hier in eenigen kamerhoek zal vergeten zyn. Enz.

Moest HOOFT niet schrijven *UE. HEET hier uw muilen vergeten ? enz.*

11) Zegt men haar moeders of harer moeder eenigst kind ; *Uw Majesteits, Uwen Majesteit of Uwer Majesteits dienaar?*

12) Het onderscheid tusschen *u* en *uw* is tegenwoordig in den stijl algemeen aangenomen. Waarom maakte men van dit onderscheid voorheen zoo weinig werk ? CATS b. v. legt een' vader de volgende lessen in den mond. Ze zijn gericht tot een' zoon, die uit reizen zal gaan :

*Bewaert u oogh, u mont, u beurs,
En hoedt u voor een vrouwenkeurs,
En myt u voor een mede-maet,
Die op de gladde wegen gaet,
Ook wacht u voor den dobbelsteen,
Want dit zyn kunkers in het been!*

13) Wat valt aan te merken omtrent de herhalingen van sommige *pronomina* ? De vader, van welken zoo even gesproken werd, zegt ook :

*Een dinck, dat gy niet sparen moet,
Dat is de rant van uwen hoet.*

In hoever komen zij in den stijl te pas ?

14) Kan de stijl ook sleepend worden door het altijd voluit schrijven van *mijnen, zijnen, haren* enz. waartegen *BILDERDIJK* ijvert ?

15) Is de volgende zin goed: *In de vergadering der Staten-Generaal werd gisteren de nieuwe wet op de belastingen voorgedragen. DEZELVE wet is met eene groote meerderheid van stemmen aangenomen.*

16) Is *hetgene* een *pronomem indicativum* (een aanwijzend of aantoonend), dan wel een *pronomem relativum* (een betrekkelijk voor-naamwoord)? Zijn te dien opzichte VAN WINTERS dichtregelen goed te keuren, in welke hij van den *Polypus*, die, schoon in stukken gesneden, nog blijft voortleven, aldus zingt:

*Is 't waar, dat door 't geweer, 't geen anders 't leven kort,
Uw leven werkzaam in verscheiden wezens wordt?
ô Ja, zoo kan natuur door wondren ons bekoren!
Uw ligchaam wordt geheel in ieder stuk herboren,
In ieder stuk, hetgeen uw leden wordt ontroofd enz.*

17) Wat zouden sommigen (b. v. HUYDECOPER in zijn' tijd), ten aanzien der *pronomina relativa*, op den stijl van den volgenden zin aanmerken: *Iemand kan honderd goede kennissen bezitten, waar- onder toch geen enkel waar vriend gevonden wordt. Reken uzelfen gelukkig, als gij gedurende uw geheel leven ook slechts maar één' persoon gevonden hebt, waarmede gij een verbond van trouwe vriendschap mocht sluiten.*

18) Wat valt er, volgens den zoo even gemelden taalkenner, te gispin in de volgende regels, die in eene oude legende over zekeren SAMIANUS voorkomen? *En doe hem (aan den heiligen Samianus namelijk) syn hoeft afgheslegghen was, soe nam hi syn hoeft in syn handen en droech dat XLIX screden verre, ende doe die Keyser syn oghen mit sinen bloede besalvet hadde, so wert hi te hant ghenesen.* Waar ter plaatse faalt het hier aan het goed gebruik van het *pronomem possessivum*?

19) Welk onderscheid moet men in een' goeden stijl maken tusschen *haar en heur*? Schrijft men goed b. v. *HAAR HAAR was als het git der zwarte ravenpennen*?

20) Men wil, dat men schrijve: *Ik heb HEN gezien, maar HUN dat boek gegeven.* Hoe nu echter met de *praepositie*? Moet het dan aan HEN, van HEN, of aan HUN, van HUN zijn?

21) Op de vraag, hoe het bij *Jan* sta, antwoordt de Heer van *Zuylichem*, al woordspelende:

*Jan staet sijn welvaert op het glien,
Jan staet sijn goed in Lombardyen,*

*Jan staet sijn wijf tot elcks gerijf,
 Jan staet den heecker naer sijn lijf,
 Jan staet sijn naem ter galgh te lezen,
 Jan staet sijn ziel, gelyck sijn wesen,
 Jan staet een brandmerk op sijn koon,
 Dry op sijn rugh — dat staet hem schoon!*

Gedoogt de goede stijl een dergelyk gebruik van het voornaamwoord *zijn*, hetzij dan in poëzie, hetzij in proza?

22) Wat zouden sijn-nauwkeurige stijlisten, als b. v. HUYDECOPER en anderen, op de volgende regels van VONDEL aan te merken hebben, indien deze ten minste proza waren?

*Verr dwaelt hy van dit leven af,
 Dien de onrust nagaet tot in 't graf,
 En tot den avond van den morgen
 Geknueght, geplaecht wort van de zorgen.*

Men geve alleen op het gebruik der voornaamwoorden in die verzen acht.

23) Is er onderscheid tusschen *de man*, *DIE*, en *de man*, *WELKE*; tusschen *den man*, *DIEN*, en *wien ik gezien heb?* Moet men zeggen: *de mannen*, *WIEN* of *wie ik dit schonk*. *Hij-zelfs*, *hij-zelf*, of *hij-zelve*. *Wij-zelve* of *wij-zelven?* enz. enz.

24) *De eedgenooten, te zamen gekomen zijnde, sloten anderwerf onder zich het heiligste verbond, om zich tot der dood toe getrouw te blijven. Zij zwoeren met kruislings over elkander gelegde degens, dat zij zich tot den laatsten droppel bloeds verdedigen zouden, en dat zij, waar zij zich ook mochten ontmoeten, alles voor zich veil zouden hebben. — Wat zoude, volgens het oordeel van sommigen, in dezen zin niet deugen?*

25) De Franschen plaatsen soms voor het pronomen *relativum* of betrekkelijke voornaamwoord den *articulus* of het lidwoord, zeggende b. v. *Lequel*, *Laquelle*. Zoo zeggen wij ook nog *Dewelke*.

Kunnen wij met JEREMIAS DE DECKER en anderen ook schrijven: *DE deze* en *DE die*, gelijk de gezegde dichter b. v. doet in zijn punt-dicht op de *rhetorica* en *dialectica*:

*Welspreken leert DE die, DE deze wel bewysen;
 Dees is der wysen schilt, die 't harnas der schynwysen;*

*Die poeyert en blanket, 't welk deze en mydt en weert ;
 DE deze is enkel sout ; die op den smaek gesouten ;
 Dees geeft de waerheit licht , die kan se duyster kouten ;
 Wysmaekt die , dese wys , die listig , dees geleerd .*

26) HOOFT zegt in de opdracht zijner Nederlandsche Historiën aan Prins FREDERIK HENDRIK van ORANJE: *Uw Hoogheit ziet hier wel een' bus van dierbaare diamanten ; maar slechtelyk gesleepen , en niet gekast naar de konst . Waarroover ik schroomen zoude 't werk onder HAAR ooghen te laten verschijnen ; waare een deel van dien , buiten mijn' kennis , zoo verre niet geraakt , en zeer genaadelijk bejeeghent geweest : hebbende uw' Hoogheit zich gewaardicht , my met eighen monde te verklaaren , dat ZY 't bondigh vond : neevens andere redenen , hier voeglyxt verzweeghen .*

Is dit haar en zij hier al dan niet goed ?

27) Zegt men tot een' Koning: *Het behage Uwer Majesteit HARE aandacht hierop te vestigen of ZIJNE aandacht ?*

28) HUYGENS heeft het volgende punt dicht :

*Verstaeye 't wel , is 't derde woord ,
 Dat m' uyt uw taterkaecken hoort . Enz .*

In hoever kan men van ons *je* , zooals dat hier voorkomt , in den stijl gebruik maken ? In het voorbijgaan zij gezegd , dat *taterkaecken* , zooveel als *babbelkaken* , een' *babbelmond* beteekent . De Engelschen gebruiken nog (*to*) *tattle* voor *snappen* , *babbelen* .

Enz . enz . enz .

Het eene en andere over de nederlandsche werkwoorden en over hetgene men met opzicht tot hen in een' goeden stijl onder het oog dient te houden .

§ 75 .

Het werkwoord of *verbum* is een van de gewichtigste taal- of rededeelen . Het is toch in de uitdrukking onzer denkbeelden door middel van datgene , wat wij woordentaal noemen , het teeken , de uitbeelding van den band , dien zich ons

verstand tusschen twee voorstellingen denkt. Geene uitspraak, geen oordeel, geen besluit, geene bepaling (of hoe men het noemen wil) over of omtrent eene zaak laat zich zonder het *verbum* in woorden aanduiden. Een enkel substantief, met een enkel werkwoord verlonden, b. v. *nijd verteert*, levert reeds een' gesloten zin op, waarin eene bepaalde stelling wordt uitgesproken. Honderd substantieven integendeel zonder werkwoorden bieden ons niets meer aan dan bloote begrippen, of wil men liever, bloote aanschouwingen, bij wier vorming de hoogere vermogens van den geest nog maar weinig werkzaam zijn. Men kan daarom uit een' stelligen zin alle taaldeelen wegnemen, als men slechts het substantief (of wat de plaats er van bekleedt) en het *verbum* late. Maar het is hier de plaats niet, om in eene breedvoerige wijsgeerige ontwikkeling van den aard der werkwoorden te treden. Wij dienen toch de les van JEREMIAS DE DECKER ook op dit handboek toepasselijk te maken :

*Een ander sceppe vry in lang gedicht bevallen,
Kort is 't, dat met lust myn tijdverdriet verkort;
Want, lezer! niet alleen in punt dicht, maar in allen
Al wat of schoon, of soet, of goed is, dat is kort.*

Het werkwoord is ook daarom van het hoogste belang, omdat het tot de oudste taaldeelen behoort. De mensch, namelijk, scheidt, voordat hij tot het vormen des denkbeelds van zelfstandigheid overgaat, in het eerst bloot losse, onsamenghangende begrippen van eigenschappen, en, misschien nog vroeger, van werkingen, van welke laatste de *verba* de teekenen in de taal zijn. Daarom beweren sommigen misschien niet te onrecht, dat ieder substantief in de talen tot een ouder werkwoord terugwijst, en dat, schoon er ook al bij vele substantieven tegenwoordig geen spoor van zulk een moeder-werkwoord meer overig moge zijn, ja, ofschoon het in de werkelijkheid ook nimmer bestaan moge hebben, het toch, bij de vorming des substantiefs, den mensch voor den geest moet hebben gezweefd.

*Over de zoogenaamde rangen onzer nederlandsche
werkwoorden.*

§ 76.

Onze nederlandsche *verba* hebben, ten gevolge hunner verschillende conjugatie, drie rangen, gelijk men het tegenwoordig noemt. Zij zijn namelijk in de conjugatie of sterk, of zwak, of onregelmatig. Door sterke werkwoorden, vroeger doorgaans bij ons ongelijkvloeiend genoemd, verstaat men de zoodanige, welke 1) of in het *imperfectum*, d. i. in den onvolmaakt verleden' tijd, 2) of in het *participium praeteritum*, d. i. in het voorledene deelwoord, en 3) soms in beiden van wortelklinker veranderen, en die, terwijl zij in het *imperfectum* geen *de* of *te* op het einde aannemen, maar één-lettergrepig blijven, in het gezegde *participium* op *en* uitgaan. Als b. v. HUYGENS eene appelverkoopster aardig zeggen laat:

*Siet, hoe de menschen staegh van quaed op erger slaen!
Myn malle groote-moër heeft eens haer' kans verkeken
Om éenen appel, die s' haer man wist aen te preken;
Ick preek er alle man met heele korven aen.*

dan gebruikt hij in *verkeken*, zijnde het *participium praeteritum* van het samengestelde *verkijken*, een sterk werkwoord. De wortelklinker toch in *kijken* en *verkijken* is de *i* of *ij* in de syllabe *kijk*. Deze *i* of *ij* nu verandert in het *imperfectum* in *e*, *kijk* wordt *keek*, niet meerlettergrepig *kijkte*, en in plaats, dat het in het deelwoord zoude luiden *gekijkt*, ondergaat dit *participium* dezelfde letterverwisseling van *ij* in *e*, neemt voorts nog op het eind *en* aan, en wordt derhalve *gekeken*, *verkeken*, *doorkeken* enz.

§ 77.

In de bovenstaande § zien wij een sterk *verbum*, hetwelk in het *imperfectum* en *participium* tevens, en in beiden

op dezelfde wijze van wortelklinker verandert. Soms echter wisselt de wortelklinker in de gezegde twee tijden op verschillende manier. De Heer *van Zuylichem* heeft b. v. de volgende woordspeling met het woord *uitnemend* :

*Zijt ge een UYTNEMEND man , Andries ! gelijk ick hoor
Veeltijds van u gewagen ,
Blijft wat van mijn comptoir ;
'k Magh geen UYTNEMEND volck omtrent mijn' cass verdragen.*

In dit punt dicht nu bezigt hij in het woord *nemen* of *uitnemen* een werkwoord van de laatstgemelde soort. De wortelletter *e* van *nemen* toch gaat in het *imperfectum* over in *a*, en in het *participium* in *o*. Dus in de conjugatie *nemen*, *nam*, *genomen*. Van denzelfden aard zijn *spreken*, *sprak*, *gesproken*, *help*, *hielp*, *geholpen*, *werpen*, *wierp*, *geworpen* enz. — Andere sterke *verba* wisselen weér alleen den wortelklinker in het *imperfectum*, terwijl het *participium* dien behouden blijft. Tot deze soort bringe men bij *v.* in HUYGENS' punt dicht :

- *Ghy hebt seer veel gelesen , Jan !
Maer noch niet all' ; — dat kan niet wesen ;
Dan hadt ghy 't meest doorlesen , man ,
Hadt ghy u selven wel doorlesen.*

het werkwoord *lezen*, dat in het *imperfectum* *las* den wortelklinker *e* in *a* verandert, maar hem in het *participium* *gelesen* onaangeroerd laat. — Nog zijn er sterke *verba*, die allengskens in het gebied der zwakke overtreden. HUYGENS b. v. bezigt er zoodanig een, als hij zingt :

*Men LOEGH 'om dat Klaes Narr gingh proncken langhs de Stad
Met nieuwe kleeren aen , en als een Joncker tradt ;
Wel , seid hy , 'k ben een Geck , dat moet ghy my vergunnen ,
En , als ick niet en pronckt' , hoe soudt ghy 't weten kunnen !*

Hier is *loeg*, namelijk, het oude *imperfectum* van *lagchen*, voor welk *imperfectum* wij thans het gelijkvloeiende *lachte* gebruiken. Het deelwoord blijft echter nog ongelijkvloeiend, als luidende niet *gelacht*, maar *gelagchen*.

Men ziet dus, dat men vier soorten van sterke *verba* heeft, namelijk 1) de zoodanige, die in het *imperfectum* en *participium* beiden op dezelfde wijze hun' wortelklinker veranderen; 2) die zulks alleen in het *imperfectum* doen; 3) die het op verschillende wijze doen, en in het *imperfectum* en in het *participium*; 4) die half en half reeds hunne sterkheid verloren hebben. Sommigen zouden misschien nog eene vijfde klasse van sterke werkwoorden hier bijvoegen willen, waaronder b. v. *koopen*, *brenge*n, *denke*n, *zoeken*, *mogen* en eenige andere te rangschikken waren. Ik zou dezen echter liever onregelmatig noemen. — Voor het overige heeft in elk van de bovengemelde soorten der sterke werkwoorden de verandering des wortelklinkers op eene vrij regelmatige wijze plaats. Dus gaat in de eerste soort de *y* over in de zachte lange *e*, b. v. *stijg*, *steeg*, *gestegen*; de korte *i* in de zachte korte *o*, als *binden*, *bond*, *gebonden* enz. enz.

§ 78.

Het is onze voortreffelijke taalkenner LAMBERT HERMANZ. TEN KATE, die vóór ruim eene eeuw het eerst op eene zeer nauwkeurige wijze den aard onzer sterke *verba* in het duidelijkste licht gesteld heeft. Hij heeft aangetoond, dat er in de verandering van de wortelklinkers dier werkwoorden zeer veel orde heerschte, en dat men dus uit deze *verba* geen bewijs tegen de regelmatigheid onzer taal in het algemeen afleiden konde. Tegelijkertijd heeft TEN KATE betoogd, dat men de zoogenaamde sterke werkwoorden almede voor de oudste van allen in onze taal en in de overige met haar vermaagschapte duitse spraken moest aanzien, en zulks om verschillende redenen, als b. v. omdat men

die (wel te verstaan, met onderscheidene klankbuigingen echter), in al de oud-duitsche dialecten reeds aantreft, iets, hetwelk met vele zwakke het geval niet is; al verder, omdat zij allen werkingen en handelingen aanduiden, waarvoor men, bij het ontstaan der taal, het eerst woorden noodig had, gelijk zij dan ook, hoewel verreweg het minste in getal zijnde, het meest van al onze *verba* gebezigd worden. Voorts, dewijl van hen veel meer naamwoorden zijn voortgesproten, dan van de zwakke, en juist deze hunne geschiktheid, om tot stamwoorden te dienen, voor hunne oudheid pleit. Zoo ook, omdat zij, blijkens hun' geheelen vorm, niet wel anders ontstaan konden, dan in de wieg en bakermat der algemeene duitsche taal en op een tijdstip, dat zij, die haar spraken, nog slechts, om het zoo te noemen, een enkel groot huisgezin uitmaakten. Eindelijk nog, omdat al de werkwoorden, die men zeker weet, dat van later tijd of uit andere talen overgenomen zijn, b. v. al onze basterdwerkwoorden, onder de zwakke gerangschikt moeten worden, terwijl men tevens, hoe hooger men in de oudheid opklimt, telkens meer sterke ontdekt.

Dit alles heeft TEN KATE op eene scherpziunige wijze ontwikkeld, en van de voornaamste duitsche en oud-duitsche talen of dialecten vergelijkingslijsten opgesteld, waarin hij b. v. de meso-gothische, angel-saksische, frank-duitsche, hoogduitsche en ijslandsche sterke werkwoorden onder elkander en met de onze vergelijkt. Waarlijk, wanneer men de groote vlijt en nauwkeurigheid gadeslaat, die aan dit en aan zoovele andere stukken van het werk, *Aenleiding tot de kennis van het verhevene deel der Nederduitsche Sprake* getiteld, door TEN KATE besteed zijn geworden, kan men de nagedachtenis diens voortreffelijken mans, diens onvermoeiden taalkundigen ijsbrekers (mag ik hem zoo eens noemen?) niet dankbaar genoeg in eere houden.

Dit neemt voor het overige niet weg, dat men, op des grooten Taalkenners schouders staande, in sommige opzichten niet verder zoude kunnen zien, dan hij gedaan heeft.

Een aantal voorbeelden van zwakke en sterke werkwoorden kan men in het volgende dichtstukje van den dichter JOHAN VAN BROEKHUYZEN aantreffen, dat hier tot afwising en verlevendiging dezer, aan sommigen misschien wat dor schijnende, taalkundige onderwerpen eene plaats moge vinden. Het gedichtje heeft ten opschrift: *aan de Moezel*, en werd ten jare 1676, toen de Dichter zich te *Trier* bevond, door hem vervaardigd. Hij spreekt de nimfen of nadjaden der gemelde rivier aan, klaagt haar zijne liefdesmart, en bidt haar, dat heur stroom de aandoeningen, welke hem bezielen, naar Holland tot het voorwerp van zijne genegenheid overbrengt enz.

*O Nimfjes! die mijn zinnen streelt,
En aan de groene Moezel speelt,
Daar kriele Saters schuilen
In bosschen en in kuilen;*

*Als gij met dit verglaasde nat
Uw beentjes tot de dij bespat,
En gaat in 't water woelen,
Kan dat uw min verkoelen?*

*Ik acht, wel neen. Want Cytheré
Sproot zelve midden uit de Zee:
En, eer ze aan Cyprus landde,
Begon de Zee te branden.*

*Waar ik met hoofd en ligchaam duik
In 't stroomen van uw milde kruik,
Om 's middags brand te mijnen,
Komt mij mijn min bestrijen.*

*Opborlen komt met feller vier
Mijn min, och arm! zoo ver van hier;
Ik voel, ik voel haar koortsen!
Uw golven zijn mijn toortsen!*

*Wanneer ik, na versmagten dorst,
Te laven tracht mijn drooge borst,
Al wat ik heb gedronken,
't Zyn gietelijke vonken.*

*Indien nu eens mijn zieltje wist,
Hoe vast mijn hertjen is gespist
Aan hare gunst en deugden,
Wat zwom ik dan in vreugden!*

*Beveelt uw stroom, dat zij het zegt,
Den Stigtsen Rijn en blanke Vegt,
Daar zij met vogte leden
Komt drijven naar beneden.*

*Of zou de wind met sneller vlugt
Mijn bede brengen door de lucht?
Ai, windje, breng mijn lusje,
Mijn hart ook met dit kusje!*

*Ik zal bij beurten in 't verschiet
Op galm van vers gesneden riet,
Terwijl ik hier ga dwalen,
Mijn vlam aan 't woud verhalen.*

*Aan 't woud, ó nimfjes! daar gij speelt
En uwe dieverijtjes heelt,
Uw partjes en genugjes,
Uw lachjes en uw kluchjes.*

*Zoo mag de schelle nachtegaal
Veranderen zijn oude taal,
En onder bruine blâren
Mijn klagt aan zijne paren.*

Kan er heden ten dage in of buiten ons land iets liefelij-
kers en bevalligers gemaakt worden, en zouden de Hoogduit-

schers wel zulke zoetvloeiende verzen *uit dien tijd* kunnen aanwijzen?

§ 79.

Wat zwakke *verba* zijn, voorheen *gelijkvloeiende* geheeten, kan uit het gezegde over de sterke reeds meer of min opgemaakt worden. Het zijn de zoodanige, welke in de conjugatie nimmer van wortelklinker veranderen, en die hun *imperfectum* op *de* of *te*, hun *participium praeteritum* op *d* of *t* doen eindigen. Dus is *verdobbelen* (hoogduitsch *verdoppeln*), dat oudtijds zoowel *verdubbelen*, als *verspelen met dobbelsteenen* beteekende, (gelijk de Heer van Zuylichem, hierop doelende, zingt:

*Wat magh het volckje leggen tobbelen ,
Om geld op geld , en goed op goed ,
Sei Jan , ick weet een' lichter' voet ,
Om all mijn goetje te VERDOBBELEN.)*

Dus is *verdobbelen* (herhalen wij) een zwak werkwoord: *verdobbelen*, *verdobbelde*, *verdobbeld*. Insgelijks *tobbelen* (van *tobben*). En zoo *hooren*, *hoorde*, *gehoord*; *vloeijen*, *vloeide*, *gevloeid*; *maken*, *maakte*, *gemaakt*; *pronken*, *pronkte*, *gepronkt* enz.

Deze soort van werkwoorden zijn verreweg het talrijkst in onze taal, terwijl daarentegen, volgens TEN KATE, de primitieven der sterke slechts een paar honderd bedragen.

Vele dezer werkwoorden zijn, om het dus te noemen, kleinkinderen der sterke. Immers vooral uit het *praesens* en *imperfectum*, dat is, uit den tegenwoordigen en onvolmaakt voorleden' tijd, van deze laatstgemelde werden substantieven geboren, die weër aan zwakke *verba* het aanzijn gaven. Zoo ontstond zog (*moedermelk*) uit het *imperfectum* *ik zoog* van *zuigen*, *zoog*, *gezogen*, en dit substantief zog teelde weër het zwakke *zogen*, *zoogde*, *gezoogd*; *krijg* sproot misschien voort uit *ik krijg* van *krijgen*, *kreeg*, *gekregen*, en werd weër vader van *krijgen*, *krijgde*, *gekrijgd*,

d. i. oorlog voeren. *Wiegen*, dat is, al schommelende bewegen, dankte vermoedelijk zijn' oorsprong aan het gezegde *wegen*, of *bewegen*, *bewoog*, *bewogen*, dat echter zoowel bij ons, als bij de Hoogduitschers, ook soms zwak gebruikt wordt. — TEN KATE mogt in dit opzicht te recht van de sterke werkwoorden zeggen: »'t zijn deze sterke, die als onvervalschte eerstelingen en wonderlijk groote Stamboomen in onzen Tael-Hof met zoo kloeke Armen staen te pronken, dat een enkele Tak den grootsten boom van de andere *Verba* kan evenaeren.»

§ 80.

Behalve de sterke en zwakke hebben wij nog eeu' deren rang van werkwoorden, namelijk dien der meer eigenlijk gezegde onregelmatige of ten minste schijnbaar onregelmatige. Zoo gebruikt b. v. de Heer van *Zuylichem* verscheidene zulke onregelmatige *verba*, als hij, zinspelende op de uitdrukking: *'t Is alles met de pen gedaan*, die men wel eens bij sommige teekeningen bezigt, van iemand, om valsche handteekeningen ter galge geweest, aardig met verschillende woordspelingen zingt:

*Pier heeft zijn zelve AEN, en and'ren AF geschreven,
Of 't RECHT of ONRECHT waer, hem doght het mocht wel GAEN;
Nu GAET hij RECHT ter galgh, en 't KOST hem vast zijn leven;
Is 't niet een KOST'LIK stuck? 'T IS MET DE PENN GEDAEN.*

Hier zijn in verschillende opzichten *gaen*, *doen*, *denken* en *mogen* onregelmatig. — En zoo zijn het ook andere, hier niet voorkomende, als: *staan*, *zien*, *slaan*, gelijk ook meer of min *plegen*, *brengen*, *denken*, *kunnen*, *willen* enz. — Inzonderheid echter loopt de onregelmatigheid van het zoogenaamde hulpwerkwoord (*verbum auxiliare*) *zijn* in het oog. Want hoe komt van *zijn*. *ik BEN*, *ik WAS*, *hij IS* enz. enz.? En toch moet men hierom onzer moederspraak de blaam van slordige regelloosheid niet aanwrijven. Sommige *verba* toch wijken onder anderen daarom slechts zoozeer van den regel af, omdat hunne conjugatie niet uit die van één, maar uit die van ver-

schillende werkwoorden is samengesteld. In *zijn* b. v., het schijnbaar onregelmatigste van allen, vindt men er die ten minste van drie (zoo niet van vier), namelijk de conjugatie van het tegenwoordig nog gebruikelijke *zijn*, van ons *wezen*, en van het oude *bennen*, dat bij de Engelschen nog leeft in hun werkwoord (*to be* (oudtijds *beon*), in de engelsche taal *zijn* of *wezen* beteekenende. Dus is dan *ik BEN* en ons oude *DU BIST* van *bennen*. *Wij ZIJN*, *gij ZIJT* enz. van *zijn*; *ik WAS* van *wezen* (gelijk *LAS* van *lezen*). Dit *WAS* gaat in den *pluralis* weêr over in *wij WAREN*, niet *wij WASSEN*, en zulks volgens eene zeer gewone letterwisseling van *s* in *r*, waaraan wij de tweederlei schrijfwijze *keur* en *keus*, *verkoos* en *verkoor* enz. enz. te danken hebben, en waarom de Hoogduitschers in het enkelvoud niet *ich was*, maar *ich war*, zeggen. Wat *hij is*, oulings *ES*, betreft, het schijnt gezegd voor *wes*, van *wezen*, of eene afknotting van *hij BIST*. Geregeld zoude de conjugatie van *bennen* zijn: *Ik BEN* of *BIN* (zoo als de Hoogduitschers zeggen), *du BINST* of *BIST*, *hij BIST*, *wij BINNEN* enz. Van dit *bist* is echter door lang tijdverloop [bij de Hoogduitschers *ist*, bij ons wellicht *is* geworden, zijnde de *b* hier in de keel blijven steken, evenals zulks plaats heeft in het engelsche *I AM* (*ik BEN*), dat eigenlijk misschien *zijn* moest *I BAM*. Het kan echter ook omgekeerd hebben plaats gehad, zoodat de *b* een toevoegsel geweest is. Maar dit zijn etymologische spitsvondigheden, waarbij het hier niet noodig is, langer stil te staan. Het is slechts ter loops aangeroerd, om jongen lieden te doen zien, dat ook in een' bajert van schijnbare verwarring de duidelijkste sporen van orde en regelmaat te ontdekken zijn. Hoe nauwkeuriger men ons taalgebouw gadeslaat en door de schimmel en het roest der oudheid, die het hier en daar bedekt, met zijne bliken poogt door te dringen: hoe eerwaardiger, hoe regelmatigiger en luisterrijker het zich aan ons voordoet. Men kan het vergelijken bij die aloude egyptische reuzentempels, welke ook daar, waar zij half in puin verzonken liggen, nog de treffendste éénheid en den sierlijksten samenhang vertoonen.

Een paar vragen, tot het bovenstaande betrekking hebbende

1) Wat nut kan de beschouwing onzer *verba* voor den nederlandschen stijl hebben?

2) Indien ieder substantief een vroeger werkwoord, als primitief of stamwoord, onderstelt, zijn dan al onze *verba* ouder dan onze substantieven?

3) Waarin moet men de reden van het dusgenaande sterk zijn onzer zoo niet bij uitsluiting oudste, ten minste tot de oudste behorende werkwoorden zoeken? De zwakke conjugatie is toch eenvoudiger en moest hierdoor, zoude men zeggen, bij het eerste ontstaan der taal verkieslijker geweest zijn? Wat zijn TEN KATES, BILDERDIJKS, KINKERS gevoelens daaromtrent?

4) In hoever is TEN KATES stelsel over onze werkwoorden en hunne verdeeling in zwakke en sterke door den geleerden hoogduitschen taalkenner GRIMM gevolgd?

5) Vindt men niet bij onze oudste nederlandsche schrijvers MAERLANT, MELIS STOKKE enz. verscheiden *verba* als sterk gebruikt, die thans zwak zijn, en wat volgt hieruit?

6) Onze SPANDAW zingt in zijne vertaling der *spinster van VOSS*:

*'k Zat voor mijn deur en spon en zong,
Een jongling hoorde mijne zangen;
Hij was zoo schoon, hij LOFG mij toe,
En rooder gloeiden zijne wangen, enz.*

In hoever kan men dergelijke, meer of min verouderde taalvormen, als het hier gebezigde *loeg* voor *lachte*, in een' goeden stijl bezigen? Dezelfde vraag geldt ten aanzien van uitdrukkingen, als daar zijn:

Nimmer moè geronnen tijd enz. enz.

7) Men zegt: *Ik BLIES* en *ik BLOES*, *verkoor* en *verkoos*, *vroor* en *vroos*, *ried* en *raadde*, *vroeg* en *vraagde*, *joeg* en *jaagde*, *zwoer* en *zwoor*, *hiet* en *heette*, *woei* en *waaide* enz. enz. Is in den stijl hier onderscheid te maken?

8) VONDEL zegt in den *Gijsbrecht van Amstel*:

De toren van 't stadhuis BEWELGDE zich en schudde.

Wat valt hieromtrent aan te merken?

9) Hoe laat zich het schijnbaar onregelmatige der conjugatie van *zien*, *staan*, *gaan*, *denken*, *koopen* enz. verklaren en tot regelmaat terugbrengen?

10) Wat is de reden, dat de zoogenaamde hulpwerkwoorden, en vooral het zoogenaamde *verbum substantivum*, bij ons en in de meeste talen zoo schijnbaar onregelmatig zijn?

11) Welke gewichtige stelregels laten zich uit de beschouwing der zwakke en sterke werkwoorden afleiden?

Enz. enz. enz.

Over de verdeeling onzer werkwoorden in bedrijvende, lijdende, onzijdige enz., en hetgeen te dien opzichte in den stijl valt waar te nemen.

§ 81.

De bovenstaande verdeeling onzer werkwoorden in sterke enz. was naar den aard hunner conjugatie geregeld.

Volgens eene andere, in de meeste talen plaats grijpende verdeeling, worden voorts onze *verba*, wat nu den aard van hun werken of handelen betreft, verdeeld in *activa*, *passiva*, *neutra*, *reciproca*, *impersonalia*, *frequentativa* enz., dat is in bedrijvende, lijdende, onzijdige, wederkeerige, onpersoonlijke, herhalende en wat dies meer zij. Wat men door deze verschillende soorten van werkwoorden te verstaan hebbe, is bekend. Dat b. v. in het volgende punt dicht van DE DECKER:

Wacht u lichtvaerdelijk uw' naesten te verdoemen:

Beveelt hem Gods gericht, wanneer hij zich misgaet.

God ziet der zonden zaed, ghy slechts de bloote bloemen:

God keurt de daet naer 't hert, ghy 't herte naer de daed.

niet dan bedrijvende of wederkeerige werkwoorden voorkomen, kan ons elke schoolknaap leeren. De hoogere wijsgeerige beschouwing van de opgenoemde verschillende soorten der werkwoorden is der aandacht overwaardig, maar hoort thuis in de wijsgeerige theorie der taal in het algemeen, waar-

over hier te lande de beroemde KINKER zooveel scherpzinnigs gezegd heeft.

§ 82.

Het ontbreekt onzer nederlandsche taal geheel aan vormen en eindklanken, om in het werkwoord zelf, en zonder dat wij tot hulpwerkwoorden of *verba auxiliaria* de toevlucht nemen, het begrip van het zoogenaamde lijdende of *passivum* uit te drukken. Met andere woorden: wij kunnen b. v. van ons *activum*: *ik lees*, geen *passivum* maken, door slechts eene letter op het einde te veranderen, of er ééne of een paar letters bij te doen — gelijk in het Latijn het actieve *lego*, door de bloote aanstaarting der *n*, in het passieve *legor* overgaat; — maar wij moeten zulks aanduiden met de hulp der werkwoorden *worden* en *zijn*, en zeggen dus in het bedrijvende: *ik lees*, in het lijdende: *ik word gelezen*. Als HUYGENS dus zeer zinrijk en treffend tot de Godheid zingt:

*Wanneer ghy klopt aan 't steenen hert ,
Daer geen gehoor gegeven werdt ,
Wilt ghy dat hert gets laten hopen ,
Soo klopt , Heer , en doet selver open !*

en door *gegeven* werdt, (dat bij hem, evenals nog in het Hoogduitsch *werden* ons *worden* is, ons tegenwoordig *gegeven* wordt beteekent) het passieve uitdrukt, kan men in het Latijn zulks korter doen, met slechts één woord te gebruiken, en zeggen: *cor lapideum, in quo non DATUR audientia*, gelijk wij nu maar eens het Latijn zeer plat en stijfletterlijk aldus vertalen willen.

§ 83.

Wij hebben dit gebrek aan een eigenlijk gezegd *passivum* in onzen stijl met de meeste hedendaagsche volkeren van Europa gemeen. De Franschen, Duitschers, Engelschen, Italia-

nen, Spanjaarden enz., gaan allen aan hetzelfde euvel mank. Sommige slawische of slavonische talen, b. v. het Russisch, kunnen haar *passivum* eenigszins op de wijze der Grieken en Romeinen, uitbeelden. En, wat merkwaardig is, ook in de spraken, welke men de scandinavische noemt, en die, evenals ons Nederlandsch en hare naaste zuster, het Hoogduitsch, van Duitschen of Germaanschen oorsprong zijn, treft men in sommige *tempora* of tijden harer conjugatie een eigenlijk gezegd *passivum* aan. Men weet, dat men door de Scandinavische, ook wel noord-Duitsche of Kimbrisch-Duitsche talen geheeten, het Deensch met het daaraan gelijke Noorweegsch, het Zweedsch en oud-IJslandsch verstaat. Dus beteekent dan b. v. het woord *hilse* in het Deensch *groeten*, maar *hilses* *gegroet worden*. *Jeg hilser* zegt men voor *ik groet*, maar *jeg hilses* voor *ik word gegroet*. En zoo *jeg hilsede*, *ik groette*, *jeg hilsedes*, *ik werd gegroet*. Op dezelfde wijze gaan *begjere*; *begynde*, *betale*, *forlange*, *dele* (*begeeren*, *betalen*, *verlangen*, *deelen*) en duizend anderen. — Het *passivum* wordt echter ook door middel van *blive*, dat is *worden*, in het Deensch aangeduid. Dit, en de zonderlinge plaatsing van den bepaalden artikel in de Scandinavische talen, waarover in § 63 gehandeld is, verdient in deze met ons vermaagschapte spraken ten hoogste onze aandacht.

§ 84.

Onze zoogenaamde onzijdige werkwoorden, *verba neutra* of *intransitiva*, laten zich in verschillende soorten verdeelen, welke het onnoodig is hier op te noemen. Ofschoon zij, voor zoover zij *neutra* zijn, in geene *passiva* kunnen overgaan, (want van *slapen* laat zich b. v. niet zeggen *ik word geslapen*) en ook in 't algemeen geen' eigenlijk gezegden *accusativus* of vierden naamval van lijdën regeeren kunnen, daar men toch b. v. niet zeggen kan, *ik slaap iemand*, worden zij echter in sommige betrekkingen met dien *casus* verbonden. Men zegt dus *eenen gerusten slaap slapen*, *eenen goeden tred gaan* enz. Ook zijn ze soms *neutra* en *activa* te gelijk. Gemakkelijk

worden ook in den stijl onze *neutra* door middel van voorvoegselen en voorzetselen in *activa* en *passiva* herschapen. Als JEREMIAS DE DECKER dus zingt :

*Gods oog ontloopt men niet, hoe ver men loopt en sweeft ;
 God wordt door niemands list bedrogen , noch bespot.
 God , God is overal , en 't al is vol van God ,
 't Leeft al , 't is al door Hem , al wat 'er is en leeft.*

is onder anderen het *neutrum* spotten een *passivum* geworden door de voorvoeging der syllabe *be*, over welke en meer andere partikelen van derivatie, hierboven in § 17, het eene en andere gezegd werd. Op dezelfde wijze laten zich door middel van verschillende andere voorvoegsels en voorzetsels de *neutra* bij ons tot *activa* en *passiva* maken. Dus is *donderen* een *neutrum*, maar *doordonderen* een *activum*, dat tevens passief kan worden. Wij zouden dus kunnen zeggen: *de lucht werd doordonderd van het schrikkelijk gedruisch, dat de vuurspuwende berg maakte.* Zoo zingt de heer van Zuylichem in het roerende slot van zijn gedicht, *Dagwerk*, getiteld:

*Ik steen , als steenen doen van onderaerdsche dompen ,
 Die haer DOORDONDEREN , en scheuren ze tot klompen.*

Dampen, waarvan *dompig* of *domp*, beteekent hier *dampen*, d. i. stikluchten, die zich in de diepten der aarde verzamelen en dan op eens ontvlammen en losbarsten. — *Indiervoege* is ook *stralen* een onzijdig werkwoord; maar *omstralen* wordt bij onze dichters een deelwoord van een *activum*, als zij zingen zooals DE DECKER in de versregels:

OMSTRAELD van alle kanten
 Van paerlen , goud en gloënde diamanten.

of zooals *Bilderdijk* een werkelijk *activum*:

Haar schoon OMSTRAALDE een glans, die alle glans verdooft.

Men moet in dit alles de vatbaarheid onzer taal voor eene schilderachtige compositie bewonderen, en kan van dergelijke samenstellingen, die zich en door duidelijkheid en door kortheid aanbevelen, tot bevordering van het krachtige, levendige en sterk gekleurde van den stijl veel partij trekken. De Hoogduitschers weten zulks in hunne taal, die zoo gelijkende zuster der onze, insgelijks op eene uitnemende wijze te doen. Dus zeggen zij *UMBLÜHT von Rosen*, *UMTÖNT von Harmoniën*, *UMFLOSSEN von Wellen*, *UMGRÜNT von schattigen Eichen*, *DURCHZITTERT von Verlangen*, *DURCHGLÜHT von Leidenschaft*, dat is, *OMBLOEID van rozen*, *OMGALMD van maatgeluid of harmonie*, *OMVLOTEN of OMVLOEID van golven*, *OMGROEND van schaduwrijke eiken*, *DOORTRILD van begeerte*, *DOORGLOEID van hartstocht* enz. En voss zingt in zijne *Louise*:

*Matt schon glüht' im Westen die Glut; ein Stern nach dem andern
Trat aus dem Glantz', und UMBLINKTE die hellere Sichel des Mondes.*

§ 85.

Meenen sommigen in dergelijke *composita*, als *omvloed*, *omstroald*, *doordwarreld*, Germanismen en spreekwijzen te zien, tegen ons taalgebruik aandruischende, zoo bedriegen zij zich. Zij verwarren dan namelijk onze scheidbare en onscheidbare voorzetsels met elkander, of liever, zij houden niet onder het oog, dat in vele, met voorzetsels samengestelde werkwoorden het voorzetsel in de conjugatie nu scheidbaar, dan onscheidbaar kan zijn. *Doordonderen* kan dus zoowel een *activum* en *passivum*, als een *neutrum* wezen. In het eerste geval is het *ik doordonder* en *ik word doordonderd*; in het tweede *ik donder door*. *De donder doordondert de lucht*, terwijl hij door haar heen dondert. *De lucht, eerst schrikkelijk van onweërsbuijen en stormgeloei DOORDONDERD, wordt nu wederom DOORWAAID van liefelijke koeltjes*, dat is, *van koeltjes, die door haar heen waaijen*. *Ik zit hier in een prieltje, liefelijk OMGEURD en OMBLOEID van rozen en allerlei andere bloemen*, enz. enz. Dat men ons toch in sommige

soorten van stijl, vooral in die der poëzie, dergelijke korte, levendige en schilderachtige uitdrukkingen niet misgunne, en onze taal, die in andere opzichten reeds genoeg verfranscht is, toch niet tot die onvatbaarheid en ongeschiktheid voor samenstelling doeme, welke hare gallische mededingster maar al te zeer eigen zijn, en aan deze laatste, ten gevolge van het doode harer wortelen en alleidingspartikelen, niet anders dan eigen zijn kunnen. — Hoe stout en koen wisten wel niet onze vroegere dichters samenstellingen van werkwoorden te maken! Een paar voorbeelden tot afwisseling. JEREMIAS DE DECKER zingt aan een' stroef, knorrig Stolcijn, wars van alle menschelijke genietingen en vreugden, het volgende toe:

*Gy syt soo stuursch GEMOND, GEVOORHOED en GEKAEKT,
Dat ik nau peynsen kan, hoe gy u vader maekt.*

Vreemde, en toch bevallige en aardige *composita*! HUYGENS heeft er ook van die soort in het volgende woordenspel:

*Jan tuchte Trijn, sijn lompe wijf, naer Haegsch' en hoofschen aerd,
En seide, Lief, all gaet ghy juyst niet kostelick BEPEERELT,
BEKANT, BERINGHT, BEDIAMANT, ick wouw maer dat ghy waert
Wat geestiger, wat aerdiger, en wat meer van de weereld.
Hoe GEEST en AERD, sei Trijn daer op, met een verbolgen wesen,
En VAN, of UYT de wereld, Jan? dat mooght ghy selver wesen.*

Het is met dat al waar, dat in den hollandschen stijl de met voorzetsels samengestelde werkwoorden niet zoo dikwerf onscheidbaar in de conjugatie gebruikt worden, als in den hoogduitschen en nog veel minder als in den deenschen. Dit moet men vooral in proza niet uit het oog verliezen. Anders krijgt het Nederlandsch eene te hoogduitsche kleur.

§ 86.

Een afzonderlijke vorm voor hetgeen men in de grieksche

conjugatie het *verbum medium* noemt, is in de onze niet aanwezig. Der Latijnen *verba deponentia*, of werkwoorden met eene passieve gedaante en eene actieve of wel onzijdige beteekenis, zijn ons bekend of onbekend, zooals men 't nemen wil. Evenzoo *activa* met eene passieve beduiding, gelijk het latijnsche *vapulo*, d. i. *ik word geslagen*.

Verba frequentativa of werkwoorden van herhaling en voortdoring, zooals der Latijnen *factito* van *facio*, *dictito* van *dico* enz., komen dikwerf bij ons voor. Als HOORT b. v. zingt:

*Klaare sou'd een kransje maken ;
Mits zy hutselt om het kruydt ,
Hippelt daar een vorsjen uyt ;
Zy besterft , als linne laaken.*

gebruikt hij in den versregel *mits zij* enz., dat is, terwijl of middelerwijl zij het groene loof om- of door elkander hutselt, en in den daarop volgenden twee zulke *verba frequentativa*, *hutselen*, namelijk, en *hippelen*. Het eerste is van *hutsen*, *hutsen*, dat is, door elkander schudden en mengen, vanwaar de uitdrukking *geldersche hutspot* afstamt. — *Hippelen*, dat hier voor *huppelen* staat, is van *huppen* (dat is *springen*), bij ons half en half gestorven, maar bij de Hoogduitschers in *hüpfen*, bij de Denen in *hoppe*, nog voortlevende. Zoo is *wandelen* een frequentatief van *wenden*, dat *zich heen en weër bewegen*, en oudtijds ook blootelijk *gaan* beteekende, gelijk de Engelschen nog *I went* voor *ik ging* zeggen. Op dezelfde wijze drukt *preutelen*, *pruttelen*, in den grond een herhaald *prutten* en *pratten* uit; *kreukelen* een voortdurend, of wil men liever een flauw, een verminderd *kreuken* enz. enz., schoon dusdanige beteekenissen in deze en meer soortgelijke werkwoorden thans wel zoo etymologisch nauwkeurig niet meer aanwezig zijn. Behalve de herhalingswerkwoorden, die door de inlassching van *je* hun' langen, en, als het ware, natrillenden staart verkrij-

gen, (gelijk het gezegde *wandelen van wenden*) hebben wij er ook, die *re* inschuiven, en dus de tongletter *l* met de tongletter *r* verwisselen. Zulk een frequentatief bezigt b. v. DE DECKER, als hij naïef zingt:

*De kroon, al blinkse schoon, en kan geen hoofdpijn stillen;
De staf en heelt geen gicht; — men STEYGERT op den troon
De menschheid niet verby; al sit m' er hoog en schoon,
Men sitt 'er als alom, te weten op twee billen.*

Steigeren namelijk is een frequentatief van *stijgen*. En zoo ontvangen weér *reinen*, *huldigen* en dergelijke hunne gedaante van frequentatieven door de invoeging van *ig*. Immers de wortel is hier *rein*, *huld*, waarvan in de eerste plaats de werkwoorden, *reinen*, *hulden*, afstammen, hoewel deze nu niet meer in gebruik zijn. Meer andere soorten van *verba frequentativa* en dergelijke gaan wij korthedshalve met stilzwijgen voorbij. Het eene en andere, hiertoe betrekkelijk, laat zich, bij de beantwoording van de volgende en een aantal soortgelijke vragen, kortelijk aanroeren.

1) Welk een' invloed heeft het mangel aan een eigenlijk gezegd *passivum* op onzen stijl, en mist men het reeds van de oudste tijden aan in de duitsche talen?

2) Kan men samenstellingen, als: *OMHUPPELD van het vee*, *OMBLOEID van rozen*, *OMGLOEID van vuur en vlammen* in alle soorten van stijl evengoed bezigen, en wat valt nader over het onderscheid tusschen den hoogduitschen en den nederlandschen schrijffrant te dezen aanzien te zeggen?

3) Voor zoover onze *neutra* of onzijdige werkwoorden in den stijl met een' *accusativus* voorkomen, moet men dan ook aan eene *ellipsis* of uitlating denken?

4) Men maakt onderscheid in den stijl tusschen *liggen* en *leggen*. Vormen wij meer op die wijze, namelijk door vokaalverandering, *activa* van *neutra*, en zooveel als de Hoogduitschers?

5) Vorderen onze *verba reciproca* of wederkeerende werkwoorden *zich* of *elkander* na *zich*?

6) Waarom zegt men in een' goeden stijl: *wij hadden zulk een voordeeligen wind, dat het schip door de baren gestoven, ja gevlo-*

gen IS; terwijl men toch weêr bij eene andere gelegenheid zal zeggen: *de weg HEEFT heden vreeslijk gestoven.* — Zoo ook: *ik HEB den geheelen dag zoo gelooopen, dat ik thans ten eenen male moede gelooopen BEN.* Insgelijks: *ik HEB dien achtermiddag, toen ik naar u toegegaan BEN, zeer snel gegaan?* enz. enz.

7) Moet men zeggen: *de schrijver, wien ik in dezen gevolgd HEB, staat bekend wegens zijne nauwkeurigheid en waarheidsliefde, dan wel: wien ik gevolgd BEN?* Zoo ook: *ik BEN, of ik HEB die zaak geheel en al vergeten?* enz. enz.

8) Onze beroemde FEITH zingt zeer fraai:

*De halm rijst fier omhoog en schudt van voedend graan,
En ruischt en golft en zwelt den blijden landman aan.*

In hoever zijn zulke compositiën onzer *neutra* in den stijl te gedoogen?

9) Waarom noemt men sommige werkwoorden onpersoonlijke of *impersonalia*, en wat valt hieromtrent aan te merken? Moet men zeggen: *ik walg van die zaak, of het, of die zaak walgt mij?*

10) Men heeft in het Latijn *verba op sco* uitgaande, die meer of min den aanvang van een werken of lijden uitbeelden. B. v. *senesco*, hetwelk OVIDIUS bezigt, als hij zingt, hoe snel de tijd vervliegt, en wij ongemerkt al ouder en ouder worden:

Tempora labuntur, tacitisque senescimus annis.

Zoo ook: *lucescit*, het begint te lichten. *Vesperascit et advesperascit*, de avond is aan het vallen, en dergelijke meer. Hebben wij ook soortgelijke werkwoorden?

11) Hebben wij in onzen stijl ook diminutiefwerkwoorden, gelijk b. v. het latijnsche *cantillo*, (*ik zing een beetje, ik zing met eene zachte, flauwe stem*.) van *cano*, *ik zing*, en zooals de Hoogduitscheren *lächeln*, *spötteln*, *rötheln* enz. in den zin van *een weinig lagchen, spotten, rood worden?*

12) Hoe velerlei soorten van afgeleide *verba* hebben wij wel? Bezitten wij ook zoogenaamde intensieve, desideratieve, factitieve en imitatieve werkwoorden? Hebben wij ook *defectiva*?

Enz. enz. enz.

Iets over de wijzen of modi onzer werkwoorden, en wat te dien opzichte in een' goeden stijl moet worden in acht genomen.

§ 87.

Onze *verba* hebben, zooals het in de meeste spraakkunsten heet, vier zoogenaamde wijzen of *modi*, namelijk de aantoonende, gebiedende, aanvoegende en onbepaalde wijze (*indicativus, imperativus, subjunctivus* en *infinitivus modus*). Een' bijzonderen vorm voor der Grieken *optativus* of wenschende wijze bezitten wij niet, maar hetgeen wij, op het voetspoor der latijnsche spraakkundigen, gewoon zijn den *subjunctivus* te noemen, helpt evenals in het Latijn, haar uitdrukken. *Geve God b. v. dat dit nimmer gebeuren moge!* — Onze geheele *subjunctivus* wordt echter maar op eene zeer gebrekkige wijze in den vorm onzer *conjugatie* van den *indicativus* onderscheiden. Dikwerf zijn wij dus verplicht, dien *modus* door het langwijlige *laat mij, hem of ons, of wel dat wij, enz.* aan te duiden. Dus wordt het korte latijnsche *legam* in onzen stijl *laat mij lezen, of dat ik leze*, en het even beknopte *legar* gaat bij ons in het veel langere *laat mij gelezen worden over*. Waarlijk eene sleepersvracht van woorden voor een enkel denkbeeld! Soms echter drukken wij den *subjunctivus* zeer kort uit. *Hij ga en keere nooit!* wedijvert in beknoptheid met het latijnsche *abeat ille et nunquam redeat!* Zoo bezigde DE DECKER in *hebbe* voor *heeft* zulk een' *subjunctivus*, toen hij vóór een paar honderd jaren reeds zeer verstandige denkbeelden over het lijfstraffelijke recht toonde te hebben, en aldus zong:

*De boosheyd, die verhard voor stael en wykt noch stroppen,
En sal om vier of rad niet afstaen van het quaed;
't Gerecht HEB' slechts den hals te kerven of te stoppen!
't Riekt eenigsins na wreed, al wat daer boven gaet.*

Het veelvuldig gebruik, dat men in het Latijn van den *subjunctivus* maakt, iets, waardoor het zelfs moeijelijk wordt in

den latijnschen stijl alle feilen te dezen aanzien te vermijden, wordt door ons op verre na niet overal nagebootst, en kan zulks ook niet gedaan worden. Zoo drukken de Grieken door hun partikeltje *av* insgelijks verscheidene *nuances* of schaduwingen van denkbeelden uit, die soms moeilijk in den stijl der nieuwere talen te behouden zijn. Ook de Franschen bezigen dikwerf in hun' stijl den *subjunctivus*, waar wij hem niet, ten minste door geene verandering van conjugatie, aanduiden. De aanmerking echter van den Heer BILDERDIJK, dat wij vaak de kracht van dien *modus* door eene veranderde schikking der woorden uitdrukken, ja, dat misschien dit het eenige rechte kenteeken van den *subjunctivus* bij ons is, heeft veel waars in zich.

§ 88.

Onze *infinitivus* is, eigenlijk gesproken, geen *wijze*. Hij komt in onze volzinnen, even weinig als het deelwoord, als gezegde voor, en ondergaat dus niet de vormverandering, welke de *wijze der werkwoorden* uitmaakt. Het werkwoord dan, in die zoogenaamde wijs, vordert in vele gevallen altijd het voorzetseltje *te* voor zich, evenals hiertoe in het Hoogduitsch *zu*, in het Deensch *ad* en in het Engelsch *to* moet dienen, welk laatste zelfs altijd bij de bloote aanhaling van een werkwoord gebezigd wordt. B. v. *zijn of niet zijn, dat is de vraag*, zal in de engelsche taal luiden: *to be or not to be, that is the question*. Niet onbelangrijk voor het overige is het te onderzoeken, wanneer wij in onzen stijl het partikeltje *te* voor den *infinitivus* bezigen, (in welk geval hij *infinitivus obliquus* of de gebogene onbepaalde wijze genoemd wordt) en wanneer wij het weglaten, dat is, den zoogenaamden *infinitivus rectus* of de rechtstreeksche onbepaalde wijze, gebruiken. Als DE DECKER b. v. van zekeren gierigaard zingt:

Als Almo gisteren sich selven op wou knoopen,

Hy schroomde seven groot te spillen aen syn keel;

Dat was de prys des strops; neen (sprak hy) 't is te veel!

*Neen seker, 't lust my niet de dood soo dier te koopē !
 't En mocht den vrek (soo 't schynt) van 't hart niet, dat zyn dood
 Syn erfgenaem sou staen op ses of seven groot.*

Waarom volgt hier dan op *schroomde*, en op 't *lust mij* de *infinitivus* met *TE*, terwijl achter *wou* en *zou* geen *TE* zich bespeuren laat? Waarom schrijft men: *ik wilde wel komen*, maar *ik wenschte wel TE komen*, en wat dergelijke verschillende spreekwijzen meer zijn? Bepaalde vormen van conjugatie voor hetgeen men in het Latijn *gerundia* noemt, zijn onzer taal even vreemd, als zij zulks in het Hoogduitsch, Engelsch, Fransch enz. zijn. Wij nemen in dezen de toevlucht tot onzen *infinitivus obliquus*, dat is, de onbepaalde wijze met *te* er voor, en voorts met omschrijvingen met *om*, *in*, *door* enz. Dus heet het latijnsche *cupidus discendi* bij ons *begeerig om TE leeren*, of ook wel zonder *om*, *begeerig TE leeren*. In enkele uitdrukkingen hebben wij iets, dat naar een *gerundium* in *DI* gelijk, b. v. *des schrijvens gedachtig zijnde*, in het Latijn: *scribendi memor*, schoon *schrijvens* hier echter wel meer de tweede naamval van den als substantief gebruikten *infinitivus schrijven*, *het schrijven*, zijn zal. Voegt er bij *etens*, *vechtens*, *stervens lust*.

Het latijnsche *supinum* laat zich in den nederlandschen stijl ook niet anders, dan door omschrijving met voorzetsels uitbeelden, b. v. *turpe dictu*, *schandelijk om TE zeggen*.

§ 89.

Terwijl wij van den *infinitivus* of de zoogenaamde onbepaalde wijze spreken, dienen wij ook met een woord van onze *participia* of deelwoorden te reppen, die men in zeker opzicht als adjectivale werkwoorden of verbale adjectieven beschouwen kan. Wij hebben er twee, voor welke wij in onze conjugatie bijzondere vormen hebben, namelijk één *participium praesens activum* en één *participium praeteritum*. Het eene heeft betrekking tot den tegenwoordigen, en het andere tot den ver- of voorledenen tijd. Van de eerste soort is b. v.

lezend, schrijvend, hoorend enz. Wij zien het laatste in HUYGENS' fraai punt dicht op eene wieg:

Wy woelen sonder end voor kinderen en erven,
 En 't gaet ons in 't gewoel, gelijk 't GEWIEGHDE kind;
 Wy woelen ons in slaep door allerlei bewind,
 En vallen moë daer heen met d' oogen toe en — sterven!

Door middel der hulpwerkwoorden kunnen wij echter nog meer tijden van het *participium* aanduiden, b. v. het *perfectum activi* (of den voorledenen tijd van het bedrijvende werkwoord) *gelezen hebbende*; het *futurum activi* (of den toekomenden tijd van ditzelfde werkwoord) *zullende lezen*; het *praesens passivi* (of den tegenwoordigen tijd van het lijdende werkwoord) *gelezen wordende*; het *futurum passivi* (of den toekomenden tijd van het lijdende werkwoord) *gelezen zullende worden* en dergelijke. Al deze *participia* komen in onzen stijl voor, ten welken opzichte deze dien onzer hoogduitsche taalbroederen overtreft, als welke laatstgemelden den zin dezer deelwoorden tegenwoordig meest door omschrijving met conjunctiën of voegwoorden aanduiden. B. v. *De courant gelezen hebbende, ging hij heen*, zal in het Hoogduitsch luiden: *Als, of nachdem er die Zeitung gelesen hatte, ging er fort*, d. i. *Toen, of nadat hij enz.* — *Hij, in het volgende oogenblik reeds zullende vertrekken, had daar geen' tijd toe*, heet er: *Er welcher im folgenden of im nächsten Augenblicke schon abreisen würde of sollte, of im Begriff stand abzureisen, hatte dazu keine Zeit*, d. i. *Hij, welke vertrekken zoude enz.* Insgelijks: *de verhandeling, dezen avond gelezen zullende worden, zal u voorzeker wel bevallen*, dient men te vertalen: *Die Abhandlung, welche man diesen Abend lesen wird, wird Ihnen (Euch, Dir) ohne Zweifel gefallen*, d. i. *De verhandeling, welke men lezen zal enz.* Maar dit *gelezen zullende worden* klinkt ook bij ons reeds stroef. De bij ons echter dikwerf voorkomende wel-luidende participiën *zijnde, wordende, hebbende, geweest zijnde*, verschijnen in den tegenwoordigen hoogduitschen stijl ook maar zeer zelden, iets, waardoor die stijl soms minder afwis-

seling heeft, dan de onze. Wij toch kunnen zoowel zeggen b. v. *deze koning*, ZIJNDE een der grootste vorsten enz. als: *deze koning*, WELKE een der grootste vorsten is of was. Den Hoogduitscheren staat slechts het laatste ten dienste, of wel zij moeten zijnde onvertaald laten en zeggen: *Dieser König, einer der grössten Fürsten u. s. w.* Wat den Franschen betreft, zij hebben voor ons zijnde wel hun *étant*, dat zij veel gebruiken, maar voor ons wordende ontbreekt hun het eigenlijke woord. Trouwens, het geheele werkwoord *worden*, wel te verstaan als hulpwerkwoord beschouwd, derft men in der Franschen stijl. Ons nederlandsche *ik* word *geslagen*, laat zich niet anders vertalen, dan door *men slaat mij, om me bat; daar je suis battu* dubbelzinnig is, en eigenlijk beteekent: *ik BEN geslagen*. In dit laatste nu ligt het denkbeeld van den tegenwoordigen tijd niet meer geheel zuiver opgesloten, maar het smelt reeds weg in dat van den voorledenen. Het fijne onderscheid, 't welk er dus heerscht tusschen *worden* en *zijn* in den volgenden zin: *ô hemel, hoe gelukkig voel ik mij! Ik word van het engelachtigste schepsel ter wereld bemind; ja, ik BEN er teederlijk van bemind*, laat zich in het fransche *passivum* slechts op ééne en dezelfde wijze uitdrukken. *O ciel, que je me sens heureux! Je suis aimé de la créature la plus angelique du monde. Oui, j' en suis aimé tendrement!*

Het ware voor onzen stijl slechts te wenschen, dat zich onze participiën, en evenzeer onze adjectieven, wat nauwkeuriger declineeren lieten; maar in dat opzicht kan dikwerf geen marmeren standbeeld onbuigzamer zijn. *Indeclinabile participium!* mag men boertenderwijze er al vrij dikwerf van uitroepen, evenals DE DECKER zulks doet ten aanzien van het latijnsche woord *cornu* (een hoorn) in het geestige en bijtende puntdicht, waarin hij, naar verdienste, de onnatuurlijke huwelijken tusschen ouderdom en jeugd bespottelijk maakt:

Soekt gy een jonge vrouw, nu grys en oud van jaren?

Ey, leert eens, beste man, uw letterkunst verstaen!

INDECLINABILE CORNU! roept Prisciaen:

Ook weynig gryserden syn dat gevaer ontvaeren.

Ons *hebbende* is schier altijd *hebbende*, ons *wordende* blijft al veeltijds *wordende*, ons *zijnde* blijft *zijnde*, of het op een' man, dan wel op eene vrouw sla, of het in het enkel-, dan wel in het meervoud, of het in den *nominativus*, dan wel in een' der overige naamvallen geplaatst zij. In conjunctieve stellingen, gelijk men het noemt, hebben echter de participiën wat meer buigingskracht. Men kan toch zeggen: *een lezend man, eene lezende vrouw*, en in den *dativus* of *accusativus*: *ik heb dien zoo luid schreeuwenden jongen eenige oorvijgen gegeven*. Evenzoo kan het *participium praeteritum* of *passivum* het mannelijke en vrouwelijke geslacht, benevens het onderscheid tusschen dezen en genen naamval en wat dies meer zij, kenmerken door het al of niet bezigen der *e*, der *n* enz. *Een belezen man, eene belezene vrouw*. Ten gevolge van het stroeve en onbuigzame onzer participiën valt het moeilijk in onzen stijl de veelvuldige en schoone constructiën met *participia*, die men bij de Romeinen en vooral bij de Grieken aantreft, zonder dubbelzinnigheid overal na te volgen.

§ 90.

Ten aanzien van de aantoonende wijze of den *modus indicativus* valt er weinig op te merken. De ontvouwing van heur aard behoort in het wijsgeerig overzicht der taal in het algemeen. Bekend is het, dat wij in vragende zinnen den persoon achter het *verbum* plaatsen en indiervoege de vraag aanduiden. Dus zeggen wij: GOD STELDE tot richtsnoer; maar als JEREMIAS DE DECKER vraagt: wat? krijgt het substantief *God* eene andere plaats:

*Al wat gy, Pansa, sots of sondigs hebt bedreven,
Dat schryft gy 't noodlot toe en schuyft de schuld op God;
Maer seg: wat STELDE GOD tot richtsnoer van uw leven,
Syn heymelyk besluit of openbaer gebod?*

In den latijnschen stijl is men tot zulk een plaatsen van het substantief bij vragen juist niet verplicht. Doet men het

echter, dan hecht men tegelijkertijd dikwerf het artikeltje *ne* of iets soortgelijks aan het werkwoord. *Quid puer Ascanius? Superatne et vescitur auris?*

De Franschen hebben schijnbaar in hun' stijl iets soortgelijks door de bijvoeging van hun *t. Il viendra* beteekent *hij zal komen*, maar *viendra-t-il?* zal *hij komen?* Die *t* schijnt echter meer welluidendheidshalve ingelascht te worden.

Van den *imperativus* of de gebiedende wijze valt hier ter plaatse niets bijzonders te zeggen. Over hare personen spreken wij nader. En zoo moge dit ter loops aangestipte over onze wijzen of *modi* in het algemeen voor dit handboek voldoende zijn. Wij zullen hier nog eenige vragen laten volgen, die naar believen vermeerderd kunnen worden en bij wier beantwoording men verschillende punten, tot dit geheele onderwerp betrekking hebbende, aanroeren kan.

1) Wat is eigenlijk de grondslag van hetgeen men in de talen de wijzen of *modi* van een werkwoord noemt? Tot hoeveel soorten laten zij zich eigenlijk brengen? Zou men bij ons ook niet van eene *vragende wijs* en van meer andere kunnen spreken?

2) Wanneer moet men den *subjunctivus* of de *aanvoegende wijze* in onzen stijl gebruiken, en in hoever is hij in onzen stijl door de *veranderde stelling der woorden kenbaar?*

3) Is het noodzakelijk, dat men hem juist door den *vorm der conjugatie* aanduide in zinnen, als daar zijn: *Gave God, dat de arme bloed zulks maar WISTE! Ik weet niet, of 's mans dikke buik hem, bij zijn verzoek om Huzaren-Officier te worden, wel tot aanbeveling ZULLE verstrekken. Hij stond er in beraad over, of hij aan het meisje al, dan niet, een' zoen MOESTE geven. Ik twijfel er aan, vriend Surdus, of gij mij wel zonder uw horentje HOORET. Indien gij ooit keizer van Turkijen WORDET, maak mij dan uw grootvizier, lieve heer Knikker! Moet hier wiste, zulle, moest enz. geschreven worden? En in alle soorten van stijl?*

4) Voor zoover wij al meenen mochten den *subjunctivus* door een' onderscheiden vorm van conjugatie te kunnen en moeten aanduiden, kan dan de welluidendheid soms ook vorderen, dat wij in den stijl den vorm van den *indicativus*, in stede van dien des *subjunctivus*, bezigen?

5) Moet men zeggen *ik weet niet, hoe laat het zij*, of *hoe laat het is?*

6) Bij den Heer van Zuylichem vinden wij het volgende punttdicht

*Heb ick te veel gepraet en langer, als 't behoort,
 Vergeef het my, sei' Job: 'k zal beter leeren leven
 En korter webben weven;
 Job, seid' ick: LATEN WY malkanderen vergeven,
 Ghy hebt my niet gestoort,
 Hebt ghy heel veel geklapt, ick heb heel niet gehooft.*

Moet men zeggen LATEN WIJ of LAAT ONS *elkander vergeven*? Eene vraag, waarover, zoo dan al geen onschuldig bloed, echter veel onschuldige inkt vergoten is!

7) De Franschen zeggen: *Il n'y a pas un seul homme à qui je PUISSE parler sur cette matière importante.* Moeten wij hier ook zeggen: *Er is niemand, wien ik over deze zaak spreken KUNNE?*

8) Is in sommige gevallen, waarin onze *infinitivus* of onbepaalde wijze, in plaats van het latijnsche *participium passivum* op dus uitgaande, b. v. *amandus*, *legendus*, gebruikt wordt, deze al dan niet declinabel? Moet men schrijven: *de te behandelen zaken, oude Heer!* zullen wij dezen avond onder een pijpje wel afdoen, of de te behandelene? Wat is het gevoelen van de Heeren BILDERDIJK, KINKER enz. hieromtrent?

9) Moet men schrijven: *ja, lieve vriend! Ik heb het genoeg pogen te doen, maar het heeft mij niet willen gelukken* Met dat al verdien ik, dunkt mij, een weinige lof, een korrellje wierooks. De goede Ouden zeiden: al ontbreken ook de krachten, de wil is toch te prijzen. — Moet hier staan: *ik heb POGEN* of *ik heb GEPOOGD?* enz.

10) Waarom zegt men *ik wil schrijven, en ik wensch TE schrijven?*

11) Moet men zeggen: *ik heb getracht, hem TE ontmoeten* of *OM hem TE ontmoeten*; het is de plicht van een braaf man, zijn vaderland van dienst TE zijn, of *OM zijn vaderland van dienst TE zijn?* enz.

12) Waardoor moet de betrekking van het *participium* tot de andere deelen van een' zin in onzen stijl voornamelijk aangeduid worden, en wat volgt hieruit ten aanzien onzer woordenschikking, in vergelijking van die der Ouden?

13) ALLARD HULSHOFF zegt ergens: *Het begeerig oog wandelt over den golvenden voorraad van rijpende koornairen op gebogene halmen — het wandelt over zandige vlakten, afgemetene grasperken, veelkleurige zaailanden en donker groene bosschen, zich spiegelende in het water, tot dat het oog zich bepaalt in een blaauwend verschieft, 't welk ons in het geheel iets schoons doet bezeffen, dat wij niet kunnen uit-*

leggen. Zeer fraai! Waarvoor moet men zich echter bij zulke constructiën met participiën wachten?

14) VONDEL zingt: *Zoo klaer als glinsterende ijs. Is dat goed?*

15) Welk onderscheid moet men in den stijl maken tusschen uitdrukkingen als *de bedrieger bedrogen, de bedrogen bedrieger, en de bedrieger, bedrogen?*

16) Wat kan men in den volgenden zin gispn: *Ik zoude genoodzaakt zijn geweest den ongelukkige in het bosch te hebben moeten laten omkomen, daar de felle koude mij het vermogen benam, om iets meer te kunnen bijdragen tot zijne redding, ware nog niet in tijds een landman ter hulpe toegeschoten. Deze menschlievende boer voerde ons naar zijne woning, die ik echter wel wat gemakkelijker en warmer te zijn gewenscht had.*

17) JEREMIAS DE DECKER, op de kerkelijke en wereldlijke beroeringen van zijn' tijd doelende, zingt:

*Och of de priesteren en prinszen wilden vragen,
Gelyk als Christus eer gevraegt heeft aan de syn:
Wie zegt men, dat ik ben? elk sou zich beter dragen;
Elk trachten matiger, niet magtiger te zijn.*

De Dichter bezigt hier *dragen* voor *gedragen*, zooals men *lukken* voor *gelukken*, *wennen* voor *gewennen* zegt. Zouden indiervoege alle *verba*, welke geen *ge* voor zich hebben, het oudtijds hebben gehad, gelijk *VERWER* wil?

18) Dezelfde *VERWER* haalt den titel aan van een plakkaat, door *KAREL DEN VIJFDE* ten jare 1522 uitgevaardigd, welks opschrift aldus luidt: *Ordonnancie ende Edict, dat men geene Leeke of Wierlijke personen en vermag te daghene, betrekkenē, of andersins te moleslerene in 't Geestelijk Hof om actien personele, reële, mixte ende civile etc. nogte bij den selven Hove geene provisien in gelyke saken te decernerene.* Almede hierop grondvest *VERWER* zijn gevoelen, dat onze *infinitivus* in den regel oudtijds op *ne* uitging. Wat valt van dit gevoelen te zeggen? In hoever gaat het door? enz.

19) Moet men den *imperativus*, dan wel den *infinitivus*, als den grondslag van ons geheele werkwoord aanzien?

Enz. enz.

*Over de tijden onzer werkwoorden, en hetgeen te hunnen
aanzien in een' goeden nederlandschen stijl
valt waar te nemen.*

§ 91.

De werking, door een *verbum* uitgedrukt, kan met betrekking tot den tijd op verschillende wijzen gedacht worden, en wel hoofdzakelijk, als iets tegenwoordigs, als iets voorledens, of als iets toekomstigs. *Dreyfach*, dus luidt de spreuk des wijzen CONFUCIUS bij SCHILLER:

*Dreyfach ist der Schritt der Zeit,
Zögernd kommt die Zukunft hergezogen,
Pfeilschnell ist das Jetzt entflogen,
Ewig still steht die Vergangenheit.*

Het verledene en toekomstende laten zich echter weêr in verschillende wijzigingen denken, ten gevolge waarvan de werkwoorden niet alleen een' voorleden' en een toekomstenden tijd (*perfectum et futurum*), maar ook een' onvolmaakt en een meer dan volmaakt voorleden', een' toekomstig voorleden' en wat dies meer zij, hebben kunnen. Het ontbreekt onzer taal niet aan het vermogen, om zulke onderscheidene tijdpunten in den stijl behoorlijk uit te beelden. Met dat al kunnen wij zulks niet met die beknoptheid, eenvoudigheid en gemakkelijkerheid doen, waarmede het in de oude talen plaats heeft. De grieksche taal b. v., welke in haar grammatikaalsamenstel voor eene der volmaaktste gehouden wordt, heeft in den *modus indicativus* van eenige harer actieve werkwoorden, soms tot acht tijden toe, welke zij in de conjugatie door verschillende eindklanken kan aanduiden, zonder dat zij tot hulpwerkwoorden of *verba auxiliaria* de toevlucht behoeft te nemen. Op zulk een' rijkdom kunnen wij niet bogen, ja, wij bezitten, evenals de Hoogduitschers, Engelschen, Denen en meer andere hedendaagsche volkeren, in den grond slechts twee *tempora* of tijden, waarbij wij geene *verba auxiliaria* noodig heb-

ben, het *praesens* namelijk of den tegenwoordigen, en het *imperfectum* of den onvolmaakt ver- of voorledenen tijd. Zoo- dra wij het *perfectum* of den voorledenen tijd moeten uitdruk- ken, laat onze conjugatie ons in den steek, en daar, waar men in het Latijn eenvoudig weg *Implevi* zoude zeggen, moet JEREMIAS DE DECKER, ter aanduiding des *perfectums* van *ver- vullen*, bij het werkwoord *hebben* hulp zoeken, wanneer hij in zijn punt dicht op Amerika dit werelddeel volgenderwijze al sprekend invoert:

*Dat ik voor 't vierde deel der wereld word gegroet ,
Dat stond, dat staet my noch op vryheid, goud en bloed.
't Waer bter onberucht en onberocmt gebleven ,
Als sulc een' roem gekocht voor vryheid, goud en leven ;
IK HEB Euroop met goud en silver sonder maet ,
Tot berstens toe VERVULT, maer leyder! niet versaect'*

Eenzoo arm zijn wij, wat het *plusquamperfectum* of den meer dan volmaakt voorledenen tijd, gelijk mede het *futu- rum*, betreft. Waar men toch b. v. dit laatste in het Latijn eenvoudig uitdrukken zoude door *erit*, moet bij ons het *auxiliaire zullen*, bij *zijn*, den zoo even gemelden dichter uit den nood helpen, als hij zingt:

*Gebruyk uw goed so mild, als of gy stond op 't scheiden ,
Soo spaersaem desgelycx, als had gy lang te beyden!
Soo wie dit beyde weet, en bey betrachten wilt,
SAL na gelegtheyd bey spaersaem SYN en mild.*

Een zoodanig *futurum* of toekomenden tijd, als hier voorkomt, noemen de taalkundigen een *futurum absolutum*, dat is een' buiten andere betrekking gedachten, rechtstreeks toekomenden tijd. Men heeft echter ook een *futurum*, hetwelk men *exac- tum*, dat is, vervlogen of ten einde gelooopen noemt, als in hetwelk het denkbeeld des toekomenden met dat van het voor- ledene in verband genomen wordt en met dit laatste samen- melt, of wel, waarin men zich iets toekomends, als reeds

werkelijk gebeurd en dus als voorleden denkt. De uitdrukking b. v. : *Zie dat lieve kleine meisje eens ! Hoe heerlijk ZAL dat rozenknopje eens PRIJKEN !* wijst ons op de zuivere toekomst ; maar zegt men : *Helaas ! ook de schoonste roos ZAL eens UITGEBLOEID HEBBEN*, dan worden wij gewezen op eene toekomst, die zich voor onze verbeelding, als in den schoot van het voorledene weggezonden, voordoet. Dat bij deze laatste soort van het *futurum* een dubbel hulpwerkwoord, *zullen en hebben*, noodig is, ziet men uit het aangehaalde voorbeeld. De Franschen gaan hierin, en wat het uitbeelden des *futurums* in het algemeen betreft, zeker beknopter te werk, dan wij. In de hoogstverhevene versregels b. v. van RACINE, die het mij vergund zij hier in hun geheel in te lasschen, en waarin van God gezongen wordt :

*Que peuvent contre lui tous les rois de la terre ?
 En vain ils s'uniraient pour lui faire la guerre ;
 Pour dissiper leur ligue , il n'a qu'à se montrer ;
 Il parle , et dans la poudre il les fait tous rentrer ;
 Au seul son de sa voix la mer fuit , le ciel tremble ;
 Il voit comme un néant tout l'univers ensemble ,
 Et les faibles mortels , vains jouets du trépas ,
 Sont tous devant ses yeux , comme s'ils n'étaient pas.*

drukt *s'uniraient*, dat is, zouden zich verbinden, in een enkel woord het zoogenaamde *imperfectum* des *futurums* uit, tot welks aanduiding wij altijd twee woorden noodig hebben. — En zoo is *j'aurai bientôt fini* ook al zoo kort als ons : *ik zal schielijk geëindigd hebben*. In enkele gevallen beelden wij ons *futurum* uit door *staan*, gelijk de Franschen door *gaan*, welk *gaan* echter bij ons ook niet geheel ongebruikelijk is. *Hy STAAT spoedig te vertrekken*, b. v. wil (gelijk *hy STAAT op zijn vertrek*) zeggen : *hy ZAL spoedig vertrekken*, evenals deze betekenis ligt in der Franschen : *il va partir tout à l'heure* ; of *bientôt*. Wij echter maken slechts zelden gebruik van deze wijze, om het toekomende aan te duiden. De Franschen integendeel zeer veel, en zulks in den deftigsten schrijffrant. RACINE (de zoon) zingt b. v. :

*La terre, le soleil, le temps, tout va périr,
Et de l'éternité les portes vont s'ouvrir.*

Het platte *ik sta je te zeggen*, is slechts in den mond van Israëlieten dragelijk.

Het Hoogduitsch heeft eene fijne verscheidenheid voor zijnen stijl in de tweederlei hulpwerkwoorden, waarmede men in die taal het *futurum* vormt, *werden* namelijk en *sollen* (gelijk bij de Engelschen *to shall* en *to will*). Het eerste drukt ons gewone *zullen* uit, het tweede ons *zullen* op een' gebiedenden toon uitgesproken, en den *imperativus* of iets soortgelijks vervaagende. *Vervloekte kerel! gij zult u op het oogenblik van hier pakken, of gij zult mijn' spaanschen rotting op uw' rug voelen*, letterlijk vertaald, in het Hoogduitsch luiden: *Verfluchter Kerl! Er soll sich in diesem Augenblicke aus dem Staube machen, oder er wird mein Spanisches Rohr auf seinem Rücken fühlen*. Soms treedt *sollen* op eene korte en bevallige wijze in de beteekenis van *moeten* in den hoogduitschen stijl te voorschijn. Bij v. Ach, *Du liebes Mädchen, das solltest Du nicht gethan haben!* of misschien beter, *das hättest Du nicht thun sollen*. (Ach, lief meisje, dat hadt gij niet moeten doen!) Aan dergelijke fijne aanduidingen der gedachten mangelt het der hoogduitsche taal evenmin als der onze. Het werkwoord *mögen* (ons *mogen*) b. v. drukt aardig iets wenschends uit, ook zelfs daar, waar wij Nederlanders er die beteekenis minder aan hechten. Bij v. *Ich möchte ihn heute wohl gesehen haben* of *ich hätte ihn heute wohl sehen mögen*, geeft te kennen: *ik zoude wel gewenscht hebben, hem heden eens te zien*, of korter: *ik had hem heden wel eens willen zien*. In enkele gevallen gebruiken wij ons *mogen* ook op die wijze. *Nun ja, das möchte ich wohl sehen, dass ein solcher Pinsel dieses hübsche Kind bekäme*, zoude zich, ten minste in Gelderland, zeer goed laten vertalen: *nu ja, dat mocht ik wel eens zien gebeuren, dat zulk een druiloor dit aardig meisje kreeg*. En zoo is dat wenschende in het woord *mogen* ook zichtbaar in onze overbekende spreekwijzen: *Mocht dat waar zijn! Mocht ik nog eens zoo gelukkig worden*, enz. De beteekenis van *mo-*

gelijk zijn, kunnen, die in het Hoogduitsch soms ook aan het werkwoord *mogen* gegeven wordt, treffen wij insgelijks bij CATS aan, als hij zingt:

*Dit oude woord duert heden noch :
Men doet geen voordeel met bedrogh ;
Die binnens jaers wil alles vangen ,
Die MOCHT wel voor den winter hangen .*

dat is, die zoude mogelijk wel eens vóór den winter ter galge kunnen gaan, *der möchte vielleicht vor dem Winter gehenkt werden.*

Gelijk voor het overige de hoogduitsche stijl niet onbevalig het zoo even aangehaalde *mögen* weet te bezigen, bedient men zich ook soms op eene fijne wijze in die taal van het woord *dürfen* (ons *durven*), in den zin van *kunnen, mogen, behoeven* en in meer andere beteekenissen. *Das dürfte vielleicht wohl nicht lange ausbleiben, lieber Freund!* beteekent: *dat zoude wel niet eens lang achterwege kunnen blijven, lieve vriend!* of *dat konde wel eens niet lang enz.* Zoo ook: *Sie dürfen es nur sagen: gj behoeft het slechts te zeggen. Darüber darf man sich gar nicht wundern: daarover behoeft men zich geheel niet te verwonderen of moet men niet verwonderd staan.*

Terwijl wij slechts één *imperfectum* hebben, bezitten de Franschen er twee, b. v. *je faisais* en *je fis*, iets, waardoor de fransche stijl in verscheidenheid wint, maar in eenvoudigheid en gemakkelijkheden verliest. Moeilijk is het voor een' vreemdeling, het onderscheid tusschen deze twee *praeterita* wel in acht te nemen, te meer, daar de fransche taalkundigen zelve het over dit stuk niet altijd eens zijn. Gepast bezigt RACINE slechts ééne soort van *imperfecta* in de treffende en bijbelsch-verhevene dichtregels, met welker aanhaling men mij veroorlove het slot dezer § te versieren.

*J'ai vu l'impie adoré sur la terre :
Pareil au cèdre, il cachait dans les cieux*

*Son front audacieux ;
 Il semblait à son gré gouverner le tonnerre ,
 Foulaît aux pieds ses ennemis vaincus ;
 Je n'ai fait que passer : il n'était déjà plus.*

§ 92.

In den *imperativus* of de gebiedende wijze hebben wij (zoo wij niet tot hulpwerkwoorden de toevlucht nemen) slechts ééne tijd, den tegenwoordigen of het *praesens* namelijk. — Hieraan schijnen wij ook genoeg te hebben, omdat het gebieden, aanraden, verzoeken en wat dies meer zij, dat door den *imperativus* kan worden uitgedrukt, over het algemeen altijd in het tegenwoordige plaats heeft. Als toch DE DECKER tot SABELLUS zingt:

*Opdat de lusten let' den sinnen smaken mogen ,
 Herhaelt se niet te dik , maar toomt uw tochten in !
 Onmatig licht , Sabell , baert schemering van oogen ,
 Onmatig sinvermack verdoovinge van sin.*

drukken zijne *imperativi* herhaalt en toomt eene werking uit, die op het oogenblik zelf reeds begiinnen kan. In enkele gevallen echter laat zich het tijdpunt des gebiedens schijubaar ook tot het voorledene uitstrekken; ten minste, de Grieken hebben in hunnen *imperativus* ook een' voorleden' tijd. In den grond echter kan de *imperativus* niet wel tot iets voorledens betrekking hebben. Men kan zeggen: *vertrek*, maar nimmer, *zijt vertrokken!* De mensch moge het tegenwoordige en zelfs het toekomstige eenigermate beheerschen kunnen, het voorledene spot met al zijne bevelen en wenschen, weshalve ook het spreekwoord te recht luidt: gedane zaken nemen geen' keer. Des te nauwer echter grenst de *imperativus* aan het toekomstige, weshalve dan ook de vorm des *futurums* dikwerf voor dien des *imperativus* gebezigd wordt. *Gij ZULT niet stelen, gij ZULT geen valsche getuigenis afleggen tegen uwen naaste, heeft den zin van: Steel niet! Leg geen valsche getuigenis af!*

en welke de verdere voorschriften der Tien Geboden zijn mogen, die de Heer *van Zuylichem* in de twee volgende regels vervat heeft :

*Bidt God alleen, Geen beeld, Spaert Gods naem, Viert zijn rust,
Eert Ouders, Moordt, noch Boelt, noch Steelt, noch Lieght, noch
Lust.*

§ 93.

In onzen zoogenaamden *subjunctivus* of de aanvoegende (onderstellende, ondergeschikte, afhankelijke, verbindende) wijze valt het niet gemakkelijk, het *praesens* en het *imperfectum* altijd naar der Latijnen wijze door eene verandering in de *conjugatie* aan te duiden. Wil men b. v. na de zoogenaamde indirecte vraag, evenals in het Latijn, zoo ook in onzen stijl, den *subjunctivus* laten volgen, (hoewel ik niet geloof, dat dit anders dan welluidendheidshalve of tot bevordering der deftigheid behoeft te geschieden, en even goed nagelaten kan, ja, dikwerf moet worden) dan kunnen wij dit tamelijk wel doen in de drie eerste personen van het *praesens* of den tegenwoordigen tijd, en zeggen b. v., in den *indicativus*: *ik schrijf, gij schrijft, hij schrijft*; maar in den *subjunctivus*: *ik schrijve, gij schrijvet, hij schrijve* (*). *Ik weet niet, of mijn vriend in dit uur al, dan niet schrijve*; *nescio, num meus amicus hac hora scribat, nec ne*. Maar de onluigzaamheid der drie overige personen van het *praesens* laat geene soortgelijke uitbeelding des *subjunctivus* toe. *Scribant* b. v., is in onderscheiding van *scribunt*, in onzen stijl niet over te brengen. Gelukkig wordt echter de *subjunctivus* door verandering van woordenschikking bij ons aangeduid. In de zoogenaamde zwakke werkwoorden kan ook alleen deze inversie het *imperfectum* des *subjunctivus* uitdrukken. Stellen wij eens, dat men in het

(*) Schoon deze bijvoegende *e* nog een geheel willekeurig teeken is, en bij onze vroegere schrijvers zoowel in den *indicativus* als in den *subjunctivus* gebruikt wordt.

Latijn zeide: *audiebat ille quidem, sed non intelligebat, quid tunc audiret*, zouden wij dan dien *subjunctivus audiret* wel in onze taal op dezelfde wijze kunnen vormen? Volstrekt niet! Want in ons *hij hoorde wel, maar hij verstond niet, wat hij toen hoorde*, is het laatste *imperfectum hij hoorde* (in het Latijn *audiret*, of wel *audivisset*) geheel en al gelijk aan het eerste (in het Latijn *audiebat*), en ook niet anders te maken. Wel echter is ook hier bij ons de inversie duidelijk. In de sterke werkwoorden zoude men, des nood, eene *e* achter het *imperfectum* van den *subjunctivus* plaatsen kunnen, om het, ook als wij geene inversie hadden, van dat des *indicativus*, of der aantoonende wijze, te onderscheiden; maar het gebruik brengt dit zelden mede. *Ik wist niet, of hij riep, schreef, sloeg* enz. klinkt zonderling, ofschoon het waar zij, dat men wel eens zegt: *Och, of zulks niet achterbleef! Gave de goede God, dat hij zich wel gedroeg! dat de Koning zulks dede!* De hier bijgevoegde *e* is dan echter of een teeken van hetgeen men den *optativus* of de wenschende wijs zou kunnen heeten, of bloot een aanhangsel van welluidendheid en deftigheid. Kortom, een *subjunctivus*, aangeduid op de wijs der Latijnen en Grieken, is, als reeds gezegd werd, bij ons meestal een ijdel droombeeld.

§ 94.

De *infinitivus* of de zoogenaamde onbepaalde wijze levert voor onzen stijl, met behulp meerendeels echter der hulpwerkwoorden, een *praesens*, een *perfectum*, een *plusquamperfectum* — schoon zelden voorkomende — een zoogenaamd *futurum absolutum*, en een *futurum exactum* op. Men vindt de meesten in den volgenden zin: *Ik beloofde u mijn' zoon te zullen schrijven; maar, na zulks gedaan te hebben en veel moeite daarmede te hebben gehad, zeide mij mijne vrouw, zulks nimmer te zullen hebben toegelaten, indien zij het vooraf geweten hadde.* De Franschen zouden in hun' stijl dien zin niet overal kunnen nabootsen, maar van omschrijvingen met *dat* zich moeten bedienen. En ook in den tegenwoordigen hoog-

duitschen stijl zou men al die verschillende *infinitivi* niet wel kunnen bezigen, en dus moeten vertalen, b. v. *Ich hatte Ihnen versprochen, dass ich meinem Sohne schreiben würde; aber, nachdem ich dies gethan, und sehr viele Mühe daran verwendet hatte, sagte mir meine Frau, dass sie es niemals würde erlaubt haben, wenn sie es vorher gewusst hätte; dat is: ik had u beloofd, DAT ik mijnen zoon schrijven zoude, enz.* Tegen eene enkele hebben wij dus eene dubbele wijze van ons uit te drukken.

Voor het zoogenaamde *futurum exactum infinitivi* (zie § 91) bezigen wij in een' goeden stijl, welluidendheidshalve, het *perfectum*. Bij v. *na het boek gelezen te hebben, zult gij mij zijnen inhoud wel mededeelen*, zeggen wij gewoonlijk, in stede van: *na het boek gelezen te zullen hebben*, welk laatste door de ware tijdsbepaling eigenlijk gevorderd zoude worden. Immers de handeling des lezens ligt hier nog in de toekomst. Over onze *participia* of deelwoorden, onze *gerundia* enz. is hierboven reeds gesproken.

§ 95.

Het *passivum*, dat, zooals wij reeds zeiden, bij ons geheel door hulpwerkwoorden gevormd wordt, heeft dezelfde tijden als ons *activum*, welke tijden echter (gelijk die der Franschen, Hoogduitschers, Engelschen en meer andere europeesche natiën) soms eene tamelijke mate van langdradigheid bezitten. Gerekt en sleepend is b. v. ons: *laat hem van haar bemind worden, dat hij van haar bemind worde*, of op zijn kortst: *worde hij van haar bemind*, in vergelijking van het latijnsche *ametur ab illa*. Wij kunnen echter in de tijden van ons *passivum* eenige zeer fijne schaduwingen of *nuances* uitdrukken, die men in den franschen en in den latijnschen stijl mist. Over *ik word geslagen* is reeds gesproken. Maar ook het onderscheid tusschen *ik ben geslagen, ik ben geslagen geworden, en ik ben geslagen geweest*, verliest zich bij de Franschen en Latijnen. *Je suis battu* en *j'ai été battu*, drukt in het Fransch de eer-

ste en de laatste der drie gezegde spreekwijzen uit; maar zonder er een' anderen zwaai aan te geven, is ons *ik ben geslagen geworden* voor een' Franschman niet licht te vertalen. Het dichtst (behalve de omschrijving *on m'a battu*, d. i. *men heeft mij geslagen*) zoude er nog toe naderen: *je viens d'être battu*, letterlijk: *ik kom geslagen te zijn*. — Wat het Latijn betreft, *verberatus sum* zoude men voor: *ik ben geslagen geweest* kunnen gebruiken; maar hoe, in onderscheiding hiervan, *ik ben geslagen geworden* uit te drukken? — Doch, welk verschil is er dan ook, zal men misschien vragen, tusschen *ik ben geslagen*, *ik ben geslagen geworden*, en *ik ben geslagen geweest*? Somtijds weinig of geen, maar somtijds een wel degelijk. Men zal het in den volgenden zin ontwaar worden. *O man, man, wat ben ik daar geslagen geworden! Ik ben op dit oogenblik bijna lam geslagen. Nooit in mijn leven ben ik zoo geslagen geweest.* Het eerste drukt het voorledene half en half uit; het tweede het voorledene, als tegenwoordig of als nog voortdurend beschouwd. Immers *ik ben geslagen*, is in zekeren zin een *praesens*, als *ik ben groot*; maar evenwel drukt het *participium geslagen* tegelijkertijd iets voorledens uit, hebbende *het slaan* namelijk, schoon in de gevolgen nog aanhoudend, echter voorheen reeds plaats gehad. Wat de derde zegswijze aangaat: *ik ben geslagen geweest*, hier treedt het voorledene in zijne volkomene kracht te voorschijn (*praeteritum hic prorsus est exactum, prorsus definitum, circumscriptum* etc.). Dergelijke fijne schaduwingen der denkbeelden, die zich in onze taal laten uitdrukken, verdienen bij de beschouwing van den stijl opmerking. Wien ze hier te spitsvondig mogen voorkomen, verlustige zich aan het einde dezer § met het volgende aardige puntgedicht van HUYGENS:

*Daer twistten een hoop volcks, geleerd en ongeleerd,
Welck 't beste water waer: Mijn' Heeren, seid' een prater,
Het best van allen is, in mijn' sinn, 't regenwater
Door Wijngaerd-hout en in de Sonn gedistilleert.*

iets over de personen in de tijden onzer werkwoorden, en over hetgeen daaromtrent in den stijl valt in acht te nemen.

§ 96.

Ten aanzien van de personen onzer werkwoorden merken wij op, dat wij ons — en zulks in samenstemming met verscheiden andere hedendaagsche volkeren — over de weinige afwisseling beklagen moeten, die er in de uitgangen onzer conjugatie heerscht, om die personen aan te duiden. Hoe gering is het onderscheid toch dier eindklanken, als wij ze met die van het Latijn vergelijken. *Ik bemin, gij bemint, wij beminnen, gij bemint, zij beminnen*, blijft altijd *min, mint, of minnen*, terwijl in het latijnsche *amo, amas, amat, amamus, amatis, amant*, ieder persoon in het enkel- en meervoud een' kenteekenenden en van zijne bureu verscheidenden uitgang heeft. Bij de Hoogduitschers zijn de gelaatstrekken (mag ik het zoo eens noemen) der personen iets scherper geteekend, schoon mevrouw VAN STAEL altijd nog te recht deze en soortgelijke karakteristieke uitgangen der hoogduitsche declinatie en conjugatie dof en klankloos (*des terminaisons sourdes*) noemt. Hoe het zij, voor het oog duiden zij zich toch door verschillende letters aan, en zoo was het oudtijds ook bij ons, toen wij ten minste nog een' tweeden enkelvoudigen persoon bezaten, en ons voornaamwoord *du* nog niet verouderd was. In vorige dagen conjugeerde men, volgens VERWER b. v. *ic heve, du heves, hi hevet, wi heven, gi hevet, si heven*, schoon men op dat voorbeeld van VERWER niet te sterk moet drukken en de tweede persoon ook wel *hevest* en *hebst* luidde (evenals men in het Hoogduitsch nog conjugteert, *ich liebe, du liebest, ich habe, du habest, habst* en bij uitwerping der *b*, waarvan men zich meest bedient, *hast*, enz.) Ten minste zoo gaat de tweede persoon uit bij onzen HUYGENS in de volgende plaats, waarin hij, God aansprekende, aldus zingt:

*Doe waren 't wateren. Nu hebst du 't Vyer ontboden ;
Nu sien wy niet als Boden
Van Broeder en Verwant.*

en wat verder :

*Wy weten , soo du wilt dijn Rekening zien sluyten ,
En , all ontfermen buyten ,
Dijn Rechten sien voldaan ,
Soo hebst du , (hoe vollendt?) noch niet begost te slaen.*

en weêr wat verder :

Du bist gerechtigh , Heer ! enz. enz.

In de zogenaamde slavonische of slawische talen (Russisch, Poolsch, Boheemsch), schijnt de aanduiding der personen door karakteristieke uitgangen tamelijk nauwkeurig en op de leest der oude talen geschoeid te zijn. De zuidelijke en zuidwestelijke talen van Europa, als het Italiaansch, Fransch enz., hebben in hare conjugatie, wat dit stuk betreft, ook nog al eenige afwisseling van eindklanken: b. v. *j' aime, tu aimes, il aime, nous aimons, vous aimez, ils aiment* enz.

Eenige lichte vragen over de tijden en personen
onzer werkwoorden.

1) De hoofdverdeelingen van den tijd zijn het voorledene, tegenwoordige en toekomstige. In welke verschillende betrekkingen tot elkander laten zich deze hoofdafdeelingen nader denken?

2) JUNIUS zegt in zijn *Glossarium Gothicum*: *Tempus praeterlapsum dicitur VERLEDEN vel VOORLEDEN tijd*. Te recht! Waarom kan men evengoed *voorleden* als *verleden* zeggen?

3) Men beschouwt gewoonlijk *ik zoude* als den *subjunctivus* van het *futurum* *zal*. Is dit laatste werkelijk zoo? Of is ons *zoude* meer te beschouwen als een *imperfectum* van het werkwoord *zullen*?

4) HOOFT, den moord, door de Spanjaarden te Naarden gerpleegd, op de meesterlijkste wijze afschilderende, gaat, na ons verhaald te hebben, hoe men de arme stedelingen in de Gasthuiskerk had doen bijeenkomen en toen dien weerloozen hoop den dood aanzeide, aldus voort: *Men rukt de groote poort oopen; leydt eenpaarlyk aan, en schiet af, plompverloren in 't honderdt; met een gillen en schreeuwen, dat yder 'thart deed sluyten; en de hairen te bergh staan. Dat wordt, by die van binnen, schichtig beantwoordt, met een kryten en kermen, zuchten en janken, om steen en staal te vermurwen. 't Kouwde zweet breekt hun uyt. Werwaarts ook zy zich keeren, de wanten staan pal en de doodt in de deur. Voorts vliegghen de vyanden, tot het kerkjen in, als verwoede wolven, den tsaaghenden drom, met deeghen, en daggen op 't lyf. Dat weemelen onder elkandere van een schaare, in zoo eng een' plaats gepakt, dat buytelen in hun eyghen, oft hunner meedeburgheren en spitsbroederen bloedt, dat root- en doodtverwen van troonjen, breeken van gezicht, krimpen van leeden, vlechten van vingeren, wringen van handen, was wel 't grouwzaamste weezen, dat ooit ooght oft oore mogt voorstaan, enz. enz.* Waarom gebruikt HOOFT in den stijl van dit treffend verhaal zoo dikwerf het *praesens*, in stede van het *imperfectum*, en wat valt hieromtrent in het algemeen aan te merken?

5) Welken invloed heeft de weinige afwisseling van eindklanken, die wij ter aanduiding der personen in onze conjugatie hebben, op den nederlandschen stijl in het algemeen?

6) Kan men in onzen stijl het *imperfectum* (den onvolmaakt voorleden' tijd) en het *perfectum* (den volmaakt verleden tijd) onderschillig door elkander bezigen? Is het b. v. hetzelfde, of ik zeg, *HEBT gij dit GEDAAN*, of *DEEDT gij dit?* *SCHREEFT gij dezen morgen aan uwen vader*, of *HEBT gij GESCHREVEN?* *Toen ik mijn' vriend Philomusus heden ONTMOETTE*, *ZEIDE hij mij*, of *HEEFT hij mij GEZEGD?* *Ik HOORDE zoo even veel nieuws in het koffijhuis*, of *ik HEB GEHOORD?* *Leeft die man nog?* *Neen, hij STIERF in 1850*, of *hij IS GESTORVEN?* *Was dat mooie meisje van daag weër op de kermis*, of *IS — GEWEEST?* *Neen, zij WAS er niet*, of *zij IS er niet GEWEEST?* *Hoe, was zij dan ziek*, of *IS zij ziek geweest?* Laten zich over dit spitsvondig onderwerp eenige vaste regels opgeven?

7) Wat onderscheid is er tusschen den franschen stijl en den onzen in het gebruik der *praeterita*?

8) *Moriamur!* kan men kortweg in het Latijn zeggen, in stede van *moriamur nos!* Zoo zingt RACINE ook ergens in het Fransch:

Mourons! De tant d'horreurs qu'un trépas me délivre!

In hoever kunnen wij in onzen stijl ook aldus de personen bij het werkwoord weglaten?

9) HOOFT zegt ergens: *Een jonk paar geburen, te zamen getrouwt, HADDEN gedacht dien avond hunne bruiloft te houden* — Vordert de goede stijl hier *had* of *hadden*? — Elders zegt hij: *Een groot deel der Hoogduitschen LAGH verbrandt in de harnessen op de markt, den eenen arm oft been, den anderen hoofd of schouder af.* — Moet hier staan *lag* of *lagen* verbrand?

10) Kan men ook zeggen: *men hooren, men spreken, men doen* enz. gelijk men bij enkele schrijvers wel vindt, in plaats van *men hoort, men spreekt*?

11) HUYGENS zingt ergens van een' goudsmid:

*'t Is all Goud watter blinckt tot mijnent; maer in schijn,
En in der daet niet all. Leert u hier aen gewinnen
Der menschen uyterlick en innerlick te kennen:
Daer schijnt' er veel door-goud, die maer verguldt en zijn.*

Gedoogt een goede stijl, dat men zegge: *Daar SCHIJNT er, of daar IS er, die zijn*, in stede van: *daar SCHIJNEN er, daar ZIJN er*? enz. Wat is, voor het overige, ons *er* in deze en andere soorten van spreekwijzen?

12) Valt er in den stijl onderscheid te maken tusschen *ik werd* en *ik wierd*?

13) Dezelfde Heer van Zuylichem zingt van een' kuiper:

*Eens was mijn' neeringh goed: nu lightse meest in duygen;
De kladd is in de kunst: dat kan den Haegh getuygen,
En kuypers kuypen voll. Is 't Ambacht niet verklad,
Daer 't meest gepleeght werdt by de beste van de Stadt?*

Volgens de tegenwoordige spelling zoude hier *verklad* en *gepleegd* moeten staan. Zoo ook *werd*, ware dit hier als *imperfectum* te beschouwen. Waarop moet men, wat het bezigen van *t, d, of dt* in de personen onzer *verba* betreft, tegenwoordig voornamelijk acht geven? En waarop grondt zich de schrijfwijze van, b. v. *ik deed, gij deedt, hij deed*, niet *hij deedt*; *ik vind*, en niet

ik vindt, gelijk HUYGENS dit laatste doet in het geestig sneldicht:

*Den Ashoop aen den heerdt kan ick niet beter passen,
Als aen den lauwen hoop van uwe schriften, Jan:
In 't lesen schepp ick wel all wat ick scheppen kan,
En vindt wel hier en daer een Kooltjen, maer meest Assen.*

14) Kan men *gij* *groeide*, *gij* *bloeide*, *gij* *beminde*, *gij* *hoorde* enz. schryven, in plaats van *gij* *groeidet*, *gij* *bloeidet* enz.?

15) Moet men in een' goeden stijl zeggen: *ik en* *gij* *waart*, of *waren* tegenwoordig; *hij en* *gij* *zult*, of *zal* *zulks doen*; *hij en* *ik* *heeft*, of *hebben* *zulks geschreven*; *zij en* *gij* *hoordet*, of *hoorden* *het gerucht*; *Piet en* *Jan* *is* of *zijn* *er geweest*; *ik en* *hij*, of *hij en* *ik*, — maar niet *mijn paard en* *ik*, schoon dit laatste soms goed zijn kunne, volgens den geestigen HUYGENS:

*Wilm seght altijd, MIJN PAERD-EN ICK; —
Al schijnt dat soo wat vreemd te staen,
My dunckt het niet onredelick;
Het Paerd moet voor den Ezel gaen.*

16) Zegt men: *in die zelfde kamer bevond zich ook de Heer N. N. en zijn zoon*, of *bevonden* zich?

17) Men zegt in het Engelsch: *I hope, you will answer me this letter; I hope, you will have left the ship; I hope, you will acknowledge the truth of it* enz., met weglating der conjunctie *that*. Kunnen wij dit ook doen, gelijk velen zulks in hunne brieven gewoon zijn? Kunnen wij ook zeggen: *Ik hoop, gij mij dezen brief zult beantwoorden; Ik hoop, gij het schip verlaten zult hebben; Ik hoop, gij de waarheid hiervan erkennen zult*, en het voegwoord *dat* weglaten?

18) HUYGENS heeft de volgende klank-woordspeling:

*Wat redenen ick sprack, ick hoorde niet uyt Jasje
Als tut, tut, WISJE WASJE:
In 't ende wierd' ick gramm, en stiet hem in een plasje;
Doc seide ick op mijn' beurt, gaet henen, WISS JE WASS JE.*

Men leze in den laatsten regel, duidelijkheidshalve, volgens de tegenwoordige spelling, *wischje*, *waschje!* Voor het overige bezigt de Heer van *Zuylichem* hier, tot één' persoon sprekende, in

den *imperativus* GAAT, in plaats van GA, welk laatste men tegenwoordig wil. Wat valt hieromtrent in het algemeen aan te merken?

19) Bij de weinige declinatie, die er in onze naamwoorden en voornaamwoorden wordt aangetroffen, valt het voor ongeoeffenden dikwerf moeilijk te beslissen, of de gezegde taaldeelen in den *dativus*, dan wel in den *accusativus* staan. Wat toetssteen is hierbij te gebruiken? Is b. v. in de zinsnede, *iemand de latijnsche taal leeren*, het woord *iemand* een *accusativus* (gelijk in het Latijn *docere ALIQUEM linguam Latinam*), dan wel een *dativus*?

20) Moet men zeggen: *Ik heb DEN mannen doen opmerken*, of *DE mannen*?

21) Wat vordert een goede stijl: *nu nieuwe moed geschept*, of *nu nieuwen moed geschept*?

22) Moet men zeggen: *iemand AAN IETS herinneren*, of *iets AAN IEMAND herinneren*? Wat beteekent *herinneren* eigenlijk?

23) Bij sommige werkwoorden bezigen wij nog van tijd tot tijd den *genitivus*. Zoo zeggen wij: *Zich zijner onkunde schamen*; *hij ontfermt zich hareR*; *Gedenk onzer!* — evenals men in het Latijn zegt: *Fudet me HUIUS*; *Miseret me TUI*; *ILLIUS REI non sum memor*. — HUYGENS zingt ook:

*Mog'lick, of 't dien eewigh-trouwen
Syner kudde heugen mocht,
En der geesseling berouwen,
Die se t' onder heeft gebrocht.*

In welke soorten van stijl komen dergelijke woordvoegingen het meest te pas? Enz. Enz. Enz.

*Iets over onze samengestelde werkwoorden en hetgene te
hunnen aanzien in den stijl moet worden in
acht genomen.*

§ 97.

In onze *verba composita* of samengestelde werkwoorden ver-
toont zich de vruchtbaarheid onzer taal in samenkoppelingen
op eene schitterende wijze, gelijk wij dit ook hierboven reeds
ter loops hebben doen opmerken. Inzonderheid kunnen wij,

door de verbinding met voorvoegsels en voorzetsels, van een enkel primitief werkwoord een aantal afgeleide *verba* maken, in welke het hoofddenkbeeld, door het eerste uitgedrukt, op allerlei manier gewijzigd wordt. Dus ontstaan van gaan b. v. *be- door- toe- aan- om- af- op- na- voor- in- rond- ont- mis- ver- over- uit- her- tegen- medegaan*, en welke samenstellingen niet al meer, waartoe men ook nog *voor- bijgaan*, *achternagaan*, *teruggaan* en andere dergelijke brengen kan. Men beproeve eens al deze *composita* even kort en zonder omschrijving in het Fransch te vertalen, en van het werkwoord *aller* (d. i. *gaan*) ook zooveel afleidingen te maken. De gemelde rijkdom van samenstelling blinkt ook uit in het volgende, niet onaardig woordspelende dichtstukje des Heeren *van Zuylichem* aan den drukker van zijn uitnemend gedicht, hetwelk den titel draagt van *Hofwijck*:

*'k Hebb' Hofwijck' uytgedrukt: is 't t' uwent niet te druck,
Verdruckt my in uw' Pers, en helpt ons in den Druck;
My in den druck van eer of oneer, van berispen,
Of prijzen; naer het volck of spreken will, of lispén;
U in den meerder druck van kostelick papier
Als Ketter-vleesch, te sien verdoemen tot het Vier.
Van dusend tegen een, de nadruck sal ons' beurt zijn;
Ick heb 't u ingedrukt: denckt als het sal gebeurt zijn:
De Dichter heeft sijn' plicht uytdruckelick vervult;
Mijn onderdrucken is de dochter van mijn schuld.*

Niet alleen echter vormen wij *verba composita* met behulp van voorzetsels en voorvoegsels, maar ook door middel van substantieven, adverbien en als *adverbia* gebruikte adjectieven. Het is echter soms moeilijk, wat *composita* en wat niet *composita* zijn, te onderscheiden.

De overeenkomst tusschen onze taal en het Grieksch is in het stuk der samenstelling zeer in het oog loopend, gelijk dit in het Hoogduitsch niet minder het geval is. Zelfs hebben de tegenwoordige Hoogduitschers, wat de samengestelde werkwoorden betreft, het veld hunner sprake mis-

schien nog meer bebouwd en bearbeid dan wij. Men zie hetgene voss en anderen verricht hebben. Sommigen willen, dat hier en daar der taal geweld is gedaan. Onderwijl heeft het gebruik, die opperste wetgever in de spraken des aardbodems, op een aantal stoute en vreemd schijnende samenkoppelingen en woordvoegingen bij onze duitche naburen van lieverlede het zegel gedrukt, gelijk dit zelfs door strenge gispers van voss, b. v. door de SCHLEGELS en anderen, erkend is geworden.

§ 98.

Van hetgene men *voorvoegselen* noemt, is hierboven in het hoofdstuk over de woordafleiding gesproken. Elk weet, dat zij van het werkwoord, waarmede men ze vereenigt, in de vervoeging nimmer kunnen gescheiden worden, en dat b. v. *vergaan* vervoegd wordt: *ik verga*, *gij vergaat* onz., nooit *ik ga ver*, *gij gaat ver*.

Ten aanzien integendeel van onze werkwoorden, met eigenlijke *voorzetsels* samengesteld, is het evenzeer bekend, dat deze praepositien in sommige dier *verba* scheidbaar, in andere onscheidbaar zijn. In het volgende sneldicht dus van den voortreffelijken HUYGENS:

Gaet wat voorsichtig aen, die u te seer verheught!
De rouw sitt veeltijds op de slippen van de vreught.

is het voorzetsel *aan* in het werkwoord *aangaan* (dat is hier *voortgaan*) scheidbaar. Men vervoegt toch niet: *ik aanga*, maar *ik ga aan*, en niet *ik ben aangaan*, maar *ik ben aangegaan*. In *overwinnen* daarentegen, voor zoover het *zegevieren* te kennen geeft, is de praepositie onscheidbaar; want wij zeggen: *ik overwon den vijand*, niet: *ik won den vijand over*. En zoo is het *participium* niet: *ik heb overgewonnen*, maar *ik heb overwonnen*. Als keuteeken dragen deze laatstgemelde werkwoorden, onder anderen, ook dit merk aan zich, dat de klemtoon of accent bij hen niet rust op het

voorzetsel, maar op het *verbum* zelf; terwijl zij daarenboven in het *participium passivum* of lijdende deelwoord geen ge hebben. Omgekeerd is dit in de andere soort.

Men heeft echter samengestelde werkwoorden, waarin dezelfde praepositie nu scheidbaar, dan onscheidbaar is. Dus zegt men: *hij OVERLOOPT mij met zijne bezoeken waarlijk niet*, terwijl het in een' anderen zin weér luidt: *het vat LOOPT OVER; zijne oogen LIEPEN OVER van tranen*. HUYGENS zingt:

*Ghy noemt een bultenaer gebreckigh sonder reden,
Bedenckt eens, wat ghy doet!
Weeght sijn' en weeght uw leden!
Een bult is geen gebreck, het is een overvloed.*

Denzelfden kwinkslag drukt hij elders aldus uit:

*Men noemt gebreckelick een mensch, die wat gebult is;
My dunckt: hy OVERLOOPT, en wat te zeer vervult is.*

In dit laatste punt dicht nu heeft het woord *overloopen* de beteekenis van over den rand uitloopen; er wordt verstaan *dat hij overloopt* enz. Anders zou de schikking zijn: *hij loopt over en is wat te zeer vervuld*. En zoo ONDERGAAT de booswicht zijne straf, maar de zon GAAT ONDER. Een waarzegger VOORZEGT de toekomst, maar Jan ZEGT aan zijn zusje hare les voor, enz. enz. Dien ten gevolge dan ook kunnen sommige samengestelde werkwoorden, al naar zij scheidbaar of onscheidbaar zijn, nu eens de kracht van *neutra*, dan van *activa* hebben. In de zinsnede b. v.: *ik HUPPELDE den geheelen dag OM*, is *omhuppelen* een *neutrum*. In die: *het lam OMHUPPELDE zijne moeder*, dat is: *huppelde om zijne moeder*, is het een *activum*. Men vergelijke hetgene hierover in § 83 gezegd is. Veel hangt er, wat dergelijke verschillende woordbeteekenissen betreft, bij ons af van het accent, dat in onze taal eene groote rol speelt, en aan HUYGENS en anderen gelegenheid tot honderden van woordspelingen gegeven

heeft. Een paar er van mogen, tot afwisseling, aan het slot dezer § staan. B. v.

*Jan rijdt op schaetsen plomp en snell,
De beste moeten achter leggen ;
Magh ik hierop de waerheit seggen ,
Jan rijdt wel , maer Jan rijdt niet wél.*

Een ander puntedicht van HUYGENS heeft ten opschrift: *Te Lande best*, en drukt eene verstandige les op de volgende wijze uit:

*Laetse by quaedt weder varen ,
Die noyt van de reë en waren ,
Luyden wijs van weder-varen
Sullen niet licht weder varen.*

Dit vluchtig gezegde over de samengestelde werkwoorden zij voor dit handboek genoeg. De volgende vragen kunnen tot de verdere ontwikkeling van dit onderwerp aanleiding geven.

1) Waaraan, behalve aan het accent en aan het *participium*, kan men een, met een onscheidbaar voorzetsel samengesteld, werkwoord nog al meer van een zoodanig, dat met een scheidbaar verbonden is, onderkennen?

2) Levert het nu eens scheidbare, dan onscheidbare, hetwelk onze samengestelde werkwoorden in de vervoeging hebben, niet veel moeilijks op voor vreemden, die zich op de nederlandsche taal en stijl toeleggen, ja soms ook voor Nederlanders zelve?

3) Kleeft die eigenschap evenzeer den stijl in de overige, met ons vermaagchapte duitse talen aan, b. v. het Hoogduitsch, Deensch, Engelsch enz.?

4) Hebben scheidbaarheid en onscheidbaarheid ook plaats in de *verba composita* met substantieven, adverbiën en andere rededeelen, en welke zijn hier de kenteekenen?

5) Tot hoeveel soorten zou men onze *verba composita* kunnen brengen?

6) Moet men in een' goeden stijl zeggen: *Hij is verplicht de orde HAND TE HAVEN of TE HANDHAVEN. Engeland trachtte de macht van Frankrijk KORT TE WIEKEN, of TE KORTWIEKEN. — Alexander, de buikspreeker, BUIKSPREEKT goed, of SPREEKT goed BUIK. Velen hebben alle moeite gedaan, om BUIK te leeren SPREKEN, of te leeren BUIKSPREKEN. Mijn zoon heeft alle klassen DOORLOOPEN of DOORGELOOPEN. O, schoon meisje, mijne geheele ziel AANBIDT u, of BIDT u AAN?* enz. enz. enz.

7) Kan men *composita* gebruiken, als *lofhunkeren, spoor slaan, bloedvlekken* en soortgelijke, bij beroemde latere taalkenners vermeld?

8) De Denen zeggen *lyn-slaat* (letterlijk bliksem-geslagen), de Engelschen *blood-stained* (bloed-bezoedeld), de Hoogduitschers *moosbewachsen* (mos-bewassen), en zoo zijn soortgelijke *participia composita* in alle duitche talen aanwezig. Kunnen wij ze ook vormen? (Vergelijk hierboven.)

9) »Schoon *snelgewiekt* door het gebruik gewettigd is, (zegt een scherpzinnig taalkenner) moet men geen *snelgevoete* haas en *snelgevingerde* hand zoo maar rauwelijks in de taal gaan indringen; ofschoon men dit in eene daartoe voorbereide zeggng zou mogen toestaan." — Wat geldt van deze zeer ware opmerking ten aanzien van het geheele bewijs, dat men soms, ter verdediging van eigen-dunkelijk samen gestelde *verba* of *participia composita*, uit de zoogenaamde analogie der taal zou willen ontleenen?

10) In VONDELS *Gijsbrecht van Amstel* dondert Bisschop GOZEWIJN aan den snooden HAAMSTEDE, dien nonnenmoorder, de volgende woorden van gramschap en verontwaardiging toe:

*Uw vader ley de hant wel eerloos aen een vrouw,
Maar zoop nooit vrouwenbloet, of is daerom gelastert;
Dus blyckt het, dat ge zyt een overwonnen bastert,
Naer lichaem en naer geest, nu gy uw' aert betoont
Aen nonnen, die altyt in 't wceden zyn verschoont.*

De derde regel dezer verzen wordt zeer dikwerf geheel verkeerd gelezen. Hoe moet men dien verstaan en uitspreken?

Enz. enz. enz.

Over de bijwoorden , voegwoorden , voorzetsels en tusschenwerpsels onzer taal , en wat men in den stijl te kunnen opzichte heeft in acht te nemen.

§ 99.

Wat bijwoorden of adverbiën zijn , is bekend. Zij geven, gelijk hierboven reeds met een woord gezegd is, eene nadere wijziging aan hetgene door een *verbum*, of soms ook door een adjectief, wordt uitgedrukt. TEN KATE noemt ze daarom ook niet ongepast *bijwerkwoorden*. Men heeft *adverbia* van tijd, van plaats, van hoedanigheid, van twijfeling enz. waarover men de spraakkunsten van vroeger en later tijd kan raadplegen. Verscheidene soorten komen er voor in de dichtregels van CATS op de fransche spreuk: *Chacun a un fol en sa manche*, of, zooals wij Hollanders zeggen: *ieder zot heeft zijn Marot; iedereen heeft zijn stokpaardje.*

*Daer is geen mensch soo wel geleert ,
 Noch om syn kunst soo hoog geëert ,
 Daer is niet één soo wysen man ,
 Hoe veel hy weet of wat hy kan ,
 Die niet een geckjen by hem voedt ,
 Of binnen in zijn mouwen broedt ;
 En siet , dat wil der dickwerf uyt ,
 Oock daer het dickmaal niet en sluyt.
 Maer waerom hiertoe meer geseyl ,
 Of met veel woorden uytgebreydt ?
 't Is met den mensch alsoo gestelt :
 Hoe ryck , hoe wys , hoe grooten helt ,
 Wie dat er is of komen sal ,
 Een yeder heeft syn eygen mal ,
 Een yeder heeft een stil gebreck ,
 Een yeder heeft syn eygen geck ,
 En noch is 't al de wyste man ,
 Die best syn geckjen heelen kan.*

In het voorbijgaan diene tot opheldering van deze verzen, dat men voorheen, aardigheidshalve, gewoon was kleine stokjes te dragen, op welke een gekkenhoofdje gesneden was. Men kon dergelijke stokjes in de mouw verbergen. Vandaar de oudvaderlandsche spreekwijzen: *alle gekheid op een stokje*; *hij heeft ze achter de mouw* en soortgelijke meer.

Dat wij, behalve onze meer eigenlijk gezegde en als zoodanig alleen gebruikte bijwoorden, ook onze *adjectiva* als *adverbia* in den stijl gewoon zijn te bezigen; dat wij dit somwijlen doen met aanhechting van den uitgang *lijk* of *lijks*, als te zien is in *zachtELIJK*, *grootELIJKS* enz.; dat eenige ouzer *adverbia* ook vergelijkingstrappen hebben; dat zij, voor zoover zij oorspronkelijk adjectieven zijn, ook als diminutieven gebruikt kunnen worden, b. v. *stilletjes*, *zachtjes*, *flauwtjes*, *stoutertjes* — welk laatst, niet onbevallig verkleinwoord door HOOFD gebezigd wordt, als hij in zijne minnedichten zingt:

*Dan leert men flauwtjes de weerlooz' ooghjes luyken ,
En lieve lipjes aan liefs lipjes lymen ,
En soo beswymen.*

*Dan leert men entlyk aan liefjes hals besterven ,
Den STOUTERTJENS op liefs mondt zyn verlooren
Zieltjen naspooren.*

— en wat dergelijke dingen meer zijn, weet elk.

§ 100.

Voeg- of koppelwoorden, *conjunctiones* in het Latijn geheeten, zijn (om ze dus met den kundigen WEILAND te noemen) de draden, die in den stijl verschillende leden of ook wel verschillende woorden van een' zin aaneenhechten, en den samenhang helpen uitdrukken, welke er tusschen de onderscheidene voorstellingen en begrippen eener verstaanbare rede wordt aangetroffen. *Ik zie het: gij zijt niet wel* b. v.

levert twee op zich zelve staande en met elkander in geen verband gebrachte voorstellingen op, het zien namelijk en het *niet wel zijn*. Voeg ik er echter de conjugatie *dat* tusschen, dan treden beiden met elkander in samenhang. Ons wordt dan door de taal duidelijk gemaakt, dat het zien bepaaldelijk het niet wel zijn ten voorwerp heeft. *Ik zie het.* (Wat ziet gij?) *DAT gij niet wel zijt.*

Men gevoelt van zelve, dat, daar de betrekking, waarin zulke voorstellingen, enuntiatiën, of hoe men ze noemen wil, tot elkander staan, zeer verschillend zijn kan, de voegwoorden ook van een' zeer onderscheiden' aard zijn. Zoo heeft men verbindende, voorwaardelijke, vergelijkende, redegevende en meer andere soorten van conjunctiën. In het volgende punt dicht van DE DECKER:

*Gelyk de Deugd alom in 't midden is gelegen ,
Zoo vindze zich ook best in middelbaren staet :
Gebrek en overvloed zyn haer niet zelden tegen :
Want overvloed verlokt en armoë dwingt tot quaed. —*

is b. v. het woordje *en* eene verbindende conjunctie; *gelyk* is eene vergelijkende en *want* eene redegevende.

Dikwerf, voor het overige, is het moeilijk, eene conjunctie en een *adverbium* behoorlijk van elkander te onderscheiden.

Dat wij stam-, afgeleide en samengestelde voegwoorden in onzen stijl bezigen, is genoeg bekend. In DE DECKERS dichtregels aan RUFUS, b. v.

*Omdat ik juist als gy van hoofde tot de voeten
Niet in 't fluweel en blink of onbetaelt satyn ,
Hoe? laet gy daerom af uw' ouden vriend te groeten ?
Myn kleed is slecht, 'k beken 't : maer, Rufe, 't is het myn.*

zijn als, of *en* maar primitieve conjunctiën; *omdat* daarentegen is eene samengestelde.

Over den oorsprong en de oorspronkelijke beteekenis onzer voeg- of koppelwoorden kan men belangrijke etymologische

nasporingen doen. **BILDERDIJK** heeft dit, ten aanzien van vele, met groote scherpzinnigheid en vernuft gedaan, zoodat men deze hoedanigheden des beroemden mans nog altijd ook dáár bewonderen moet, waar de afleiding zelve ongegrond of wat gezocht mag voorkomen. Hetzelfde woord kan soms conjunctie, soms *adverbium* zijn. Welk van beiden het zij, moet men uit den aard van den zin, waarin het voorkomt, opmaken. De accent of klemtoon wijst het evenwel ook somtijds meer of min aan. Als ik zeg: *z o o hij komt, is het mij wel*, gebruik ik in *z o o* een voegwoord; maar zeg ik, *ik heb z ó ó gelooopen, dat ik buiten adem ben*, is *zoo* een bijwoord. En nog kan de beteekenis van dit *zoo*, ook in andere opzichten, naar het accent weér merkelyk verschillen. Men zie zulks in het volgende puntdicht des Heeren van *Zuylichem*:

*Klaes is oneindigh rijk: — wat helpt het? — Hy is bloê rijk;
Hy houdt de geld-kist toe, daer komt geen roode duyt,
Al roept sijn maegh om hulp, als met benaauwtheyt uyt. —
Ik wou' wel geerne mé s o o rijk zijn, maer niet s ó ó rijk!*

§ 101.

Een enkel woord hier over onze voorzetsels of praepositien!
Dikwerf verdeelt men ze bij ons in scheidbare en onscheidbare. De laatsten, als daar zijn: *be, ge, her, ont, ver, on*, die niet dan in de samenstelling met het een of ander woord, b. v. in *verstand, onkundig*, en nooit afzonderlyk gebruikt worden, zou ik echter, ter betere onderscheiding, liever voorvoegsels noemen, al zijn de meeste hunner dan ook oorspronkelyk voorzetsels geweest. — Over die woorden is hierboven reeds met een woord gesproken. Scheidbare voorzetsels, of voorzetsels in den eigenlyken zin, zijn b. v. *zonder, met, door, in, om, van, aan, naar* enz. enz. Zij regeeren in onzen stijl tegenwoordig over het algemeen den *accusativus* of vierden naamval; ten minste, *zij geven aan*

het woord, dat zij beheerschen, meestal het teeken van dien casus (*). In sommige spreekwijzen komen zij echter nog met den *genitivus* voor: b. v. onder 's hands, voor 's hands, buiten 's deks, tusschen 's deks. Zoo ook buiten 's huis, gelijk bij HUYGENS in het puntdicht, waarin hij zinspeelt op de verschillende beteekenis, die het woord *bode*, als stam- en samengesteld woord, hebben kan:

Ghy hebt het huys vol boden, Jan!
't Is wel! — Maer siet, dat komt 'er van,
't Zyn niet alleen uw boden,
Als doenders van geboden,
't Zyn boden BUITEN 's HUYS; zy dienen alle mann,
Al dragen zy geen bus, 't zijn rechte tydinghdraggers
Van all uw huysbeleid voor vraeghsters en voor vragers.

Oudtijds, toen onze taal nog meer vermogen van declinatie had, dan zij tegenwoordig bezit, en toen zij in dit opzicht al zooveel, als thans, met het Hoogduitsch van onzen stijl overeenkwam, hadden wij meer dergelijke constructiën met den *genitivus*, of wel met den *dativus*, en dit laatste bijzon-

(*) Als wij hier en op andere plaatsen van *beheersching* spreken, verstaan wij er door eene zoodanige, als zich door het een of ander teeken in het *beheerschte* taaldeel vertoont. In *ik gaf het DEN mannen*, en in *ik gaf het AAN DE mannen* zijn, naar den aard der rede zelve te oordeelen, *DEN mannen* en *AAN DE mannen* beiden *dativen*, dat is, beiden drukken het denkbeeld des *datiefs* uit; maar desniettemin vertoont zich in het zeggen *AAN DE mannen* het woord zelf *de mannen*, uit kracht der *praepositie AAN*, als een *accusativus*; want anders zoude het luiden *aan DEN mannen*, daar *den* in de declinatie het teeken van den *dativus pluralis*, *de* dat van den *accusativus pluralis* is. En in dien zin moeten wij dan nu zeggen, dat bijna alle *praepositieën tegenwoordig* bij ons den *accusativus* regeeren, dat is, aan de naamwoorden waarop zij invloed uitoefenen, *het kenmerk of de kleur* van dien naamval geven, om het even nu, of de *gedachteleiding* als *gedachteleiding* zelve dien casus al dan niet vordere.

der in de vrouwelijke naamwoorden. Vandaar nog tegenwoordig (gelijk hierboven reeds opgemerkt is) de spreekwijzen: *in DER ijel*, *in DER haast*, *met DER daad*, *metter tijd*, dat is *met DER tijd*, *in DER tijd*, en een aantal dergelijke, waarin wij den *dativus* (*) (of *ablativus*) DER bezigen, in stede van den *accusativus* DE. Wij zijn dus hierin den Hoogduitscheren gelijk, die ook schrijven: *in DER Eile*, *in DER That* enz., om kort te gaan, bij wie de praepositieën nog regelmatig, deels den *genitivus*, deels den *accusativus*, en andere den *dativus* (*ablativus*) regeeren, of ook wel beurtelings beide deze laatste naamvallen, (evenals in het Latijn sommige voorzetsels na met den vierden, dan met den zesden naamval gebruikt worden). Zelfs bij de dichters der gouden zeventiende eeuw treffen wij nog telkens zulke oud-duitsche constructiën aan. VONDEL zingt b. v.:

*De gouden Titan ryst alreë
Met blaewwe paerden uit DER zee.*

juist, als men in het Hoogduitsch zeggen zoude:

*Der goldne Titan steigt mit blauen Pferden schon aus DER
See, aus DEM Meere, aus DEN Meereswogen, Meeresfluthen,
Meereswellen.*

En als HUYGENS een' kruijer de volgende woorden in den mond legt:

*Dit kruyen valt my hangh: doen icker aen vergaerde,
Was 't een rampsaligh' uer: Geleerden op DER aerde,
Die alle kunsten kunt, spreeckt hier eens na mijn' sinn:
Hoe weinigh dat ick winn,*

(*) Ik noem het een' *dativus*, en niet, gelijk velen doen, een' *genitivus*, daar men toch in het mannelijke niet *in des* gebruikt zal vinden, dat, zoo *der* een *genitivus* ware, tegen dat vrouwelijke *der* zou moeten overstaan. Bij de Hoogduitschers zijn *in der* voor het vrouwelijk en *in dem* voor het mannelijke ook geene *genitieven* maar beiden *datieven* of *ablatieven*.

'k Wou wel een vaentje schencken,
 Die die kunst kost bedencken,
 Dat ick mijn' wagen kruyd' en satter selver in.

plaatst hij achter het voorzetsel op een substantief met het teeken van den *dativus*; schrijvende hij, namelijk, niet op DE, maar op DER aarde, evenals in het Hoogduitsch auf DER Erde. Ook onze Statenbijbel, die vol germanismen, nu eens ware, dan schijnbare steekt, heeft nog vele soortgelijke woordvoegingen met den *dativus*. In het eerste hoofdstuk van Genesis b. v. zal men de spreekwijze op DER aarde tot zeven malen toe aantreffen. En ook in het daar ter plaatse voorkomende *scheppen na zynen beelde*, is de deutsche woordvoeging *erschaffen nach seinem Bilde*, (niet nach sein Eild) duidelijk genoeg zichtbaar.

Ten slotte merken wij hier op, dat, ofschoon onze taal dus oudtijds meer nauwkeurigheid en afwisseling in de *aanduiding* van de zoogenaamde regeering harer voorzetsels had dan wel tegenwoordig, zij echter in gemakkelijkerheid te dezen opzichte gewonnen heeft. De onderscheidene *aanvallen* toch, die door de hoogduitsche *praepositieën* beheerscht kunnen worden — in welk geheele stuk daarenboven veel willekeurigs gevonden wordt — kosten een' vreemdeling, bij het leeren van de taal onzer germaansche naburen, veel hoofdbreken. En niet weinige dier geburen zelve zijn er, evenals op het onderscheid tusschen hun *mir* en *mich* en andere soortgelijke *schibboleths*, vrij onvast op. Vergelijk het hierboven gezegde over de *declinatie*, § 60. — In den franschen en engelschen stijl is het stuk van de regeering der voorzetsels des te eenvoudiger.

Over onze tusschenwerpsels valt, met betrekking tot den stijl, weinig op te merken. Bij de beschouwing der talen in het algemeen verdienen zij echter, als tot dezer oudste wortelen en bestanddeelen behoorende, onze aandacht. De zoogenaamde *uitwendige*, welke klankuabootsingen of *onomatopoioumena* zijn, hebben aan een aantal naam- en werk-

woorden het bestaan gegeven. Van de *inwendige* hebben wij hier en daar een afgeleid werkwoord, b. v. *verfoeijen* van *foei*, *sussen* van *sus*. En zoo geeft ons *fij* aan DE DECKER gelegenheid, om het werkwoord *fijen* te bezigen, dat in het volgende bijtend scherpe punt dicht voorkomt:

Op Pironella.

*Gy fronsneust, FYT en foeit en staëg en allerwegen ;
Wat stinkt u, Pironell? 't wanschickelyk gelaet
Van all wat my ontmoet op borse, mart en straet,
Misnoegt my wonderlyk, staet my tot walgens tegen.
In waerheid, Pironell, gy dunkt my wonder teër:
Maer lust u dat t' ontgaen? zoo spiegelt nimmermeer.*

Het hier ter loops aangestipte zij, voor het bestek van dit handboek, genoeg over de bijwoorden, voegwoorden, voorzetsels en tusschenwerpsels. Wij zullen hier nog eenige vragen laten volgen, tot taal, spelling, stijl enz. betrekking hebbende, en waaraan men de verdere ontwikkeling van dit onderwerp kan vasthechten.

1) Waarin verschillen adverbien en conjunctiën van elkander, en wat maakt het kenteeken hiervan uit? Hoe wil men in de tegenwoordige spelling adjectieven en *adverbia* onderscheiden hebben?

2) Wij lezen bij den oud-nederlandschen schrijver MAERLANT, die in het laatst der dertiende eeuw bloeide:

*Dus staken sie
Vromelicke den Roemscen brant.*

BILDERDIJK ijvert zeer tegen het voegen van den uitgang *lijk* achter *adjectiva*, om er *adverbia* door te vormen; vooral wil hij zulks niet achter *adjectiva*, op *ig* uitgaande. Hij verwerpt dus *edelmoechtiglijk*, *verstandiglijk*, *heiliglijk*, enz., waarin hij echter door den Heer KINKER wordt tegengesproken. Wat valt hieromtrent te zeggen?

3) Vroegere schrijvers doen *adverbia*, als daar zijn *hartelyk*, *vlijtelijk*, *vriendelyk* enz dikwerf op en uitgaan, b. v. *hartelyken*, *vlijtelijken*. Wat beteekent dat *en*?

4) Het woordje *er* wordt zeer dikwerf in onzen stijl gebruikt. Met recht of onrecht? Moet men zeggen b. v. *Ten tijde van keizer Karel den Grooten woonde ER te Aken een zeer geleerd man*, of (zonder ER) *woonde te Aken* enz.?

5) *Hij snelt naar Vlissings reede,*
Daar hem zyn dierbre gâ vol hoop en angst verbeidt.

zingt HELMERS. — Welk onderscheid dient men te maken tusschen *daar* en *waar* in den stijl?

6) Wat is de vermoedelijke etymologie en oorspronkelijke beteekenis van: *omdat*, *terwijl*, *indien*, *wanneer*, *toen*, *sinds*, *noch*, *ook*, *echter* enz. enz.? Wat is oorspronkelijk en etymologisch onze duizendmaal voorkomende conjunctie *dat*?

7) Is er onderscheid tusschen *thans*, *nogtans*, *nogthands* en *nogtan*, (een stuk, waarover geachte taalkenners niet eenstemmig schijnen te denken)? Mij valt hier HUYGENS' plat maar kluchtig rijmpje, vol van die woorden, te binnen:

Uw wijf is hesselick, nochtans hebt gy se lief;
S' is boos en bars van kopp, nochtans is s' uw gerief:
S' is vuyl en sleterigh, nochtans gunt gy se kleeren;
S' is uyt de gist van 't volk, nochtans kunt ghy se eeren.
'k Vergeef al dat nochtans, maer ick verstaen nochtans;
S' is een' gemeene hoer bevonden, en noch t'hans.

8) Bij denzelfden Heer van *Zuylichem* lezen wij:

Als groote rijkdom niet EN werdt beleidt met reden,
Is 't, als een weeldrigh paerd en sonder toom bereden.

Hoe komen al onze vroegere schrijvers toch aan de onophoudelijke inlassching van dat *en* in hunnen stijl, tegen welke inlassching VOLLENHOVE geweldig, maar ook onverstandig genoeg, ijvert?

9) Is er in den stijl onderscheid te maken tusschen *maar*, *doch*, *toch*, *noch* en *nog*, en wat leert het vroeger taalgebruik hieromtrent:

10) *Mijn vader was er niet, noch ook mijn moeder was er niet*
Is dat een goede stijl?

11) Wij lezen in zeker vers:

Hij was zoo groot een man, als ooit er een bestond.

Moet het zijn *zoo groot als* Ooit, of *zoo groot als* NOOIT? enz.

12) Kan men *wen* voor *wanneer* met gepastheid gebruiken, of is het een *Germanismus*?

13) Mag men achter *toen* en dergelijke conjunctiën en adverbien geen' tegenwoordigen tijd of *praesens* in den stijl laten volgen?

14) Is *daar van* DAAN, *waar van* DAAN enz. een *pleonasmus*, gelijk sommigen willen?

15) Zegt men: *als 't ware*, of *als ware het*?

16) *Ik weet er niet* AF, hoort men nog wel eens zeggen. Wat valt er over dit *af*, in plaats van het woordje *van*, aan te merken?

17) Welk onderscheid maakt men tusschen *na* en *naar*? Is het in het vroeger gebruik gevestigd? Moet men zeggen, *NA het Hoogduitsch vertaald*, of *NAAR*?

18) Welken naamval regeert bij ons *behalve*? Waarom zegt men met den *nominativus*: *Niemand was er, behalve* HIJ, tegenwoordig, en integendeel met den *accusativus*: *Niemand zag ik er, dan* HEM alleen. — Wat zou *behalve* etymologisch zijn?

19) Wat is de beheersching van *uitgenomen*, wanneer zulks meer of min als eene praepositie gebruikt wordt; zegt men b. v. *HEM uitgenomen*, of *HIJ uitgenomen, ken ik geen mensch in die stad*?

20) Moet op *behoudens* een *casus rectus* of *obliquus* volgen? — Wat regeert *buiten*?

21) *VAN UIT den zwarten nacht breekt 's uchtends gouden straal.*

zingt zeker dichter. In hoever kan dat *van uit* in een goeden stijl gedoogd worden?

22) Moet men zeggen: *VAN DIEN TIJD AF AAN, VAN DIEN TIJD AAN, VAN DIEN TIJD AF, VAN AF DIEN TIJD, of VAN DIEN TIJD werd de sombere FILIPS DE II steeds meer en meer op den edelen Prins VAN ORANJE verbitterd*?

23) Hoe laten zich onze voorzetsels etymologisch ophelderen? Behooren zij niet tot onze oudste en oorspronkelijkste taaldeelen,

en is er tussohen de praepositiën der meeste talen van Europa niet dikwerf eene treffende overeenkomst te bespeuren, die ten blijke van den gemeenschappelijken oorsprong dier westersche talen strekken kan? En wat dergelijke vragen meer zijn. —

24) Welken naamval regeeren onze tusschenwerpsels? Waarom zegt men wel eens *ó MIJ ongelukkige!* en niet *ó U ongelukkige enz.?*

25) Moet ik zeggen: *Hoe gelukkig zoude ik zijn; indien dat geluk mij te beurt viel*, of wel: *Hoe gelukkig zoude ik NIET zijn, indien enz. Quam felix essem! Que je me trouverais heureux!*

26) HUYGENS zingt treffend:

Daer gaet een man ter dood! Siet, hoe de menschen loopen!

Is 't sulcken nieuwe saek

Van wonder of vermack?

Gaen wy niet self ter dood en dayclicks met hoopen?

Moet men zeggen *ter* of *ten* dood? Wat is *ten* en *ter* eigenlijk? Wat verdient de voorkeur: *te goeder ure*, of *ter goeder ure*, *te dien dage*, of *ten dien dage*, *ten heupen toe*, of *ter heupen toe*, *'t gejammer stijgt TEN wolken*, of *stijgt TER wolken enz. enz.?* Hoe vindt men *te* en *ten* bij vroegere schrijvers gebezigd? Door welk hoogduitsch woord laat het zich ophelderen? Wat is *ten* zij, *ten ware*, enz.?

27) HERMAN VAN WOERDEN, medestander van GERARD VAN VELZEN, zeide tot Graaf FLOÏS DEN VIJFDEN, toen hij dien Graaf geweldigerhand aangreep (volgens onzen kronijkschrijver Melis Stoke, B. IV):

*»Uwe hoghe spronghe sijn gedaen,
Ghine sult niet meer der voeren driven,»
Sprac hi sheer meester; ghi moet bliven
Onse ghevanghen, wien lief of leet.» —
Ic seg u, dat ic seker weet,
Dat de Grave hilt over spel,
Want hi loech, dat wetic wel;
Ende andworde den fellen man:
Help, sei hi, in (d. i. ic en) ben nochtan.*

Kan men uit den versregel: *Dat de Grave hilt over spel*, het overspel van den Graaf bewyzen?

INHOUD.

§ 1.	Inleiding	Bl.	1.
§ 2 — 6.	Over de Letters onzer Taal	»	2.
§ 7.	Over de Tweeklanken	»	16.
§ 8, 9.	Over de enkele en dubbele Vokaal- spelling	»	18.
§ 10—31.	Over de Woordafleidkunde	»	24.
§ 32—44.	Over de Taal- of Rededeelen	»	61.
§ 45—49.	Over de Substantieven.	»	71.
§ 50.	Over de Getallen.	»	79.
§ 51—56.	Over de Geslachten	»	83.
§ 57—61.	Over de Verbuiging.	»	99.
§ 62—65.	Over de Lidwoorden	»	110.
§ 66—70.	Over de Adjectieven	»	116.
§ 71, 72.	Over de Telwoorden	»	131.
§ 73, 74.	Over de Voornaamwoorden	»	136.
§ 75.	Over de Werkwoorden.	»	148.
§ 76—80.	Over de Rangén der Werkwoorden	»	150.
§ 81—86.	Over de Verdeeling der Werkwoorden	»	160.
§ 87—90.	Over de Wijzen der Werkwoorden	»	169.
§ 91—95.	Over de Tijden der Werkwoorden	»	178.
§ 96.	Over de Personen	»	188.
§ 97, 98.	Over de Samengestelde Werkwoorden	»	193.
§ 99—101.	Over de Bijwoorden, Voegwoorden, Voorzetsels en Tusschenwerpsels	»	199.

MR. B. H. LULOFS'

TAALKUNDIGE WERKEN.

MR. B. H. LULOF'S
TAALKUNDIGE WERKEN

DERDE DRUK.

Op nieuw herzien en in nieuwer spelling overgebracht

DOOR

DR. A. DE JAGER.

TWEEDE DEEL.

SPRAAKKUNST, STIJL EN LETTERKENNIS.

AMSTERDAM,
A. AKKERINGA.
1876.

Snelpersdruk van H. C. A. Thieme, te Nijmegen.

*Iets over de woordenschikking in onze taal, en over hetgene
te haren opzichte in den stijl moet worden in
het oog gehouden.*

§ 102.

Uit de verbinding van verschillende woorden ontstaan zinsneden, zinnen en perioden, gelijk wij in het vervolg nader zien zullen. Het is echter niet genoeg, dat men in eengoeden stijl de woorden in hunne onderlinge betrekking met grammatikale, nauwkeurigheid bezige; maar wij moeten ze ook in die orde plaatsen, welke met den aard onzer taal overeenkomstig, en der duidelijkheid en sierlijkheid van stijl het meest bevorderlijk is. Niets is er b. v. aan te merken op de woordenschikking in het volgende scherpe punttdicht des Heeren van Zuylichem:

Aen een onbedacht Jongman.

*Soo jong en soo veel praets, dat niemand zich derf roeren?
Ey neemt den spiegel eens en zoekt daerin, arm kind!
Of ghy dien mallen muyl genoeg bewassen vindt,
Om onder oude liën dat hooge woord te voeren.*

Maar de woordenshikking is af te keuren in die dichtregelen deszelfden beroemden mans, welke getiteld zijn *Sprekensvrucht*:

*De dood sitt in de tong en 't leven. — Elck moet weten,
Nadat er elck mē zaeyt, sal elck 'er vrucht van eten.*

Over de zeer onderscheidene woordenshikking, die de eene taal in vergelijking der andere heeft, kan men belangrijke nasporingen doen. Verschillende vragen bieden zich hier ter beantwoording aan, als b. v.: Wat is eene natuurlijke, met den gang der menschelijke gedachten overeenkomende, woordenshikking? Welke zijn de oorzaken, dat de woordenshikking in verschillende talen zoo verschillend is? Welke woordenshikking bevordert het meest de duidelijkheid? Welke de sierlijkheid? Welke de kracht en den nadruk van stijl? Wat maakt het eigenaardige uit in de woordenshikking der oude talen, het Latijn en Grieksch? Wat voordeelen heeft de woordenshikking dier spraken boven die van de meeste hedendaagsche vooruit? Wat is de reden, dat men in het Latijn en Grieksch de woorden met zooveel meer vrijheid kan rangschikken, dan in vele nieuwere talen? Welke van die nieuwere talen zijn door haar samenstel en hare grammatikale vormen het meest geschikt, om de woordenshikking der oude spraken na te bootsen? Hoe is de woordenshikking in het Fransch en in de daarmede vermaagschapte talen, het Italiaansch, Spaansch en Portugeesch? Waardoor onderscheidt zich de engelsche woordenshikking? Is deze laatste natuurlijk of onnatuurlijk, gepast of ongepast te noemen? Wat valt er op te merken ten aanzien der woordenshikking in het Hoogduitsch enz. enz. enz.?

§ 103.

Het zij genoeg, hier ter plaatse deze vragen, wier getal nog aanmerkelijk vermeerderd zou kunnen worden, bloot te hebben opgegeven. Wat onze eigene taal betreft, men kan te haren opzichte in het algemeen aanmerken, dat de nederlandsche woordenshikking zeer gepast is, om ons het geheel der

gedachten, in een' zin of eene periode vervat, op eene aaneengeschakelde wijze voor den geest te brengen, en de aandacht van het begin tot het einde des zins gespannen te houden; iets, hetwelk echter (dit valt niet te ontkennen) soms wel eens vermoeijend zijn kan. Om kort te gaan, onze woordenschikking bevordert den indruk eener voorgedragene gedachte in haar' ganschen samenhang; maar eischt hierdoor, vooral in lange volzinnen, eene onafgebrokene opmerkzaamheid. De reden van dit eigenaardige onzer schikking is onder anderen deze, dat wij zeer dikwerf woorden, die met elkander op het nauwst verbonden zijn, in de constructie van een' zin geheel vaneenscheiden, en niet, dan na de tusschenvoeging van een aantal andere, het woord doen volgen, dat tot het lang reeds voorafgegane rechtstreeks behoort. Zoo plaatsen wij b. v. onze zoogenaamde hulpwerkwoorden of *verba auxiliaria* soms mijlen wijd van het *verbum*, welks conjugatie zij helpen vormen. Evenzoo gaan wij te werk met *moeten*, *kunnen*, *mogen* enz. Als b. v. de Heer van *Zuylichem* zingt:

*Matthijs tast oud en jongh aen ;
't Moet alles door zijn tongh gaen ,
Wat over voeten gaet. —
Of 't wel , of qualick staet ,
En sal ick hem niet leeren ;
Eén dingh en keur ick af :
Sijn tong gaet tot in 't graf
Daer kan men sich niet weren.*

dan ziet men reeds, hoe 't woord *moet* vrij wat verwijderd staat van het woord *gaan*, waarbij 't behoort. Evenzeer is *zal* gescheiden van *leeren*, niettegenstaande deze beide woorden in den grond slechts één *verbum* uitmaken, dat is, met hun beiden het *futurum* van *leeren* uitdrukken. Zoo staat ook *kan* vrij ver van *weren*. — In dit puntdicht echter is deze eigenaardigheid onzer woordenschikking, die zich niet alleen tot onze hulpwerkwoorden, maar tot allerlei andere taaldeelen uitstrekt, nog niet bijzonder sterk in het oog loopend. Men neme eens

een prozaschrift, in een' wat periodischen stijl, dat is, in een' stijl met lange zinnen, opgesteld, zoo zal de waarheid van het gezegde nog duidelijker worden. Wij lezen b. v. bij den oud-hollandschen geschiedschrijver en dichter BRANDT, dat, toen de amsterdamsche burgemeester CORNELIS PIETERSZ. HOOFT zijnen ambtgenooten de gematigdheid in geloofszaken inscherpte, hij onder anderen zeide: *Wy SOUDEN, Myne Heeren, ons voordezen wel gelukkig HEBBEN GEACHT, HADDEN wij 't dus ver MOGEN BRENGEN*; — *het oogmerk van 't aennemen der wapenen niet verder strekkende, dan OM geweld en tyranny AF TE WEREN, niet OM over 't gemoed van anderen in geloofszaken TE HEERSCHEN*. En wat verder: *Ook HADDEN WY of Prins Willem van hoogloffelijke gedachtenisse, buiten 's lants zynde, nooit middel GEVONDEN, OM eenigen voet in 't land te KRYGEN, ten ware DE INGESETENEN en onder hen vele Catholyken, dien de Spaensche wreedtheid tegen de borst was, ons self de poorten HADDEN GEOPENT, met vaste hope, dat niemant in syne Conscientie sou worden beswaert*. Elk ziet, door welk eene tusschenwijdte de rechtstreeks bij elkander behoorende woorden vaneengescheiden zijn; het woord *zouden* b.v. van *hebben geacht, hadden van mogen brengen* enz. enz. Hierin dus gaan wij — en de Hoogduitschers evenzcer — op eene geheel andere wijze te werk, dan de Franschen en Engelschen. Wij toch zullen b. v. aldus een' zin

1 2 3 4 5 6 7 8
rangschikken: *Ik heb den brief, welken gij mij, niettegenstaande*
9 10 11 12 13 14 15 16 17 18
gij het zoo druk hebt, wel hebt willen schrijven, heden ontvangen; maar in het Fransch zal, met geheel andere woordenschikking,

1 2 18 17 3 4
dezelfde zin aldus moeten luiden: *J'ai reçu aujourd'hui la lettre*
5 6 7 14 13 15 16 8 9 10 12
que vous m'avez bien voulu écrire, quoique vous soyez (fussiez)

11

si affairé of *occupé*. Het zoude toch louter wartaal opleveren, wilde men de woorden, naar onze wijze van ze te plaatsen, in het Fransch overbrengen, en den zin aldus vertolken: *J'ai la lettre que vous à moi, quoique vous si occupé soyez, bien*

avez voulu écrire, aujourd'hui reçu. — Het gevolg nu van dit onderscheid tusschen de woordenschikking in onze en die in de fransche taal, of in de met deze laatstgemelde meer of min overeenkomende spraker, is dit, dat het samenstel der zinnen en perioden bij de Franschen soms al zoo duidelijk en minder vermoeijend voor de aandacht des hoorders of lezers is, dan wel bij ons; maar dat het van den anderen kant die aandacht niet zoo gespannen houdt, en geen zoo fraai ineengeklonken geheel vormt, als men in onzen stijl aantreft. Men kan de fransche woordenschikking mozafekwerk noemen, uit kleine, losse stukken samengesteld, en waarin ieder stuk een op zichzelf staand deel uitmaakt; de onze integendeel laat zich bij een weefsel vergelijken, welks draaden van het begin tot het einde door elkander gevlochten zijn, zoodat men dikwerf achteraan eerst den draad wedervindt, dien men vooraan reeds heeft aangetroffen.

§ 104.

Schoon er dus eene geheel andere woordenschikking bij ons, dan bij de Franschen heerscht; schoon b. v. de woorden vrij wat anders geplaatst staan in de volgende bekende en verhevene regels van RACINE:

*Celui qui met un frein à la fureur des flots ,
Sait aussi des méchans arrêter les complots ;
Soumis avec respect à sa volonté sainte ,
Je crains Dieu , cher Abner ! et n'ai point d'autre crainte.*

dan b. v. in het sneldicht van onzen treffelijken HUYGENS :

*De schatten , Adriaen , daer ghy u in verheugt ,
Hou ik u wel te goê , dat ghy soeckt op te leggen ;
Maeckt 't huis maer niet soo voll , dat wyse lieden seggen :
Daer is byna geen plaets gelaten voor de deughd.*

Schoon al verder de duidelijkheid der fransche woordenschik-

king en van den geheelen franschen stijl allen lof verdient, valt het echter niet te loochenen, dat de onze, vooral in proza, vrijer is en meer afwisseling bezit dan die onzer gallicische naburen. De schrandere VERWER heeft reeds aangetoond, dat b. v. de woorden, *ik breng heden aan de bruid den bloemkrans, van de hofstede, te huis*, zich twaalf malen in onzen stijl verplaatsen laten; b. v. *heden breng ik aan de bruid den bloemkrans van de hofstede te huis; den bloemkrans breng ik heden enz. Van de hofstede breng ik heden enz. Aan de bruid breng ik heden enz.* En zoo, zegt hij, laat zich de zin: *ik zal heden aan de bruid den bloemkrans, van de hofstede, te huis brengen*, achttien keeren omzetten; terwijl een soortgelijke, met het hulpwerkwoord *hebben* gevormd, b. v. *ik heb heden aan de bruid enz.*, deze omzetting tot twintigmaal toe duld. Voorzeker, men zal dit niet kunnen doen met het fransche: *j'ai apporté aujourd'hui de ma maison de campagne un bouquet de fleurs à la fiancée, of j'apporterai, of j'ai apporté* etc. De reden der meerdere vrijheid, welke wij boven de Franschen te dezen aanzien hebben, is deels misschien in den anders gewijzigden gang onzer denkbeelden en in andere soortgelijke oorzaken te zoeken; deels ook nog een weinigje in de eenigszins nauwkeuriger declinatie, die wij aan ons lidwoord of *articulus* en aan onze voornaamwoorden of *pronomina* geven kunnen. Hierdoor toch behoeft de betrekking eens naamwoords in een' zin niet altijd blootelijk door de plaats, waar het staat, aangeduid te worden. Als b. v. HUYGENS zingt:

*Dien uyl, die stadigh vloekt by hemel of by hel,
Geloof ik niet te wel;
Hy schijnt het oock te merken,
En daerom alle dingh by eede te versterken.*

zoo is hier de zin volkomen duidelijk, niettegenstaande de woorden *dien uyl* vóór, in plaats van achter *geloof ik*, geplaatst zijn. Deze duidelijkheid zoude zelfs niet verloren gaan, al stelde men, dat er, in plaats van *geloof ik*, iets an-

ders stond, b. v. *trouwt*, dat is *vertrouwt*, ieder niet te wel. Het *pronomen* *dien* toch, dat door de aangehechte *n* het kenmerk des *accusativus* of vierden naamvals draagt, zoude ons altijd leeren, dat de zin is: *iedereen vertrouwt niet al te wel* DIEN UIL enz. In het Fransch integendeel zoude bij zulk eene woordenschikking eene volslagen dubbelzinnigheid heerschen, daar de woorden, (nu maar platweg en letterlijk zoo wat vertaald) *ce benêt, cette bête qui jure toujours par le ciel et l'enfer connaît chacun très bien*, niet anders zouden kunnen beteekenen, dan: *die uil, die ezel, kent iedereen zeer wel*, en niet *iedereen kent dien uil, dien ezel zeer wel*. De plaatsing moet hier alles beslissen; want *ce benêt, cet âne, ce tourdaud* kunnen zoowel eerste, als vierde naamvallen zijn. — In de vrouwelijke en onzijdige substantieven is zulks echter ook bij ons het geval. Kan men b. v. in het Latijn zeggen: *mulierem B amat mulier A*, zonder dat het evenwel dubbelzinnig zij, dat vrouw A de beminnende, en vrouw B de beminde persoon is, zoo gaat dit bij ons volstrekt niet. Wilden wij toch de latijnsche woordenschikking blijven behouden en vertalen: *vrouw B bemint vrouw A*, zoo zoude natuurlijk een ieder dit niet anders verstaan kunnen, dan dat vrouw A de beminde persoon, vrouw B de beminnende, gevolgelijk vrouw A de vierde, en vrouw B de eerste naamval was.

Misschien ligt ook in den vorm van den *genitivus* of tweeden naamval, *dien* wij nog meer of min in onze substantieven zelve (b. v. *des vaders, des paards*) hebben, en waarover in § 58 gesproken is, eene kleine reden van de vrijheid onzer woordenschikking boven die der Franschen opgesloten. Daardoor toch laat zich op eene gemakkelijke wijze, en zonder dat men het lidwoord behoeft te bezigen, het substantief, in den tweeden naamval staande, vóór het substantief plaatzen, dat in den eersten staat.

Metdatal wordt door dergelijke kleinigheden nog niet ten eenenmale opgehelderd het groote onderscheid, dat er tusschen de fransche en nederlandsche woordenschikking, wat het punt van vrijheid betreft, gevonden wordt.

Het aangestipte over dit onderscheid moge echter voor dit handboek thans voldoende zijn. Wij voegen er slechts bij, dat de hedendaagsche Hoogduitschers zich soms eene nog grootere vrijheid van woordenschikking veroorloven, dan bij ons plaats heeft. Ook kunnen zij dit doen, daar hunne declinatie naauwkeuriger is dan de onze, gelijk hierboven is aangemerkt. Duisterheid is er dus niet in de volgende verzen van voss, hoe vreemd en stroef de woordenschikking ook hier en daar schijnen moge. De Dichter schildert de atwisselingen eener bekoorlijke muziek, en zingt onder anderen:

— — — *Häufig und vielfach*

*Wechselnde Weisen des Klangs wetteiferten, andre mit andern
Vielgewandt, tiefströmend ergoss sich der lebende Wohllaut;
Donnerte bald graunhaft, wie Gestad' anklimmende Brandung
Braust im Orkan, wenn krachen die Kiel' und strandender Männer.
Nothschuss halt, und Geschrei in den Wogentumult fern hinstirbt;
Bald, wie gezwängt Bergflut im Geklüft weint, weinte der Tonfall,
Unruhvoll, langsam Miskläng' auflösend in Einklang;
Wallete dann, wie ein Bach, der über geglättete Kiesel
Rinnt durch blumiges Gras und Umschattungen, so sich die Hirtin
Gernezum Ausruhn legt, und im Halbtraum horcht dem Gemurmelm.*

§ 105.

De bijzondere regelen onzer woordenschikking zijn aan ieder Nederlander, over het algemeen, genoegzaam bekend, daar zij hem van kindsbeen aan door het gebruik eigen zijn geworden. Elk weet dus, dat als HUYGENS b. v. van zekeren prediker zeer aardig zingt:

*Daer raesde er een op stoel, als of 't een donder waer',
En meend' hy seide ons wonder; — maer
All, dat ick van hem hoorde,
Was, op het kortst geseit:
In een rivier van woorden
Een droppeltje bescheid.*

hij niet konde zeggen: *daar er een raasde*, in plaats van *daar raasde er een*; evenmin als, *maar, dat ik van hem hoorde al*, in plaats van *maar al, dat ik* enz. enz.

Bekend is het dus, dat wij verschillende woordenschikkingen hebben, naarmate de rede vragend of niet vragend, wenschend of niet wenschend, aansprekend of niet aansprekend enz. zij. Want vraag ik b. v. *is hij het?* zoo plaats ik het woord *is* vóór het woordje *hij*; zeg ik integendeel, zonder te vragen: *hij is het*, zoo komt *is* achter *hij*. — Van 's gelijken is onze woordenschikking dikwerf geheel anders in eene stellige, dan in eene niet stellige, ondergeschikte of afhankelijke rede. Wij zeggen b. v. stellig: *het is waar*, maar, niet

1 2
stellig sprekende, zeggen wij niet: *ik weet niet of het IS WAAR*,
2 1

maar *of het WAAR IS*. Hierdoor kan zich, (als hierboven gezegd) volgens de schrandere opmerking van BILDERDIJK, onze *subjunctivus* van den *indicativus* onderscheiden, zonder dat het noodig zij, tot de gewone veranderingen des werkwoords zelf de toevlucht te nemen. Immers de latijnsche *subjunctivus* *SIT* in plaats van den *indicativus* *EST*, als men zegt: *nescio, an verum sit*, drukt zich bij ons door de plaatsing uit: *ik weet niet, of het WAAR IS*, in stede van *ik weet niet, of het IS WAAR*. De *subjunctivus* is dus kenbaar, al zegt men ook niet eens *ik weet niet, of het waar zij*. ↘

Men spreekt ook wel in onzen stijl van eene zoogenaamde natuurlijke en van eene kunstige woordenschikking. De heer van *Zuylichem*, bij ééne zijner nichten, zoo het schijnt, te gast geweest zijnde, en zich in haar gezelschap verveeld hebbende, zong vernuftig:

*Vraeght ghy my, of ick ook versadight ben? — O ja, nicht!
Ick ben heel wel* DOOR u, en meer VAN u *versadight!*

Hier is de woordenschikking zoogenaamd natuurlijk. Zij zoude in den tweeden regel meer dus genoemd kunstig geweest zijn, stond er, in plaats van *ik ben heel wel* enz, met eene andere

-schikking: *heel wel ben ik verzadigd*. Evenzoo zoude zij meer kunstig zijn, als men in het volgende paar regels, gemaakt op iemand, die niet veel te vertrouwen was :

*Dirk is goed rond, goed zeeuwisch ; dat moet men zoo verstaan :
Hij is rond, als een bal, men kan er niet op staan.*

als men, herhaal ik, las :

*Goed rond, goed zeeuwisch is Dirk. Zóó moet men dit verstaan:
Rond is hij, als een bal, enz.*

Hetzelfde onderscheid ziet men tusschen: *ik haat hem, dien verrader zijns vaderlands, doodelijk*, en: *hem, dien verrader zijns vaderlands, haat ik doodelijk*. Het eene is op zijn' tijd even gepast, als het andere (*). Slechts woordenschikkingen, naar den aard van vreemde talen geheel verwrongen, stuiten ons ; b. v. wanneer wij, op der Engelschen wijze in hun *I have seen him*, ook zeggen wilden *ik heb gezien hem*, in plaats van *ik heb hem gezien*. — Zoo is het ook gelegen met het plaatsen van het adjectief achter het substantief in conjunctieve stellingen, wat men, in navolging des latijnschen stijls, vóór een paar eeuwen nog wel eens deed. Hoort b. v. zingt :

*Een appel, die met GONSTE GROOT
Uw boeltje werrept in uw schoot,
Daerom soudt ghy versmaden
's Hof's tafel-overdaden.*

(*) Ik kan niet zeggen, dat ik die benamingen van *natuurlijk* en *kunstig* zeer eigenaardig vinde, om het onderscheid, tot welks aanduiding zij dienen moeten, uit te drukken. De zoogenaamde kunstige orde kan toch op haar' tijd even natuurlijk, ja natuurlijker zijn, dan de natuurlijke. Liever zou ik de laatste de be-daarde, kalme, logische, de andere de levendiger en hartstochtelijker heeten.

Men vergelijke hierboven § 68. Dergelijke woordenschikkingen durven wij ons in onzen stijl, ook zelfs in dien der poëzie, over het algemeen tegenwoordig niet meer veroorloven; evenmin als om het bijwoord in sommige gevallen achter het werkwoord te plaatsen, gelijk de groote HOOFD insgelijks doet in den schoonen rei uit den *Gerard van Velzen*:

Den openbaren Dwingelandt
Met moedt te bieden wederstandt,
En op de harssepan te treden ;
Om, met het storten van zijn bloedt
Den vaderlande 't waardste goedt ,
De gulde vryheid te bereeden ;
Dat is, van ouwder herkomst wijdt,
Bij d' aldertreffelijkst' altijd
 BELOONT met ecrebeelden DANKLIJK. Enz.

In plaats van *dankelijk*, dat is *dankbaar*, *beloond*. — Andere omzettingen, als b. v. *te bieden wederstand*, in plaats van *wederstand te bieden* — en zoo ook in de volgende dichtregels:

Zijt welkom in het Zonneland
Alwaar de gouden app'len groeijen,
Kaneel en nootboom geurig bloeijen,
En ananassen dekken 't zand!

de woorden *dekken 't zand*, in stede van *'t zand dekken* — blijven, schoon wel niet den vrijen proza-schrijver, echter den aan maat en rijm gekluisterden dichter altijd, in eene zekere mate, geoorloofd.

§ 106.

Twee hoofdgebreken, voor welke wij ons in onze woordenschikking wachten moeten, en waartoe de aard onzer taal lichtelijk aanleiding zoude kunnen geven, zijn vooreerst stroefheid, en ten tweede duisterheid en onduidelijkheid. HUYGENS

is zeker niet stroef in de volgende geestig uitgedrukte les, welke hij aan dichters over het zorgvuldig nazien en beschaven hunner stukken geeft, en die ons het horatiaansche *nonum prematur in annum* herinnert:

*Haest worden, haest vergaen syn twee verwante saken,
Die d' eene d' andere soo volgen dat sy raken.
Denckt, dichters! die u haest, welck best in 't duren houdt,
Dat langhsaem wast, als eyck, of ras, als vurenhout!*

Ook het volgende lezenswaardige en afwisselingshalve hier ingevlochten puntedicht deszelfden voortreffelijken mans gaat aan dat euvel niet mank.

*Geleerde predikers! ik bid u, leert bezeffen,
Wat tael uw ambacht voeght; geen ander, dat ick weet,
Als die daer best gelyckt uw dagelycksche kleed,
Dat statigh, zedigh is, en ongeciert en effen.*

Immers, zelfs in den prozastijl zoude eene dergelijke woordenschikking niets stootends hebben. Onaangenaam en stroef integendeel klinkt veel in den volgenden zin, en zulks door de wijze, waarop de woorden daarin geplaatst zijn: *De de ongelukkigen steeds met diep medelijden aanziende jongeling was dadelijk gereed zijne beurs, die steeds rijkelyk gevuld was, voor die menschen te openen, en zond hen vergenoegd en met een opgeruimd hart naar hunne, in plaats van met jammerklachten, thans met gejuich en vreugdekreten vervuld wordende woningen terug.*

§ 107.

Voor al namelijk wachte men zich er voor, een ongepast en onmatig gebruik van de meerdere vrijheid te maken, welke wij ons boven sommige andere natiën in onze woordenschikking veroorloven mogen, en men breide de ons eigene wijze, om nauw samenhangende woorden vaneen te scheiden, niet

tot in het buitensporige uit. Sommige schrijvers in het naburige Duitschland zijn, de Hemel weet, door welk een' geest gedreven, in den laatsten tijd tot dit gebrek vervallen; doende zij den last van zeer lange zinnen op een klein, afgescheurd slotwoordje nederploffen. — Meer zeggen wij over dit onderwerp, dat eigenlijk tot den zoogenaamden *numerus* of de prozamaat behoort, in onze redekundige voorlezingen.

Wat duisterheid, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid betreft: voor het binnensluipen dezer gebreken wordt in de woordenschikking der meeste nieuwere talen. eene wijde deur opengezet, zoodra men niet zorgt, aan de woorden die plaats te geven, welke dikwerf alleen in staat is, om te doen zien, met wat andere woorden zij in verband staan, en in wat naamvallen zij geplaatst zijn. Zoo ligt er over HUYGENS' puntdicht, getiteld *Maeghdepoeder*, reeds half en half een nevel gespreid, al moge ook deze nevel, bij eene herlezing, allengskens opklaren:

*Dewyl de maegh gezond is,
Dat bitter in de mond is,
Wat waer 't een medicijn,
Genomen in wat wijn,
Trijns tong, gestampt in poeder,
Met die van haer vrouw moeder!*

Men gevoelt toch, hoe verward, hoe onduidelijk en hoe stroef tevens het in proza luiden zoude, als men zeide: *overmits aan de maag gezond is, hetgeen in den mond bitter smaakt, wat zoude het een geneesdrank zijn, in wat wijn genomen, Trijns tong in poeder gestampt met die van hare vrouw moeder!* Veel wel-luidender en duidelijker zoude men zeggen: *Wat zoude Trijns tong, met die van hare vrouw moeder tot een poeder gestampt, en in wat wijn genomen, een uitmuntende geneesdrank zijn, daar toch, hetgeen in den mond bitter smaakt, voor de maag gezond is!*

Zoo moet men ook voorzichtig zijn met de vooraanplaatsing van den *accusativus* of vierden naamval, als deze *accusativus* geen kenteeken van dien naamval draagt. Zelfs ook dan nog

past te dezen opzichte behoedzaamheid, als de *nominativus*, die met behulp van het werkwoord zulk een' *accusativus* regeert, met het teeken zijns naamvals te voorschijn treedt. Schoon toch in het laatste geval zulk eene woordenwisseling, bij nadere be- zichtiging, duidelijk genoeg wordt, ligt zij echter aanvankelijk in duisternis gedompeld, en veroorzaakt misverstand en onze- kerheid. Dit heeft b. v. plaats met het volgende tweeregelige puntedicht van HUYGENS, hetwelk — ten minste bij den eersten oogopslag — vrij wat onverstaanbaars heeft. De Dichter zingt:

*My dunkt, de wereld noemde een wijs man wel te recht
De tafel van Gods thien geboden averecht.*

In den beginne zal men meenen, dat de *wereld* hier de noe- mende persoon, en dus de *nominativus*, een *wijs man* integen- deel de *accusativus*, dat is, de hier genoemd wordende per- soon, is. Hoe echter een wijs man juist het tegenovergestelde van de tien geboden zou kunnen heeten, zal men niet gemak- kelijk begrijpen. Spoedig evenwel zal men leeren inzien, dat het de wijze man hier is, die de wereld, en niet de wereld, die den wijzen man de omgekeerde tafel van Gods geboden noemt, en dat zulks ook grammaticaal daaruit blijken kan, wijl er een *wijs man* en niet *eenen wijzen* of *een' wijs' man* geschreven staat, zooals wij, in onzen tegenwoordigen stijl, den vierden naamval gewoon zijn uit te drukken. Wij herhalen het echter: men moet zich voor dergelijke schijnbaar dubbelzin- nige constructiën, zooveel mogelijk in poëzie, maar nog dui- zendwerf meer in proza wachten. Soortgelijke dubbelzinnig- heden en duisterheden kunnen ook ontstaan door de verkeerde plaatsing onzer bijwoorden, koppelwoorden en andere klei- nere rededeelen. Zoo ook door aan onze betrekkelijke voor- naamwoorden of *pronomina relativa* hunne juiste plaats niet te geven, en wat dergelijke feilen meer zijn, waarover in het vervolg van dit handboek nog wel met een woord nader gesproken zal worden.

Met onze *participia* of deelwoorden zij men ook op zijne hoede. Zij hebben, gelijk hierboven gezegd is, in zoogenaamde

relatieve stellingen geene aanduiding van geslacht, getal of buiging, en hunne plaatsing, of wel de samenhang alleen, moeten beslissen, tot welk lid van een' zin of volzin zij betrekking hebben. Gelukkig dat die samenhang ons hier en zoo menige andere malen te hulpe komt! Moest in onzen stijl alles strikt-grammaticaal duidelijk zijn, dan ware er bijna geene bladzijde, ook in de schriften onzer beste schrijvers, aan te wijzen, welke niet door de eene of andere vlek van dubbelzinnigheid bezoedeld werd.

Mij valt b. v. op dit oogenblik een, in een' zeer zuiveren stijl geschreven, stukje van een' onzer bekwaamste stijlisten in handen. Ik lees er onder anderen in: *De schriften van Wagenaar, hoezeer anders mede tot mijn oogmerk kunnende dienen, ga ik, als in ieders handen zijnde, met stilzwijgen voorbij.* Duidelijk genoeg en met eene onberispelijke woordenschikking gezegd, en echter, uit een louter grammaticaal oogpunt beschouwd, en tegen den latijnschen stijl vergeleken, vol dubbelzinnigheid! Waarop slaat toch b. v. het *participium* of deelwoord *kunnende*? Op *schriften*, of op *Wagenaar*? Het kan, grammaticaal genomen, op beiden slaan; want het heeft geen declinatieteeken, waarom men het slechts bij een van beiden zoude mogen voegen; en wat de plaatsing betreft, ook volgens deze pleit er evenveel voor de verbinding met het eerste als met het laatste woord. Hier behoort het nu bij *schriften*, maar in een' zin, als b. v. *de gelukzaligheid des menschen, hoe luttel ook, als een zwak sterveling, aan zijn ijzere noodlot tegenstand KUNNENDE bieden, hangt toch altijd meer of min van hem zelven af* — een' zin, welke door niemand gegispt kan worden — slaat het woord *kunnende* allerduidelijkst op *menschen*, dat evenwel hier op dezelfde wijze geplaatst is, als het bovengenoemde *Wagenaar*. — En waarop heeft *als in ieders handen zijnde* betrekking, op *de schriften*, of op *ik*? Op *de schriften* roepen de zin en ieder verstandig lezer mij toe. Maar ook deze samenhang, met uw verlot, lezer! doet zulks alleen; want aan het onverbuigbare *zijnde*, dat bijna nimmer van

gelaat verandert, is het niet te zien, en de plaatsing be-
slist hier ook niets. In eene periode toch, als de volgende,
heeft men dezelfde woordenschikking, en daar slaat zijnde
op ik: *Dit onderwerp ga ik, als tot deszelfs behandeling te
weinig bevoegd ZIJNDE, en haar liever aan meer deskundigen
willende overlaten, met stilzwijgen voorbij.* — Hoeveel meer
grammaticale nauwkeurigheid is men in staat, om in het
Latijn aan zulke participiale woordenschikkingen te geven!
Haec scripta Wagenarii, b. v. a me lecta drukt even duide-
lijk uit: *deze schriften van Wagenaar, WELKE SCHRIFTEN ik
gelezen heb, als: Haec scripta Wagenarii, a me perlecti et
valde amati, te kennen geeft: deze schriften van Wagenaar,
WELKEN WAGENAAR ik doorgelezen heb, en ten uiterste bemin,
enz. enz.* Men wane echter niet, dat de latijnsche woorden-
schikking geheel vrij is van grammaticale dubbelzinnigheden.
Zij heeft ze weder in andere opzichten, waarover het echter
hier de plaats niet is, breedvoeriger uit te weiden.

Eenige vragen, met betrekking tot de woordenschikking en
tot hare toepassing in den stijl.

1) Wat gebrek heerscht er in de woordenschikking van het versje
uit HUYGENS, op bladz. 4 aangehaald?

2) Wat laat zich zeggen ter beantwoording van de vragen over de
geheel verschillende woordenschikking, die in onderscheidene talen
heerscht? Wat is de aard der woordenschikking in het Latijn, Fransch,
Engelsch, Italiaansch enz.? Hoe is zij in de duitsche talen?

3) Tot hoevele hoofdsorten zou men de woordenschikking in den
stijl brengen kunnen (gelijk b. v. BILDERDIJK er drie opnoemt)?

4) Welke algemeene regels laten zich geven over de verplaatsing der
verschillende taaldeelen in eene zoogenaamde stellige of rechtstreek-
sche rede, waarin geene omzettingen voorkomen? Hoe plaatst men
dan b. v. het werkwoord, hoe de naamwoorden, daarmede in betrek-
king staande, hoe adverbien, conjunctiën enz. enz.?

5) Waarin zou de reden liggen, dat wij in de zoogenaamde kunstige
woordenschikking (evenals in vragende) aan den persoon des werk-
woords soms eene andere plaats geven, en terwijl die persoon anders
vóór het *verbum* staat, hem nu er achter plaatsen? Wij zeggen b. v.

in de zoogenaamde natuurlijke, of liever kalme, bedaarde, geleidelijke woordenschikking: IK HEB ¹dezen ²morgen nog niet op mijn weërglas gezien, maar in de kunstige, of liever levendiger, ongedwongener: ¹dezen ²morgen HEB IK nog niet op mijn weërglas gezien.

6) Heeft er bij ons in subjunctieve of conjunctieve stellingen altijd eene verandering in de schikking der woorden plaats, gelijk men b. v. zegt: *hij zal heden zeker komen (hodie veniet)*; maar niet: *ik hoop. dat hij zal heden komen*, maar *dat hij heden komen zal* (of *zal komen*), waarin men ziet, dat het woord *heden* niet meer achter, maar vóór het hulpwerkwoord *zal* geplaatst wordt, en door welke verandering van woordenschikking weér het conjunctieve der stelling of datgene wordt uitgedrukt, wat men in het Latijn, met den vorm van den *subjunctivus* zou aanduiden. (*Spero fore, ut veniat* of *wel eum venturum.*)

7) In welke soorten van stijl, en waar ter plaatse kan men het gevoeglijkst van de gewone woordenschikking afwijken?

8) HOOFT zegt: *Een schelmstuk is 't, dat een Vader zijn Kindt verdoet; maar grooter schelmstuk begingh 'k met den genen langer in 't leven te lijden, die met het ontlijven zijns broeders schreede gemaakt heeft tot slagtingh zijns vaders, en uitroijing van al mijn Zaad door moordt en bloedstorting.* Wat valt er over soortgelijke woordenschikkingen op te merken?

9) Wat is er van de woordenschikking in een' der volgende vier dichtregels uit HELMERS te zeggen?

*Hoe dierbaar zijt gij mij, ó stille van den nacht!
Als in uw duister ik herdenk aan 't voorgeslacht,
Als ik de schimmen waan dier halve Goón te aanschouwen,
Als dweepend zich mijn geest met hen durft onderhouën.*

10) Wat van de volgende: *oud, vervallen, en grijs van haren zag ik mijn vader terug, terwijl hij echter, bij mijn vertrek uit Holland, nog al de merkteekenen van jeugd en bloeiende gezondheid vertoond had?*

11) BILDERDIJK zingt:

— — — *De witgevlakte Stier,
Die door 't weërgalmend ruim van Golvans heide loeide,
Zie daar, waarom de wrok hun boezems dus ontgloeide.
Hem eigende elk van hen als vaderlijke haaf,
Ter wederzijde oprecht en even fier en braaf.*

Wat zoude er in den prozastijl op de woordenschikking van een gedeelte dezer dichtregelen aangemerkt kunnen worden ?

12) Wat op de volgende: *tracht op uw levenspad al de rozen te plukken, in weêrwil der doornen, welke slechts eenigszins onder uw bereik groeijen, en wier bloemengeur u liefelijk op den adem van het koeltje toewaait ?*

13) Valt er ook onderscheid te maken tusschen woordenschikkingen, b. v. als: *ik weet niet, of zij reeds GEKOMEN IS (of ZIJ), of IS GEKOMEN. Men zegt, dat hij van haar zeer BEMIND WORDT, of WORDT BEMIND. De Vorst schijnt hem VERGETEN TE HEBBEN, of TE HEBBEN VERGETEN. Het is onbekend, wanneer dit ZAL EINDIGEN, of EINDIGEN ZAL, gelijk dit laatste bij HUYGENS in het gedenkwaardig versje:*

*Die alle menschen wil behagen en in all,
Mag heden wel beginnen,
Maar quaed is te versinnen,
Wanneer hy einden zal.*

14) Wat is er uit de woordenschikking der volgende periode uit BRANDT aan te merken ? *Men behoorde ook den nieuwen aankomelingen niet op te leggen, sich te moeten laten vinden in de predikatie, die men gewoon is voor 't avondmael te doen, dienende, om by monde van den Kerkendienaar belydenis des geloofs te doen.*

15) Welke duisterheid en dubbelzinnigheid heerschen er in de woordenschikking van den aanhef des heerlijken nonnenzangs uit den *Gijsbrecht van Amstel*:

*O Kerstnacht, schooner dan de dagen :
Hoe kan Herodes 't licht verdragen,
Dat in uw duisternisse blinkt,
En wort geviert en aengebden ;
Zyn hoogmoet luistert naer geen reden,
Hoe schel die in zyn ooren klinkt.*

16) KINKER kent kracht toe aan de volgende periode uit de nagedachtenis-rede van BILDERDIJK op PESTEL: *Gy (zegt de Redenaar, Leyden aansprekende) van uw schitterend tempeldak, van uw groenende lauwerbosschen, en blinkende zuilen, ja van de zulk een heiligdom als het uwe kenteekenende arends vleugelen die u overdekten, door den moedwil des oproers beroofde Wijsheidsschool enz.!* — Wat geldt hieromtrent ?

17) ALLARD HULSHOFF schept veel behagen in woordenschikkingen, als de volgende: *Duizenden van gekorvene Diertjes worden geboren, wien de uitbottende bladeren tot voedsel moeten dienen, gedurende hun kortstondig en gedaantewisselend leven.* — En weér elders: *Na de Dondervlaag ziet de ondergaande Zon minzaam neder, door de gebrokene lucht, op de rookende velden en beemden eener verkwikte Wereld, vertoonende zich als een hof des Heeren.* En op eene andere plaats: *Heldere dagen zijn er, om afscheid te nemen, en worden dikwijls gevolgd door huilende Stormwinden.* Wat valt er omtrent soortgelijke woordenschikkingen op te merken?

18) VONDEL zingt van het hoofd van OLDENBARNEVELD:

*Dat hoofd, dat Spanjen, eer het sloot zyn gouden mont,
Op goude bergen stont.*

Hoe zoude men in proza liever de woorden van dien zin rangschikken?

19) Waartoe kunnen woordenplaatsingen, als de volgende, aanleiding geven: *Beroofd van eerambten en waardigheden, aan verachting en ellende ter prooije gegeven, van al zijne vrienden verlaten, zag de vrouw van Menzikof haren echtgenoot weder.*

20) Moet men zeggen: *ik weet niet, WAAR gij VAN spreekt, of WAARVAN gij spreekt. WAAR dient zulks TOE, of WAARTOE dient zulks?* DAAR is hij ongelukkig DOOR, of DAARDOOR is hij ongelukkig? Zijn beide deze soorten van woordenschikkingen goed, of alleen (op zijn Hoogduitsch) de laatste?

21) Wat geldt van woordenschikkingen als de volgende: *N. N. wordt verzocht met zijne tegenwoordigheid te willen vereeren het bal, dat morgen plaats zal hebben. Ik heb gezien den reus, die op de kermis is enz. enz.?*

Over eenige algemeene voorschriften tot een' goeden nederlandschen stijl; met name wat aangaat de keuze van zuivere en duidelijke woorden, hunne verbinding tot zinnen, en hetgeen hiertoe al verder behooren moge.

§ 108.

De nederlandsche stijl is de wijze, die aan elk Nederlander of Nederlandsch schrijvende in het bijzonder eigen is, om zijne gedachten, in haren samenhang en voortgang, door middel van woorden uit te drukken. In een' wat engeren zin bepaalt zich zulks tot het schriftelijk uitdrukken, gelijk daarom ook de zegswijze minder gewoon is: *hij spreekt*, dan wel *hij schrijft*, een' goeden stijl. Somtjids beschouwt men meer bepaaldelijk den stijl, met opzicht tot het sierlijke der wijze, waarop de gedachten zijn uitgedrukt. In dien zin zal men zeggen: *de taal en spelling van dat boek zijn slordig; de stijl is anders levendig en fraai.*

§ 109.

De vereischten van een' goeden nederlandschen stijl laten zich tot drie brengen, zuiverheid namelijk, duidelijkheid en fraaiheid. Door een zuiveren stijl verstaan wij de uitdrukking onzer gedachten, in haren samenhang en voortgang, door middel van regelmatig gebruikte woorden, die, voor zooveel zulks mogelijk en nuttig zij, tot onze moedertaal en haren beschaafden, in geschrifte heerschenden tongval behooren. Het volgende bijtende, en tot verlevendiging onzer voordracht hier aangehaalde punt dicht des heeren *van Zuylichem* is dus, gelijk het meeste uit dien tijd, naar onzen tegenwoordigen schrijftant, wat de spelling betreft, onzuiver. Het versje is gericht tot een' prediker, die met allerlei zotte bewegingen, slingeren en spelingen zijner armen, handen en vingers de toehoorders ontstichtte:

*Ghy, die daer noë gezien en ongeern aengehoort,
 Gods woord slaet en bemorst met een gesochten slingher
 Van handen ginds en weër, — in Gods tael is een woord,
 Dat, of ghy 't noyt en laest, tot uwent t' huys behoort;
 Men seght in oud-Hebreeuwsch: een geck spreekt met sijn vingher!*

Waarlijk eene goede les voor overdreven gebaarmakers op den predikstoel! Jonge lieden, die zich voor den kansel bereiden, mogen ze wel ter harte nemen.

§ 110.

Een duidelijke nederlandsche stijl is eene zoodanige uitdrukking onzer gedachten, in hareu samenhang en voortgang door middel van nederlandsche woorden, hoedanig noodig is, om hem, die met de vereischte scherpzinnigheid en kundigheden ter bevatting is voorzien, alles, hetwelk wij te kennen willen geven, gemakkelijk te doen bevatten.

§ 111.

Wij noemen een' fraaijen nederlandschen stijl die wijze van uitdrukking onzer gedachten door middel van woorden in het Nederlandsch, als den goeden smaak, of het vermogen, om met juistheid het schoone te gevoelen en beoordeelen, welgevallig is. Bevallen moeten b. v. de volgende uitmuntende regels van HELMERS, waarin de Dichter zich in zijne verbeelding bij de graftombe van WILLEM DEN EERSTEN, te Delft, verplaatst:

*Waar ben ik? Op wat grond heb ik mij zelv' verloren,
 Wat diepe stilte heerscht in dees gewijde koren,
 Die mij bedwelmt, ontroert, mijn hart met sidd'ring treft!
 't Is hier, dat zich de mensch tot zijnen God verheft.
 Wat prachtig grafgesticht, rijst ginds met held'ren luister,
 Omringd met helm en speer en losgerukten kluister?
 Wat gouden lett'ren staan gebeiteld aan den wand?
 »Hier rust de redder van 't verdrukte vaderland!»*

*Ja, eerste Willem, ja ! 'k wil, bij uw graf gezeten,
Al 't geen mijn hart gevoelt, mijn tijdgenoot doen weten !
De traan, dien ik hier wijde aan uw gedachtenis,
Is 't offer dat gij eischt en uwer waardig is !*

Over de zuiverheid van stijl.

§ 112.

De vereischten van een' zuiveren stijl, met opzicht tot de woorden, zijn: 1) dat men de woorden orthographisch of spelkunstig goed schrijve, en verder in hun samenhang grammaticaal goed bezige; 2) dat men ze in proza, zooveel noodig, onverminkt gebruike; namelijk, zonder nuttelooze veranderingen, verlengingen of verkortingen; 3) dat men zich aan geene zoogenaamde Latinismen, Graecismen, Germanismen, Gallicismen, Anglicismen enz., dat is, aan geene latijnsche, grieksche, Duitsche, Fransche of Engelsche taaleigenaardigheden schuldig make; 4) dat men zich zooveel mogelijk, en vooral in sommige soorten van stijl, onthoude van verouderde woorden; 5) van te willekeurig nieuw-gesmede woorden; 6) van uitheemsche woorden; 7) van bastaardwoorden; 8) van zoogenaamde provincialismen en soloecismen; 9) van platte volkswoorden en woorden, gewijzigd naar de ruwe volkstongvallen; 10) van te poëtische woorden; 11) van eene verkeerde plaatsing der zinteekenen enz. enz.

§ 113.

Het eerste vereischte tot een' zuiveren nederlandschen stijl is, dat men de woorden orthographisch of spelkunstig goed schrijve, en verder in het algemeen grammaticaal of spraak-kunstig goed bezige. Aan het eerste wordt voldaan door het in acht nemen van die regels, welke de aard der taal en het gebruik hieromtrent voorschrijven; schoon er, wat het gebruik betreft, voorheen weinig eenparigheid op dat stuk heerschte. — Men tastte in den blinde rond, en verviel, bij gebrek aan

eene gezaghebbende handleiding op dit stuk, tot de zotste en ongerijmdste spelwijzen. Sinds de spelregeling echter, die in het begin der tegenwoordige eeuw plaats had en van Staatswege werd aanbevolen en bij het openbare onderwijs ingevoerd, is zulks aanmerkelijk verbeterd, en de bontkleurige ongelijkheid, die men in schriften van vroeger' tijd aantreft, heeft toen voor eene niet onwelkome orthographische gelijkvormigheid plaats gemaakt. Ieder, die als schrijver optrad, en tijd, lust noch bekwaamheid had, om zichzelve een stelsel van spelling te vormen, had dadelijk een voorschrift, waarnaar hij zich regelen kon. De gemelde spelregeling intusschen werd voor eenige jaren door de Redactie van het Woordenboek der Nederlandsche Taal aan eene herziening onderworpen, die echter niet aan alle deskundigen voldeed en ook niet door de Regeering ondersteund werd. Ten gevolge van het een en ander heeft thans minder eenparigheid van schrijfwijze plaats dan vroeger. Sommigen, en daaronder de Landsregeering en verschillende Gemeentebesturen, houden zich nog aan de vorige regeling; anderen, met name veel onderwijzers, volgen het Woordenboek vrij getrouw; terwijl wederom anderen de Redactie in zooverre volgen, als zij zich met hare beslissing kunnen vereenigen. Met opzicht tot eenparigheid laat derhalve het tegenwoordige gebruik, jammer genoeg, veel te wenschen over. Men vergelijkte voorts het opgemerkte aan het slot van § 9.

§ 114.

Men moet echter de woorden niet alleen bloot spelkundig, maar ook verder taalkundig goed schrijven, dat is, ook naar de overige regelen onzer spraakkunst of *grammatica*. Als wij toch van den dapperen hollandschen Admiraal CLAASSENS lezen:

*Acht schepen, zwaar van bouw, omsing'len thans den held.
Hij staat alleen, maar vast, gelijk een rots 't geweld*

*Der eeuwen, 't woest gebrul des donders fier blijft trotsen.
Schoon stormen aan zijn' voet in wilde golven klotsen,
Schoon schip bij schip, met kracht geslingerd op zijn borst,
Verbrijzeld henen stuift, staat hij met kracht omschorst,
Belacht het woeden van de orkanen en van de eeuwen. Enz.*

dan is op de spelling van deze fraaije verzen uit den derden druk der *Hollandsche Natie* naar de vroegere regeling wel niets aan te merken, maar wel degelijk op de taal of op het grammaticale. Immers één der substantieven heeft hier bij herhaling een geheel verkeerd geslacht. Tot de zuiverheid van den stijl behoort dus een getrouw betrachten van de regelen onzer spraakkunst, tot welke rededeelen of *partes orationis* die regelen ook betrekking mogen hebben. Inderdaad, dit stuk kan men niet genoeg ter harte nemen; gelijk men dan ook hiertoe in alle schriften, die over den stijl handelen, b. v. in die van CICERO, QUINCTILIANUS, BLAIR, BEIJER en anderen, telkens wordt aangespoord. Ook hebben de grootste vernuften altijd bijzonder veel werk van het eigenlijk grammaticale gemaakt, ja, zich zelfs met de uitpluizing van schijnbare kleinigheden verlustigd. Ik behoef slechts bij ons op de namen van een' HOOFD, BILDERDIJK, KINKER en van hoeveel anderen niet meer, te wijzen. Zeer naar waarheid heeft daarom JEREMIAS DE DECKER tot JAKOB HEYBLOK, met eene woordspeling in den smaak van zijn' tijd, gezongen:

*De spraek-konst is de grond, waerop dat hecht en vast
Der Musen tempelbouw tot aen de wolcken wast;
Waer 't oock aen desen grond ontbreken mag of schorten,
Daer staet de tempelbouw der Musen in te storten. —
Ghy, Jacob, die dien grond dan in de joncheyt legt,
Moogt van dien tempelbouw den heyblock zyn gesegt!*

§ 115.

Het tweede vereischte tot een' zuiveren nederlandschen stijl bestaat hierin, dat men de woorden zooveel noodig, onver-

minkt en zonder verlengingen, verkortingen, of veranderingen schrijve. Immers, dergelijke *metaplasmen* of *woordvervormingen*, gelijk men ze noemt, zijn meestal slechts uitgevonden, om schrijvers, die aan eene zekere vaste maat gebonden waren, te hulp te komen, wanneer zij, door het bezigen der woorden in hunne ware gedaante, tegen de regels dier versmaat gezondigd zouden hebben. HUYGENS leert ons toch aardig, dat men soms in dicht niet alles zegt, wat men wil, maar wat men kan:

*Staet niet te vast op al het seggen,
Dat dichters u te voren leggen!
Daer is te machtigen verschil
Van dicht tot ondicht, lieve man!
In ondicht segt m' al, wat men wil,
In dicht somtijds al wat men kan.*

Zooras men nu echter in de kluisters van maat en rijm niet meer geboeid gaat, hebben de woorden recht op hunne natuurlijke en onverminkte gedaante, en de zuiverheid van den stijl vordert, dat men hen daarvan niet beroove, ten minste niet anders, dan wanneer of het gebruik zulks ten eenenmale medebrengt, of de welluidendheid en losheid er door bevorderd kunnen worden. Met de stoute en duizendvoudige metaplasmen, in het dagelijksch spreken voorkomende, hebben wij hier niet te maken.

§ 116.

De voornaamste van dergelijke woordvervormingen in het Nederlandsch zijn al zoo dezelfde, die men ook in het Latijn en andere talen aantreft, namelijk 1) de *antithesis* of letterwisseling, 2) de *prosthesis* of voorklamping, 3) de *aphaeresis* of knotting, 4) de *syncope* of uitwerping, 5) de *epenthesis* of invoeging, 6) of *crasis* of samentrekking, 7) de *diaeresis* of spalking, 8) de *apocope* of afkapping en 9) de *paragoge* of aanhechting, aanstaarting.

§ 117.

De *antithesis* of letterwisseling bestaat hierin, dat men, in de plaats van zekere letter (hetzij klinker of medeklinker), waarmede een woord doorgaans geschreven wordt, eene andere bezigt. Zoo vindt men bij onze dichters, vooral van vroeger tijd, *houwen* voor *houden*, *houwbaar* voor *houdbaar* enz. De geestige HUYGENS heeft met dit laatste, en met een ander *houwbaar*, in den zin van *huwbaar*, de volgende aardige woordspeling:

*Is 't meisken van oud cerlick bloed,
Is 't meer, als matelick, van wesen,
Is 't ryckelick versien van goed,
Soo haest als 't HOUWBAER is, en sal 't NIET HOUWBAER wesen.*

dat is, *niet meer te houden*. — Men heeft zoo ook: *ouwe* voor *oude*, *ge* voor *gij*, *me* voor *mij*, welk eene en andere, schoon in poëzie niet altijd ongeoorloofd, in den prozastijl, op enkele uitzonderingen na, minder gepast zijn.

§ 118.

De *prosthesis* of voorklamping hecht of klampt vóór aan het woord eene lettergreep, die het in het gewone gebruik niet bezit. Dus vindt men bij onze dichters wel eens *gebuurman* voor *buurman*, *gemannen* voor *mannen*, welk laatste onder anderen door den heer van *Zuylichem* gebezigd wordt in het volgende zeer zinrijke en hoogst lezenswaardige sneldicht, *Stijl* getiteld:

*Bedriecht u selven niet, GEMANNEN van de pen!
(Daervan ick lichtelick een swacker lidtmaet ben,
Dan die'ck berichten durf), bedriecht u niet, goë vrinden!
Men moet in al ons werck, 't zij dicht of ondicht, vinden
Dat soet en krachtig zij. — Goë woorden, sachte tael
Als blompap, zijn wel yet, maer ver van altemael.
Goë stof en kloeck geweld van deftige gedachten
Zijn heel niet, als se in 't barsch van duyst're woorden smachten. —*

*In één woord! Al ons werk moet sterk gebeente zijn
En senuwen; — en 't vel daerover klaer en fijn.*

In den prozastijl moet men zich van dergelijke voorklampingen onthouden, en ook zelfs onzer tegenwoordige poëzie gedooft ze maar zelden. — Soms heeft echter het gezegde een' collectieven zin, en is dan niet als bloote *prosthesis* te beschouwen.

§ 119.

De *aphaeresis*, dat is knotting of wegneming, heeft plaats, wanneer wij, met het gebruiken van een afwendingsteeken of *apostrophe*, ééne of meer letteren aan het begin van het woord weglaten, en het indiervoegde, om het dus te noemen, knotten. Als de heer van *Zuylichem* van JAN, den dronkaard, zingt:

Veel dronckjes achter een weet Jan aen een te rijden,

Of Griet wil preutelen of niet;

Siet, segt hy, mijn bemtnde Griet!

Dit 's om den dorst, dien 'ck heb, en dat, om geen' te krijgen.

gebruikt hij twee knottingen, namelijk 's voor *is*, en 'ck voor *ik*. In het volgende tweeregelige sneldicht van denzelfden geestigen dichter komt er ééne voor:

Ick sie, dat ieder volgt sijn eigen wil en wijsheit,

Maer Gods wijs volgen, mensch! is 't merg van alle wijsheit.

Hier staat namelijk de *aphaeresis* 't voor *het*. En zoo hebben wij 's voor *des*, en meer andere dergelijke knottingen, waarvan sommige, gelijk b. v. de laatstgemelde, alsmede 't voor *het*, en 'k voor *ik*, ook van lieverlede in den prozastijl gesloopen zijn. Het best doet men echter, haar in proza den toegang tot een' deftigen en sierlijken schrijftrant niet al te ruim te verleen, en ze daarin niet anders te bezigen, dan waar of het gebruik zulks vordert, of waar zij in staat zijn, om eene aangename afwisseling aan den stijl bij te zetten, en de losheid en kracht te vermeerderen. Het oordeel hierover blijve geoeffenden ooren vertrouwd!

§ 120.

Wat de *syncope* of uitwerping betreft, zij ontstaat of door het weglaten en soms ook wel verwisselen eener letter midden in een woord, of door de samentrekking van twee lettergrepen tot ééne. Men heeft gewone en ongewone *syn- copes*. — Tot de eerste soort behooren de zoodanige, welke voor ieder' dichter, die aan de strenge vorderingen van rijm en maat voldoen zal, onmisbaar zijn. Een paar er van, en wel een paar, door samentrekking gevormd, treffen wij aan in het volgende puntdicht van HUYGENS, waarin hij de dolle pleitzucht van zijn' tijd strengelijk gispt:

*Ick prijs mijn advocaet! — Hy is gaen liggen sterven,
En heeft het dolhuys voor sijn erfgenaem verklaert.*

*Hy seid': ick heb mijn goed by sotte LIËN VERGAERT,
't Moet gaen van daer het quam; de gecken moeten 't erven.*

Hier wordt uit het woord *lieden* de *d* gelicht, en het overblijvende *lie-ën* tot *liën* samengetrokken. *Vergaderd* wordt *vergaârd*. Op eene soortgelijke wijze wordt het drielettergrepige *bladeren*, om des rijms wil, tot *blâren* gemaakt in deszelfden heeren *van Zuylichems* aardig puntdicht op hopman DIRCK:

*Sy liegen 't, die verklaren,
Dat Dirck geen hert en heeft. —
In allerley gevaren
Gevoelt hy, dat het leeft,
En als de popelBLÂEREN,
Van 't minste windje beeft.*

En zoo zijn *broër* voor *broeder*, *teër* voor *teeder*, *schaâuw* voor *schaduw*, *Goôn* voor *Goden*, en honderd andere *syn- copes* van een' soortgelijken aard, als de gemelde. Die in de volgende dichtregelen van HUYGENS voorkomt, is eenigszins anders:

*Voor een BESOND'RE gaaf danck ick mijn' God en Heer;
Sy hebben my niet lang te vreesen, die my krencken,
Al socht ik het te doen, ick kan 't niet langh gedencken;*

't Goed, dat ick heb gedaen, ontgaet my noch veel eer,
't Goed, dat my is geschiet, vergeet ick nimmermeer. —

Hier staat *bijzond're* voor *bijzondere*, evenals onze dichters (met weglating dier *e* of zoogenaamde *schewa*, die wij toch ook in de uitspraak soms bijna niet laten hooren) *eng'len* voor *engelen* zeggen, *eeuw'ge* voor *eeuwige*, *heil'ge* voor *heilige*, *ed'le* voor *edele* enz. De deftige prozastijl gedooft dergelijke woordvervormingen niet. — Wat de ongewone *syncopes* betreft, als b.v. *knijn* voor *konijn*, *glei* voor *galei*, *poëren* voor *poederen*, en meer andere van dien stempel, welke onze vroegere dichters zich niet zelden veroorloofden: zij mogen in onze tegenwoordige poëzie, indien al, niet dan met veel omzichtigheid worden gebezigd.

§ 121.

De *epenthesis* of invoeging schuift in een woord eene letter, die er niet in zijn moest. Zoo vinden wij bij onze vroegere dichters *tittelen* voor *titelen*, *gekomen* voor *gekomen* enz. Men kan er het woord *honing* ook toebrengen, dat eigenlijk *honiG* moet luiden. HUYGENS zingt er van:

Het sotste van all 't sott is menschelijk gegis;
Het soetste van all 't soet weet niemand, wat het is.

De *epenthesis* is slechts in enkele gevallen in den stijl der poëzie te dulden. Het proza verbant haar.

§ 122.

Schijnbaar is er veel overeenkomst tusschen de *syncope*, waarvan wij zoo even melding maakten, en tusschen de zoogenaamde *crasis*, d. i. samentrekking of ineensmelting. In den grond echter zijn beiden van elkander onderscheiden. De *crasis* toch werpt niet zoozeer letteren uit, als zij wel twee op elkander volgende vocalen in de uitspraak één-, in plaats van tweesyllabig maakt. Dit doet zij vooral met *ië*,

iä, iään, en dergelijke, onzer taal eigenlijk vreemde, letterverbindingen. Immers, in echt nederlandsche woorden worden twee naast elkaar geplaatste, verschillende klinkers dadelijk tot diphthongen. Dus zeggen wij *dien*, en niet *di-ën*, *dauw*, en niet *da-üw* enz. Maar — om niet van ons onderwerp af te raken — men heeft twee samentrekkingen in de volgende dichtregelen van HELMERS:

*Maar wie schetst Heemskerk ons, die naar de Noordpool streeft,
Door vuur en ijsschots boort en bij Gibraltar sneeft?
Van Goens, die koningen zijn ketens heeft doen dragen,
En 't Oosten heeft geklemd aan Neêrlands zegewagen?
Wie Kortenaer, wiens vuist voor ons de Zond ontsloot?
Piet Hein, den winnaar van des Ibers zilv'ren vloot,
Die aan BRAZIELJE'S kust op SPANJE zegepraalde,
Een oogst van lauw'ren won, en met zijn bloed betaalde. Enz.*

Hier staat *Brazielje* voor *Brazilië*, gelijk *Spanje* op zijn Fransch voor *Spanië* van het latijnsche *Hispania* staat, zooals de Hoogduitschers nog *Spaniën* schrijven. De laatstgemelde *crasis* heeft echter ook in den prozastijl de ware schrijfwijze van het woord geheel verdrongen. Zoo wordt *Groot-Brittannië* van lieverlede, ook in proza, *Groot-Brittanje*. *Italië* gaat echter slechts bij de dichters in *Itaalje* over. Men kan in onze vroegere poëzie meer soorten van samentrekkingen vinden.

§ 123.

In het grafschrift van BRANDT op zijne gade SUSANNA:

*Hier rust Zuzanne, een bloem van wijsheit, geest en deugt,
En tweemaal ELLEF jaar mijn helpt, mijn hulp, mijn vreugt.*

treffen wij een voorbeeld van dien *metaplasmus* aan, welken men de *diaeresis* of *spalping* noemt. Deze *spalping* heeft vrij wat overeenkomst met de hierboven beschouwde *epenthesis* of *invoeging*; maar verschilt er echter in zoover van, dat

door haar het woord niet eene enkele of een paar letters, maar eene geheele lettergreep rijker wordt. Wij zien dus, hoe BRANDT van *elf* ELLEF gemaakt heeft. En zoo viudt men *pallem* voor *palm*, *harrenas* voor *harnas*, *mellek* voor *melk*, *worrem* voor *worm* enz. HUYGENS bezigt *gelas* voor *glas* in het volgend kluchtig sneldicht:

*Mijn jongen brak me een fijn GELAS,
Ick vraeghd', hoe 't bygekomen was;
Sóó, seid' hy, Heer! (als om te mallen)
En heeft er noch een laten vallen.*

In den prozastijl zijn dergelijke woordverlengingen volstrekt af te keuren. Ook zelfs onze tegenwoordige poëzie ziet ze ongaarne.

§ 124.

Gelijk de *aphaeresis* of knotting haren invloed uitoefent op het begin, zoo oefent de *apocope* dien op het einde der woorden uit, van hetwelk zij ééne, of soms meer letteren afsnijdt. Deze *metaplasmus* is bij ons, noch bij de dichters, noch in den dagelijkschen spreektrant zeldzaam. Men heeft in den dichtstijl verscheiden soorten van afkappingen, die echter allen niet even gebruikelijk zijn. Als HUYGENS dus b.v. zingt:

*Kindren van heden, die T'SCHOLE verkeert,
Lett op een redcn, die 'k hebbe geleert;
Neerstig gebeden is half gestudeert.*

dan is de verkorting *t' schole* voor *te of ter schole* een voorbeeld uit eene van die soorten. Uit eene andere soort vinden wij er een in het volgende puntdicht deszelfden geestigen Mans:

Ampten, Lasten.

*Siet, waer ONS' driften gaen, en waer w' ons om bemoeyen!
Veel wercks zijn ijsere, veel eer zijn goude boeyen!*

Hier staat *ons'* voor *onze*, eene *apocope*, die VONDEL duizend malen bezigt.

Voorbeelden eener derde soort komen voor in de dichtregels van HUYGENS, luidende :

*Een vierpijl en een hovelingh
Gelijcken seer sich in één dingh ;
Sy rijsen BEI' tot hooger eeren,
Maer, hoe se hooger gaen, hoe dat s' HAER meer verteren.*

S' haer namelijk staat hier voor *ze haar*, dat is, zooals wij tegenwoordig schrijven zouden, *ze zich* — *Bei'* vervangt *beide*. Zoo staat *aard'* voor *aarde*, als HUYGENS, bij het zenden van een stichtelijk boek tot een tegengeschenk voor aan hem gezonden appelen, met zijne gewone aardigheid zingt :

*Ghy sendt het schoonste, ja, maer ick het nutst geschenck !
Het uwe spruyt uit d' AERD', het myne uit hemelsche ad'ren ;
Soo win ick 't, en nochtans, als ick 't wel overdenck,
Ghy sendt my vruchten toe, en ick send' u maer blad'ren.*

Apocopes van nog weér andere soorten bieden zich in het volgende sneldicht deszelfden heeren *van Zuylichem* aan. Het luidt :

*Dry lessen heeft ons God ter wereld opgegeven :
Hoe s' is, en hoe m' er leeft, en hoe m' er hoort te leven.*

Hier staat *m'* tweemalen bij afkapping voor *men*. Een soortgelijke, als de hier voorkomende *apocope* van *m'* voor *men*, is die van *d'* voor *den*. De laatste is echter beter dan de eerste te gedoogen. Verscheiden andere afkappingen, en die ook wel in den prozastijl voorkomen, treft men aan in de volgende verzen uit den fraaijen herderszang van SMITS, getiteld *Kloris* :

*o Frissche beemt ! o bosch ! o ryzige eikeboomen !
o Bloemuaranden ! o bekorelyke stroomen !*

Die flus myn BLY geluidt met vreugd' hebt aengehoort,
 Toen ik voor Kloris zong, die myne ziel' bekoort.
 Hoort nu myn klagten, die zich door de lucht verspreijen,
 Nu ik my van myn vreugd', myn Kloris, zie gescheijen.
 Zwygt, schelle vogeltjes ! hier voegt geen vrolyk liedt !
 Nu Kloris dit gewest en myn gezicht ontvliedt,
 Heeft ook de vreugdt dit veld en myne ziel begeven.
 Nu kwynen beek en beemdt, nu zuchten bosch en dreven ;
 Want roep ik : Kloris, keer ! ei sla myn klachten GAE !
 Dan baeuw't my de Echo fluks den naem van Kloris na ;
 En roep ik : Keer, myn Bruydt ! myn Bruydt ! waer moogt gij dwalen !
 Dan hoor ik haer terstont : Myn Bruydt ! myn Bruydt ! herhalen ;
 Myn schaeppjes treuren MEE, zy laten 't voedsel staen,
 Als waren zy in 't hart met Damons leet belaen ;
 Geen versche klaver kan hen thans in 't minst verfrisschen ;
 De velden schynen my verwarde wildernissen ;
 Ik derf MYN' wellust, want myn Kloris voert dien MEE ;
 O Kloris ! Kloris ! keer toch weder op myn BEE !

De met andere letteren gedrukte woorden in deze bevallige dichtregelen, b. v. *blij* voor *blijde*, *gá* voor *gade*, *beé* voor *bede*, *meé* voor *mede* euz., zijn afkappingen ; *mijn'* voor *mijne* is er ook meer of min eene. Zelfs schijnt de Dichter, blijkens het bezigen van het kortingsteeken, ook de woorden *vreugd'* en *ziel'* nog te beschouwen als *apocopes*, en als geschreven staande voor *vreugde*, *ziele*. Trouwens, het is hierboven reeds gezegd, en aan elk' taalminnaar bekend, dat men onze substantieven, en vooral die van het vrouwelijke geslacht, voorheen meer op *e* deed eindigen, dan tegenwoordig. Men schreef in vroeger dagen *sprake*, *vreugde*, *zonne*, *ziele*, evenals de Hoogduitschers dit nog doen in hun *Sprache*, *Freude*, *Sonne*, *Seele*. Slechts de harde opperduitsche dialecten, b. v. diegene, welke in Oostenrijk, Beijeren enz. onder het volk gesproken worden, laten die *e* weg, en zeggen *Sprach*, *Sonn*, *Seel*, *Bub*, enz. Voor zoover wij Nederlanders dus thans zoo karig op de gezegde klinkletter

aan het einde der woorden geworden zijn, kan zulks niet ten bewijze strekken, dat onze taal in vloeijendheid gewonnen heeft; wel in raschheid van uitspraak. Evenmin is het in het tegenwoordige Hoogduitsch eene deugd, dat men midden in de woorden de zachte *e* dikwerf dáár weglaat, waar wij Nederlanders haar gebruiken, of ten minste dienden te gebruiken. Onze overrijnsche en overeemsche taalbroeders toch schrijven *göttlich*, *schrecklich*, *schmerzlich*, *herzlich*, *Jüngling*, *Fremdling* enz., latende dus de consonanten tegen elkander botsen en horten. Wij scheiden ze door middel der *e* en zeggen: *goddelijk*, *schrikkelijk*, *smartelijk*, *hartelijk* enz. Uit vele soortgelijke woorden begint de *e* echter ook al bij ons eene verstooteling te worden, waarop metdatal eene goede spellingleer het zegel harer goedkeuring niet licht zal drukken. In de conjugatie onzer werkwoorden is de gemelde klinkletter sinds lang niet meer te zien; want, terwijl onze voorvaderen, op der Hoogduitscheren wijze, met de *e*, *ik beminne u* of *dij: beminnes* of *beminnest du* of *gij mij ook?* zeiden, zeggen wij meestal *ik bemin u: bemint gij mij ook?* en slechts in onzen zoogenaamden *subjunctivus* of aanvoegende wijze doen wij van tijd tot tijd de *e* nog eens klinken.

§ 125.

De laatste der door ons in § 115 opgenoemde woordvormingen of metaplasmen is de *paragoge* of aanhechting, aanstaarting, achteraanclamping, hierin bestaande, dat men aan het einde der woorden ééne of meer letteren hecht, die zij in het gewone gebruik niet hebben. Het is dus ook al eene dier krukken, waarmede de dichters, aan wie de maat- en rijmklusters het gaan wel eens wat moeilijk maken, en wier stijl, juist om zijne voeten, somtijds slecht voetereen kan, moeten voortthompelen, willen zij den prozaïst op zijde blijven. Dus ware b. v. de heer *van Zuylichem* in het volgende sneldicht, tot tweemaal toe, in zijne dichterlijke

vaart steken gebleven, hadde hem de *paragoge* niet uit den nood gered:

Van Dircks Dochter.

*Dirck, die sijn dochter zoekt te venten,
Gelijckt haer by de lieve lenten
In 't bloeyen van haer jonge jeugd.
Of die gelijckenis veel deught,
Late ick den kundigen bevolen.
My dunckt, Monpeer en sou niet dolen,
Geleeck hy liever haer gedaent'
By d' allerschoonste herfstē-maend.
• Soo vruchtbaer, seggen stoute monden,
Heeft s' yemand by geval bevonden.*

In deze dichtregelen staat *lenten* voor *lente*, en *herfstē* voor *herfst*. Voor het laatste had de Dichter ook, bij wijze van spalking, waarover in § 123 gesproken is, *herrefst* kunnen zeggen.

De bijvoeging der *n*, zooals in *lenten*, is eene bij onze vroegere dichters zeer gewone *paragoge*, oorspronkelijk daaruit ontstaan, dat men de versmelting der *e* met eene volgende vocaal wilde voorkomen, om niet een' voet te weinig in de versmaat te krijgen. Tot dat einde bezigt HUYGENS b. v. de gezegde letter, in het volgende nafeve sneldicht:

*Gelijck als yder mensch sijn sinnetje, sijn wensje,
Sijn eigen lustjen heeft,
Daer naer hy gaerne leeft,
Soo heeft oock elke mensch een' eigene conscientie;
Dus preeckten ick Matthijs. — Hoe, sei' hy: elck mensch één?
Soo heeft 'er yemand twee, want ick en hebb' er geen.*

Preeckten, namelijk, vervangt hier *preekte*. Naderhand heeft men de *n* ook wel noodeloos aangehangen, welk een en ander tot veel verwarring in de geslachten onzer naamwoorden aanleiding gegeven heeft.

Men is op deze en in het algemeen op alle soorten van metaplasmen tegenwoordig, zelfs in den dichtstijl, vrij wat keuriger, dan voorheen.

Het hier kortelijk aangestipte over de woordvervormingen of metaplasmen moge voor dit handboek genoeg zijn!

Een paar vragen, nog hiertoe betrekkelijk.

1) Heeft men ook in andere talen, b. v. in het Latijn, Fransch enz. soortgelijke metaplasmen, als waarvan in de bovenstaande § § gesproken is?

2) Wat andere voorbeelden van *antitheses* of letterwisselingen laten er zich al opnoemen? In hoever is de *antithesis* tegenwoordig nog geoorloofd en in den dichtstijl aan te bevelen? Heeft men ook enkele geoorloofde letterwisselingen in proza?

3) Wat al meer soorten van *aphaereses* of knottingen, dan de in § 119 opgenoemde, treft men aan? Welke knottingen zijn in den prozastijl onvermijdelijk?

4) Heeft men ook *syncope*s of uitwerpingen, die in den prozastijl geheel en al door het gebruik gewettigd zijn? Wat voorbeelden van uitwerpingen kan men meer aanvoeren? Hoe duidt men de *syncope*s in den stijl aan?

5) Welke soorten van *crases* of samentrekkingen vindt men, behalve de in § 122 opgenoemde, al meer bij onze dichters?

6) Wat andere soorten van *diaereses* of spaltingen heeft men nog? — Laat zich de *apocope* of afkapping *m'* voor *men* gepast in den dichtstijl bezigen? Waartoe kan zij aanleiding geven? Kan men in den prozastijl *apocopes*, als daar zijn: *een'* voor *eenen*, *haar'* voor *haren* enz. niet zeer wel toelaten, ja, wordt de stijl door het voluit spreken van *eenen*, *zijnen*, *haren*, niet vaak lam en sleepend? Heeft hierin geene verkeerde navolging van 't Hoogduitsch plaats gegrepen? Welke taal lascht en hecht de zacht-korte *e* meer in en aan de woorden, de onze of de hoogduitsche enz.?

7) Welke andere voorbeelden van *paragoges* of achteraanclampingen, dan die in § 123 voorkomen, laten er zich al opnoemen? Is het eene *paragoge*, wanneer ik zeg: *de schoonheid der vrouwe*? Hoe gaf de voormalige *paragoge* der *n* in onzen stijl aanleiding tot verwarring in de geslachten? Is in deze achteraanclamping ook somwijlen oud-hoogduitsch taaleigen te bespeuren enz.?

§ 126.

Het vermijden van zoogenaamde Latinismen, Gallicismen, Anglicismen, Germanismen, en hoe zij verder heeten mogen, maakt een derde vereischte tot een' zuiveren stijl uit. Men verstaat door de gezegde gebreken spreek- of schrijfwijzen, niet in onze sprake, maar in die der Latijnen, Franschen, Engelschen, Duitschers enz. te huis behoorende, en of 1) bestaande in geheel vreemde, slechts naar onze uitspraak gewijzigde woorden; of 2) in woorden, die wel onzer taal niet vreemd zijn, maar in andere beteekenissen bij ons gebruikt worden, of 3) in uitheemsche woordvoegingen en woordschikkingen. Het meeste gevaar loopen wij bij ons van Germanismen of *Hoogduitschheden*, waartoe, namelijk, de allernauwste bloedverwantschap van het Nederlandsch en Hoogduitsch zeer licht aanleiding kan geven; terwijl het daarenboven ten uiterste moeilijk valt, met eene juiste scheidlijn het grondgebied dier beide talen af te bakenen. Sommige Germanismen vallen dadelijk in het oog. Welk Nederlander toch ontdekt ze niet oogenblikkelijk in den volgenden zin: *Mijne woning te Napels had onder meer andere groote aannemelijkheden, welke het onbekwame, om vijf stokwerken hoog tot haar heen op te moeten opstijgen, wijd overwoegen, ook nog het voordeel, dat ik zoo gelijk van de kamer uit op eenen kleinen gang kwam; en van dezen door eenen houten ladder zoo voort mij op het hoogste terras van het huis bevond. Zoo zoude het ons ook dadelijk in onzen stijl opvallen (opdat ik zelf hier een' germanismus bezige), dat is, in het oog vallen, wanneer iemand gezegd werd, zich bij den koning voor dit of dat ambt bedankt te hebben, dat is, den koning voor zoodanig een' post zijn' dank te hebben betuigd. Want schoon men in onze taal, ten minste in de geldersche dialecten, wel spreekt van: b. v. ik bedank MIJ daar wel voor, dit of dat te doen, wordt dit ZICH bedanken zelden, voor zoover ik weet, gebezigd in den zin van dank zeggen voor eene weldaad, eene beleefdheid, of iets anders, dat goed is. Dit kan*

het onderwjl wel degelijk in het Hoogduitsch beteekenen, weshalve de geestige heer *van Zuylichem*, die in de voor-naamste talen van Europa verzen maakte, en dus kenner dier spraken was, deze zijn bekwaamheid dan ook weër, op zijne gewone aardige wijze, aan den dag legt, als hij zingt :

*De Duytschen hebben, schijnt, ondanckbare gedancken ;
Soo ick haer vriendschap doe,
De danck behoort my toe ;
Sy seggen 't anders om, en doen haer zeer bedancken.*

In het voorbijgaan zij gezegd, dat, wat het in deze verzen gebruikte *doen* betreft, zulks hier op dezelfde wijze voorkomt, als de Engelschen hun *to do* bij hunne werkwoorden dikwerf bezigen, en gelijk men in het Groningsch, dat vol Engelsch steekt, somtijds zal hooren zeggen: *Mijnheer DEED Mijnheer voor de uitnoodiging bedanken*, in plaats van *bedankte*, of *liet bedanken*.

Een aantal woorden en spreekwijzen zijn er echter, waarover men uren lang zoude kunnen twisten, of zij al, dan niet, als germanismen beschouwd moeten worden ; terwijl men daarenboven, wilde men het gezag der oudheid in dezen doen gelden, niet alleen vele van zulke half, maar zelfs honderden van tegenwoordig geheel Hoogduitsch schijnende uitdrukkingen zoude kunnen verdedigen. Wij hebben weër een voorbeeld in het zoo even gemelde punt dicht van HUYGENS, waarin het hoogduitsche woord *Gedancken* voor ons *gedachten* gebezigd is. Ook zouden wij indiervoege, om het hollandsche der Hoogduitsch schijnende uitdrukking: *HET IS SCHADE, dat het weder heden zoo slecht is (Es ist Schade, dass das Wetter heute so schlecht ist)* voor *HET IS JAMMER, dat enz.*, te bewijzen, het gezag van den grooten HOOFD kunnen inroepen, die in de *Granida* deze uitdrukking in diezelfde beteekenis bezigt :

*Het vinnigh stralen van de zon
Ontschuil ik in 't bosschaadje ;*

*Indien dit bosje klappen kon,
 Wat melde 't al vrijaadje!
 Vrijaadje? neen! Vrijaadje? jaa!
 Vrijaadje zonder meenen.
 Van hondert harders (IS 'T NIET SCHAÀ?)
 Vindtm' er getrouw niet eenen.*

Wij zouden het hoogduitsche *Lezerin* voor *lezeres*, met het § 56 aangehaalde punt-dicht des heeren *van Zuylichem* kunnen bekrachtigen. Wij zouden, als wij zeiden: *de wijn wil mij, heden middag, maar volstrekt niet MONDEN, dat is, niet smaken, (der Wein will mir heute Mittag ganz und gar nicht munden)* ons op HUYGENS kunnen beroepen, die zingt:

Pieters Smaeck.

*Ick vraeghde Pieter lest,
 Wat wijn hy 't liefste dronck: 'ck soud' er hem af doen schencken;
 Heer, seid' hy, sonder dencken:
 Wijn, die my niet en kost, MONDT my gemeenlick best.*

Met welk *monden* men dat andere *monden* niet verwarren moet, hetwelk in het volgende punt-dicht van denzelfden Dichter voorkomt:

Aen Agniet.

*Stondt my een tale vry, die Holland noyt en hoorden,
 Ick seid' in nieuwe, maar seer duydelicke woorden:
 Ghy MONDT my niet, Agniet!
 Noch ooght, noch oort my niet.*

Hier toch wil de geestige Man, al schertsende zeggen: uw mond behaagt mij evenmin, als uwe ooren en oogen.

Wij zouden indiervoege al verder *redelykheid* voor *braafheid* en *eerlykheid*; *leesten* in den zin van *bewijzen, betoonen*, (hoogduitsch *Einem einen Dienst leisten*); *zwindelen* (hoogd. *schwindeln*) voor *duizelen, duizelig worden*; *laster* (hoogd. *Laster*)

voor *ondeugd* in het algemeen; *wonne* (hoogd. *Wonne*) voor *vreugde*, *verrukking*; *uiteren* (hoogd. *äussern*) voor *uiten*, *te kennen geven*; *amme* (hoogd. *Amme*) voor *minne*, *zoogster*; *gewogen* (hoogd. *gewogen*) voor *toegenegen*, *gunstig*, en hoeveel andere soortgelijke, geheel hoogduitsch schijnende woorden en spreekwijzen niet al meer, met het gezag van HOOFT, VONDEL, HUYGENS, CATS en de overige beroemde schrijvers van onzen vroegeren tijd bekrachtigen kunnen, ware zulks noodig en liet het bestek dezès handboeks eene groote uitbreiding over dit onderwerp toe. Nu moeten wij het bij het gezegde laten berusten, terwijl wij, als de slotsom er van, deze drie regels ter behartiging aanprijzen. Vooreerst namelijk: wacht u voor germanismen. — Ten tweede: wacht u, om een' schrijver, van wien gij vertrouwen moogt, dat hem zuiverheid van stijl lief en waard is, en die tevens blijken geeft van over zijne taal nagedacht te hebben, dadelijk hoogduitschheden aan te tijgen, als zij zich schijnbaar bij hem vertoonen. En ten derde: duid het een' daartoe bevoegde nimmer ten kwade, dat hij tusschenbeide, wanneer dit volstrekt noodzakelijk is, van onze germaansche taalbroeders het eene of andere woord, of de eene of andere woordvoeging ontleene; of wel, dat hij, op der Hoogduitscheren wijze, door gepaste woordkoppelingen onzen taalschat zoeker te vermeerderen. Hij doet dit laatste dan toch niet, omdat de Hoogduitschers het doen; maar, omdat wij in onze taal, die in vele opzichten geheel en al hetzelfde karakter bezit, als de hunne, zulks uit kracht van de haar eigene geaardheid doen kunnen.

Van Anglicismen, dat is, engelsche taaleigenheden of spraakeigenaardigheden, loopen wij weinig gevaar. HUYGENS bezigt er, al boertende, een' in het geestige sneldicht:

*Ick vraeghd': Hoe raecte Dirck om 't leven? Was 't van DRINCKING,
Of van een SINCKINGH? — Neen! seid' yemand, geen van twee,
En evenwel van beid'; hy tuymelde in de zee,
En dronck syn selven doot, en bleef voorts in een' sinckingh.*

Drinking staat hier voor *drinken*, evenals de Engelschen dus hun bedrijvend deelwoord of *participium activum*, dat bij hen op *ing* uitgaat, dikwerf in de plaats van den *infinitivus*, of de onbepaalde wijze, en voorts als substantief gebruiken. Men zoude derhalve in het Engelsch den eersten versregel van HUYGENS missehien zoo wat vertalen kunnen: *I asked: How Dorick did lose his life. Did it be by drinking, or by sinking?*

§ 127.

In een' zuiveren stijl moet men zich ook in acht nemen voor het gebruik van *verouderde* woorden. Niet alleen toch zijn zij der duidelijkheid nadeelig, daar zij van velen niet verstaan worden, en in dat opzicht naar afgeschafte munten gelijken; maar tevens ligt op hen een zeker roest van oudheid, die ze onbevallig maakt, en daardoor het sierlijke en nette van den stijl bezoedelt. Te recht zingt POPE:

*Some by old words to fame have made pretence,
Ancients in phrase, mere moderns in their sense;
Such labour'd nothings, in so strange a style,
Amaze th' unlearned, and make the learned smile.*

Men kan bij onze vroegere schrijvers een aantal woorden vinden, die aldus van lieverlede in onbruik geraakt zijn, b. v. *ellewaard* voor *elders*, *ervoelenis* voor *gevoeligheid*, *heerschheid* voor *heerschappij* enz. HUYGENS zingt van het dansen:

*Springht op sijn Duitsch of op sijn Frans,
Ick sie geen' misdaed aen den dans;
My dunckt, het springen en het singen
Zijn aengeboren SUSTERLINGEN;
'k Geloof, het hert springht, als men singht,
En 't hert is 't, dat de voeten dwinght;
Soo raken sy gelijk aan 't roeren;
Dat beurt den adel en de boeren,*

*Die met, en deze sonder maet. —
 Wie, dunckt u, doet het meeste quaet?
 Mijns oordeels, zijn ze minst te laken:
 Die regel houden in 't vermaken.*

Hij herinnert ons meer of min des hoogduitschen dichter SCHILLERS treffelijk gedicht, *Der Tanz* getiteld. — Voor het overige bezat HUYGENS in het woord *zusterlingen*, dat is, *gezusters*, een woord, dat tegenwoordig zelden meer gebezigd wordt, en dus als meer of min verouderd beschouwd moet worden. Dit woord kunnen wij nu wel missen, maar het is beklagenswaardig, dat zoovele andere kostbare munten uit onzen taalschat verloren zijn gegaan; en, gelijk het zeer te wenschen is, dat men daarop van tijd tot tijd opmerkzaam gemaakt worde, kan men het ook geen' bevoegd' en kundig' schrijver euvel duiden, dat hij, bij voorkomende gelegenheden, en als het mangel aan gepaste, nog in zwang zijnde uitdrukkingen hem daartoe dwingt, pogingen aanwende, om eens een verouderd woord weder in omloop te brengen. Door deze uitzondering dus wordt de in deze § voorgeschreven regel eenigszins beperkt. Metdataal blijft voorzichtigheid in dit stuk ten hoogste aan te bevelen; want slechts in enkele gevallen kan een zoodanig opwekken uit den doode, (gelijk men het, al boertende, zoude kunnen noemen) worden toegestaan.

§ 128.

Men wachte zich insgelijks voor het smeden en gebruiken van geheel nieuwe woorden; ten zij 1) volslagen gebrek ons hiertoe noodzake; 2) het nieuwe woord naar den aard onzer tale gevormd zij; 3) het denkbeeld, tot welks aanduiding het dienen moet, verstaanbaar en nauwkeurig er door worde uitgedrukt, en 4) hij, die het invoert, eenige bevoegdheid bezitte, om zulks te kunnen en mogen doen. Nieuwe woorden toch zijn, als het ware, nieuwe munten, die geene geldigheid hebben, dan voor zoover zij met den stempel des

oppergezags, dat is, des gebruiks, geijkt zijn. Dat men echter in een' boertigen stijl wel eens uit jok een nieuw woord smeden mag, spreekt van zelve. Wie zoude het iemand ten kwade duiden, die in zulk een geval b. v. zeide: *iemand ridderen voor tot ridder maken*, gelijk HUYGENS van het engelsche woord *knight* (spreek uit *nijt*), dat is *ridder*, op de engelsche wijze een werkwoord maakt, namelijk: *knijgten*, in den zin van *tot ridder slaan*, en hetzelfde dus, als het engelsche *to knight*, dat is, *ridder maken*, beteekenende:

*De groote koning van dry over-zeesche kroonen
KNIJGHT manvolk met sijn hand, om deugden mē te loonen ;
Kost Carel 't vrouwvolk nu, in plaats van KNIJGHTEN, KNECHTEN,
Wat souder meisjes, die moē meisjes zijn, om vechten !*

Men ziet, dat *knechten* hier nog een tweede nieuw gesmeed woord is, den zin hebbende van *iemand tot een' jongen maken*. Immers *knecht* beteekende oudtijds zeer dikwerf blootelijk een' persoon van het mannelijke geslacht.

Ook den schrijveren over nieuwe, nog weinig behandelde wetenschappelijke onderwerpen is het scheppen van nieuwe woorden bijwijlen zeer wel te vergunnen, ja, zij kunnen hierdoor tot verrijking der taal zeer veel toebrengen, indien zij slechts op eene duidelijke en regelmatige wijze te werk gaan. Door dan ook van deze vrijheid een betamelijk gebruik te maken, hebben wij in onze taal vele, thans alom geldige, echt nederlandsche woorden, welker gelijkbeteekende verwanten men in het Hoogduitsch nog mist, of die ten minste bij de Duitschers nog weinig in zwang zijn. De beroemde hoogduitsche schrijver JEAN PAUL noemt ons daarom ook de grootste puristen van Europa.

Zoo moet men ook onderscheid maken tusschen geheel nieuwe woorden, en tusschen de zoodanige, waarvan de woordkoppeling slechts nieuw is. De heer BILDERDIJK bezigt b. v. het woord *berggeronk* in de fraaije en hoogst klankrijke verzen:

*Hy sprak. — Als 't dof gebrom van verre donderslagen,
Op vleugels van den storm de dalen rondgedragen,
En met den hollen galm van kluft en rotsspelonk,
Al romm'lend, voortgerold in dreunend BERGGERONK,
Verhief zich 't woest gejuich der duiv'len naar den hoogen. Enz.*

Dit woord heeft in vele opzichten *den schijn* van een nieuw samengesteld woord, ten minste, ik herinner mij op dit oogenblik niet, het meer te hebben aangetroffen. Onderwijl, hoe verstaanbaar is het, en hoe krachtig tevens drukt het uit, wat het uit moet drukken, namelijk het holle, doffe, dreunende, rommelende nabauwen, dat de bergen van het geluid des donders doen. Hij, die in de bergstreken onweders heeft hooren losbarsten, zal het schilderachtige en klankna-bootsende der bovenstaande verzen gevoelen.

Even fraai en duidelijk is de samenkoppeling *glastoon*, die de heer KINKER bezigt in zijn gedicht, *de Wereldstaat* getiteld, ter plaatse, waar hij van :

Den GLASTOON hunner stem, den waasmend' ambergeur

der bovenaardsche wezens zingt, en hiermede op het zuivere, als glas of kristal klinkende, en harmonikaächtige hunner stemmen zinspeelt. — En zoo zoude men uit onze latere dichters honderden van nieuwe, of ten minste nieuw schijnende woordkoppelingen kunnen aanvoeren, die ten betooge van het hier door mij beweerde zouden kunnen strekken; terwijl men er duizenden en tienduizenden zoude kunnen verzamelen uit de poëzie der Hoogduitschers, wier dichters toch in koenheid en stoutheid, maar soms ook in dolle buitensporigheid van woordkoppelingen, leenspreuken, beelden en wat dies meer zij, aan de Grieken, die waaghalzen in het wordsmeden, en aan de Oosterlingen, die hoogdravende en tot boven de starren steigerende stijlisten, nauwelijks iets toegeven.

De slotsom van het gezegde in deze § komt derhalve hierop neder: zijt voorzichtig met het smeden van nieuwe woorden, maar laat u van den anderen kant door geene te verregaande

schroomvalligheid afschrikken, om, zoo gij, als schrijver, eenige bevoegdheid en naam bezit, de taal met gepaste nieuwe woorden te verrijken! Bereken echter altijd, of uw nieuw woord wel zoodanig zij, en daar ter plaatse gebezigd worde, dat, en wáár het genade in de oogen uwer lezers vinden kan; en wees met het bezigen van nieuwe uitdrukkingen het meest op uwe hoede, als gij nog jong zijt, en in de geleerde wereld geen gezag hebt. Menigeen heeft, door het laatste in dit en in vele andere gevallen niet in het oog te houden, met de voortbrengselen van zijn' geest op eene jammerlijke wijze schipbreuk geleden. Een' BILDERDIJK is veel geoorloofd, dat aan de heeren studenten A, B, C, D enz. niet vrijstaat.

Om voor jongelieden ernst met jok een weinig af te wisselen, zullen wij hier een boertig punt dichtje van HUYGENS laten volgen, dat meer of min met het in deze §§ behandelde onderwerp in verband staat:

*Dirk hoorde letter-liên, die met den und'ren spraken
Van nieuwe woorden in haer moedertael te maken,
En seid', ey, scheid er uyt! het is een sot bedrijf,
Daer mē ghy besigh zijt! Dat sweer ick by mijn wijf
Haer' toomeloose tongh. — Die maect wel soo veel woorden,
Ghy socht er niet één nieuw te maken, als ghy 't hoorden.*

Met den anderen is met elkander, in het Hoogduitsch einander.

§ 129.

Geheel uitheemsche woorden komen in een' statigen en deftigen stijl niet te pas. Zij zijn toch niet alleen voor sommigen onverstaanbaar, maar geven daarenboven aan een opstel het voorkomen van een' lappe-deken, die van allerlei bonte kleuren en krullen schittert. Wij zeggen echter met nadruk: in een' deftigen stijl, b. v. in dien eener plechtige redevoering, of van een ander dergelijk stuk van welsprekendheid of dichtkunst. Is de schrijftrant meer eenvoudig, en heeft hij tot wetenschappelijke onderwerpen betrekking, dan is eene grootere vrijheid in dezen te vergunnen. Soms zelfs kan het bezigen

van vreemde woorden zijn nut hebben. In het taalkundig vak b. v. zijn de latijnsche namen der onderscheidene rededeelen, en van wat er al meer tot het grammaticale behooren moge, zoozeer in alle spraken bekend, dat men de duidelijkheid van den stijl dikwerf bevordert door ze te bezigen. Ten minste verheug ik er mij telkens over, als ik in hoogduitsche of andere buitenlandsche taalkundige schriften, van *adjectivum*, *substantivum*, *verbum* enz. spreken hoor. Treden toch vertalingen van dergelijke woorden in de plaats, dan weet men vaak niet, wat er door de vertaalde woorden bedoeld worde, daar de eene schrijver de latijnsche kunsttermen op deze, een ander wederom op gene wijze vertolkt; iets waardoor ten laatste niets dan verwarring en onzekerheid ontstaat. Uit dat oogpunt gelieve men dus ook de tot taalkunde betrekking hebbende vreemde woorden en bastaardwoorden in dit handboek te beschouwen, en het gebruik er van mij en anderen zoowel te veroorloven, als men in het Latijn, ook zelfs in den zuiveren stijl van CICERO, een aantal grieksche woorden gedoogd heeft.

Dat voor het overige daar, waar het scherts en jok geldt, wel vijfentwintig talen dooreengehutseld mogen worden, behoeft te nauwernood herinnering. Wij lagchen dus hartelijk met, en niet over den geestigen heer *van Zuylichem*, als hij ons ergens in zijne gedichten eene letterkundige *olla podrida* of hutspot opdischt, welke uit de vermenging van het Hollandsch met zeven talen is samengesteld. De bestanddeelen, namelijk, tot deze letterspijze worden geleverd door het Nederlandsch, Fransch, Italiaansch, Spaansch, Latijn, Hoogduitsch, Engelsch en Grieksch. — Zoo vinden wij ook bij den heer BILDERDIJK het volgende aardig rijmpje, in hetwelk de slotwoorden der versregels voor de helft Engelsch zijn; maar echter, als zij slechts zuiver naar der Britten wijze worden uitgesproken, vrij goed op de nederlandsche rijmen. De gezegde dichtregels hebben betrekking tot de feestviering van een' engelschen zoogenoemden rechtsgeleerde te *Lewisham*, en zijn' leerling:

*Pluk rozen en peëon, oranje- en scheerlingbloessem,
Schakeer de glaskoraal door 't Oostersch parelnoer;
Gaâr wat de veldgrond teelt van 't aangename Lewisham,
En vlecht het om het hoofd van d' overachtbren Brewer!*

*Verheugt u, Wet en Recht! in 't voorbeeld van een' Lawyer,
Die nimmer wet verdraaide of Engelsch nam voor Zweedsch!
Zijn kunde zedig dekte in d' allerdichtsten sluier!
Nooit hooger eerzucht had, dan de outside of the stage!*

*Viert met hem, viert zijn feest! weêrgalme huis en kamer
Van vreugde en dischgeschal, in spijt zelfs van den Droes!
Want virtue (zegt de spreuk) is guarded without armour.
En zonder 't ijz'ren hek der nieuwe Marlborough Mews.*

*Of is er in den kring van 't honest English people
Een enk'le, die uw vreugd, uw feestvreugd wraken kan?
Die iets te zeggen heeft op Leeraar of Discipel?
Voorzeker, brave Twee! geen sterv'ling! neen, not one!*

*Veracht dan 't boos gelach van haughty men or women!
Uw geest is hun te vreemd: zie daar de gantsche kneep!
En 't gees'len met de tong slaat niemand blaauwe striemen.
Denkt: Angels look on Pope, as Pope looks at an ape!*

§ 130.

Wat bastaardwoorden zijn, is overbekend. Zij zijn, evenals aangenomene bastaardkinderen, half echt, half onecht. Half echt, daar zij meer of min naar den aard onzer taal geplooid, en in het gebruik op hare leest geslagen zijn; half onecht, daar hun oorsprong toch altijd uit den vreemde is. *Notaris* is b. v. een bastaardwoord; want het is in vorm wel niet volkomen meer het slecht-latijnsche *Notarius*, dat is, *aanteekenaar* (van *notare*, teekenen, merken); maar toch een burger in ons taalgebied, die het kenmerk van zijn' vreemden oorsprong nog duidelijk op het voorhoofd draagt. Men

zal immers niet met HUYGENS het gezegde woord van de woorden: *nood daar is*, willen afleiden. De geestige man, namelijk, zingt, kortswijlig, en op de testamenten, die door de Notarissen geschreven werden, zinspelende:

Notaris.

Oud Roomen doopte my, naer ick verstae, Notaris ;

Maer, landliên, gaet u niet soo verr' ten einden aêm !

Wat dunckt u, raeckt ick niet ten deelen aen den naem,

Omdat ick meestendeel gehaelt werd, ALS NOOT DAER IS ?

Soortgelijke woorden nu, als daar verder zijn: *secretaris, president, kapitein, procureur* en duizend andere, komen in een' hoogst deftigen en statigen stijl niet te pas. Men trachte ze dan of te vertalen, of te omschrijven. Nog meer, en ook ten aanzien van een min deftigen schrijfrant, geldt zulks van die geheel nuttelooze bastaardsoorten, welke in vroeger dagen, en vóór dat men dit gespuis uit het gebied der dichtkunst en welsprekendheid verdreven had, geheel dat gebied overstroomden, en, als even zoovele vreemde verderfelijke planten, der ontkieming en den groei des goeden zaads op onzen taalakker overal in den weg stonden. Toen toch, (het was in de zes-tiende eeuw), zong een JOHAN BAPTISTA HOUWAERT, die waarlijk door eene dergelijke barbaarschheid de assche van den zoo taalzuiveren MAERLANT en MELIS STOKES in haar' doodslaap stoorde; toen, zeg ik, zong een HOUWAERT de volgende brabbeltaal, die men bij mijn' geachten ambtgenoot, den Hoog-leeraar YPEIJ, aangehaald kan vinden :

Nu ghepresupponeert, dat jemant is eloquent

En dat hy inder Rhetorycke is excellent,

Dat hy Philosophelijck can argumenteren,

Dat hy de harmonye der Musijcken kent,

Mitsgaders den loop weet van 't firmament,

En dat hy alle hantwercken can useren ;

Dat hy de republijcke weet te regeren,

Dat hy kennis heeft van de Nigromancye,

*Dat men hem in de rechten heeft sien doceren,
 Dat hy geleert is in alle const en clergye,
 Soo en weet hy nochtans niet ten selven tye,
 Ten sy, dat hy weet te doen de wille van Godt ;
 Die buyten Gods woort wilt wijs zijn, is sot.*

Voor deze uitersten wachte men zich derhalve; maar wat een enkel bastaardwoord, in een' eenvoudigen stijl gebezigd, aangaat: hierover behoeven kunstrechtters zich juist niet zoo geweldig te ergeren, en vooral dan niet, als (gelijk zulks b. v. bij de behandeling van wetenschappelijke onderwerpen het geval is) de duidelijkheid er door bevorderd wordt. Men moet immers ook wel in honderd andere dingen bij den vreemdeling baat zoeken, daar toch geen land ter wereld alles, wat het noodig heeft, op eigen grond en bodem telen kan. Welnu, waarom zouden wij zulks dan ook niet in de taal mogen doen?

§ 131.

Zoogenaamde provincialismen en soloecismen ontsieren ook een' zuiveren stijl, en moeten, vooral als deze zeer deftig en statig is, met vlijt vermeden worden. Men noemt provincialismen zoodanige woorden, spreekwijzen, of woordvoegingen, welke niet door het algemeen nederlandsche taal- en schrijfgebruik, maar slechts door dat van een enkel landschap of stad, gewettigd zijn. Dus zijn b. v. de volgende verzen, met voordacht, vol van provincialismen, en wel van groningsche, gelijk zij ook geheel in het groningsche dialect geschreven zijn:

*Jong' ! dartien kujen in de waide,
 Vijr peerden, braaf land, en op de heide
 Veul iemekörven nou, ik speur,
 Dou bist ijn rieke brommer, heur !
 Legt jou een henne golden aijer,
 Dan raakje mooi op riekdoms kaijer.*

*Wel, wel, 't is wat te zeggen : Klaas !
 Ijnsklaps van arme weversbaas
 Ijn, die veul in de melk kan brokken !
 Hail ! wel 't fertuun zoo an gait fokken,
 Hij is bevried op 't aardtsche dal,
 Dat geldpien hom de kop maakt mal.
 Nou, 'k wens dij veul gelok, mien jonge !
 Hou dikker, dat stijds wordt dien ponge,
 Hou lijver mij het wezen zal,
 En God bewaar dij veur verval !*

Zoo is het een geldersche boere-provincialismus te zeggen : smijt u dale voor gaat zitten, in welken zin deze uitdrukking bij onzen geestigen STARING voorkomt in zijne, hierboven reeds aangehaalde, *Tuchtiging der Algerijnen* :

Smiit oe dale :

*Vertel mei mat van oeë dáden, miin jonge ! Ik male
 Op niks anders ! 'et zit er nog in, dat ik meë,
 An den bak, scheepskost heb 'egetten, en jáár of twee.*

Aldus zegt men ook, ten platten lande, in de bekoorlijke omstreken van *Zutphen* en *Arnhem*, *blekken voer blaffen*, welk woord door STARING gebezigd wordt, als hij zijnen boer *Engbert* van de *Algerijnen* doet zeggen :

Ze gavven om geen dink,

En onzen keunink dorsten ze ook an te blekken !

Den was dat, kèù denken, in den krop bliven stekken !

En wat dergelijke woorden in de bovengezegde oorden en elders meer zijn. Voor het overige gevoelt men, dat onze regel in de toepassing aan moeilijkheden onderhevig kan zijn, en dat het soms stof tot geschil kan opleveren, of men dit of dat woord al dan niet voor een' *provincialismus* hebbe aan te zien. Ook kan men het schrijven van naam niet euvel duiden, dat zij uit hunne geboorte- of woonstreken, deze en gene passende uitdrukking, bij gelegenheid, in hunnen stijl

pogen te vlechten, om aldus voor haar, van lieverlede, het groot-burgerrecht, ook in de schrijftaal, te verwerven.

Soloecismen zijn zoodanige woorden of woordvoegingen, welke alleen slechts den persoon, die ze bezigt, eigen zijn. Hetgeen over het smeden van nieuwe woorden gezegd is, vindt hier meer of min zijne toepassing.

§ 132.

Men vermijde insgelijks in een' deftigen stijl het gebruik van platte volksworden, en van woorden, gewijzigd naar de uitspraak der ruwe volkstongvallen. Hoe vreemd zoude het toch klinken, als men in de volgende, ook om hun *metrum* en *rhythmus*, schoone dichtregelen van HELMERS:

*Zij vord'ren! — Nu ontsluit de orkaan zijn woest gebied,
En zweept zijn stormen voort, en knakt elk schip als riet;
Een tastb're nacht bedekt het eeuwig ruim der wat'ren;
't Schip rijst ten hemel; stort in d' afgrond; 't schrik'lijk klat'ren
Des donders, 't rosse licht des bliksems, 's volks geweën
Wart ak'lig dag en nacht, en lucht en zee dooreen. Enz.*

als men, herhaal ik, in die verzen voor de uitdrukking *stormen*, *voortzweepen*, eens b. v. die van *stormen voortranselen*, *voortpietsen* (Hoogduitsch *fortpeitschen*), zooals men in Gelderland zegt, wilde bezigen, of wel voor *volksgeweën* het woord *volksgejank*. — Onderwijl is het somtijds zeer moeilijk te bepalen, wat plat en niet plat zij, en, gelijk men zich voor ware plomp- en platheden in den stijl wachten moet, zij men evenzeer op zijne hoede tegen eene te vieze en belagchelijke kiescheurigheid. Ook de tijd oefent grooten invloed uit op het edele of onedele van sommige woorden, en veel van hetgeen ons heden ten dage plat en laag voorkomt, was zulks voor een paar eeuwen niet. *Janken* b. v. zoude, als wij het van menschen bezigden, ons tegenwoordig in een' sierlijken stijl tegen de borst stooten, en onderwijl gebruikt hoort het aldus in zijne meesterlijke en schilderachtige beschrijving van den

moord, door de Spanjaarden te *Naarden* gepleegd. Na ons, namelijk, verhaald te hebben, hoe men al de burgers in de Gasthuiskerk had weten te lokken, om ze daar gezamenlijk door het spaansche krijgsvolk te doen vermoorden, zegt hij: *Men rukt de groote poort open. leydt eenpaarlyk aan, en schiet af plomp verlooren in 't hondert, met een gillen en schreeuwen, dat yder 't hart deed sluyten en de hairen te berghe staen. Dat wordt by die van binnen schichtig beantwoordt met een kryten en kermen, zuchten en JANKEN, om steen en staal te vermurwen enz. enz.*

Dat men voor het overige in een' boertigen stijl zeer wel een plat volkswoord gebruiken mag, of de woorden naar de uitspraak van het volk wijzigen, gevoelt een ieder. Ook hebben eenige onzer dichters zich van deze vergunning met veel geest weten te bedienen. HUYGENS laat b. v. in een zijner sneldichten een' boer aardig zeggen :

*Boer Jan sprack: thien geboden?
Gemanne, 't is wat grof!
Daer wasser ien eboden,
En 't lieper slordig of.
Gedenckje niet van Adam,
En hoe hy an sen schd quam?
Hy wist gien raed om ien;
Hoe klare wy 't met thien?*

§ 133.

Men wil ook, dat men zich in den prozastijl van te dichtertelijke woorden onthoude. Dat hier echter alles van de plaats afhangt, waar zulk een woord gebezigd wordt, valt licht in het oog. Eigenlijk gezegde poëtische woorden toch, dat is, de zoodanige, welker gebruik, bij uitsluiting en alleen, den dichteren vergund zoude zijn, ken ik in onze taal niet. Ook zal men, het eerste het beste gedicht in handen nemende, ten duidelijkste zien, dat alle daarin voorkomende woorden ook op hun' tijd voor het ondicht zouden kunnen dienen. Of is er

b. v. in het volgende lijkdicht van VONDEL wel eene enkele uitdrukking, die voor het proza niet passen zoude? Men veroorlove hier afwisselingshalve de inlassching dezer fraaije dichtregelen. De titel luidt: *Aan den heer CONSTANTIJN HUYGENS, Ridder, Heer van Zuylichem, Raet en Sekretaris van Zijn Hoogheit, op het Overlijden van zijn Gemalin, Mevrouw SUSANNE VAN BAERLE :*

*Is Zuilichem een sterke zuil,
Hy wank'le niet, noch wroet' den kuil
Van 't graf, waerin zijn Egd leit
En slaept, en wacht op d' eeuwigheit,
Niet open, noch versteur Godts akker,
En roep' zijn' lijkrouw telkens wakker.*

*Het treuren baet den doode niet,
En voedt des levenden verdriet.
Al zocht gy schoon met Charons schuit
Eurydice, en al kon uw luit
De harp van Orfeus zelf verdooven,
Gy speelt haer' geest niet weder boven.*

*En waer dit moog'lijk te geschiën,
Gy zoudt niet laten om te zien,
En haer verliezen, nat beschreit,
Daer 't licht en naere duister scheid ;
Uw morgenstar zou u ontzinken ;
Daer onze zon begint te blinken !*

*Wat moeitge 't onverbidtzæem hol :
Uw schoone bloem is in haer' bol
Gekropen, om weër op te staen,
Daer haer geen hagelsteen en slaen,
Noch al te heete stralen roosten.
Gy kunt u met d' afzetsels troosten.*

*D' afzetsels, daer haer ziel in leeft,
Haer geest en zedigheid in zweeft.
De mensch, die naer het oogh vergaet,
Herleeft, onsterflijk in zijn zaet,
Al schijnt de zerk 't gezicht te hinderen ;
Men ziet de Moeder in haer kinderen.*

—
*Der kind'ren wakkere oogen zijn
De spiegels en het kristalijn,
Waerin der ouderen gelaet
En schijn en aenschijn voor ons staet ;
't Zijn onverzierde schilderyen,
En verwen, die ons hart verblyen.*

Men merke in het voorbijgaan op, dat in deze, vooral op hetslot, zoo recht dichterlijke verzen, de uitdrukking *Gods akker* voor *kerkhof* gebezigd wordt, evenals de Hoogduitschers dit laatste ook wel *Gottesacker* noemen, en dat dus HUYGENS zich reeds van eene uitdrukking bediende, door BILDERDIJK als »belachelijk en lasterlijk Hoogduitsch» uitgekreten. Maar, om tot het eigenlijke onderwerp dezer § terug te keeren; het geheele voorschrift over het achterwege laten van dichterlijke woorden kan bij ons niets anders beteekenen, dan: wacht u er voor, om dáár, waar het niet te pas komt, al te leenspreukige, zwierige, hoogdravende en dichterlijke uitdrukkingen te bezigen, waarmede u echter in geen en deele verboden wordt, in den verheven prozastijl enkele keeren u daarvan te bedienen!

§ 134.

Ten slotte behoort het tot de zuiverheid, en niet minder tot de duidelijkheid van stijl, dat men een behoorlijk gebruik van de zoogenaamde zinteekenen make. Wij verstaan hierdoor, gelijk uit het woord zelf reeds kan afgeleid worden, die teekenen of merken, waardoor wij de leden en woorden van een' zin op eene gepaste wijze van elkander scheiden,

alsmede de rustpunten der gedachte, en voorts de geheele sluiting van den zin aanduiden; terwijl eenige dezer teekenen daarenboven strekken, om de wijze, waarop de schrijver zijn gezegde verstaan wil hebben, uit te drukken. De zintteekenen zijn het punt of sluitteeken; het dubbele punt, *kolon* of lidteeken; het *semikolon* of halve lidteeken; het *signum interrogationis* of vraagteeken; en het *signum exclamationis* of nitroopteeken. In het gebruik zelf echter van die teekenen heerscht weinig eenparigheid, zoodat het niet alleen verschillend is in verschillende talen, maar ook bij de schrijvers in ééne en dezelfde taal. Men dient dus in dezen naar zijn eigen gevoel te werk te gaan, en de zintteekenen afwisselend zoo te plaatsen, als men zelf van oordeel is, dat aan den stijl de meeste duidelijkheid kan bijzetten.

Behalve de hier opgenoemde, zijn er nog eenige andere schrijfteekenen, waarop men in den stijl acht moet geven, als daar zijn: het tusscheninvogingsteeken of dat der parenthese; het koppelteeken; het teeken van uitlating; het teeken van aanhaling; het teeken van afwending of afkapping; het teeken van greepscheiding; en het teeken van samentrekking. Vooral in dichtmaat komen deze teekenen dikwerf te pas.

Wij zullen deze § al boertend eindigen met de les, die de geestige HUYGENS ons geeft, om de letteren niet verkeerd te scheiden, en die hij, kluchtig genoeg, door de woorden *koekoek*, in den zin van vogel, en *koe-koeck*, in den zin van *koemist* of *koevlade*, opheldert:

*En laet u niet verleiden
Met letteren te scheiden.
Siet, hoe licht spellen hinckt!
Één streepken tusschen beiden
Brenghet u van bosch in weiden. —
De KOEKOECK sitt en singht;
De KOE-KOECK light en stinckt.*

Nog eenige vragen voor jonge lieden over de bovenstaande § §.

1) Draagt onze taal nog niet verschillende sporen van Latinismen, en heeft over het algemeen het Latijn, wat woorduitgangen, woorden, grammaticale vormen enz. betreft, geen' grooten invloed op haar uitgeoefend?

2) Wat zoude men Gallicismen kunnen noemen, en wat valt in het algemeen aan te merken ter beantwoording der vraag: in welke opzichten heeft het Fransch tot de vorming en wijziging van het Nederlandsch toegebracht? Welke achtervoegselen, welke woorden, welke eigenaardigheden in onzen stijl hebben wij aan 't Fransch te danken?

3) Hoe moet de zin vol Germanismen, in § 126 aangehaald, in goed Hollandsch luiden?

4) Wat bewijzen de schijnhare Germanismen bij onze vroegere schrijvers, en vindt men ze ook in onze allervroegste? Is het geoorloofd, soortgelijke Germanismen, op gezag der gezegde schrijvers, in den stijl te bezigen? Treft men niet vele hoogduitsch schijnende woorden en vormen in onzen Statenbijbel aan?

5) Wat zijn eigenlijk provincialismen? Waarom zijn zij verwerpelijk? Waarschuwen de Ouden ook daartegen? In hoever kan de beschaafde schrijftaal uit provinciale tongvallen verrijkt worden?

6) Wanneer kan men een woord als verouderd beschouwen? Hoe verouderen van lieverlede vele woorden? Waarom verouderen zij? Welke woorden en woordvoegingen zijn het lichtst aan veroudering onderhevig? Verouderen ook somtijds nuttige en bruikbare woorden? In hoever kunnen verouderde woorden weder in zwang gebracht worden? Zijn er ook slechts schijnbaar verouderde woorden? Bij wien zijn een aantal van zoodanige woorden aan te treffen?

7) Welke woorden mist men al zoo in het Hoogduitsch, waarvoor wij goede uitdrukkingen bezitten?

8) Welke nieuwe woorden kan en mag men vormen? Van hoe velerlei soort zijn nieuwe woorden? Wat moet men bij hunne vorming in acht nemen? Kan men ook tegenwoordig nog geheel nieuwe wortelwoorden maken? Welke regelen gelden voor afgeleide, welke voor samengestelde nieuwe woorden?

9) Aan wien is onze taal- en letterkunde bijzonder veel verschuldigd, wat hare zuivering van uitheemsche en bastaardwoorden aangaat? — Zijn woorden met bastaarduitgangen ook bastaardwoorden? Welke zijn die uitgangen of achtervoegselen? Wat werkt, behalve het veranderen der beteekenissen van sommige woorden, al meer er toe mede, om den stijl onzer vroegere schrijvers soms een onhebbelijk

en eenigszins plat voorkomen te geven? Welke voorbeelden heeft men al zoo bij HOOFT, VONDEL enz. van de andere beteekenis veler woorden?

10) Wat voorbeelden kan men van dichterlijke uitdrukkingen en spreekwijzen aanvoeren? In hoever moet men ze in den prozastijl vermijden?

11) Hoe laten zich de figuren onzer zinteekenen ophelderen? Hoe kan het verkeerd plaatsn der zinteekenen verwarring veroorzaken? Is er eenparigheid in die plaatsing te brengen? Is men genoodzaakt, in *composita* altijd het teeken van scheiding te bezigen?

lets over de duidelijkheid en fraaiheid van den stijl, zooover deze eigenschappen afhangen van eene goede keuze van woorden en hunne verbinding tot zinnen.

§ 135.

Tot de duidelijkheid en sierlijkheid van den stijl wordt in de eerste plaats vereischt, dat de denkbeelden zelve, die men uitdrukken wil, duidelijk en fraai zijn. Waar het hieraan hapert, zullen noch de woorden, noch hunne verbinding tot zinnen een opstel bevallig en bevattelijk maken. Indien toch een zegelmerk niet zuiver gesneden is, zal ook zijn afdrukkel in het beste was verward, moeilijk te onderkennen en onbehagelijk voor het oog zijn. — De vraag echter, wat duidelijke, wat verhevene en schoone denkbeelden zijn, en hoe men meer of min ze kunne verkrijgen, laat zich hier ter plaatse niet beantwoorden. Deels toch behoort het antwoord hierop in de *rhetorica* of redekunst, deels in de *logica* of redeneerkunst. Een stijl, voor het overige, kan aan elk, die genoegzaam bekend is met de onderwerpen, waarover gehandeld wordt, en met het spraakgebruik van den tijd, waaruit het geschrift dagteekent, zeer duidelijk en fraai schijnen; terwijl die stijl echter voor wie van die onderwerpen, of dat spraakgebruik geene de minste kennis draagt, zijne groote duisterheden hebben kan. ARISTOTELES b. v., DE GROOT, KANT enz. zijn duidelijk genoeg van stijl, maar daarom nog niet verstaanbaar voor ieder landman, die nooit iets van wijs-

begeerte gehoord heeft. Niet alles zal dus ook voor elk een' even begrijpelijk zijn in de volgende, anders op zich zelve beschouwd zoo aardige, duidelijke en zoetvloeiende verzen van HUYGENS, die wij hier afwisselingshalve zullen invlechten, als kunnende strekken tot een nieuw bewijs van het vernuft, de veelvuldige kennis, en de onbekrompene of liberale denkwijze diens grooten mans. Eenige sneldichten, te weten, vervaardigd hebbende, waartoe spaansch proza hem de stof had geleverd, maakte hij, bij hunne uitgave, eene voorafspraak, of gelijk hij het noemt, voorspraak, van welke een gedeelte dus luidt: (Men verlieze niet uit het oog, dat deze verzen geschreven zijn denkelijk nog gedurende of kort na den tachtigjarigen oorlog met Spanje, toen dus de vooringenomenheid en verbittering tegen alles, wat spaansch heette, nog zeer sterk moeten geweest zijn.)

*Ick ben min Spaensch gesint als die 't op 't minste zijn :
 Nochtans en schrick ick niet voor Spaenschen Most of Wijn.
 'k Hebb Spaenschen Hutspott lief; ick magh wel Spaensche Pappen,
 En, doe 't de mode was, bemind' ik Spaensche Kappen ;
 Met Spaensche Vijgen is mijn schreyen dick gestilt ;
 'k Hebb Spaensche Kappers veel gegeten voor de Milt ;
 'k Houw veel van Spaensche Zeep in 't wasschen van mijn' kleeren;
 Voor Handschoen of Tapijt noch meer van Spaensche Leeren ;
 'k Hebb altijd Solinger voor Spaensche Klingh veracht ;
 Spaensch Laken keur ick voor de kostelickste dracht ;
 Ick houd het Spaensche Hout het beste voor de Bogen ;
 Spaensch Groen de snelste verw die oyt quam voor mijn' oogen;
 Spaensch' Inquisitie self hebb ick wat min gelaect,
 Omdat se vierige van koele Geuzen maect ;
 'k Hebb Spaenschen Doorn geplant, en met vermaeck sien groeyen,
 Om dat hy wasschen wouw, daer andere dood woeyen ;
 Ick hebb de Spaensche Broeck gepresen voor de Mans ;
 My docht, sy beter voeghd' als 't flodd'ren op sijn Frans ;
 Ick houd' een Spaensch' Casack fatsoenlick met haer' mouwen ;
 De Spaensche Lobb' en stond niet qualick voor de Vrouwen ;*

*En, als men in den dans most mallen daer ick was,
 De Spaenschen haer Pavaen docht my de beste pass ;
 De Spaensche Craecken zijn ons' wellekomste gasten,
 En die wy wel soo geern als eenigh Wild, verrasten ;
 De Spaensche Vlaggen zijn 't aensienlickste cieraet
 Van d' onversterflicke vry-Heeren van den Staet ;
 'k Hebb menschen, onbeweeght als Bergen, sien versetten
 Door 't lieffelick gevoel van Spaensche Pistoletten ;
 En Spaensche Matten zijn van 't allerbeste Geld ;
 Dat leerden ons Piet Hein, al warens' ongetelt ;
 My dunckt de Spaensche Tael is mannelick om hooren ;
 De Spaensche Trommelslagh gaet deftigh in mijn' ooren ;
 De Spaensche Zee en breeckt geen' baren door den wind :
 Ja Spaensche Pocken zijn de fijnste die men vindt ;
 Hoe qualick Spagnen rijmt, van binnen, op Oragnen,
 De best' Oragnen zijn vers Clooster-goed van Spagnen ;
 De Spaensche Kettingen was eens een' trotsche dracht,
 Tot datse die Tyran, Gewoonte, t' onder bracht ;
 De Spaensche Brabander is van de beste kluchten ;
 De Spaensche Kerssen zijn van d' allersoetste vruchten ;
 Ick magh den treedt wel sien van fiere Spaensche Dons,
 Het geeft my meer genuchts als all der Franschen dons ;
 De Spaensche Druyven zijn schoon om sien, goed om eten ;
 De Spaensche Marmelaed' de soetste die wy weten ;
 Men rieckt de Spaensche kust veel mijlen t' Zeewaert in ;
 De Spaensche... My en komt geen Spaensch meer in den sinn ;
 Ja, Leser, voor het lest, ghy moet' er noch een hooren !
 'k Hebb SPAENSCH VLIEGEN sien gebruycken achter d' ooren,
 Met merkelicke baet, voor menschen, die het licht
 Begon te schemeren ; en 't klaerden haer gesicht.
 Sulck goedje schaff ick hier : sy byten en zy steken :
 Maer sy genesen weer de menschen haer' gebreken,
 En 't byten heeft sijn nutt, en 't steken heeft sijn vrucht,
 En sijn tucht meestendeel, en altijd sijn genucht ; onz.*

De geestigheid dezer oud-hollandsche dichtregelen verschoone

het lange der 'aanhaling! En hoeveel glorieijke herinneringen wekken zij op! — Wij keeren tot ons onderwerp terug.

§ 136.

Wat nu niet zoozeer de gedachten in haar' geheelen omvang, als wel de woorden betreft, worden duidelijkheid en fraaiheid van stijl bevorderd 1) door eene goede keuze van woorden, 2) door hun taal- en spraakkunstig onberispelijk gebruik, 3) door hunne geregelde rangschikking naar den aard van onzen stijl, en 4) eindelijk door een goed samenstel van zinnen en volzinnen. Veel echter van hetgeen tot dit eene en andere betrekking heeft, is reeds aangeroerd, toen wij over de zuiverheid van den stijl spraken, weshalve wij ons bij het aanstippen van enkele punten kunnen bepalen.

§ 137.

Tot eene goede keus van woorden, ter bevordering van de duidelijkheid en sierlijkheid des stijls, behoort, (behalve hetgeen over dit onderwerp reeds gezegd is) onder anderen, dat men zoodanige woorden kieze, welke in de beteekenis, waarin zij voorkomen, *gebruikelijk zijn*. Hiertegen zoude men b. v. zondigen, als men bij ons zeggen wilde: *ik heb mijnen vriend heden LEEF WEL GEZEGD*; want, ofschoon dit *leef wel* in den grond hetzelfde, als *vaar wel*, beteekent, en ook uit twee zuivere en verstaanbare nederlandsche woorden bestaat, is het echter, hoezeer dan ook in den hoogduitschen stijl gangbaar, in den onzen niet gebruikelijk, en derhalve dient men zich van de meer in zwang zijnde uitdrukking *vaar wel* te bedienen. Hiertoe hebben meer andere voorschriften betrekking, van welke wij hier niet breeder kunnen handelen. In de later op te geven vragen komen we op enkele punten terug. Hier nog een paar aardige dichtregelen van HUYGENS, waarin, ook zelfs naar onze tegenwoordige wijze van zich uit te drukken, geene gebreken van dien aard voorkomen.

*Die maer geleertheit soeckt, en wijsheit niet daerby,
Slaept by de camenier, en gaet de vrouw verby.*

§ 138.

Tot eene goede keuze van woorden behoort ook, dat zij *voegelijk* zijn, dat is, zoowel bij elkander, als in de soort van stijl, waarin zij voorkomen, en tot de oogmerken, waartoe zij gebezigd worden, juist passen. Hiertoe heeft onder anderen betrekking, dat men niet een en hetzelfde werkwoord met geheel ongelijksoortige uitdrukkingen in verband brenge. De Franschen gispn er b.v. hunnen beroemden dichter RACINE over, dat hij gezegd heeft: *des campagnes, jonchées de cadavres et de sang*, daar men wel kan zeggen: *jonchées de morts ou de cadavres*, maar niet *jonchées de sang*. Zoo zoude het bij ons ook geene navolging verdienen, als men schreef: *velden, bezaaid met bloed en lijken*. Immers, een veld kan wel op eene leenspreukige wijze gezegd worden, met lijken, maar niet met bloed bezaaid te zijn. Ook in de werken onzer vaderlandsche dichters ontbreekt het niet aan proeven van zulk eene zonderlinge vermenging van beelden. Men denke b.v. aan het volgende bekende zangvers:

*Het rijk des doods verloor zijn magt,
't Verstindend graf zijn' donkren nacht,
't Gordijn werd opgeheven,
En 't oog zag aan zijn gindsche kust,
Na eene korte, zoete rust,
't Onsterflijk, eeuwig leven.*

§ 139.

De woorden, die men bezigt, moeten ook *juistheid* van beteekenis bezitten, dat is, de voorstellingen, die zij ons geven, moeten niet verward, weifelend en onzeker zijn. Dit kan b.v. plaats hebben met uitdrukkingen, wier afstamming donker is, of die dan eens in dezen, dan in genen zin geno-

men worden. Zoo heeft het woordje *als* nu eens de beteekenis van *gelijk*, dan van *wanneer*, iets, dat somwijlen aanleiding tot onduidelijkheid geven kan. Op deze wijze kan de praepositie *voor* verschillende beteekenissen hebben, gelijk zulks b.v. het geval is in het volgende puntdicht van HUYGENS, zinspelende op den bekenden aanslag, door Prins WILLEM DEN TWEEDEN tegen *Amsterdam* gesmeed:

*Hoe quam 't, dat Amsterdam soo gramm was,
En waerom was 't niet voor den prins?
In seven woorden gaet veel sins:
Om dat de prins voor Amsterdam was.*

Inzonderheid ook zij men op zijne hoede bij het bezigen van woorden, die tot de zoogenaamde *synonyma* behooren, waardoor men uitdrukkingen verstaat, welke met sommige andere nagenoeg in beteekenis overeenkomen. B.v.: *ziek* en *krank*, *maar* en *doch*, *als* en *wanneer*, *gierig*, *vrek* en *karig*, *zuinig* en *spaarzaam*, *halsstarrig* en *hardnekkig*, en honderd soortgelijke zijn *synonyma*. Zeer kundige vaderlandsche geleerden hebben zich in den laatsten tijd met de uitlegging er van beziggehouden. Verwart men nu daar ter stede dergelijke synonymische uitdrukkingen met elkander, waar het onderscheid, dat er toch altijd meer of min tusschen haar plaats heeft, niet een haar breed uit het oog verloren had moeten worden; noemt men b.v. iemand slechts *karig*, die den naam van *gierig* (hetwelk een' hooger' trap van karigheid uitdrukt) verdiend zoude hebben, zoo gevoelt men, dat onze uitdrukking onbepaald, onjuist en weifelend is. HELMERS is misschien te dezen aanzien, en in het algemeen, wat de keus en het gebruik van sommige woorden betreft, niet overal voor gisping even schootvrij. Wij willen hiermede in geenen deele afbreuk doen aan den welverdienden roem, en aan de door ons ten hoogste geëerbiedigde nagedachtenis van dien vaderlandlievend, stouten en oorspronkelijken dichter, die door het vuur, dat in zijne verzen gloeit, en door den mannelijk fieren, moe-

digen, onverschrokken en edelaardigen geest, die daarin op vele plaatsen uitblinkt, onze ziel met geestdrift vervullen, en tot een gevoel van bewondering en warme hulde dwingen kan. Hoe fraai en dichterlijk zijn b.v. de volgende verzen, waarin men alleen misschien een enkel woord wat minder herhaald zoude wenschen. Jonge lieden mogen zich hier met de herlezing er van, in het voorbijgaan, verlustigen. Wij gelooven toch, op het voetspoor der Ouden, dat niets meer in staat is, om de jeugd voor de welsprekendheid te vormen, dan plaatsen uit goede dichters, en dat men haar evenveel moet trachten te onderwijzen, door haar op het fraaije opmerkzaam te maken, als door haar tegen het gebrokkige te waarschuwen.

*Verbeelding! toover mij in de eeuwen, die vervlogen,
 (Ja, gij verhoort me! 'k voel aan 't heden mij ontlogten)
 'k Leef in der vaders tijd! — Een vloot daagt uit den vloed!
 Een wolk van zielen stroomt de schepen te gemoet!
 Ik hoor het zegelied! Ik hoor den vlootling schatren,
 En 't dondren van 't kanon, dat dreunt langs 't vlak der watren!
 De Nederlandsche vlag, fier op haar zegepraal,
 Golft onverlet en vrij, bij 't buldren van 't metaal.
 Een sleep van kielen volgt, ontredderd en doorschoten,
 Met neêrgerukte vlag, een' buit op 's vijands vloten.
 'k Zie d' overwinnaar! Ja, de Ruiter stapt aan land!
 Hij klemt een' waterstaf in zijn gevreesde hand.
 Vier dagen streed 's lands held om de oppermagt der golven;
 Vier dagen was de zee in rook en vlam bedolven;
 Vier dagen beefde de aarde en zee van 't krijgsgerucht:
 Ja, 't scheen, dat de Etna, aan Sicieljes strand ontvolugt,
 En vlottende op de zee, zijn sulfervlammen slaakte,
 En stroomen vloeibaar vuur uit zijnen afgrond braakte;
 Maar uit die hel van vuur, dien schrikbren zwavelgloed,
 Rees Neêrlands waterleeuw met onverzwakten moed.
 De zee, door Ruiters arm ontslagen van haar boeijen,
 Scheen meerder kalm en zacht naar Hollands strand te vloeijen;*

*Ja, 't scheen, of in 't geruisch, dat ieder golfje gaf,
Een loflied werd gehoord op Neêrlands waterstaf.*

§ 140.

Men moet ook geene overtollige woorden bezigen, dat is, onze stijl moet, om duidelijk en sierlijk te zijn, afgestheid en juistheid bezitten; iets, hetwelk men in het Fransch *précision* noemt. Daar dit stuk echter vooral tot geheele zinnen betrekking heeft, of tot de woorden, beschouwd in den samenhang, waarin zij, in zinnen gerangschikt, voorkomen, zullen wij over dit vereischte van den stijl liever wat verderop iets aanstippen.

§ 141.

Dit zij dus genoeg over de keuze der woorden, afzonderlijk beschouwd zijnde! — Wat de vraag betreft: hoe wij onze woorden rangschikken moeten, opdat de duidelijkheid en fraaiheid van den stijl er niet onder lijden: over deze vraag is hierboven reeds het eene en andere aangemerkt, hetwelk hier ter plaatse geene herhaling noodig heeft. Wij hebben echter gezegd, dat een goed samenstel van zinnen aan de gemelde twee hoofdeigenschappen insgelijks zeer bevorderlijk was. Hierover dus nog iets naders.

§ 142.

Men kan den zin bepalen, als eene volledig in woorden uitgedrukte gedachte, hetzij zulks nu met veel, of met weinig woorden geschiede. Dus is: *de roos riekt liefelijk* zoowel een zin, als: *de roos, die koningin der bloemen, verspreidt alom hare liefelijke geuren.*

§ 143.

Door eene zinsnede verstaat men een lid of gedeelte van een' zin; hoewel dit lid soms ook wel weer een' zin op zich

zelve zoude kunnen uitmaken. Het ongemeen fraaije oud-hollandsche punt-dicht van HUYGENS, getiteld:

Grafschrift.

*Hier light een heilig man gedolven onder de acrd,
Want boven was sy sijns niet waerd.*

heeft dus twee zinsneden, en in zeker opzicht ook twee zinnen. En het volgende sneldicht van denzelfden heer *van Zuylichem* heeft vier zinsneden of leden:

1	2
Klaes haet de wysen,	omdat hy 'er geen is,
3	4
En haet de gecken,	omdat hy er een is.

§ 144.

Wanneer de zin wat uitgebreid is en verschillende zinsneden of leden heeft, noemt men hem een' volzin, of wel eene periode; schoon sommige taalkenners tusschen volzinnen en perioden nog weder onderscheid maken, en door de laatste eene aaneenschakeling of dooreenvlechting van meerdere volzinnen verstaan. Genoeg! Men kan in het volgende punt-dicht van den geestigen HUYGENS twee volzinnen aantoonen:

Uytleggers.

*'t Gaet vast, dat heel veel kocks bederven goe' geregten,
En ick in dat gedrangh en vind niet, dat ick soeck.
Uytleggers sonder end bekladden boeck aen boeck,
Te-wijl s' elck even heet voor haer gevoelen vechten.*

Het schijnt, dat de Ouden door hetgene men periode noemt nog iets anders verstaan hebben, dan juist dat, hetwelk er, over het algemeen, tegenwoordig door verstaan wordt. Wij

kunnen echter in dit handboek hierover in geen verder onderzoek treden.

§ 145.

De volzinnen of perioden kunnen uit verschillende soorten van zinsneden of zinleden bestaan, welke door werkwoorden, betrekkelijke voornaamwoorden (*pronomina relativa*) en voegwoorden of conjunctiën, met elkander vereenigd worden. De laatstgemelde conjunctiën zijn, volgens onze WEILAND en de overige taalkenners, verbindend, verklarend, redengevend, tegenstelling aanwijzend, voorwaardelijk enz. enz. In het volgende zinrijke en door ieder jong mensch te lezen en herlezen puntdicht van HUYGENS, getiteld:

Matigheid.

*En overaest u niet in d' een of d' ander vreughd
Selfs in uw groenste jeugd!*

*De lust gaet in 't vol op, EN daer volght sijn dood naer;
Keert om de keers, die brandt, 't vet, dat haer voedet, doodt haer.*

verbindt de conjunctie EN de tweede zinsnede van den derden regel met de eerste. In een ander voortreffelijk puntdicht van denzelfden dichter, luidende:

*'t Schoon aensicht van de deughd hebt altijd voor uw' ooggen!
Voor d' ooggen van uw' geest; — want ver is hy bedrogen,
Die s' in de wereld meent te vinden sonder vleck.
Al ons volmaectste doen is rondom vol gebreck;
En 't menschelicke vroom in 't schoonste van sijn wezen
En is maer, wat min boos, als andere, te wesen.*

is WANT een redengevend voegwoord, dat in den tweeden regel de tweede zinsnede met de eerste vereenigt.

Het is niet noodig, hier dit eene en andere verder uit te breiden.

§ 146.

Voor zoover een stijl, over het algemeen genomen, uit lange volzinnen of perioden bestaat, noemt men dien periodisch. Zijn integendeel de meeste zinnen kort en van weinig leden, zoo draagt de stijl den naam van afgebroken, in het Latijn *stilus incisus*, in het Fransch *style coupé*. De volgende, niet onaardige, maar voor ons oogmerk nog eenigermate veranderde brief van den grooten HOOFD aan de schoone TESSELSCHADE ROEMERS is meer of min in den laatsten schrijftant geschreven:

Mejoffrouwe,

De pruimen beginnen all' teffens, op een bodt, te rypen. Zy roepen Tesseltje, Tesseltjes mondje! Eetlijke deuntjes van Belusar en andre roepen daar tegen aan: Tesseltje, Tesseltjes keeltje! Zy waren er geirne v in gezongen. Zy wenschten wel, dat UE. Joffrouwe Francisca te hulpe moebragt. Ik zeg haar: Tesseltje zuft! Tesseltje heeft pen noch inkt, om een briefken te beantwoorden! Zy nemen 't niet aan. Zy willen, dat ik UE. uit den droom opwekke. Op, op dan,

Rozemondt, hoorje speelen noch singen?

Wij verwachten UE. op 't spoedigste, met UE. dochter. Ook Joffrouwe Duarte met haar' E. man. Een briefken moge vooruitgaan, om wat gissings te maaken. Ondertusschen zullen wy in den windt zien, en happen naa den geenen, die van Alkmaar komt. Wy zullen snuffen, oft hy naa UE. adem riekt. Godt behoede UE. op de reize en eeuwlijk in genade, met alle die haar lief zijn. Van heelen heeten harte wenscht dit,

Mejoffrouwe!

*UE. verplichte, dienstwilligste
P. C. Hooft.*

*Van den huize te Muiden,
den eersten van Oestmaandt*

1636.

§ 147.

De slotsom der vergelijking tusschen den periodischen of volzinachtigen, en den afgebroken stijl komt hierop neder, dat de eerste over het algemeen deftiger en statiger is, dan de laatste; gevolgelijk, dat deze in stukken van een' hoogdravenden, plechtigen inhoud met de meeste gepastheid gebruikt kan worden. De afgebroken stijl integendeel bezit meer rasheid, puntigheid, levendigheid en tegelijkertijd eenvoudigheid, dan de periodische, en is derhalve het meest geschikt voor opstellen, die of plotselinge kracht en nadruk, of wel eene zekere kunsteloosheid, losheid, vluchtigheid en vroolijkheid vereischen. Zoo bezigt CICERO den afgebroken' schrijftrant dikwerf, als hij iets zeer levendig verhaalt, of wel eensklaps met vinnigheid zijne tegenpartij aantast, en den donder zijner welsprekendheid boven haar hoofd doet losbarsten. Men neme b.v. de eerste redevoering tegen CATILINA. In brieven laat deze stijl zich ook goed bezigen. Evenzoo soms in punt-dichten, gelijk HUYGENS, in korte, afgebrokene zinnen, van het ontwaken uit den slaap treffend zingt:

Waer was ick daer? En wie en wat?

Waer ben ick nu? En wat en wie?

Welck is de waerheit? Dit of dat?

Of dat ick sagh? Of dat ick sie?

Ick kom van droomen; dat 's gewis!

Nu gaen ick waken, soo ick meen;

Maer, daer het een als 't ander is,

Welck is het sekerste van tweën?

De periodische stijl loopt wel eens gevaar van eentonigheid en slaperigheid; de afgebrokene van te groote vluchtigheid, van winderigheid en beuzelachtigheid. Hierdoor kan de eerste wel eens vermoeijen en afmatten, de tweede ons te wuft en ijdel schijnen. Uit dien hooft derhalve zal men altijd wel doen, in opstellen van eenige uitgebreidheid beide soorten door

elkaar te doen afwisselen, al blijve voor het overige de hoofdtoon, waarin het stuk geschreven is, bij uitsluiting tot ééne van beiden behooren. Tot de verdere ontwikkeling echter van dit punt vinden wij ruimte in de leer der welsprekendheid, uit een hooger oogpunt beschouwd, waarover wij in onze voorlezingen over dat onderwerp handelen.

§ 148.

Hetzij nu echter zinnen periodisch, hetzij ze afgebroken genoemd moeten worden, altijd dienen zij de vereischten te bezitten, welke men van een' goeden zin vorderen kan. Deze vereischten laten zich hoofdzakelijk tot drie brengen, namelijk 1) tot samenhang, 2) afgepastheid, en 3) gespierdheid. Men kan de gezegde deugden ook als algemeene vereischten van den stijl, en als zoovele onderafdeelingen van twee zijner hoofdeigenschappen, duidelijkheid en fraaiheid, beschouwen.

§ 149.

Door samenhang in de zinnen of volzinnen verstaan wij die hechte aaneenschakeling van hunne deelen, welke noodzakelijk is, om de gedachte of gedachten, in zoodanig een' zin uitgedrukt, als een duidelijk en licht overzienbaar geheel, aan den geest voor te stellen. Deze eigenschap of dit vereischte wordt ook wel eenheid genoemd. Zij ontbreekt zeker niet aan de zinnen van het volgende grafschrift, één der negen, welke HUYGENS op zekere, door haar vernuft en begaafdheden hoogst beroemde jonkvrouw, LUCRETIA VAN TRELLO geheeten, vervaardigde :

*Ick weet niet, of s' hier ligt, Lucretia, die waerde!
De geest gaet niet ter aerde;
En sy is niet, als geest,
Van kindsbeen af geweest.*

§ 150.

Op verschillende wijzen kan de samenhang in een' zin vernietigd worden, als b.v. door de opeenstapeling van te spoedig elkander afwisselende denkbeelden, door het gemis van één of meer leden, door het verkeerde gebruik van het eene of andere voornaamwoord of soortgelijk rededeel, door de verbinding van denkbeelden, die met elkander geenerlei gemeenschap hebben enz. enz.; van welke, en van meer dergelijke feilen wij in onze Kakographie voorbeelden opgaven.

§ 151.

De vermenging van geheel vreemdsoortige denkbeelden kan ook zelfs korte zinnen ontsieren. Meer gevaar loopt men echter hiervan — zocals vanzelf spreekt — in den periodischen stijl, dat is, in dien van zeer lange zinnen. Reeds toch de onmatige lengte op zich zelve van een' zin kan den samenhang vernietigen, en den lezer buiten staat stellen, om den loop der denkbeelden geregeld te volgen; weshalve men zich voor al te lange volzinnen of perioden wachten moet. Zoo is, mijns bedunkens, de volgende periode uit BRANDT tot afmattens toe gerecht, hoezeer ik het hier en daar welluidende daarin in andere opzichten niet loochenen wil. CORNELIS PIETERSZON HOOFT, Burgemeester van Amsterdam, voert onder anderen bij hem deze taal: *Tot de regeering beroepen, een saek my niet gelykende, heb ik van de noodt een deugt mae-kende, mijn kleen pondt wel soeken aen te leggen, mijne besondere saeken en de vordering van mijn eigen huis ter syde stellende, ook middelen, om groot voordeel te doen, verlaetende, alleen om mijn gemoedt in 't bedienen van Stadts saeken beter te voldoen, my selven ten deelen verteerende, om my te beter tot de gemeene saeke te mogen besteden, inzonderheid verhopende, dat ik, soo doende ook iet sou mogen bybrengen tot afweering van 't Spaensche jok; opdat men moghte bejaegen 't einde der Holland-sche waepenen, naemelyck, dat men nevens de versekertheit van de*

belyders van de Gereformeerde Religie, ook alle andere, die deselve noch niet konden toestemmen, en nochtans tot de lasten des oorloghs, soo wel als andere, helpen geren, sich burgerlyk en vreedtsaem draegende, in gelyke rust en vrede mocht handhaeven; dat niemant in syn gemoet gedwongen, maer daerin met Christelyke gedoogsaemheit, gedult en liefde gedraegen wierde, ter tyd toe, dat men se door Christelyke leeringen en goeden voorgang tot beteren voet braghte, sonder sich tegens elkanderen, veel min tegen d' Overheit, sos te misgaen.

Men moet ter bevordering van den samenhang in een' zin ook voorzichtig ziju met het gebruik der zoogenaamde parenthesen of tusschenzinnen. Zij, die haar echter geheel willen verbannen, handelen zeer dwaas, en bedenken niet, dat zij door deze hunne stelling de geheele oudheid tegen zich te wapen roepen.

§ 152.

Zullen zinnen samenhang bezitten, dan dient men ook vooral voor een' goeden afloop en een goed slot zorg te dragen. De redkundigen beschouwen twee dingen, als tot dat einde hoogst noodzakelyk, vooreerst namelijk, dat de zin gesloten, en ten tweede, dat hij niet meer dan gesloten zij. Wij zullen, bij gelegenheid, voorbeelden van in dit opzicht gebrekige zinnen aanvoeren. Hier ter plaatse zij het ons liever, tot afwisseling, vergund den lezer op iets goeds, dan op iets kwaads opmerkzaam te maken, en dus sieren wij het einde dezer § met het volgende punt dicht, welks zinnen zoowel gesloten, als niet meer dan gesloten zijn. De geestige HUYGENS waarschuwt ons tegen het te spoedig werken, en vermaant ons, op de volgende wijze, tot nauwkeurigheid bij het schrijven en opstellen :

*Dry hondert regelen, geschreven in twee uren,
(Dat is, byna soo ras geschreven, als genoemt)
Is een hoogh heldenstuck, daer Jan sich af beroemt;
Maer sal dat goedje wel dry hondert uren duren? —*

*Dirck brengt dry regelen in éénen dagh te weegh ;
Jan ! neemt de moeyte niet van met die moeyt' te spotten !
't Is dicht , in sweet gekneedt ; gelooft , dat sulcken deegh
Dry eeuwen uyt sal stzen , en schimmelen noch rotten !*

Jonge lieden mogen deze oud-hollandsche dichtregels wel eens lezen en herlezen!

§ 153.

Wij hebben de tweede eigenschap van goede zinnen gespierdheid genoemd. Men verstaat hierdoor den meest mogelijken nadruk, welken met de gedachten, in een' zin vervat, door woorden uitgebeeld worden. — In een' gespierden stijl b.v. zingt HUYGENS :

*Die wellust meent met wellust te versussen ,
Meent vlammend vier met swavel uyt te blussen.*

De gespierdheid der zinnen lijdt vooral door een overtollig en nutteloos gebruik van woorden, of, gelijk men het pleegt te noemen, door *tautologie* en *pleonasmus*. De geest des stijls vervliegt dan, of wordt verzwolgen in den vloed van uitdrukkingen, op welke de gedachte, nauwelijks meer zichtbaar, ronddobbert. Met andere woorden: de stijl wordt waterig. Voor het overige dient men er zich voor te wachten, om niet soms, terwijl men uitvoerigheid en langwijligheid van stijl vermijden wil, te vervallen in het tegenoverstaande gebrek, in dat (namelijk) van eene te groote korthed en beknoptheid.

Het is toch niet genoeg, dat een ligchaam uit sterke beenderen en spieren besta: het moet ook gevuld, vleezig en met eene fijne huid overtoegen zijn. Men herinnere zich de hierboven aangehaalde dichtregelen van HUYGENS :

*In één woord: al ons werck moet sterck geheente zijn ,
En senuwen ; maer 't vel daerover klaer en fijn.*

De verdere beschouwing van dit onderwerp echter behoort te huis in onze voorlezingen over de welsprekendheid, naar hare hoogere beteekenis.

§ 154.

Het is voor de gespierdheid der zinnen ook nadeelig, dat men eerst de sterkere, dan de zwakkere uitdrukkingen plaatse, daar zulks juist andersom moet zijn. Wij zullen elders voorbeelden geven van feilen, die men te dezen opzichte begaan kan.

§ 155.

Ook geheele zinsneden of zinleden kunnen zoowel, als enkele woorden, pleonastisch en tautologisch in eene periode voorkomen, en daardoor hare kracht en gespierdheid grootelijks verzwakken. Voorbeelden elders! Hier gunne men nog eene plaats aan de volgende schoone verzen, die zeker door het gemelde gebrek niet ontsierd worden. Ze zijn uit een gedicht, dat HUYGENS, ten jare 1661, eener bedrukte moeder, bij het verlies van hare eenige uitmuntende dochter, toezond. Onder anderen zingt hij treffend:

*Een bloem is u ontrukkt, in 't beste van haar groeyen,
Der waerdigste gelyck, die noch in Hollandt bloeyen;
Een peereel is uw hand ontfutseld, een kleenood
Ontstolen, midden uyt den moederlicken schoot;
De dood is, als een wolf, uw stallingh ingedrongen,
En met het liefste lamm van 't jonge vee ontsprongen.
Ghy hebt soo soeten sonn sien daelen met den dagh,
Als Haegsche sonn in laugh den Haegh verschynen sagh;
En 't is er duister, sinds dat vriendelick paer lichten
Ter aerden is gegaen. — Waer voeren my mijn dichten?
'k Wou seggen, sints haer glans ten hemel is gebracht,
Ten hemel, droeve weew! ten hemel, daer s' u wacht. Euz.*

Het krachtige en tevens liefelijke, in al de zinnen der aange-

haalde oud-hollandsche verzen uitblinkende, verdienen evenzeer onze bewondering, als het dichterlijke en schilderachtige er van op hoogen lof aanspraak kunnen maken. Voorbeelden van een' gespierden prozastijl kunnen bij honderden uit onzen grooten geschiedschrijver HOORT verzameld worden.

§ 156.

Om de gespierdheid van de zinnen niet te ontzenuwen, zij men ook voorzichtig met het gebruik van conjunctiën, *pronomina relativa* en dergelijke taaldeelen meer, welke dienen om de leden van een' zin aan elkander te schakelen, en de overgangen der gedachten te bevorderen. Men scheidt ook den *articulus* of het lidwoord niet te ver van zijn substantief, en make evenmin de kloof te groot tusschen het laatstgemelde en het *adjectivum* of bijvoegelijke naamwoord, waarmede het in verband staat. Zoo ook moet het betrekkelijke voornaamwoord of *pronomina relativum*, zooveel mogelijk, in de nabijheid van het rededeel blijven, waarop het betrekking heeft. Dit geldt mede ten aanzien der voorzetselen of *praepositiën*, die men soms zeer verkeerd mijlen ver van het substantief ziet staan, dat zij regeeren. Elders pogen wij voorbeelden van een' kwaden stijl, wat al deze stukken betreft, aan te voeren.

§ 157.

De gespierdheid der zinnen lijdt ook onder het veelvuldige en nuttelooze gebruik van sommige spreekwijzen; als daar zijn: *ik zegge, desalniettemin, kwam te zien*, en soortgelijke meer, die, wel is waar, in enkele gevallen niet berispt kunnen worden, maar echter over het algemeen niets dan stop- en lapwoorden zijn, dienende, om eene kreupele en lamme woordschikking nog, zooveel mogelijk, op de been te houden. Ditzelfde geldt ook van uitdrukkingen, zooals wij ze ontmoeten in: *immers toch, buiten en behalve, evenwel echter, of evenwel nogtans, want doch, gelijk als* enz. enz., die men allen gerust voor de helft kan weggappen. *Evenwel* b.v. zegt im-

mers reeds hetzelfde als *evenwel echter*, en *gelijk* heeft, op enkele uitzonderingen na, door het gebruik reeds de betekenis van *gelijk als* enz. Zoo dient men zich ook te onthouden van daar ter plaatse woorden te herhalen, waar zulke herhalingen niet gevorderd worden, en in den grond nergens anders toe dienen, dan om den schrijver lui en loom op het pad des stijls voort te doen dreutelen, en hem tien schreden te laten maken, waar hij het in vijf zoude kunnen afdoen. Van dit eene en andere is onze in sommige opzichten door niemand ooit overtroffene, ja, door niemand zelfs geëvenaarde *cats* niet geheel vrij te pleiten. Met dat al is zijne breedheid (mag ik ze zoo eens noemen) van stijl zóó natuurlijk, en in zijnen mond zóó aanvullig en naef, zijne overtollige woorden (*vocabula otiosa*) vloeijen hem zoo ongedwongen uit de pen; de letterkundige spijs, die hij ons opdischt, heeft, ofschoon wat waterachtig gestoofd, zoo veel aanlokkelijks voor elke gezonde ziel, dat men hem die kleine feilen gaarne vergeven wil, ja, hem somtijds zelfs niet eens eene meerdero stevigheid en zenuwrijkheid van stijl zoude toewenschen, uit vreeze, dat daarmede 's mans eenvoudigheid, ongekunsteldheid en liefelijke zoetvloeiendheid verdwijnen mochten. De verdere beschouwing echter van deze en soortgelijke onderwerpen behoort in de leer der hoogere welsprekendheid, waarover in onze andere voordrachten gehandeld wordt. Ik zal echter, aan het slot dezer §, nog een rijmpje van *cats* plaatsen, dat, evenals duizend anderen, ten bewijze van hetgene ik over dien voortreffelijken man gezegd heb, strekken kan. — Op de spreuk: *Springht niet verder als u stock lang is*, zingt hij:

*Vrient! die hier staet aen dese sloot,
 My dunckt, sy is u wat te groot;
 Al eer gy dan u sprongh' begint,
 Soo maeckt, dat gy u wel versint;
 Soo maeckt, dat gy de gronden weet;
 Soo maeckt, dat gy het water meet;*

*Maer let vooral, ó goede man!
 Hoe ver u polse reyken kan;
 Want veel te poogen sonder raet,
 En ver te springhen sonder maet,
 En saken aengaen sonder maght,
 Dat brengt er menigh in de graght.*

§ 158.

De gespierdheid der zinnen wordt ook nog daardoor bevorderd, dat men, wanneer men twee dingen tegen elkander overstelt, zich hierbij van zoodanige uitdrukkingen bedient, als insgelijks juist tegen elkander overstaan. Vooral komt dit voorschrift dus bij het bezigen van de zoogenaamde figuur der *antithesis* in aanmerking. Wij handelen over de gezegde figuur in onze voorlezingen; weshalve wij er dit slechts hier van zeggen zullen, dat men (om nu van het sierlijke, dat zij, matig gebruikt, aan de gedachten zelve soms geven kan, niet te spreken) haar vooral ook moet trachten dienstbaar te maken aan de gespierdheid en welluidendheid van den stijl. In de antithese moet iets puntigs heerschen, iets, dat als met de snelheid van een' bliksemstraal, oogenblikkelijk in de ziel dringt. Zij moet treffen, gelijk het krachtige en nadrukkelijke sneldicht van HUYGENS, hetwelk hier eene plaats moge vinden, ofschoon nu juist de *antithesis* zoo rechtstreeks daarin niet voorkome.

*Gaet het u, vaders! met uw' kind'ren niet naer wenschen,
 Denkt, dat ghy menschen zijt, en vaders zijt van menschen!*

§ 159.

De juiste plaatsing dier woorden in een' zin, waarin de kracht der gedachte voornamelijk berust, bevordert ook niet weinig de gespierdheid van den stijl. Daar dit voorschrift echter tot het onderwerp der woordenschikking behoort, over hetwelk wij hierboven reeds gehandeld hebben, behoeven wij te dezer plaatse er verder niets meer van te zeggen. Vooral

dient men, op het einde der zinnen, met de plaatsing der woorden voorzichtig te zijn, en zorg te dragen, dat men, over het algemeen, dan geene kleine en onbeduidende woorden bezige, dat men de langste leden aan het slot brenge, dat men soms woorden van nadruk herhale enz. enz. Dit eene en andere heeft op de gespierdheid van stijl, hetzij ten goede, hetzij ten kwade, veel invloed.

§ 160.

Afgepastheid, juistheid, duidelijkheid en klaarheid, zeiden wij, dat in de derde plaats tot de vereischten van goede zinnen behoorden. Natuurlijk! want zij behooren tot de eigenschappen, die elken goeden stijl versieren moeten. Op wat wijze nu deze deugden voortgebracht en bevorderd kunnen worden, laat zich uit hetgene hierboven over de keuze van enkele woorden gezegd is, vrij goed opmaken. Men wachte zich voor onnauwkeurige, verwarde, dubbelzinnige uitdrukkingen; men vermijde verkeerde woordvoegingen en woordschikkingen; men plaatse de zintekenen daar, waar zij moeten staan; men zij voorzichtig met het gebruik der betrekkelijke voornaamwoorden, en van zoodanige koppel- en bijwoorden, als aanleiding tot dubbelzinnigheid zouden kunnen geven; men scheidde de adjectieven en participiën niet te ver van hunne substantieven, noch het substantief van het werkwoord, waartoe het betrekking heeft; men verbindde die leden van een' zin, welke onmiddellijk op elkander slaan, ten nauwste te zamen; — en wat dergelijke voorschriften meer zijn. Niemand, intusschen, zal afgepastheid en duidelijkheid vermissen in de zinnen des volgenden puntdichts van HUYGENS, hetwelk, tot verlevendiging der aandacht, aan het slot dezer § prijken moge.

Pedanten.

't Is onuytsprekelick, hoe gecken een' vervelen,

Die, met haer hersenen in letteren verbrod't,

't Woord voeren, waer se zijn, en voeren 't zonder slot.

II.

6

*Wat waert ghy liever, Dirck! (my soud' het machligh schelen)
Een ongeleert wijs man, of een geleerde sot?*

Één is hier iemand, naar de wijze der Hoogduitscheren, die misschien zouden vertalen: Es ist ganz und gar nicht auszusprechen, wie die Narren EINEM Langeweile machen können u.s.w.

§ 161.

Wat de fraaiheid van den stijl betreft, deze wordt — behalve door al hetgene, waarvan reeds gesproken is — ook nog bevorderd door eene zoodanige keuze en rangschikking der woorden, als het meest geschikt zijn, om het gehoor te streelen. Is hieraan voldaan, dan zegt men, dat de stijl prozamaat, welluidendheid, harmonie der zinnen, kortom, datgene bezit, wat bij de Ouden den naam van *numerus* droeg, en door hen boven alles geschat werd. Wij handelen over dit onderwerp breedvoerig in onze andere voorlezingen, waarin wij, naar de leer der redekunst, aantoonen, hoe de *numerus* betrekking heeft, èn tot enkele woorden, èn tot geheele zinnen, en waarin tevens opgegeven wordt, welke algemeene regels zich van voren, of *a priori*, daarover laten voorschrijven. Hier ter plaatse behoeven wij dit stuk dus niet verder aan te roeren, gelijk wij dan ook onze voorschriften over den stijl in het algemeen hier sluiten kunnen, om ons nog bij eenige andere onderwerpen te bepalen. Hetgene toch verder tot de leer van een goeden schrijftrant, en tot die der hoogere welsprekendheid betrekking heeft, wordt in mijn klein handboek *over de nederlandsche redekunst*, hetwelk ten leiddraad bij mijne andere voorlezingen strekt, behandeld. In deze laatste voorlezingen, namelijk, loopt het onderzoek over den verschillenden aard der gedachten, en hoe deze tot het verhevene, schoone, roerende, geestige, luimige, en wat dies meer zij, in betrekking kunnen staan; terwijl men door gepaste plaatsen, uit redenaren en dichters genomen, zulks poogt op te helderen. Vervolgens wordt er gehandeld over den *numerus*, over de keuze van schilderachtige woor-

den, over datgene, wat men de leer der spraakfiguren noemt, en over de zoogenaamde karakters van den stijl. Dan gaan wij over tot de beschouwing van de kunst des eigenlijk gezegden redenaars, of tot die der welsprekendheid, in hare eengere beteekenis. Hierbij wordt nagespoord, wat welsprekendheid eigenlijk zij, waarin zij van de dichtkunst verschille, en wat men voor de vier hoofdpunten houden moete, die bij het opstellen en voordragen van redevoeringen, of soortgelijke stukken van welsprekendheid, overal en te allen tijde in aanmerking komen. Deze hoofdpunten zijn namelijk, vooreerst de vinding (*inventio*), van welke de Ouden ongemeen veel werks maakten, (gelijk zulks in mijne afzonderlijk hierover uitgegevene voorlezingen gemeld is); ten tweede, de regeling of rangschikking (*dispositio*); ten derde de uitdrukking door middel van woorden of *elocutio*, (van welk stuk wij echter het grootste deel thans reeds in dit ons handboek beschouwd hebben); en ten vierde de uitspraak of mondelijke voordracht (*pronuntiatio*). Van deze vier hoofdpunten, benevens van hunne onderafdeelingen, zooals daar b.v. zijn de leer over de inleidingen van redevoeringen, die over hetgene men het verhaal of de verklaring noemt, die over het betoog of bewijzende gedeelte, en die over het slot of de toepassing, wordt in ons ander handboek een overzicht gegeven, en worden de voornaamste eigenschappen en vereischen opgeroemd, terwijl wij, na dit ten einde gebracht te hebben, tot de beschouwing der verschillende soorten van welsprekendheid overgaan. Hiertoe brenge men hoofdzakelijk de kanselwelsprekendheid, de baliewelsprekendheid, de staatkundige welsprekendheid, en eindelijk die soort van het welzeggen, welke de onbepaalde genoemd kan worden, en waaronder verschillende gemengde opstellen, als daar zijn lofredenen, lijkredenen, akademische redevoeringen enz. behooren.

Ten slotte volgen er nog eenige regelen over andere soorten van den prozastijl, als daar zijn die van geschiedkundige, van leerkundige of didactische, en van dialogische opstellen, die van brieven en dergelijke meer, terwijl het geheel door

een paar wenken gesloten wordt over de beste wijze, om zich in den stijl en de welsprekendheid te oefenen.

Weinig zal dit alles echter voor hen baten, die zich de eerste grondbeginselen van den stijl, waartoe vooral ook taalkennis behoort, en wel taalkennis, uit een wat hooger en nauwkeuriger oogpunt beschouwd, dan zij gewoonlijk beschouwd wordt, niet eigen gemaakt hebben. Ter voorkoming van dit gebrek, hopen wij, dat dit ons tegenwoordig handboek almede het zijne, hoe onbeduidend ook, zal kunnen bijdragen.

Wij zullen dus ook thans nog eenige eigenschappen van het Nederlandsch aanroeren, waarvan de kennis niet anders, dan eenen voordeeligen invloed op stijloefening en stijlbeschaving hebben kan. Vooraf echter volgen hier nog eenige vragen, tot de onderwerpen, welke wij in eenige der bovenstaande §§ behandeld hebben, in betrekking staande, en in de lessen zelve kortelijk te beantwoorden.

1) Welke hooge gedachten hebben de Ouden van duidelijkheid in den stijl? Waarin kan onduidelijkheid al bestaan, en waaruit kan zij al ontstaan? Kan men ook al te klaar en duidelijk willen zijn? Hoe kan men duister zijn met opzicht tot enkele woorden? Hoe ten aanzien van de plaatsing en verbinding der woorden? enz. enz.

2) In wat opzicht moet datgene, waarvan in § 137 gesproken wordt, en dat men *gebruikelijkheid* of *gebruikmatigheid* in den stijl noemen kan, al betracht worden? Hoe b.v. zondigt men er tegen, wat de spelling en het verdere grammaticale betreft? Hoe ten aanzien van figuurlijke en andere soorten van uitdrukkingen? Hoe met opzicht tot geheele woordschikkingen en woordvoegingen? enz. enz.

3) Op welke wijze zondigt men tegen het voegelijke der woorden en tegen de *voegelijkheid* van den stijl in het algemeen? Hoe b.v. feilt men er tegen, in betrekking tot de zaak, waarover men schrijft? Hoe door het bezigen van ongelijksoortige uitdrukkingen? Hoe door gemaaktheid? enz. enz.

4) Waardoor kan men onjuist zijn in zijne woordenkeus (waarvan in § 139 gesproken wordt)? Hoe kan men zulks door het gebruik van onbepaalde wijzen, bevestigingen en ontkenningen, woorden van eene onvaste of te wijde beteekenis, woordschikkingen? enz. enz.

5) Wat zijn in den eigenlijken zin des woords synonima?

Zoude men in onze, of in andere talen twee woorden kunnen opnoemen, die volkomen synonymisch zijn? Zijn zulks b.v. *ziek* en *krank*, *wassen* en *groeiën*, *halsstarrig* en *hardnekkig*, *maar* en *doch*, *hoevel* en *ofschoon*, *evenwel* en *nogtans*, en soortgelijke? Wie kan men bij ons over de *synonyma* raadplegen? enz. enz.

6) Wat verstaan de Ouden door het woord periode? Wat is eene éénledige periode? Wat eene twee- of drieledige (*periodus bimembris* uit *trimembris*)? Wat noemt men de *protasis* en *apodosis* der perioden? enz. enz.

7) Welke soorten van volzinnen hebben wij al meer, dan die, in § 145 opgenoemd?

8) Hoe lang kan men volzinnen maken, of welke maat van lengte moeten zij hebben?

9) Wat voorbeelden van gebrek aan samenhang in de zinnen (zie § 149) laten er zich al opgeven?

10) Wanneer noemt men een' zin gesloten, wanneer meer dan gesloten? (zie § 152.)

11) Wat is *tautologie* en *pleonasmus*, waarvan in § 154 en 155 gesproken wordt? Welke voorbeelden laten er zich van aanvoeren? Hoe kan overtoelligheid of *veelspraak* plaats hebben in enkele syllaben, hoe in enkele woorden, hoe in geheele zinsneden? Hoe kan men langwielig, waterig, gerekt, mat, sappig, sleepend, zenuwloos van stijl worden, door eene gedachte zonder noodzaak, op meer dan ééne wijze, uit te drukken, dat is, door ze (gelijk de vermaarde engelsche schrijver SWIFT het kluchtig genoeg noemt) evenals een haas, zoo af te jagen, dat zij op het laatst dood ter nederzinkt; door nuttelooze omschrijvingen, in plaats van de zaak bij haren rechten naam te noemen; door inmenging van geheel ongelijksoortige, en tot de hoofdgedachte niets bijdragende denkbeelden; door een ontijdig verwijlen bij de laatstgemelde enz. enz.? — Welke regels zijn voor het overige bij datgene, hetwelk men in het algemeen *besnoeidheid* (*précision*) van stijl noemt, in het oog te houden?

12) Waarom moet men voorzichtig zijn ten aanzien van het gebruik en de plaatsing der rededeelen, waarvan in § 156 gesproken wordt, en welke voorbeelden van een' kwaden stijl zijn er te dezen aanzien te geven?

13) Welke voorbeelden van feilen, in § 157 opgenoemd, kan men aanvoeren?

14) Hoe moeten sommige woorden geplaatst worden, om te voldoen aan het voorschrift, in § 158 voorkomende?

15) Door welke voorbeelden laat § 159 zich ophelderen?

16) In hoever komen de grammaticale figuren, welke men *zinverbinding*, *samenvatting*, *samenstelling* en *vooruitvatting* (*zeugma*, *syllepsis*, *synthesis* en *prolepsis*) noemen kan, in onzen stijl te pas?

17) Wat valt ten aanzien des gebruikts van het koppelwoordje *en* in den stijl op te merken, en in hoever komt de zoogenaamde *veelbinding* of *polysyndeton*, in hoever de *nietbinding* of *asyndeton* daarbij en bij andere koppelwoorden of conjunctiën in aanmerking?

18) Welke voorbeelden zijn er bij ons van de *anastrophe* of *na-plaatsing*, *omzetting*; van de *synchysis* of *warschikking*; van den *pleonasmus* of de *veelspraak*; van de *ellipsis* of *uittaling*?

19) Wat zoude men bij ons eene *wisseling*, *woordwisseling* of *enallage* kunnen noemen? Wat eene *woord-* of *lettergreepscheiding* of *tmesis*, en hoe dergelijke grammaticale figuren in den stijl al verder heeten mogen?

Jets over de oudheid en onverbasterdheid onzer taal, benevens een paar woorden over de oud-duitsche en nederlandsche letterkunde.

§ 162.

Schoon het dwaasheid zijn zoude te willen beweren, dat onze taal reeds sinds eeuwen juist zoodanig bestaan heeft, gesproken en geschreven is geworden, als heden ten dage, kan men echter met recht staande houden, dat zij uit een alleroudst geslacht afstamt, uit een geslacht, welks oorsprong zich in den nacht van langvervlogen eeuwen verliest. Het Nederlandsch namelijk is, evenals het tegenwoordige Hoogduitsch, een tak van den duitschen taalstam in zijn geheel beschouwd, en de wortelen van dezen laatstgemelde zijn tot in de diepste kloven en spleten van het verledene doorgedrongen. Op dien grond kan men onzer sprake met den dichter LOOTS toezingen:

*Gelijk een stroom in 't hart der bergen
Zich zelv' den ijzren grond ontwringt,
Naar eigen wil, wat hem moog' tergen,
Door zelf gedolven voren dringt;*

*Gelijk hem in zijn' loop de beken
Geen vocht, als schatting, doen ontbreken,
Verweldigd door zijn stoute vaart,
Terwijl hij, naauw die droppelen tellend,
Maar uit zijn eigen volheid zwellend,
Zijn zuiver nat en naam bewaart.*

—

*Zoo zijt Gij, voor onheugbre dagen,
En waar 't aloud geschiedblad faalt,
En waar vergeefs zich de oogen wagen
Uit zuivere, heldre wet gedaald. Enz.*

Men werpe mij hier niet tegen, dat indiervoege alle talen, sedert onheugelijke dagen, uit aloude en zuivere bronwellen zijn voortgevloed, daar zij toch, (zal men zeggen) zoo zij zelve ook al in hare tegenwoordige gedaante, op zulk eene eerwaardige grijsheid geene aanspraak kunnen maken, allen toch weder uit vroegere oudere talen, en dezen eindelijk uit de alleroudste gesproken zijn. Men bewere niet, dat dus het heden-daagsche Fransch ook eene zeer oude taal is, als hebbende dat zijnen oorsprong aan het vroegere Fransch, en dit laatste aan het Latijn, en aan de met deze spraak misschien nauw verwante oud-gallische dialecten, gevolgelijk aan talen en tongvallen te danken, die allen vóór eeuwen reeds bestonden. Men zegge niet, dat men in het Latijn veel grijzer oorkonden heeft, dan men in eenig oud-duitsch dialect kan aanwijzen. Deze bedenking toch laat zich ontzenuwen door de aanmerking, dat het tegenwoordige Fransch niet meer met het Latijn en de oud-gallische tongvallen zulk een' samenhang heeft, als onze spraak met het oude Duitsch; kortom, dat het Fransch veelmeer eene geheel nieuwe taal, dan eene voortzetting (om het dus uit te drukken) van vroeger talen te noemen is. Men kan dus de taal onzer zuidelijke bureu vergelijken bij een' tak, die op een' ouden, half vermolmden en verganen stam geënt is, terwijl onze taal en het Hoogduitsch integendeel meer zweemen naar twijgen, onmiddellijk uit eenen, nog in volle

kracht groeienden en welig tierenden, tronk voortgesproten, en met dezen laatste, in de meeste opzichten, nog denzelfden aard hebbende. Dat deze vergelijking, voor zoover zulks met vergelijkingen plaats kan hebben, niet ten eenemaal ongepast is, kan daaruit blijken, dat onze wortelwoorden, onze voor- en achtervoegsels van afleiding, (vergelijk § 11 en volg.) en andere dergelijke oorspronkelijke bestanddeelen van het Nederlandsch, over het algemeen nog vol leven, en etymologisch zeer verstaanbaar zijn, ten gevolge waarvan onze meeste *derivata* en *composita*, dat is, afgeleide en samengestelde woorden, zich uit en door zich zelve laten ophelderden. In het Fransch integendeel heeft men honderden van de meest dagelijksche en meest gewone woorden, die geheel en al uit vermolmde latijnsche bestanddeelen gevormd zijn, en wier beteekenis zich niet, dan uit de taal van het oude Rome of Athene, verklaren laat. Men neme b.v. de woorden, *idée, suicide, enflé, passion, encens, magnanime, pusillanime, circonspect, adoption, énigme, capital, chapitre* en een aantal anderen. Van alle dezen zijn de afleiding en oorspronkelijke beteekenis voor een Franschman, die geen Latijn of Grieksch verstaat, voorzeker even onverklaarbaar, als integendeel ieder Hollander, die maar een oogenblik zijne aandacht er bij bepalen wil, gemakkelijk ziet, dat ons woord *denkbeeld* een beeld, of eene voorstelling beteekent, welke men zich, al denkend, maakt; *zelfmoord*, moord van zichzelf; *opgeblazen*, iets, dat door wind gezwollen is; *drift*, eene heftige drijving, beroering en tocht des harten of der ziel; *wierook*, rook, die, al dwarrelend, zich verheft, (van het oude *wiën*, d. i. draaijen, volgens BILDERDIJK) of wel rook, waarmede men wijdt, heiligt; *medelijden*, het lijden, dat men met iemand doet (zoo men het niet van het oude *lijden*, in den zin van *gaan*, wil doen afstammen, gelijk wij toch ook van *meégaand* voor *meelijdend* spreken); *grootmoedig, kleinmoedig*, groot of klein van ziel of gemoed; *omzichtig*, naar alle kanten omziende; *zoonsaanneming*, aanneming tot zoon; *raadsel*, iets, waarnaar men raadt; *hoofdelijk, hoofdstuk*, afleidingen van *hoofd* enz. enz. Al deze

woorden zijn, gelijk men ziet, uit levende wortelen voortgesproten. Het fransche *idée* integendeel is slechts door het latijnsche *idea*, en dit weër door het Grieksch uit te leggen; *suicide* slechts door het latijnsche *suicidium*; (immers noch *sui*, noch *cide* zijn, op zichzelf genomen, in het Fransch of gebruikelijk of verstaanbaar); *enflé* door het latijnsche *inflatus*; *passion* en *compassion* door *passio*, van *pati*; *encens* door *incensum*, van *incendo*; *misericorde* door *miserere*, *miseret*, en *cor*; *magnanime* door *magnanimus*, van *animus* en *magnus*; *pusillanime* door *animus* en *pusillus*; *circospect* door *circumspectus*, van *circumspicere*; *adoptien* door *adoptio*; *énigme* door het grieksch-latijnsche *aenigma*; *capital* door *capitalis*, van *caput*; *chapitre* door *capitulum*, insgelijks van *caput* enz. enz. — Van al de kunst- en wetenschappelijke woorden, welke, bij duizenden, uit het Grieksch en Latijn in het Fransch zijn overgenomen, of nog dagelijks zulks worden, als daar zijn, b.v. *géographie*, *astronomie*, *hydraulique*, *philosophie*, *chronologie* enz. willen wij niet eens spreken, deels, omdat zij minder tot het oorspronkelijke en dagelijkse Fransch behooren, deels, omdat wij Nederlanders sommigen er van, als kunstwoorden, ook wel eens bezigen. Men kan hier echter nog bijvoegen, dat, zoo gemakkelijk als het Fransch vreemde woorden weet te verfranschen en over te nemen, zoo moeilijck dit aan het Nederduitsch en Hoogduitsch valt. Het zuiver duitsche bloed wil zich met geen vreemd vermengen, of, gelijk de scheikundigen het noemen zouden, amalgameeren. Nog na ceuwen is een uitheemsch woord bij ons kenbaar; en, is het ook al niet kennelijk door zijne heele gedaante, gelijk *president*, *officier*, *kolonel*, *cavallerist*, *kapitein*, *notaris*, dan verraadt het zijnen of geheel, of gedeeltelijk buitenlandschen oorsprong door het accent of den klemtoon, welken wij er aan geven, en waarover wij in het vervolg nog een woord nader zeggen zullen. Hierdoor nu zijn de zuiverheid en oorspronkelijkheid onzer taal zeer bewaard gebleven; terwijl omgekeerd dit terugstooten van het vreemdsoortige en vreemdslachtige wanzelve ten bewijs voor deze hare oorspronkelijkheid en oud-

heid strekken moet. Wat het Fransch betreft, men kan rekenen, dat het, behalve uit al het Latijn en Grieksch, waar het van overvloeit, voor een aanmerkelijk gedeelte uit oud-duitsche (hoog- en nederduitsche) woorden bestaat. Zoo zijn b.v. de woorden *auberge*, *arrêter*, *battre*, *alte* of *halte*, *grappe*, *angoisse*, *brèche*, *blanc*, *botte*, *boutique*, *cloche*, *crier*, *canif*, *éperon*, *garder*, *gros*, *grosse*, *foule*, *toucher*, *vague*, *soupe*, *maréchal*, *pour*, *maint*, *laisser*, *marque*, *mignon*, *jardin*, *hardi*, *quirlande*, *estafier*, *besace*, *bouc*, *bout*, *bague*, *attaquer*, *mutin*, *mutiner*, *payer*, *laquais*, *dépit*, *bize*, *guêpe*, *grimace*, *marais*, *cauchemar*, *carotte*, *coëffe*, *huis*, *grotte*, *épingle*, *émail*, *boussole*, *lécher*, *massue*, *clopin* enz. allen van oud-duitschen oorsprong, en denkelijk in het Fransch geslopen, toen de nederduitsche volksstam der Franken zich van Frankrijk meester maakte. — *Auberge*, in het midden-eeuwsch-Latijn *hereberga*, is het oud-duitsche *heirberg*, en oorspronkelijk eene bergplaats voor eene trekkende heer- of leger-bende; *arrêter* (in het Italiaansch *arrestare*) is eigenlijk tot rust, tot stilstand brengen, van ons *rusten*, ook wel *rasten*, *resten*, *ruhen*, geschreven; *battre* is van het oud-duitsche zeer bekende *batten*, d. i. slaan; *alte* is ons *houd op*, in het Hoogduitsch *halt*, *halt auf* (gelijk de Hoogduitschers, naar den aard van hun dialect, *kalt*, *wald*, *gold* enz. voor ons *koud*, *woud*, *goud* zeggen); *grappe* is *greep* van *grijpen* enz. enz. Wij kunnen dit hier niet breeder uitleggen. — Aan vele dergelijke woorden hebben echter de Franschen, door voorvoeging van de letter *e*, een fransch kleurtje weten te geven, waardoor zij eene geheel andere gedaante hebben gekregen. B.v. *étouffe* (in het vroeger Fransch *e stoffe*) van ons *stof*; *é-tandart* (oudtijds *e-standart*) van ons *standaard*, dat van staan, in den grond zetten, komt; *é-table* van *stal*; *é-tonner* van het hoogd. *staunen* (d. i. verbaasd zijn). En zoo zijn *écurie*, *écrevisse*, *écrin*, *épée*, *escalin*, *écaille*, *estropier*, *éclat*, *écorce*, *esclave*, *étaler*, *échec*, *écrouer*, *s'écrier*, *écot*, *écume*, *épargne*, *épervier*, *éplucher*, *épreuve*, *escarpé*, *écharpe*, *escrimer*, *espion*, *esquif*, *esquisse*, die allen met eene *s* na de *e* oudtijds geschreven werden en sommigen nog worden, van ons *schuur*,

kreeft, (dat is *kruipdier* van *kruipen*); *schrijn*, d. i. *kast*, van waar *schrijnwerker*; *speet* of *spil*, *schelling*, *schaal*, *stroopen*, *klaten* of *klateren*, *schors*, *slaaf*, *stallen* of *uitstallen*, dat is *uitstellen*, thans *ten toon stellen*, *schok*, *schroeven*, *schreeuwen*, *schreijen*, *greijen*, *shot*, *verschot* of *gelag*, *schuim*, *sparen*, *sperwer*, *pluizen* of *uitpluizen*, *proof*, *scherp*, *sjerp*, *schermen*, *spie* of *verspieder*, *schip*, *schets* enz. afkomstig, gelijk ioder-een, bij de minste vergelijking van het oud-Duitsch en oud-Fransch, zien kan (*).

§ 163.

De geheele spraak dus, welke wij het Duitsch noemen, en waarvan het Hoogduitsch en ons Nederlandsch een gedeelte uitmaken, behoort tot de oudste, minst verbasterde en oorspronkelijkste talen van Europa. Het is, in den eigenlijken zin van het woord, eene primitieve taal, *une langue-mère*, gelijk men in het Fransch zoude zeggen, eene taal, die voor het grootste gedeelte, en in hare meeste woorden en woordwortelen, uit zich zelve opgehelderd kan en moet worden, en die juist daarom, bij hare oudheid, zooveel jeugdigs bezit, omdat de germaansche volkeren, tot welke ook wij Nederlanders behooren, later dan die van het zuidelijke en zuidwestelijke Europa beschaafd, en minder door vreemden overheerd geworden zijn. Hierdoor toch hebben zij de aloude taal hunner ruwe voorouderen minder vermengd, minder afgesleten, minder veruitbeemscht, minder in hare grondbestanddeelen

(*) Eene verzameling van fransche woorden met duitschen oorsprong gaf STOSCH, achter zijne *Kritische Anmerkungen über die gleichbedeutenden Wörter*, in 1786 uitgegeven. Lijsten van nederlandsche woorden met overeenkomstige fransche had reeds vroeger Frans BURMAN medegedeeld in: *Enige Aenmerkingen de Nederd. Taal aengaende* enz. 2 deelen, 1757 en 1761 (met lateren titel van 1768). Veel vollediger nogtans is het werk van den ijverigen HOEUFFT, getiteld: *Verzameling van Fransche woorden uit de Noordische Talen afkomstig* Breda, 1840.

vervormd, verminkt en verduisterd, tot hunne nakomelingen overgebracht.

Dat voor het overige die taal, welke men met een' gemeenen naam de duitsche noemt, zeer nauw verwant is met het Grieksch, en in sommige opzichten ook met het Latijn, als welk laatste toch meer of min een dialect van het Grieksch geweest is, heeft men honderdmalen gezegd en aangetoond. Eenigen meenen zelfs, dat men het Duitsch of Germaansch (onze taal, opdat wij dit herhalen, altijd hieronder begrepen) als eene oudere zuster van de spraak der Grieken moet aanzien. De beroemde hoogduitsche geleerde en dichter voss zinspeelt hierop in de versregels, waarin hij HOMERUS tot hem zelve (tot voss namelijk) zeggen laat:

*Sohn der edleren Sprache Teutonia, die mit der jüngern
Schwester Ionia gern auf Thrakischen Bergen um Orfeus
Spiele, von einerlei Kost der Nektartraube begeistert. Enz.*

Hoe het hiermede nu ook gelegen zijn moge, zeker is het, dat men bij grieksche schrijvers, als b.v. bij HERODOTUS, reeds verschillende woorden aantreft, die in streken, waarin thans duitsche volkeren wonen, te huis hooren, en die zich uit de hedendaagsche duitsche (hoog-, nederduitsche en skandinavisch-duitsche) talen en dialecten verklaren laat. Hooger in de oudheid opklimmende, moet men den oorsprong der duitsche volkeren in Azië zoeken. Dit is eene vrij algemeen aangenomene stelling, die op de zeer waarschijnlijke geschiedkundige meening rust, dat al de inwoners van Europa uit Azië afkomstig zijn. Hierdoor laat zich dan ook de overeenkomst, die er tusschen het oud-Perzisch, Sanskritisch en de duitsche talen en tongvallen in vele opzichten heerscht, benevens al het overige oostersche, dat in de laatstgemelde talen gevonden wordt, ten overvloede verklaren.

§ 164.

Vraagt men, welke talen er al tot de duitsche spraak, in

haren geheelen omvang genomen, behooren, zoo antwoord ik: het tegenwoordige Hoogduitsch en al de hoogere dialecten, die in het zuidelijke en zuidoostelijke Duitschland gesproken worden; voorts ons Nederlandsch en al de daarmede vermaagschapte lagere deutsche dialecten, in het noorden van Duitschland; vervolgens het Deensch en Deensch-Noorweegsch, het Zweedsch, het oud-IJslandsch, en eindelijk het Engelsch. Deze allen geven de duidelijkste blijken van hunnen gemeenschappelijken oorsprong, schoon de overeenkomst tusschen het tegenwoordige Hollandsch en Hoogduitsch zekerlijk vrij wat meer in het oog loopt, dan b.v. die tusschen het Hollandsch en het Engelsch, of Deensch.

§ 165.

Van onheugelijke tijden aan schijnen er in de algemeene deutsche taal twee hoofddialecten geheerscht te hebben, het hoogere en het lagere namelijk. Nog kan men het onderscheid tusschen deze twee tongvallen (of wil men ze liever talen heeten?) duidelijk opgeven, en ook duidelijk aantoonen, in welke streken elk hunner te huis hoort. Men kan zelfs eene geographische lijn trekken, waardoor het gebied der hoogere en dat der lagere tongvallen, op eene kennelijke wijze, worden afgebakend. Trekt men b.v. in zijne gedachten eene zoodanige lijn van de grenzen der zuidelijke provinciën onzes rijke, waar het Vlaamsch in het Fransch versmelt, over Aken, naar Göttingen, Wittenberg tot hoog op aan de kusten der Oostzee toe, dan behoort hetgene ten noorden en noordwesten van die lijn ligt, ons Vaderland er onder begrepen, onder de taalheerschappij van den nederduitschen tongval; terwijl datgene, wat ten zuiden of zuidoosten ligt, tot die van den opperduitschen behoort. Dat echter beide hoofdtongvallen hier en daar, en vooral op de grenzen van hun grondgebied, in elkander spelen, kan men licht begrijpen. Veel karakteristieks is er zelfs in onze taal, dat Opper- of Hoogduitsch schijnt, en zoo ook omgekeerd. Uit de vermenging der hoogere en voor een deel der lagere tongvallen is het tegenwoordige Hoogduitsch ontstaan, dat, als-

eigenlijk gezegde, op zich zelve staande schrijftaal, niet veel ouder is, dan de zestiende eeuw, toen het zich voornamelijk in de gewesten van Saksen en Meissen, en dus tusschen de hoogere en lagere dialecten in, heeft beginnen te vormen. De hoofdkleur dier taal is echter meer opper-, dan nederduitsch.— Onze tegenwoordige schrijftaal kan men het beschaafde nederduitsche dialect noemen; beschaafd, zeg ik: want b.v. in Oostfriesland, Hannover, Bremen, Hamburg, tot in Pruisen en schier naar Rusland toe, zijn de nederduitsche dialecten onbeschaafd gebleven, en uit de fatsoenlijke kringen en den schrijfstijl bijna geheel verdrongen door het tegenwoordige Hoogduitsch, dat voor gansch Deutschland de schrijf- en beschaafde spreektaal geworden is. — Uit het hier aangemerkte is het, voor het overige, zeer duidelijk, waarom het Hollandsch den hoogduitscheren telkens, als hun zoogenaamd Platduitsch, in de ooren klinkt; even duidelijk en natuurlijk, te weten, als waarom wij in de platte spraak onzer grensboeren, of in die der amsterdamsche geringe Joden, het Hoogduitsch meenen te herkennen. Hierom echter of het Hoogduitsch, of wel het Nederduitsch in het algemeen te verachten, is belagchelijk en onverstandig tevens. Mij valt een rijmpje te binnen, dat ik eens op dit onderwerp maakte, en dat hier, hoe onbeduidend ook, eene plaats moge vinden :

»De domme Hoogduitscher.

Uw Neêrlandsch?... 't Is geen taal! Patois is 't onzer boeren!

De domme Hollander.

*Uw Hoogduitsch?.... 't Klinkt mij steeds, of 'k Joden 't woord
hoor voeren!*

De billijke beoordeelaar.

*Taalbroederen, ei, kijft toch niet,
Daar toch uw beider spraak uit ééne bronwel vliet,
Uit éénen stam is voortgesproten;*

*Toont liever beiden u haar' ouden oorsprong waard :
Des ouden taaltronks deftige aard
Bloei' onverbasterd voort in bei' zijn achtbre loten !'*

Het Zweedsch, meer echter nog het Deensch, draagt veel sporen van ook tot de lagere of nederduitsche tongvallen te behooren. Deze talen hebben echter sommige eigenaardigheden, (zie b.v. § 63) die reeds aan hare vroegere afscheiding van de overige germaansche spraken moeten doen denken, en zijn, hoezeer met ons, en vooral met het Friesch verwant, op verre na echter zoo nauw met het tegenwoordige Nederlandsch niet vermaagschapt, als b.v. het Hoogduitsch. Dit laatste is tegenwoordig de duitsche zuster, die het meest op onze taal gelijkt, en in vorige dagen zulks nog sterker deed. Het Engelsch, voor zoover het Angelsaksisch en Deensch-Saksisch, en dus oorspronkeijk eene germaansche of duitsche taal is, heeft ook op onze spraak veel betrekking, vooral op de friesche dialecten daarvan. Sedert dat Engeland echter door *WILLEM den Veroveraar* overweldigd werd, en misschien reeds sinds vroeger tijd, is de engelsche taal voor de helft wel verfranscht geworden, om niet te spreken van al het Latijn en wat al niet meer, dat in haar gesloopen is. Ook geloof ik daarenboven nog, dat het Engelsch, zelfs in zijne grondbestanddeelen, misschien meer ongermaansch bezit, dan de meesten wel denken. Het oud-Britsch, of de taal der bewoners van Grootbritannien vóór de verovering van deze gewesten door de Angelsaksen, schemert nog op vele plaatsen door. Dus is het tegenwoordig Engelsch wel een recht inengelmoes, een *pot pourri*, eene *ollu podrida* van taal, en *HUYGENS* mocht niet zonder grond spreken van:

— — — — — *het Engelsch quetren,*
De tael van alle tael, die nergens t' huys en hoort
En allom boortigh is. — — — — —

Het hedendaagsche Schotsch nadert in vorm, uitspraak en tongslag meer, dan het Engelsch, onze tegenwoordige taal.

Ik versta door het Schotsch hier de dialecten der schotsche Laag-landen of *Low-lands*. In de gebergten van Schotland, welke den naam van *High-lands* of Hoog-landen dragen, bloeijen nog de zoogenaamde gaelische tongvallen, waarin de beroemde dichter OSSIAN zijne onsterfelijke liederen zou gezongen hebben. Deze tongvallen hebben met het Engelsch en de overige deutsche talen weinig of niets gemeen, en behooren tot een' geheel anderen spraakstam. Dit geldt ook ten aanzien van de iersche dialecten, en van de volksspraak der inwoners uit de engelsche provinciën Wallis en Cornwallis. Eene en andere zijn of geheel, of voor een deel, van geene germaansche of deutsche afkomst.

§ 166.

Het oudste geschrift, dat wij in een, kennelijk als zoodanig zich voordoend, deutsch dialect aantreffen, is een gedeelte der meso-gothische bijbelvertaling van den bisschop ULPHIAS, uit de vierde eeuw na CHRISTUS' geboorte. De Meso-Gothen waren die Gothen of Gotten, welke zich in het oude Mesie (tegenwoordig tot Turksch-Europa behorende) hadden nedergezet, en den christelijken godsdienst aangewonnen. — Onze vermaarde landgenoot FRANCISCUS JUNIUS heeft ons het eerst, en wel in de zeventiende eeuw, met den gemelden brok der meso-gothische bijbelverklaring, zooals die in den zoogenaamden *Codex Argenteus* of het zilveren handschrift voorkomt, bekend gemaakt, en den druk van dien *Codex* met een uitmuntend *Glossarium* of woordenboek voorzien. Later, en ook in onzen tijd, heeft men nog het eene en andere meer van het Meso-Gothisch in het licht gegeven. De gezegde tongval vertoont sporen van den aard en der hogere en der lagere deutsche dialecten, is voorts vrij wat naar het Grieksch gewijzigd, en met sommige vreemdsoortige woorden (men heeft ze wel eens oud-thracische genoemd) vermengd enz. enz.

§ 167.

Meer schriften zijn er te vinden in die oud-duitsche dialecten der middeleeuwen, welke deels den naam van Frankduitsch en Allemannisch, deels dien van Saksisch, Nedersaksisch, Nederrijnsch enz. dragen, al naarmate dat zij meer tot de hoogere, of tot de lagere tongvallen behooren. De naam evenwel van Frankduitsch of Franksch is wel eens een algemeene naam voor het oud-Duitsch der middeleeuwen, en ontleend van de Franken, een' germaanschen volksstam, of liever eene verzameling van germaansche volksstammen, die, gelijk men weet, in de vijfde eeuw zich van Frankrijk meester maakten en de frankische heerschappij stichteden; welke onder KAREL DEN GROOTEN tot den hoogsten trap van luister steeg, en zich over Frankrijk, Duitschland, een groot gedeelte van Italië, de Nederlanden enz. uitstreckte. Is het oud-Duitsch der middeleeuwen wat meer gebogen en gewijzigd naar de opperduitsche dialecten, die in het meer zuidelijke en oostelijke Duitschland, den zetel der oude Allemannen, te huis hoorden, en nog behooren, zoo wordt het Allemannisch genoemd. Vooral waren onder dit laatste de allemannisch-zwavische dialecten in wat later' tijd merkwaardig. Meer uit de lagere noordduitsche of nederduitsche gewesten afkomstig zijnde, voert het oud-duitsch den naam van Saksisch, Nedersaksisch, Nederrijnsch enz. Dat het, voor het overige, dikwerf moeilijk valt, den aard des tongvals, waarin een oud-duitsch geschrift is opgesteld, nauwkeurig te bepalen, gevoelt men lichtelijk. Vaak toch spelen in zulke geschriften verschillende dialecten, evenals de kleuren eens regenboogs in elkander, en de hoofdverw kan nauwelijks onderscheiden worden.

Lettergewrochten van onderscheiden aard komen er voor in de dialecten, waarvan in deze § gesproken is. Tot de voornaamste behooren: Eene vertaling van het latijnsche geschrift des spaanschen bisschops ISIDORUS *de nativitate domini*, uit de zevende eeuw, zoo niet vroeger; — een kort

fragment van een lied, *het lied van Hildebrand en Hadubrand* genaamd, dat, als oudste voortbrengsel van de dus genoemde romantische ridderpoëzie, hoogst merkwaardig is; het is denkelijk uit de achtste eeuw; — de zoogenaamde Cotta-niaansche *Codex*, misschien zoo wat van denzelfden tijd; — eene berijmde harmonie of overeenstemming der vier Evangelisten, van den Benedictijner monnik OTFRIED, uit de negende eeuw; — een zegelied op de overwinning, door koning LODEWIJK DEN DERDEN, op de Noormannen ten jare 881 bevochten; — eene vertaling en verklaring der psalmen, door NOTKER, abt te St. Gallen, welke NOTKER in het jaar 1022 gestorven is; — nog andere psalmen, in een vrij kennelijk Nederduitsch geschreven, eerst door VON DER HAGEN uitgegeven, en later door onze geleerde landgenooten YPEIJ en CLARISSE vertaald en toegelicht, en vermoedelijk uit de negende eeuw; — eene harmonie der Evangeliën, (valschelijk aan TATIANUS toegekend), uit het Latijn vertaald door een' onbekende, uit de elfde eeuw; — eene *paraphrasis* of omschrijving van SALOMO's hooglied door WILLERAMUS, abt te Ebersberg in Beieren, insgelijks uit de elfde eeuw; — eens onbekenden lofgedicht op den heiligen ANNO, aartsbisschop te Keulen, die ten jare 1075 stierf. — Verscheiden andere stukken van minder belang, of wel van later tijd, gaan wij met stilzwijgen voorbij.

§ 168.

Merkwaardig, zeiden wij, waren onder de oud-opperduitsche tongvallen de zwavische dialecten. In dezen namelijk, die tot een zeker beschaafd en met andere tongvallen vermengd geheel gevormd, een' tijd lang de geliefde dichttaal voor schier geheel Duitschland, ja zelfs meer of min voor de Nederlanden schijnen geweest te zijn, treft men, van de tweede helft der twaalftde tot diep in de dertiende eeuw, een aantal van waarlijk fraaije dichterlijke voortbrengselen aan, voornamelijk tot den minnezang, maar echter ook tot andere

soorten van poëzie behoorende. Onder anderen is het, voor eenige jaren in Duitschland en ook hier te lande zooveel gerucht makende *Nibelungenlied*, een oud-duitsch heldendicht, in het gemelde zwavische dialect geschreven, en (wel te verstaan in zijn tegenwoordigen vorm) uit het zoeven genoemde tijdperk denkelijk afkomstig (*). — Voor dit ons geschrift moge het hier zeer vluchtig aangestipte genoeg zijn over de zoogenaamde frankduitsche, allemannische, neder-saksische en andere soortgelijke duitsche dialecten der middeleeuwen.

§ 169.

Onder de oud-duitsche tongvallen evenwel moet men ook diegene niet vergeten, welke den naam van angel-saksische en deensch-saksische dragen, die voornamelijk van in de vijfde tot in de elfde eeuw in Engeland bloeiden, en tot de grondbestanddeelen van het tegenwoordige Engelsch zeker eene hoofdbijdrage geleverd hebben. De Angel-Saksen of de Angelen en Saksen waren oud-nederduitsche of neder-germaansche volksstammen, die zich in het tegenwoordige dusgenoemde holsteinsche, mekkelenburgsche en aangrenzende streken schijnen te hebben opgehouden, en in taal en zeden zeer nauw verwant met de oude Oost- en West-Friesen, Jutten, Denen en andere naburige kustbewoners schijnen geweest te zijn. In de vijfde eeuw staken zij met vele krijgsmakkers uit de genoemde volkeren, onder hunnen heervoerder HENGST, HENGIST of HENGISTAN, naar Engeland over, hetwelk zij grootendeels veroverden, en waar zij, na de oude inwoners verjaagd te hebben, eene heerschappij stichteden, die langen tijd voort-

(*) Men kan over dit belangrijk dichtwerk raadplegen de verhandelingen van SIEGENBEEK en VAN KAMPEN, geplaatst in de *Mnemosyne* van TYDEMAN en VAN KAMPEN, Deel IV en IX. Fragmenten van eene nederlandsche vertaling van het *Nibelungenlied* zijn ontdekt door den gentschen Hoogleraar SERRURE, en door hem uitgegeven in zijn *Vaderlandsch Museum*, D. I.

duurde. Hunne taal- en stamgenooten, de Denen, deden vervolgens herhaalde invallen in Engeland, beheerschten nu eens de Angel-Saksen, verbonden dan wederom zich met hen, of deelden met hen het opperbewind; om kort te gaan, de angel-saksische tongvallen smolten met de hun reeds oorspronkelijk vrij na in den bloede bestaande oud-deensche en oud-deensch-saksische dialecten meer en meer ineen. In deze nu eens meer dan minder vermengde tongvallen (meest in het algemeen Angelsaksisch genoemd) heeft men verschillende schriften, waarvan echter de meesten ongedrukt in de boekereijen van Groot-Britannië berusten.

§ 170.

Uit hetgene in de vorige § slechts even aangeroerd is, blijkt vanzelve de reden, waarom het tegenwoordige Engelsch, (behalve dat het in het algemeen vrij wat verwantschap met onze taal vertoont), inzonderheid ook nog zooveel overeenkomst heeft met het Boere-Friesch, in welken laatsten tongval namelijk de oud-friesche dialecten tot op den huidigen dag, met eenige verandering evenwel, blijven voortleven. Deze gemelde oudfriesche dialecten verdienen ten hoogste de opmerkzaamheid der taalonderzoekers. Zij strekten zich in vorige eeuwen over het geheele West- en Oostfriesland, Groningerland, ja, wie zal zeggen, over wat streken niet al meer, uit. Men heeft vooral in de genoemde tongvallen nog verschillende oude wetboeken, waaronder het oud landrecht van het groningsche Hunsingo-kwartier, het Rustringer landrecht, het zoogenaamde *Asegaboek*, het *Corpus* der friesche wetten, en soortgelijke de voornaamste plaats bekleeden. De oudste er van schijnen, in hun' tegenwoordigen vorm, uit de derdiende eeuw te zijn. Tegenwoordig is het oud-Friesch geheel uitgestorven, behalve ten platten lande en in enkele kleine steden van onze nederlandsche provincie Friesland, en uitgezonderd meer of min (volgens deskundigen) in het westelijke gedeelte van het hertogdom Sleeswijk, in het Saterland, en op een paar eilanden. Hetgene van het oud-Friesch in ons

Friesland is overgebleven, draagt, zooals bekend is, den naam van Land- of Boerefriesch, omdat het de volkstaal der landbewoners nitmaakt. Dit nederlandsche Boerefriesch, dat door kracht, zoetvloeiendheid en welluidendheid uitmunt, en vooral in den mond van vrouwen soms liefelijk klinkt, heeft meer, dan eenig ander friesch dialect, eene soort van klasiëheid gekregen, door hetgene er bij herhaling in geschreven en gedrukt is geworden, of van tijd tot tijd nog wordt. Hoeveel naam de beroemde dichter GYSBERT JAPICK aan die taal gegeven hebbe, is wereldkundig. De middelburgsche Rector EPKEMA heeft op de werken van den genoemden frieschen hoofddichter een Woordenboek geleverd, waardoor niet alleen de taal der gedichten voor iederen lezer wordt opgehelderd, maar ook aan de nederlandsche taalkunde uitnemende diensten zijn bewezen.

§ 171.

Al de bovengemelde oud-duitsche dialecten hebben zonder twijfel op onze taal, de eene meer, de andere minder, heur' invloed uitgeoefend, en aan haar die grondkleur en grondgeaardheid gegeven, welke zij heden bezit. Dat zij over het algemeen (sommige uitzonderingen daargelaten) tot de beneden of nederduitsche tongvallen behoort, ziet iedereen, die het karakteristieke onderscheid tusschen de hoogere en lagere dialecten onderzocht heeft. Van het sissende, suizende en blazende, dat aan de opperduitsche berg-dialecten, in overeenstemming met de slawische of slavonische talen (het Russisch, Poolsch en Boheemsch) eigen is, en dat in het tegenwoordige Hoogduitsch, of in de beschaafde spreek- en schrijftaal van geheel Duitschland, zich sterk hooren doet, heeft zij weinig aangenomen. Hierin is zij gelijk aan al de platduitsche tongvallen in het noorden van Duitschland, alsmede aan het Deensch, Zweedsch enz. Zij bemint in vele gevallen de zachtere consonanten. (Zie hieronder het hoofdstuk over de zachtheid van het Nederlandsch.) Zoo ook zoetvloeiende sa-

mentrekkingen, b. v. *weér* voor *weder*, *teér* voor *teeder*, *voér* voor *voeder*. Zij is eene liefhebster van lang gerekte klanken, van diphthongen en triphthongen, b.v. *aai*, *aaü*, *ieu*, *ooi*, *oei*, (vergelijk § 7). Zij spreekt de *sch* wel scherp en gorgelend, maar meer, dan het Hoogduitsch zulks doet, naar den aard der oud-duitsche taal uit, — en wat dergelijke eigenaardigheden meer zijn. Hier en daar spreidt zij ten duidelijkste den invloed ten toon, dien het Fransch op haar gehad heeft, gelijk wij b. v. meer fransche uitgangen of zoogenaamde achtervoegsels hebben, dan de Hoogduitschers; (vergelijk § 22); ook sommige letteren op de fransche wijze uitspreken, b.v. de *u*, de *eu*, de *z* enz.; fransche grammaticale vormen en spraakwendingen bezigen; aan een aantal, den Hoogduitscheren onbekende fransche woorden het volle nederlandsche burgerrecht gegeven hebben, en wat dies meer zij, waarover nader in de voorlezingen. Over het algemeen heeft onze taal tegenwoordig het meest van die dialecten, welke men de nederrijnsche, neder-saksische en noordduitsche, of het Platduitsch noemt. In het groote geheel echter onzer sprake, en in de menigvuldige onbeschaafde volkstongvallen onzes vaderlands heerschen zoo veel schaduwingen en schakeeringen, dat het ten uiterste moeilijk valt, eene in allen deele nauwkeurige beschrijving van den oorsprong, den aard en het karakteristieke onzer moedertaal te geven. Het ware wezen van het Nederlandsch ligt toch alleen niet in onze tegenwoordige beschaafde en in vaste vormen geklonken schrijftaal opgesloten.

§ 172.

Nu een woord hier in het voorbijgaan over onze eigenlijk gezegde nederlandsche letterkunde of litteratuur! — De oudste nederlandsche letterkundige voortbrengselen dagteekenen uit de twaalfde eeuw; dat wil zeggen: in dat tijdperk zien wij het eerst schrijvers te voorschijn treden, wier taal nu een vrij zuiver, van de overige duitsche talen afgescheiden samenstel

uitmaakt. Bij hen ontdekken wij een zuiver, over het algemeen vrij verstaanbaar Nederlandsch, in allen deele den aard van onze tegenwoordige taal vertoonende, schoon meer, dan deze laatstgemelde thans doet, in grammaticale buigingen en woordgebruiken, met het Hoogduitsch overeenkomende. Geen wonder! Hier begint zich toch de duitsche taalboom eerst kennelijk in de twee takken, den hoogduitschen en den nederlandschen, te onderscheiden. Beide takken toonen nog hunne nauwe verwantschap, al is dan ook deze stam reeds, gedurende eene reeks van eeuwen, in twee deelen, in Opper- en Nederduitsch, gesplitst geweest. (Vergelijk § 164.) Van fransche bastaardij is onze moedertaal, in dit eerste tijdperk onzer letterkunde, vrij zuiver, ten minste de bastaardwoorden, die bij MAERLANT en MELIS STOKE voorkomen, zijn, vooral bij den laatste, slechts in geringen getale.

De eerste ons bekende werken zijn romans en riddergedichten, meerendeels vertaald, doch ook oorspronkelijk, zooals de roman van KAREL en ELEGAST. Grooten opgang maakte het geestige verhaal: *Reinaert de Vos*, vervaardigd door een' nog onbekenden schrijver. Het tijdperk der weelderige ridderpoëzie maakte plaats voor dat van het ernstige leerdicht.

JACOB VAN MAERLANT, het hoofd van de beoefenaars der laatstgenoemde dichtsoort, werd, wanneér is onzeker, vermoedelijk, te Damme in Vlaanderen geboren, en naderhand Griffier van die stad, waar hij omstreeks het jaar 1291 overleed. Men heeft van hem verschillende werken, onder welke zijn *Rijmbijbel* en zijn *Spiegel Historiae* eene voorname plaats bekleeden.

MELIS STOKE was een Hollander, en denkelijk in dienst van graaf FLORIS DEN VIJFDEN. Algemeen bekend is zijne *Rijmkronijk*, die vroeger begonnen, maar in het eerste begin der veertiende eeuw geheel voltooid schijnt te zijn geworden. Zij is het oudste, in het Nederlandsch geschreven geschiedkundig geschrift van eenig aanbelang, dat wij bezitten, en voor de kennis der vroegere historie van ons vaderland dus hoogst merkwaardig. — De rijmkronijk van den zoogenaamden KLAAS

KOLIJN, die men voorgaf, dat veel ouder dan die van STOKÉ was, wordt thans uitgemaakt voor een valsch en onecht stuk gehouden.

VAN JAN VAN HELU of JAN VAN LEEUWE, een' Brabander, is er eene rijkronijk uitgegeven over de oorlogseften van JAN DEN EERSTEN, hertog van Brabant, maar bijzonder over den veldslag, dien deze hertog, ten jare 1288, bij het keulische stedeke *Woerone* of *Woeringen*, op de Gelderschen won. Van wat later dagteekening is de *Spiegel Historiael* van den priester LODEWIJK VAN VELTHEM (insgelijks een' Brabander), welk geschrift in het eerste vierde der veertiende eeuw vol-eindigd en een soort van vervolg schijnt te zijn op MAERLANTS aangehaalde werk van denzelfden naam. In het werk van LODEWIJK VAN VELTHEM zijn reeds vele sporen van taal-verbastering. Over den *Esopet* en eenige nederlandsche ridderromans, (uit de dertiende eeuw misschien) zullen wij in de voorlezingen, of bij de beantwoording der vragen spreken.

§ 173.

Tot de schrijvers van de veertiende eeuw (meestal Zuid-Nederlanders) kan men brengen LODEWIJK VAN VELTHEM, van wien zoeeven reeds gewaagd is; DIRC POTTER, den dichter van den zoogenaamden *Minnenloep*, JAN DECKERS, den schrijver der *Dietsche Doctrinale*; JAN BOENDALE, gezegd JAN DE CLERC, schepenklerk te Antwerpen, schrijver van de kronijk getiteld: *Brabantsche Yeesten* en van *Der Leken Spieghel*; WILLEM VAN HILDEGAERTSBERCH enz. Aller leeftijd is evenwel niet even zeker, en die van sommigen hunner kan ook van later dagteekening dan de veertiende eeuw zijn. — Men heeft uit de gezegde eeuw ook het eene en andere van bijbelvertalingen, dat een' zuiver hollandsch-nederlandschen tongslag verraadt. Staande de veertiende eeuw begonnen ook de gezelschappen der zoogenaamde *Rederijkers* zich te vertoonen. Hun getal nam in den loop der vijftiende eeuw en vervolgens meer en meer toe, en ofschoon zij eenig nut gesticht,

ja in groot aanzien gestaan hebben, hebben zij niet altijd evenzeer tot bevordering van den bloei en de zuiverheid onzer spraak medegewerkt. — Tot in het laatst der achttiende eeuw zijn er nog enkele van deze rederijkkamers in Noord-Nederland aanwezig gebleven, en misschien worden er nog op dit oogenblik hier en daar in Brabant en Vlaanderen aangetroffen. — In de vijftiende en een gedeelte der zestiende eeuw verbasterde onze taal- en letterkunde uitermate. Zij werd opgevuld met bastaardwoorden, eene smet waarvan slechts weinig schrijvers zich zuiver hielden. Het proza begon echter meer en meer het hoofd op te steken, schoon de onderwerpen, waarover men schr. ef, dikwerf onbeduidend en twijfelachtig waren. Goede brokken van bijbelvertalingen moet men echter niet over het hoofd zien. Evenmin enkele andere geschriften in proza. Ook hebben ANNA BYNS, een klopje en schoolmeesteres te Antwerpen, MATTHIJS DE CASTELEYN (*excellent poëet moderne* bijgenaamd), COLIJN VAN RIJSSELE, vermoedelijk uit de stad van dien naam afkomstig, CORNELIS VAN GHISTELE, een Antwerpenaar, JAN FRONTIERS en een paar anderen zich als dichters nog eenigen naam verworven. Wat later JAN BAPTISTA HOUWAERT uit Brussel, en PETER HEYNS uit Antwerpen.

In de tweede helft der zestiende eeuw begon met het licht, dat de hervorming verspreidde, ook dat der wetenschappen en van eenen beteren smaak in taalkennis en letteren te schitteren, zoodat het door zijne heldere stralen den geelkleurigen en walmenden fakkelschijn, dien sommige rederijkers nog van tijd tot tijd ontstaken, allengs verdoofde. Tot hiertoe had meer Zuid- dan Noord-Nederland in kunsten en wetenschappen den toon gegeven. Thans werd dit omgekeerd, en Holland nam van lieverlede evenzeer in verlichting en kundigheden toe, als Brabant en Vlaanderen, vooral na het eindigen der zestiende eeuw, of stil bleven staan, of ten minste weinig voortgang meer maakten. Mannen, uitmuntende door deugden en bekwaamheden, sloegen aan de zuivering onzer spraak, en de beschaving onzer let-

teren ijverig de hand. FILIPS VAN MARNIX, Heer van *St. Aldegonde*, uit *Brussel* geboortig, een voortreffelijk staatsman, en de rechterhand van prins WILLEM DEN EERSTEN, verdient hier eene hoogst loffelijke melding. Bekend zijn 's Mans *Roomsche Bijenkorf*, vertaalde psalmen en andere schriften. Te gader met hem mogen inzonderheid DIRK VOLKERTSZ. COORNHERT en HENDRIK LAURENTSZ. SPIEGHEL op de hulde der nakomelingschap aanspraak maken. Zij boden der taalverbastering, welke bij den druk der spaansche beroerten hand over hand toenam, moedig tegenweer, en bakenden den kort daarop prinselijk te voorschijn tredenden HOOFT en anderen den weg af, dien men moest inslaan, om aan onze taal- en letterkunde vastheid en wezenlijke waardij te geven. ROEMER VISCHER (de vader van het vermaarde zusterenpaar ANNA en MARIA TESSELSCHADE), benevens andere leden van de amsterdamsche rederijkkamer, onder de zinspreuk: *in liefde bloeiende*, waren hun hierin behulpzaam. Zoo was op het einde der zestiende eeuw, de nacht van barbaarschheid, waarin Hollands spraak en letteren sinds geruimen tijd gedompeld lagen, allengs geweken, en in een' veel belovenden letterkundigen luister verrees voor ons vaderland de gouden morgenstond der zeventiende eeuw.

§ 174.

Wie het zijn, die in dat tijdperk, en gedurende het grootste gedeelte der gemelde gouden eeuw, als heerlijke flonkerlichten aan onzen taal- en letterkundigen hemeltrans geschitterd hebben, behoeft Nederlanders nauwelijks herinnerd te worden. Den meesten zijn toch de namen van een' PIETER CORNELISZ. HOOFT, JOOST VAN DEN VONDEL, CONSTANTIJN HUYGENS, JACOB CATS, JOH. ANTONIDES VAN DER GOES, GERARD BRANDT, JEREMIAS DE DECKER, en een aantal anderen bekend, die, de eene wat vroeger, de andere wat later, in die roemrijke, helaas! voor altijd vervlogen dagen, onzer letterkunde tot eere gestrekt, en zich door hun verstand en hunne bekwaamheden even

onverwelkelijke lauweren verworven hebben, als onze helden te lande en ter zee door hunne glorierijke krijgsbedrijven. Aan deze uitstekende mannen heeft onze taal het te danken, dat zij tot den rang eener beschaafde taal verheven werd. Door hen kreeg zij eerst recht die vaste geaardheid, dien omvang, dien zwier, dat buigzame en lenige, welke zij tot op den huidigen dag behouden heeft, en onze letterkunde begon met voortbrengselen te prijken, waarvan sommigen thans reeds den toets van twee eeuwen hebben doorgestaan, en die, wat ook een veranderde en in sommige opzichten misschien meer verfijnde smaak er in te gispren moge hebben, bij voortdoring zulk eene voedzame en smakelijke letterspijze opleveren, dat iedere gezonde maag, wie van vele nieuwmodische zoetigheden en lilaferijen de walg steekt, gaarne en gretig telkens tot hen terugkeert.

§ 175.

Minder bloeiend vertoont zich onze taal- en letterkunde in het laatste der zeventiende en in het begin der achttiende eeuw. Vooringenomenheid met den smaak en de letterkundige voortbrengselen der Franschen, toenemende kleingeestigheid en een overdreven beuzelachtig en spitsvondig kunstbejag, tot hetwelk de veelvuldig opgerichte lettergenootschappen den grond begonnen te leggen, en in later tijd meer en meer legden, deden waarheid, eenvoudigheid en kracht niet zelden verdwijnen, en offerden het echt schoone en dichtelijke aan eene schijnbaar kunstmatige, maar in den grond hoogst onkunstmatige, en slechts gekunstelde gladheid en onpoëtische natuurlijkheid op. Metdatal waren hierop uitzonderingen. Ook moeten wij hetgene een VERWER, MOONEN en anderen, maar inzonderheid onze allerverdienstelijkste TEN KATE, omstreeks het begin der achttiende eeuw, tot opbouw van bespiegelende taalkennis gedaan hebben, dankbaar erkennen, en verder aan vele voortreffelijke dichters, die in het eerste derde en tegen het midden dier eeuw, of ook wat

later bloeiden, en onder welke HUBERT KORNELISZ. POOT, WILLEM LANGENDIJK, HOOGVLIET, SMITS, de VAN HARENS, VAN WINTER, VAN MERKEN en meer anderen bijzonder uitmunteden, onze rechtmatige hulde niet ontzeggen. Denzelfden welverdienden lof moeten wij aan die nederlandsche, hetzij theoretische, hetzij practische letterkundigen geven, welke in den verderen loop der achttiende eeuw den akker onzer spraak en letteren meer en meer bearbeid hebben. BALTHAZAR HUYDECOPER, een man van eene reusachtige geleerdheid in alles, wat tot de geschiedenis onzes vaderlands betrekking heeft, een hoogst scherpzinnig taalkenner, en tevens een goed dichter, verdient onder hen eene eerste plaats. — Jammer maar, dat onze taal zelve in dat tijdperk bij het algemeen dikwerf nog weinig op prijs gesteld werd, en dat zuiverheid en beschaafdheid van stijl, gepaard met een' goeden' smaak in de welsprekendheid, velen openlijken redenaars niet zelden geheel vreemd waren. Jammer tevens, dat in de Zuidelijke Nederlanden de heerschappij van het Fransch zich gestadig meer uitbreidde, en daardoor de nederlandsche taal en letteren in die gewesten steeds meer in verval geraakten. Des te luisterrijker schittert onze tegenwoordige eeuw, waarin onze letterkunde, gelijk eene feniks uit hare asch verzezen is. BELLAMY en VAN ALPHEN, FEITH en BILDERDIJK waren op het einde der vorige eeuw de wegbereiders voor een tijdvak der dichtkunst, dat aan den bloei der zeventiende deed denken. De twee laatstgenoemden stonden nog lang aan het hoofd en werden door KINKER, HELMERS, TOLLENS, LOOTS, STARING, BOGAERS, DA COSTA en anderen waardiglijk ter zijde gestaan. Het proza bereikte een' hoogen trap van volkomenheid in de werken van VAN DER PALM, BORGER, DERMOUT, BOSSCHA, VAN LENNEP, enz.; terwijl de vlaamsche letterkunde, ten tijde van België's vereeniging met Nederland, en meer nog daarna zich voordeelig ontwikkelde, en roem kon dragen op mannen als WILLEMS, VAN RIJSWIJCK, LEDEGANCK, DAVID, SNELLAERT, SERRURE en anderen. — Geve de Hemel, dat de nederlandsche letteren gestadig in bloei toenemen, en ook de vreemdeling zal

eindelijk eens aan haar die achting bewijzen, welke hij, uit louter onkunde, haar tot dus verre maar al te weinig be-
toond heeft.

Met dit paar zeer vluchtige woorden over onze vroegere en latere taal- en letterkunde neme men het in dit handboek voor lief! Wij laten hier voorts nog eene reeks van vragen volgen, bij welke en bij andere soortgelijke men de aandacht van jonge lieden tot uitbreiding hunner kennis bepalen kan.

1) Welke taal moet men voor de oudste van alle talen des aardbodems aanzien, de hebreuwsche, de arabische, de grieksche, de duitsche (hoog- en nederduitsche), of welke andere?

2) Kan men onze taal even goed, als het tegenwoordige Hoogduitsch, voor eene rechtstreeksche telg van het oude Duitsch in het algemeen houden?

3) Welke zijn de oudste schriftelijke oorkonden, die men in het Fransch heeft?

4) In hoever is het Fransch eene dochter van het Latijn, in hoever uit de oud-gallische dialecten voortgesproten?

5) Hoedanigen invloed heeft het doode veler woorden en grondbestanddeelen van het Fransch op de geheele fransche taal, stijl en letterkunde?

6) Hoe laten zich de fransche woorden, in § 162 opgenoemd, uit de oude duitsche dialecten ophelderen, en waaruit blijkt het, dat deze woorden uit het Duitsch, en niet omgekeerd de duitsche uit het Fransch afkomstig zijn?

7) Waarin is de verwantschap onzer taal en der duitsche spraak in het algemeen met het Grieksch zichtbaar?

8) Welke geschiedkundige gronden heeft men voor de aloude maag-
schap der oud-duitsche en grieksche volkeren?

9) Waarom houden sommigen het Duitsch nog voor ouder, dan het Grieksch?

10) Waaruit blijkt het, dat de duitsche taal reeds sinds onheugelijke tijden in de duitsche gewesten bestaan heeft? Vindt men reeds sporen van duitsche woorden bij grieksche schrijvers?

11) Welke overeenkomst leeren de Geleerden ons, dat er bestaat tusschen het Perzisch en de duitsche talen, en welke voorbeelden van gelijkheid heeft men tusschen de zeden der oude Germanen en Perzen?

12) Wat verstaat men door het Sanskritisch, en waarin vertoont

zich de overeenstemming van deze taal met de duitsche en andere spraken van Europa?

13) Welke eigenschappen hebben de zoogenaamde scandinavisch-duitsche talen, (het Deensch, Zweedsch en oud-IJslandsch) waardoor zij zich van de overige duitsche spraken onderscheiden?

14) Wat zijn in het algemeen de karakteristieke eigenschappen van de hoogere of opper-, en van de lagere of nederduitsche tongvallen?

15) Welke tongvallen zouden in Europa de oudste zijn, de opper- of de nederduitsche?

16) Heeft men uit de middeleeuwen even oude duitsche geschriften in de lagere of nederduitsche, als in de hoogere of opperduitsche dialecten?

17) Sedert wanneer is in het noorden van Deutschland het Nederduitsch (Platduitsch thans geheeten), dat voorheen ook als beschaafde spreek- en schrijftaal gebezigd werd, daar allengskens uit de hoogere kringen en uit de boeken door het tegenwoordige Hoogduitsch verdrongen?

18) Welke is de overeenkomst, wat het onderscheid tusschen ons Nederlandsch en het gemelde zoogenaamde Platduitsch?

19) Hoe is het tegenwoordige Hoogduitsch van lieverlede ontstaan, en de beschaafde spraak voor geheel Deutschland geworden?

20) Waaruit blijkt het, dat de scandinavisch-duitsche talen, het Deensch, Zweedsch, oud-IJslandsch, in vele opzichten tot de lagere of nederduitsche dialecten behooren?

21) Waarin is de oud-duitsche geaardheid van het tegenwoordige Engelsch zichtbaar, en in hoever is het onder de nederduitsche tongvallen te rangschikken?

22) Wat zoude er van de oud-britsche dialecten in het Engelsch zijn overgebleven?

23) In welke opzichten komt het Schotsch meer dan het Engelsch met ons hedendaagsche Nederlandsch overeen?

24) Tot welken taalstam behooren de bergschotsche of hooglandische, en de iersche tongvallen? Hoedanig is de volkstaal in Wallis?

25) Wat is de karakteristieke geaardheid van het Frank-Duitsch, en waaraan zijn de verschillende oud-duitsche dialecten van elkander te onderkennen?

26) Behoort het Mesogothisch tot de hoogere, of tot de lagere duitsche dialecten?

27) Welk nut is er voor de beoefening onzer taal uit het Mesogothisch te trekken? Wat heeft men tot opheldering van dien ouden ongal tot hiertoe gedaan? enz. enz.

28) Moet men KAREL DEN GROOTEN onder de duitsche, of onder de fransche vorsten rangschikken? En welke zijn zijne verdiensten omtrent de oud-duitsche taal en letterkunde?

29) Welken invloed heeft de latijnsche taal op het Nederlandsch, en in het algemeen op het Duitsch uitgeoefend?

30) Hoedanig is de invloed van het Fransch op onze taal geweest?

31) Wat bewijs heeft men er voor, dat het zwavische dialect, in welke de oud-duitsche minnedichters gezongen hebben, en waarin het vermaarde *Nibelungentied* geschreven is, ook meer of min hier te lande bekend is geweest?

32) Zoude onze tegenwoordige duitsche (nederduitsche) taal de oudste in deze gewesten geweest zijn, en laten zich al de namen van landschappen, steden en dorpen in ons vaderland uit duitsche dialecten ophelderen?

33) Waaruit blijkt de oudheid der friesche dialecten, en behoort het tegenwoordige zoogenaamde Laud-Friesch, Friesch-Boersch of Boeren-Friesch nog rechtstreeks daartoe? Wat valt nader omtrent de oud-friesche wetten en de letterkunde van het oud-Friesch te zeggen? Welke zijn de verdiensten te dezen aanzien van WIARDA, HASK, GRIMM en anderen? Welke die van WASSENBERGH, EPKEMA? enz. enz.

34) Men spreekt vaak van Kelten. Zouden zij in de oudste tijden. ook hier te lande woonachtig, in taal en voorkomen geheel verschillend van de Germanen, of slechts een vroeger hier gekomen stam van Germanen geweest zijn? Zou men door hen ook 't aloude verschil tusschen opper- en nederduitsche tongvallen (bl. 91), veel reeds van 't Germaansch in het tegenwoordige Fransch (bl. 90), den meerderen samenhang dier laatste taal met ons Hollandsch (bl. 100), de nederduitsche kleur van het Deensch, Zweedsch enz. (bl. 93), enkele grondtrekken van het Friesch (bl. 100) en wat dies meer zij, voor een deel kunnen verklaren? — Mitsgaders wat soortgelijke vragen over dit duister onderwerp al meer zijn.

35) Schoon de schriften van eenen MAERLANT, MELIS STOKE en JAN VAN HELU bepaaldelijk zoo al de oudste stukken van belang zijn, die 1) in een volkomen kennelijk, van Opper- en Nederduitsch onderscheiden Nederlandsch zijn geschreven, 2) de tijd van wier ontstaan genoegzaam zeker is, en 3) de namen van wier makers tot ons zijn overgekomen, zijn er echter geene oorkonden van vroeger dagteekening, waarin ook de nederlandsche tongval zich reeds vrij duidelijk openbaart? Wat geldt te dezen aanzien b. v. van ecnige Psalmen, (waarover een woord in § 167) wat misschien van eene enkele oud-nederlandsche keur of handvest enz. enz.? Onder welke

wijzigingen moet men in het algemeen het zeggen: dat de aanvang onzer nederlandsche taal en letterkunde van het laatste der dertiende eeuw dagteekent, altijd verstaan?

36) Wien heeft men als schrijver van den zoogenaamden *Esopet of Fabelen van Esopus*, welke oud-nederlandsche vertaling door sommigen tot de dertiende eeuw gebracht wordt, aan te zien?

37) Van welke vermoedelijke dagteekening, en van welken aard zijn de voornaamste meer of min bekende oud-nederlandsche ridderromans, als b. v. die van *Karel en Elegast*, van *Walewein*, van de *Kinderen van Limborch*, van *Ferguut en Galiène*, van *Florys en Blansefloer*, van *Seghelyn van Jerusalem* enz.?

38) Is de zoogenaamde *Starrekunde of Natuurkunde van 't Geheelal* ook tot de dertiende eeuw te brengen? Wie is de maker van dat werkje? Heeft men nog andere soortgelijke geschriften?

39) In welk tijdperk behoort de oud-nederlandsche berijming van *Reintje de Vos*?

40) Kan men de oud-nederlandsche letterwerken, opgenoemd in § 173, allen tot de veertiende eeuw brengen? Ten aanzien van welke dier werken is zulks eenigszins onzeker? Zijn er, behalve de gemelde, nog andere stukken uit die eeuw?

41) Moet men **CLAES WILLEMSZ** voor den dichter van den zoogenaamden *Minnen-loep*, of der *Minnen loep of loop* houden?

42) Welke schrijvers uit de veertiende eeuw mag men vermoedelijk Noord-, en niet Zuid-Nederlanders noemen? Was b. v. **WILLEM VAN HILDEGAERTSBERGH** een Hollander, of een Vlaming?

43) Wat valt er over de echtheid of onechtheid der rijmkronijk van **KLAAS KOLIJN** op te merken?

44) Welke is de staat en het getal onzer oude handschriften?

45) Naar welke grammaticale regelen hebben onze oudste nederlandsche schrijvers geschreven, en waarin is de hier en daar thans wat Hoogduitsch schijnende kleur hunner taal zichtbaar?

46) Kan men de deltsche bijbelvertaling van 1477 (waarover **LE LONG**, *Boekzaal der Nederduitsche Bijbels*) reeds tot de veertiende eeuw brengen?

47) Wie waren de *Rederijkers*? Welke voor- en nadeelen hebben zij onzer taal en letterkunde toegebracht? Staat hunne op- en in richting met die der oude zoogenaamde *Meesterzangers* in Duitschland in verband? enz.

48) Bestaan er tegenwoordig nog hier en daar *Rederijkkamers* in Noord- en Zuid-Nederland? In hoever kan men het bestaan der *Rederijkers* of *Retrozijnen* reeds uit de veertiende eeuw dagteekenen?

Waarin verschillen zij van de zoogenaamde *Sprekers*? Wat waren hunne *Landjuweelen* en *Haagspelen*? Wat noemden zij *Refereynen*, *Kniedichten*, *Spelen van Sinne*, *Kluiten*, *Batementen*? enz.

49) In hoever waren reeds oudtijds de brabantische en vlaamsche tongvallen van de hollandsche onderscheiden? Welk verschil heerscht er b. v. tusschen de taal en den schrijfrant van MAERLANT en die van MELIS STOKE?

50) Welke bewijzen heeft men er voor, dat vanoudsher de nederlandsche taal de ware moedertaal in de meeste zuidelijke provinciën der Nederlanden geweest is, en zulks nog is, zoodat het Fransch daar geene aanspraak op den naam van eigenlijke landtaal kan maken? Hoe heeft echter het Fransch dien invloed gekregen, dat het in België de ware moedertaal, het Nederlandsch (of — zoo als men het er noemt — het Vlaamsch) echter verdrongen heeft?

51) Hoedanig was de staatkundige toestand der Nederlanden in de vijftiende eeuw, en welke was hun invloed op onze letterkunde? Wat valt er van verschillende schrijvers, meest Brabanders (Vlaamingen, uit die eeuw te zeggen; b. v. van ANDRIES DE SMIT, (schrijver der *Excellent Cronyke van Vlaenderen*), ANTHONIS DE ROVERE, JAKOB OF ADAM VILT, LAMBERTUS GOETMAN, DIRK VAN MUNSTER, GERARD ROELANTS, JAN VAN DALE enz.? Wat is er van hunne, meest smakelooze geschriften bekend? In hoever verdienen dezen eenige belangstelling? Welke, meer bepaald gezegde noord-nederlandsche of hollandsche schrijvers heeft men in dat tijdperk?

52) Waaraan moet men het toeschrijven, dat onze taal, vooral in de vijftiende en zestiende eeuw, zoo bezoedeld werd met bastaardwoorden, en gingen noord-nederlandsche schrijvers aan dat euvel evenzeer mank, als over het algemeen de zuid-nederlandsche? Vindt men voor het overige ook uitzonderingen op die taalverbastering?

53) Welke is de staat en gang onzer letterkunde in de zestiende eeuw geweest? Waar bloeide zij staande die eeuw meer, in het Zuiden, of in het Noorden der Nederlanden? In hoever verschilt in dat opzicht het begin van het einde dier eeuw? Waardoor begon de beoefening onzer letterkunde in Brabant en Vlaenderen, na het midden der zestiende eeuw, allengskens meer en meer te verflauwen?

54) Welke zijn de werken en verdiensten der zuid-nederlandsche schrijvers uit de zestiende eeuw, b. v. die van ANNA BYNS, MATTHYS DE CASTELEYN (*Excellent Poëet Moderne* bijgenaamd) CORNELIS VAN GHISTELE, MARCUS VAN VAERNEWIJCK, COLYN VAN RIJSSELE, JAN UTENHOVEN, JAN FRUYTIERS, EDEWARD DE DEENE, FILIPS VAN MARINIX, Heer van *St. Aldegonde*, (die in vele opzichten zoo goed een

Noord- als Zuid-Nederlander te noemen is) PETRUS DATHENUS, den bekenden Psalmberijmer, LUCAS DE HEERE, PETER HEYNS, JAN BAPTISTA HOUWAERT, FILIPS NUMAN, JERONIMUS VAN DER VOORT, KAREL VAN MANDER, CORNELIS VAN KIEL of KILIANUS, (den schrijver van het bekende, onschatbare oud-nederlandsche woordenboek) CHRISTOFFEL PLANTIJN of PLANTINUS, EMANUEL VAN METEREN, (verdienselijk historieschrijver) en meer anderen, die in het begin, in het midden, of op het einde der zestiende eeuw in Brabant en Vlaanderen gebleeid hebben?

55) Welke schriften van eenig belang heeft Noord-Nederland in de zestiende eeuw opgeleverd? En wat in het bijzonder zijn de verdiensten van DIRK VOLKERTSZ. COORNHERT, ROEMER VISSCHER, en HENDRIK LAURENTSZ. SPIEGEL, geboren de eerste in 1522, de tweede in 1547, en de derde in 1549? In hoever kan men vooral deze drie mannen als grondleggers van een beteren smaak bij ons aanzien?

56) Welke zijn de verschillende, zoo grootere als kleinere, oorzaken, dat onze vaderlandsche letterkunde, geheel de zeventiende eeuw door, vooral echter bij haar begin en midden, in Noord-Nederland, of in de toen zich afgescheiden hebbende Vereenigde Zeven Provinciën zoo bloeide, en waardoor is zij in de Zuidelijke Nederlanden, die vroeger veel meer schrijvers dan de Noordelijke hadden opgeleverd, gedurende de zeventiende en de achttiende eeuw tot op onze dagen toe, blijven stilstaan, ja, mitsgaders de geheele nederlandsche taal, daar meer en meer in verval geraakt? Op welke schrijvers van eenige verdiensten hebben evenwel Brabant en Vlaanderen in de gemelde tijdperken toch nog kunnen roemen?

57) Met welk recht verdienen PIETER CORNELISZOOM HOOFT (geb. 1584, gest. 1647), JOOST VAN DEN VONDEL (geb. 1587, gest. 1679), JACOB CATS (geb. 1577, gest. 1660) en CONSTANTIJN HUYGENS (geb. 1596, gest. 1687) boven alle overige schrijvers als de vier grootste mannen onder de nederlandsche letterkundigen der zeventiende eeuw te worden aangezien?

58) Uit welk oogpunt moet men VONDEL beschouwen? In wat soort van poëzie heeft hij uitgemunt? Wie heeft hij zich in het treurspel bijzonder ten voorbeeld gesteld? Wat valt er van de neiging tot platheid te zeggen, die hem door sommigen wordt te last gelegd? Van hoe velerlei aard zijn zijne hekeldichten? In hoever kan men den oud-engelschen dichter SHAKESPEAR en VONDEL met elkander vergelijken? enz. enz. Wat is ons van den prozastijl van VONDEL bekend?

59) Uit welk oogpunt moet men de tooneelspelen van een der

vroegste vernuften uit de zeventiende eeuw, die van GERBRAND ADRIAANSZ. BREDERO (geb. 1585, gest. 1618), beschouwen? Hoedanig was over het algemeen de toestand en het heerschend karakter van ons vaderlandsch tooneel in de vijftiende, zestiende, zeventiende en achttiende eeuw?

60) Verdient HUGO DE GROOT (geb. 1583, gest. 1645) ook onder de nederlandsche letterkundigen, dat wil zeggen, die in het Nederlandsch geschreven hebben, met eenigen lof vermeld te worden? En zoo ook DANIEL HEINSIUS, KASPER VAN BAERLE, benevens andere dergelijke, ons anders meer door hunne latijnsche schriften bekende en alom beroemde, mannen?

61) Welke zijn de schriften, welke de meerdere of mindere verdiensten van DIRK RAFELSZ. CAMPHUIZEN, JOHAN VAN HEEMSKERK, JEREMIAS DE DECKER, DANIEL JONCTIJS, JAN VOS, GERARD BRANDT, GYSBERT JAPICK of JACOBS, JOHANNES VOLLENHOVE, WILLEM VAN FOCQUENBROCH, JOACHIM OUBAEN, JOAN VAN BROEKHEUZEN, JOHANNES ANTONIDES VAN DER GOES, JAN LUIKEN, LUCAS ROTGANS en eene wolke van andere hollandsche vernuften, die in den loop der zeventiende eeuw, vroeger of later, gebloeid, en in nederlandsche poëzie of proza geschreven hebben?

62) Kan men het er met recht voor houden, dat het nederlandsche proza in de zeventiende, en voorts ook in de achttiende eeuw, met een even gelukkig gevolg bij ons beoefend is geworden, als de nederlandsche poëzie, en zoo niet, wat is hiervan dan de reden? Welke goede prozaschrijvers, en in wat soorten van proza, heeft de zeventiende eeuw opgeleverd? Hoe stond het in die eeuw bij ons met de kanselwelsprekendheid, welke in Frankrijk toen zoozeer bloeide? Hoe met de balie- en de staatkundige welsprekendheid enz. enz.?

63) Door welke oorzaken vinden wij bij de nederlandsche dichters, die tegen het laatste der zeventiende eeuw bloeiden, over het gemeen minder vuur en geestverheffing, met andere woorden, minder staatheid, oorspronkelijkheid en levendigheid van poëzie, dan bij de vroegere dichters dier eeuw? In wat opzicht zijn zij echter boven de laatstgemelden te stellen?

64) Hoedanig was de toestand der nederlandsche letterkunde in het begin en het midden der achttiende eeuw, en waarin en waardoor onderscheidde zich die toestand van dien, welke in het begin der zeventiende eeuw plaats had gevonden?

65) Welken voor- of nadeeligen invloed hebben de veelvuldige letterkundige genootschappen in ons vaderland op onze taal en letterkunde gehad?

66) Waarin zijn TEN KATES groote verdiensten gelegen? Welke zijn zijne gebreken? Wat valt er tot lof van HUYDECOOPER te zeggen? Aan wien hebben wij onze eerste Spraakkunst te danken? Wat is er in het vak onzer letterkunde te dien opzichte al gedaan? Welke mannen van naam in het vak van nederlandsche letterkunde zijn door de zuidelijke provinciën, nadat wij in de zeventiende eeuw van haar gescheiden werden, opgeleverd? enz. enz.

67) Met welk recht, en onder welke wijzigingen mag men HUBERT KORNELISZ. POOT, (geb. 1689, gest. 1733) en DIRK SMITS, (geb. 1702, gest. 1752) de twee voortreffelijkste dichters heeten, die de eerste helft der achttiende eeuw versierd hebben? Welke overeenkomst zou men tusschen POOT en den vroeger gebloeid hebbenden frieschen dichter GYSBERT JAPICX kunnen aanwijzen?

68) Is PIETER LANGENDIJK (geb. 1683, gest. 1756) eenigszins met TARENTIUS, MOLIÈRE en andere uitheemsche blijspeldichters van vroeger of later tijd te vergelijken?

69) Kan men den *Abraham de Aartsvader* van ARNOLD HOOGVLIET (geb. 1687, gest. 1763) met recht een heldendicht noemen, gelijk zulks door sommigen gedaan is, en wat valt over dit en over andere soortgelijke historische dichtstukken in onze letterkunde aan te merken?

70) Verdient SIJBRAND FEITAMA (geb. 1694, gest. 1758) zoo laag gesteld te worden, als wel eens geschiedt, en hebben, met name, zijne alexandrijnsche verzen werkelijk die eentoonigheid en vervellende gladheid van maat, door sommigen daaraan te last gelegd?

71) Wat is het hoofdgebrek, dat F. DE HAES en een aantal soortgelijke dichters der achttiende eeuw den eere naam van echt dichterslijke vernuften dikwerf onwaardig maakt?

72) Waardoor onderscheidt zich het doorluchtig friesche broederenpaar WILLEM (geb. 1710, gest. 1768) en ONNO ZWIER VAN HAREN (geb. 1713, gest. 1779) op zulk eene voordeelige wijze van een aantal der overige dichters uit de achttiende eeuw? Is de *Friso* van den eerstgemelde werkelijk een Heldendicht, (gelijk zelfs de beroemde hoogduitsche dichter KLOPSTOCK het ergens zoo genoemd heeft) en welke zijn de verdiensten, welke de gebreken van dit in vele opzichten uitmuntend gedicht? Bieden de *Geuzen* van ONNO ZWIER VAN HAREN punten van vergelijking met den *Friso* aan, en in hoever is dit eerstgemelde beroemde, ofschoon van stijl misschien wel eens wat te uitvoerige, dichtstuk Episch te noemen? enz. enz.

73) Wat ontsiert de anders vaak kunstige en vernuftige poëzie van wijlen den groningschen Burgemeester LUCAS TRIP (geb. 1712, gest. 1783)?

74) NICOLAAS SIMON VAN WINTER (geb. 1718, gest. 1795) en zijne echtgenoot LUCRETIA WILHELMINA VAN MERKEN (geb. 1722, gest. 1789) worden met grooten lof onder de nederlandsche vernuften der achttiende eeuw genoemd; waarop is die lof gegrond? — In hoever zijn *de Jaargetijden* des eerstgemelden een oorspronkelijk werk te heeten? Wat geldt van zijn' *Amstelstroom*, en wat valt in het algemeen over deze zoogenaamde *Stroomdichten* (een vak van poëzie, onzer letterkunde bijzonder eigen) op te merken? Is de *Germanicus* van LUCRETIA WILHELMINA VAN MERKEN, door HELMERS in zijne *Hollandsche Natie* wel eens kenneijk nagevolgd, even episch als de *Friso* van WILLEM VAN HAREN, en kan men BOWRINGS gisping dier dichteres goedkeuren? enz. enz.

75) Welke trekken van overeenkomst of van verschil heeft de laatstgemelde LUCRETIA WILHELMINA VAN MERKEN met de bekende dichteres JULIANA CORNELIA, Baronesse DE LANNOY (geb. 1738, gest. 1782)?

76) In den trant van welke engelsche en fransche geschiedschrijvers heeft de beroemde Fries SIMON STIJL zijn geschiedkundig werk *Opkomst en bloei der Vereenigde Nederlanden* geschreven? Welke zijn de groote en eigenaardige verdiensten van dit geschrift, dat in vele opzichten klassiek mag heeten? Door welke letterkundige voortbrengselen in proza of poëzie heeft SIMON STIJL zich al meer beroemd gemaakt? In welke opzichten kan hij met HOOFT vergeleken worden?

77) Kan men onzen nederlandschen geschiedschrijver JAN WAGENAAR (geb. 1709, gest. 1773) in ééne rang plaatsen met ROBERTSON, HUME, GIBBON, JOHANNES VON MÜLLER en andere soortgelijke geschiedschrijvers, die buiten 's lands, vroeger of later, in de achttiende eeuw gebleed hebben? Wat valt van zijne waarheidsliefde, van zijn' geest van opmerking, van zijn' stijl enz. te zeggen? Waarin komt hij, als geschiedschrijver, overeen; waarin verschilt hij met en van onze vroegere geschiedkundigen HOOFT, BRANDT enz. enz.? Wat al meer geschiedkundige geschriften uit de jongst verloopene eeuw mogen bij ons met eenigen lof vermeld worden?

78) Biedt, gedurende de achttiende eeuw, onze nederlandsche letterkunde in andere soorten van proza deze en gene geschriften aan, die gelijken tred kunnen houden, met de beroemde voortbrengselen van buitenlandsch vernuft, welke die eeuw in Frankrijk, Engeland, Duitschland en meer gewesten van Europa heeft opgeleverd? Welke zijn, als zoogenaamd Speetatoriaal of vertoogschrijver, de verdiensten van JUSTUS VAN EFFEN, (geb. 1684, gest. 1735)? Waardoor mogen de Romans van de bekende vriendinnen ELISABETH WOLF, geboren BEKER, en AGATHA DEKEN, (de eerste geb. 1738, gest. 1804, de laatste

geb. 1741, gest. 1804) als echt-hollandsche vruchten van vernuft en geest op blijvenden roem aanspraak maken? enz. enz.

79) Welke schriften vindt men, gedurende de achttiende eeuw, at meer bij ons, die, over de eene of andere kunst of wetenschap in het Nederlandsch geschreven, wegens taal en stijl eenige opmerking verdienen?

80) Hoe vertoont zich de toestand der nederlandsche welsprekendheid, bepaaldelijk ook der kansel- en balie-welsprekendheid, in de achttiende eeuw? Welke redenaars van eenigen naam traden in dat tijdvak te voorschijn? Mogen b.v. HERMANNUS NOORDKERK, ALLARD HULSHOFF enz. met lof worden genoemd?

81) Wij zien in den geest onzer nederlandsche poëzie, en in het algemeen in den geest onzer nederlandsche letterkunde, zoowel op het einde (of in het laatste derde) der zeventiende, als op dat der achttiende eeuw, vrij wat verandering ontstaan: waarin verschillen beide deze veranderingen van elkander, waarin komen zij met elkaar overeen?

82) Wat is het eigenaardige, welke zijn de heerschende zucht en drijfvederen, die in de letterkundige voortbrengselen van eenen HIERONYMUS VAN ALPHEN, JACOBUS BELLAMY, PIETER NIEUWLAND, RHIJNVIS FEITH, ELISABETH MARIA POST, JACOBUS KANTELAAR en andere meer of minder beroemde nederlandsche vernuften, het laatste der achttiende of begin der negentiende eeuw verheerlijkt hebbende, kenbaar zijn? In hoever hebben de groote staatsomwentelingen, die Europa te dien tijde geschokt hebben, ook op onze letterkunde invloed uitgeoefend?

83) In welke soort van poëzie heeft BILDERDIJK wel het meest uitgemunt? Welke zijn dezès Mans meest verdienstelijke taalkundige werken? In hoeverre kan DA COSTA in de dichtkunst een navolger van BILDERDIJK genoemd worden, en welk oordeel moet men vellen over des eersten *Poëzij* van 1820, en latere stukken, als *Politieke Poëzij* en dergelijke? Welke aanmerkingen heeft men gemaakt op 's Mans *Slag bij Nieuwpoort*?

84) Met welke twee vlaamsche dichters kunnen LOOTS en TOLLENS op eene zeer gepaste wijze vergeleken worden? Welke kritische beschouwing heeft professor DAVID geleverd over de werken van BILDERDIJK en TOLLENS?

85) Verdient — en verdient zonder dwaze vooringenomenheid met ons kleine Vaderland — onze nederlandsche letterkunde, en in de zeventiende, en in de achttiende eeuw, over het geheel eenigszins in vergelijking gebracht te worden met die van andere groote volken,

als daar zijn, Franschen, Engelschen, Hoogduitschers enz.? Zoo ja, welke is dan de reden, dat desnietteenstaande die letterkunde zoo weinig de aandacht van andere natiën tot zich trekt, en tot zich getrokken heeft?

86) Wie zijn de volkeren, die door hunne letterkunde den meesten invloed op de onze hebben uitgeoefend?

87) Hebben sommige andere natiën, wat de opkomst en de beschaving hunner letterkunde aangaat, ook het eene en andere aan de onze te danken?

88) Kan, onpartijdig gesproken, onze nederlandsche letterkunde (voornamelijk onze poëzie en welsprekendheid) werkelijk op eenige *oorspronkelijkheid* aanspraak maken, en zoo al, in hoever en waardoor? Wat moet men door oorspronkelijkheid verstaan? Is SHAKESPEAR b. v., is CORNELIE oorspronkelijker dichter dan VONDEL? Is de hoogduitsche poëzie, in hare grootere uitgestrektheid, zooveel oorspronkelijker, dat wil zeggen minder naar die van andere volkeren geboortst, dan de nederlandsche in haren kleinen omvang? Mag men onze tooneelpoëzie, mag men onze epische en lyrische dichtstukken meer of minder oorspronkelijk heeten? Wie van onze dichters, of welke klasse van gedichten verdienen den meesten lof van oorspronkelijkheid, met andere woorden, van eenen, ons Nederlanderen bijzonder eigenen, en in nederlandsche zeden en eene nederlandsche denkwijze gegronnen dichttrant?

89) Heeft de afscheiding, die er tusschen de Noordelijke en Zuidelijke Nederlanden wederom ontstaan is, eenen voor-, of nadeeligen invloed op het volgende bestaan onzer taal en letterkunde uitgeoefend? Is onze vereeniging met het Zuiden, na 1815, dier sprake en letteren heilzaam of schadelijk geweest?

90) Welke is de groote hinderpaal, die tot hiertoe eener zoogenaamde europeesche vermaardheid onzer vaderlandsche taal en letterkunde altijd in den weg heeft gestaan, en vermoedelijk altijd wel in den weg zal blijven staan? Enz. enz.

Iets over den rijkdom onzer taal.

§ 176.

Over den meerderen of minderen rijkdom van verschillende talen te twisten, heeft in zeker opzicht zijne belagchelijke zijde. Al boertende, zingt de geestige HUYGENS:

*Welck is de rijkste tael, en hoe d' een meer als d' ander?
 En spreken niet alom de menschen met malkander?
 En kijft men ergens niet, en vrijt men niet alom?
 En staat men ergens bij gebreck van woorden stom?
 En isser volck min rijk van woorden, als van saken?
 En, quamen der te kort, soud' elck geen' woorden maken?
 En makender alom de snapsters niet te veel?
 'k Houw s' all' al even rijk; — maer wenschte voor mijn deel,
 Dat d' onse d' armste waer, en altijd soo sou blijven,
 Ten minsten hadden wy wat min geruchts van wijven.*

Inderdaad, elke taal, die door een beschaafd volk gesproken wordt, zal, op zich zelve beschouwd, altijd rijk genoeg zijn, dat wil zeggen, men zal er altijd zijne denkbeelden en gewaarwordingen wel in mogen uitdrukken, moge dit dan soms op eene meer, soms op eene minder gemakkelijke en beknopte wijze geschieden. Slechts in dit minder of meerder gemakkelijke en beknopte kan de eene taal, vergelijkenderwijze, het van de andere winnen of verliezen. De eene taal kan of grooter voorraad van woorden in het algemeen hebben, dan de andere; of wel zij kan vruchtbaarder zijn in allerlei wendingen en spreekwijzen, die zij met behulp dier woorden weet te maken; of wel, ten derde, zij kan hare mededingster in vatbaarheid en geschiktheid, wat het gemakkelijk vormen van woorden aangaat, overtreffen, dat is, zij kan meer *aanleg* hebben tot rijkdom, dan deze. De eerste soort van rijkdom kan men lexicalen rijkdom, dat is, een' blooten woordenrijkdom heeten; de tweede intensieven rijkdom, dat is, kracht of vermogen, om van de voorhanden zijnde woorden tot het uitdrukken van allerlei wendingen der gedachten gebruik te maken; en de derde buigzaamheid of vormbaarheid. In deze verschillende opzichten behoeft onze spraak voor weinigen achter te staan, zeker ten minste niet, wat intensieven rijkdom en vormbaarheid betreft. Of zij, die slechts in een klein land gesproken wordt, juist evenveel woorden bezitte, als b.v. het Hoogduitsch, dat uit zulk een groot aantal van volksdialecten

putten kan, of wel, als het Engelsch, dat (zie § 165) zoowel uit de romanische als germaansche talen zijn' woordenschat heeft samengesteld, zoude moeilijk zijn, bevestigend of ontkennend te beantwoorden. Hij, wien het lust, neme goede woordenboeken van deze talen, telle daarin de hoofdwoorden op, en vergelijk deze getallen tegen elkander. Nimmer besluite men echter uit enkele woorden, die de eene taal in vergelijking eener andere heeft of niet heeft, tot meerderen rijkdom of grootere armoede; want, missen wij b.v. sommige woorden, die de Hoogduitscher bezit, deze laatstgemelde derft weder andere, die men bij ons aantreft. — Hoe het echter met dit alles gelegen moge zijn, zeker is het, dat wij ter aanduiding van de meeste denkbeelden gepaste uitdrukkingen bezitten. Een geacht taalkenner (*) bij ons te lande heeft ten betooge hiervan op eene zeer doeltreffende wijze het rijk der natuur, kunst en zeden doorloopen, en de waarheid dezer stelling door eene wolk van voorbeelden in het licht gesteld. De slotsom, zoo van zijn, als van ons verder onderzoek in dezen, komt hierop neder:

1) Dat wij een overvloed van woorden bezitten, om alles, wat de onstoffelijke en stoffelijke deelen des menschen uitmaakt, in de taal uit te drukken, gelijk zulks niet minder geldt, ten aanzien van alles, wat betrekking heeft tot het dierenrijk in het algemeen, b.v. de verschilleude leden des dierlijken ligchaams, de onderscheideude geluiden van vreugde en droefheid, die de dieren slaken enz. enz. — Ter uitbeelding van zulke dierlijke geluiden b.v. hebben wij de woorden: *schreeuwen, huilen, krieschen, krassen, mauwen, lollen, loeijen, blaten, hinniken, rinnen, snuiven, brieschen, brullen, blaffen, baffen, bassen, keffen, janken, brommen, mommelen, dommelen, piepen, sissen, biezen, schuifelen, sijfelen, blazen, balken, bulken, knappen, knallen,*

(*) Te weten wijlen de hoogleeraar SIEGENBEEK, in zijne bekroonde prijsverhandeling „Over den rijkdom en de voortreffelijkheid der nederduitsche Taal;” een fraai geschreven en nog altijd hoogst lezenswaardig werk.

kraaijen, kirren, korren, klokken, fluiten, zingen, orgelen, tierelieren, kweelen, tjlpen, tjeuteren, grommen, gnorren, wrenschcn, gonzen, kleppen, snorren, juilen, snateren, slaan, kwaken, rikkekikken, snorken, mekeren, en meer andere, welke mij thans niet te binnen schieten.

2) Dat het ons niet aan woorden ontbreekt, om de verschillende zedelijke en verstandelijke vermogens, eigenschappen, hoedanigheden, driften, deugden, ondeugden, gewaarwordingen, aandoeningen en wat dies meer zij, der redelijke wezens en diergenen, welke boven dezen verheven zijn, aan te duiden, en al de werkingen der ziel, tot in hare fijnste kleursels en schakeeringen, behoorlijk met woorden at te schilderen. Als voorbeelden voor *smartelijke* aandoeningen b.v. kunnen strekken woorden, gelijk daar zijn: *bedruktheid, beklemdheid, neërslachtigheid, weedom, weemoed, somberheid, zwaarmoedigheid, weemoedigheid, droefheid, droefgeestigheid, leedwezen, treurigheid, smart, kommer, hartzceer, zielspijn, verdriet, kwelling, bedroefdheid, naargeestigheid* en soortgelijke.

3) Dat het ons in geen en deele aan uitdrukkingen mangelt, waarmede wij de voor- en onderwerpen van verschillende wetenschappen kunnen benoemen, gelijk de wijsbegeerte, zedekunde, wiskunde, rechtsgeleerdheid en anderen hiertoe de voorbeelden kunnen opleveren. — Den heer BILDERDIJK b.v. van de spijsvertering zingende, falen voorzeker de kunstwoorden niet:

*Neen, 'k wil op 't teergestoelt' voor geen verwonderde oogen
Den doolhof van het bloed door long of brein betoogen,
Het moeilijk chijlproces, van 't kleinzen met den tand,
Niet volgen door 't kanaal van 't bochtige ingewand,
De spijs met speeksel, gal, en alveeschvocht vermengen,
Door persing, melking, gloed, in 't darmgehevelt' brengen,
Door de enge melkvochtbuis ontlasten onder 't bloed,
En voeren 't door het hart den adem in 't gemoet. Enz.*

4) Dat hetzelfde ook geldt, wat de kunsten betreft.

5) Dat wij niet alleen woorden bezitten, om onze denkbeelden in hunne uiterste en grove omtrekken aan te duiden, maar ook, om ze, tot in hunne fijnste schaduwingen en wendingen, voor den geest af te malen.

6) Dat onze taal zeer rijk is in zoodanige schilderachtige en leenspreukige of metaphorische uitdrukkingen, als eene meer dan gewone levendigheid bezitten, en waarin zich de oorspronkelijkheid en het jeugdige leven van het Nederlandsch op eene luisterrijke wijze, en ver boven het Fransch, openbaren. — Tot voorbeelden kunnen woorden strekken, als daar zijn: *brooddrunkenheid, opgeblazenheid, cuvelmoed, doortraptheid, geslpenheid, laatsdukkendheid, vastberadenheid, kitteloorigheid, halsstarrigheid, losbandigheid, inhaligheid, verwaandheid, ellende, reikhalzing, lafhartigheid, baloorigheid, baldadigheid, roekeloosheid, geestdrift, hartstocht, schraapzucht, gierigheid, vrekheid, toomeloosheid, botheid, ervarenis*, en honderd soortgelijke, die allen de denkbeelden, welke zij uitdrukken, zeer krachtig en verstaanbaar voorstellen.

7) Dat wij niet alleen uitdrukkingen bezitten, om de zaken eenvoudig, maar ook om ze deftig en sierlijk voor te dragen, zoodat wij (bij wijze van spreken) zoowel in een galakleed, als in een dagelijksch huisgewaad te voorschijn kunnen treden. — Hoe gepast-eenvoudig zijn b.v. de woorden van cats, als hij, zinspelende op het gebruik, dat men van de beenderen eens ezels fluiten maakt, en op de dartele wijze, volgens welke het goud eens vrekken vaders, na 's laatsten afsterven, door een' losbandigen zoon dikwerf verkwist wordt, aardig zingt:

*Soo lang een esel leeft, soo draegt hij sware packen,
En eet noch evenwel alleen maer disteltakken,
Maer steekt hij eens de moort, daer fluyt men op het been,
Daer raest de malle jeugt en huppelt onder een.
Spaert, vrekke vader, spaert! u zoontjen komt ten lesten;
Dat schinkt, en drinkt, en klinkt; dat geeft 'et al ten besten;
Dat singt, en springt, en vinkt; dat vogelt, jaeqt, en vist. —
Ontijdelijk gespaert, onnuttelijk gequist!*

Hoe gepast-deftig en hoogdravend integendeel drukt HELMERS zich uit, als hij (tegelijkertijd den portugeeschen dichter CAMOËNS en onzen ANTONIDES meer of min nabootsende), op de volgende wijze het spooksel beschrijft, dat den nederlandschen Admiraal HOUTMAN, bij de Stormkaap of de Kaap de Goede Hoop, verschijnt, en hem tot den verderen tocht naar de Oost aanmoedigt. Het zij mij vergund, ook deze prachtige dichterlijke bloem bij de overige te voegen, waarmede ik de dorheid, die een handboek hier en daar licht kan hebben, wat gepoogd heb te verlevendigen:

*Daar heerscht de nevelvorst, die reeds, sinds Gama's dagen,
Elk scheep'ling van den Taag met sidd'ring heeft geslagen.
Vlak bij der Stormen kaap steekt hij, bij 't woest geluid
Der baren, 't vreeslijk hoofd door rif en branding uit.
Hij rijst verschriklijk op, en schijnt een rotsgevaarte,
Dat met orkanen spot, gesteund door eigen zwaarte.
Voor dapp'ren Houtmans oog slechts zichtbaar, staat hij daar.
De winden vliegen, en doorwoelen 't golvend haar.
Zijne oogen staan, gelijk twee kolen in het donker,
En nev'lig is 't gelaat, als 't vroege daggeslonker,
Eer nog de glans der zon de ontwakende aard bestraalt,
Maar flaauwe purpergloed reeds de oosterkim bemaalt.
Zijn fors gespierde vuist beklemt een schrikb're roede,
Gelijk aan d' oudsten eik, dien Etna's bosch ooit voedde;
Zijn stem is, als 't gedruisch van Niagara's val,
Die van de rotsen schuimt in 't wede-kaatsend dal.*

Ik herhaal het: eene prachtige dichterlijke bloem, al moge ook een enkel blaadje zoo frisch en kleurig niet schijnen, als de overige.

8) Dat onze taal een' grooten rijkdom ten toon spreidt in uitdrukkingen, spreekwijzen en spreekwoorden, van visscherij, handel en zeevaart ontleend. Voorzeker blinkt deze eigenaardigheid in geene taal van Europa zoo sterk misschien uit, als in de onze, en overal in haar ziet men, waar al zoo de voor-

naamste bezigheden der Nederlanders in bestaan hebben en nog bestaan. Voorbeelden zijn: *recht door zee gaan*; *het gaat hem voor den wind*; *er komt een luchtje*; *iemand de loef afsteken*; *iemand in lij laten*; *daar kwam een rak in den wind*; *het over een' anderen boeg wenden*; *iemand dwars voor den boeg komen*; *te veel want over hoop halen*; *van stuurboord naar bakboord zenden*; *in iemands sop varen*; *met een opgestreken zeil komen*; *met een nat zeil loopen*; *de vlag voor iemand strijken*; *een wakend oog in 't zeil houden*; *iemand aan boord klampen*; *alle zeilen bijzetten*; *een lastig zeeschip zijn*; *achter het net visschen*; *bot vieren*; *het laten vloten en drijven*; *het aan hooger boord houden*; *twee groote masten op één schip*; *met dubbele passen varen*; *aan den grond zitten*; *aan het roer van regeering zitten*; *het in het riet laten loopen*; *aan lager wal zijn*; *het tij laten verloopen*; *in troebel water visschen*; *iemand aan het lijntje krijgen*; *in het riet sturen*; *tegen wind en stroom oproeijen*; *op zijn getij visschen*; *de haven der rust binnenloopen*; *op Gods bestel ankeren*; *het anker der hoop laten varen*; *in zijne verwachting schipbreuk lijden*; *alle havens schutten den wind*; *als het diep verloopt, dan verzet men de bakens*; *voor wind en stroom varen*; *de zaak wil niet vloten*; *iemand in het net krijgen*; *op droog raken*; *daar kwam een kink in den kabel*; *een reef in het zeil binden*; *iets op Gods genade drijven laten*; *alle zeilen blank*; *te gronde gaan*; *nog een glaasje op de valreep drinken*; *visch voor visschers deur vangen*; *die het eerst in de boot is, heeft keur van riemen*; *eene zaak zoo wat weten te schippen*; *met iets vast raken*; *op iets de vlag voeren*; *het maar laten waaijen*; *een rechte bram zijn*; *hand aan het roer slaan*; *de volle laag krijgen*; *op zijn roer passen*; *hou je roer recht!* *in ééne beurs varen*; *kapers op de kust krijgen*; *iets wegkapen*; *vrijbuiten*; *in eene zaak wat bijdraaijen*; *een man over boord, een eter te minder*; *een schip op strand, een bakken op zee, en dergelijke ontelbare meer.*

Zelfs in den deftigsten stijl komen eenige dezer uitdrukkingen voor, gelijk ook onze poëtische letterkunde overvloedig

van allegoriën, die allen tot visschen en varen betrekking hebben. VONDEL, CATS, HUYGENS, BILDERDIJK, HELMERS, TOLLENS, SPANDAW, en een aantal anderen kunnen hiervan voorbeelden genoeg opleveren.

Afwisselingshalve, wil ik hier uit HUYGENS eenige dichtregelen inlasschen, waarin onze Staat, na den dood van Prins MAURITS, zeer aardig, en onder zeer goed volgehouden beelden, bij een schip vergeleken wordt, dat zijn' stuurman verloren, maar thans in diens plaats een' anderen bekomen heeft, welke laatste met geene mindere voorzichtigheid en kloekheid, dan de eerste schipper, het slingerend vaartuig door de opgeruide baren weet henen te sturen. Het stukje is in een oud-hollandsch volksdialect geschreven, en luidt aldus:

Scheepspraet, ten overlijden van Prins Maurits van Orange.

*Mouringh, die de vrye Schepen
Van de seven-landsche buert
Veertigh jaren, onbegrepen,
Onbekropen heeft gestuert ;
Mouringh, die se door de baren
Van soo menigh tegen-ty,
Voor de wind heeft leeren varen,
All en was 't maer wind op zy ;*

*Mouringh, Schipper sonder weer-gae,
Die sijn' onverwinlickheit,
Waer de Sonn op, waer sy neergae,
T' aller ooren heeft gepreit ;
Mouringh, die de Zee te nauw hiel
Voor sijn zeilen en zijn wand,
Die de vogelen te gau viel,
All beseilden hy maer 't sand ;*

*Mouringh was te koy ekropen,
En den endeloose slaep*

Had zijn wacker oogh besloopen,
 En hem Leeuw gemaect tot Schaep:
 Reeërs en Matroosen riepen
 »Och, de groote schipper, och!
 Wat sou 't schaen, of wy all sliepen,
 Waecte schipper Mouringh noch!»

»Schipper Mouringh, maer je leghter,
 Maer je leghter platt evelt,
 Stout verweerer, trots berechter
 Bey te Zeewort en te veld.
 Kijck, de takels en de touwen,
 En de vlaggen en het schutt
 Staen en pruylen in den rouw, en
 Altemalen in den dutt.»

»Dutten?» sprack moy Heintgje; »dutten?»
 Stille, Maets! een toontje min:
 Dutten? wacht, dat most ick schutten,
 Bin ick anders, dien ick bin:
 'k Hebb te langh om Noord en Zuyen
 By den Baes te Roer estaen;
 'k Hebb te veul gesnorr van buyen
 Over dcuse muts sien gaen.

'k Selt hun lichtelick soo klaeren,
 Dat ick vlaggen, schutt en touw,
 En de maets, die met me vaeren
 Vryen sell van dutt en rouw.
 Reeërs, (jouwertiefde mien ick,
 Die van vers op 't kusse vicht)
 Wiljer an? kedaer, you dien ick,
 You allienigh, by dit licht!

¶Weeran, riepen de matroosen:
 »'t Is een man, oft Mouringh waer!»

*En de Reeërs, die hem koosen,
 Weeran, »'t is de jonge Vaer.”
 Heintgje peurde strack an 't stuer, en
 Haelde 't ancker uyt de grond ;
 't Scheepje ginck door 't Zee-sop schueren,
 Offer Mouringh noch an stond.*

Dat de reeders hier 's Lands Staten ; de matrozen het volk ; *Mouringh*, Prins MAURITS VAN ORANJE, Zoon van WILLEM DEN EERSTEN ; *mooi Heintje*, Prins FREDERIK HENRIK (die, na zijns broeders MAURITS dood, aan de spits onzer voorvaderen tegen het spaansche geweld stond) beteekenen, heeft wel voor niemand aanwijzing noodig.

§. 177.

In al deze en soortgelijke stukken kan onze taal inderdaad op rijkdom bogen, en behoeft, gelooven wij, wanneer men alles wel onderzoekt, voor geene andere onder te doen. Maar vooral is dit eene van hare deugden, dat zij niet alleen in vele opzichten gegoed is, maar ook telkens op eene zeer gemakkelijke wijze nog meer gegoed, nog rijker kan worden. Wij noemden dit buigzaamheid, vormbaarheid, vermogen om haar taalschat te kunnen vermeerderen. Deze hoedanigheden bezit zij, evenals het Hoogduitsch, in eene hooge mate, en zulks 1) dewijl zij — zooals wij in § 162 gezien hebben — eene oorspronkelijke taal is, wier wortelen over het algemeen nog vol jeugdige kracht en leven zijn, zoodat zij telkens op nieuw kunnen uitbotten ; 2) dewijl zij rijk is in voor- en achtervoegselen van afleiding, en hierdoor gemakkelijk nieuwe woorden vormen kan ; (men vergelijkte hetgene hierover in § 17 en volg. gezegd is geworden) en 3) dewijl zij eene ongemeene vatbaarheid bezit voor de woordkoppeling, dat is, om in één oogenblik, door het aaneenhechten van een paar woorden een nieuw denkbeeld op eene duidelijke en verstaanbare wijze uit te drukken, en zulks, zonder dat zij, gelijk de Franschen moeten doen, telkens het Grieksch en Latijns te dien einde

behoeft te plunderen. Men vergelijke de aanmerkingen in § 28 en § 162.

Van dezen gelukkigen aanleg onzer taal dan ook gebruik makende, hebben wij Hollanders ons een aantal thans algemeen bij ons in zwang zijnde woorden weten te verschaffen, die zelfs de Hoogduitschers nog missen; weshalve dan ook de bekende JEAN PAUL, als elders reeds gezegd is, ons de grootste puristen van Europa noemt. Men neme de woorden *gemeenebest, denkbeld, volksvertegenwoordiger, wijsbegeerte, godsdienst, heelmeeester, onzijdig* en meer soortgelijke, die ook in de beste hoogduitsche schriften doorgaans *republiik, idee, repräsentant, philosophie, religion, chirurgy, neutral* enz. luiden.

§ 178.

In sommige opzichten is onze taal arm, b.v. in woorden, tot den krijgsdienst betrekking hebbende; maar dit heeft zij met de meeste talen van Europa gemeen. Weinige daarvan toch hebben oorspronkelijk haar toebehoorende uitdrukkingen, om verschillende krijgswaardigheden, krijgsverrichtingen, krijgsbewegingen en krijgswerktuigen aan te duiden, daar hiervoor de namen meestal of geheel of gedeeltelijk uit het middeleeuwsche Latijn, het Oostersch enz. afkomstig zijn. Men neme *kolonel, generaal, admiraal, majoor, kapitein, lieutenant of luitenant, korporaal, dragonder, huzaar, kurassier, karabinier, sergeant, soldaat, kanon, bombe* en honderd soortgelijke meer. Wil men ze vertalen, hier is zeer wel mogelijkheid toe. Voor *generaal*, b.v., zoude men *veldheer* kunnen nemen; voor *admiraal*, *vlootheer* of *vlootvoogd*; voor *kolonel*, of letterlijk (naar de etymologie van dat woord) *stafvoerder*, of eenvoudig het nog zeer gebruikelijke *overste*; voor *luitenant-kolonel*, *onder-overste* of *onderstafvoerder*; voor *majoor*, *groot-hopman*; voor *kapitein*, *hopman*; voor *luitenant*, letterlijk *plaatsbekleeder* (*tenant lieu, tenant la place du capitaine*) of wel *onder-hopman*;

voor *sergeant*, *wachthouder*; voor *kurassier*, *puntserruiter*; voor *huzaar*, *snelruiter*; voor *lansier*, *lansruiter*; voor *kabinier*, *roer- of busruiter*; voor *soldaat*, eenvoudig *krijgsknecht*; voor *kanon*, *schietbuis* (gelijk *kanon*, van het latijnsche *canna*, in den grond niets anders dan *pijp*, *buis*, beteekent); voor *bombe*, *barstkogel* enz.

Waartoe echter dat vertalen, daar al deze woorden zelden anders, dan in den dagelijkschen stijl en in de taal van het gemeene leven voorkomen, in welke beiden men — gelijk wij hierboven in § 130 zagen — op het gebruik van een enkel bastaardwoord zoo nauwgezet niet behoeft, en ook zonder onverstaanbaar te worden, niet kan zijn. Wat toch den hooger en stijl der welsprekendheid of der dichtkunst betreft, in dezen heeft men zelden woorden voor al de bovengemelde krijgshandelingen en krijgswerktuigen noodig. De redenaar of dichter toch zal al doorgaans genoeg hebben aan die algemeene bewoordingen, welke de hoofdenbeelden uitdrukken, b.v.: *veldheer*, *geschut*, *leger*, *heir*, *krijgsbevelhebber*, *ruiter*, *voetknecht*, *legertrain*, *bolwerk*, *smaldeel*, *vaandel*, *ruiterdrom*, *voetbende*, *slagorde*, *in rotten scharen*, *overste* enz., zonder dat hij tot al de namen voor de ondersoorten dezer denkbelden de toevlucht behoeft te nemen. En is dit dan ook al bij eene enkele gelegenheid noodzakelijk, welnu, dan is eene vertaling of kleine omschrijving licht gemaakt! Ten slotte zeggen wij met onzen beroemden vaderlandschen dichter LOOTS, wiens verzen dit paar vluchtige woorden over den rijkdom van het Nederlandsch besluiten en verfraaijen mogen:

*Een rijkdom, ja, zien we u ontbreken,
Maar 't is gemis, dat u vereert;
En ach! dat geene tong kost spreken,
Wat gij niet hebt als spraak geleerd!
Ach! dat men in geen taal kost spellen
Het tuig, dat donders aan doet snellen,
Noch rang der dienaars van den dood!*

*Ach! dat men nog geen woord kon reppen
Van 't geen de wereld al wist te scheppen!
Ware elke taal hier arm en bloot!*

—
*Ware elke taal zoo min geslepen,
Zoo arm, als gij, in vond bij vond,
Om slinksch in doel, om loos in grepen
Te huich'len met der wetten mond!
ô Neen! vergeefs bij u te zoeken
De kunst, die onschuld moet verkloeken;
Dat gift sloop nimmer in uw borst;
Uit deugd en waarheid zelve ontsproten,
Is de eer uwe ad'ren ingegoten,
Bij 't lesschen van uw' vroegsten dorst!*

—
*Maar, waar is 't stout gewrocht verrezen,
Dat uw begrip, uw' magt ontzweeft?
Waar mag zoo groot een wonder wezen,
Dat gij niet kent en namen geeft?
Waar 't denkbeeld, dat gij niet kunt melden?
Waar herderliefde of toorn van helden,
Te zacht, te vrees'lijk voor uw' stem?
Waar halve Goôn, wier forsche zangen
Gij onverzwakt niet durft vervangen,
Niet weérkaatst met herboren' klem?*

—
*Demosthenes stuit' landbespring'ren,
En hits' gansch Griekenland te veld;
Dat Cicero de wereldwing'ren
Door almagt dwing' van taalgeweld;
Homerus sprei' der Goden waarde
In Godenzangen over de aarde;
Virgiel staav' Romes adeldom,
Een Nazo moog' door dart'le toonen
Zelfs de eerbaarheid tot wellust troonen,
En zing' de wet der zeden stom.*

Maar, zoudt gij zwichten voor hunn' sterkte?
 Te ruw zijn voor hun teér geluid?
 Neen, wat hunn' woede of weelde werkte,
 Stort gij in de eigen toonen uit!
 Rijst, oude Barden! die uw stemmen
 In grend'len voelt van 't graf beklemmen!
 Rijst, reed'naars! rijst uit zwijgend stof!
 Gij moogt uw' galm, zoo lang verloren,
 Van Nederlandsche tongen hooren,
 En bloost niet om verjongden lof.

—
 Horatius! waarom te wijken,
 Als waar' Mecenas u ontsneld?
 Van Winters zijn 't, en Bilderdijken,
 Die zorgen, dat uw roem hier geldt!
 Neen, bloos niet, oudheid! om uw kind'ren,
 Dat zij den rang huns bloeds vermind'ren,
 Uw wiegzang ruischt nog in hun oor;
 Maar op die maat en trippelingen
 Bestaan ze een stouter lied te zingen,
 En draven langs een breeder spoor.

—
 Ja, Neêrland kan op sprekers roemen,
 Wier galm zijn' haat'ren sidd'ren deed,
 En Witten en de Grooten noemen,
 Wier tong als spiets en sabel sneed;
 Op meer dan één', die voor 's lands regten
 Het vorst'lijk harnas dorst bevechten,
 En 't kneusde door geweld van taal;
 Die troonen schokte en kon verzetten,
 Meer dan de donders der musketten,
 En 't bliksemen van 't oorlogsstaal. Enz. enz.

Eenige vragen voor jonge lieden.

1) Men spreekt wel eens van de armoede der fransche taal. In hoever is dit verwijt gegrond, ten aanzien b. v. van sommige woor-

den, als daar zijn: *staan, zitten, rijden, liggen* enz., ten aanzien der woordkoppeling en wat dies meer zij? Wat zoude wel de woordenrijkste taal uit Europa zijn?

2) Waarin zoude het Hoogduitsch, wat woordenrijkdom aangaat, onze taal hier en daar overtreffen? Waarin zoude echter het Nederlandsch aan hare hoogduitsche zuster de loef afsteken? Welke soorten van woorden treft men, volgens JEAN PAUL, het meest in het Hoogduitsch aan? In wat opzicht kan eene taal lexicalisch arm, en tegelijkertijd intensief rijk zijn?

3) Wat geeft den grootsten aanleg tot rijkdom aan eene taal?

4) Kan men uit den rijkdom, of uit de armoede, die deze of gene taal in sommige woorden en spreekwijzen bezit, niet meer of min besluiten tot zekere heerschende eigenschappen en hoedanigheden in het karakter des volks, dat zulk eene taal spreekt?

5) Uit welke talen hebben de Franschen, Duitschers, Engelschen, Nederlanders enz., vele hunner kunstwoorden voor het krijgswezen ontleend? Wat beteekenen deze woorden letterlijk, en volgens hunne etymologiën of afleidingen? Waar stamt b. v. *ingenieur* van af, waar *kolonel, soldaat, bataillon, kanon, infanterie, eskadron, admiraal, huzaar, dragonder, kapitein, sergeant, korporaal, majoor, peloton, arquebusier, kurassier, kartouw, sabel, pistool, bajonet, kardoes, rondas, hellebaard, snaphaan, kornet, kazerne, kortjan, matroos, patroon, pallast, kuras, bom, haubitser* en soortgelijke?

6) Hoe zoude men (behalve de hierboven reeds vertaalde woorden *generaal, admiraal, luitenant* enz.) de bastaardwoorden *grenadier, musketier, arquebusier, dragonder, gensd'armes, kanonier, peloton, bataillon, revue* enz. kunnen vertalen?

7) In welke soort van woorden is onze taal het rijkst? Is zij b. v. rijk in woorden ter aanduiding van vreugd, van droefheid, van gramschap, van verontwaardiging, van hoogmoed enz. enz., hetzij actief of passief?

8) Welk bezwaar is er bij het vertalen van vreemde, bij ons nog onbekende substantieven, wat de adjectieven, de werkwoorden, of andere derivaten betreft, die uit hen dienen voort te spruiten?

9) Het Hoogduitsch is rijk in versterk-, herhaal-, verklein-, wenschen nabootswerkwoorden, (*verba intensiva, iterativa of frequentativa diminutiva, desiderativa en imitativa*), als daar zijn: *horchen, schnarchen, kränkeln, krümeln, kräuseln, szötteln, schneideln, schnitzen, schnitzeln, schnitzern* (van *schneiden*), *ältern, ältern, künsteln, buchstäbeln, wörteln* (d. i. met woorden spelen), *klügeln, schnäufeln, schnüffeln, beschnoppeln, beschnuppeln* (van *schnauben*),

böckeln, streicheln, träufeln, träufeln, tröpfeln (van *triefen*), *faulenzeln, einschläfern, räuchern, männern* (d. i. als man zich gedragen, of ook, naar den man verlangen), *lockern, bebern, bobern* (van *beben*), *blinkern, flistern, flattern, schläfern, hungern, rindern* (d. i. naar den stier verlangen), *bekräftigen, peinigen, sündigen, schlucksen, schlucksen, hummsen, summsen, quacksen, drechseln, drieseln, drillen, winseln, fuchseln* (d. i. naar den vos rieken, zooals *böckeln* naar den bok), *runzeln, schmunzeln, blinzeln, belfen* (d. i. sterk blaffen van *bellen*), *reitzen, reiteln, reitern, rütteln, ritzen* (van *reiten*, in zijne primitieve, uitgestrekte beteekenis), *fegen, fachen, fächeln, fächern, fochern* (d. i. hol ademend wind maken), *fackeln* (d. i. hevig en herhaald bewegen) van *fahen* (d. i. al bewegende een weinig wind maken), en soortgelijke meer, die echter juist niet allen in de sierlijke spreek- en schrijftaal behooren, en waarmede men diegenen niet verwarren moet, welke onmiddellijk van substantieven of adverbiën afstammen, en geene rechtstreeksche derivaten van werkwoorden zijn.

Hebben wij ook zulk een groot aantal van dergelijke woorden? Enz. enz. enz.

Iets over de zachtheid en zoetvloeiendheid onzer taal.

§ 179.

Door de zachtheid en zoetvloeiendheid eener spraak verstaan wij het mollige, en, om het zoo te noemen, fluweelachtige van hare woordklanken voor het gehoor. Op deze eigenschappen nu, gelooven wij, dat ons Nederlandsch altijd meer of min aanspraak kan maken. Hiermede willen wij echter niet beweren, dat onze taal te dezen opzichte met elke andere taal van Europa in het strijdperk zoude kunnen treden. Tegen het Italiaansch ten minste zoude zij, wat het punt van zachtheid betreft, een' harden kamp hebben door te staan, en het buiten allen kijf moeten verliezen. De noordsche talen zijn te rijkelijk met medeklinkers en harde keelletteren voorzien, dan dat zij het zacht-lispelende, suizende, fluit- en nachtegaalachtige der zuidelijke en zuidwestelijke talen van Europa zouden kunnen evenaren. Onze spraakwerktuigen lijden te veel door den invloed van ons

doorgaans nat, koud en nevelig luchtgestel, om in fijnheid en zangerigheid met die der bewoners des lands te kunnen wedijveren, waarin, gelijk de beroemde GÖTTE zingt:

*Wo die Citronen blübn,
Im dunkeln Laub die Gold-Orangen glübn. Etc.*

Verzen, zoo smeltend van klank, als b.v. de volgende van TASSO:

*Ella dinanzi al petto ha il vel diviso,
E il crin sparge incomposto al vento estivo;
Lingue per vezzo; e'l suo infiammato viso
Fan biancheggiando i bei sudor piu vivo;
Qual raggio in onda le scintilla un riso
Negli umidi occhi, tremulo e lascivo.
Sovra lui pende: ed ei nel grembo molle
Le posa il capo e'l volto al volto attolle.*

*E i famelici sguardi avidamente
In lei pascendo, or si consuma e strugge;
S'inchina, e i dolci baci ella sovente
Liba or dagli occhi e dalle labra, or sugge.
Ed in quel punto ei sospirar si sente
Profondo si, che pensi: or l' alma fugge
E in lei trapassa peregrina. — Ascosi
Mirano i due guerrier gli atti amorosi.*

zal men in onze taal wel nimmer kunnen maken. Van den anderen kant hebben wij echter, wat kracht aangaat, boven het Italiaansch misschien voorrechten, die niet verwerpelijk zijn. — Doch, om niet af te dwalen.... schoon wij dus, wat zoetvloeiendheid betreft, geen' Italiaan den strijd-hand-schoen voor de voeten zouden durven werpen, en ook zelfs bij den Franschman, (over wiens neuzige uitspraak men echter hierboven § 6 vergelijkte), te dezen aanzien wat zedig en niet al te fier moeten zijn, neemt zulks echter niet weg, dat onze taal niet altijd op eene zekere mate, en

zelfs op eene vrij groote mate van zachtheid zoude kunnen bogen. Dit blijkt vooreerst uit een aantal onzer dichtstukken, waarin ook zelfs vreemdelingen hier en daar smeltende en zoetluitende woordklanken opmerken zullen. Vooral heerschte er vóór een paar eeuwen en vroeger, toen er nog meer verscheidenheid in onze declinatie en conjugatie was, (zie § 60 en 95); toen de *e* meer als sluitletter, op het einde der woorden gebruikt werd (zie § 124); toen onze taal al zoo rijk was in het aantal van letterklanken, als tegenwoordig; toen men veel werk van verkleinwoorden maakte (zie § 48 en volg.); toen men op ieder woord en letter in de uitspraak minder drukte, over harde keelklanken meer heenglipte, en een aantal kleine woordjes nauwelijks deed hooren; toen onze beroemde geleerden en dichters telkens naar Italië reisden, en daar in gelukkiger luchtstreek een fijner oor voor welluidendheid erlangden, en wat dergelijke voordeelen meer zijn, veel zoetvloeiendheid in de nederlandsche poëzie. Ik beroep mij op de minnedichten van HOOFT en anderen, waaruit eene liefelijke welluidendheid elk een' tegenklinkt, die niet dwaas aan het nieuwmoodsche alleen hangt, en zich boven het zonderlinge en plat schijnende van eenige, thans min gebruikelijke woorden en woordvoegingen verheffen kan. In de voorlezingen zullen wij een aantal van deze minnedichten kortelijk doorloopen en ophelderen, als daar zijn: *Zal nemmermeer gebeuren* enz.; *In het Idalisch dal* enz.; *'t Minnegoodje*, *'t wondziek geesje* enz.; *Hooger, Doris, niet mijn gloedje* enz.; *Rozemond, hoorje spelen nog zingen* enz.; *Klacre, wat heeft er uw hartje verlept* enz.; *De min met prikjens van zijn strael* enz.; *Naere nacht van benauwde drie jaren* enz.; *Leonor, mijn lieve licht* enz.; *Ooghjes, levendige staeltjes* enz.; *Zuiver hebbelyke handtjes* enz., en andere soortgelijke. Zulke proeven van zoetvloeiendheid kunnen insgelijks aangehaald worden uit VONDEL, JONCTIJS, CATS, JEREMIAS DE DECKER, HUYGENS enz., en voorts uit de lateren, BROEKHUYZEN, POOT, SMITS, LUYKEN, NIEUWLAND, BELLAMY enz. enz.

Meermalen is de vertaling, die de te vroeg gestorvene NIEUWLAND van ANACREONS *Duifje* gegeven heeft, aangehaald geworden. Ik laat ze hier ter afwisseling ook volgen. Men kan elken Hoogduitscher uitdagen, om ons, wat nu klanken als klanken betreft, in zijne taal eene zoo zoetvloeiende overzetting aan te wijzen. Hoe oorstreelend is reeds ons *duifje* met zijne zachte *d*, smeltende *ui* en *j*, in plaats van de hardere *t*, de volmondiger *äu*, en de meer gegorgelde *ch* in het hoogduitsche *Täubchen*.

*Van waar gij, lief duifje?
 Van waar zoo ter vlugt?
 De geur van uw wickjes
 Bewierookt de lucht.
 Wie schonk u dien balsem,
 Wie zijt ge? waarheen? . . .
 Anakreon zendt mij
 Naar zijne Climeen',
 Die thans alle harten
 Beheerscht door haar schoon.
 Anakreon heeft mij
 Gekocht van Dioon';
 Hij gaf haar een liedje
 En kreeg mij ten loon.
 Nu dien ik mijn' meester,
 Ik heb hem zoo lief,
 Gij ziet, ik bezorg nu
 Voor hem dezen brief.
 Dan laat ik, dus sprak hij,
 Wel spoedig u vrij;
 Doch, schoon hij mij losliet,
 Toch bleef ik hem bij.
 Waarom zou ik zwerven
 Door 't veld en in 't woud?
 En eten in 't wilde?
 En schuilen in 't hout?*

*Neen! liever bewoon ik
 Anakreons schoot,
 En pik uit zijn vingers
 De kruimeltjes brood,
 En lep uit zijn' beker
 Verkwikkenden drank.
 Dan spring ik en klapwiek
 Uit vrolijkten dank,
 En sprei om zijn schedel
 Mijn vleugeltjes uit;
 En, wil ik gaan slapen,
 Ik rust op zijn luit.
 Nu weet gij het alles,
 't Is tijd om te gaan,
 Geen raaf zou meer klappen,
 Dan ik heb gedaan.*

Hoe liefelijk! hoe zoetvloeiend! En nog zouden misschien een paar woorden een klein penseeltikje kunnen lijden, waardoor eene nog meerdere zachtheid aan dit aanminnige liedje werd bijgezet.

§ 180.

In sommige spraakkunstige eigenschappen ziet men duidelijk, hoe onze taal tot zachtheid en zoetvloeiendheid overhelt, en zelfs het harde en stootende, dat hare letterverbindingen oorspronkelijk mag aankleven, tracht te murwen en smijdig of lenig te maken. Zoo gaat onze scherpe *f* op het einde der woorden, juist als met eene zekere klankwisseling of *umlaut* (gelijk de Hoogduitschers het noemen), bij de vorming des meervouds, in de zachte *v* over. De woorden *brief*, *graaf*, *hof* en soortgelijke b.v. nemen bij ons in den *pluralis* of het meervoud de *v* aan, en worden *brieven*, *graven*, (terwijl zij in het Hoogduitsch *Briefe*, *Grafen* blijven luiden). De mollige samentrekkingen en letterversmeltingen, die aan het Deensch tot eere wor-

den gerekend, als b.v. *Foor* voor *Foder*, hebben ook in onze taal plaats. Vandaar *weër* voor *weder*, *voër* voor *voeder*, *teër* voor *teeder*, *leër* voor *leder*, en soortgelijke meer, welke men in het Hoogduitsch schier geheel niet kent, en die, ofschoon in den deftigen stijl bij ons niet aan te bevelen (zie § 120), echter de neiging onzer spraakwerktuigen tot smeltende korthed verraden. — Nog andere letterverplaatsingen, letterverwisselingen en lettersamentrukkingen komen er in onze taal voor, die allen van dezelfde neiging getuigen. Geachte taalkenners hier te lande hebben er verschillende voorbeelden van bijgebracht.

§ 181.

Vergelijken wij onze taal met hare naaste bloedverwant, het fraaije en krachtige Hoogduitsch, zoo ontdekken wij insgelijks het eene en andere, dat de aanspraak, welke zij, hoewel eene noordsche taal zijnde, op eene zekere mate van zachtheid maken kan, meer of min ondersteunt. Dus gebruiken wij over het algemeen dikwerf de zachtere consonanten, waar de Hoogduitschers de hardere bezigen. Men zal bij ons b.v. herhaalde keeren de meer smeltende *d* aantreffen, als men in het Hoogduitsch de scherper uitgestooten *t* gebruikt vindt. En zoo zal bij ons, gelijk wij reeds zagen, de *v* staan, waar het Hoogduitsch de *f*, of de mee volmondige *b* heeft; of wel, wij zullen onze welluidende *z* gebruiken, als de Hoogduitscher zijne harde *z* (bij hem als *ts* klinkende) laat hooren. Hetzelfde geldt ten aanzien der *j*, die in het Nederlandsch menigvuldige malen de *ch* vervangt, gelijk voor deze laatstgemelde ook wel onze tweeklank (of klinker) *ie* in de plaats treedt. Voorbeelden van het eene en andere zijn spoedig aan te voeren. SCHILLER, de groote en onsterfelijke dichter, zingt weemoedig-schoon van de hoop:

*Es reden und träumen die Menschen viel
Von bessern künftigen Tagen,*

*Nach einem glücklichen goldenen Ziel
Sieht man sie rennen und jagen ;
Die Welt wird alt und wird wieder jung ;
Doch der Mensch hofft immer Verbesserung.*

—

*Die Hoffnung führt ihn ins Leben ein ;
Sie umflattert den fröhlichen Knaben ;
Den Jüngling begeistert ihr Zauberschein ;
Sie wird mit dem Greis nicht begraben ;
Denn beschliesst er im Grabe den müden Lauf ,
Noch am Grabe pflanzt er die Hoffnung auf.*

—

*Es ist kein leerer schmeichelnder Wahn ,
Erzeugt im Gehirne des Thoren ;
Im Herzen kündigt es laut sich an ,
Zu was besserm sind wir geboren ;
Und was die innere Stimme spricht ,
Das täuscht die hoffende Seele nicht.*

Hier heeft men b.v. in *träumen*, *Tagen*, *alt*, *umflattert*, *Thoren*, *laut*, telkens de *t*, waar bij ons in *droomen*, *dagen*, *oud*, *omfladdert*, in het oude *door* (dat is *zot*), in *luid* enz. de *d* voorkomt. De *f* en *b*, in *fröhlich*, *Leben*, *begraben*, bekleeden de plaats van onze *v* in *vroolijk*, *leven*, *begraven*. Het scherpe *nicht* staat voor ons smeltende *niet*. Het sissende *Zauberschein* wordt gebruikt voor ons meer vloeiende *tooverschijn*; *spricht*, waarin de *ch*, door een' van Duitschlands beroemdste taalkenners een terugstuitende klank genoemd, zich hooren doet, vervangt ons *spreekt*. Op dezelfde wijze zeggen de Hoogduitschers dus ook met wat harder klanken dan wij, *nach*, *Schmach*, *Bübchen*, *Grübchen*, *Bäumchen*, *Mädchen*, *Knübchen* (of *Knäblein*), *Pferdchen*, *Glöckchen*, welke woorden, hoe zacht en naar *j* zweemende de *ch* daarin ook door een' beschaafd Duit-

scher moge worden uitgesproken (*), echter voor ons wel-
 luidender *boefje*, *groefje* (d. i. *kuiltje*), *boompje*, *meisje*,
knaapje, *paardje*, *klokje* enz. wijken moeten. — Het scherpe
Hoffnung staat in het aangehaalde gedicht van SCHILLER
 voor ons zachter *hoop*; *schmeicheln* vertegenwoordigt ons
 liefelijk *vleijen*; *pflanzt* ons weeker *plant*. — Wij hebben
 toch in onze geheele taal geene letterverbindingen, als daar
 zijn der Hoogduitscheren *pf*, *pfl*, *pfr*, die iets onaangenaam
 blazends en sissends hebben, gelijk te merken is in de
 duitsche woorden *Pflug*, *Pfropf*, *Pferd*, *Pfeife* enz. *ploeg*,
prop, *paard*, *pijp* bij ons. De hoogduitsche *schl*, *schw*,
schn, *schm*, in *schlagen*, *schweigen*, *schmauben*, *schmach*
 enz. zijn ons ook onbekend, zeggende wij eenvoudiger
slaan, *zwijgen*, *snuiven*, *smaad*. Dit baat ons echter, wat
 zachtheid van uitspraak betreft, minder, dan dat wij de
 woorden soms niet zoo kort afbreken. Het snauwende hoog-
 duitsche *dem Herrn* (derden naamval van *der Herr*) b.v.
 rekken wij zacht uit tot *den Heere*. *Fremdling* wordt bij
 ons *vreemdeling*, *säugling* *zuigeling*, *findling* *vondeling* enz.
 Van onze zoetvloeiende tweeklanken *aai*, *ooi*, *oei*, *ieu*
 weet de Hoogduitscher niets, zoodat b.v. zijne geheele
 taal geen woorden oplevert, waarin zulk eene italiaansch-
 welluidende versmelting van klanken heerscht, als in ons
 nederlandsche *zoetvloeiendheid*, *toojen* en soortgelijke meer.
 Om kort te gaan: wij stapelen in sommige gevallen de
 consonanten noch zoo veelvuldig opeen, als de Hoogduit-
 schers, noch gebruiken zooveel de hardere, als zij doen,
 noch zijn zulke beminnaars van eene blazende en sissende
 uitspraak, als onze germaansche taalbroeders. Ik twijfel
 er dus zeer aan, of men in het Hollandsch wel een' zin
 zoude kunnen samenstellen, gelijk aan den volgenden, wel-

(*) Want geen Hollander moet zich in het hoofd zetten, dat men
 in de beschaafde kringen van Duitschland die *ch* even scherp uit-
 spreekt, als wij zulks op zijn Hollandsch doen zouden. En ditzelfde
 geldt van vele andere hoogduitsche letterklanken.

ken ik eens, aardigheidshalve, uit eenige stroef en barsch klinkende hoogduitsche woorden bijengelapt heb: *Das Strick- oder Strumpfstrickersgarn der Magd des Dorfpfarrherrn zerbrach. — Es sprach gleich drauf erschrocken der starrköpfige Pfaffenfreund, der Propst, zum grobgliederigen Gärtner, welcher im Pferche mit dem Propfmesser, vom Pflöcke genommen, das Propfreis nicht impfte, und pflichtbrüchig im Garten die Früchte der Pfirsichbäumchen zur rechten Zeit nicht abpflückte: Tropf, der du bist!* Het verstaat zich vanzelve, dat ik hier de allerhardste woorden uitgezocht heb; maar dit moge een Hoogduitscher, over welk onderwerp hij nu maar wil, in het Hollandsch ook doen. Duitsche geleerden hebben deze neiging, welke onze taal hier en daar boven het Hoogduitsch tot zachtheid heeft, ook wel gevoeld. In de voorlezingen hierover nader. Met dit al is het, als men billijk zijn wil, niet te ontkennen, dat wij enkele hardheden in onze spraak hebben, die het Hoogduitsch niet bezoedelen, en dat men vooral deze laatstgemelde klankrijke, krachtige en overrijke taal niet moet beoordeelen naar de rampzalige wijze, waarop sommigen haar in de uitspraak radbraken. Onze *g*, b.v., heett een 'scherper' keelklank, dan die der Hoogduitscheren, welke uit dien hoofde, evenals de Franschen, nimmer goed in het uitspreken dier letter van ons *abc* slagen kunnen. Ook onze *sch*, hoezeer het meest naar de oud-duitsche *sk* zweemende, klinkt schor in vergelijking met dezelfde letterverbinding bij de Hoogduitschers, in wier uitspraak, voor zoover deze laatste zuiver saksisch is, de *sch* nagenoeg zoo wat als *shj* of *sjh* luidt. De zacht-korte *e* missen wij op het einde van vele woorden, welke haar in het Hoogduitsch nog behouden hebben. Ook heeft het Hoogduitsch, hoe blazend en sissend het in sommige opzichten zijn moge, echter tevens iets liefelijk-suizends, waarin zich de invloed, dien het Italiaansch en de slawische of slawonische talen (Poolsch, Russisch enz.) er op gehad hebben, duidelijk openbaart, en dat onzer taal over het geheel meer vreemd is. Verzen b.v., als de volgende,

moeten zoowel door zangerigheid, als door klankrijkheid, het oor streelen. Ze zijn van SCHILLER, en schilderen ons, in den edelen, oorspronkelijken en zacht dweependen toon van dien uitmuntenden Dichter, eene treurende af, die, in eenzaamheid aan een' stroom gezeten, en hare tranen den vrijen loop vierende, om een' gestorvenen geliefde weeklaagt, en een heilige of beschermgeest deemoedig smeekt, dat zij uit dit leven weggenomen moge worden. De Genius wordt verondersteld haar te verschijnen, maar vermaant haar heure droefheid te laten varen, daar toch geene jammerklachten in staat zijn, de dooden uit hun' ijzeren slaap weder op te wekken. Hierop evenwel bidt de klagende, dat men haar ten minste heure tranen late, als den eenigen troost, die den ongelukkige, na de verdwenen vreugd der liefde, nog overblijft. Het is deze laatstgemelde eeuwige waarheid, welke de Dichter, op de volgende schilderachtige wijze, voorstelt; — schilderachtig, zeg ik; want zij levert ook aan het penseel dadelijk eene bruikbare stof voor een klein tafereel op.

*Der Eichwald brauset,
Die Wolken ziehn ;
Das Mägdlein sitzt
Am Ufers Grün ;
Es bricht sich die Welle mit Macht, mit Macht,
Und sie seufzet hinaus in die finstere Nacht,
Das Auge von Weinen getrübet.*

*„Das Herz is gestorben,
Die Welt ist leer ;
Und weiter giebt sie
Dem Wunsche nichts mehr ;
Du, Heilige, rufe dein Kind zurück !
Ich habe genossen das irdische Glück,
Ich habe gelebt und geliebet.”*

Thans wordt de Genius verondersteld, aan de weenende te antwoorden:

»Es rinnet der Thränen
 Vergblicher Lauf;
 Die Klage, sie wecket
 Die Todten nicht auf,
 Doch nenne, was tröstet und heilet die Brust,
 Nach der süssen Liebe verschwundener Lust,
 Ich, die Himmlische, will's nicht versagen.»

Neen, roept de klagende dan wederom uit:

»Lass rinnen der Thränen
 Vergblichen Lauf;
 Es wecke die Klage
 Den Todten nicht auf,
 Das süsseste Glück für die traurende Brust,
 Nach der schönen Liebe verschwundener Lust,
 Sind der Liebe Schmerzen und Klagen.»

Dat het Hoogduitsch, na het Italiaansch, eene der geschiktste talen voor de muziek is, weet men. Geen wonder ook! Waar heeft de toonkunst toch meer haar vaderland, dan in Duitschland? Zijn Europa's beroemdste componisten, de HAYDNS, de MOZARTS, de BACHS, de WEBERS, de GLÜCKS, de SPOHRS, de BEETHOVENS, niet allen er woonachtig geweest, of er ten minste in geboren? Voorzeker! — Even zeker is het echter ook, dat de grond voor Italië's en Duitschlands muzikale beroemdheid oorspronkelijk in de zuidelijke provinciën der Nederlanden gelegd is geworden, uit welke gewesten het eerst eene verbeterde muziekkennis is te voorschijn gekomen.

§ 182.

Wil men voor het overige over de zachtheid en zoetvloeiendheid onzer taal een nauwkeurig en beredeneerd oordeel vellen, en ze tegen die van andere talen vergelijken, dan moet men het geheele samenstel van het Nederlandsch, niet alleen (gelijk wij met een woord gedaan hebben) in enkele,

maar in al zijne letterklanken, letterverbindingen en letter-
 vereenigingen zorgvuldig ontleden, en al deze grondbestand-
 deelen tegen elkander wikken en wegen. Heeft men dit met
 oplettendheid gedaan; weet men, welke letteren wij ge-
 woon zijn bijeen te voegen, welke andere wij zulks nimmer
 doen, welke vocalen wij het meest en liefst gebruiken, op
 wat wijze wij ze met consonanten vereenigen, hoevele en
 hoedanige diphthongen en triphthongen (twee- en drieklanken,
 zie § 7) wij bezitten, welke overgangen van de eene vocaal
 op de andere bij ons plaats grijpen, en wat dies meer zij,
 dan komt vervolgens de toonkunstige schatting van de meer-
 dere of mindere zoetvloeiendheid te pas, die aan deze onze
 letterverbindingen, in vergelijking van die van andere talen,
 eigen is. Wij hebben echter den weg, welke bij een zoodanig
 onderzoek te bewandelen valt, een' weg, waarop de geleerde
 en scherpzinnige KINKER zoovele geurige vruchten en bloe-
 men geplukt heeft, hierboven in § 4 reeds meer of min af-
 gebakend.

Ten slotte van dit paar woorden over de zachtheid en zoet-
 vloeiendheid onzer taal roepen wij haar met onzen LOOTS toe :

*Wat grootsche orakels stort gij uit,
 Hier met de klem der donderslagen,
 Daar zacht, als 't lieflijk lentedagen,
 En zangerig, als Orfeus' luit!*

*Iets over de kracht en sterkte, en het klankrijke en
 klanknabootsende van het Nederlandsch.*

§ 183.

Indien het zangerige en mollige der klanken van ORFEUS'
 luit (om op de zoo even aangehaalde verzen van den heer
 LOOTS nog eens terug te komen) door dezen en genen aan
 onze taal ook al betwist moge worden, de klem der donder-

slagen zal men haar wel willen toestaan. Wat minder dichtelijk gesproken, men {zal wel willen erkennen, dat het Nederlandsch op eene groote mate van kracht, sterkte en nadruk aanspraak kan maken. Door deze eigenschappen verstaan wij hier niet het nadrukkelijke in de woorden, beschouwd, om het dus te noemen, als denkbeelden, die verligchamelijkt zijn; maar het klankrijke, voltonige, forsche, gespierde of zenuwrijke in het werktuigelijke samenstel dier woorden zelve. — Krachtig, maar in den eersten zin vooral, dat is, voor ons gevoel en onze verbeelding, zijn b.v. de volgende bekende verzen van VONDEL :

Aen den Lasteraer van HUGH DE GROOT :

*O Farizeeusche grijs, met schijngloof vernist,
Die 't groote lijk vervolgt ook in zijn tweede kist;
Gy, helhont, past het u dien Herkles na te bassen,
Te steuren op 't outaer den Fenix in zijn assen,
Den mont van 't Hollantsch Recht, by Themis. zelf beweent?
Zoo knaegh uw tanden stomp aan 't heilige gebeent'!*

Immers, de woorden *grijs* (dat is *masker- of mom-aangezicht*, en dít voor: *vermomde, schijnheilige, geveinsde huichelaar genomen*), *schijngeloof*, *vernist*, *helhond* en meer andere, schilderen hier in hunne metaphorische of overdrachtelijke beteekenissen de zaken, welke zij aanduiden moeten, op het levendigst en treffendst voor ons zielsoog af. — Maar krachtig in den tweeden zin, dat wil zeggen, toonkunstig krachtig voor het gehoor, zijn b.v. woorden, als er voorkomen in VONDELS dichtregelen:

*Ik, tot médogen van zoo groot een ramp gearst,
Heb naulijx antwoordt reede, of 't heele bosch, dat barst
Van dreun en donder, brant en blixem der musketten,
En galmt van wapenklank, van tromlen en trompetten.*

In de klanken, als klanken zelve, van sommige dezer woorden toch, als daar zijn: *barst, wapenklank, dreun, don-*

der, brand, bliksem, trommelen en trompetten, zal ook een vreemdeling, die onze taal niet verstaat, meer den schorren, rommelenden, dof en dompig voortrollenden en voortratelenden klank der oorlogsdonders, meer het luid schaterende geschal der krijgsklaroenen, dan het suizen van het westenwindje, en der beekjes liefelijk gemurmel hooren.

Hetzelfde geldt ten aanzien der volgende regels van VONDEL (door HUYDECOPER aangehaald):

*Vernam een luit geschal van rommelend gedommel,
Kromhoren, koperklank, klaeroen en bom en trommel,
Dat hier in de ooren klonk.*

gelijk mede, wat diegene betreft, welke onze doorkundige, smaakvolle en beroemde landgenoot, HIERONYMUS VAN ALPHEN, en anderen vóór en na hem, uit ANTONIDES aanvoeren:

— — — — *Gelyk by zomerdaegen
Een biezwarm op de hei' wordt heen en weér gedraegen,
En mort en dommelt met een mommelend gedruisch.*

of uit F. DE HAES:

*Men hoort gekrack, gedreun, als van een' groven donder,
Die brommend' stommelend, en vreeslyk romm'lende onder
Den grond, zoo ver het oor kan reiken, henen roll.*

in welke laatste verzen mij echter de kunst wat al te veel schijnt nagejaagd te zijn, en ook het woord *stommelend* eenigszins plat in de ooren klinkt. Liever zoude ik lezen:

*Die bonzend, brommend, en op 't vreeslijkst romm'lend onder
Den grond, enz.*

Ter bevordering nu van dit krachtige en forsche in het samenstel van vele onzer woorden zijn onze veelvuldige consonanten en keelklanken voorzeker soms even voordeelig, als zij aan het zachte en zoetvloeiende onzer taal wel eens nadeelig zijn. Ons stroef woord *schor* b.v. schildert, als het

bij het woord *donder* gevoegd wordt, de zaak ten eenen male voor het gehoor af, en doet zulks, juist door zijne keelrocheling, veel meer, dan wanneer de *sch* hier suizend op der Hoogduitscheren wijze, dat is, ongeveer als *sj* of *shj*, werd uitgesproken. Dit geldt ook van *kraakt*, *barst*, *brult*, *dreunt*, *bonst*, *schreeuwt* en andere soortgelijke woorden, waarin slechts eene enkele vocaal of diphthong een half dozijn consonanten bezielen en voortstuwen moet. — Der zinsnede b.v. : *schor kraakt en barst de donder uit de wolken; bonzend van de eene op de andere, doorbrult hij het luchtruim; de grond dreunt, schokt en scheurt* enz. faalt het gewis niet aan klanknabootsende en in het oor donderende sterkte. Indiervoege is ons *wraak*, *wrok*, wat den klank aangaat, een veel schilderachtiger en nadrukkelijker woord, dan hetgene de Italianen ter aanduiding van hetzelfde denkbeeld gebruiken, namelijk hun week en verwijfd *vindetta*, dat zij uit het latijnsche *vindicta* gevormd hebben, met weglating der *c* voor de *t*, daar *ct* namelijk voor hun gehoor te stroef klonk. Op dezelfde wijze toch maken zij in hunne filomeelentaal *Alexander* tot *Alessandro*, *Florentia* tot *Fiorenza* of *Firenza*, *clamare* tot *chiamare*. Immers de letterverbindingen *ct*, *x*, *fl*, *cl* en soortgelijke, worden door het hoogst teedere en verfijnde, ja schier oververfijnde, dat is, verweekelijkte en vètroetelde italiaansche oor verworpen. Mollige spraakgeluiden nu mogen dan zeer goed zijn, als men aan de knieën van een schoon meisje verzuchtingen der liefde uitlispelen wil; maar als eene taal door den klank harer woorden de natuur in hare woestheid en verschrikkelijkheid poogt na te bouwen, dan komen zulke kwijnende harmonicatonen evenmin te pas, als de zacht doedelende herderspijp bij het gedonder der kartouwen, bij der rossen dreunend hoefgetrappel, en bij het kletteren van zwaarden en spiesen, in de ure des bloeds, des moords en der slachting. Zelfs ons zoo even aangehaalde *wraak* is dus in zijnen aard nog gepaster en krachtiger, dan het hoogduitsche *Rache*, dat daarmede (vergelijk hierboven § 18) van éenen oorsprong is. Hetzelfde geldt van ons *wroeging*, dat uit

één geslacht met het hoogduitsche *Rüge* (*gisping, hekeling, afkeuring, laking*) afstamt, en oudtijds blootelijk *beschuldiging, betichting*, in het algemeen beteekende, schoon de hendaagsche beteekenis meer vergeestelijkt geworden, en bepaaldelijk op eigene zielsfoltering en zelf-aanklacht toepasselijk gemaakt is. — Uit het gezegde blijkt al verder, dat het Engelsch, hoezeer stijf en strak staande (*starrend* zoude men met een benijdenswaardig woord in het Hoogduitsch zeggen) van éénlettergrepige woorden, hierom in sommige gevallen, waarin het kracht en nadruk van klanken geldt, bij andere talen niet behoeft achter te staan, al is het ook, dat het door dit monosyllabische in zachtheid en zoetvloeiendheid oneindig verlieze. Eene bijzonder liefelijke en fluitachtige welluidendheid zal ons derhalve, op enkele uitzonderingen na, uit den mond onzer overzeesche naburen wel niet in de ooren klinken; maar aan niemand, al verstaat hij ook geen woord Engelsch, zal het forsehe, het (om dus te noemen) klaroen-, trompet- en paukachtig muzikale, en, zoo al niet oorstreelende, toch oortreffende ontgaan, dat, gelijk een doffe donder door de woordklanken der volgende dichtregels van SHAKESPEARE rolt:

Blow winds, and crack your cheeks! rage, blow!
You cataracts and hurricanoes, spout,
Till you have drench'd our steeples, drown'd the cocks!
You sulph'rous and thought-executing fires,
Vaunt-courtiers to oak-cleaving thunder-bolts,
Sing my white head! And thou, all-shaking thunder,
Strike flat the thick rotundity o' th' world!
Crack Nature's mould, all germains spill at once,
That make ingrateful man. Etc.

KING LEAR.

Maar wij moeten onze eigene taal niet om eener vreemde wil hier uit het oog verliezen. Het zal echter voor het bestek van dit handboek wel reeds genoeg aangeduid zijn,

dat kracht enforschheid van woordklanken aan het Nederlandsch uit zijnen aard minder, dan aan andere spraken, vreemd zijn moeten, en dat, zoo de Italianen op hun:

Chiama gli abitator' deli' ombre eterne. Etc.

de Franschen op hun:

A peine nous sortions des portes de Trézène, Etc.

de Latijnen op hun:

..... *Namque morantes
Martius ille aeris rauci canor increpat, et vox
Auditur, fractos sonitus imitata tubarum.*

de Hoogduitschers op oneindig veel klankrijks uit VOSS, GÖTHE, SCHILLER en anderen; de Engelschen op POPE's *rustling, crackling, crashing thunder down*, en andere natiën weër op andere soortgelijke verzen roemen mogen, wij uit VONDEL, HOOFT, ANTONIDES, BILDERDIJK, KINKER, HELMERS, STARING, LOOTS, TOLLENS, VAN HALL en een aantal andere dichters insgelijks beschrijvingen genoeg kunnen aanvoeren, die zoowel door het klankrijke en krachtige der woorden zelve, beschouwd in hun werktuigelijk samenstel, als door den nadruk en het mannelijke der door die woorden uitgedrukte gedachten uitmunten. Het aanhalen echter van dergelijke plaatsen, zoo uit de letterkunde van andere volkeren, als uit onze eigene, wordt door ons wijdloopig in de voorlezingen over dit handboek gedaan. Hier zij men met het vluchtig aangestipte over het krachtige onzer taal tevreden, en verlustige zich afwisselingshalve nog in de volgende fraaije coupletten uit de romance, *Adolf* en *Emma* getiteld, van mijnen geachten gelderschen landgenoot STARING; coupletten, vol toonkracht en klanknabootsende kunst. Ridder *Adolf* snelt naar het kasteel zijns vijands, om er zijne, hem ontroofde, bruid te zoeken. Hij komt:

*Geen valbrug weert hem door te dringen,
Geen slotgezin.*

*Hij stapt, de kling ter wraak getogen,
Het roofnest in.*

*Hij zoekt; hij wacht; hij roept; geen leven,
Dat antwoord geeft!*

*'t Is weërgalm, momplend omgedreven,
Wat antwoord geeft.*

*'t Gekraak van schorre vensterharren;
Van deur en poort;*

*'t Gestamp, waarmed' zijn ros van verre
De stille stoort;*

*Meer hoort hij niet; en snelt de zalen
Vast in en uit,*

*Tot spoor van bloed, bij 't rustloos waren,
Zijn schreden stuit.*

*Hij volgt het, de enge kronkeltrappen
Eens kerkers af.*

*De Dood licht voor, waar 't zonlicht nimmer
Zijn schijnsel gaf.*

*Een dwaalvuur stijgt, uit grafspelonken,
Met valen gloor.*

*Het komt, en lekt, voor Adolf henen,
Het bloedig spoor.*

*Het stuurt zijn' tred, langs nare wegen
Op hollen grond.*

*Zijn voetstap bonst de kromme gangen
Verdubbeld rond.*

*Nu drukt een welfsel, wit van schimmel,
't Verengde pad;*

*De vlam drijft trager tusschen wanden,
Door moord bespat!*

*Zij staat; zij rijst; en lekt niet langer
Het purpren slijk.*

*Wat ziet hij, bij haar sombre stralen? —
Een Maagdenlijk!*

*Hij staart het aan, met scheemrende oogen;
Herkent zijn Bruid!*

*En ademt, op haar koude lippen,
Het leven uit.*

Het echt poëtische en schilderachtige der uitdrukking, en het ongemeen gekuischte van stijl, dat aan deze verzen, gelijk aan alle overige van den heer STARING, eigen is, kan niet genoeg geprezen worden. Op dergelijke voorbeelden mogen jonge lieden, die zich op de taalkennis, stijl en welsprekendheid toeleggen, wel acht geven. Niets oefent meer. Daarom zijn ook alle redekundige lessen van een' CICERO, QUINCTILIANUS en andere groote schrijvers der Oudheid vol aanhalingen uit dichters. Vergelijk hiermede het gezegde in § 139.

Nog een paar woorden over eenige andere fraaije eigenschappen onzer taal.

§ 184.

Als iets loffelijks moet men het ook in onze taal aanzien, dat zij in de plaatsing van den klemtoon, of het accent, naar zulke vaste en tevens hooggepaste regels te werk gaat. Te weten, het accent (*) of nadruk der uitspraak valt in alle oorspronkelijke nederlandsche stamwoorden (vergelijk § 11), en in de meeste afgeleide woorden of *derivata*, die met onscheidbare voor- en achtervoegselen zijn samengesteld

(*) Wij spreken hier over het *woordaccent*, niet over het *redeaccent*. Vergelijk hierachter de eerste §§ over de nederlandsche prosodie.

(zie § 15), altijd op het zakelijke deel des woords, ook wel den woordwortel genoemd. HELMERS zingt zeer dichtertlijk :

*De Spaansche dwing'land Flips, trotsch op zijn reuzekrachten,
Dorst zich vermeten 't volk van Neerland te verachten;
»Hoe! zal een schuam'le hoop mijn almagt weêrstand biên,
Mij! die het oost en west gebukt zie aan mijn kniën?
Dweept dat verachtlijk volk van vrijheid, regt en wetten,
En zet zich tegen mij? Welaan, ik zal 't verpletten!
't Vergā, 't vergu in bloed!" — Dus spreekt hij; en die taal,
Gedōnderd uit zijn' mond, vloog door 't Escuriaal;
Zelfs de afgrond hoort dien kreet, en braakt zijn helse spōken;
Geweld, verraad, en list, heur kerkers uitgebrōken,
Bezielen Alva's hart, die naar deze oorden snelt,
Door moord, gewetensdwang, en dwing'landij verzeld.*

Men ziet, hoe de klemtoon hier telkens op de zakelijke syllabe valt, b.v. op *Spaan* in *SPAANSche*, *meet* in *verMETEN*, *acht* in *verACHTEN* enz. Schijnt deze regel in onze taal niet door te gaan, dan is het, of 1) dewijl het woord meer samengesteld, dan afgeleid is (§ 11), in welk geval ieder gedeelte der samenstelling of compositie aanspraak op den klemtoon kan maken, waardoor dus veroorzaakt wordt, dat deze dan weitelend is. Zoo is het b.v. gelegen met *misdāad* en *misdōen*, *āfgod* en *afgūnstig*, welke woorden geene *derivata*, maar *composita* zijn; — of wel 2) dewijl het voorvoegsel, ter derivatie dienende, meer of min scheidbaar is, of ten minste oudtijds zuiks was, waardoor het dus ook al wederom meer oen *compositum*, dan *derivatum* vormt. Men neme *antwoord*, *wanhoop*, *onspoed* enz., in welke de woordjes *ant*, *wan*, *on*, misschien niet zoozeer voorvoegsels van afleiding, als wel verouderde praepositieën, en dus de aangehaalde substantieven *antwoord*, *wanhoop* enz. meer *composita* dan *derivata* zijn; of 3) dewijl het afgeleide woord door middel van een' bastaarduitgang gevormd is, in welk geval het juist daardoor, dat de klemtoon verkeerd

valt, zijn' uitheemschen, onzuiveren en onduitschen oorsprong verraadt, en het vaste en eenparige van den bovenstaanden regel over den accent in onze taal des te meer bevestigt. Dit is het geval b.v. met *tuinier*, *meesterēs*, *heerschappy*, *fluitist*, en meer soortgelijke woorden, waarover men § 22 vergelijken kan. — Indiervoege laten zich de bedenkingen, die men tegen TEN KATES leer van den klemtoon zoude kunnen inbrengen, meestal wederleggen.

Dat men nu in andere talen deze vaste en billijke plaatsing van het accent, (als waardoor men toch den meesten nadruk aan die lettergreep geeft, welke daarop het meest aanspraak kan maken) zoo eenparig en streekhoudend niet aantreft, als in het Nederlandsch en de overige, *wel te verstaan onverbasterde*, talen van den duitschen stam, moet den oplettende dadelijk in het oog vallen. Men neme eens de volgende verhevene fransche dichtregelen van ALPHONSE DE LAMARTINE :

*Qu'un autre vous réponde, ô sages de la terre !
 J'ai maudit votre erreur : j'aime, il faut que j'espère ;
 Notre faible raison se trouble et se confond ;
 Oui, la raison se tait, mais l'instinct vous répond.
 Pour moi, quand je verrois dans les célestes plaines
 Les astres s'écartant de leurs routes certaines,
 Dans les champs de l'éther, l'un par l'autre heurtés,
 Parcourir au hasard, les cieux épouvantés ;
 Quand j'entendrois gémir et se briser la terre ;
 Quand je verrois son globe, errant et solitaire,
 Flottant loin des soleils, pleurant l'homme détruit,
 Se perdre dans les champs de l'éternelle nuit ;
 Et quand, dernier témoin de ces scènes funèbres,
 Entouré du Chaos, de la mort, des ténèbres,
 Seul je serois debout ; seul, malgré mon effroi,
 Etre infailible et bon, j'espérerois en toi,
 Et, certain du retour de l'éternelle aurore,
 Sur les mondes détruits je t'attendrois encore !*

Hoeveel woorden komen er nu in deze heerlijke verzen niet voor, die, ook zelfs in de dagelijksche fransche uitspraak, den klemtoon geheel en al op de verkeerde lettergreep, dat is, op hun onzakelijk deel, ontvangen. Zulks is toch het geval met *erreur, raison, verrôis, célestes, s'écartant, certâines, heurtés, hasard* enz., welke eveneens klinken, als of wij zeiden: *dwaling, rede, minde, hoorde, lachte, hemelsche, afwijkende, zekere, schokkend* enz. Nog veel grooter wordt dit getal, wanneer wij tevens uit de verzen van DE LAMARTINE die woorden lichten, welke, naar de scansie of voettelling der alexandrijsche versmaat te oordeelen, het accent verkeerd hebben. De eerste drie regels hebben dezelfde quantiteit, alsof wij in hollandsche verzen van dezelfde maat zeiden:

Antwôorde een ander u, ô Wijzen dezer aarde!

*'k Heb gevloekt uw dwaling: 'k bemin, ik moet dus hopen;
Onze zwakkê rede verbijstert, raakt verward. Enz.*

verzen, die, al rijmden zij nog zoo fraai, ons ondragelijk in de ooren zouden klinken. De Franschen echter, bijna geen accent kennende, en (doordien die bij hen nu eens op het zakelijke, dan op het onzakelijke deel der woorden valt) er geheel onverschillig omtrent geworden, behoeven zich hieraan niet te storen.

Wat bewijst nu echter het hier aangemerkte over den klemtoon? Dit: dat onze taal nog in vele opzichten eene zuivere, oorspronkelijke en onverbasterde taal is, gelijk wij dit te zijner plaats (zie § 162) aangetoond hebben, en nader in onze voorlezingen over dit handboek zullen aantoonen.

§ 185.

Men kan het onzer taal ook als eene goede hoedanigheid toerekenen, dat zij in de uitspraak harer letteren op zulk eene vaste wijze te werk gaat, en niet dezelfde letteren en lettergrepen op volstrekt verschillende, en omgekeerd

geheel verschillende letteren en lettergrepen op volstrekt dezelfde wijze uitspreekt. Deze weifelende uitspraak treft men b.v. in het Fransch aan, waarin de letters, hetzij vocalen, hetzij consonanten, nu eens dezen, dan weër een' anderen klank hebben, nu eens met nadruk uitgesproken, dan geheel of ter helft ingeslikt worden. — Wij hebben dit onderwerp, wat het Fransch betreft, hierboven in § 6 reeds aangeroerd, weshalve het niet noodig is, er langer bij stil te staan. Zoo behoeven wij ook niet te herhalen, dat de fransche taal juist aan dit gebrek veel van hare woordspelingen of *jeux de mots* te danken heeft. Hetgene hier van het Fransch gezegd wordt, geldt in vele opzichten mede van het Engelsch, dat ook weder hierdoor aan den dag legt, welk eene door en door verbasterde en onzuivere duitsche taal het tegenwoordig is. (Vergelijk § 165.) Heeft toch ons letterteeken *a* b.v. naar de tegenwoordige beschaafde uitspraak te oordeelen, *hoofdzakelijk* slechts twee geluiden, die maar in lengte of korthed van elkan-der verschillen, gelijk b.v. in HUYGENS aardige woordspeling:

*Piet scheidde midden uyt het schaken
En seid' : hy was het spelen satt ;
Maer 't was de minste van twee saken ,
Hy was het spelen moë en matt.*

de *a* in *schaken* en *zaken* lang, in *zat* en *mat* kort is; — heeft het letterteeken *e* bij ons slechts een zacht-, of een scherplang, en een zacht-, of een scherpkort geluid (vergelijk § 8), zooals te zien is uit verschillende woorden, waarvan de zoo even genoemde heer *van Zuylichem* zich bedient, als hij, al boertende, zingt:

Medici et Chirurghi.

*Heel-meesters met der hand, en die Latijnsche snappers,
Die 't met den monde doen, en houden vleesch en been,
En spier en zenuwen, en lyf en ziel aan een,
Zijn wel te recht genoemd Gods stoppers en Gods lappers.*

zoo heeft integendeel het letterteeken *a* in het Engelsch nu den klank van onze zachtlange *e*, dan van onze scherp-lange *e*, dan meer of min van de fransche *au* of *o*, (in *autre*, *votre*) gemengd met den klank onzer lange *a*, dan dien onzer zuivere *a*; — de *e* klinkt nu eens, als onze lange *i*, dan als onze scherp-korte *e*... maar het is onnoodig hier, op eene vervelende wijze, de klanken, die de engelsche letterteekenon kunnen hebben, door te loopen. Genoeg, men vergelijkte eens de telkens wisselende uitspraak, die men aan de letterteekenon in de verzen van een' BYRON en anderen geeft, bij de vastheid, die er heerscht in die der nederlandsche letteren, uit welken hollandschen dichter men verkiezen moge.

§ 186.

Eene zekere kieschheid van klank in onze syllaben strekt onzer taal ook tot eer. Weinig woorden gebruiken wij, waarvan sommige lettergrepen zulk een' morsigen klank hebben, als b.v. ongelukkigerwijze de eerste in de fransche woorden: *concert*, *conseil*, *contribuer*, *vinaigre*, *violon*, *vitesse* en in honderd andere, die aan fransche lostongen dan ook telkens gelegenheid tot zeer dubbelzinnige woordspelingen geven. De Romeinen, zoo men wil, zeiden *no-biscum*, om den dubbelzinnigen klank van *cum nobis* te ontwijken: wat zouden zij wel van het Fransch gedacht hebben? Zoo zijn sommige fransche woorden, etymologisch ter toets gebracht, ook van een' vrij zonderlingen, gemeenplatten oorsprong en grondbeteekenis. Als een Franschman b.v. van een mooi, aardig en geestig meisje zegt: *Qu'elle est jolie! Qu'elle est aimable! que ses yeux pétillent d'esprit!* dan bezigt hij in het woord *pétiller* eene uitdrukking, die oorspronkelijk niets anders beteekent, dan hetgeen wij (met verlof) zouden noemen *poepelen*, dat is *herhaald poepen*. *Pétiller* toch is afgeleid van *péter*, en men weet, wat dit in het Fransch beteekent. En als eene *Française* of Franschmannin (gelijk het woord zich wel zoude laten vertalen),

bij de eene of andere gelegenheid wat achteruit moe-
 gaan, tot hare vriendinnen of speelnooten zegt: *vite, vite,
 mes Amies! Il nous faut reculer un peu*, luidt dit, let-
 terlijk vertaald: *Gauw, gauw, vriendinnen! Wij moeten
 ons acht wat achteruitbrengen. Reculer* komt toch van
cul, hetwelk, zoo als iedereen weet, in het Fransch dat
 gedeelte onzes ligchaams beteekent, waar men op zit, en
 dat een oud-hollandsch dichter niet onaardig het *achter-
 aangezicht* noemt. De beroemde fransche dichter BOILEAU
 zeide dan ook op dien grond, toen hij tegen den bouwkun-
 digen PERRAULT schreef, die de Ouden van platheden be-
 schuldigde: *Il ne sait pas qu'en Francois même il y a des
 dérivés et des composés qui sont fort beaux, dont le nom
 primitif est fort bas, comme on le voit dans les mots de
 PETILLER et de RECULER.*

Zoo behoeven de Franschen ons Hollanderen ook geene
 platheid of belagchelijkheid van woordbeteekenissen en me-
 taphorische uitdrukkingen voor de voeten te werpen. Klin-
 ken toch sommige daarvan hun vreemd in de ooren, niet
 minder vreemd is het voor ons in het Fransch te hooren
 zeggen: *die vrouw is dik*, dat is, *zwanger (cette femme est
 grosse)*, *lampaars (cul-de-lampe)* — gelijk men zoo ook heeft
cul-de-sac, *cul-de-jatte*, *cul-de-verre* enz., — *lekkere herin-
 nering (souvenir délicieux)*, *gekemde en geblankette stijl (style
 peigné et fardé)*, *een gevoelen trouwen (épouser une opinion)*
 en dergelijke meer, die allen bewijzen, dat het edele en
 onedele, het figuurlijke en onfiguurlijke, het zonderling en
 niet zonderling schijnende in verschillende talen telkens
 verschillend is. Het gebruik doet dus in dezen alles af, en
 een volk handelt dwaas, als het dat gebruik, zooals het
 in zijne taal plaats heeft, ook tot maatstaf van het taal-
 gebruik bij andere volkeren wil doen strekken.

§ 187.

Reeds elders heb ik bij een' aanval, door een' Hoogduit-
 scher op onze taal gedaan, gepoogd aan deze waarlijk niet

nieuwe waarheid wederom eene wat frisscher verfte geven, en tegelijkertijd aan te toonen, dat, zoo sommige onzer uitdrukkingen den Hoogduitscher, naar *zijn* taalgebruik, min edel voorkomen, verscheidene der zijne bij ons, naar *ons* hedendaagsch taalgebruik, in een' even kwaden reuk staan. HECTOR b.v. zegt bij SCHILLER tot ANDROMACHE:

*Theures WEIB, gebiete deinen Thränen!
Nach der Feldschlacht ist mein feurig sehnen;
Diese Armen schützen Pergamus.
Kämpfend für den heil'gen Heerd der Götter,
Fall ich, und, des Vaterlandes Retter,
Steig' ich nieder zu dem Styg'schen Fluss.*

Zoude het ons tegenwoordig niet vrij plat in de ooren klinken, als een nederlandsch dichter, in een' recht verheven stijl (gelijk die hier van SCHILLER), zong:

Dierbaar WIJF! weêrhoud, weêrhoud uw tranen! enz.

Voorzeker, al willen wij ook over een enkel *wijf* en *wijffe* in een' zeer eenvoudigen en naieven schrijftrant niet gemelijk zien.

Bij voss in zijne bekoorlijke *Louize* lezen wij:

*Roth von Gesundheit,
Gleich dem Säugling' am Busen, den sanft EINLULTE die Mutter,
Ruhst du, die Glieder gedehnt, Süssathmende! u. s. w.*

Aldus spreekt AMALIA van de slapende LOUIZE. — Zouden wij nu echter, naar ons taalgebruik, ook kunnen zeggen: *rood van gezondheid, en den zuigeling gelijk aan de moederlijke borst, welken de moeder zoetjes INLOLVE, rust gij, ó zachtademende, met uitgestrekte leden?* Of zoude het woord *intollen* ons niet plat voorkomen? Buiten kijf, en wij moeten het dus niet door *intollen*, of *in slaap lollen*, maar door *in slaap neuriën* of *in slaap sussen vertalen*.

Bij ons *poetst* men de schoenen, maar de Hoogduitschers gebruiken datzelfde woord *poetsen*, bij hen *putzen* geschreven, ook in den algemeenen zin van *tooiën, kappen* enz. SCHIL-

LER b.v. legt in het roerende gedicht, de *Kindermoordenares* getiteld, aan deze ongelukkige, op het oogenblik dat zij naar het schavot gaat, onder anderen de volgende woorden in den mond, welke tot haren veraf zijnden, en harer niet meer gedachtigen verleider gericht zijn :

*Ach, vielleicht umflattert eine and're,
 Mein vergessen, dieses Schlangenherz,
 Ueberfließt, wenn ich zum Grabe wand're,
 An dem PUTZTISCH in verliebten Scherz?
 Spielt vielleicht mit seines Mädchens Locke,
 Schlingt den Kuss, den sie entgegen bringt,
 Wenn, verspritzt auf diesem Todesblocke,
 Hoch mein Blut vom Rumpfe springt.*

Niets zal ons stuiten, wanneer wij deze woorden dus in on-dicht vertalen: *Ach, misschien fladdert deze slangenziel op dit oogenblik om eene andere vrouw, vloeit aan hare kaptafel van verliefde jokkernij (scherts, jok, boert) over. Misschien speelt hij thans met de haarlokken van zijn meisje; zweigt den kus in, waarmede zij hem in de armen vliegt. Ach! in dees' eigensten stond, dat mijn bloed wegspattend over dit doodsblok, hoog ten strot (of ten romp) uit op zal borrelen. Men gebruike nu echter voor het woord kap- of tootafel (met een basterdwoord bij ons toilettafel genoemd), poetstafel, en vertale daarmede het hoogduitsche Putztisch, dat in den grond niets anders beteekent, daar poetsen en putzen oorspronkelijk geheel dezelfde woorden zijn. Wat zoude de lozer wel denken? Zoude hij niet wanen, dat er van een tafeltje of bank gesproken werd, waaraan onze amstordamsche schoenborstelaars of de parijsche *décrotteurs*, gewoon zijn, hunne smerige kunst-oefeningen te verrichten?*

Zoo heeft dus het gebruik hetzelfde woord in Deutschland edel, in Holland onedel gemaakt.

Een aantal andere soortgelijke voorbeelden laten zich bijbrengen, b.v. het hoogduitsche *Kopf, Kopfzeug, Bube, Maul*

enz., die allen door de Hoogduitschers dikwerf ook in den deftigen stijl gebezigd worden, in een' stijl, waarin men zich bij ons van ons *kop, koptuig, boef, muil* enz. nimmer zoude kunnen bedienen, zonder aan kiesche lezers aanstoet te geven.

Maar genoeg van dit eene en andere! Wij hebben ons bij de kleinigheden, in deze en een paar voorgaande §§ bevat, slechts opgehouden, om jongen lieden te doen zien, hoe gemakkelijk het valt, den schimp, dien domme Frauschen en Hoogduitschers zich maar al te dikwerf tegen onze taal veroorloven, hun met woeker terug te geven.

§ 188.

Wij zouden hier nog over andere eigenschappen onzer taal kunnen handelen; maar het aangestipte is voor het bestek van ons handboek reeds meer dan genoeg. — Nog eenige vragen volgen hier, om bij gelegenheid te beantwoorden.

1) Zijn in de talen kracht, klankrijkheid en hardheid hetzelfde, en is weekheid en weekelijkheid van éénen aard met zachtheid en zoetvloeiendheid?

2) Waaraan moet men het toeschrijven, dat de eene taal zooveel zachter is, dan de andere, en dat dit zelfs plaats heeft in talen, wier grondgebied onmiddellijk aan elkander grenst, ja, in de dialecten van ééne en dezelfde spraak?

3) Waarin is het zachte en zangerige van het Italiaansch gelegen, en in hoever is deze taal soms wel eens al te zacht, te weekelijk en eentonig?

4) Waaraan moet men het toeschrijven, dat de italiaansche taal zulk eene groote neiging tot zachtheid en zoetvloeiendheid heeft. terwijl dit in het Latijn toch zoozeer het geval niet is, en men uit de vermenging der laatstgemelde taal en der oud-italiaansche volksdialecten met de forsoche tongvallen der noordsche veroveraars, (aan welke vermenging het Italiaansch zijn' oorsprong te danken heeft) de teelt eener taal van een' geheel anderen aard verwacht zoude hebben?

5) Welke is de werktuigelijke natuur (het *mechanismus*) onzer nederlandsche letterverbindingen en der daardoor gevormd wordende klanken, beschouwd in betrekking tot kracht, zoetvloeiendheid,

klanknabootsing en wat dies meer zij? Hoe moet men b.v. het geluid van ons *aai* beschouwen, van ons *oei*, *ooi*, *ieu*, *eeu* en soortgelijke diphthongen? Wat drukken zij uit? Wat is hunne muzikale waardij? Zijn zij zacht, hard enz. enz.? Wat is onze *aa*, *ee*, *oo* enz.?

6) In de meeste talen heerscht de eene vocaal meer dan de andere, gelijk b.v. in het Fransch de zoogenaamde stomme of doffe *e*, in het Italiaansch de *i*, *o*, *a* enz. Welke vocalen komen bij ons het meest voor?

7) Welke soorten van vocalen en consonanten in het algemeen geven, bij elkander gevoegd, de welluidendste, liefelijkste en klankrijkste letterverbindingen?

8) Welke bijeenvoegingen onzer consonanten in het bijzonder zijn meer of min zacht, welke integendeel meer of min hard, scherp, wreed, schor, ruw, stroefklinkend te noemen? Wat drukt ons *sp* uit? Wat ons *ks*, *zw*, *sm*, *dw*, *tm*, (dat, wel te verstaan, twee syllaben bij ons veronderstelt, zooals dat ook het geval is met *gm*, *tkn*, *akn*), *sch*, *schr*, *mp*, *spl*, *wr*, *rn*, *kn* enz.?

9) Het Fransch heeft een aantal klanken, die wij in de *beschaafde* uitspraak onzer taal niet hebben — b.v., om er maar één' te noemen, den klank der *o* in het fransche *mort*, *encore*, dien der *oi* in *voir*, *soir*, dien der *ai* in *naitre*, *maitre* en wat dies meer zij, — is het Nederlandsch desniettegenstaande rijk in verscheidenheid van klanken te heeten?

10) Hoe komt het, dat dezelfde klanken in de eene taal voor zoo beschaafd gehouden en telkens gebruikt, in de andere integendeel aan de dialecten der ruwe volksklassen overgelaten worden, gelijk b.v. de zoo evengemelde klank van *o* ieder oogenblik in het Fransch voorkomt, maar bij ons en de Hoogduitschers slechts uit den mond van het gemeen gehoord wordt? Waardoor is diezelfde klank ook bij de Denen en Zweden zoo geliefd?

11) Is het weinig suizende en lispelende, dat onze taal heeft, harer zoetvloeiendheid voor- of nadeelig? Welke taal zoude in hare uitspraak geschikter zijn voor den eigenlijk gezegden redenaar, (b.v. den kansel-redenaar, balie-redenaar enz.) — het Fransch, het Hoogduitsch of het Nederlandsch?

12) Uit welken hoofde kan men het Nederlandsch eene taal noemen, geschikt voor de declamatie?

13) Hoe kan men in den stijl, vooral in dien der poëzie, zachtheid en welluidendheid bevorderen? Waardoor is b.v. het aangehaalde versje van NIEUWLAND zoo zoetvloeiend? Welke klanken zouden er nog in kunnen verzacht worden? enz.

14) Wat voorbeelden laten er zich aanvoeren van eene zekere

neiging onzer taal tot welluidendheid, en van haren afkeer van stroeve letterverbindingen, zooals dit eene en andere zichtbaar is in de veranderde uitspraak en spelling van verschillende woorden?

15) Hoedanig is het oordeel van sommige Hoogduitschers over den aard hunner taal, beschouwd in betrekking tot zoetvloeiendheid en zachtheid?

16) Waarin is het monosyllabachtige van het Engelsch gelegen, waaraan heeft die *lappe-deken-taal* dat onaangenaam, ja, soms hondsche-grauwend en snauwend éénlettergrepige te danken?

17) Hebben de oude talen die regelmatigheid in de plaatsing van het accent, welke het Nederlandsch bezit?

18) Waarom kan men uit de vaste regelmaat onzer gezegde accentplaatsing meer of min tot de oorspronkelijkheid en onverbasterdheid van het Nederlandsch besluiten?

19) Heeft in het Hoogduitsch diezelfde vaste regelmaat ook plaats? En wat valt er te zeggen omtrent de uitspraak van het hoogduitsche *lebendig*, van ons *ordentelijk* enz. enz.?

20) Welke uitdrukkingen zijn in eene taal plat of deltig, onedel of edel te noemen? Is het Fransch niet kieschkeurig op sommige uitdrukkingen, en in andere opzichten weder niet? Waardoor komen den Hoogduitscher eenige onzer woorden zoo plat voor? Welke voorbeelden van plat schijnende hoogduitsche woorden laten er zich al meer aanvoeren, dan die in § 187 opgenoemd zijn?

21) Hebben onze woorden over het algemeen dat weifelende en onvaste in de beteekenis, hetwelk zij dikwerf in het Fransch en Engelsch hebben?

22) In welke opzichten heerscht er eene zekere overeenkomst tusschen de nederlandsche taal en het nederlandsche volkskarakter, zoodat zich het laatste in de eerste, als het ware, terugspiegelt?

En wat dergelijke vragen meer zijn.

Een enkel woord over de nederlandsche prosodie ().*

§ 189.

De nederlandsche prosodie, versbouwkunde of spraaktoon-

(*) Wij willen aan het slot van dit handboek nog kortelijk iets aanstippen over onze prosodie, om zulks bij gelegenheid in afzon-

kunde, is de leer van de lengte of de kortheid van toon der nederlandsche lettergrepen en der daaruit gevormde woorden in de uitspraak, vooral beschouwd in betrekking en toegepast op het werktuigelijke der dichtkunst en harer verschillende versmaten. Hetgeen men meest lengte en kortheid van toon noemt, zou bij ons dikwerf even goed, ja beter, hoogte en laagte van toon kunnen geheeten worden.

§ 190.

De lengte en kortheid van toon der lettergrepen en woorden in eene taal hangen van twee dingen af, of namelijk van hetgene men het accent of de kleinton, of van hetgene men de quantiteit noemt.

§ 191.

Het accent is tweederlei, namelijk het woordaccent en het redeaccent. Het eerste, welk men in alle woorden aantreft, maakt hoofdzakelijk ééne lettergreep (soms echter ook meer) van een woord in de uitspraak langer, of liever hooger van toon, dan de overige. Het valt in echt-nederlandsche, niet samengestelde woorden altijd op het zakelijke deel des woords, gelijk wij dit hierboven in § 184 gezien hebben. Het redeaccent bepaalt zich zelden tot enkele lettergrepen, maar bestaat in de verhooging of den meerderen nadruk van stem, welken wij, onder het spreken, aan het eene woord boven het andere geven. Deze is dus, zooals te begrijpen valt, zeer weifelend. Als HUYGENS op het portret van een schoon meisje aardig, schoon misschien een weinig valsch-vernuftig, zingt :

derlijke voorlezingen eens nader uit te breiden, en intusschen aan de jeugdige beoefenaars eene kleine handleiding te verschaffen. In de leer onzer prosodie blijft altijd echter nog veel duisters, en het *mechanismus* onzer gewone versmaten moet meer gevoeld, dan geleerd worden.

*Siet ghy niet, konstenaer, dat u de konst begeeft?
 Wat moogt gh' uw veru verstrijcken ;
 Meent ghy te doen gelijken,
 Dat geen gelijk en heeft?*

zoo valt b.v. het woordaccent, in de woorden *konstenaar* en *begeeft*, op de lettergrepen *konst* en *geeft*, en zou ook nooit anders kunnen vallen. Het redeaccent integendeel zal de woorden *ziet*, *begeeft*, *veru*, *gelijken* en andere slechts treffen, voor zoover de aandacht des voorlezers bijzonder daarbij bepaald wordt. Om kort te gaan, het woordaccent heeft betrekking alleen tot syllaben, en is onveranderlijk in ieder woord door den aard der taal vastgezet; het redeaccent tot geheele woorden, verandert ieder oogenblik, en hangt niet van het *mechanismus* der taal, maar van het gevoel des sprekers af. Met het laatste heeft men in de prosodie weinig of niets te maken.

§ 192.

Door quantiteit of lettergreepmaat verstaat men den graad der naar vaste regels aangenomene lengte of korthed, welke, in versmaten, niet alleen eene enkele lettergreep in ieder woord, maar elke lettergreep er van bezit, en waarnaar zij of lang, of kort, of tweeslachtig is. Eene zoodanige quantiteit treft men in de versmaten der oude talen (het Grieksch en Latijn) aan. Alle lettergrepen, die het eene of andere woord in die versmaten heeft, behooren, van de eerste tot de laatste, volgens vaste regels, bepaaldelijk tot ééne der drie gemelde klassen. Als VIRGILIUS b.v. zingt :

Arma virumque cano, Trojae qui primus ab oris, etc.

is de eerste lettergreep lang, de tweede kort, de derde kort, de vierde lang, de vijfde kort, de zesde kort, de zevende lang, de achtste lang, de negende lang, de tiende lang, de elfde lang, de twaalde kort, de dertiende kort, de veertiende

lang, de vijftiende lang. En zoo zijn dit deze syllaben niet alleen in den aangehaalden versregel, maar overal elders, waar zij in de latijnsche poëzie gebezigd worden.

§ 193.

Eene zoodanige, voor elke syllabe in versmaat aangenomene quantiteit missen wij tot dusver nog in onze woorden, als in welke de geheele berekening van lengte of korthed blootelijk afhangt van de verhouding, waarin wij ons de lettergrepen denken tot diegene, waarop de klemtoon of het woordaccent valt. Zoo noemen wij, uit dat oogpunt beschouwd, de tweede lettergreep in *leven* kort, of liever lager van toon, omdat de eerste het accent heeft; terwijl wij integendeel in *geducht* de eerste voor kort houden, omdat de klemtoon op de syllabe *ducht* valt. Hieruit volgt echter, 1) dat eigenlijk gesproken, alle éénlettergrepige woorden geene quantiteit bij ons hebben, dewijl geene verhouding van de eene syllabe tot de andere in hen plaats heeft; 2) dat in drie- en meerlettergrepige woorden de quantiteit van ééne of meer lettergrepen ook vrij onzeker is; 3) dat zelfs in tweesyllabige woorden, voor zoover zij samengesteld zijn, (b.v. *nachtlicht*, *aardbol*) weinig quantiteit heerscht, daar ieder deel den nadruk van uitspraak of het accent schier evenzeer naar zich trekt (*); 4) dat, ten gevolge van het gezegde, in onze gewone rijmende versmaten slechts die verzen ons stuiten, welke regelrecht tegen het accent indruischen; b.v. de tweede regel van de volgende plaats uit HOOFD, waarin de slaap wordt aangesproken:

Zoo zijt ghy welkoom my in mijnen bangen nootd,
 Ū ZORG | ZACHTEN | DE SLAAP, | *ghy namaegh van de dootd;*
Die stillen kunt alleen het knaegen van mijn smarten,
Die u ontfermen laet der afghepynde harten,
En nooddicht 't matte lijf en afgetreurd gemoedt
Nu tot de volle kroes van het vergeetelzoet.

(*) Het eerste evenwel 't meest. Zie § 199.

5) dat de versmaten der Ouden, welke op de bepaalde quantiteit, die iedere lettergreep bij hen heeft, zich grondvesten, moeilijk zijn na te volgen voor ons, die, naar den klemtoon te oordeelen, in den grond, en wat men er ook tegen zeggen moge, in versmaat bij weinig andere voeten, dan bij *jamben* en *trochaeën* rekenen (*). — De volgende rijmlooze verzen van den heer VAN DE KASTEËLE hebben dus, hoe bevallig, schilderachtig en krachtig zij ook zijn mogen, en hoezeer ik aan eene versmaat van dien aard met al hare wifelingen en onzekerheden nog verreweg in sommige soorten van poëzie, b.v. in dichtstukken, als de *hoogduitsche Louize van voss* en de *Herman en Dorothea van GÖTHE*, boven berijmde verzen den voorrang zoude geven, de muzikale en oorstreelende volmaaktheid niet, welke die hexameters der Ouden bezitten. De gezegde verzen zijn uit de vertaling van het gedicht, *Fingal* getiteld, des oud-schotschen dichters OSSIAN. Een paar oorlogssrossen worden afgeschilderd:

*Voor den wagen, ter rechter, ziet men den bruisschenden klepper,
't Moedig, hoogmanig, breedborstig, wijdstappend en hinnikend
bergpaard.
Wijd verspreidt zich 't geluid van zijn stampenden hoef — en
zijn manen
Golven omhoog, als een stroom van rook, op de rijen der rotsen.*

(*) Sommigen zullen dit zeggen voor ketterij houden. Is *grazige* b.v., zullen zij vragen, geen *ductylus*? Buiten versmaat, ja, maar breng het woord in een alexandrijnschen versregel, en zie, of het zich met de overige woorden niet voor een deel als *jambus* zal laten en zal moeten laten scandeeren. B.v.:

Ons Ne | derland | is rijk | aan gra | zige | landou | wen.

Kan men zulks met een' echten *ductylus* in het Latijn doen? Onze meeste rijmende versmaten laten zich daardoor ook tot twee klassen brengen, tot jambische of tot trochaeische, en weinig andere vaste en bruikbare scansie hebben wij, dan die in het afdeelen en aftellen der syllaben van een' versregel of naar jamben of naar trochaeën bestaat.

*Glansend en glad is zijn hair, zijn naam is Sulin-Sifadda.
 Voor den wagen, ter slinker, ziet men den snuivenden viervoet,
 Dunner van manen, hoogsteigrend van hals, wiens geweldige hoeven
 Alles verpletren, den snellen, den springenden kweekling des
 heuvels,
 't Ros, bij de stormende zonen des zweerds Dusronnal geheeten.*

§ 194.

Hoezeer voor het overige onze meeste lettergrepen in het tegenwoordige gebruik nog geene vaste quantiteit (voor zoover wij dat woord in den zin der Ouden nemen) hebben, neemt zulks niet weg, dat zij er niet misschien vatbaar voor zijn zouden, en dat de graad van lengte of korthed, welke iedere lettergreep voor het gehoor in de uitspraak bij ons hebben moet, en voor een fijn luisterend oor werkelijk heeft, niet meer of min op toonkunstige, of op wat andere soortgelijke gronden zoude kunnen worden vastgesteld. Een beroemd Geleerde hier te lande heeft over dit onderwerp en hetgene er mede in betrekking staat eene uitmuntende verhandeling geschreven, over wier inhoud het thans echter de plaats niet is verder uit te weiden. Zie hier slechts eenige verzen, door hem vervaardigd, waarin elke syllabe, naar eene op muzikale gronden gebouwde theorie, als lang, kort, of onzijdig gebruikt is geworden.

Aldus, te weten, luiden eenige regels uit zijn gedeelte eener vertaling van het zesde boek der *Aeneis* van VIRGILIUS. (AENEAS daalt met de Sibylle af naar het schimmenrijk :)

*Links af geleidt hen de weg straks naar de Acherontische stroomen,
 Waar de eeuwig bruisende draaikolk kookt, en in dringenden
 arbeid*

*'t Zwarte Cocytische zand parsend en al opwellende uitbraakt.
 De afschrikwekkende Charon, de oude en grijsbaardige Veerman,
 Norsch van gelaat en met slijk overdekt, voert hier het gebied; zijn
 Fonklend oog staat wild, dreigend de onbeweeglijke wenkbraauw;
 't Slordig gewaad hangt achtloos slingrend langs zijne schoudren,*

*Als hij de roestige boot van 't land naar d' anderen oever
Afsteeckt, en 't vaartuig op 't barnende meer in bedwang houdt.
Maar, schoon oud, hij geniet al de sterkte eener jeugdige grijsheid.*

§ 195.

Door het *metrum* of de versmaat verstaat men den aard en de wijze van het uit voeten bestaande werktuigelijke samenstel van hetgene wij een vers noemen. Dus hebben b.v. de volgende dichtregelen van HUYGENS beurtelings eene versmaat of *metrum* nu van zes en een half, dan van zes tweeletter-grepige voeten:

*Men sprack van Grietje sal volatile te geven;
Wat? sal volatile? riep Herman, aen mijn Griet?
Ey lieve geeft haer godd sal fixum, moetje leven,
Sy is m' alreë te vlugh, en fix met allen niet.*

§ 196.

Door den *rhythmus* of den spraakval versta ik de met hare voortgangen en rusten plaats hebbende natuurlijke wijze, waarop de woorden, zinsneden en zinnen in een vers, of verzen, zonder opzicht tot hun *metrum*, moeten of kunnen worden uitgesproken. Aan de volgende fraaije vijfvoetige rijmlooze jamben van den heer STARING zoude ik dus den volgenden *rhythmus* geven, schoon anderen misschien weer anders verdeelen zouden:

*Terug, vermcellen! | In de branding loert
De dood, | van 't steil der klippen. | Boven haar
Ontlamt de donderwolk. | Terug! | — Eilaas!
Reeds huilt de stormwind. | De Occaan verheft
Zijn waatren, | met gebulder; | duisternis
Omhult het diep; | het raatlend zwerk verdooft
Des scheepclings angstgejammer; | toomloos vliegt
De kiel ten hemel; | schiet ten afgrond neer, |
Botst krakend tegen 't rif | en is niet meer. |*

§ 197.

Door een' voet verstaat men de kunstmatige vereeniging van twee of drie lettergrepen; (om er namelijk hetgene wij een vers, of liever het *metrum* van een vers, noemen door te helpen vormen). De volgende eenvoudig-liefelijke verzen van den heer SPANDAW hebben b.v. in ieder regel vier en een' half, of wel vier tweelettergrepige voeten, dat is, zoo-vele vereenigingen van twee lettergrepen:

1 2 3 4 4^{1/2}
Maar toen | de dood. | zoo on | meêdoo gend,

1 2 3 4
Zoo on | beweeg | baar voor | mijn klagt,

De beste moeder mij ontrukte.

En in den hemel overbragt.

—
Toen moest ik, ach, zoo bitter schreijen;

Ik had geen' lust, geen leven meer,

En nog wanneer ik hieraan denke,

Zink ik in sombre mijmring neêr.

Somtijds kan een voet uit eene enkele syllabe bestaan.

§ 198.

Deze voeten of kunstmatige vereenigingen van lettergrepen waren bij de Ouden van velerlei aard. Men had namelijk *pyrrichische* voeten, bestaande uit twee korte (◡◡) lettergrepen; *spondëische*, bestaande uit twee lange (—); *jambische*, bestaande uit ééne korte en ééne lange (◡—); *chorëische* of *trochaeische*, bestaande uit ééne lange en ééne korte lettergreep (—◡). — Verder had men *tribrachysche* voeten, samengesteld uit drie korte (◡◡◡); *molossische*, uit drie lange syllaben (—); *anapaestische*, bevattende twee korte en ééne lange (◡◡—); *dactylische*, hebbende ééne lange en twee korte lettergrepen (—◡◡); voorts *bacchische*, van ééne korte en twee lange (◡—); *antibacchische*, van twee lange en ééne korte

syllabe (— — ∪); *cretische*, van ééne lange, ééne korte en ééne lange (— ∪ —); *amphibrachysche*, van ééne korte, ééne lange, en ééne korte lettergreep of syllabe (∪ — ∪).

Voorts had men nog vierlettergrepige voeten, welke men echter meer als verdubbelingen van enkele, dan als op zich zelve staande voeten, moet aanzien. Wij gaan ze dus met stilzwijgen voorbij.

§ 199.

Vraagt men nu, of wij ook zoovele soorten van voeten in onze versmaten hebben, zoo antwoord ik, dat, als het accent alleen ons hier ten richtsnoer moet strekken, het moeilijk, ja, geheel onmogelijk zoude zijn, ze op te noemen. Toonkunstig berekend echter, dat wil zeggen, berekend naar de meerdere of mindere snelheid, waarmede wij de eene lettergreep in verhouding tot eene andere (evenals b.v. een halve noot in verhouding tot eene heele) kunnen uitspreken, zoude, zoo ik mij niet bedrieg, naar den maatstaf van den Hoogleraar KINKER, het woord *geven* een *pyrrichius* zijn (∪ ∪); *kerkkaars* een *spondëüs* (— —); *gegroeid* een *jambus* (∪ —); *doornen* een *trochaeus* of *choreüs* (— ∪); *bedelde* een *tribrachys* (∪ ∪ ∪); *strandrotskloof* een *molossus* (— — —); *zijdekoord* een *anapaestus* (∪ ∪ —); *moordgeschal* een *dactylus* (— ∪ ∪); *geschroefdraaid* een *bacchius* (∪ — —); *nachttoortsje* een *antibacchius* (— — —); *lompgevormd* een *creticus* of *amphimacer* (— ∪ —); *bestormde* een *amphibrachys* (∪ — ∪).

Ik herhaal nogmaals, dat hier van eene toonkunstig-, of meer of min toonkunstig-berekende quantiteit der syllaben gesproken wordt. Volgens ons gewoon accent toch, zoude de lengtemaat der opgenoemde woorden dikwerf geheel anders uitvallen. Wij zouden dan b.v. *bedelde* geen' *tribrachys*, maar een' *dactylus* noemen. Volkomen zuivere *spondëën* zouden wij misschien bezwaarlijk kunnen aantoonen (*). Genoeg

(*) Immers in alle onze tweelettergrepige woorden, (die geene vol-

echter hier van deze berekeningen, waarmede wij in onze rijmende verzen weinig te doen hebben. In het volgende, hier jokshalve aangehaalde, punt dicht van HUYGENS b.v. zeker niet:

*Dirck is een suynigh man; men spreekt het hem tot eeren;
Hy spaert goed, hy spaert bloed, hy spaert brood, hy spaert kleeren,
Maer dit 's van allen 't minst; — die averrechtsche geest!
Het kostelickst van al, de waerheit spaert hy meest.*

§ 200.

Door een vers verstaan wij de kunstmatige, op eene meer of min gelijke leest geschoeide, en naar meer of minder vaste regels telkens terugkerende, verbinding van hetgene wij voeten genoemd hebben. Wij zien dus zulk eene kunstmatige, tweemaal herhaalde verbinding van zes voeten, als HUYGENS van den ouderdom raadselachtig, maar geestig, zingt:

*Zeg, hebt | ghy wel | geleert | in Duytsch | of in | Latijn, |
Wat elck | een wer | den wil | en nie | mand en | wil zijn? |*

Een gedicht (in een' werktuigelijken zin genomen) is eene samenvoeging van soortgelijke verzen tot een aaneengeschakeld geheel, om het even nu, of dit geheel van kleinen of van grooten omvang zij. *De Hollandsche Natie* is dus in een' zekeren zin niet meer een gedicht, dan het volgende aardige punt dicht des heeren van *Zuylichem*, waarin deze brave staatsman met hoofsche vleijers en jibroërs zeer geestig den draak steekt:

maakt zuivere jamber zijn, als *gehoor*, *vermaak* enz.) zelfs in *composita*, trekt de eerste syllabe het accent altijd iets (ik zeg iets), naar zich, waardoor zij niet minder naar trochaeën, dan naar spondéën zweemen. Neem zelfs *daadzaak*, *fraaijaard*, *koortstoorts* en soortgelijke, waarmede men daarom slecht een' alexandrijnschen versregel beginnen kan.

*De hoofsche konst is, noyt den prins te wederspreken,
 Noyt in een logentjen of twee te laten steken:
 Seght hy, het water gaet den bergh op even snell,
 Als 't van den bergh af plught te komen; 't is heel wel!
 Wilt ghy gewisse gunst voor wind van woorden kooppen?
 Seght: ja, het is er op! ick heb 't er op sien loopen!*

§ 201.

Door de caesuur of *snijding* in de verzen verstaat men een zoodanig ingrijpen van een' versvoet midden in een woord, dat dit woord, als het ware, in twee deelen gesneden wordt, en het laatste gedeelte weër het begin van den volgende versvoet uitmaakt. Dus heeft men b.v. in de volgende schoone dichtregelen uit TOLLENS, waarin het aankruijen van een' ver-vaarlijkon ijsklomp bij de Noordpool beschreven wordt, en die luiden:

*Alleen een ¹zwa | re klomp, die op de scher | ven ²kruit,
 Geeft in dit zwij | gend graf een don | derdof geluid.
 Verschrik | lijk dreunt die toon het sid | drend volk in de oo | ren.
 't Gevreesd gevaar | te naakt, dat ze in de ver | te hoo | ren,
 Het naakt; — verdel | gend en verbree | dend giert het aan,
 En spat de brok | ken weg, die 't in zijn' loop weërstaan;
 Ontzet | tend is zijn kracht, zijn razen en zijn rol | len,
 't Sleept schuim en gol | ven meê, die om zijn kor | sten stol | len;
 Hij stuift den ruk | wind voor, die 't na | jaagt, wat hij kan,
 En alles bonst, en dreunt, en klotst, en scheurt er van.*

in den eersten regel twee caesuren, (door de cijfers één en twee aangeduid) en zoo vervolgens meer andere in de overige regels. In de latijnsche prosodie spreekt men dan van caesuur, als er bepaaldelijk slechts ééne lettergreep van het woord overblijft, met welke syllabe dan de volgende versvoet begint. Wij kunnen echter het woord wat ruimer nemen.

§ 202.

Naarmate die snijding, of na den eersten, of na den tweeden, of na den derden, of na den vierden voet valt, draagt zij in de latijnsche prosodie den naam van *triemimeres*, *penthemimeres*, *hepthemimeres* en *enneaemimeres*; letterlijk vertaald: *derd'halve*, *vijfd'halve*, *zevend'halve*, *negend'halve*. Deze soortverdeeling is ook meer of min op onze verzen toepasselijk. Wij kunnen echter in sommige versmaten, b.v. in de alexandrijnsche, nog een paar soorten er bijvoegen, namelijk *diegene*, welke men *endekamimeris* zoude kunnen noemen, en de *tridekamimeris*. De eene heeft plaats na den vijfden, de andere na den zesden voet. De laatste komt schier in al onze zoogenaamde vrouwelijke (§ 208) of sleepende Alexandrijnen voor. Van het vermelde ijsgevaarte luidt het verder bij TOLLENS:

Het naakt; — en ieder knielt en stort zijn laatste be | de;
Het schaaft de kiel voorbij, maar neemt de spaanders me | de,
En tuimelt verder heen tot uit het oor en oog.

§ 203.

Ofschoon ook bij ons verzen zonder caesuur eentonig zouden zijn, zouden zij echter die groote eentonigheid niet bezitten, welke zij in het Latijn hebben. De volgende regel b.v.:

De nacht verdween van de aard', de Zon verrees in 't Oost.

is zonder caesuur, maar echter niet stuitend. Metdatal is het voor een groot deel door de snijding en de verschillende wijze, waarop men haar doet invallen, dat onze versmaten, vooral onze alexandrijnsche versmaat, afwisseling kunnen erlangen. Sommigen willen bij ons, dat men in de gezegde alexandrijnsche verzen nimmer de caesuur in de middelrust (zie § 210) bringe, evenals zulks ook door de fransche kunstrechtters strengelijk verboden is. Over het algemeen is

dit voorschrift niet onbillijk, en der welluidendheid bevoor-
derlijk. Somtijds echter kan het gepast zijn, daarop geen
aacht te slaan. B.v. de volgende regels, die het mij vergund
zij, uit een gedicht van mijzelf aan te halen, verliezen er,
wat voor het overige hunne gebroken zijn mogen, niet door,
dat de caesuur in den laatsten de middelrust treft:

*Waar is die koning thans, die in zijn dronken waan
Sprak: ik zal diep in 't noord, hoog boven zon en maan,
Hoog boven 't maatloos ruim der gouden stargewesten,
Gelijk aan de eeuw'ge Godn, mijn' vorstenzetel vesten?
Ja, in den afgrond! — in den afgrond zonk hij neêr!
Hij scheen een God! — Zijne u||re sloeg! — Niets was hij
meer! — Enz.*

§ 204.

Scandeeren of *voetsplitsen* noemt men een vers naar zijne
voeten lezen. In de latijnsche prosodie spreekt men bij die
gelegenheid van de zoogenaamde *synaloepha*, *ecthlipsis*, *diae-
resis*, *synecphonesis*, *systole* en *diastole*, sommige van welke
figuren ook in onze verzen meer of min van toepassing zijn.
De *synaloepha* of *samensmelting* b.v. heeft bij ons plaats.
wanneer een woord, met eene zoogenaamde stomme of zacht-
korte *e* eindigende, een ander woord voorafgaat, dat met
eene vocaal begint. In dit geval is het in onze hollandsche
prosodie een vaste regel, dat de gezegde *e* in de volgende
begin-vocaal wegsmelte, en met haar slechts ééne lettergreep
uitmake. Dit gebeurt b.v. drie keeren in de volgende aan-
doenlijk schoone regels uit het slot der *Hollandsche Natie*
van HELMERS:

*Gelukkig, zoo mijn zang, als ik niet meer zal wezen,
Slechts door mijn kind'ren wordt in eenzaamheid gelezen;
Zoo mijm'rend dan mijn kroost nog aan den vader denkt,
En, dankbaar voor dees zang, mijn E Asch zijn tranen schenkt.
ô Gij, in wie ik leef en adem, ô mijn zonen!*

*Dit denkbeeld is mij meer, dan lof en lauwerkroonen ;
 Voor mij zijt gE Alles, ja veel meer dan lofgeschal,
 En pracht, en schat, en rang, ja meerder dan 't heeal.
 ô, Als gij schreijende mijnE Assche zult vergad'ren,
 En mijn gebeente rust bij 't overschot der vad'ren,
 Zegt dan, als gij uw ziel in mijn gezang hervindt:
 »Mijn vader heeft met vuur zijn vaderland bemind.»*

De Franschen nemen dien regel ook streng in acht, zooals b.v. te zien is, als BOILEAU zeer naar waarheid zingt:

*Sans la languE, En un mot, l'auteur le plus divin
 Est toujours, quoiqu'il fassE, Un méchant écrivain.*

Niet zoo de Hoogduitschers. Bij dezen smelt de *e* in de volgende vocaal niet weg, dan met uitdrukkelijken wil van den dichter, die in dat geval zulks door het afkortingsteeken (') aanduidt. Dit laatste doet b.v. de beroemde GÖTTE in den eersten regel van het volgende kluchtige versje:

*Da hatt' ich einen Kerl zu Gast,
 Er war mir eben nicht zur Last ;
 Ich hatt' just mein gewöhnlich Essen,
 Hat sich der Kerl pumpsatt gefressen,
 Zum Nachtsch, was ich gespeichert hatt',
 Und kaum ist mir der Kerl soo satt,
 Thut ihn der Teufel zum Nachbar führen,
 Ueber mein Essen zu räsonniren ;
 »Die Supp' hätt können gewürzter seyn,
 Der Braten brauner, firner der Wein.»
 Der Tausendsukerment!
 Schlagt ihn todt, den Hund! Es ist ein Recensent!*

Men houde wel in het oog, dat de versmelting bij ons slechts met de stomme, doffe of zoogenaamde zachtkorte *e* plaats heeft. De lange of scherplange *e* ondergaat die smelting niet. Zee b.v. of *wee* kan in onze verzen nooit met de

beginvocaal van een volgend woord samenvloeien. Evenmin andere vocalen.

De *synalopha's* bevorderen bij ons zeer de welluidendheid der verzen. — Hetgeen de Latijnen *ecthlypsis*, dat is *uitstooting*, of duidelijker, *m-versmelting*, dat is: versmelting der letter *m*, noemen, en hetwelk eene bijzondere soort van *synalopha* is, kennen wij niet.

De *diaeresis* of *spalking*, en de *synecphonesis* of *synizesis*, dat is: *incentrekking*, zijn niet anders, dan de *metaplasmen*, welke wij hierboven onder de namen van *diaeresis*, *syncope* en *crasis*, in § 120, 121 en 122 beschouwd hebben.

De *systole* of *lettergreep-verkorting* zoude bij ons plaats hebben, als onze dichters eene lettergreep, die lang was, kort maakten, gelijk men, omgekeerd, van *diastole* of *lettergreep-verlenging* zoude moeten spreken, als eene korte lettergreep verlengd werd. Het eene en andere echter is in onze gebruikelijke versmaten van weinig toepassing.

§ 205.

De gezegde versmaten zijn bij ons veelvuldig in aantal en verscheidenheid. Sommige zijn hemipodisch of halfvoetig, dat is versregels hebbende, uit slechts ééne lettergreep bestaande. Deze wisselen met monopodische of éénvoetige af bij den heer van *Zuylichem*, als hij zingt :

't Zijn
Mijn
Snicken,
Ick en
Kan
Van
't Quade
Na de enz.

Eene derde soort is tweevoetig of dipodisch. HUYGENS zingt tot de schoone TESSELSCHADE VISSCHER :

II.

12

Vochtig Zuyen,
 Schort uw buyen
 Over Muyen
 Éenen dagh,
 Dien ick gaeren
 Sonder baeren
 Stil en klaer, en
 Drooge sagh. Enz.

Maar het is onnoodig, voorbeelden van al deze verssoorten op te geven. Kortom, eene vierde soort is drievoetig; eene vijfde viervoetig; eene zesde vijfvoetig; eene zevende zesvoetig; eene achtste zes- en een halfvoetig; eene negende zeven en een halfvoetig; eene tiende achtvoetig. Van meer voeten dan van acht kan ik mij geene versmaten herinneren. In een achthalfvoetig trochaeïsch *metrum* zingt BILDERDIJK, bij den dood van zijn jongste zoontje, te Leiden begraven, roerend aldus:

1	2	3	4	5	6	7	7½	
'k	Moest dan	hier uit	verre	streken,	uit een	afge	legen	volk,
'k	Moest dan	hier, door woeste baren, over stroom en waterkolk,						
'k	Moest dan	hier het zand gaan zoeken, dat uw lijkjen dekken mocht!						
	Hier uwe asch een graf te ontsluiten, was dan alles, dat ik zocht!							
'k	Moest mijn	vaderland hervinden, om te sterven op uw graf!						
't	Was uw	doodkist, dierbaar wichtjen, dat dit vaderland my gaf!						
't	Was uw	doodkist! — Grootte hemel! ó vergeef eens vaders hart,						
	Wat het opwerp', wat het smore by de wanhoop van zijn smart!							

Dit *metrum* zoude achtvoetig zijn, indien men de staande of mannelijke in sleepende of vrouwelijke rijmen veranderde. Dat voor het overige in één couplet dikwerf versregels, uit een onderscheiden getal van voeten bestaande, voorkomen, weet iedereen.

§ 206.

Meestal gebruiken wij in onze versmaten het rijm, waardoor wij eene soort van kunstmatige klankgelijkheid verstaan, welke

er tusschen een gedeelte der laatste, of der twee laatste lettergrepen van een' versregel, en dezelfde syllaben van één' of meer andere daarop volgende versregels plaats heeft. Men neme b.v. de verzen van FEITH :

*Zoo komt de dagvorstin uit de Oosterpoorte treËN ;
 Het donk're heir des nachts vlucht voor haar' luister heËN.
 Hier, rooken in haar' glans de hooge hemeltoppen,
 Daar, tintelt ze in een' zee van glinsterende droppen. —
 Nog zweeft een enk'le stip van d' afgeweken nacht
 In 't lage Westen, daar ook 't morgenrood reeds lacht.
 Maar zij, zij rijst gestaâg. — Reeds weiden hare stralen
 Den steilen berggrug af, naar de omgelegen dalen.
 Nu heerscht zij onbepaald aan d'essen hemeltrans,
 De tronen van den nacht zijn spiegels van haar' glans.
 Zij dreef zijn wolken, als een nevel, voor zich henen —
 Hij gaf haar luister, zag haar zege, en is verdwenen.*

Enkele voorbeelden heeft men bij onze dichters, dat indier-voege de drie laatste lettergrepen van een' versregel op de drie laatste van een' volgenden rijmen. B.v. in den *Abraham* van HOOGVLIET :

*De rijkstroon van den vorst en vader aller KONINGEN,
 Gesticht in 's vaders huis vol heerelyke WONINGEN.*

§ 207.

Wij spraken van een gedeelte der laatste lettergrepen. Immers in het rijm moet de klankgelijkheid niet volkomen zijn, dat wil zeggen: onze tegenwoordige poëzie kent geene zoogenaamde rijke rijmen (*rimes riches*), aan welke men in het Fransch zelfs boven andere de voorkeur geeft. RACINE moge dus naar de regelen der fransche versbouwkunst volmaakt onberispelijk van een verschrikkelijk zeegedrocht zingen :

*Indomptable taureau, dragon impétueux,
 Sa croupe se recourbe en replis tortueux.*

wij Hollanders kunnen thans niet meer zulke rijmen bezigen, en het puntedichtje van HUYGENS, luidende :

Jan wenscht zijn wijf in 't graf; sy wenscht hem onder d' AERD; Mon Fils, den erfgenaem, die, naer der liefden AERD, Zijn goeder ouderen devotie niet wil stooren, Bidt, dat de hemel haer te samen will' verhooren.

is, naar onze tegenwoordige begrippen hierover, wat het rijm betreft, in de twee eerste regels gebrekkig. Evenmin rijmt *allerlei* bij ons op *velerlei*, *verhoord* op *gehoord*, *dwingelanden* op *Nederlanden*, *beschiijnen* op *verschijnen*, *verboden* op *geboden* enz. De klankgelijkheid is hier al te groot. Kortom, overal moeten de beginletters der op elkander rijmende lettergrepen van elkaâr verschillen. Hiervan zingt PELS :

*Want alhoewel het rijm in 't Nederduitsch niet sluit,
Ten zij de deelen slaan op een gelijk geluid
In 't eind, moet toch 't begin der letteren verschelen,
Of anders is 't geen rijm, maar 't zelfde in alle deelen.*

§ 208.

Eenige verdere voorschriften, regels en aaumerkingsen over ons rijm zijn :

1) Dat *ei* en *ij* nimmer op elkander rijmen mogen, *hij* b.v. niet op *mei*, *weiden* niet op *lijden*. Zie § 9.

2) Dat echter, volgens het gebruik en de oude uitspraak, des nood, wel *hart* op *werd*, *ontfermen* op *erbarmen*, *beschermen* op *armen* enz. mag rijmen.

3) Ook *bosch* op *ros*, *hooren* op *gloren*, *koopen* op *hopen*, op op *top*, *ruischen* op *suizen*, *trots* op *Gods*, *leeren* op *weren*, gelijk in het algemeen alle zachtlange *e's* en *o's* op de scherp-lange. Hoe zuiverder echter en gelijkvormiger de rijmklanken zijn, die wezenlijk rijmklanken zijn mogen, hoe beter.

4) Men rijmt ook, schoon de rijmende lettergrepen elk in het bijzonder tot twee verschillende woorden behooren. Ten voorbeeld diene het volgende puntgedicht van HUYGENS:

Arme Dirck!

*Wat klaeght ghy, seid' ick, Dirck? — Wy worden dat gekARM MOE.
Ick, seid' hy, ben, die 't lijd; en maeckt u mijn alARM MOE,
Veel etens maeckte my voor desen maegh en darm MOE;
Soo moet ick aen de ploegh, of ick verging van ARMÔE;
En ploegh ick ginds en weêr, soo werd ick het geswARM MOE,
Want ick ben 't ongewoon, en armoê maeckt mijn' ARM MOE.*

Zoo heeft HUYGENS zelfs een soortgelijk rijm met drie lettergrepen, als hij zingt:

*Hy leeft gelijk men leeft, daer 't leven LEVEN IS,
Daer voor- noch achterdenck, daer geen GEBEEF EN IS.*

En op eene andere plaats:

*Denckt, dichters, die u haest, welck best in 't duren HOUDT,
Dat langsaem wast, als eick, of ras als vuren HOUT.*

5) Men drage zorg, in een' versregel de middelsyllabe niet te laten rijmen op de eindsyllabe, iets, dat onwelluidend klinkt; b.v.:

*Ik hoorde plotsling TOEN, gedoken in het GROEN,
Het ramm'len van de trom, 't geschal der krijgsklaroen,
En 't dreunend kletteren van ijz'ren paardehoeven.*

Intusschen hebben er onze dichters hier en daar wel eens behagen in geschept, om de middel-lettergreep van een' versregel op diezelfde syllabe van een' volgenden te doen rijmen, en daardoor en een middelrijm en een eindrijm te weeg te brengen.

Zoo zingt JEREMIAS DE DECKER :

*Maer mensch blyft zelden GOED | in 't midden van het GOED,
Gelyck de visschen ZOET | in 't midden van het ZOUT.*

Dit kan echter slechts voor een' enkelen keer veroorloofd worden, en is in het algemeen niet aan te prijzen.

6) *Staande* of *mannelyke* rijmen (*des rimes masculines*), noemt men de zoodanige, wier rijm slechts over ééne of liever een deel van ééne lettergreep loopt. Bijv.: in de dichtregelen van CATS, waarin een vader aan zijn zoon, die uit reizen gaan zal, onder meer andere, (vergel. D. I. bl. 155) ook de volgende lessen geeft, zijn alle rijmen *mannelyk* of *staande* :

*De werelt is een wonder BOECK,
Het maeckt sijn leser wonder KLOECK ;
Maer, wie het sonder oordeel LEEST,
Die blyft, gelyk hy is GEWEEST ;
Gy, doet niet, als den meesten HOOP,
Maer doet met aendacht uwen LOOP !
Hooft gy een sneégh en geestig MAN,
Daer hoorje, dat u leeren KAN :
Siet gy een' ongesouten GECK,
Leert noch al yet uyt sijn gebreCK ;
Leert myden, dat hy qualyck DOET,
En hoe men sotten vyeren MOET.
In 't korte, waer gy d' oegen KEERT,
Siet, datje 't een of 't ander LEERT,
Al wat men hoort, of wat men SIET,
Die leeren wil, die leert er IET.*

Sleepend of *vrouwelyk* (*des rimes féminines*) zijn integendeel alle rijmen, wier klank door twee lettergrepen (of liever deelen van lettergrepen) in ieder rijmenden regel gevormd wordt. In de volgende dichtregels van denzelfden, zoo éven genoemden, volksdichter, zijn dus alle rijmen vrouwelyk :

*Geen quaet en kan ons overkOMEN,
 Als dat voor quaet werdt opgenOMEN ;
 Gy, duydt dan alle dingh ten BESTEN,
 Soo kan geen onrust in u VESTEN!
 Ick heb niet beters oyt geleSEN,
 Als wel te doen en vrolyck WESEN.*

Voeltijds treft men in onze rijmende versmaten afwisseling van mannelijke en vrouwelijke rijmen aan.

§ 209.

Al deze versmaten, in hare onderscheidene wijze van rijmen, te gader met haar onderscheiden getal van voeten beschouwd, op te noomen ware onmogelijk, te meer, daar zij ieder dag vermeerderd kunnen worden, en elke vreemde taal ons voorbeelden van nieuwe kan opleveren. Een enkel woord hier slechts over de zoogenaamde alexandrijsche verzen, die in alle gedichten van een' langen adem en welke tot de beschrijvende, de leer- en holdenpoëzie, alsmede tot het treurspel behooren, bij ons de hoofdrol spelen.

Zij zijn zesvoetig, ieder voet uit twee lettergrepen bestaande, met ééne overblijvende lettergreep echter na den zesden voet der sleepende of vrouwelijke rijmen, in welk laatste geval zij dus dertienlettergrepig zijn. Men kan zulks zien in een aantal verzen, die in dit handboek door ons aangehaald zijn geworden. Zoo ook in de volgende van LOOTS, met wier inlassching het ons al wederom vergund zij, dit ons geschrift te versieren. De Dichter schildert NEPTUNUS of den God der zee, in eene zeer fraaije vergelijking, aldus af :

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13						
Zoo	ment		de	God		der	zee		d'	azu		ren	schel		pen	wa		gen
<i>En 't snuivende gespan, op 't woelend vocht gedragen ;</i>																		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12							
De	ba		ren	zwe		len	op,		en	door		den	storm		besto	okt,		
<i>Is 't eensslags, of de zee van hitte schuimt en kookt ;</i>																		

*Zij stort zich op de kar, schier onder 't nat bedolven ;
 De paarden trappelen, en strijden met de golven ;
 De manen rijzen op, van 't bruisend zout bespat,
 En schudden 't lillend schuim, als vlokken, over 't nat ;
 Het vaartuig zwaait en helt en waggelt op zijn assen ;
 Het is 't baldadig spel der hobbelende plassen ;
 Nu heft de God zich op, daar hij den zeestaf drillt,
 De rotsen zijn getemd, de baren zijn gestild.*

§ 210.

De quantiteit dezer syllaben wordt gewoonlijk slechts naar het woord-accent berekend, en wel indiervoege, dat de eerste lettergreep volgens dien klemtoon eenigszins kort, de tweede meer lang is; met andere woorden, dat elk der zes voeten uit eene soort van *jambus* bestaat. Wij herhalen toch het hierboven gezegde, dat, welke andere soort van voeten men in de alexandrijnsche verzen zoeken wil, de *vaste en regelmatige scansie* dier verzen alleen naar zulke jamben kan plaats hebben. Vandaar voorts, dat de volgende dichtregels ons stuiten :

*Vader, | heb deernis toch, zie me op mijn knieën smeeken!
 Moeder, | zie mijn berouw, zie mijne tranen leken !*

Zij stuiten ons, omdat hier de tweede lettergreep in *vader* en *moeder*, die volgens onze uitspraak kort en meer of min gelijk aan de laatste syllabe van een' *trochaeus* is, door de maat van het vers lang wordt gemaakt, en bij het scandeeren niet anders, dan met verheffing en nadruk van stem, als de laatste van een' *jambus* kan worden uitgesproken. Nog meer ergert ons de tweede der volgende regels, niettegenstaande hij evenals ieder andere alexandrijnsche vrouwelijke of sleepende versregel, uit dertien syllaben bestaat :

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13
Ik lig | hier diep | in 't stof | voor u | ter neêr | ge bo | gen,

· 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13
 Vader, | moeder, | broeder, | zuster, | heb me | de doo | gen !

De Franschen, die bijna geen vast accent kennen, bekreunen zich hieraan in hunne verzen niet. B.v.

Père de ses sujets, de tous il fut aimé,

zoude, uit een *metrisch* oogpunt beschouwd, een onberispelijke versregel zijn.

Na den derden voet heeft er in de alexandrijnsche verzen doorgaans eene soort van rust plaats, die bij het scandeeren luid genoeg in de ooren klinkt, en elken regel voor het gehoor meer of min in twee stukken snijdt. Zelfs in de kunstigst bewerkte Alexandrijnen is deze rust telkens hoorbaar, en het alexandrijnsche *metrum* schijnt hierdoor dikwerf evenveel van eene drievoetige of trimetische, als van eene zesvoetige versmaat te hebben. Wel is waar, men bespeurt dit het sterkst in zoodanige Alexandrijnen, als die van den wijzen CATS :

1	2	3	4	5	6
<i>Wat is er me nig mensch in on zen tydt te vin den,</i>					
<i>Die aen een enkel stroo sich plag te laten binden !</i>					
<i>Wat is er menig mensch, die wat een ander doet ;</i>					
<i>Houdt voor een stalen bant, dien niemand breken moet !</i>					
<i>Soo plag het domme vee, met ongewisse schreden,</i>					
<i>Ook op een quaden weg, een ander na te treden ;</i>					
<i>Gy, leeft gelyk een mensch, dat is na wysen raet,</i>					
<i>Doet na de reden eyscht, niet zoo de werelt gaet !</i>					

Immers deze Alexandrijnen, die zich naar hunnen zin en *Rhythmus* volkomen even goed als *trimeters* of drievoetige verzen aldus zouden kunnen laten schrijven :

*Wat is er menig mensch
 In onzen tijd te vinden,*

*Die aen een enkel stroo
Sich plag te laten binden. Enz.*

hebben het eentonige, dat door de rust veroorzaakt wordt, en dit drievoetachtige oneindig meer, dan b.v. de volgende van den hoogleeraar KINKER:

*Aan 't westereinde van || den eeuwig duistren kerker
Vertoont zich de onbestijg || bre, afbuaknende oordbeperker
Van 't moordhol, eindloos hoog || en breed, van rondom steil;
De top der rots ontsnapt || 't verst turend oogenpeil.
Dáár stroomt de Nuschach, die, || opspuitend voortgedreven,
Zijn taai veerkrachtig vocht || in 't borlen vast doet kleven
Aan 't goudmijnkoestrende en || breedruggige geberg',
Dat, in den afgrond diep || verholen, 't voetstuk tergt,
Waarop het schuddend rust, || maar zonder neêr te ploffen,
Bezwangerd met de keur || der fijnste en zwaarste stoffen,
Strekt het ter schutsweer van || het bloeiend avondrijk. Enz.*

Maar ook zelfs in deze laatste metrisch en rhythmisch schoone, ja meesterlijke verzen klinkt ons het eentonige der alexandrijnsche versmaat altijd toch nog *min* of *meer* in de ooren. De vatbaarheid van het hexametrische of zesvoetige dier maat, om in het *tuttik, tuttik, tuttak* van het trimetrische te kunnen versmelten, is bij de scansie nog eenigszins te bespeuren. B.v.:

*Aan 't westereinde van
Den eeuwig duistren kerker,
Vertoont zich de onbestijgr'
Afbaaknende oordbeperker
Van 't moordhol, eindloos hoog
En breed, van rondom steil;
De top der rots ontsnapt
't Verst turend oogenpeil. Enz.*

Onderwijl beter en kunstmatiger Alexandrijnen, dan de hier aangehaalde van KINKER, dien meester in de kunst, zijn er wel met geene mogelijkheid te maken.

§ 211.

Wij vervallen echter in uitweidingen, waarvoor het hier de plaats niet is. — Geroeg! De alexandrijnsche versmaat is nu eenmaal bij ons, gelijk bij de Franschen en meer andere natiën, aangenomen, en heeft dan toch ook, welke haar gebreken zijn mogen, van den anderen kant hare schoonheden; schoonheden, die b.v. de jamben der Engelschen en Hoogduitschers, en wat dergelijke versmaten meer zijn, weêr niet bezitten. Men trekke dus van deze maat slechts zooveel partij, en make ze slechts in hare soort zoo volkomen, als mogelijk. Wat er van gemaakt kan worden, heeft de groote *VONDEL* misschien reeds boven allen getoond. Te haren aanzien voorts gelden onder andere de volgende voorschriften:

1) Tracht in de caesuur der Alexandrijnen telkens afwisseling te brengen. Hoeveel en welk eene afwisselende snijding is er b.v. in de zoo even aangehaalde verzen van *KINKER*, hoe weinig en vooral welk eene eentonige in die van *CATS*!

2) Gebruik zelden voeten, die geheel tegen onzen klemtoon indruischen.

3) Breng *over het algemeen* de rust, welke na den derden voet of na het eerste *hemistichium* invalt, niet midden in een woord, tenzij de overschietende lettergreep op eene stomme of zachtkorte *e* eindige, en met de beginvocaal des vierden voets ineensmelte. Dit laatste b.v. is het geval in twee der schoone verzen van *HELMERS*:

*ô Gij, wiens Neêrlandsch hart voor Neêrlands heil blijft slaan,
Plaats u met mij aan 't strand van d' eeuw'gen Oceaan!
Beklim met mij dit duin, zie van zijn hoogte neder,
Herroep daar nevens mij de vorige eeuwen weder!
Ja! 'k hoor de baren hier zich brijz'len op het strand,
Maar ach! geen golfje voert een schip naar 't vaderland!
Thans zwerft een eenzaam hulk || JE OP de onbevolkte baren,
Waar eertijds 't loflied klonk van onze waterscharen;
Thans schetst een nietig pink || JE AAN mijn verscheurden geest
De honderd schepen, die hier eertijds zijn geweest.*

Waarlijk, treffende en ten tijde, toen zij gemaakt werden, maar al te ware verzen!

4) Bekreun u echter niet aan dezen laatstgemelden regel, als zulks tot afwisseling kan strekken, of met den zin en den *rhythmus* overeenkomt. Wij hebben daarvan hierboven in § 203 reeds een voorbeeld bijgebracht. Zoo is dit ook het geval in een' der volgende schoone dichtregels van mijnen geachten gelderschen landgenoot STARING. Aldus, te weten, luidt een gedeelte des verhaals, over zekere spokerij in een' ouden burg loopende :

— — — — — Men hoort een treurig zuchten,
 Een vreemd gestommel, dat onrustig gaat en komt,
 En eindigt met een' galm, die onder de aarde broemt,
 Als rouwgelui. — Een steen, vol schrift uit vroeger dagen,
 Draagt heug'nis van een' gast, in 't oud kasteel verlagen;
 Meldt, hoe zijn gouden pronk de roofzucht had bekoord,
 En noemt den burgheer zelv', als dader van den moord.
 De nacht verborg het feit, de middag moest het wreken!
 Hij kwam; de stroom zwol BRUI || SEND aan; de dammen weken;
 Het land vloot weg, en 't slot, dat om den toren stond,
 Begroef den onverlaat, die 't heilig gastregt schond. Enz.

Het geheele vers, waarin deze regels voorkomen, en dat den titel van *het Verschijnsel* voert, is, naar mijn oordeel, bijzonder schoon van versificatie en van hetgeen men poëtische uitdrukking noemt.

5) Tracht door eene verschillende caesuur overeenstemming te brengen tusschen het werktuigelijke uwer verzen en hunnen inhoud. Fraai is b.v. in dat opzicht (en tevens in verband gebracht met den *rhythmus*) het *metrum* des bekenden dichtregels uit VIRGILIUS :

Illi inter sese magna vi brachia tollunt.

Fraai zijn ook uit dien hoofde, de volgende verzen uit het zoo even aangehaalde gedicht van STARING. (De reiziger

is in het oude kasteel ter rust gegaan ; middernacht heeft geslagen) :

— — — — — *En nu . . . een dof geklammerd : "wee!"*
Schijnt, meer dan menschelijk, den burgmuur uit te varen,
Waarvan de nachtelam blaauwt ! — Als ritselen van blären,
Door herfstwind zaamgejaagd, zoo hoort hij 't in den wand.
Hij loert er angstig heen, en eene ontleeschte hand
Breekt uit den steen, en wenkt met opgestoken vinger.
Zij wenkt nog eens ; nog eens ! — Daar zwiert, met wild gestinger,
De lump ter aarde, en straalt op bloed, aan 't bed geplengd !
Een doodsrif staat er bij ! Enz.

6) Stoor u in vele gevallen niet aan den regel, welken de Franschen in hunne alexandrijnsche verzen nauwkeurig opvolgen, om namelijk niet te *enjambereen* of over te springen. Zulk een *enjambement*, *oversprong* of *doorloop* heeft er plaats, wanneer het laatste woord, of de laatste woorden, van een' versregel door zin en *rhythmus* onmiddellijk met de beginwoorden des volgenden in verband staan ; zoodat de eene regel, als het ware, in den anderen dóórschiet, en in éénen adem moet voortgelezen worden. Men heeft b.v. zulk een *oversprong* in de volgende dichtregels van VONDEL :

Gelyck een waterstroom gewelt baert op een sluis,
En elx gehoor verdooft met ysselyck gedruisch ;
De deuren kanten zich geweldigh TEGEN 'T WRINGEN
DES SPRINGVLOETS, voor een wyl, tot dat zy open springen,
En geven 't water ruimt', den springvloet vrijen toom ;
Die wint dan velt, en ruckt de wortels met den boom,
En huis en hof omveer, en zet de lage landen
In eene baere zee met groene en nieuwe stranden.

Inzonderheid springt hier de derde in den vierden regel over, want de woorden *wringen des springvloets* zijn onafscheidelijk saamverbonden. Aldus enjambeert in de volgende dichterlijke verzen van onzen grooten BILDERDIJK, waarin het allereerste

oehndenkrieken wordt afgeschilderd, de derde in den vierden, en ook meer of min de zesde in den zevenden regel:

*Geen morgenzon had nog het hoofd weër opgebeurd:
De nevel van de nacht was naauwlijks nog gescheurd:
Reeds zweeg het nachtgespuis: nog zwegen DE ORGELKELEN
DER BOSSCHEN. — Nacht en dag scheen door elkaâr te spelen;
Niet als de roos der wang, met donzig lieleblank,
Of 't git der oogen, MET DES LEVENS FLOKERSPRANK
VERSMOLTEN, maar als 't groen der gladgeschubde slangen
In 't zilver zich verliest, met weemlend beurtvervangen. Enz.*

Over het algemeen beneemt een gepast doorloopen van den zin aan de alexandrijsche verzen veel van hunne eentonigheid. VONDEL heeft vaak perioden van verscheiden versregels lang. In dit alles is echter oefening en oordeel des onderscheids noodig. Men heeft er voorts ook nog voorbeelden bij onze dichters van, dat zelfs de helft van een woord op het einde van een' regel in den volgenden overspringt. Over dit alles echter nader in de voorlezingen.

7) Vermijd sommige rijmen, waarvan in § 206 gesproken is.

8) Tracht ook, zoo het kan, dezelfde of dezelfde soort van rijmen niet te spoedig op elkander te doen volgen.

9) Laat de tweede lettergreep uwer voeten niet te veel vallen op éulettergrepige woordjes en op syllaben, die in de gewone uitspraak geen' klemtoon naar zich trekken, b.v. *de, den, men, wuen* enz. Deze regel geldt niet alleen in de alexandrijsche, maar ook in andere soorten van versmaten, die eenigszins jambisch zijn. Voorbeelden zullen, bij gelegenheid, dit duidelijker maken.

Wij zullen dan tevens van andere dergelijke vereischten spreken, terwijl wij hier ten slotte nog eenige verzen aanhalen, die als voorbeelden van kunstmatig schoone Alexandrijnen strekken kunnen. VONDEL, die meester in de versificatie of den versbouw, zingt van Konstantinopolens verovering door de Turken, zeer dichtterlijk:

*De leste Konstantijn geeft midden in dien drang,
 En onbekend den geest. — Het woeden gaat zijn' gang.
 Konstantinopel schijnt een treurtonceel van plagen. —
 Na een beleegeringhe en storm van rijstigh dagen
 Wordt ze overweldicht, juist op 't hooge pinxterfeest,
 Dat leert verlochene, hoe Godt, de heil'ge Geest,
 Al teffens voortstraelt uit den Vader en den Zoone. —
 Nu legt de keizer met zijn purperstaf en kroone
 Gewentelt in het bloet, getrapt in bloedigh stof. —
 Men ziet geen kerken aen, noch kloosters, koor noch hof,
 Gewijt noch ongewijt. — Dat schenden, dat schoffëren,
 Ontvonkt de wanhoop, die zich ijdel wil verweeren.
 De Bosforus verheft zijn kil en bruiet in zee,
 En rookt van schuimend bloet. — Zoo huilt van hartewer
 Een vrouw in barensnoot, als deze stadt in rouwe.
 Zij roept: »dat niemand trots 't geluk te veel betrouwe!»
 Een stadt, die duizent jaer met hondert en noch meer,
 Na haren oorsprong stont, en Rome tartte in eer,
 Gelyk een grenspylae van Asie en Europe,
 Valt nu de wrack ten buit en jammert sonder hoope.
 Men steekt het keizerhoofd op eene speer ten spot —
 Ook 't kruisbeelt, bij 't geschrey: »dit is des Christens Godt!»
 De keizerin wort met den zoone en dochter t' zaemen
 By haer in 't hofbanket gesleept, en zonder schaemen,
 Geschonden in 't gezicht van bloethont Mahomet,
 Daarna gesabelt op 't gejuich van 't moortbanket.
 Men voert het overschot der stede in slavernijc. —
 Aldus verzonk in bloet dees grijze heerschappijc;
 Daar de oude wijsheit van de Grieken schipbreuk lydt. —
 Het is vergeefs gestreên, als Godt u tegenstrydt!*

Hoe veelvuldig en afwisselend is hier de caesuur (drie snijdingen b.v. in den derden regel, en onder die drie twee in één woord)! Hoe fraai loopen de perioden door de versregels heen!

Eenige vragen.

1) Wat beteekent eigenlijk het woord prosodie, en kan men ook van prosodie in het proza spreken?

2) Wat verstaat men door lengte of kortheid van toon in de syllaben of lettergrepen eener taal? Waarop rust zij uit den aard der zaak?

3) Waarom zou men, bij de gesteldheid onzer gewone prosodie, even goed, ja beter misschien, van hoogte en laagte van toon kunnen spreken?

4) Heeft men in de oude talen ook het woordaccent eenigermate in de prosodie tot richtsnoer?

5) Waarop grondt zich de quantiteit in de oude talen?

6) Hebben de Grieken en Latijnen hunne verzen *uitgesproken* naar de quantiteit der syllaben, dat is, naar de scansie, gelijk I. VOSSIUS wil; dan wel naar het accent, zoo als BENTLEY dit laatste beweert? Hebben zij b.v. gezegd *canō* of *cāno*, *Italiām* of *Italiā*?

7) Hoe is het redeaccent of de redeklemtoon al wisselbaar, b.v. in den zin: *Hebt gij werkelijk dat engelachtig mooie meisje gezien of gesproken?*

8) Kan niet het redeaccent in enkele gevallen ook van toepassing zijn in onze prosodie?

9) Kan het redeaccent ook het woordaccent vernietigen?

10) In welke gevallen kan het woordaccent meer dan ééne syllabe in een woord treffen?

11) Heeft het redeaccent alleen betrekking tot geheele woorden of kan het ook somtijds tot eene enkele syllabe betrekking hebben?

12) Waarom kunnen éénlettergrepige woorden eigenlijk niet gezegd worden quantiteit bij ons te hebben, voor zoover wij alleen onzen klemtoon tot maatstaf nemen?

13) Zijn echter op dezen regel niet enkele uitzonderingen ten aanzien van sommige kleine woordjes, als daar zijn: *de*, *des*, *den*, *der*, *het*, *men* en soortgelijke, en waarom stuit b.v. de maat van den volgenden versregel:

Op de | kristal | len paân | van het | bevro | zen wa | ter?

14) Waarom is ook de quantiteit van ééne of meer syllaben in drie- of meer lettergrepige woorden onzeker, gelijk mede in twee lettergrepige samengestelde woorden of *composita*?

15) Wat kan nader dienen tot opheldering van het zeggen in § 193, dat wij onze het meest voorkomende versmaten slechts naar jamben en trochaeën afmeten, en hebben wij evenwel niet enkele verssoorten, die volstrekt naar andere voeten, b.v. naar dactylische, moeten gescaandeerd worden?

16) Wat valt er aan te merken over de hoogduitsche navolgingen van de versmaten der Ouden, en uit welken hoofde zijn die, hoe fraai en prijzenswaardig ook, altijd nog in vele opzichten echter gebrekkig, in vergelijking van die oude voetmaten zelve?

17) Waarom zijn metdatal dergelijke navolgingen van de rijmlooze versmaten der Ouden, met name van hunne hexameters, in sommige soorten van poëzie (gelijk b.v. in dichtstukken, als die in § 193 genoemd zijn) boven de meeste onzer rijmende versmaten verkieslijk?

18) Op welke gronden zoude eene bepaalde en vaste quantiteit van al onze syllaben moeten berusten, en in hoeveel klassen van lange, korte en tweeslachtige (*ancipites*) zoude men die syllaben kunnen verdeelen? Welke zwaarigheden doen er zich echter tegen eene zoodanige berekening onzer lettergrepen op? Zou men hierbij ook acht op onzen klemtoon moeten geven, of zou men zulk eene quantiteit kunnen verkrijgen door bloot den gezegden klemtoon tot maatstaf te nemen (gelijk dit laatste b.v. VAN ALPHEN gewild heeft)?

19) Welke zijn de verschillende beteekenissen, die men aan het vrij duistere woord *rhythmus* al zoo gewoon is te geven? Waarin verschillen *metrum* en *rhythmus* van elkander?

20) Waarom zoude het, als wij bloot het accent tot maatstaf nemen, voor ons moeilijk zijn, de verschillende versvoeten der Ouden in onze taal aan te wijzen? Wat kan nader tot opheldering dienen van de stelling, dat, volgens onzen klemtoon, woorden, als daar zijn: *nachtlamp*, *toortsgloed*, *kerkkraai* en andere soortgelijke meer, geene recht zuivere spondaeën zijn, enz. enz.

21) Wat dient tot opheldering van de bepalingen, in §§ 195 en 197 van de woorden *versmaat*, *voet*, *vers*, *gedicht* enz. gegeven?

22) Wat is er nader over de zoogenaamde caesuur of de snijding der verzen op te merken? Welke soorten van caesuren zijn de bevalligste? Door welke voorbeelden laat zich deze leer ophelderen enz.?

23) Waarom mag over het algemeen de caesuur bij ons niet in de middelrust van een versregel, met name van de alexandrijnsche verzen, vallen? Wat valt er meer van de *rust* in onze verzen te zeggen?

24) Wat is de reden, dat de zoogenaamde *synaloepha* of versmelting der stomme *e* in de beginvocaal van een volgend woord (waarvan in § 204) geen regel der prosodie bij onze naaste taalverwanten, de Hoogduitschers, is? Hoe is het met andere talen te dezen aanzien gelegen?

25) Hebben wij bij onze dichters geene voorbeelden der zoogenaamde *systole* en *diastole*?

26) Wat valt ten aanzien van het rijm te zeggen? In welke soorten van poëzie is het noodzakelijk? In wat andere zoude men het kunnen missen? Van wie is het rijm afkomstig? Treft men het in de oudste duitsche gedichten aan, en wat valt omtrent de zoogenaamde *alliteratie* in de oud-duitsche en noordsche poëzie, alsmede over de *assonantiën* in spaansche en andere gedichten, aan te merken? Waarom hebben de Ouden het rijm nimmer gebesigd, of zijn er ook eenige sporen van rijm bij hen aan te treffen? Welke hedendaagsche europeesche natiën maken het meeste werk van rijmelooze verzen? Wie hebben ze bij ons verdedigd? Welke versmaten zijn voor rijmeloosheid het meest geschikt? Zouden rijmelooze Alexandrijnen goed klinken? Vindt men ook bij HUYGENS, HOOFT en andere vroegere en latere dichters rijmelooze verzen? enz. enz.

27) *Apen* rijmt op *rapen*, maar ook op *schrapen*; *eeuwen* op *geeuwen*, maar ook op *breeuwen*, *schreeuwen* enz. Is het volkomen hetzelfde, of er op die wijze ééne, dan wel meer letters de eigenlijke rijmklanken voorafgaan, en wat is de algemeene rijmregel?

28) Waarom mag *ei* op *ij* bij ons niet rijmen, b.v. *flin* niet op *rein*, *weiden* op *liden*? Is daar volgens de tegenwoordige uitspraak nog veel reden voor? Waarom rijmen onze dichters nog wel eens *hart* op *werd*, *ontfermen* op *erbarmen* enz.?

29) Wat is de reden, dat onze poëzie tegenwoordig geene zoogenaamde rijke of volle rijmen (*des rimes riches* bij de Franschen) duldt?

30) De Franschen spreken van rijmen voor het oor en het oog. Komt dat onderscheid ook bij ons te pas?

31) Heeft men bij onze dichters ook nog andere soorten van

eindrijmen en middelrijmen? Wat zijn *staartrijmen*, *tusschenrijmen* enz., die men hier en daar wel eens aantreft? B.v. VONDEL zingt in zijn allervinnigst, maar tevens allerstoutst en allerdichterlijkst hekel-dicht, *Gruwel der verwoesting*:

*Nu zal Goemaer den stoel aen spaenders stukken kloppen,
En met zijn SPREUKKEN dees godlooze BREUKKEN stoppen.*

Welke voorbeelden van gebrekkig rijm kan men bij ons al aanhalen?

32) Waaraan hebben de alexandrijnsche verzen hunnen naam ontleend? Bij welke andere natiën, dan bij ons, zijn zij in gebruik? Heeft men ze b.v. in het Engelsch? Wat valt omtrent de hoogduitsche Alexandrijnen aan te merken? Waarin bestaat de voortreffelijkheid van VONDELS Alexandrijnen enz.?

33) Bestaan onze alexandrijnsche verzen uit jamben, of komen er ook andere voeten in voor? Kunnen zij in allen gevallen op eene vaste wijze naar andere voeten dan jamben (of eene soort van jamben) gesoondeerd worden? Waarin hebben de fransche Alexandrijnen meer afwisseling, dan de onze? In welke opzichten zijn zij daarentegen weër eentoniger? Welke soorten van voeten loopen geheel en al tegen den klemtoon in? Zoude men ook enkele keeren, afwisselingshalve, of tot bevordering van den *rhythmus*, van zulke *antimetrische* voeten gebruik kunnen maken? Wat onderscheid heerscht er al meer tusschen de fransche versificatie en de onze? Wat noemen de Fransohen *rimes riches*, wat *rimes suffisantes* enz. enz.? Wat valt te zeggen over hunne regels omtrent den zoogenaamden *hiatus* enz. enz.?

34) Welke vrijheden hebben zich onze dichters al veroorloofd, b.v. omtrent de geslachten en verbuigingen der naamwoorden, het gebruik der adjectieven, de conjugatie, het bezigen van onduitsche uitdrukkingen, van enkele voor samengestelde woorden en omgekeerd, van verouderde en nieuwgevormde woorden, van uitlatingen of *ellipses*, van *enallages* of woordwisselingen, van overtolligheden of *pleonasm*i, van woordvervormingen of *metaplasm*i enz. enz. Welke van die vrijheden zijn hun nog te vergunnen enz.?

35) Wat soorten van versmaten hebben wij al? Hoe waren zij vóór den tijd van HOORT? Welke soorten zouden wij nog van andere natiën gepast kunnen overnemen? Is b.v. onze taal geschikt voor de italiaansche *ottave rime*, voor de sonnetmaten, voor DANTES *terzinen*, voor de engelsche *metra* van BYRON en anderen, voor de jamben van SHAKSPEARE en MILTON, voor de oud-duitsche voetmaten van het *Nibelungen-lied*, de gedichten der minnezangers enz. enz.?

En wat een aantal dergelijke vragen meer zijn.

I N H O U D.

	Bladz.
§ 102—107. Over de Woordschikking.	3
§ 108—111. Eenige algemeene voorschriften tot een' goeden nederlandschen Stijl.	24
§ 112—134. Over de zuiverheid van Stijl	26
§ 135—161. Over de duidelijkheid en fraaiheid van den Stijl.	61
§ 162—175. Over de oudheid en onverbasterdheid onzer Taal	86
§ 176—178. Over den rijkdom onzer Taal	119
§ 179—182. Over de zachtheid en zoetvloeiendheid onzer Taal	134
§ 183. Over de kracht en sterkte, en het klankrijke en klanknabootsende van het Nederlandsch	145
§ 184—188. Over eenige andere fraaije eigenschappen onzer Taal	152
§ 189—211. Over de nederlandsche Prosodie	163

MR. B. H. LULOF'S
TAALKUNDIGE WERKEN.

CACOGRAPHIE

OF

OPSTELLEN MET DEZE EN GENE FEILEN

IN

T A A L E N S T I J L ,

BENEVENEN ENIGE

TAALKUNDIGE AANTEKENINGEN,

DOOR

Mr. B. H. LULOFS,

Hoogleraar, enz. enz.

V I J F D E D R U K .

Opnieuw herzien, en vermeerderd

DOOR

DR. A. DE JAGER.

AMSTERDAM,
A. AKKERINGA.

1877.

Gedrukt bij H. C. A. Thleme, te Nijmegen.

V O O R R E D E

(VOOR DEN EERSTEN DRUK).

Misschien dunkt het u vreemd, geëerde Lezer, dat een zoogenaamd Hoogleeraar in de nederlandsche Letterkunde en Welsprekendheid zich nog met het opstellen van zulk een kinderachtig schijnend boek, als het bijgaande, heeft moeten bezighouden; doch in het onderwijs komt het minima non curat Praetor niet in aanmerking, en wanneer gij, gelijk ik, gedurende zes en twintig jaren als Conducteur op eene akademische Diligence (mag ik het in vertrouwelijke scherts zoo eens noemen?) gediend hadt, zoudt gij weten, dat men somtijds al zonderlinge Passagiers aantreft, en dat verscheiden hunner op hunne reis door ons taal- en stijlgebied een' dergelijken negatieven Guide des Voyageurs nog broodnoodig hebben. Zie dus dit mijn papieren kind met geen azijnzuur gezicht aan en verschoon, dat het niet volgroeid en beter uit de kluiten gewassen is; of om onfiguurlijk en wat ernstiger te spreken, neem niet euvel, dat het boekske slechts over deze en gene feilen van taal, stijl en uitspraak loopt, en voorts ook niet meer nog tot de hoogere redekunst of welsprekendheidsleer betrekking heeft (). Eene volledige Cacographie lag niet in mijn plan en zou of voor mijn doel noodeloos, of te moeilijk en omslachtig geweest zijn. — In de Aanteekeningen zult gij, hoop ik, nog wel het eene en andere vinden, dat, hoezeer in den eigenlijken zin van*

(*) *Ik had eerst allé woorden, waarin fouten voorkomen, met eene andere letter willen laten drukken; doch bij nader inzien heb ik mij bepaald om er slechts enkele indiervoege aan te wijzen, opdat men jongen lieden zelve ze kon laten zoeken.*

het woord maar even aangestipt en ook om de redenen, aan het slot des werks genoemd, plotselijk afbrekend, uwer aandacht niet geheel onwaardig is. — Het zij echter hiermede hoe het wil, hoe weinig beteekenend dit geschrift ook zijn moge, heeft het mij toch sedert een paar jaren meer tijd en moeite gekost, dan ik wellicht tot twee of drie redevoeringen, een paar reisbeschrijvingen en wat verzen op den koop toenodig zoude hebben gehad. Ten slotte laat ik hier eenige woorden van den grooten HUYDECOPER uit zijne Proeve van Taal- en Dichtkunde volgen, woorden, waarvan gij, mutatis mutandis, op mij de toepassing wel maken zult. Rondborstig bekennde, dat hij zelf wel eene zekere door hem gegispte misgreep begaan had, zegt hij: »Ik, die dikwils al wat veel vrymoedigheid gebruikt heb in het berispen van anderen, wil gaarne bekennen, dat ik, in het begrypen van dit onderscheid, vry wat dom geweest ben, en ik twyffel niet, of men zal in het voorste gedeelte van ditzelfde werk hiertegen noch wel eens misdään vinden. Het dwaalen is menschelijk: maar die alleen zoekt naar 't geen recht en waar is, moet zijne eigen dwaalingen zowel erkennen als die van anderen.»

Hiermede vaarwel!

Groningen, Julij 1841.

B. H. LULOFS.

Bij de herziening voor de tegenwoordige uitgave heb ik gemeend, eenige opstellen of uitdrukkingen te moeten weglaten, welker inhoud minder voegzaam kon geoordeeld worden. Voorts is in eene nieuwe afdeeling eene reeks van meer of min foutieve plaatsen opgenomen, uit de werken van (overleden) nederlandsche schrijvers opgezameld. Om de aandacht des leerlings te meer te scherpen, komt daarbij geenerlei aanwijzing van het gebrekkige voor.

Rotterdam, Januarij 1877.

A. D. J.

§ 1. EENIGE FEILEN TEGEN EENE ZUIVERE EN BEVALLIGE UITSpraak VAN HET NEDERLANDSCH.

Oorverscheurend is tegenwoordig dikwerf de uitspraak, die aan sommige nederlandsche letterklanken, ook door anders beschaafde redenaars, gegeven wordt. Hoorden haar onze voorouders uit den tijd van HOOFT en VONDEL, zij zouden zich, gelijk men het noemt, met rammelend gebeente in hun graf omkeeren, en niet ten onrechte waarlijk hebben BILDERDIJK, SIEGENBEEK, WISELIUS en anderen tegen ettelijke misbruiken in dezen zoozeer geijverd. Onze taal, die met hare overige duitsche zusters, nichten en bastaardnichten, het Hoogduitsch, Deensch, Zweedsch en Engelsch, ondanks hare veelvuldige loffelike eigenschappen, toch niet bijzonder zacht en fluweelachtig van klank is, in vergelijking ten minste der romanische talen, — het Italiaansch, Spaansch, Portugeesch en Fransch — krijgt door die barbaarsche uitspraak nog eenige graden hardheid meer. Grove feilen, waarover een gekuischt oor zich in redevoeringen dagelijks ergeren kan, zijn onder anderen, dat de *sch* (dat schibboleth voor alle buitenlanders) zoo schor mogelijk uit de keel geschraapt wordt, ook dáár, waar dit geheel onnoodig is, en zij als eene bloote *s* kon worden uitgesproken; — dat de *ny*, en soms ook wel de *nk*, den klank ontvangt van twee gescheiden, scherp uitgesproken letters, in stede dat men haar tot een' enkelen zachten letterklank doe versmelten; — dat op zijn Friesch de *z* vaak in de rechten der *s*, de *v* in die der *f* treedt; — dat de *n* op het einde der woorden, of waar zij, gelijk de beroemde JAKOB GRIMM het zou uitdrukken, *uittluidend* is, wordt ingeslikt, of omgekeerd den hoorderen met eene angstvallige en loodzwaar op haar drukkende nauwgezetheid toegeteld; — dat men het onderscheid tusschen *au* en *ou* geheel uit het oog verliest, een gebrek te Groningen bij velen aan de orde van den dag; — dat men het tusschen *i* en *e* in dobberende geluid der *i* in *eenige*, *bezigen*, *hevige*

en soortgelijke woorden veel te piepend maakt; — dat men in den uitgang *lijk* de *y* veel te duidelijk doet hooren; — dat *eene*, *eenen*, *zynen*, *uwen*, *haren*, *mijnen*, en wat dergelijke lid- en voornaamwoorden meer zijn, als *kokinjes*, om het dus te noemen, worden uitgerekt; terwijl men daarbij aan de *e* in de slotlettergrepen dier woorden, gelijk zoo ook aan diezelfde letter in de beginsyllabe van *verbeelden*, *vermaak*, *verlangen* enz. den klank eener scherpkorte, in stede van die eener zachtkorte *e*, bijzet; — dat men de *w* in *uwe*, *huwen* enz. vaak tegen hare zuster en naastvoorgaande buur, de *v*, verwisselt of omruilt; — dat de *a* in *aan* het, op zijn Hoogduitsch, met een' korten klank soms voor lief moet nemen; — dat men het accent of den klemtoon in woorden, als daar zijn, *waarachtig*, *zwartachtig*, *ernsthartig*, *roekeloosheid* en dergelijke niet zelden geheel verkeerd doet vallen. Enz. enz.

In de volgende voorbeelden heb ik deze en gene woorden gebracht, waarin ten bovengemelden aanzien gezondigd kan worden, en hier en daar enkele dier woorden of lettergrepen met eene andere letter doen drukken. Men doe minkundigen die voorbeelden lezen, en zorg, dat zij zich onder het uitspreken aan de gegispte fouten niet schuldig maken.

Moed, moed, ó stervelingen!
 Wat neevlen u omringen,
 Wat rampen u bespringen,
 Wat zielsmart u verscheurt,
 Hoopt! — 't licht zal eenmaal dringen
 Door nacht en schemeringen,
 Eens valt in zaalger kringen
 U eeuwig heil te beurt.

Niet *flauwelijk*, maar van *ganscher harte*, mijn vriend, *wenschen* wij, dat aan u en *uwe* echtgenooten al dat geluk moge *geschonken* worden, hetwelk de *Almachtige* hier op de wereld den menschen *schenken* wil, en dat *kwellingen* en *rampen*, waardoor dit aardsche leven maar al te dikwerf *geprangd* en *benauwd* wordt, en die zoowel in het trotsche paleis van *eenen* machtigen *Koning*, als in het *nederige* verblijf eens eenvoudigen *landmans* dringen, van u zooveel moge-

lijk worden geweerd. O, dat God bij voortduring zijne beste zegeningen over uw huwelijk uitstorte! Dat hij *uwen* zoon en *uwe* dochter voorspoediglijk doe opgroeien! Dat hij *uwen* braven vader en *uwe* goede oude moeder nog lang aan uw geluk *deelachtig* doe zijn! Zoo zult gij met blijdschap het pad des levens bewandelen, en, als de ure eens slaat, dat gij van deze wereld scheiden moet, zult gij zonder *moedeloosheid*, niet *schrikachtig* en *vreesachtig*, maar *manhaftig* en *heldhaftig* den dood, die zijne *klauwen* naar u uitstrekt, onder de oogen zien. Kalme rust zal op uw sterfbed dauwen, en met stamelende tong zult gij nog uitroepen: wel mij, dat ik het aanzijn *ontvangen*, wel mij, dat ik *aardsche* vreugd en smart beproefd heb!

§ 2. EENIGE FEILEN TEGEN DE MEEST GEBRUIKELIJKE SPELLING.

Nimmer zal men eene spelling erlangen, die schootvrij voor alle berisping is, en die ons de juiste uitspraak der woorden volkomen zal doen kennen. Of men b. v. het woord *boeijen*, naar de spelling van den heer SIEGENBEEK, met eene dubbele, dan, naar die van wijlen onzen vermaarden BILDERDIJK en van de Woordenboekredactie met eene enkele *i*, gelieve te schrijven: steeds zal men den vreemdeling of den min geoefenden lezer moeten waarschuwen, om in het eerste geval niet op eene lijmachtige en slepende wijze *boei-jen*, en in het tweede niet hortend en stootend *boei-ën* te lezen, maar in beide gevallen, eenigszins naar italiaanschen trant, de *i* op de *e* zachtkens te doen overvloeien, gelijk de *u* op de *e* in *vrouwen* (Hoogd. *Frauen*) en soortgelijke woorden, waarin de *w* ook blootelijk tot eene midde-laarster tusschen die *u* en *e* strekt. Ik heb dus nimmer reden gevonden om, wat ten minste hoofdpunten betreft, van de tegenwoordig het meest in zwang zijnde spelling af te wijken, daar mij deze, alles samengenomen, op gansch geene onbillijke, op kalm en onpartijdig beredeneerde, en voor een deel door het gezag van eenen TEN KATE, HUYDECOPER, KLUIT en anderen gewaarborgde gronden schijnt te steunen, en wij, zoo we elk op onze eigene hand weêr gaan spellen, gevaar loopen om in datzelfde Babel van spelverwarring terug te vallen, betwelk vroeger, tot ergernis van alle vrienden van orde en

netheid, in ons lieve vaderland zijne *misselicke tonghe* (zou de oud-Vlaming *MAERLANT* zeggen) hooren deed. Het zijn toch niet allen *BILDERDIJKEN*, die tegen de heerschende spellingskerk (men vergunne mij de boertende uitdrukking) hun protest inleveren, en zoo nu ook al de Koning onder de latere kenners van duitche talen en oudheden, zoo *JAKOB GRIMM* aan den in Duitschland bij het gros gebruikelijken speltrant zich niet overal onderwerpt, kan echter bij ons te lande zoo menig piepjong schrijvertje of dichtertje, die juist nog niet de scherpzinnigheid, de duizelingwekkende geleerdheid en den europeeschen roem van *JAKOB GRIMM* bezit, zich wel naar de hier bij het groote Publiek thans aangenomene spelregels schikken. Dit in het voorbijgaan! — Hier nu tot oefening voor min kundigen eenige zinsneden en zinnen met spelfeilen, die nog wel eens begaan worden. Het grootste aantal dier misschrijvingen (ook deze en gene meer grammaticale en etymologische zonden loopen er onder) heeft betrekking tot de zoogenaamde enkele en dubbele vocaalspelling, en bevat niet alleen spelketterijen tegen de canoëns der zoo even gemelde heerschende Kerk, maar ook tegen die der bilderdijkaansche en andere Dissenters.

[Bij de tegenwoordige uitgave van dit leerboek valt niet zoozeer te kiezen tusschen de spelling van *SIEGENBEEK* en *BILDERDIJK*. De vraag is thans, of men de schrijfwijze van de heeren *TE WINKEL* en *DE VRIES* getrouwelijk volgt of zich op enkele punten afwijking daarvan veroorlooft. Voor elk dezer gevallen zijn de foutieve opstellen even dienstig.]

De meeste fouten moet men zelf zoeken; slechts sommige zijn door verandering van letter aangewezen (*).

1). Stel geen' prys, ô mensch, op de brooze kronen en *thronen* dezer aerde, mair op de onverderffelijcke kroonen en tronen des eeuwigen levens.

2). Dwinglandy is dwingelandij, om het even of het gemene volk, dan of *grote heren* over de inwoonders van een land den slaavengeessel zwaaijen.

3). Goedertierendheid, toegevendheid en gerechtigheid zijn kostbare perelen en *juwelen* in de kronen der Vorsten.

4). *Honing* is geen ghepast en ordentelijk rijm op Konink, wjl er *namentlijk*, gelijk *HUYDECOPER* ons poogt te leren, eene letter te veel in is.

(*) Dit zij hier, ééns voor altijd, aangemerkt!

5). **ACHILLES** mocht met recht om de rapheid zijner benen bij **HOMERUS** de snelvoetige *heten*, den dood kon hij nochtans niet ontlopen. De peil van **PARIS** deed hem maar al te schierlijk in het sombere rijk der *doden* daalen.

6). **ALEXANDER** de Macedoniër en **NAPOLÉON** de Corsicaan hebben beiden de waereld van den roem hunner oorlogsbedrijven doen weergalmen. Deze echter stierf van wrevel en hartzeer op eene eenzame rots in den oceaan, *geene* bluste zijne levenslamp uit in stromen wijns.

7). Bekoorlijk prijken de *roozen* in tuinen en hoven van Gelderlands heuvel- en *lommerijke* landsdouwten.

8). Ridderorders zijn tands op *orde* der Vorsten aan de *orden* van den dag. Jammer, dat zij zo dikwerf den vijanden kruiper en kuiper een' glants bijzetten, dien hij niet verdient, den man van verdiensten een' glans, dien hij niet nodig heeft.

9). Menigo *zegen* strekte, gelijk **HANNIBALS** overwinning bij Cannao, den overwinnaar niet tot *zege*. — *Halstarrigheid* is de standvastigheid van zotten.

10). Hoe strelend is het bij het zilveren maanligt, ter neergeveld aan de zomen van een stromend water onder der bomen schommelend loofgewelf, het kwelen der nagtegalen en de kwijnende tonen eens *waldhoorens* te horen!

11). Wie zou van moordzieke, *moordadige* volkshopen en volkssamenschoolingen verbetering voor Europas maatschappelijken toestand, hoe elendig die zijn moge, *hoopen* durven?

12). Gene taal is soms zoo welsprekend als de taal der ogen en der *gebaarden* van stommen en doven.

13). Koolen is spijs voor haart en kachel, *kolen* voor mensen.

14). Wasschen, wassen en wassen zijn, als wasch, was, was en was, dikwerf woorden van zeer verschillende *betekenis*.

15). Treart niet, veegt de tranen van uw aangezicht, van uw weezen, o ghij wenende *wezen*! God heeft gezegd, dat hy een vader der wezen *weezen* zou.

16). Die arm- en jammerzalige Godgeleerde twisten hier te lande in den aanvang der zeventiende eeuw, helaas, hoe veel tranen hebben zij uit de ogen van geestelijken en *leken* doen leeken!

17). Al wordt de vrijheid des menschelijken geestes besloten en gekluisterd in *slooten*, omringt met muiren, wallen, gragten en *sloten*, toch zal zij grendels, slooten en boeijen verbreken en zegevierend het hoofd ten hogen hemel verheffen.

18). Hoe vaak wordt door de Fortuin hier op aarde den eenvoudigen en onnoozelen *vroome* de kelk der smart, den *lozen* en bozen deugniet de beker der vreugde aangeboden!

19). *Weeken* en maanden achtereen stortte zij beken van tranen, de aanminnige maegd; dog geene tranen hadden de kragt of macht om hare droefheid te *leenigen* en het stenen hart van haren wreden dwingeland te vermurven en weker te maken.

20). O gij helden der Oudheid, uit doorlugtige en adelijke geslagten gesprooten, hoe dikwerf *slachtet* en geleeft gij op het slagveld gene helden, maar beulen en menschenlagters.

21). De achterklap en de laster onzer eeuw weten met den kwaadaardigsten loogen hunne schriften te *logen* en aan het onnozel publiek de *hoonendste* verdichtzelen op de mouw te *spellen*.

22). Men mag vrij *gelooven*, dat het dwaas is, jonge lieden te veel te looven.

23). Op geld overmatig te steunen en te *leenen* is dwaas, geld aan verkwisters te lenen nog dwazer.

24). Gelukkig de jongeling, die evenzeer op zijne plaats is in de *reijen* der wijzen, als in de *dansrijen* der hupplenden en rijende maagden!

25). Verwar niet rei en rij,
Verwar niet ij en ei,
Verwar niet prei en prij,
Verwar niet steenen en stenen,

Noch leening en lening,
 Ook poten niet en pooten,
 Of sloten soms met slooten.

26). Het edele, *schone* en goede kan zoowel gepredikt worden op de *schouwtonelen*, zelfs in blij- en klugtspelen, als op den *kanzel*. *MOLIÈRE* heeft misschien meer gebreken verbeterd, dan *BOSSUET* en *MASSILLON*.

27). Een oud-hollandsch Dichter zingt van den gestee-
 nigden *STEPHANUS*:

Trekt met mij naar de plaats, waar al de stenen *steen*,
 Waar al de stenigers, waar al de regters *wenen*.

28). Wat poogt ge op trippelende tonen,
 Bij 't schel geruisch der vedeltoon^{en},
 Uw danskunst aan 't publiek te *tonen*,
 Onnoz'len in uw net te *tronen*?

29). Tracht in uwe jeugd, o jeugd, wijsheid te kopen.
 Zij is kostbarer voor haren *koper* dan koper, silver en rood
 goud.

30). O Aegijpte, ó Babilonie, ó *Assijrie*, waar is de luis-
 ter van uw *Memphis*, uw *Babijlon*, uw *Ninive* gebleven?
 Enz. Enz. Enz.

§ 3. EENIGE FEILEN TEGEN HET VORMEN EN GEBRUI- KEN VAN SAMENGESTELDE WOORDEN OF COMPOSITA, TEGEN DE GETALLEN, DE GESLACHTEN EN DE VER- BUIGING DER ZELFSTANDIGE EN BIJVOEGELIJKE NAAMWOORDEN, LIDWOORDEN, VOORNAAMWOOR- DEN EN GETALWOORDEN.

1). Welke mogen wel de redens wezen, dat *CHRISTUS* in deze of geene leerreden niet uitdrukkelijk over den pligt en * deugd van vaderlandliefde handelt? Zeker moet men de *rede* hiervan niet daarin zoeken, dat de Heiland zelve

niet *vaderlandslievend* geweest zou zijn, maar wel in dezen, dat hij in zijn gebod van *zich* lief te hebben, alle soorten van liefden en vriendschappen, en dan ook de vaderlandsmīn, begrepen heeft.

2). Een beroemd Dichter zingt:

En treedt hij voor het laatst dit woud bewogen in,
En knielt bij 't zielloos stof van zijne zielvriendin.

3). Het is eene ongemeen fraaije vergelijking, die voss in eene der zangen zijner *Louize* van het schouwspel eens bloeienden *appelbooms*, in den glans des avondroods prijken-
de, of door den maanschijn verzilverd, ontleent.

4). Wel hem, die doodsziek of in *doodnood* zonder siddering evenwel de dood, die koningin der verschrikking, onder de oogen kan zien!

5). KANT, wijlen of in den tijd in *velerleije* opzichten een der grootste wijsgeers van latere tijd, zegt ergens, dat er niets verhevener is als het schouwspel van den sterrehemel boven ons, en het gevoel in onze *binnensten* van aan onze plicht ten dood toe, en zoowel bij tegen als *voorspoeden*, getrouw te kunnen blijven. Indedaad, kan ons iets met grootschere aandoenings vervullen, dan wanneer wij in die *dieptens* der hemelen, in die afgronds, gelijk Mevrouw VAN STAEL ze noemt, boven ons hoofd gehangen, onze blikken dompelen, en daar die duizende van gestarnten zien, die, elk in *haren vasten* loopbaan, door de onmeetbare ruimtens der schepping rollen? En als de mensch, al zijne behoeftens, begeertens, verlangens en *belangens* bedwingende, smarten en lijdens, dood en graf trotseerende, allen aard-schen vreugden en *blijdschappen* vaarwel zeggende, slechts naar de inspraken van zijn plichtgevoel luistert; als een REGULUS, een BEILING, doof voor de smeekings en tranen hunner *egadens*, kinders, vrienden en medematen, liever zich in een vat, dat met spijkereu beslagen is, wentelen, of *levendig* in de grafschoot bedelven willen laten, als dat zij, gelijk lafaarten, de door hun gedane beloftens niet gestand zouden doen: wie gevoelt dan ook niet in het zedelijke die

rillings des *verhevens* (zoo als zeker een Schrijver het uitdrukt), die met *onbeschrijfbaar* en *onuitspreekbare gevoelens* geheel de ziel overstroomden?

6). Het oud-hollandsche spreekwoord zegt: »'t zijn niet alle *kokken*, die lange messen dragen." Zoo zijn *alle*, die den titel voeren van *Overstens*, van *Generalen*, van *Luitenanten* of andere *Officers*, van *Ministeren*, *Staatdienaren* of *Bewindlieden*, van *Doctors*, van *Professoren*, van *Chirurgijnen*, van *Koopmannen*, van *Schoolmeesteren* enz. enz. het daarom nog niet in de ware zin des woords. Ook alle *Godsgeleerde* of *beoefenaars* der *Godgeleerdheid* zijn bloot uit dien hoofde nog geene *beoefenaars* der *godvrucht*, of *werkelijk godsvruchtig*.

7). VONDEL zingt in zijn verwonderlijk schoon en *meesterachtig* vers tot de H. Maagd:

Al zit gij op een wolk van serafinnen,
Zoo diep in 't goud van 't albezielend licht
Der Godheid met uw stralend aangezigt,
Dat *cherubijs* belonken en beminnen!

8). In de oude noordsche *Saga's* of *volkzeggingen* spelen de *wapensmids* een' grooten rol, ja, zij waren dikwerf *geziener* dan later *menigen edelman*, fier op zijne *wapenen* en *zestien kwartiers*. Zij *vervaardigden* allerlei soort van *wapens*, inzonderheid *zwaarden*, onder *welken* het *zwaard de Tyrfing* in de *Hervarar-Saga* zoo beroemd is.

9). Gij moogt te schip of te paard de zorg pogen te ontvlieden, toch zal zij, zingt HORATIUS in het Latijn, zijn *landtaal*, het *schipsboord* met uw beklimmen en zich achter uw op het ros zetten.

10). *Elk Ouder* is verplicht voor het kroost, dat's *Opperste wijsheids bestel* hem gegeven heeft te zorgen, en, *des noods zijnde*, voor hun geluk alles veil te hebben. *Kinderenliefde* moet daarvoor zijne loon zijn.

11). Herinnert gij u nog, ó de waardste mijner vrienden, den schoonen avond, die wij verleden jaar met ware *welust* te . . . , niet ver van de boorden der Rijn, doorbrag-

ten? Het was warm, doch de warmte werd getemperd door den adem eener *koele* zuidwind, die, met balsemgeurs beladen, door *de geboomtens* lispelde. De Wagenaar des hemels (om in den trant der Ouden te spreken), de Zon, *haar* brieschende vierspan onvermoeid mennend, daalde op haren gouden kar al lager en lager, totdat zij eindelijk in *de zee* dook, waar THETIS, gelijk een *groot*e Dichter het uitdrukt, *haar* met open armen ontving en CUPIDO de teugels greep der rossen, die gretig de koele vloed en inslorpten. Liefelijk klonken de *fluittoonen der nachtegaal* door het boschaadje, terwijl in de grasbeemd het avondlijk loeijen en geblaas van runders en schapen weergalmde, afgewisseld door het min aangename gekwaak *der kikvorsch*. Wij paarden vrolijk *onzer* aller gezang aan die stemmen der natuur. In onze glazen parelde de droppelen der geurige rijnwijn, en wolken *eener* blaauwe, welriekende rook stegen uit zindelijke *aarde* pijpen ten hemel. Menig * (*), wien de Min met *hare* pijlen gekwetst had, en die door haar geheel onder den voet was geworpen, stelde eene gezondheid, of toast, gelijk men in de bastaardtaal der mode zegt, op de Dulcinéa zijner gedachten in, zich daarbij niet storende aan den spot en * beschimping van *deze* of gene andere borst, die van *eenen* minder verliefden inborst, en voor den Min ongevoelig, met *zijn*en sentimentelen vlaag de draak stak. De Nacht breidde nu allengs *zijn*en sluijer uit. Hesperus ontstak *hare* lamp, de maan, die *beheerscher der nacht*, verrees in het zuidoosten, en *duizende* van starvuren blonken in het ruim des luchts. O, welks ziel wordt niet bewogen, als hij in de blauwe oceaan der hemelen die eilanden van licht ziet (zoo zingt er Albions zwaan van in zijn lied »de belegering van Corinthe»), die zoo *zielenvol* flikkeren, en waar, gelijk de godsvreezende VAN ALPHEN het uitdrukt, de grenzen onzer *lijden* staan. Met ligte tred kwam thans eene vrouwelijke gestalte, in rijke dos getooid, langs een eng voetpadje uit het dichtste des boschs op ons

(*) Dit sterretje geeft hier en elders te kennen, dat er eene uitlating plaats heeft.

aanzweven. Zij droeg op derzelve arms een' zuigeling, een klein meisje, dat met zijne kleine handjes 's *moeders* gelaat liefkoosde, en * werd verzeld van eene boerin, die haar tot *eenen* gids scheen te strekken. Deze laatstgemelde *arme* mensch doch genoeg, gij zult u dit avontuur nog beter als ik herinneren.

12). Welzalig hem, die Gods woord op *zijn* aardschen loopbaan tot eenen lamp voor zijne voet strekt! Niets zal de *vrede* zijner ziel verstoren. De Booze zal hem nimmer onder *den* voet werpen; de burgerschap des eeuwigens zal hem geschonken worden.

13). *Het* punt van het staal is scherp; maar meer scherper was de punt van het verstand, waarop, gelijk onze *oude*, Hollandsche historieschrijver en dichter BRANDT het uitdrukt, de Prins WILLEM den Eersten zooveel vijandelijk staal afkeerde.

14). VONDEL zingt:

Hier stond een groeiende en nooit afgehouden woud.

15). De Bataviërs mogt men in sommigen opzigten den bloem, de puik, *de* pit, het kern der Germaansche volkstammen noemen. — *Het* pit diens noots is nog niet rijp.

16). Het trotsche Engeland, die *Koning* der bruisende pekels (gelijk de dichters de zee wel eens noemen), mag met *het* volle regt de Carthago van latere tijd heeten. Naar welke gewesten der aardbol toch zendt het zijne schepen niet henen, welke waters worden niet beschaduwed door zijne zeilen? Waar is echter Carthago, waar *deszelfs* moeder, het kooprijke, levende, woelige Tyrus met al *haren* welvaart, waar Babel, waar de schitterende Palmira gebleven? Ook den tijd kan komen, dat Londen van den troon gestooten en, uit *de* rei der wereldsteden gebannen, niet meer in *zijn*e handen dien drietand zal zwaaijen, van denwelke het in de bekende Fransche versregel luidt:

Le trident de Neptune est le sceptre du monde.

17). In de derde zang der »Hollandsche Natie,» ter bekender plaatse, waar men de heerlijke beschrijving *der* hel-

dendood van KLAASSENS, den Vice-admiraal Zeelands, aantreft, lezen wij:

Hij staat alleen, maar vast, gelijk een rots 't geweld
Der eeuwen, 't woest gebrul des donders fier blijft trotsen,
Schoon stormen aan *zijn'* voet in wilde golven klotsen,
Schoon schip bij schip met kracht geslingerd op zijn borst,
Verbrijzeld henen stuift, staat hij, met kracht omschorst,
Belacht het woeden der orkanen en der eeuwen.

18). In hetzelfde dichtstuk, vol *eener* hooge geestdrift en *eener* soms *schitterendste*, bij uitstek voor declamatie geschikte poëzij, lezen wij (er wordt van LODEWIJK de Veertiende, den Koning Frankrijks, gesproken):

Brittanje biedt u hulp, tracht, op *zijn* zeemagt trotsch,
Te ontwringen Neerlands vuist den staf des watergods.

19). *Wat voor eenen* Italiaan, die met *eenen* warmen zucht voor deszelfs vaderland beziel is, loost niet menige bange zucht, stort niet menige bittere traan, als hij haar in den rij der volkeren niet meer die rang ziet bekleeden, *welke* het vroeger bezat.

20). Om *den* taak, wien ik op mij genomen heb, gelukkig ten einde te brengen, gevoel ik maar al te zeer, dat ik uwen aandacht en welwillendheid benoodigd heb: zie daar woorden, dien men telker reize uit de mond van redenaars hooren kan.

21). Hoe menig toog in de middeleeuwen blootvoets, *ongedekten hoofdes*, neergeslagenen blik, diep bedrukter ziel, naar den heiligen grave, om daar vergeving zijner zonden af te smeeken!

22). De *staande* — luidt, meen ik, een oud-Indisch zeggen — zijn er beter aan als de gaande, de zittende dan de staande, de liggende dan de zittende, de slapende dan de leggende en wakende, en de Dood is het beste van alles.

23). Helaas, EMILIA, die gij mij steeds eene vriendin geweest zijt, ik ben een levendig toonbeeld van *zielverscheurbare elende*! Mijn droefheid is *ontroostelijk*. Waar ik ga, waar ik sta, overal zweeft mijn het beeldtenis van een geliefde echt-

genoot, eener aangebedenste gade voor de oogen, die de dood mij in de bloei harer jeugd ontrukkt heeft. Niets zie ik als haar. Niets anders hoor ik in het ruischen der avondwind als hare stem. *Geen* ander als zij alleen zal ooit mijn eens zoo *liefdedronken* hart weêr met liefde vervullen. O *tagchendste*, ó *goude* dagen, mij voor altijd ontvloten! O wreedend dood, die met uwen *ijzerenen* voet al die bloemen en *bloesemen* mijns geluks vertrapt hebt! Wanneer zal ik in 's aardes stille schoot die balsem der rust vinden, die mijn konmerbeladen, mijn *gewonde*, mijn bloedende hart, mijn smartverscheurde ziel zoo zeer noodig is. O geliefde moeder, ó *braaf*, *geliefd* vader, die zoo lang reeds in uwen mosbewassenen *graven rusten*, die ook zoo vroegtijdig des levens beroofd zijt; moet ik nu ook de smart ondervinden, dat zij, de *bemindste* der echtgenoots, de van mij bemindere dan heel de wereld, dat zij, *waaraan* ik met eenen diamante liefdesketen was vastgekluiserd, van mij, *rampzaligen* mensch, afgescheurd, voor eeuwiglijk en *altoos* van mij afgescheurd is?

24). De PRINS WILLEM den Eersten, 's Keizers KARELS des Vijfden groot vriend en vertrouweling, was een *wijze*, een goede Vorst, en van zoo scherpen verstand, dan er maar weinige gevonden werden, kortom, een groote man, die het geluk zijns vaderlands boven zijns zelfs geluk stelde. Waarom, ó *edel*, *groot* man, moest gij zoo moordadig van het leven *ontroofd* worden?

25). HOMERUS geeft aan ACHILLES telkens de bijnaam van *snelvoetige*. Hij wil hiermede te kennen geven, dat ACHILLES rap te been, dat hij snellervoetig als elkeen ander Griek, dat hij een *sterke* looper was. Dit heeft die zoon der THETIS dan ook getoond, toen hij, ter aanschouwen der op het been gebragte legers der Grieken en Trojanen, HECTOR, den edelen telg des PRIAMUS en der HECUBA, HECTOR, die in *grootte* van ziel boven elken eenen uitmuntte, met de snelheid der bliksem *nazat*. Dat ACHILLES echter ten zelfden tijde niet slechts een sterke looper, maar ook een *sterk* looper of een man van

grootte lichaamskrachten was, ja, *niemand der stervelingen* zoo sterk dan hij, helaas, dit heeft HECTOR ondervonden, toen hij voor het zwaard diens in het oorlog zoo dapperen *krijgsoverstens* en heirvorsts bukken moest; gelijk de zoo even gemelde bewonderdste en onsterfelijkste dichter Griekenlands in den twee en twintigsten zang van *den Ilias* bezongen heeft. HOMERUS heeft daar die verhevene vergelijking, waarin ACHILLES, met zijne kopere of metale wapenrusting aangedaan, en uit de *slagorders* der Grieken in dien koperenen wapendos daar blinkend aan komende stuiven, bij het doodelijke *najaargestarte* vergeleken wordt, *hetgeen* door de Grieken den hond van Orion werd geheeten. De heer VAN 's GRAVENWEERT, een goede vertaler des HOMERUS, heeft het Grieksch sierlijk overgebracht:

»Het eerst van allen, ziet hem Priam van den muur" enz. Ik ben van *de* meening, dat een geoefende, bekwame en *vlugge* schilder (niet een zulke, als dat brekebeen, hetwelk het schilderij in uwe voorkamer gemaakt heeft) in velerhanden opzichte van dit tooneel eene *meesterachtigere, oogbekoendere* en zieltreffendere schilderij zou kunnen *daarstellen*, als van eenig ander onderwerp uit den *Ilias*. Of zou welligt een tafereel des afscheids des HECTORS en der ANDROMACHE eene nog verhevenere, meer belangwekkendere voorstelling opleveren, eenen nog *krachtigeren* en onuitwischbaarderen indruk maken?

26). *De* nood breekt wet, de oude liefde roest niet, komt de tijd komt de raad, de zuinigheid en de vlijt bouwen huizen als kasteelen, de honger maakt de rauwe boonen zoet, de deugd is beter dan het geld: wie kent niet deze en soortgelijke gezegdens, wie heeft hare waarheid niet of ondervonden, of zal in *het* vervolg van *den* tijd die niet meermalen bevestigd zien?

27). *De wonders* — gelijk JEREMIAS DE DECKER dit woord verbuigt — des *Almagtige* vervullen ons met eene verbazing, de goedheden van den Allerhoogsten gaan over alle zijne schepsels. Geene pen eens *Geleerde* is in staat dezelve te

boschrijven. Noem mij den Wijzen, die hen naar waarde ontvouwen, toon mij den Dichter, die dezelve op zijnen citer en *zielversmeltbre* luit (gelijk HELMERS zingt) naar de waarde bezingen kan!

28). Zotten zijn zotten, om het even of het *Parijzer*, *Londener*, *Berlijner*, *Stockholmer*, *Amsterdammer*, of *Groninger* zotten zijn. Deze is eene onloochenlijke waarheid.

29). Welke een schrikbarende brand had er eergisteren in het stedeken plaats! Een geheel huisgezin, de ouders, de kinders en de dienstbodens, is er bij omgekomen. De lijken van * (*) vader en * moeder zijn reeds gevonden, die des braven zoons en * dochters, gelijk ook van twee meiden, schijnen nog onder *de* puin en * asch bedolven. Van al de levendige gediertens in huis heeft zich niets als een hondje en kleine kat gered. Het paard en koe, geit en zwijn, ganzen en hoenders *zelve*, alles is den vlammen ten prooi geworden. Ook eene zeventigjarige nachtwacht heeft er *haar* lijf bij ingeschoten. IJselijk was het gezigt dier vlammen, die uit de deuren, de vensteren en dak uitsloegen, en naar al de bijliggende wonings en naburig kerkgebouw hunne *purperen*, *gloeijendige* klauwen uitstrekten. Onvermoeid waren de ijver en pogingen des daar ter stad regerenden *burgermeester* en *van de* wakkere burgerij om *de* brand te blusschen. Wel werd de les betracht: bemint uwen naasten, hebt u lief, broeders! Het was echter zoo zeer die ijver niet, dan wel de goedheid Gods, die geheele de plaats van eene volslagene ondergang reddede. De brandspuit toch schenen tegen het geweld, razernij en woede des vuurs niets meer te vermogen. *Eenige* tien en twaalf andere huizen brandden ook reeds *lichte laai*, toen eensklaps, des 's morgens tusschen vijven en zessen, ten goeden ure de storm hare vleugelen streek en stroomen eener allerhevigste stortregen de vuursgloed overal uitdoofden.

(*) De sterretjes beteekenen, dat hier verkeerde weglatingen des lidwoords plaats hebben. Er zijn er echter maar een paar gemerkt; de andere zoekte men.

30). In onzen Statenbijbel lezen wij, Marc. XII: 5: »En wederom zond hij eenen anderen, en dien doodden zij; en vele andere, waarvan zij de sommige sloegen en de sommige doodden.»

31). CATS, die *zijn* gelijk niet heeft in natefheid, zingt:
 't Gaat met den mensch als met de peer,
 De dees is rijp en zijgt ter neer,
 De geen, nog groen, dient niet geplukt.

32). De Engelschen hun grootste tooneeldichter is zeker SHAKESPEAR, der Franschen hunne CORNEILLE of RACINE. Wie zijn talent zou grooter zijn, CORNEILLE'S of RACINE'S?

33). VONDEL zingt: aanvaard des werelds kroon — MOONEN: en door de werelds woeste zee — TRIP, (*zijner* geboorte een Groninger): der waarheids fundamenten dreunen — VONDEL: het ware moeders hart en 's valsche moeders aard.

Wat ongelijkheid van schrijfwijze is *deze!*

34). Hoe weinig vrouwen vindt men, die hetzelfde geheel onverschillig is, of men hen al dan niet iets vleijend zegge, en dier gemoed alle pluimstrijkerij veracht. Ook ontbreekt het *den* vrouwen en vorsten zelden aan dezen en genen zulker vleijers (en waarlijk hunner getal is niet gering), welken haar wegens hare schoonheid en wijsheid de noodige wierook toezwaaijen.

35). Gij hebt daar een goed huis gekocht, mijn vriend! vrij wat beter dan datgene, dat gij eerst hadt. Nu moet gij echter zijn' voorgevel wat laten veranderen, zijne deuren en vensters oljfkleurig verwen en hem in de raams groote ruiten zetten laten. Dan zal *zijn* voorkomen veel knapper zijn.

36). Wij stegen, *eenige twaalf* sterk, den berg op. Er waren *onzer vijf*, die te tien ure zijn' top bereikten. De *overige alle* kwamen eerst een twintigtal van minuten later.

37). Wie waren de mans, welke de vrouwen, *wie* de dieren, die met NOACH in den ark gingen? Welk een man is die? *Welke eene* vrouw is dat? Wat voor eenen geleerde is.

dat? Wat meisje is deze? Wat juffers gaan ginds? Wat een boek meent gij? Wie vergenoegd is, is gelukkig, maar welke ontevreden is, is ollendig. Welk een Koning was het ook, die de Romeinen het eerst met olijfantten bevocht? Was hij niet PYRRHUS? O, Welk krijgszuchtig Vorst was die PYRRHUS! — Doe dit en laat gene niet na! Deze daar is wijs, gene hier is dwaas. Die hier is de wijsste, deze daar de dwaasste. Oude van dagen worden ligt gierig. Welk is van diens de reden? Wiens is dat huis? Van welken is die hoed? Wie zijn hond is dezen? Deze der zaken toestand kan niet lang zoo duren. — Dat, wat gij nu zegt, is waar; dit, wat gij gisteren zeydet, valsch. Dat, dat uw zuster schrijft is vreemd. Het, wat uw broeder vertelde, is ongelooft. — Gode ontferme zich zijns, gelijk hij zich mijns en haars en huus en uws ontfermd heeft! — Mijn eene paard, op wat ik het liefst rijd, is ziek, en men kent zijne kwaal niet. — Ik groef dezen tuin om, om dien te bezaaijen. — Mijn vader zaliger was een brave, goede man, van iegelijken eenen geacht, — Wat ligt een' aan zijn lijf (zingt HUYGENS) als 't zijn niet meer en is? — Zoo wie doodt (staat in onzen Statenbijbel) zal strafbaar zijn door het gerigt. — Reist henen (staat elders in hem) onderzoekt naar dat kindeken, opdat ik datzelve aanbidde. — Elders: eener Israëlitischer vrouwen zoon. — Zulken eenen admiraal als de RUYTER was, heeft Holland nooit weër gehad, en eenen zulken vlootvoogd kan Engeland niet aanwijzen. Dezelve vlootvoogd toch was even groot van hart als van verstand. — Het Hollandsch wint hetzelve van het Hoogduitsch soms in zachtheid. Hetzelve heeft echter ook sommige hardere letterklanken boven het Hoogduitsch. De Duitsche talen zijn al zoo vatbaar voor woordekoppeling, als de zulke des Romanischen stam. Het Hollandsch is geen bast-aardzoon van het Hoogduitsch, schoon een aantal zulks gelooven (*).

(*) Deze en soortgelijke uitdrukkingen zijn deels goed, deels slecht

38). De Koning noodigde hem om bij *zich* te komen. — Kent gij den CAJUS? Deszelfs vader wilde, dat hij *zich* het boek weér zou geven, dat hij van *zich* ontvangen had. — Laat hem die zaak op *haar* (?) zelve beschouwen, zoo zal hij overtuigd zijn, dat zij zoo ongerijmd niet is. — Toen DAMOCLES, iemand der vleijende hovelingen van DIONYSIUS, den Tyran van Syracusen, *zijne* goederen, schatten en heerschappij hoog opvijzelde, gelastte de Tyran, dat hij van dit zijn gelukzalige leven eens den proef zou nemen. Hoe die proef, tot *de* bespotting van DAMOCLES, *diens* gemelden pluimstrijkers, adiep, weten wij uit CICEERO, dewelke dit geval in eene van deszelfs schriften geboekt heeft en met *diens* gewone bevalligheid des stijls verhaalt.

39). CONSTANTIJN HUYGENS zingt:

Hoe lang, verstoorde God, hoe lang verachtst du 't
schreeuwen,
Van dijner kinderen onuitschreeuwlijke ellend?

40). O gij groote DE BUYTER! roemrijker, nimmer volprezener, onsterfelijker, gedachtenisse! Gij sieraad uwer eeuwe, gij eere, gij flonkerbagge, gij kroone uwes stands, gij, die, ofschoon uit onaanzienlijken geslachte gesproten, den vaderlande meer diensten bewezen hebt, dan duizend anderen, die op Prinsen en Koningen onder hunne voorouderen bogen mogten; gij, die in de ure des gevaars nimmer sidderdet, maar op Gode, den Heere der heirscharen, bouwend, met onverschrokken blik den dood onder de oogen zaagt, en ten laatsten met uwen bloede den eed der trouwe, den lande gezworen, bezegeldet, ó, dat gij allen onzen vlootvoogden, allen onzen krijgsbevelhebberen eeuwig ten luisterrijken voorbeelde mogten strekken, opdat zij, even als gij, hunnen heiligen pligten ter dood toe getrouw blij-

Hollandsch. Slechts eenige der slechte zijn door eene veranderde letter aangewezen. Van elke noodige verbetering den taalkundigen grond op te sporen, is den jongen lieden aanbevolen.

vende, ten dage des strijds in de loopbane der eere of overwinnen of sterven! (*).

41). *Weinige* begeeren, enkele zoeken, de meeste andere schuwen, alle ondergaan eenmaal den dood. Ziedaar, hetwelk niemand zal ontkennen!

42). Niet *weinige* Geleerde, helaas, zijn verwaand, *sommigen* pedant, andere twistziek, vele afsgunstig. Hunner getal is gering, die tot hun zelfs en anderer wezentlijke nut de door hun verworvene kundigheden weten te besteden.

43). *Onze* aller vriend, de goede brave C., die is dezen morgen ten tien ure eindelijk bezweken. Hij laat een echtgenoot en twee kinders na, *de eene* een zoon van een jaar of twaalf, de andere een dochtertje, *eenen* zuigeling, die zijn verlies nog niet bezeffen kan. Ik bezocht zoo straks * weduwe en zoon. Hunner beider droefheid was groot. Wie zoude zoodanigen eenen gade en vader ook niet betreuren? U ernstige voornemen moge zijn, zeide ik tot den zoon, om uw 's vaders deugden naar te volgen. *Deze* zullen de schoonste bloemen zijn, die *gijlieden*, gij en u zusters, als het wat ouder zal zijn geworden, op des brave, helaas zoo *vroege* graf strooijen kunt.

44). *Verbaasd* groot is de menigte van koloniale waren, die honderd van schepen jaarlijks uit de oost en de west tot onzen aanbrenge, zoodat men weër van Amsterdam hetzelfde schier zeggen kan, 't *geen* VONDEL van haar zong:

Zij sleept de wereld in met overvloed van kielen.

Een ieder der Amsterdamsche pakhuizen of zolders is met die oost- en westindische voortbrengselen volgepropt. Zoo

(*) Een stijl, als de hier in no. 40 door mij opgestelde periode, met eene zoodanige oud-hollandsche, naar die van het Hoogduitsch nog zoo eenigszins zweemende verbuiging der naamwoorden, en met veelvuldige aanhechting of inlassching der *e*, kan in de zeer hooge welsprekendheid somtijds met de grootste gepastheid gebruikt worden. Voor alledaagsche onderwerpen zou die stijl echter te ouderwetsch, te deftig en statig, en daardoor gemaakt schijnen.

was ik laatstleden maandagsavonds bij den koopman , diens uitgebreiden handel op Java en de Molukken u bekend is, en wie ik nog een' groot van u gebragt heb. Daár, zeide hij, terwijl wij in deszelfs pakhuis rondwandelden, daár liggen zóó en zóóveel duizende *ponden* koffij, hier zijn twee *lasten* kruidnagels opeengestapeld, ginds heb ik voor tweeduizend *guldens* aan thee, nog wat verder zijn een vijftig zakken notemuskaat geborgen. Kortom, vriend, om nogmaals met denzelven VONDEL te spreken, het was hier:

— — — — de dikke muren

Bezwijken door 't gewigt van kruiderij.

45). U. E. *zult* reeds iet gehoord hebben van het afgrijpsbaar tweegevecht of eenwijch (gelijk de oud-Nederlandsche schrijver JAKOB VAN MAERLANT het noemt), 't *geen* hier voor een dag of ettelijke heeft plaats gehad. Een paar jongelieden, de eene dien *eigensten* officier bij de ruitery, waarmede U. E. eens bij mij gegeten hebt, en die dat lichte bruine paard reed, wiens Arabische leest en omhoog staande staart U. E. bewonderdet, den anderen een student, (ach, zijner achtlingwaardige moeders allereenigst kind!) kregen op een koffijhuis onder *zich* twist. Dezelve twist liep zoo hoog, dat, na de wetten der zoogenaamde eer, de beleedigen en smaadredens, welken zij zich hadden aangedaan en toegeduwd, slechts door bloed konden afgewasschen worden. Ure en plaats werden dus bepaald, sekondants gekozen. Men zou met de pistool duelléren, en beiden op een hen gegeven teeken te zelve tijde op zich losbranden. Dit gebeurde dan ook, en, helaas, met een *zulk* noodlottig gevolg, dat beiden zich doodelijk troffen en op de plaats zelfs des gevechts, na weinig minuten, de laatste adem uitbliezen. De luitenant of kornet laat een echtgenoot na, alles behalve in ruime omstandigheden, en die dus met rede een zorgenvolle toekomst te gemoet ziet. Mogt het Zijner Majesteit in hare goedgunstigheit behagen aan de arme weduwe eenigzins ten hulp te komen, zoo dit ten minste met Zijner *Majesteits* regtvaardigheid bestaanbaar is, en zij zulks oor-

baar acht. Gansch de stad is van dit voorval ontroerd. Een elk man, elk eene vrouw, ieder een kind zelf spreekt er van met siddering, en mij zelve zweven de bloedige lijken der verslagene, welken ik voor hare ter aarde besteding nog even gezien heb, telkens voor mijne oogen, zoodat ik des 's nachts zelf geen rust kan vinden en den slaap, die vriendin anders der vermoede, mij zijne verkwikking weigert.

§ 4. EENIGE FEILEN TEGEN DE WERKWOORDEN EN HET GEBRUIK DER KLEINERE REDEDEELEN (*).

1). Daar is er die *denkt*, dat de Nederlanders *verbaasd* lafhartig zijn, wyl zij lang verongelijkingen zich laten getroosten en eerst spade onderwinden zich daartegen te verzetten. Een volk van boter hiet ze daarom ALVA, en * waande wel in staat te zijn om dat botervolk te *zullen kunnen* temmen, daar hij dit wel den Italianen, een volk van ijzer, gekund of gekonnen hadde. Hem was echter niet bewust, gelijk HOORT zegt, dat er wel houden is aan het barsch metaal, doch niet aan het smijldige zuivel. En slapen ook al somwyl de Nederlanders: onderdrukking *ontwaakt* hen, en worden ontvlamd in woede.

2). CAMPHUYSEN zingt:

Het volk, dat heen en weder
Eens zwerfde en kommer had.

3). HEINSIUS:

De steenen, neergedaald,
Gespleten met geweld, gebrijzeld en gemaald.

4). Een ander dichter zingt:

Doch ach, wat waar de mensch, zoo zijn ontluikt vermogen enz.

(*) Slechts weinige fouten zijn door de verandering van letter des woords aangewezen. Hier en daar komen ook vroegere misgrepen weér voor.

5). En elders :

De berggeest , die voor 't oord een' digten nevel trekte.

6). BRANDT doet PETRUS uitroepen :

Ik riep , ik ken hem niet , maar mij kon JESUS wel.

7). Een ander zegt :

Helaas , ik kan geen Fransch , maar wenschte 't wel te kunnen !

8). Laat ik u *aan* den liefelijken morgen nog eens herinneren , mijn vriend , wien wij — 't zijn nu zeven jaar geleden — in de buurt der Godesberg doorbrachten. Onze vriend *voer* ons met zijn wagen daarheen. Wij vlijden ons neder in het gras , en naar ons aldus nedergelegen te hebben , luisterden wij na het gekweel der vogelen , hetgeen liefelijk uit de boschaadje zich hooren deedt. De met duizend balsemgeuren gekruide lucht *stroomde* ons gezondheid en levenskracht in de aderen , en ook het opeengotaste hout , dat door de kolenbranders gekloven was , verspreide dien aromatieken geur , waaraan ik boven vele zoogenaamde *parfums* verreweg den voorkeur zou geven. Boven onze hoofden *doorkloofde* een wijfjes-arend op zijne (?) forsche wicken de lucht , gelijk een schip , dat de golven klieft. Gij meesnuilt ; maar is het vliegen niet een varen op den luchtstroom , en noemt MARIA STUART bij SCHILLER de wolken niet te regt *zeilers* der lucht ? Doch wat legt ons aan deze spitsvondigheden gelegen ?

9). Veel , mijn vriend , *ben* ik in den laatsten tijd met trekschuiten gevaren , gelijk ik zoo gisteren , nadat ik 's dags te voren van Meppel naar Groningen te paard gereden had , nog van Groningen naar Harlingen gevaren heb , bij welke gelegenheid ik onderwgs ooggetuigen was van een tooneel , welk mij met verwondering vervulde. Een jongske van een jaar of tien , hetgeen de kunst van zwemmen zeer goed kon , reeds een geruime tijd hadt gezwemd , en zelf reeds een paar malen over den gracht gezwommen hadt , kreeg , toen het voor den derdemaal hetzelfde beproeven *wil* en op *een* nieuw in den gracht had gesprongen , eensklaps de kramp. Hij geeft een gil , stuiptrekt , *riek* aan het duizelen en *zink* ijlings gelijk .

eenen steen onder *het* water. Dit ziet een schipper, (hij hiet, meen ik) die daar op de brug bedaard zijne pijp stond rooken. De man dunkte mij wel bij de zeventig jaren oud te zijn. In weêrwil echter dier vergevorderde leeftijd werpt hij zich, zonder hem eens de moeite te nemen van *deszelfs* kleederen uit te trekken, oogenblikkelijk in het water, *zwom* hij naar de plaats, waar de jongen verdwenen is, duikte hij onder, en naar een paar tellens onder het water gebleven te hebben, hefte het hoofd weêr uit de golven en sleept hij den dronkeling bij de haren naar * wal. De ouders van het kind hadden intusschen komen aansnellen en zij ontvangen met halve verbijsterde zinnen den halven amechtigen knaap uit de handen van zijnen redder. Dezen laatsten intusschen *schuddede* zich de waterdruppelen uit de haren en *bokkebaards*, zettede zijn' hoed weêr op, *neemt* zeer koelbloedig zijne pijp weêr, terwijl hij lagchend zegde: Wat hamaker, ziet, daar is mijne pijp waarlijk uitgegaan! Heeft vervolgens even bedaard gegaan *naar zijn huis* wandelen, om hemzelve drooge kleeders aan te doen. Hoort, mijn vriend, zelden heb ik zulk eene vereeniging van koelbloedigheid met onverschrokkenheid en *voortvarenheid* aangetroffen. Een echt oudhollandsch karakter!

A propos! ik durf niet te zeggen, hoe weinig ik nog in het boek las, gij mij geleend hebt, maar ik heb er volstrekt tijd toe ontbroken, en zou hier ook bijna vergeten zijn u voor het gemelde boek te danken. Gelooft intusschen en zijt verzekert, dat ben en blijf uwen vriend.

10). VONDEL zingt:

Spant de ketens, ketent masten,
Zinkt de schepen, damt de kil!

en POOT:

Daar 't heilig lijk van Gods geliefden zoon
In werd gezonken:

11). Leer gij uw driften te overwinnen! leer gij *om* uw Naasten te liefhebben, te hoogachten! Leer gij *uwe* vijanden zelfs te vergeven, zoo zult gij eenen waardigen navolger too-

nen te zijn van hem, die niet is gekomen neêrdalen uit den hemel, * ons rede te leeren twisten en hair te kloven over de verborgendheden van Gods natuur en wezen, maar vooral ons meer deugdamer en daardoor gelukkiger te maken. *Laten* dus alle pogingen strekken *Gode* door daden, en niet bloot door het geloof te vereeren. Aan regtzinnigheid des wandels ligt het meest gelegen. Het overige is grootendeels nietigheden en voert tot moord en doodslag.

12). De dichter F. DE HAES zingt:

Hij schiep in ijdele vreugd en schaadlijk spel behagen.

13). De Hoogduitsche taal en * Hollandsch heeft wel niet de zachtheid, die het Fransch en deze en gene andere taal van Europa bezit, doch in plaats dezes drukt het dan ook soms weer meer hetforsch en krachtig uit. Vooral geldt dit van het Hollandsch. Hoeforsch in klank en daardoor overeenkomstig met deszelfs beteekenis is b. v. het woord »wraak.”

»Wraak, donderde aller stem: aan Spanjen eeuwge wraak!” Kan het Italiaansche *vendetta*, het Fransche *vengeance* daar tegen op? Zelfs onze »g” en »sch” (die schibboleths voor elken vreemden, zelf voor Hoogduitschers) doet in enkele woorden eene goede uitwerking. Ons grommen b. v., ons schallen, ons schateren, ons schor, is eene krachtiger klanknabootsing, wanneer de g en sch op zijn Hollandsch, dan wanneer zij op zijn Hoogduitsch wordt uitgesproken. Gij en ik, Lezer, zijt het zeker daarin eens, dat onze taal voor de hoogere welsprekendheid niet ongeschikt is. Minder voor de muziek en * zang, wijl deze zamengesteld en als zamengeweeft moet zijn uit vokalen en zuizende klanken, waarin het Hollandsch nimmer veel behagen schiep. Zou echter ook het Fransch wel zeer geschikt zijn voor de zang? Men heeft meer dan een’ muzikkenner gehad, die zulks *ontkenden*. Ik ben op dit oogenblik hunne namen vergeten.

14). Ik had reeds beginnen *om* u te schrijven en wou den u te *overzendenen* brief in den mijnen *insluiten*, toen gij ten kamer *intradt* en mij met eene zonderlinge koortsachtige hartelijkheid aansprak. Ik overreikte u den gemelden brief

gij brakt hem open, gij doorlast hem, gij *verbleekte*, gij beefde, gij sidderde, gij mat mij van het hoofd tot de voeten. gij stootte mij van u af, en eindelijk *barstede* gij uit, niet in tranen, doch in eene vluag van schaterlagchen, zoodat ik zelven meê gelacht zou hebben, ware mij niet de angst overvallen, dat gij krankzinnig geworden *. Nog meer begreep ik mij zulks te vreczen te *moeten* hebben, *als* gij u, lang uitgestreken, op eene paar stoelen neêrlaat, naar een toevallig op de tafel leggend stuk brood greept, het gulzig verslond, uwe handen toen afwischte of *afwaschtet*, buigdet en nijgdet, en na mij weêr een tijdlang met woesten blik aanstaard te hebben, mij badt om u die plaats van HOMERUS over te hooren, waarin gewaagd *werd*, hoe dat ACHILLES den edelen HECTOR rondsom de muren van Troja *nazat* en najoeg, en na hem eene poos nagezeten te hebben, hem eindelijk tot staan *brengt* en den Orcus ten prooi geeft. De zonderlinge mengeling des ernstigen en belagchelijken in deze uwe handelingen ontroerden mij, ja, *versteende* mij schier van schrik, en inderdaad niet zonder rede, daar van dien tijdstip *af* aan bij u die krankzinnige toestand begonnen schijnt te hebben, die u twee jaren lang *bemeesterde* en bij wijlen in eene volslagene razernij *overgegaan is*. Hoe dikwerf zagen uw broeder en gij u dan met beweegde blikken aan!... Doch laat ik een gordijn voor die akelige tooneelen schuiven! Mijn vader, en ook ik, *spreekt* er intuschen nog dikwerf van, doch al was dit ook niet het geval, zoude ik dien akeligen tijd toch nooit *vergeten hebben gehad*.

15). De Keizer THEODOSIUS den tweede heeft, zegt men, met zulk een' vlijt en naarstigheid de boeken der Heilige Schrift *doorlezen*, dat hij ook soms den ganschen nacht daarmede bezig geweest zou zijn en hij onophoudelijk door gestudeerd hebbe. Hij heeft een' kandelaar met een kunstig uurwerk laten maken, die zich zelve weêr kon vullen, opdat zijne dienaren niet *benoodigd zouden zijn* hem te storen en niet *vermoogden* hem in zijne bezigheden te hinderen. Mogt deze THEODOSIUS niet met regt heeten eenen arbeidzamen Vorst?

16). DEMOCRITUS, genoemd den lachenden wijsgeer, en van Thracie geboren, heeft op een tijd zijne dienstmaagd naar de markt groente laten halen en komkommers *zenden koopen*. De meid heeft haar 's meesters bevel ten uitvoer gelegd, heeft eenige dier vruchten halen gaan en leidde eene van dezelve in een' honigpot, die zij onder den arm *hadde*. Toen nu DEMOCRITUS dezen komkommer *geproefd heeft*, vind hij, dat dezelve heel zoet was; vrieg daarom der meid voormeld, in *welk* hof zij die vrucht had gaan koopen. Zij leide hem derwaarts naar die plaats henen. DEMOCRITUS heeft het aardrijk, in hetwelk die komkommer gewasschen was, naauwkeurig bekeken en doorgraafd, en begon na te denken, hoe het mogelijk zij, dat de een komkommer zoo veel zoeter boven de andere *smaakt*, verbeelde * ook de rede dezer verborgendheid door de wijsgeerte uitvinden te zullen kunnen. Maar vruchteloos was het, dat hij * daarover *zijn* hoofd *gebroken heeft*. Eindelijk, toen hij zich lang genoeg daarover *heeft gekweld*, begost het dienstmeisje tot hem te zeggen: *Goed* meester, plaagt u niet langer * dit geheim te ontraadselen! Wilt mij niet beknorren of slagen. Ik heb den komkommer in een' honigpot gelegd. Vandaar, dat hij zoo zoet is.

17). Ik bemin, hoogacht, hoogschat, bewonder, schouw met verbazing CICERO aan, maar heb toch nog hooger achting voor de waarheid. De waarheid ontvlamt, ontsteekt, *ontbrandt*, ontgloeit in ijver mij meer dan de schriften van al de wijze van de aarde.

18). Ik vind het eenen zeer te *prijzenen* en te billijken maatregel, dat sommige wreede straffen zijn afgeschaff. Misdadigers b. v. *kiel te halen* of hunne gebeentens rad te braken of lede te braken, kan men iets meer barbaarschers bedenken? En is men gelukt menschen door zulke straffen af te doen schrikken van het kwade? Waren zij minder genegen *te bot vieren* aan hunne lusten? Neen, *namate* zij meer gemishandeld *wierden*, wierden zij hoe langer hoe boozter en het goede hatender. De wreedheid der straf, zegt HOORT teregt, is eene bekoring tot zondigen. Men is meermalen

beter kunnen slagen door zachtheid dan door gestrengheid de wetten hand te haven en de boosheid ten onder- of in toom te houden.

19). VONDEL noemt in eene zijner treffendste, goudenste treurspelen HAAMSTEDE een' *overwonnen*, dat is, een' buiten den echt geteelden bastaard, gelijk hij van overgeven booswicht, van overbragt, welboren, reinoogde, spreekt.

20). Pesten in de maatschappij zijn die hovelingen, die den Vorsten telkens pogen pluim te strijken, en om hun op allerleije wijze te vlijen en flik te flooijen. Zij *moesten* bevoelen worden het hof te verlaten; zij moesten het land uitgebund worden, gelijk men die arbeiders uit zijn dienst moest jagen, die, in stede van vlijtiglijken te arbeiden, niets doen als dag te dieven en lanter te fanten.

21). Wij zullen (zeide een Predikant) eerst onderzoeken, wat de liefde des *naaste zij*, ten tweeden, hoe zij werke, ten derden, hoe zij vroeger ware, ten vierde, hoe zij thans zijn moete. *Gaf* God, dat ik uwlieden allen van deze waarheid doordrongen mogte zien, en kwam nog eens het uur, dat gij u tot God *bekeert*, en het pad der zonde verlaten moogt. Schenk mij uwen aandacht, opdat ik mij met lust van *mijnen* taak kwijte, en aanhoort mij met belangstelling!

22). Extract uit de Notulen van

De leden *worden* door den President berigt, dat er verschillende verzoekschriften ingekomen *waren*, daartoe strekkende, dat ook de vrouwen voortaan tot militaire ambten en bedienings zouden worden toegelaten. Het lid N. N. stelt voor, dat op die rekesten geenen acht geslagen *werd*. Hij heeft, *zeide* hij, de grootste achting voor de schoone sekse, maar vreest echter, dat zij op het *slagveld* eene vrij slechte figuur zulle maken. Ook de overige leden verklaren, dat zij van de emancipatie der vrouwen nog niet hooren *wilden*.

23). Hebt gij den Heer Z. wel eens *declameren* *gehoord*? Neen, hoe *gaarne* ik *gewild had* zulks te doen, en ik hem ook, *wanneer* ik te was, kennen geleerd heb, is mij zulks niet mogen gelukken.

24). *Quandoque bonus dormitat Homerus*. Nu, ik heb onzen N. N. ook menigmaal slapen gevonden, en wie onzer Nederlandsche redenaren en dichters overkwam dat niet wel eens? Sommigen schijnen ieder oogenblik zich slapen te liggen, ja, zij doen een geheel boek door niets dan te knikbollen.

25). *Gij zijt*, schrijft gij, door iemand verzekerd geworden, dat zij, die in het bekende tijdschrift onze bekwaamste schrijvers, en onder hen mannen van jaren en gevestigden roem, zoo uit de hoogte beoordeelen, voor een groot deel *vlasbaards* waren. Nu, heb ik u dit niet genoeg gezegd gehad? Hoe minder baard, hoe meer waanwijsheid, luidt het oude zeggen. Jongens van de Latijnsche schoolbanken komen met de recenseer-roede reeds aangelooopen. O dier verwaardheid! Het is eens elks pligt dezelve kort te wicken.

26). Kent gij den ouden violoncellist A. ook? Ik ben van hem, beter en goedkooper dan bij iemand anders, de muziek geleerd geworden. Hij was een door en door bekwaame man. Ik twijfel er echter aan, dat hij thans zoo geschikt meer is wegens zijne hooge jaren. Men gelooft *hem toch wel tachtig jaren te zijn*. Zijn voorkomen straft zulks geen logen.

27). Niets *bedunkt* bij het eerste oogopslag gemakkelijker dan eene rijmlooze Ode van KLOPSTOCK in het Hollandsch te overzetten; intusschen is werkelijk niets moeilijker. Ik heb er meer dan een overzet, doch ben zelden van mijn' arbeid tevrede mogen zijn. En dit zal wel meer lieden zijn overkomen geweest.

28). »Ik heb hem zeggen gehoord, of ik hoorde hem zeggend tot zijn' vriend; ik zag hem in het gras slapend liggend; ik heb hem zijne kinderen onderwijzend gezien; ik heb met eigen oogen dien ongelukkigen gezien verdrinkend'' enz. enz. zijn even onhollandsehe uitdrukkingen als »ik vond hem slapen; ik ontmoette hem wandelen; ik heb hem aangetroffen schrijven; ik heb mij een' nieuwen rok gedaan maken; ik ben wandelen gegaan; ik heb hem arbeiden geholpen; ik heb niet gekund bij u komen.»

29). Men heeft meermaal in de nieuwere talen de versmaten der Ouden *trachten* naar te bootsen, maar heeft daarin niet altijd even gelukkig geslaagd. Met dat al moet men erkennen, dat hetgeen bij de Hoogduitschers KLOPSTOCK (een man, waard geprezen), VOSS en anderen, die hunlieder spoor gevolgd hebben, hebben *pogen* te doen, in velen opzigten grooten lof *verdiene*, hoezeer ik gaarne gelooven wille dat vele verwrongene constructiën ons Nederlanderen minder stuiten, dan zij de Hoogduitschers zelve wel doen *zouden*. Wie zou lusten dit hier verder ontwikkeld te zien of daar langer over mugge te ziften?

30). *Om*, als eene stad *belegd* wordt, te storm loopen op eene vuurbrakende batterij, om in de hitte des gevechts den dood, *onverschrokken blik*s, onder de oogen te zien, om, gelijk eenen KLAASSENS en VAN SPEYK, zich met zijne kiel in de lucht te springen, mag alleen niet moed en heldhaftigheid heeten. Neen, het is niet minder dapper om niet te beven noch voor het gelaat, gelijk de Dichter zingt, eens dreigenden *tirans*, noch voor den onstuimigen drift eener dolle hoop volks, en *om* met onbezweken standvastigheid, jaren achtereen, de nukken eens grilligen Fortuins te trotseren en tegen deszelfs slagen zich *vrij te waren*. Pleeg, gelijk gij plaagt, HORATIUS er raad over.

31). Vele nieuwere romans strekken hoofden en harten te verwilderen en het onderscheid tusschen *het* goed en het kwaad geheel weg te nemen. Trouwens, de zamenflansers dier schriften is het slechts te doen ten kosten der goede zeden hun beurs te vullen. Zij schrijven te eten, te drinken, te spelen, of bij de groote hoop een' naam te maken. Elk verstandig man heeft dit hoe langs hoe meer *beginnen om* te begrijpen.

32). VONDEL zingt:

— — Een god, als gij, zijt waardig,

Eer gij het iemand vergt, gevrijd te worden.

33). HUYDECOOPER zegt te regt: »De sterkste past dikwijls te doen, 'tgeen den sterksten niet past te doen.»

34). VONDEL zingt :

Terstond berouwde God dien eed nu niet te schennen.

35). Een ander zingt :

Wij hebben ons geluk zijn wapens dank te wijten.

en VONDEL :

Zoo verwelkt een rijp de bloem.

36). BILDERDIJK zingt (min verkieslijk) in eene vertaling van OSSIAN :

Steeds zit zij in de hal de wapens aan te schouwen

Van hem , die de oogen sloot.

37). Gisteren in de ijf na mijn' vriend gaande, zag ik *eenen* armen jongen mensch ten dood geleiden, die eerst alle zijn geld en goed, dat hij georven had, verspeeld had, vervolgens tot stelen * overgeslagen, en eindelijk, zijn leven bij een' gewaagden inbraak te redden, een' moord geplogten had. Behalve *die* (?) jongeling, die zoo ellendiglijk en aller-rampzaliglijkst zijn leven eindigen moest, werd ook een meisje onthoofd, dat *deszelfs* eigen kind hadde omgebragt. Het was bleek en uitgeteert, en het vuur harer blikken was uitgedoofd in de beken van tranen, die onophoudelijk uit deszelfs oogen vlieteden, *nogthans* vertoonde zij noch sporen van groote schoonheid. Zij had geen' vader noch *geene* moeder meer, en, uitgenomen *een* ver neef, geen *een* enkelen bloedverwant of vriend, die haar in de kerker had komen bezoeken. Wanneer ik mij niet bedrieg, was zij van Friesland van daan, waar haar vader in de tijd ergens burgemeester eens kleinen dorpiens was. Ik herinnerde mij aan SCHILLERS roerend gedicht, *die Kindermörderinn*, met zijnen sombere aanhef.

38). SCHILLER is doch een groote dichter, en niet alleen dichter, doch ook een wijsgeer en historieschrijver. Hij *overstreeft* in sommigen opzigten zelfs GÖTTE, niettegenstaande 's laatste stoute gang van gedachten. Van der jeugd *af aan* heb ik hem bewonderd, en *wenschen* te kunnen naarvolgen. BYRON is onder de latere ook een uit de mate goede poëet, maar hij heeft niet het zacht en innig gevoel, noch ook *niet* den

wijsgeerigen blik van SCHILLER. Kluchtig is het, dat zoo menig jonge lieden zich na de dichttrant van den Engelschen Lord voormeld regelen willen, die geen greintje van deszelfs wilde, oud-Normandische vuur of iets van zijne persoonlijkheid, gelijk *zoo als* men 't wel noemt, bezitten. 't Zijn makke Hollandsche schapen en koeijen, die als een Numidischen leeuw brullen willen.

39). Rampzalig ik! — Wie, buiten de goede God alleen, is vermogend mij van uit mijne elende te *kunnen* verlossen? God, God, *waarvan* zoo velen niets afweten, God, God, waarop ik evenwel van kindsbeen af aan mij vertrouwd heb, God, God Almagtig, zal mijns gedachtig zijn, behoudens des arbeids nochthans, die ik zelf aanwenden moet om met zijne hulp alle gevaren te overkomen. Krachtens wij zelven toch wil de Voorzienigheid ons helpen. *Aide-toi et Dieu t'aidera*. Elk neme deze spreuk ten harte en overlate het overige Gode! Mij dunkte dit steeds het beste.

40). BILDERDIJK zingt:

Alkmene had ze beide in frissche bron gebaad,
Wen ze elk op 't vurigst kuste en bei de teedre knapen
Met half geleken oog ter neer leide om te slapen.

41). Hoe ongelukkig is hij, die in nood en terwijl hij *nergens* meer toe in staat is, van al zijne vrienden of schijnvrienden verlaten wordt, zonder dat niemand hunner hem een enkel woord van troost te toespreken verwaardigt!

42). Wacht er u voor om *niet* te schrijven, gelijk zeker blad doet: »men kent geene schriften vóór de jaren elfhonderd opgesteld in de Duitsche taal, alsdan in België gesproken.» — Ook passe men *niet* te schrijven met sommige: »het heeft gebleken, dat er nog vele beminnaars der Nederduitsche taal in België gevonden worden.»

43). N. N. zingt:

Leg met dien zoogenaamden roover
De zaak in allen ernst nu over;
Het goud, door hem u toegeteld,
Is eerlijk overwonnen geld.

§ 5. EENIGE GEBREKKIGE, OF TEN MINSTE NIET ZEER VERKIESLIJKE WOORDENSCHIKKINGEN (*).

1). Met gebogen hoofd en in gedachten verzonken, terwijl ik voor mijner woning deur zat, en in de stralen verkwikkelijk mij koesterde der lentezon, zag ik haar aankomen uit de boschaadje, getooid met dat zachte fluwelen groen, van lieverlede uit de knoppen in het voorjaar te voorschijn brekend. Bleek zag zij er uit en vervallen. Rood waren hare oogen en van tranen, van hare wangen biggelende, nog nat. Ach, sedert dat WILLEM, haar aanminnig kind, het graf in zijnen duisteren schoot had opgenomen, was alle vreugd voor haar verdwenen, de diep beklagenswaardige.

2). Wij lezen in de Hoogduitsche vertaling der Ilias door VOSS: »Maar niet AGAMEMNON, ATREUS ZOON, beviel dit. Neen, hij zond den Priester met smaad weg, en gelastte met donderende taal: »Dat ik nimmer, ó grijsaard, bij de ruime schepen u aantrefte, zoo min op dit oogenblik hier langer dralend, als terugkeerend in de toekomst. Te naauwernood mogt dan u toch helpen de staf en de lauwer des Gods" enz.

3). »XERXES, (zegt LAURENBERG ergens) tegen de Grieken ten oorlog trekkende, liet eene schipbrug bouwen over de zeeëngte van den Hellespont, lang zeven stadiën, die bijna een vierde van eene Duitsche mijl uitmaken, met welke hij Azië en Europa aan elkaar verbond."

4). Wij kregen destijds oorlog met Engeland. Reeds werden de eerste kogels gewisseld tusschen onzen grooten MAARTEN HARPERTSZOON TROMP, die zoo dikwerf de schrik van Spanje's vloten geweest was, en den Engelschen Admiraal ROBERT BLAKE, voor Douvres, in Mei 1652.

5). Eenigen tijd te voren was Prins WILLEM II van Oranje aan de kinderziekte overleden, op het Loo, in de maand November 1650.

(*) Men heeft hier niet wel door verandering van letter eenige dier verkeerde schikkingen kunnen aanwijzen.

6). De edele FREDERIK HENRIK verkeerde te 's Hage, reeds in een' kwijnenden toestand, gedurende het jaar 1646, die het vaderland met een angstig voorgevoel vervulde.

7). Zekere dichter zingt:

O allerbeste moeder mijn,
 (Zoo zucht het meisje zoet)
 Mogt ik hier boven bij u zijn,
 Bij u en vader goed!

8). De heer N. N. en familie worden verzocht met hunne tegenwoordigheid te vereeren het bal, hetwelk men te geven van voornemens is in de zaal van op maandag den 18

9). Zeker bijgeloovig man ontdekte in oud-Rome, dat zijne laarzen muizen doorknaagd hadden. Hij vraagde CARO, hierdoor ontroerd, wat zulk eene soort van voerspook wel te beduiden mogt hebben, dat hem zoo vreemd voorkwam. Het — gaf CARO ten antwoord — is geen wonder, noch ook geen voerspook, dat de laarzen van de muizen doorknaagd zijn, maar zoo van de laarzen doorknaagd de muizen waren, mogt men beven en sidderen.

10). Het regtsgeding, waar meermalen ik gesproken u van heb, is nu door des Heeren uws vriends, bekwaamheid, ten einde gelukkig voor mij gebragt. Gij kunt begrijpen, dat ik grootelijks daar verheugd over en in mijn' schik ben. Daar ben ik dan toch thans van vele zorgen door ontslagen. Van af het oogenblik, dat geëindigd is die verdrieti-ge zaak, slaap ik veel beter.

11). De Romeinen toch niet alleen waren dapper, maar ook welsprekend.

12). Hem heb ik alleen slechts, niet zijne vrouw gisteren ontmoet.

13). VONDEL zingt:

Het zweet brak uit van angst, zijn haren schichtig rezen.

14). »Deze kunstenaar (lazen wij ergens) doet zulk een gevoel in zijne voordragt doorstralen, dat wij, wetende, hoe moeilijk het is, op zulk een onwillig instrument als de fluit

genoegzame afwisseling aan te brengen, hem, in aanmerking nemende dit zijn gevoelvol spel, gerust onder de beste fluitisten van zijn' tijd tellen."

15). »Hij (luidde de aanhef der vertaling eener zekere Ode van HOBATIUS) heeft u op een' needlottigen dag geplant, wie het moge gedaan hebben, en met eene heiligschependende hand gekweekt, ó boom, tot verderf der nakomelingschap en tot schande des dorps!"

16). De Hemel gaf tot zijn' *geleider* den mensch de rede. Helaas, waar mag het toch wel komen van daan, dat wij zoo noode hare stem en ongaarne volgen?

17). »Den Priester CHRYSSES, welken AGAMEMNON de dochter onthield, te wreken, zendt APPOLLO eene doodelijke krankte den Grieken. Met ACHILLES kijft AGAMEMNON, wyl hij door KALCHAS de bevrijding van CHRYSSES eischen liet. Den in toorn losbarstenden ACHILLES belooft THETIS hulp. Vrijgelaten wordt CHRYSSES, en APOLLO wordt verzoend. THETIS zegt JUPITER zoo lang, tot dat voldoening haar zoon erlangd zal hebben, de overwinning voor de Trojanen toe. JUNO's op JUPITER misnoegen. VULKAAN bevredigt beiden. —" Ziedaar volgens VOSS, en voor een deel met zijne woordenschikking, de opgaaf des inhouds van het eerste boek der Ilias.

18). Eenige goede, middelmatige, en kwade schikkingen der volgende woorden:

»Ik heb heden het boek gelezen, van hetwelk of waarvan gij mij onlangs gesproken hebt."

Goede schikkingen :

1). Ik heb heden het boek gelezen, waarvan of van hetwelk gij mij onlangs gesproken hebt.

2). Heden heb ik het boek gelezen, van hetwelk gij mij onlangs hebt gesproken.

3). Het boek, van hetwelk gij mij onlangs gesproken hebt (of hebt gesproken), heb ik heden gelezen.

4). Gelezen heb ik heden het boek, waarvan enz.,

5). Ik heb het boek, van hetwelk gij mij onlangs gesproken hebt, heden gelezen.

Reeds meer stijve :

1). Ik heb gelezen het boek heden, van hetwelk gij mij gesproken hebt onlangs.

2). Het boek heb ik gelezen heden, waarvan enz.

3). Ik heb het boek gelezen heden, waarvan enz.

Geheel slechte en ongebruikelijke :

1). Ik het boek heden gelezen heb, hetwelk van (of van waar) gij gesproken mij hebt onlangs.

2). Gelezen ik heden heb het boek, gesproken gij mij hebt van hetwelk onlangs.

3). Heb gelezen ik heden het boek, waarvan mij gesproken hebt gij onlangs.

4). Waarvan gij mij gesproken hebt onlangs, ik heb heden het boek gelezen.

(En een aantal andere, bij ons even slechte, die men echter in het Latijn en soortgelijke talen, welke eene groote vrijheid van woordenschikking hebben, zich meerendeels zou mogen veroorloven.)

In de zoogenaamde afhankelijke woordenschikking zouden de bovengemelde zinsnede op de volgende wijze onberispelijk luiden :

Ik zeg u, dat ik heden het boek gelezen heb, waarvan enz., of ik zeg u, dat ik het boek, van hetwelk enz., heden gelezen heb.

Gebrekkiger reeds :

Ik zeg u, dat heden ik het boek gelezen heb enz.

of:

Ik zeg u, dat gelezen heb ik heden het boek enz.

Geheel ongebruikelijk :

Ik zeg u, dat het boek, van hetwelk *enz.*, ik heb gelezen heden.

of:

Ik zeg u, dat heden ik heb gelezen het boek waarvan *enz.*

In de vragende woordenschikking zouden goed zijn :

Heb ik heden het boek gelezen, van hetwelk gij mij onlangs gesproken hebt ?

of:

Heb ik het boek, van hetwelk *enz.*, heden gelezen ?

Minder goed :

Heb heden ik het boek gelezen, van hetwelk *enz.* ?

of:

Heb ik gelezen heden het boek, waarvan *enz.* ?

Geheel slecht :

Ik heden het boek gelezen heb, van hetwelk *enz.* ?

of:

Heb het boek ik heden gelezen, van hetwelk *enz.* ?

of:

Het boek, van hetwelk *enz.*, heb ik heden gelezen ?
En meer soortgelijke.

VOORBEELDEN VAN HET MEER OF MINDER BERISPELIJK GEBRUIK VAN
METAPLASMEN, (ALS DAAR ZIJN DE ANTITHESES, APHAERESIS,
APOCOPE, SYNCOPES, CRASIS, DIAERESIS, PROSTHESIS, PA-
RAGOGES ENZ.) DEELS IN PROZA, DEELS OOK ZELFS IN
POËZIE.

Volgens 't zeggen der *Ouwen*, zoo Romeinen als Grieken — en voeg 'r gerust de *Joón* bij — kan men niemand voor deur gelukkig houën, of hij moest eerst gestorven zijn. Gelukkig en vrij zijn slechts de doón, zingt SCHILLER. En in

der daad, hoe onzeker is 't luk van d'armen mensch hier op ons aard! Ieder dag kan 't tuigen. Hoe weinig 's 'r te rek'nen op de bloemen, die we pluiken! Welk een' oest van verdriet brengt 't zaad van schijnbre vreugd vaak voort! Hoe treurig 's vaak 't end', in vergelijking van 't *vroolke*, zaalge begin! Hoe *aars* d'*arremzaalge* uitkomst in vergelijking der blij' verwachting! Eeretittelen, rijkdom, geleerdheid en wetenschap, hoe luttel ware vergenoegdheid bien ze ons sterv'lingen! 't Zijn wassen vlogels, waarmede m' in 't eerst zich, d'eeuw'gen Goón te moet, in n' hemel van *zaalgeheid* meent te kunnen verheffen, doch die ons maar al te dik verruán en begeven, en ons dan als Icaren 's te dieper in de *barrenende*, onstuime zeevloén des ongeluks doen neêrploffou. Zoolang wij leven, lijken w' als slaven te zijn, op eene *glei* aan de gloénde hitte blootgesteld, door dorst gepijnd, door *bloed'ge* geeselslagen geteisterd. Slechts de Dood verbreekt op 't lest *ons* ket'nen. Slechts de Dood (zou men in den stijl van... zeggen kunnen) is de MOSES, die ons uit 't Egyptenland, vol woénde PHARO's, uit de ak'lige woestijn dezes levens de paán op naar 's Hemels Kauan voeren kan. En schoon we niet weten, of w' in dat geweste, van *honing* vloénde, *aankommen* zullen, en of we niet, na ons verscheijen, om ons zond' en schulde weér in een' nog veel schrikbrer, rampzaalger woestnáj van jammer en elende als *droev'ge* bannelingen zullen blijven omzwerven, bet is 't toch te vallen in de handen van hem, die vol barremhartigheén en genaden is, dan in die der booze, *wreedaard'ge* menschen.

§ 6. EENIGE BARBARISMEN.

LATINISMEN OF LATIJSCH-HOLLANDSCHE SPRAAKWENDINGEN.

- 1). Laat anderen het stadsleven verheffen, ik *schijn mij toe* het gelukkigst te zullen zijn op het land, en, HORATIUS

mij voorgaande, roep ik uit: ó land, wanneer zal ik u aanschouwen enz.? *Ik ben echter niet die ontkenne*, dat men ook op het land zich niet kunne vervelen.

2). Laat ons niet wanhopen in tegenspoed, *God nimmer de braven verlatende*. — Ook *stervende*, is SOCRATES moedig gebleven. — Al dit aardsche eens zullende verdwijnen, zoo tracht u geene vergaan zullende schatten te vergaderen, maar schatten, *eeuwig duren zullende*. Dit leeren reeds de Ouden, wie gij gehoord hebt zoo wijs te zijn. *Zoo zullen wij grooter zijn, dan aan wie de Fortuin leed kunne berokkenen*.

3). Velen beroemden mannen heeft *eene vrouw, onvoorzigtig genomen*, tot schande verstrekt. *Wat is het dan, ó Jongeling, dat gij ligtzinnig trouwen zoudt? Hebt gij ook wel, dat gij eene vrouw onderhoudt?*

4). HOMERUS en HESIODUS hebben beiden vóór Rome gesticht geleefd. — Scipio werd de Afrikaan geheeten om het ten ondergebragte Afrika. — *De vermoorde Dictator CAESAR* (zegt TACITUS) scheen sommigen een roemrijk, anderen een schandelijk stuk te zijn. — Intusschen stonden CAESAR en POMPEJUS beiden in verdenking van den onderdrukten Cicero.

5). CURIUS bij het vuur zittende rapen te braden, zijn de Samniten hem komen goud aanbieden. *Hij heeft echter gezegd hun goud hem niet noodig te zijn*.

6). Neen neen, niet die zijn wij, die gelooven alles op deze wereld het spel van een blind toeval te wezen. — Of te loochenen is, zegt CICERO, *er een' God te zijn*, of zij, die er een' God te zijn erkennen, van hen is toe te staan, dat God werkend is. En SENECA zegt: waarheen gij u ook wenden moogt, overal zult gij de Godheid zien *u bejegenende*. Daarom hadden ook de Ouden den hoogsten eerbied jegens de Goden. Zulks wordt door een aantal voorbeelden bewezen, *welke allen hier op te noemen te lang zijn zoude*.

7). Wijsgeeren, zegt gij, zouden den roem verachten! Hoe, zetten zij, CICERO te regt dit opmerkende, uit gloriezucht hunne namen niet voor de boeken, die zij over

den roem te verachten, over vermaken te schuwen geschreven hebben?

8). Te' eten is, zegt CICERO, opdat gij leeft, niet *te leven* is, opdat gij eet.

9). O, wie, welken wij oordeelen eenig gevoel te bezitten, wie is er, die niet met eerbied en liefde denkt aan SOCRATES, aan CICERO en aan andere groote mannen, die hij ook al nimmer gezien hebbe? In hunne deugden te bewonderen, in hunne voetstappen te drukken, moeten wij onzen roem stellen.

10). Het boek, waarde vriend! hetwelk gij mij te lezen, of ten minste eens te doorbladeren gegeven hebt, is nog te lezen voor mij. dit doen zullende, zoo ras ik tijd heb. Het ontvlugt u echter niet, hoe weinig ledigheids mij overschiet. Ik wil u dus, mijn vader zulks toestemmende, verzocht hebben, opdat ik het boek nog eenige dagen houde, belovende, het uitgelezen aan u, dit, gelijk ik vertrouw, niet kwalijk nemen zullende, dadelijk te zullen terugzenden. Zorg, opdat gij wel vaart, en geloof mij te zijn

Uwen enz.

PS. Uwen broeder zeggen zij door den Koning tot Hoogleeraar benoemd te zijn, te

11). De redenaar AESCHINES, toen hij Athenen verlaten en zich naar Rhodus begeven had, wordt gezegd daar die beroemde redevoering voorgelezen te hebben, welke hij tegen DEMOSTHENES in de zaak van CTESIPHON had uitgesproken. Welke redevoering van hem ten einde gebracht zijnde, heeft men van hem verzocht, dat hij ook diegene zou lezen, die van DEMOSTHENES voor CTESIPHON gehouden was. Welke toen hij met eene allerzoetste en zeer krachtige stem gelezen had, zeide hij den verwondorden Rhodiërs: »Hoe veel meer zoudt gij u nog verbazen, als gij DEMOSTHENES zelven gehoord hadt die rede uitsprekende.

EENIGE GALLICISMEN.

1). »Ja, mijnheer, vervolgde de dikke boekhandelaar: tijdschriften zijn eene behoefte geworden, *vindende er zich geen stelsel*, dat niet door een dag- of weekblad, hetzij hetzelfde aan de staatkunde, hetzij *uitsluitelijk* aan kunsten en wetenschappen is toegewijd, *verlegenwoordigd* zij. Het schijnt echter, dat eenig Journalismus ook reeds bij de Romeinen plaats gehad hebbe, *ik zulks komende leeren* uit een Fransch boek, hetwelk ik geloof *het werk te zijn* van zekeren geleerde, dewelke eene uitzondering maakt aan den regel, dat sommige Franschen, in spijt van al hun' geest, wel eens wat oppervlakkig zijn. Deze man toch *neemt vermaak* aan aanhaling op aanhaling uit de oude schrijvers opeen te tassen, en *het moet alzoo wel*, dat hij ze goed bestudeerd hebbe. Doch om tot de zaak in geschil terug te keeren en met een' *verzekerden stap* op het ingeslagen pad voort te gaan, zoo zet ik vooruit, dat men niet dan op te merken heeft, hoe lieden, die zich niet bezig houden *dan tijdschriften te lezen*, van alles een weinig, maar het geheel niets weten. Wanneer ik alzoo spreek, is het niet, dat ik aan die lieden, *geheel onbeduidend dat ze ook zijn mogen*, niet te benijden vind van zoo van alle dingen eenig begrip te hebben . . . maar (zeide de dikke boekverkooper) bevorens voort te gaan, bezweer ik u om u neder te zetten. Men *mint* veel meer zich met elkaar te onderhouden, wanneer men *gezetten is* dan wanneer men *overeind blijft*. Of *hebt gij vrees*, dat ik u te lang op zal houden? Ik zou schaamte hebben dit te doen; integendeel, ik zal *al mijn mogelijk doen* om kort te zijn. Apropos, Mijnheer, *weet gij verzen te maken*? Zijt gij *bij gelegenheid* dichter, zoo men naar uw uitwendig wel zeggen zou. . . .” Zoo op een' dag rabbelde onze boekhandelaar, onzin op onzin stapelende, al voort.

2). . . . Dit hoorende, kon ik mij niet verdedigen van een diep gevoel van deernis met haar. Zij leerde mij dit alles toch, de oogen nog vol tranen, en telkens, de armen

uitgestrekt, naar mij toe loopende. Haar man echter, die onmensch, *het pistool* nog altijd in de hand, zette zich van nieuw aan het vloeken en tieren, en zwoer haar *het brein te doen springen*, zoo ik haar, *geheel onwaardig als zij was van een betere behandeling*, de minste gunst wilde doen. Maar *wat is het dan toch*, dat gij wilt, vraagde ik hem, in schijn bedaard en de armen gekruist, maar inwendiglijk van woede denkende te stikken. Er vindt zich niet een persoon ter wereld dan gij, die niet medelijden van de ongelukkige hebbe. *Kwaamt gij niet op het oogenblik zelf te leeren*, dat zij hier, de handen ledig, gekomen is, en dat zij geen' stuiver bij zich heeft om een stuk broods te koopen, dat zij dus van honger zal moeten sterven, zoo er zich niemand vertoont, die trachte van haar te redden? Neen, ik zweer u, ik ga niet uit van hier, *dat ik niet aan dit aanbiddelijk schepsel eerst de hulp van mijn' arm en van mijne beurs zal hebben geleend*. Ik zou *schaamte hebben anders te handelen*. — Mevrouw, zeide ik tot haar, de stem van ontroering mij bevende: gij hebt niet dan u aan mij te vertrouwen, en spoedig zult gij zien, wie hier van ons twee, van dezen barbaar of van mij, triomferen zal. — Zij bezwoer mij hierop, de handen gevouwen, dat ik

ANGLICISMEN OF ENGELSCHEN SPRAAKWENDINGEN.

1). De vermaarde MALHERBE at *een dag* met een' Aartsbischop, welke berucht was voor een vervelend, dom prediker te zijn. Naauwelijks was eten over, *bevorens* MALHERBE reeds in slaap viel, maar werd opgewekt door den Prelaat en genoodigd te gaan en hem te hooren predikende. Ik bid uwe genade, zeide MALHERBE, mij te verontschuldigen, *doende ik reeds slapen uitstekend wel hier, waar ik ben*.

2). Een Sultan, vermakende zich zelve met te wandelen, *ontwaarde een' Dervis*, zittende met een menschelijk bekeeneel in zijn' schoot. Zijne Hoogheid niet ziende, *was de oude*

man zeer ernstig op het doodshoofd *starend*, en scheen in eene diepe mijmering te zijn. Zijne houding en manieren verbaasden den Sultan, welke hem naderde en de oorzaak van zijn zoo diep in overpeinzing *verzonken te zijn* vraagde. Sire, antwoordde de Dervis, dit doodshoofd was dezen morgen aan mij vertoond, en ik *ben* van dat oogenblik aan vergeefs *beproevende* te ontdekken, of het de schedel is van een' magtvollen Monarch, gelijk uwe Majesteit, of van een' armen Dervis, gelijk *mij zelf*.

GERMANISMEN, OF HOOGDUITSCHACHTIGE WOORDEN, SPREEKWIJZEN
EN SPRAAKWENDINGEN (*).

I). Stijl met onderscheidene, thans Hoogduitsch schijnende woorden, die echter bij vroegere nederlandsche schrijvers, zelfs nog bij HOOFT, VONDEL, HUYGENS, in onzen Statenbijbel enz. wel voorkomen.

De redelijkheid diens mans (wie zou het beneenen?) blonk telkens *gans en gaar* uit. Waar hij eenen eene dienst erbienden of *leesten* konde, onderliet hij vro zulks nimmer, ja, het was zijne grootste wonne, als hij zijne goedaardigheid op de eene of andere wijze door daden doen luchten en *uiteren* konde. Eten of drinken mondde hem gaar weinig, als hij niet iets goeds *volleestet* had. Geene moeder of amme kon haren zuigeling meer gewogen zijn, dan hij zulks was aan ieder hout klein kind. 't Is schade, dat men niet van aanbeginne voor lezers en lezerinnen alle trekken van goedhartigheid samt andere gelijkaardige deugden heeft opgeteekend. Hij zou zijn gewand van het lijf weggegeven; hij zou aan een' ander iets ontwend hebben, om er een' derde mede te bekleeden. Het *beruchtigde laster* van gierigheid was hem dus

(*) Wat uitvoeriger is deze afdeling behandeld, daar Germanismen zoo licht gemaakt kunnen worden en zulks dagelijks worden. Slechts hier en daar zijn er eenige door verandering van letter aangewezen.

ook tot een grouwen, terwijl hij het van vreugde integendeel *uitschreide*, als hij van eene daad van menschlievendheid of iets anders gelijkaardigs hoorde. Geef achtig, zeide hij dan, daar kunt gij de menscheid weer in baren adel *betrachten*! Verzoek het maar; gij zult telkens zulke proeven vinden. Veel koper zal in schimmerend goud *verwandelen*, veel goud echter, leider, ook in koper *verzwinden*.

II.) Stijl vol zoodanige Hoogduitschachtige woorden en wendingen, als tegenwoordig van lieverlede maar al te zeer binnensluipen. (Enkele zijn aangewezen.)

Na vrij wat *aanstalten* gemaakt te hebben, zijn wij heden morgen op reis *gegaan*. Wij *voeren* in een' wagen af met een' *bedronken* voerman, dien onze vrijgevigheid nog dronkenner maakte, en wij kwamen te tien uren in den Haag aan. Dadelijk lieten wij bij den heer N. N. *aanzoeken*, wanneer het hem *voegen* zou, dat wij zijne schilderijen kwamen *beschouwen*. *Overigens* (?) was het ons gelijk, of wij 's morgens, dan 's middags kwamen. Wij werden op een' *bekwamen* tijd *afgewacht* en *betwijfelden* (?) niet meer de voortreffelijkheid der verzameling, toen wij in de zalen, alom met schilderijen behangen, ons een' *tijdlang* *oponthouden* en met een onbevangen blik alles *bezichtigd* hadden. Inderdaad, *verrukking* *bemeesterde* ons bij menig stuk, onder anderen ook bij de *daarstelling* van sommige tooneelen, uit volkssagen *ontnomen*, die met een meesterhaftig, dat der *braafste* kunstenaars op zijde *strevend*, ja, *overstrevend* penseel *daargesteld* waren en die ons ook *uiterst* bekoorden. *Overmaten* begeesterden ons ook een paar stukjes, geheel *opvallend* in den trant van OSTADE en TENIERS geschilderd. Een mijner reisgezellen maakte jegens ons de *bemerking*, dat vooral in die *daarstellingen* dat groteske en luimige voorheerschend was, hetwelk een' der *eigendommelijkheden* van TENIERS *daarstelde*. — 's Avonds gingen wij naar de Opera en zagen een stuk *opvoeren*, dat, meen ik, van ROSSINI was, een' komponist, voor wien ik *bekennen* moet, dat ik nog al eenige *voorliefde* heb. De schouw-

spelers en zangers waren in hunne kunstdaarstellingen niet zonder verdiensten, schoon het er wijd van af was, dat men hen volmaakt kon heeten. *Eerstens* toch konden sommigen hunne rollen niet al te best, en tweedens voornamelijk intoneerde menigeen alles behalve *rein*. Zij mogten waarlijk nog wel eens eene duchtige school *doormaken*. Dit sprong in het oog. Wij hebben in den Haag ook nog een *lustspel* gezien, en stelden ons in den aanvang, nadat de *voorhang* opgetogen was, nog al iets goeds van de opvoering voor. Wij hadden echter nauwelijks een' akt zien vertoonen, of wij waren allen *gelijkmatig* overtuigd, dat en stuk en spel erbarmelijk waren; en wij *bestreefden* ons zoo snel mogelijk het *schouwspel* te verlaten. Doch genoeg van deze niet zeer aangelegene zaken!

III). Stijl, vol zeer grove Germanismen (*).

Neen, niet *uitsluitelijk* zijn verstand en *vernuft* of rede den menschen geschonken. *Springt* het niet *ieder man* in het oog, dat vele dieren soms zoo *vernuftig* en *kloek* als vele menschen zijn? Zelfs in de kunst van *zich te verstellen* zijn zij loos genoeg, en zij toonen zich dikwerf *uiterlijk* (?) gansch anders dan *innerlijk*. De natuur schijnt hun daartoe als van zelve *behulpelijk* te wezen. Mijn *verstorven* grootvader had een' *hupschen*, kleinen hond, ten wiens aandenken nog een denkmaal in den tuin van ons voorouderlijk huis wordt aangetroffen, en die meermaals merkmalen van de grootste slimheid gaf. Gewis, op eene zulke groote kloekheid, op eene zulke klaarheid van begrip, op eene zulke *ontvangbaarheid* om te leeren, zal men bij weinig menschen stooten. Naar de verscheidenaardige gevoelens, die hij uit te drukken zich bestreefde, verstond hij het om zijne hondenphysiognomie op de schikkelijkste en *eigendommelijkste*

(*) Hier zijn ze ook weér, op diegene, welke in de eerste regels voorkomen, en op enkele volgende na, geheel niet aangewezen. Men doe minkundigen ze zoeken.

wijze te vouwen. Soms bijna zou men daarop gezworen hebben, dat hij tranen vergoot (trouwens, dit verhaalt, ja, VIRGILIUS ook van een gewis paard), dan weer vertoonde zich half en half een aard van lachelen (gelijk BILDERDIJK het ergens noemt) op zijn gelaat, *waartoe* kwam, dat hij met de buigzame, gesmijde stem, waarmede de natuur hem begaafd had, een geluid wist te beelden, dat eenigermate het lagchen *gelijk kwam*. Met dit voor een' hond zonderbaar en vreemd-aardig geluid, onderbrak hij wel eens, hoe rustig en voorzwe-gen hij anders zijn mogt, het gesprek der aanwezigen, *minstens* deed hij dat zoo gelijk, als er iets komisch en potsierlijks verhaald werd, en het scheen dan zulkerwijze, alsof hij den inhoud van het vertelde begrepen had. Ik heb ook wel ervaren, dat hij in stand was uit de boekenkas mijns grootvaders *dit of gene* boek, hetwelk men hem opgaf, te halen. Gezwind! zei mijn grootvader: haal mij een' band der gedichten des HOMERUS, en zie, onze poedel, dadelijk vaardig en zonder *zich* eens meer naar mijn' grootvader om te zien, bijlde zich om op de bretten der boekenkas, waarop wel eens wat *onordening* heerschte, rond te snuffelen, en het boek, waarom men hem geschikt had, uit de overigen heruit te zoeken. Alzoo, zal men verzetten: mogt veelligt de hond de *inschriften*, die op den rug der boeken stonden, kunnen lezen. Dit geloof ik nu *even zoo zeer* niet, alleen, het was vermoedelijk door den reuk, dat hij die boeken, welke wijlend mijn grootvader dikwerf in handen had, kende, en zoo mag het zich begeven en toegedragen hebben, dat hij dezelve uit hunne omgevingen verstond te vinden. Eilieve, verhaalde men in die heenzigt niet wonderen van den feniks aller honden, van MUNITO? Kon, *nevens* anderen, deze kreatuur niet uit op den bodem liggende, verstrooide alphabetten, letters te zamen zoeken, en dan uit die boekstaven *volstandige* hem opgegevene woorden, scheppen en beelden? Heeft wel een de waarheid dier narigten wedersproken? Besindigen wij echter deze bemerkingen. Nooit zal ik met DESCARTES er over eenig worden, dat de dieren *ijdel* machines of werktuigen zijn zouden.

Nu ja, richtig, machines op even de namelijke wijze als wij menschen veelligt zulks *durfd*en schijnen in de oogen der verklaarde geesten en engelen, en deze weër machines in de oogen van nog hoogere geesten, en ook zelfs de hoogste geschapene wezens machines in de oogen van God.

IV). Hollandsch, wel niet overal rechtstreeks Germanistisch, maar toch met eene zeer Hoogduitsch schijnende kleur.

Dikmaals ontschuldigt men, (zonderbaar genoeg !) de donkerheid van den stijl met de armoede der sprake en met de donkerheid des voorwerps. Deze twee zaken echter kunnen dat donkere alleen niet voortbrengen. Het weinigst mogt veelligt zulks de armoede der sprake wel doen, wijl wij toch al onze begrippen met de spraak, en vermiddels dezelve erlangen, gevolgelyk het ons gewis aan uitdrukkingen falen kan, zoo ras wij maar eerst de moeite genomen hebben onze begrippen behoortlyk op te klaren. Even zoo weinig stelt de donkerheid eens voorwerps eenen volwichtigen verontschuldigungsgrond daar, daar het immers de eerste plicht is over eene zware zaak niet eerder te spreken of te schrijven, en met woorden ze levendig te malen, dan totdat men het mogelijkste licht in zijne begrippen gebracht heeft; en is dit nu eenmaal geschied, zoo volgt de klaarheid der uitdrukwijze van zelve. Men zal in alle tijden bevinden, dat diegenen het kracht- en lichtvolst en met de meeste reinheid van stijl over een voorwerp schrijven, die hetzelfde het grondigst verstaan, deswege men altemaal een gerecht mistrouwen in de inzichten en kennissen diergenen te zetten vermag, die zich niet anders dan donker en zwaarmoedig uit te drukken weten. Men moge zulks diepzin heeten, gelijkerwijs dit maar al te dikwerf gedaan wordt, ik laat dien diepzin hun, die denzelven lieven, gaarne over.

V). Nog eenige staaltjes van Germanismen, of in eene zeer sterke, of in eene mindere mate. (Enkele zijn aangewezen.)

Volgzaam iets doen. — Van schrik ontrust, gaf hij ten antwoord. — Eene stad tot den grond toe verstoren. —

Richtiger gezegd. — Wij zijn hier zeker voor alle gevaar. — *ADELUNGS volstandige* Spraakleer. — Opsnijderij en windmakerij. — Ongeschikte stelling der woorden in een' zin. — De beduiding van dit woord is zeer verschillend. — Eene gelijkbeduidende uitdrukking. — Hij verstaat vele talen zeer goed, afzonderlijk het Latijn. — Het Latijn kan in rijkdom * het Grieksch niet *opwegen*. Een man, der opklaring van zijn jaarhonderd waardig. — Zij behoort thans onder de zaligen, onder de *verklaarde* geesten des hemels. — Een mensch van eenen gemeenen, nederigen aard. — Eerst vervoerde, toen *ontvoerde* hij het meisje. — Een man van veel kloekheid, inzicht en ervaring. — *Il u* wat en streef die bekwame gelegenheid te benuttigen. — Nevenbegrippen en nevenidēen. — Gij spreekt zoo ongewis, druk u wat meer *bestemd* uit. — Hij versprak mij te zullen komen. — Het gelijkgewicht van Europa loopt ieder tijd gevaar van verandering te lijden. — Het is mij *gelijkveel*. — Dat water is rein en doorzichtig. — Ik heb mij met dat boek zeer belustigd, het beleerde mij te gelijk, in het andere echter kreeg ik een wederwillen. — Bij al zijn' diepzin en schijnbaren scherpzin brengt toch die schrijver niets duchtigs hervor. Overhoofds bezit hij niet de *gevorderde* klaarheid. Hij zou zich ook liever eerst nog wat op taalkennis leggen. — Germanische talen. *Katholische* schrijvers. — *Afrikaners*, *Amerikaners*, *Korsikaners*, *Italianers*, *Engelanders*. — Dat is zeer karakteristisch. — Albereids heb ik dat boek gelezen. Of men op de schikkelijkheid van deszelfs stijl roemen kan, weet ik niet. *Gelijkmatigheid* van stijl mist men wenigstens in hetzelfde. — Ik was tot in mijn *innerste* geroerd, vol teedere gevoelens. — Dat eeuwig zoetelijke in N. Ns. violinespel baart mij overzadiging en walging, alleen hij kan dat nu eenmaal niet achterlaten. — Ik drukte hare zachte, *weeke* hand. — Die gedachte is niet genoeg doorgewerkt. — Hoe zal men dit onheil bezijdigen. — Leef wel, vriend! ik beveel mij u *bestens*. — Kalm en rustig was de zee. — Hij bedankte er zich wel voor om dat te doen. — Helaas,

hij is daarheen! hij is dood. — Die vent bedrinkt zich alle dagen. — Ridderkruisen en *ridderbanden*, aan wie worden ze niet al geschonken? Waar komt dat bij toe? — Het voegt en *staat hem niet aan* daarover te spreken, want hij is lang niet *onbevangen* genoeg. — Hij kwam ongeveer om middernacht, en wilde dat ik hem zou herbergen. — De zaak is uitvoerlijk in dat boek behandeld. — Ik werd in dat gevoel besterkt. — Wijd verschillend denkt des ongeacht GRIMM er over, met wien hij niet in ééne lijn gesteld kan worden. — Ik verafschuw vleijers en kophangers. — JULIA was eene ongeradene dochter van Keizer AUGUST. — Die ongelukkige heeft zijn leven bij die verzwering der Edelen ingeboet. — Ik schikte mij aan om 's avonds de reis *aan te treden*. — Een schouwspel, eenig in zijn aard. — De Koning, zegt men, is zeer opgebracht tegen den heer — Onze een kan dat niet gelooven. — Zich ziek aanstellen. — Iemand iets toeërkennen. — Ik vrees mij zeer voor huichelaars. — Wel, zei hij tot den zoon: wat zegt *de vader* er wel van? — Onder de Romeinen is maar de eenige VIRGILIUS een waar heldendichter. — Hebt gij dat zonder bedoeling of hebt gij 't met vlijt gedaan? — Dat was eene groote onrichtigheid. — Een rechter moet oneenzijdig zijn. Dat is zijne schuldigheid. Ook moet hij niet *ontvankelijk* zijn voor besteking. — Hij is een slimme kop, maar soms wat voorluid in zijne oordeelvellingen. — Een hoop arme, naakte, verlompte kinderen. — Dat boek heeft de *richting* om overal misnoegen te verspreiden. — De grond is hier hard en steenig. — Wie zal zich verkoenen dit te doen? — Zij wierp een *verstolen* blik op mij. — Ik bevond mij onwel. — *Inbeeldingskracht* is onmisbaar voor den dichter. Ook moet hij een voelend hart hebben en gesmaakvol zijn. — Helaas, zij is eene prooi van waanzinnigheid! Zij is verrukt in het hoofd, minstens het rappelt haar daar wat. — Is u een kop koffij gevallig, of wel beveelt gij thee? Zult gij 't huis *spijzen*? Neen, ik heb reeds afgespijst. — In weelde en schandelijken overvloed leven. — Trachten wij daarvan de aanwending te maken.

— De kwaal is niet lichamelijk, maar geestig. — De omgevingen van Arnhem zijn bekoorlijk. — Hebt gij *de zee* te Steinfort gezien? — Ik zal mijne krachten *te zamen nemen* om u van dienst te zijn. — Zijt gij met het dampschip gekomen? — Hoe *bliksemen* ginds de golfjes in de zonnestralen! — *Naast* hem zal men op de violine weinig zulke virtuozen aantreffen, die zoo krachtig *den boog* weten te hanteeren. — Gij misverstaat mij, mijn vriend! Hij is *even* dezelfde, van wien gij spreekt. — Dat huis heeft vele bekwaamlijkheden, maar gevalt mij toch niet overmaten. — Verzoek niet mij met die narheden weer aan boord te klampen. — Hij is Doctor in de wereldwijsheid. — Hij wierp hem al zijne slinksche streken voor. — Dat was eene onvoorzichtigheid, die hij *zou* nagelaten hebben. Ik zet het u hem in het declameeren gelijk te doen, *afgezien*, dat gij hem zoudt overtreffen. — Wat gaat een' zijn lijf aan, als hij dood is? — De Rijnstreken zijn door vreeselijke overzwekkingen geteisterd. — Het gezang der nachtegalen schalde en toonde in het rond. — Die student is *gekorfd*. — De arme man voert een krankelijk leven. — De kleinste onaangenaamheid kan hem *verstemmen*. — *Ik houde op* tucht en orde in de maatschappij. — Zij was van dat verlies toezien aangegrepen. — Ik ben op al die plichtplegingen en verbuigingen niet gesteld. — Die straat is zeer woelig en beleefd. — Het hupsche, mooie meisje keek zich naar mij om. — *Meestens* zijn gekken ook nog verwaand. — Hij *noodigde* mij met geweld. — Ik heb op reis naar Amsterdam nog een' kleinen afsteker naar Gelderland gemaakt. — Hij bleef er vast op *bestaan*, dat het zoo was. — Ik overlaat u dit.

Zeker dichter zingt:

Hoe wijd verschillend van 't rumoer,
 Dat door de donkre boschjes voer
 En langs den houten *bloemenvloer* (*)!

(*) Verscheidene dezer Germanismen heb ik in hollandsche boeken aangetroffen. Hier en daar slechts is er door verandering van letter een aangewezen.

§ 7. BASTAARDWOORDEN.

I). Stijl der kanselwelsprekendheid, door vreemde en bastaardwoorden geheel ontsierd.

Ja, Toehoorders, vernietigd, door den adem des Almachtigen, als weggeblazen is die kolossale armée, welke onze velden dreigde te verwoesten en alles met moord en brandstichting te vervullen! Waar zijt gij thans, schitterende kavalleriedrommen, die, met het geweld eens orkaans, op uwe brieschende rossen over onze akkers henenstooft en onder de ijzeren hoeven dier rossen de hope des landmans ruïneerdet? Waar zijt gij, verdelging ademende infanterie, die met uwe geoefende, krijgskundige regimenten en bataillons, onder den klank der trommen en muzijk-instrumenten, onder het spelen uwer waldhoornisten en fluitisten daar aankwaamt marchéeren, terwijl uwe in het zonnelicht schitterende geweren den sidderenden inwoneren reeds van verre dood en verderf in de oogen schenen te bliksemen, en uwe bajonetten zich dicht opeengedrongen verhieven, als de korenhalmen in Sicieljes vruchtbare kontreijen. Waar zijt gij thans? Waar zijn uwe generaals, uwe kolonellen, uwe hoogere en lagere officieren? Waar uw moed, uwe onverschrokkenheid, uwe krijgsdiscipline? — Rusten al die soldaten, Toehoorders! niet in het stof des doods? Bleekt hun gebeente niet op onze heuvelen, in onze dalen? Was al de bekwaamheid, was al de militaire taktiek van hunnen gekroonden opperbevelhebber, ambitieuser gedachtenisse, wel in staat hen van een' volslagen ondergang te redden? Wee, wee, den sterveling, die, (hij moge dan een Monarch of een stulpbewoner zijn) ten instrument zijner driften strekkende, de eeuwige wetten van justitie en deugd met voeten trapt en op de puinhoopen van het geluk zijner natuurgenootten den tempel zijner egoïstische glorie poogt te fundeeren. . . .

II). Bastaardwoorden en vreemde woorden, in een' wat eenvoudiger stijl van een' spreker of geschiedschrijver.

Het resultaat, (zeide hij) mijne Heeren, van het door ons geavanceerde komt hierop neer. Of de Franschen zijn als onze vrienden en als de zoodanigen te considereren, wier protectie wij volstrekt noodig hebben, of ze zijn te beschouwen als van oudsher onze vijanden, voor wier ambitie en zucht om over alles te domineren wij niet genoeg op onze hoede kunnen zijn, en die wij derhalve met alle mogelijke precautie buiten onze politieke en civiele zaken moeten houden. Van de vriendschap der Franschen valt niet veel roemens. Ik acht die natie wegens hare dapperheid, hare spiritueele vivaciteit, haar vernuft en soortgelijke saillante hoedanigheden, waarvan wij bij ons flegma en soms onze droomerigheid wel wat mogten overnemen, ja, ik reken zelfs, dat wij en geheel Europa aan de door velen zoo gedetesteerde en in den afgrond der hel vervloekte Fransche revolutie, *à la longue*, vrij wat obligatie hebben, daar zij, hoezeer dan ook bezoedeld door de gruwelen van tigers in menschenschijn, en hoezeer door anarchie en kanailledespotismus dikwerf ontluisterd, echter in hare beginselen veel rechtvaardigs en billijks had, en alom, ook zelfs in absolutistische en despotieke staten, het signaal gegeven heeft tot verbanning van een aantal misbruiken, die de menschheid onteerden en intusschen zoo ingegangreneerd waren, dat zij zonder zulke hevige schokken, als de gemelde revolutie overal effectueerde, nimmer zouden zijn verdwenen. Of meent gij, dat men, voor een deel zonder angst voor de Fransche roede, in Oostenrijk, Rusland, Pruissen enz. enz. zoo liberaal regeren zoude als thans geschiedt? Misschien ook kan Frankrijk ons zeer te stade komen, indien soms Engeland of eenige andere Mogendheid over ons eene volslagene suprematie voeren, onze koloniën ons ontroofen en onze commercie vernietigen wilde. Doch om buiten 's noods Frankrijks hulp te invoceren en aan dat rijk onmiddellijk inzage in onze gouvernementzaken te geven, ziet daar, wat ik voor mij zeer zou hesiteeren te doen. Neen, noch Franschen, en nog veel minder Engelschen, Pruissen of Russen moeten wij te hulp roepen, zoo-

lang er nog maar een aasje mogelijkheid existeert om onze litigieuse staatszaken buiten hen te termineeren! Ongelukkig het volk, dat de hulp zijner bureu imploreeren gaat om den brand tot zijnent te blusschen, principaal ook wanneer het een klein volk is en deszelfs land van eene geringe extensie en van weinig reSSources.....

§ 8. WILLEKEURIG EN NOODELOOS NIEUW GESMEDE WOORDEN.

Beslotenheid van karakter is iets zeer *prijSbaars* in een man. — Een dichter moet, bij al zijn vuur, ook bezonnenheid bezitten. — Gevoel is iets schoons in eene vrouw, *gevoelery* belagchelyk. — Liefdemangel ontsiert de Christen. — *Welgetuid* moet in een dichtstuk niet ontbreken; de krachtigste verzen worden ontglanst door hardheid. — Men moest sidderen voor de *toornopvliegendheid* der oude Noormannen. Dien *jaagtoorn* noemde men de Berserker woede. — Hoeveel is er in onzen tijd niet over de oorwereld, over oorbeelden, over het oorschoon enz. geschreven! — ACHILLES was een rad looper, maar CAMILLA, van wië VIRGILIUS zingt, eene niet minder radde *looperes*. — Sommige Duitschers hebben over CHRISTUS al zonderling gewoordentwist, geredewisseld, geredezift en gewijsgeerd. — Die ongelukkige jongeling heeft reeds menigmalen zelfmoordachtige pogingen in het werk gesteld, ik vrees dat hij eindelijk zich *zelfmoorden* zal. NAPOLEON spreidde van den morgen tot den avond de grootste *dadigheid* ten toon. Het is in de mondvoordracht een groot gebrek, wanneer men de woorden niet recht klenntoont. — De oude Hollanders ware republikeinsche krachtmannen, wij, hunne nakomelingen, zijn *zwakaards* en *teederlingen*. — Wie schrijven wil, behoeft nimmer over *schryfstof-gebrek* te klagen. — Terwijl de schilders der Oudheid in later eeuwperk genoeg *tegenhangers* gevonden hebben, zijn de beeldenars

der Grieken en Romeinen nog zelden gelijk en geëvend. — Welke glansplaatsen treft men niet in CICERO's redevoeringen aan! Als de lava uit een' *vuurspuwberg* bruist zijn gloeiende *welsprekendheidsstroom* voort. Hoe worden wij telkens door hem ontvuurd! Hoe sidderde de schrikman CATILINA, toen CICERO denzelfven het: *Quo usque* toedonderde! CICERO *redenaarde* nog beter dan hij wijsgeerde. — Graauwdwingelandij is in vele opzichten nog erger dan Vorstendespotismus. Dat beiden de helleafgrond verzwelge! — Veel *sieraadje* in kleederen en huisraad geeft ook zielkwellaadje.

VONDEL zingt:

't Noodwendige uit zijn aard, hoe scherp men dit beziet,
Heelt geen gebeurzaamheid des wezens.

Elders:

Zoo 's wereldds wezenheid en isheid kwam te spruiten
Uit een noodwendigheid.

Een ander dichter zingt:

Voor de aartsliefelijke klanken.

Een ander:

Zij leeraart ons 't gevele der wereld mis te trouwen
In 't godvernieuwd gemoed en in 't zondrouwig hart.

Een ander:

Gedoemd als TANTALUS tot eindloos onverzaden.

§ 9. GRONINGSCHÉ PROVINCIALISMEN (*).

Ja, 't wigt mout wijten wat ze dait, —
Mien Stientje is maar en boeren maid,

(*) Overgenomen uit de *Hauwliks-brieff, en zamenspraak* door Mr. S. REINDERS. Dit stukje, ofschoon inzonderheid voor Groningers opgenomen, is behouden, om ook anderen met een onzer merkwaardigste dialecten bekend te maken. Ter onderrichting kan dienen het werkje van den heer M. T. Laurman, getiteld: *Proeve van kleine Taalkundige Bijdragen tot beter kennis van den tongval in de Provincie Groningen* (Gron. 1822).

Maar 't is en flink, oppassend wigt,
 Waaran joen zeun gijn wanwaar krigt. —
 Ik heb op joe ook hijl nijt tegen
 Mien lijve Koopman! — Maar van wegen
 Dat leven ien de stad, — daar kennen
 Wie boeren lu maar nijt an wennen.
 Heur mouder het ze al biester jong
 Verlustigd, — van dat tiedstip gong
 De hijle boudel heur al an;
 Dat zegt wat, kan 'k joe zeggen man!
 Douw mos zij, amper zestien jaren
 Zuk deur en stoere winkel klaren, —
 Vrougtiedig opstaan, — heezebeezen
 En altied overal te wezen;
 Nijt al te goud, — nijt al te lelk
 Veur bijst, en peerd, en volk, en elk
 Te zörge mit ordentelkhaid,
 Dat zegt wat veur en jonge maid! —
 Als 's morgens zij het vij heurt reeren,
 Dan is zij ook al oet de veeren;
 Dan kikt zij na de melken-kelder,
 Of alles glad is, wit en helder;
 Want emmers as de maan zoo blank
 En tafel, tiene, karn en bank
 Als kriet zoo wit, — daar zörge ze veur; —
 En pas is 't warkvolk boeten deur
 Of dan an 't bounen, stubben, veegen;
 Ien stookbauw, keuken, allerwegen
 Is Stientje; — Hijl de boul beheert ze;
 De koffie zet ze, — bruggen smeert ze;
 En as het volk weer komt van 't land
 Is 't klaar, en zij weer bie de hand. —
 As 't koffie drinken daan is, man!
 Dan gait et weer van veur'n of an!
 Het rijf weer bargaen, — schrobben, — schuren;
 De wigter naa heur werk touw sturen; —

Nouw botter maken , — vuur an stoken ; —
 Dan pankouk bakken , — eeten kookken ; —
 Gewasch , — geplasch , — gestriek , — gestop , —
 Genai , — gebrai..... dat holt nijt op ! —
 As dit is hijl. — dan brekt weer dat ; —
 Pij t krigt weer honger , — G e e r t is zat ;
 En 't ijne is voel , as 't ander schoon is ; . .
 't Is niks , as min 't maar eerst gewoon is ,
 Maar veur een maagtje zin dat zaken ,
 Dij ijn et leven muilek maken ; —
 Zoo'n leven , kerel , scheelt al wat ,
 Bie Jufvrouw wezen ion de stad ! —

§ 10. STIJL MET VEEL VEROUDERDE WOORDEN.

Mijn vader was een vroed kersten man en een dapper ,
 drustig degen , die velertiere kundigheden bezat en negeen
 vaar kende. In den volkswijg tusschen het Fransche en En-
 gelsche diet , waarin wij Dietschen ook betrokken waren ,
 vocht hij vromelijk , en toen hem het luchter been ontwee
 geschoten werd en de phisieken zeiden , dat zij het niet gan-
 sen konden , liet hij het been afzetten en toonde kume eenige
 pijn. Of hij schoon goed was , riesde hij schrikkelijk in zijne
 abolge en andde beleedigingen bloedig. Mijne ver moeder ,
 zijne gezelnede , was behagel en fraai. Hare lieren waren
 bloëjend als rozen , en zij was altijd in samijt gekleed , ter-
 wijl zij met veel gesmijden en vingerlijns aan armen en han-
 den begaad was. Zij was mij harde hout , bewees mij groote
 jonst en begiede , dat ik diegene was onder hare kinderen ,
 die zij het meest bemilde. Niet varing kon ik haar verer-
 ren , en ik darde spelen en loopen harentare wat en waar
 ik maar wilde. Dit was door van mijne moeder , en ik wenschte
 wel , dat zij wat kattijviger geweest ware. Ik was tot mijn
 lachter bang van aard , dervoeren ik voor het kleinste honde-
 kij n of hoekkijn , als voor een' liebaard vruchtte. In de deem-

sterhede des nacht darde ik alleen in eene kemenade niet slapen. Ook bleef ik lang harde dorper en some van mijne gezellekijns loegen mij om mijne dorperheid uit. Dit vernooide mij van die kleine, bage ikkers. Mijne oogen werden ontploken, en al te hand besloot ik mij te verbeteren. Bedien leerde ik saan schrijven; ik leerde in den bijbel en in het souterboek lezen en de jeesten onzer voorvaderen kennen. Ik schepte veel behagen in onze oude Dietsche serjanten, die zich in de nijdspelen beroemd gemaakt hadden. Onmare had ik bloot verdichte boerden; die achtte ik niet een twint, niet een kaf. Ik leerde ook paardrijden op een mekel ors van mijn' vader, zoo groot bijna als een olband of elpendier, en ik zwaaide dan vromelike mijns vaders brand. Doch mijn vader verschied aan eene ziekte in de gewaden, waarvoor de arzaters met al hunne engiene geene hulp wisten. Hij werd ter moude besteld, toen ik nog geen tien jaar oud was, en ik bleef met mijne moeder alleen achter.

§ 11. AL TE POETISCHE WOORDEN IN EEN' EENVOUDIGEN STIJL.

De kroondrager en schepterzwaaijer van Frankrijk heeft gisteren avond, na het ondergaan der vlammenschiepende dagvorstin, een' raad van staatsdienaren en van zijne twee vorstentelgen belegd, waarin gehandeld is, of men de krijgstoots tegen Albion al dan niet ontsteken zou. Nadat de evenaar der beraadslaging lang gewiefeld had, heeft eindelijk de vredeolijvenschaal haar naar heure zijde doen overhellen, en met eenparige stemmen is besloten, dat men Belloon nog niet ontketenen en op de bloedaltaren van Mars, dien steden- en volkenverdelger, nog niet offeren zoude. Wij durven voor de waarheid dezer blijmare en jubelting, die ons uit Galliës koningszetel op de wicken eener duif met bliksemvaart overgebracht is, gerustelijk instaan.

§ 12. DUISTERHEID EN DUBBELZINNIGHEID VAN STIJL
VEROORZAAKT DOOR FEILEN TEGEN DE SPRAAKLEER,
DOOR WOORDVOEGING, WOORDENSCHIKKING,
ZOOGENAAMDE METAPLASMEN, WOORDEN VAN
TWEEDERLEI BETEKENIS ENZ. ENZ.

1). NINUS en SEMIRAMIS hebben veel vroeger geleefd dan CYRUS of CORES, of welke andere Perzische vorsten. — Ik weet niet recht of dit boek door onzen ERASMUS of GEERT GERRITZ, of REUCLIN of CAPNIO geschreven is. — HELMERS zingt zeer onwaar van DE RUYTER: »Geen zee zag ooit uw vlag of heeft voor u gebeefd.» — Hij is een dwaas, die zijn hoop op eene wufte volkshoop stelt.

2). Nadat DAVID den reus GOLIATH met een' slingersteen ter aarde had geveld, liep hij op hem toe en hieuw hem het hoofd af met zijn zwaard. — Mijn vriend N. N., gisteren met zijne vrouw uit willende gaan, ontmoette zijnen broeder, die reeds op weg naar hem was om zijne vrouw af te halen. — Die God, welke den Hemel geschapen heeft, die het aardrijk met de vleugelen der liefde overschaduwet, zou die sommigen zijner bewoners tot eeuwige ellende geschapen hebben? Neen, God heeft den mensch tot zijne verheerlijking en tot zijne eigene gelukzaligheid geschapen.

3). Wij zien, zeide iemand, in de Punische oorlogen de Carthagers eindelijk geheel overwinnen; neen, zeide een ander, wij zien de Romeinen geheel overwinnen. Beiden hadden gelijk, evenals het kind, dat zijn' vader op zijn tachtigste jaar had zien doopen.

4). Wie was beroemder onder de veldheeren der Oudheid dan ALEXANDER, de zoon van PHILIPPUS, Koning van Macedonië, die met zijne Macedoniërs het geheele Persische rijk vernietigde? Wie was beroemder onder de veldheeren der Oudheid dan ALEXANDER, de zoon van PHILIPPUS, Koning van Macedonië, die met zijne Macedoniërs de Grieken overwon in den slag van Cheronéa?

5). Er zijn in de Oudheid bijna geene volkeren geweest, welke de Romeinen niet overwonnen hebben. De Parthen waren slechts het volk, hetwelk Rome meer dan menige andere staat vreesde. — Spanje en Portugal zijn een land, dat van drie zijden de zee omringt. Ook zijn het gewesten, die de Pyreneën van Frankrijk scheiden. — Zij was eene vrouw, die verscheidene kinderen had en beroemd tevens was door hare kinderliefde. Nooit zag ik iemand hare ouders meer beminnen dan haar.

6). Te Parijs zijnde, hoorde ik daar een moord vertellen van zekeren burger, die mij met ijzing vervulde. — Het verlies van onzen vriend heeft ons hartelijk leed gedaan. — Het ongelukkig beleedigen mijns broeders van den heer . . . smart mij. Ik vrees, dat hij hem tot een tweegevecht uit zal dagen. — Welk boek hebt gij daar? Het is eene aangenaam geschrevene vaderlandsche geschiedenis, in den stijl van WALTER SCOTT. — De Engelsche oorlogen waren voor onze voorvaderen even nadeelig als de Fransche.

7). HOORT heeft TACITUS nagevolgd juist in dat korte krachtige en spreukrijke van stijl, dat wij zoo zeer in denzelfden bewonderen. In wien bewonderen? vraagde een ander. — FRANS de Eerste, Koning van Frankrijk, verhief het graafschap Vendôme tot een hertogdom en pairie ten voordeele van KAREL VAN BOURBON, en nam hem met zich om Milaan te veroveren, waar hij zich dapper gedroeg. Toen hij te Pavia gevangen genomen werd, wilde hij het regentschap niet aannemen, dat men hem opdroeg, en werd hij benoemd tot hoofd van den raad. Hij bleef onvermoeid in zijne pogingen om 's Konings vrijheid te bewerken, en toen hij weer vrij raakte, ging hij voort met hem trouw te dienen.

8). BILDERDIJK zingt vrij dubbelzinnig:

Gy dichtkunst . . .

Gy, hangende aan de borst op moederlijken schoot,

My zoeter dan de melk, die uit heure aders vlood.

9). Bij de Spartanen was het gebruikelijk, dat, wanneer zij een' raadsheer verkiezen wilden, zij het volk op de markt

verzamelden en vervolgens eenige mannen sloten in de naaste huizen, welke geen mensch zien konden, noch van anderen gezien worden. — Koning ARISTODEMUS bood in den oorlog tusschen de Spartanen en Messeniërs zijne eigene dochter den Goden ten offer aan. Toen echter haar vrijer, om haar bij het leven te behouden, valschelijk voorgaf, dat zij geschonden was, heeft ze in arren moede met eigen hand Koning ARISTODEMUS doorstoken. — THESEUS was een zoon van EGEUS, Athenens negenden Koning, geboren uit AETHRA, de dochter van PITHEUS, den zoon van PELOPS, en opgevoed in het kasteel van zijn moeders grootvader te Trezene.

10). Gezond, bloeiend, vrolijk, zeide ik hem, achttien jaren oud zijnde, vaarwel, ziekelijk, verwelkt en somber, met de doodskleur op het gelaat, zag ik den zestigjarigen grijsaard weder. Bevreemd zag ik hem mij aanstaren en ik hoorde verwonderd eenen anderen hem zeggen: dat is mijn vriend, met wien ik in mijn' studententijd menige grap gehad heb. — HERCULES moest onder anderen ook eene snelle hinde met vergulden hoornen vangen. Slapende ving hij haar door middel van een uitgespannen net, of, gelijk anderen zeggen, onder het loopen haar grijpend.

11). Helaas, o mensch! wat poogt gij u tegen de slagen des noodlots te beveiligen door schatten, door rang en aanzien, door de bescherming van koningen en prinsen, welke gij toch, zoo het Gods wil is dat ze u treffen zullen, niet ontwijken kunt?

12). VONDEL zingt dubbelzinnig:

. . . . Welk een kracht en magt in kruiden
En planten steekt en wat ze uitwerken en beduiden,
Weet niemand meer dan ik.

13). Een ander:

De zon begint in 't oost te rijzen en te luistren.

14). VONDEL zingt in den *Palamedes*:

Ziet toe, gij sneuvelt ligt, het is er slibberglad.

15). Dezelfde:

Gelijk een boschleeuwin, geplunderd van haar jongen,

Den vijand volgt op 't spoor.

16). Dubbelzinnig zijn de volgende overzettingen uit het Latijn: Ik ben alleen daar geweest; ik alleen ben daar geweest; zij heeft haar zelve gezien; zij hebben hem zelve gehoord; zij hebben hem ten minste gehoord; zij ten minste hebben hem gehoord, schoon zij hem niet gezien hebben.

17). »Door grootheid,» zegt de Engelsche schrijver ADDISON, »versta ik alleen niet den omtrek van een enkel voorwerp, maar de uitgebreidheid van een geheel gezicht.»

18). Wij leeren uit de geschiedenis der menschheid in het algemeen en uit onze eigene ondervinding in het bijzonder maar al zeer, hoe dikwerf deugd en onschuld, onder den schijn van godsdienst, door dweepzucht en priesterhaat vervolgd en vertrapt werden. — De nakomelingen van SEM en JAPHET en CHAM hebben de wereld bevolkt.

19). VONDEL zingt: »Kan men beter kroezen vijnen?» — Elders: »Hoe Gods wijsheid diep gaat waren door ons zee-nen» enz. — Elders: »Gezegend met een lucht van nagel-poer.»

20). Dezelfde: Hier steekt niet SIMONS schelmsche hand, Maar RAFELS Engelsch kunstpenseel, De koninklijke stad in brand.» — Elders: »En de Eng'len met duizend reijen In 't Engelsch koor ten dans geleijen.» — Elders, van Koningin HENRIETTE MARIA sprekend: »'t Gelukt nu Amsterdam te omhelzen met zijn wallen. En wat'ren zoo een vrouw, die van haar' Englentron komt dalen over zee.»

21). Aartsbisschop TILLOTSON zegt: »De menschen zien met nijdige oogen op het goede, hetwelk anderen bezitten en denken, dat *hun* roem *hen* verdonkert en *hunne* prijse-lijke hoedanigheden *hun* in het licht staan; en daarom doen zij al wat zij kunnen om eene soort van nevel over *dezelve* te verspreiden, ten einde de heldere glans *hunner* deugden *hen* niet verduistere.

§ 13. ONGEBRUIKELIJKHEID OF MINDERE GEBRUIKELIJKHEID VAN STIJL IN WOORDEN, WOORDSCHIKKINGEN, EN IN DE GEHEELE WIJZE OM EENE GEDACHTTE UIT TE DRUKKEN. — GEZOCHTHEID, GEMAAKTHEID ENZ.

1). Ja, het oordeel des *nakomelingendoms* is dat der bevoegden alleen, dat van de echte priesters der *fraaiheid*. Het is *samengezet* uit de juiste en onzijdige beoordeelingen van vele eeuwen en geslachten. De partijachtige oordeelstrijkingen vallen in vergetelheid, die der ware kunstvonnisvellers gaan van het eene geslacht tot het andere over.

2). Wanneer ik voor mijn' *lezenaar* sta, zegt een geleerde, is het mij *onverschillig*, of *iet* in mijne nabijheid plaats hebbe, dat een ander magschien schierlijk zou aftrekken. Hetgeen ik schrijf is er niet gebrekiger om en eensgelijks bevoordert stilte mijn nadenken niet. Wijleer hield ik het zelfs voor uit der mate overtalig *enz.*

3). *Welklank* (?) is eene groote, *lovenswaardige* deugd in den stijl. Een *redevoerder* moet niet alleen krachtvol, maar ook *zachtvloeiend* spreken. Het is niet genoeg, een' stroom van woorden te bezigen, neen, onze woorden moeten ook zoetschallend zijn voor het oor. Anders wordt hetzelfde op eene pijnbare wijze gewond, en dit is eene gebrekkigheid. Zoo moet ook de stijl niet eenvormig zijn.

4). Een Gaskonjer deed een' zijner vrienden *verstaan*, dat hij groote, *ongewone smart* in zijn rechter oog had, en vraagde hem, of hij niet eenig herstellmiddel jegens dat ongemak kende. Ik had, wederwoordde de vriend, verstreken jaar eens eene krachtige tandsmart, waarop ik mij den tand liet uithalen en gezond werd. Zorg ook, dat het smartelijke oog u uitgehaald worde. *Probatum erit.*

5). Aan u, lieve vriend, een paar woorden te schrijven vat ik voor een oogenblik de pen op. Iets van mij te vernemen moet gij toch verlangend zijn, gelijk zulks van u te doen ik niet minder ben. Mijnen vader heeft uw broeder

onlangs geschreven, dat in een' beteren staat dan voorheen uwe gezondheid zich thans bevond, schoon altijd u toch bijbleef eene zekere zwakte, die van de ziekte een gevolg was, welke op des grafs rand u bracht voor twee jaren. Vrij redelijk is tegenwoordig mijner lieve vrouw en kinderen welbevinden. Moge dit zoo blijven en Gods, des Almachtigen, zegen op ons en onze huisgezinnen rusten! Uwen oprechten vriend noem ik hiermede mij met alle achting.

6). Moge, WelEdel geborene Heer, mij oorlof geschonken worden, dat ik de pen in gietelijk git doope en UE. voor eene korte spanne tijds onledig houde met eene zaak, die mij zeer ter harte gaat. Het zal door de faam uwer aandacht zeker niet ontsnapt zijn, dat de oudste mannelijke telg mijner echtkoets tegenwoordig op Leydens Akademische voedsterschool met de melk der wijsheid gelaafd wordt en aan de voeten zit van pennehelden, die als flonkerlichten der eerste grootte aan Nederlands letterhemel schitteren. Intusschen, het leven op zulk eene kweekerij van Pallas heeft de uitgaaf geener geringe hoeveelheid penningen in zijn gevolg, en UE. draagt genoeg de bewustheid bij u om, dat dergelijke kosten niet in éénklank staan met den toestand mijner geldmiddelen, waarmede trouwens de Lukgodin niet uit der mate mijne kisten heeft gestoffeerd. Zoude UE. nu ook door uwen veel vermogenden invloed het uit het gebied der mogelijkheid op den bodem der werkelijkheid kunnen overbrengen, dat ik voor mijnen gezegden zoon straks, eens zekeren jaargelds, eener zekere beurs deelachtig werd, die ter plaatse van uwen woonzetel open is gevallen en in wier genot ik het mij tot een geluk zoude rekenen, dat de jongeling gesteld werd? UE. zoude mij daardoor met de ketenen eener oneindige verplichting aan zich vastboeijen en meer dan ooit zou ik fier zijn op de eer van mij te mogen noemen uwen zeer gehoorzamen enz.

§ 14. ONGEPASTHEID OF ONVOEGZAAMHEID, ONNAUWKEURIGHEID EN ONJUISTHEID VAN STIJL, HETZIJ IN ENKELE WOORDEN, ZINSNEDEN, FIGUURLIJKE ZEGSWIJZEN, SYNONYMEN ENZ. HETZIJ IN DE GEHEELE VOORSTELLING DER GEDACHTEN.

1). Zeker dichter zingt :

— — — — »De Mensch ,

Stout op zijn vrijheid en een slaaf der blinde drift ,
Met *onuitwischbaren erts* in 't *bruisend hart* gegrift."

2). Dezelfde :

»De band , die 't zacht gemoed verbindt, bezielt, *ontvlamt*,"

3). Dezelfde :

»Noen, 't is een Furie, 't hoofd met slangenteelt *omgord*."

4). *Betreden* wij steeds de *edele, schoone* voetstappen onzer vaders, voetstappen, welke de tand des tijds niet heeft kunnen uitwischen! Gorden wij, gelijk die vaders, waar het recht, vrijheid en godsdienst geldt, moedig het harnas aan, en dat elks vervloeking hem bejegene, die, onder welk masker hij zich ook verkleede, eene der krachtigste zuilen van ons volksgeluk, namelijk de eendracht, poogt te ondermijnen en uit te roeijen!

5). Laat ons, sprak hij, het juk der slavernij *uitschudden*, dat zoo lang reeds met looden zwaarte op onze hoofden gerust heeft! Laat ons de ketenen *verscheuren*, laat ons de taaije banden verbrijzelen, waarin men zoo lang ons heeft geklonken! Laat ons vrij zijn, vrij gelijk onze vaders waren, die, *tuk* op hunne rechten, den troon der dwingelandij overwonnen, welchen de beheerschers *over* Spanje op onzen bodem geplant hadden! Dat in onze borst eeuwig het vuur zij van liefde voor het vaderland! Zoo zullen wij ons edel doel verkrijgen, zoo zullen wij den hoogsten trap van luister eens verwerven mogen.

6). Zeker dichter zingt :

»Ik zie het koren, door den wind bewogen, bruisen,

'k Zie door den akker ginds het koeltje lieflijk ruischen,
Bekoorlijk is de reuk der bloemen hier in 't rond."

7). Een ander:

»Het heir . . .

Ontziet hier geen gevaar, vreest nacht noch doodlijk
wonden."

8). Waarde Vriend! Ik was allerijselfijest blijde, toen ik gisteren de tijding kreeg van mijne aanstelling tot Ontvanger te . . . in Gelderland. Die post toch is schrikbarend voordeelig, en tevens heb ik altijd vreeslijk er naar gehunkerd om in Gelderland te wonen, daar de natuur er zoo bijster fraai is en de lucht tevens zoo almachtig gezond. Men roemt ook allerontzaggelijest de Gelderschen om hunne gulheid, vooral in kleinere plaatsen, waar de nieuwerwetsche beschaving nog niet doorgedrongen is. Kortom, ik ben dan maar eens gruwelijk in mijn' schik met mijne benoeming en ik twijfel niet, of gij zult in mijne vreugde deelen. — Mijne goede moeder had voor een paar dagen eene ijsbaarlijke hoofdpijn, zoodat zij den Godganschelijken dag te bed moest liggen. Het is verdoemelijk onaangenaam, wanneer men aan die kwaal sukkelst. — Apropos, dat bruine paard van den ridmeester dat gij zoo razend mooi vondt, is gisteren eensklaps gestorven. Het *voegt* den eigenaar niet een ander te koopen. Vaarwel T. T. enz.

9). Zijne Majesteit, de Keizer hebben de genade gehad gisteren onze stad met Allerhoogst-Deszelfs Keizerlijke tegenwoordigheid te vereeren. Duizenden van inwoners waren samengevloeid om Aller-Hoogst-Denzelven te aanschouwen en aan Aller-Hoogst-Deszelfs voeten de betuigingen van hunnen onderdanigsten eerbied met de devootste submittie neder te leggen. Zijne Majesteit waren de innemendheid en goedaardigheid zelve. Aller-Hoogst-Dezelve verledigden zich om op de hulderijkste wijze het oor te leenen aan verschillende verzoeken, die Aller-Hoogst-Denzelven gedaan werden. Onder anderen verwaardigden zich Aller-Hoogst-Dezelve in genade acht te slaan op de bede, die een oud

en braaf, maar behoeftig burger dezer stad om een klein pensioen tot Aller-Hoogst-Denzelven opzond. Zijne Keizerlijke Majesteit gelieden met Aller-Hoogst eigen handen het smeekschrift diens braven mans genadig aan te nemen, hetzelfde met Aller-Hoogst eigen oogen te lezen en de smeekbede onverwijld toe te staan. Na den maaltijd op het raadhuis, die Zijne Keizerlijke Majesteit met Aller-Hoogst-Deszelfs tegenwoordigheid wel hebben willen vereeren, reden Aller-Hoogst-Dezelve naar den bijgelegen Dennenberg, op welken Aller-Hoogst-Dezelve de genade hadden Gods schoone natuur met Aller-Hoogst welgevallen te aanschouwen en het uitgestrekte gezicht, dat men van den top diens bergs heeft, allergoedgunstigst te bewonderen.

PS. Het gerucht loopt hier rond, dat het aan het jongste Prinsje te . . . genadig behaagt heeft, ten gevolge van buikpijn en na eene ziekte van maar weinig uren, Hoogst-Deszelfs geest te geven (*).

10). Griekenland, met recht *prat* op haar' krijgsroem en *tuk* op hare lauweren, heeft niet alleen groote veldheeren opgeleverd, maar ook mannen, alom *berucht* en befaamd door hun vernuft, hunne wetenschap en geleerdheid. — Met onbezweken hardnekkigheid hebben onze voorvaders de *kracht* en heerschappij van Spanjes Koningen, heerschers van zoo vele landen, getrotseerd. Even standvastig bleven echter die Koningen jaren lang in hunne dwazen geloofsijver voortduren. — SOCRATES had geen bevallig uitwendig. Welk een' edelen, sluwen geest, welk eene grootte van ziel verborg echter die nederige en niet verwaten man onder dien ruwen bast! Zijn treurig afsterven vervult ons met eene diepe, innerlijke smart. Bedanken wij echter der Voorzienigheid voor hare gunst om zulke mannen van tijd tot tijd ten voorschijn te roepen.

(*) Dit is eene boertachtige *karikatuur* van den kruipend laffen, geheel onvoegzamen stijl, dien men vroeger wel eens in 't Hoogduitsch aantrof.

11). Wat baat het met aardsche schatten begaafd te zijn, zoo men vergenoeging en tevredenheid ontbreekt? O, als men maar het daagsche brood heeft en ziekte mist, kan men volledig gelukkig zijn! Ik begeerde, dat men over die waarheid wat meer zijne denkbeelden liet gaan.

12). Men kan gerust van dien man zeggen, dat hij nimmer een schelmstuk verricht of misdrijven uitgevoerd, maar integendeel vele brave en edele daden begaan heeft. Zijn brein was steeds vervuld met rechtschapene gewaarwordingen en welke ook zijne meeningen in staatkundige zaken mogen geweest zijn, zij stroomden bij hem voort uit een deugdzaam, oprecht hart. Ik besef dus niet, waarom men hem gevangen heeft gezet. — Hij is zeker zoo schuldeloos als HORATIUS, die in een zijner meesterachtige gedichten zegt, dat hem eens, niettegenstaande hij geheel weerloos was, in het Sabijnsche woud een wolf ontvlugtte. De gemelde dichter wijt dit daaraan, dat hij schoon en zuiver was van wandel.

13). De Staten-Generaal, die destijds, gelijk men weet, krachtens de Zeven Provinciën, het *bevel* over ons vaderland hadden, vertrouwden het *oppergezag* over de vloot toe aan DE RUYTER. Deze moest met een vijftigtal masten, waarop eenige duizenden zeemansschappen zich bevonden, in zee steken en den vijand, waar hij hem ontmoette, aanranden. Onze landmacht was een vijftigduizend koppen sterk. De vestingen waren goed bemand en van leeftocht verrijkt. Met de gezondheid van den Prins was het echter netelig gesteld. Zij werd telkens zorgrijker.

14). In de Evangelische Gezangen wordt tot CHRISTUS gezongen:

»Wij zijn verlost,
Maar 't heeft uw' dood gekost.»

15). De ongelukkige had zich *onder* de schaduw der boomen nedergevljld. Hare wangen waren *bespat* van tranen, die haar bij beken uit de oogen *biggelden*, hare handen besproeid met stroomen bloeds, welke uit eene diepe borst-

wonde leekten. Zij *erkende* mij in het eerst niet, doch spreidde vervolgens naar mij hare armen uit en haakte brandend om mijne kniën te *omhelzen*. Welk eene verscheidenheid, helaas! thans en *wanneer* ik haar vroeger de maagdelijke rijen ten dans zag aanvoeren, en zij zoo tuk was op hare schoonheid!

§ 15. BOVENMATE LANGE OF VERWARDE ZINNEN EN PERIODEN, GEBREK AAN SAMENHANG OF ÉÉNHEID, AAN GESPIERDHEID OF STERKTE EN AAN AFGE-PASTHEID OF JUISTHEID DAARIN, VERKEERDE PARENTHESEN EN WAT DERGELIJKE FEILEN MEER ZIJN.

1). Wij lezen bij CAESAR: »Toen CAESAR, na de tiende keurbende aangesproken en vermaand te hebben, naar den rechtervleugel vertrokken zijnde, de zijnen in het nauw en terwijl de krijgsscharen op één en hetzelfde punt te veel samengedrongen waren; de soldaten der twaalfde legioen elkander bij het vechten hinderlijk, ook al de hoplieden der vierde keurbende en den vaandeldrager gedood, het vaandel verloren en de hoplieden der overige keurbenden bijna allen gekwetst of gedood, onder hen den eersten hopman der triariers P. SEXTIUS BACULUS, een' allerdapperst man, zich van veelvuldige wonden nauwelijks meer staande kunnende houden, de overigen al trager en trager worden en sommigen door de nieuwelingen verlaten uit den strijd deinzen en de schichten ontwijken, de vijanden daarentegen noch in hunnen aanval van voren noch op de vleugels ver-slappen, kortom alles in den hagchelijksten toestand en geen enkel middel van uitkomst voorhanden zag, begaf hij zelf zich, na het schild aan een jong soldaat ontnomen te hebben, (daar hij zelf toch zonder schild gekomen was) in het voorste der slagorde, en de hoplieden hoofd voor hoofd aangesproken en de overigen vermaand hebbende, deed hij

de gelederen op den vijand aanrukken en de kompagniën zich meer verbreedden, opdat zij des te beter hunne zwaarden gebruiken konden."

2). Op zee koelden in het jaar 1691, zijnde een jaar, waarin niet bijzonder veel anders voorviel, de Franschen, wier dapperheid, zoo dikwerf geroemd, zich wel op eene waardiger wijze ten toon had mogen spreiden, hunnen moed door het plunderen van eenige onzer haringbuizen, noemende bij ons buizen die schepen, waarmede wij varen ter haringvisscherij, die, in tegenoverstelling van den walvischvangst, schoon deze laatste tot veel grootere visschen betrekking heeft, de groote visscherij genoemd werd; — welke aan arme visschers toegebrachte schade wij echter in de lente des volgenden jaars den Franschen duchtig betaald zetteden door de luisterrijke overwinning, die onze en de Engelsche vloten bij kaap Hogue, zijnde een voorgebergte aan het kanaal gelegen, op de Fransche vloot behaalden, welke Koning JAKOB II, wat vroeger door Prins WILLEM III VAN ORANJE, zijn' schoonzoon, van den Engelschen troon, dien hij sedert den dood van zijn broeder KAREL II bekleedde, gestooten, met een Fransch leger, dat LODEWIJK XIV, Koning van Frankrijk, tot deszelfs hulp verordend had, naar Engeland terug zou brengen; — doch was ons evenwel in het laatstgemelde jaar 1692 de oorlogsgod minder gunstig te land dan op de baren.

3). U, die mij van kindsbeen aan hebt bemind en met de hartelijkste liefde hebt lief gehad, o gij, mijne dierbare moeder, nimmer zal ik vergeten wat gij voor mij gedaan hebt, wat ik u schuldig ben!

4). Aldus bezat Engeland zijnen onsterfelijken MILTON, bezat het pronkstuk van deszelfs dichterlijke schepping en vergat dat wonder zijner eeuw voor staats- en kerkgeschillen, totdat ADDISON den ontslapen zanger naast HOMERUS en MARO eene plaats aanwees en zijnen lof door geheel Europa deed weergalmen, dat hem nu met verrukking leest.

5). Een gedeelte van Prins WILLEMS leger, onder het be-

vel van **LODEWIJK VAN NASSAU**, sloeg in Mei 1568 de Spanjaarden, aangevoerd door den Graaf **VAN AREMBERG**, (**AREMBERG** sneuvelde in dien strijd, maar, helaas, ook **ADOLF VAN NASSAU**, een andere broeder des Prinsen) bij het klooster Heiligerlee in Groningerland.

6). Prins **WILLEM I** verzamelde een aanzienlijk heir, waarmede hij, gelijk het heette, niet tegen **FILIP3** van Spanje, (deze Koning werd op dat oogenblik nog ontzien en voor onzen wettigen beheerscher gehouden. Men weet toch, dat hij eerst ten jare 1581 door onze voorvaderen van zijne heerschappij over de Noord-Nederlandsche gewesten vervalten verklaard en plechtig afgezworen is) maar tegen **ALVA'S** dwingelandij in het veld rukte.

7). Laat u niet door dat schijnvermaak verleiden, ó Jongeling! en van den weg der waarheid en der deugd, die alleen naar de oorden der eeuwige gelukzaligheid, naar de gewesten des Hemels, naar de woonplaats der Engelen en gezaligden voert, aflokken, hetwelk slechts eene bedriegelijke, korte en voor bitter naberouw gekochte vreugde oplevert.

8). Naar de voorstelling der Christenen zal de vreugde des hemels eene al de begrippen, die wij menschen, naar onze menschelijke ondervinding, van vreugde, blijdschap en genoegen hier op aarde vormen kunnen en die door de grootste dichters ooit bezongen mag zijn, te boven gaande, kortom, door geen oog geziene, door geen oor gehoorde, in geen stervelings gedachten opgekomenen vreugde zijn. — De daarover in den Bijbel op enkele plaatsen, die het, als genoeg bekend en meermalen aangehaald zijnde, niet noodig is hier bepaaldelijk te noemen, door de Apostelen op de krachtigste wijze gebezigde uitdrukkingen toonen zulks genoegzaam aan.

9). Eenige jaren vóór of, luidens het zeggen van andere Historieschrijvers, op wier gezag intusschen niet zoo veel staat is te maken als op dat van **TACITUS**, dien voortreffelijken en om zijne menschenkennis en het korte, schilder-

achtige en spreukrijke van zijnen stijl onwaardeerbaren Historieschrijver, dien onze hoort, voor dat hij denzelfen vertaalde, wel vijftig malen gelezen had, na CHRISTUS, had die inval van Germaansche volkeren plaats, waarvan wij gisteren gesproken hebben. Het is echter bij den nevel, die op de oude geschiedenis van Duitschland rust, het is, herhalen wij, bij dien nevel moeilijk te bepalen, welke juist die volkeren geweest zijn.

10). Zoo groot als menigeen dikwerf zich toont in voorspoed, zoo nietsbeteekenend schijnt hij vaak te wezen in ongeluk, zoo moedig als hij dikwerf is, wanneer het gevaar nog ver af schijnt te zijn, zoo zwak is hij, als hetzelfde voor hem staat, zoo gezond velen zijn in de jeugd, zoo gering is de mate van hunnen welstand, als zij tot hooge jaren gekomen zijn.

§ 16. BERISPELIJKE PLEONASMEN EN ELLIPSEN IN DEN STIJL.

1). Hoe? zou de zwakke mensch in staat zijn zich tegen Gods wille te *kunnen* verzetten? Zou hij niet genoodzaakt zijn zich aan dien wil te moeten onderwerpen? *o Trachten en streven* wij steeds en altijd ons *innig* in ons binnenste te doordringen van de waarheid: wat God doet, dat is welgedaan!

2). CICERO EN DEMOSTHENES mag men met recht beschouwen als de allergrootste aller staatsredenaars geweest te zijn. Ik zou wel eens willen zien, als dat iemand vermocht mij het tegendeel hiervan te kunnen bewijzen. Het is mij intusschen bij het lezen aan CICERO komen te gebljken, dat hij wel eens tusschenbeiden door wat veel pronk van woorden meer de bewondering van den grooten hoop, dan die van lieden van oordeel zoekt te gewinnen. Een mijner vrienden, de Heer N. N., auteur van den u bekenden

fraaijen roman, welken ik echter wel wat korter te zijn gewenscht had, gedenkt hierover eene verhandeling te schrijven.

3). VONDEL zingt:

Hier rookt een dorrep, ginder veer
Wil in 't verschiet een slot verflaauwen.

Elders:

De Venuzijsche vogel, blank van pluim,
Gaet bruisen als een schip voor wind door 't schuim.

Elders:

Daar DIOMEDES noch ULYSSES niet op vatten.

4). In onzen Statenbijbel lezen wij: niemand en kan twee Heeren dienen: Gij en kunt niet Gode dienen en den Mammon.

5). Gijlieden alle beiden verlangt en begeert dan, mijn e vrienden, als dat ik u weer van op nieuw iets melde omtrent den zoon van den zeeofficier der marine, die tot mijn nent in den kost is. Wat zal ik u lieden daarop antwoorden en terugschrijven? De jongen, hij is en hij blijft een zonderling, van wien men soms niet recht in staat is te kunnen zeggen, of dat hij zot, dan of dat hij wijs is. Ofschoon dat hij toch schier steeds bijna den ouderdom van zestien jaren bereikt heeft, zoo schept hij er nog desniettegenstaande een vermaak in om met de meest kleinste kinderen te spelen, terwijl hij daarna dan vervolgens, na als een dolleman geravot te hebben gehad, uren lang achtereen met strakke blikken in de lucht zit te staren en te staroogen en in de meest afgetrokkenste bepeinzingen verzonken schijnt te zijn. Soms is hij bij wijlen in het leeren vlug, dan evenwel weer onbeschrijfelijk dom, kortom, in één enkel woord, het is een jongen, in denwelken ik meermalen op een' dag behagen schep, maar wien ik te gelijker tijde ook wel tienmalen tevens 's daags eene klap om zijne ooren zou willen geven. Ik neem hem dikwerf op mijne wandelingen met mij mede, doch alsdan is hij doorgaans stil en moeijelijk om van uit zijne droomerijen op te wekken. De natuur,

zij bekoort hem niet dan slechts maar luttel weinig, alhoewel hij desalniettemin bij sommige harer tooneelen, b. v. bij het ondergaan der zon, nogtans niet ongevoelig is. — Met zulk een aesthetisch gevoel evenwel verbindt en vereenigt hij dan echter dikwerf grofzinnelijke voorstellingen van eten en van drinken, van welke beide twee dingen hij (in het voorbijgaan en ter loops gezegd) een groot beminnaar en liefhebber is. Zoo riep hij onlangs geleden op een' ongewoonlijk schoonen en fraaijen avond, toen wij te zamen van een dorp in de buurt weer naar de stad toe met elkander terugkeerden en de volle maan in luisterrijke pracht aan den gezichteinder omhoog verrees, in verrukking uit: »ó Mijnheer, zie, hoe fraai dat de maan aldaar hangt, juist even gelijk als een pannekoek!» Dusdanige en soortgelijke wonderbaarlijke invallen heeft hij geduriglijk en herhaalde malen meer. Desniettenstaande en in weerwil van dit eene en dat andere zoo is het toch een goed slag van een' knaap, die buiten en behalve dat hij geen twistzoeker is, alzoo ook dankbaar is jegens elk en een iegelijk, die hem de allerminste vriendschap bewijst. Geen' een enkelen keer heb ik hem op eene onwaarheid mogen betrappen, en ik verbeeld mij in, hoe dat dit al eene groote deugd is. Doch ik moet voor dit oogenblik de pen neerleggen. Zoo-dra als ik tijd heb zal ik op een nieuw mijn geschrijf weer hervatten.

6). De oud-Hollandsche dichter H. L. SPIEGHEL zingt:
Dat wederstreeft geheel des menschen heillust tegen.

7). VONDEL zingt:
Zij mint den vrijdom als haar ziel,
En na dien dier bevochten schat
Zoo kroont zij 't marktvelde van de stad.

Elders:

Ze onthielden naauwelijks de handen af van mij.

Elders:

ó Goón, aanschouwt ge omhoog al onze ellenden aan!

8). Bij BRANDT lezen wij:

Wat mag het vleesch , door 't oog verleid ,
Zich went'len in onreinigheid !

9). Prins WILLEM I die werd door BALTHAZAR GEBARDS zoodaniglijk getroffen , dat hij oogenblikkelijk zielloos en dood ter aarde nederstortte , terwijl dat hij nog maar slechts deze verzuchting tot God naar boven kon doen opstijgen: ó Mijn God , erbarm u over mij en mijn arm volk ! Niet eeniglijk en alleen als het ware aan zich zelve dacht dus die Vorst. Ik weet niet , wat of men voor een meer treffender bewijs voor 's Prinsen rechtschapenheid van karakter zou kunnen aanvoeren. Voor mij , ik heb nooit geene woorden gelezen , die mij in mijne jeugd meer geoerd hebben.

10). Te Amsterdam , waar er zich een aantal kooplieden bevinden , woonde er een koopman , die er handel dreef in tabak en andere koloniale waren. Een zoon woonde er bij hem in huis , en twee dochters van hem waren er reeds getrouwd. Deze koopman , toen er eens over gesproken werd , wat er de reden wel van zijn mocht , dat de tabak enz.

11). Gij hebt mij geschreven , lieve broeder , * (*) gij eerstdaags bij mij komen zoudt. Hoe heeft mij die tijding verheugd , want gij weet , * ik van verlangen brand * u na zulk eene lange afwezigheid te ontmoeten en hoe * zelfs , een jaar geleden , op het punt was * op reis te gaan u een bezoek te geven. Eene onverwacht opgekomeene ziekte des broeders en zuster mijner vrouw verhinderde dit toen echter. Moge nu niets ons wederzien in den weg staan , maar wij ons gezond in de armen drukken ! Vaarwel , mij noemend uwen enz.

PS. Denk er aan , gij mij beloofd hebt , gij uw' jachthond mee zoudt brengen. Ook verlang ik , gij mij schrijft , of L. met u zal reizen dan M. Voor mij , ik geloof , gij met M. veel liever dan * L. zult reizen.

12). Dit heb ik niet slechts * gezegd , maar ik heb het

(*) Dit teeken geeft te kennen , dat hier eene ellipsis of uitlating plaats heeft. Eenige slechts zijn indiervoege aangewezen.

zelfs niet gedacht. — Ik begrijp wel wat gij wenscht, * dat hij dood was. — Hij heeft niet * dan geweend, zoo bedroefd was hij. — Opdat gij u niet verwondert, dat wij u hierom zoo dringend verzoeken, *, ons is ten hoogste aan die zaak gelegen.

13) VONDEL zingt: »Hoe menig sterft een kind!» — Elders: »Vare ik niet veel liever door de vloeden met Held AENEAS dan * ULYSSES.» — Elders: »HIPPODAMAS, de vader, wien dit derde en niet verduwde, bonst zijn kind in zee.» — Elders: »Gij, wien het Noodlot dit toelaat en van Goden wordt aangezocht.» — Een ander Dichter zingt op den dood van VOSSIUS: »Gij waart degeen, in wien ik mij betrouwde, ô VOSSIUS, en al mijn hoop op bouwde!» — Een ander: »SUZANNA, pluk nu de laurieren, om dezen dichter * meete sieren.» — BRANDT zegt: »KOENRAAD VAN HEEMSKERK was een zoon van wijlen den geleerden Raadsheer VAN HEEMSKERK en * eene zuster van den Burgemr. KOENRAAD VAN BEUNINGEN.» — VONDEL zingt: »ô BAAK, wiens tong met honig is begoten en * sap van duizend aardigheên!» — Dezelfde zingt op eene andere plaats: »Men meende, dat hij viel van boven neer, maar * bleef nog hangen in de lucht.

14). Vruchteloos bouwden in 1787 velen hier te lande op Frankrijk, hetwelk zij waanden, dat aan den Pruisischen adelaar de vlerken wel knotten en wel binnen de grenzen van deszelfs rijksg gebied houden zoude. Frankrijk echter, dat geheel uitgeput van geldmiddelen was en de koorts der omwenteling reeds in de aderen woelde, repte geen' vinger ter verdediging der Hollandsche Patriotten.

15). VONDEL zingt: met zinspeling op de namen van CHRISTINA MARIA ALEXANDRA, Koningin van Zweden:

Zij scheidt haar naam uit CHRISTUS, den behoeder,
 Als een gezalfde uit * die met hem regeert
 En * zij haar kroon en scepter heeft vereerd,
 MARIA zelf, de zuivre maagd en moeder.

16). Voor die met de breinziekte van eigenwaan en zotheid besmet zijn, is vaak al het nieskruid van Anticyra

geen voldoende geneesmiddel. Wiens beroep zulks meebrengt of het lust, moge de kuur met hen beproeven. Helaas, goede lieden, hij, * regt zot is, is met geen niezen of fniezen te genezen!

§ 17. ONGEPASTE VERMENGING VAN FIGUURLIJKE EN ONFIGUURLIJKE UITDRUKKINGEN; — GEWRONGENE, BUITENSPORIGE, PLATTE, NIET VOLGEHOUDENE OF TE LANG VOLGEHOUDENE METAPHORA'S, METONYMIA'S EN ANDERE SOORTGELIJKE TROPEN.

1). Als wij de geschiedrollen onzes vaderlands *beschouwen*, zullen wij een' vruchtbaren schat van voorbeelden ontwaren, hoe dikwerf uit angst en smarten de zon van vreugde en geluk voor hetzelfde is voortgesproten. En leeft Hij niet, dezelfde God, die voor onze vaders het licht uit den zwaarsten tegenspoed deed opgaan? Is zijn arm verflauwd, zijne liefde verkort? Neen, zoo ooit zijne hand tot onze verlossing zichtbaar is te voorschijn getreden, het is geweest in deze dagen! Wie was het, die onze wapenen met lauweren begunstigde? Wie deed in de harten van vorsten en volkeren die zucht ontbranden, die op eens de banden verbrijzelde, welke hen zoo lang geteisterd hadden en waaronder zij zoo lang gebukt hadden gegaan? Wie deed zulks, toen nog al de wonden onzer partijschappen blaakten, en bitterheid, haat en vijandschap in veler hoofden kookten?

2). Het ging te gronde in een' oceaan van bloed en tranen, het verzonk, dat reuzegevaarte eener trotsche wereldheerschappij, en, gelijk een feniks, verhief zich uit deszelfs puin de dageraad eens beteren toestands.

3). Waarom moest gij zoo vroeg sterven, edele, beminlijke maagd? Waarom, ô liefelijke bloem, sloot de dood zoo spoedig uwe hemelsche oogen, en deed u, die, helaas, zoo vroeg reeds op uw stengel verwelktet, in den arm van het duistere graf nederzinken? Ach, het verdriet had u met

zijne ijzeren vuisten omklemd en knaagde, gelijk een worm, aan uwe teedere wortelen! De morgen zag u nog met de liefelijkste geuren en kleuren prijken, en, toen de avond daagde, laagst gij reeds in het lijkkleed gehuld. Helaas, helaas, de nacht des grafs strekte reeds zijne klauwen naar u uit, toen gij pas tien zonnen bereikt hadt!

4). Herinnert u, Toehoorders, het begin, den voortgang en de gevolgen dier zoo noodlottige omwenteling, die, terwijl zij eerst slechts eene kleine vonk was, thans met hare bruisende golven geheel Europa overstroomd heeft! Waar vroeger vrijheid, vrede en welvaart hunnen zetel gevestigd hadden, schieten nu de giftplanten van tweedracht, slavernij en verderf welig op. Zij zwaaijen alom hunnen sceppter en hun heillooze brand verspreidt heinde en ver zijne vlammen in het rond.

5) Gelukkig hij, die, als de stormen des ongeluks rondom zijn hoofd bulderen en hunne vurige pijlen op hem afschieten, alle hem in den weg gelegde hinderpalen overwint, met onbezweken moed op zijne levensbaan voor den hemel blijft *voortrijpen* (gelijk het 31ste Evangelisch Gezang het uitdrukt), en dankbaar voor elk bloempje, dat nog aan zijne voeten ontluikt, het oog tot God opheffende, eindelijk de haven der rust mag binnenloopen, die ook voor den rampzaligsten der stervelingen eens vriendelijk de armen openen, hem eens in al zijne wonden een' heelenden balsem met weldadige hand gieten zal. O ure van vrede en rust, moogt gij spoedig voor mij verrijzen! O dood, moge uw zwarte vlerk mij spoedig overschaduw en mij uit den stroom van Lethe den kelk der vergetelheid van al mijn geleden verdriet toereiken! O graf, laat mij ras aan uwen gapenden boezem rusten, gelijk de zuigeling, met betraande oogen in slaap gevallen, aan den blanken boezem der moeder rust, die het jongske vriendelijk aanlacht en zijne levenskiel dwars door klippen en banken veilig heenstuurt!

6). De ploeg des tijds had reeds diepe rimpels in zijn geelaat geplant. Dik en hoog, gelijk de sneeuw op den berg

Soracte (waarvan HORATIUS zingt), lag het sneeuw des ouderdoms reeds op zijne kruin gestapeld. In zijne oogen kookte en bruiste dat vuur van moed en geestkracht niet meer, hetwelk in vroeger dagen uit hetzelfde zijne zwarte vlammen schoot. De rozen der jeugd op zijne wangen waren verdoofd en lagen asgerukt van hare stengels. Vermoeid en krachteloos sleepte hij zijne, onder het juk der jaren gekromde schreden voort naar het graf, welks medelijdende hand hem, helaas, het eenige geneesmiddel voor zijne zielskwellingen kon aanbieden.

7). Ik vond de ongelukkige in den treurigsten toestand. Met het elpenbeen harer uitgeteerde, verwelkte, gele, taankleurige vingeren woelde zij in den nacht harer zwarte haarvlechten, tusschen welke reeds eenige vlokken der grijsheid verspreid lagen, en zij rukte zich wanhopend bosschen van die haren uit het hoofd. Zij was versteend van droefheid. Beken van heete tranen biggelden uit hare oogen, deden het sneeuw harer wangen smelten en verdronken in hare ziltige plassen de weinige overgeblevene ontbladerde rozen en lelien, die nog op dezelve bloeiden. Akelige jammerklachten borsten uit de korallijnen deuren harer lippen en hijgend joeg het kille albaast van haren boezem, gelijk de zilte baren der zee, op en neder. Zij herkende mij in het eerst niet en staarde mij met haar mat lijkenoog aan. Eensklaps echter bezielde zich het vuur van dat oog. De luide tranen in hetzelfde verstomden. Vlammenstroomen bruisten uit hare blikken te voorschijn en dreigden mij lichter laaije in brand te zetten en tot asch te verteren. Heel haar gelaat werd door den toorn in gloeiend scharlaken gedost. Ellendige, donderde zij mij toe: (en die donder harer taal vergezeld met harmonische welsprekendheid de stemme bliksemstralen harer blikken), ellendige, gij waagt het nog u aan mij te vertoonen, nadat gij het gebouw van mijn levensgeluk tot in deszelfs diepste wortelen vergiftigd hebt! enz. enz.

8). Het is (zegt zeker Schrijver) hoog noodig de drijfvederen te kennen, waaruit zoo vele gewichtige gebeurtenissen

gesproken zijn. — Een ander zegt: »Van het ongenoegzame onzer bronnen spraken wij reeds. Zij bieden ons weinig *bouwstoffen* aan tot zamenstelling van het geheel.” — Zien wij (zegt een der grootste geleerden van onzen tijd) op het weinige, dat nog gedaan is aan de Noordsche Mythologie, zoo gevoelt elk, dat hier slechts enkele aren te lezen, geene volle korenschoven te zamelen zijn. Niet dan uit zulke aren en hare korrelen heb ik getracht eenig voedsel te erlangen *en gevolgen te trekken.*” — »Een treurspel moet zoo zijn ingericht, zegt FONTENELLE, dat *de zaden van deszelfs ontkenning* reeds in het eerste bedrijf liggen opgesloten.”

9). VONDEL zingt van de Aarts-Hertogin ISABELLA KLARA EUGENIA :

»O christelijke lamp,
Zie neer in onzen damp,
Verzacht uw Neerlands wee,
En steek, is 't mooglijk, eens het bloedig zwaard in schee!”

Elders :

»Den vloed eens dwing'lands op zijn stalen degen stuiten.”

Elders :

»Het bloed, dat de kroon aan Baltische oevers spande.”

10). Toen zij dit hoorde, werd zij diep bedroefd. Parelen vloten uit hare oogen, en zij zag mij aan met een' blik, waarin de geheele bitterheid harer ziel gegraveerd was. Ook het meest steenen hart zou door dien blik tot medelijden versmolten zijn.

11). Zeker Schrijver zegt: »Velen hebben ons wel eene vluchtige schets der geschiedenis van dit volk gegeven, maar nooit dat historisch gebouw geheel opgetrokken. Ook het door hen vroeger gebouwde werd dan door lateren weer in een' anderen vorm gegoten.”

12). Gelijk het gevoel van waarheid en deugd, dat elke menschelijke borst doorstroomt, *onuitwischbaar* is, zoo is het ook het gevoel der schoonheid, uit dezelfde bron *gesproken*. En gelijk waarheid en deugd wel voor een' tijd lang als ballingen verstooten kunnen worden, maar eindelijk in het hart,

dat zijne ledigheid niet langer dragen kan, *op nieuw bloesems en vruchten voortbrengen*, zoo wreekt ook de nakomelingschap de rechten der miskende schoonheid. Zij zet haar de kroon weêr op het hoofd, die men haar had afgerukt en doet de zon hare heerschappij voor elkeen weêr verrijzen, door elkeen weêr eerbiedigen.

13). »Om kort te gaan (zijn de woorden van een' Engelsch dichter), het ambt, dat gij bekleeden zult, vereischt al de bekwaamheden van een voorzichtig stuurman, en al die droigende stormen, welke, gelijk zwangere wolken, boven onze hoofden zweven, zullen, zoodra maar het oog des verstands ze met voorzichtige hand aangrijpt, in een' vruchtbaren regen van geluk op het volk neêrdruppelen." — »Neen, mijn hart, zegt OHELLO bij SHAKESPEARE, is tot steen geworden. Ik sla er op en de hand doet mij zeer."

14). Ik ontwaakte door het heldere geluid der gevleugelde stemmen, die voor mijne kamer op den grond rondhuppelden of in de lucht omzwierven. Spoedig kleedde ik mij aan en liet mij een glas Rijschen Bacchus geven, waarbij ik een stuk Ceres met boter en kaas at, die de wandelende zuivelvaten der bijgelegene weiden hadden opgeleverd. Daarop ging ik wat door den arbeid der stieren wandelen, die zich uitstreckte tot aan het blauwe zout, waarop een aantal achterstevens dobberde en dat door geen' minnaar van Flora bewogen werd.

15). Gloed der droefheid — dag des grafs — floers van licht — leeuw in de dichtkunst — rozen des voorhoofds — zon van tegenspoed — golvend hart — wraakzucht, hongerend naar bloed — ontbladerde boomen, die lijken van het woud — koper en fluweel der lokken — meel der grijsheid — tulpen op zijn levenspad plukken — zwaard des doods — adder des gewetens — sluijer der liefde — pijp des vredes — condor der lucht — herkaauwende smart — Frankrijk zich zelf bij het haar trekkend, — de nacht, zijne lantaarnen opstekend enz. enz.

16). Ja, Mijne Heeren (zeide hij), de toestand onzer geld-

middelen is hagchelijk. Het staatsbankroet grijnst ons reeds in het verschiet aan, opent voor ons zijn vervaarlijken muil en strekt naar ons zijne grimmige klauwen uit. Getuigt het, getuigt het, ô budgets der laatste jaren, hoe 's landschuld steeds meer dreigend het hoofd verheft, en, als de Faam bij den Latijnschen dichter, met hare voeten onzen bodem beroerend, het hoofd tot in de wolken steekt! Elke nieuwe post op ons budget roept ons met opene keel toe: offert, ô offert toch op de altaren der zuinigheid, of het verderf zal zijn' dolk tegen u wetten en, gelijk een dief des nachts, in uw staatsgebouw inbreken!

17). De voorgelezene woorden, Toehoorders, hebben hun aanzijn te danken aan den Profeet JEZAIAS. Zij vinden zich opgeteekend in het boek, dat fier met den naam dier orakelstem op het voorhoofd prijkt. Gij behoort, ô woorden, tot de merkwaardige geschiedenis van SANHERIBS vruchtloozen optogt tegen Jeruzalem en draagt in uwen schoot eene voorspelling aangaande den toekomstigen bloei van Juda's rijk, eene voorspelling, die haren mond hier moge openen, als verhief zij, ter vermaning en waarschuwing, ook hare stem tot ons.

§ 18. FEILEN TEGEN DE WELUIDENDHEID EN DEN ZOOGENAAMDEN NUMERUS IN DEN STIJL, GELIJK B. V. VEROORZAAKT KUNNEN WORDEN DOOR EENESTROEVE OF EENTONIGE VERBINDING EN HERHALING, DOOR OPEENSTAPELING VAN INFINITIEVEN EN PARTICIPIEN, DOOR RIJM, VERSMAAT ENZ.

1). Zeker iemand zingt:

Zoet is 't te wand'len 'snachts in 't maanschijns scheemrend licht,
Schoon ook, 'k ontken 't hier niet, 't maan- voor 't hel zonlicht
zwicht.

2). 's Spaanschen Voogds trots werd door dees daad fel

gekwetst en hij koelde zijn' wraakdorstbrand daarover op de barbaarschste en tevens slaatschstgezinde wijze. Krachtens eens schoonschijnenden voorwendfels maakt hij zich van 's rampzaalgen persoon meester, en liet hem toen onder kathedraals-kerkkloksgebrom, bij middernachtlijken pektoortslichtschijn, ter dood brengen.

3). In 's Latijnschen Bards HORATIUS Dichtkunstleer bewonderde 'k vaak 's mans vernuftsaar en kernrijke kracht-spraak. Nam elk diens Poëets nut geschrijf slechts in acht, niet zoo licht waar' 't mogelijk, dat 't schoonheidsgevoel des lezers op 't barbaarschst gekwetst werd.

4). HENDRIK LAURENSZ. SPIEGHEL zingt meer puntig en pit-tig dan welluidend :

De aard' teelt, voedt en neemt weer al wat men tast en ziet,

Merkt : iet werd niet uit iet , tot iet komt niet het iet.

Dezelfde Dichter zingt :

Doch dwingt hen sterker dier, 't zwakst moet 't dan overgeven.

5). Keerkringkreits, nachtschaauwfloers, krachtsontwik-keling, scheopsschrijverschrift, kerkklokklank, staatshuis-houdkunstleer, oudheidkundelievend, godgeleerdheidminnend, godsdiensvoorschrift, krachtsontwikkeling, strandrotskruin, reddedet, weddedet, trachedet, schuddedet, zettedet enz. enz.

6). Zelden, mijn vriend, heb 'k 'n boek doorblaard, dat op mij eenen verheveneren, treffenderen indruk gemaakt en mij in eene gemoedelijkere, benijdenswaardigere zielsgesteldheid gebracht heeft, dan juist 't gemelde. Men kan ook geen en vaderlandlievenderen en gemeenebestbinnenderen schrij-ver dan dien dezès boeks aantreffen.

7). Hij hoopte, dat de oproermakeren tot hun' plicht terug te keeren zouden kunnen gedwongen worden. — 'k Geloof, dat weinigen hoorts beschrijving van den moord te Naarden ongeroerd zullen hebben kunnen hooren lezen. — Wij rekenen het dien schrijver als eene deugd aan niet meer hebben bepalen te willen. — De, dezen middag, krachtens hoog be-vel, afgekondigd zullende worden moeten verordeningen, zul-len wellicht weinigen smaken. — Wij willen thans de nood-

zakelijk door ons behandeld te worden dienende zaken maar 't eerst afdoen. — Helaas, die door de ondeugd door en door ontaarde en om nieuwe misdaden te begaan ligt te verleidene en over te halene Jongeling! — Ik twijfel erniet aan, of die om zijn braaf karakter van elk niet anders dan met achting zullende kunnen worden aangezien man, zal ten uwent wel vriendelijk bejegend worden. — Ik heb dat in den diepgeleerden, met al die vroeger te Amsterdam plaats gehad hebbende gebruiken door en door bekenden WAGENAAR gelezen.

8). Op opperste Jupijn, op opperhoofd der Goón! —

O overmoed, ô trots, ô uw ontzinde drift! —

Hier wijkt de ondraagbre last van onuitwischbre zorgen. —

U, u, ô BREDERôo, ô adellijke spruit!

De door de diepste en door de duizelingwekkendste geleerdheid ook de geleerdsten verbazende JAKOB GRIMM zegt ergens enz.

9). Onder de Hollandsche dichters, welke door juistheid en nauwkeurigheid van uitdrukking bij uitstek uitmunten, verdient STARING, welke steeds die woorden kiest, in welke zijne denkbeelden volkomen sluiten, eene eerste plaats. STARING is juist iemand, die die voortreffelijkste van de eigenschappen van een goed schrijver, die men met een onduitsch woord correctheid noemt, in eene zeer hooge mate bezit. Alle bevoegde rechters zullen aan 's mans gedichten, als ze ze eens gelezen zullen hebben, dien lof toekennen.

10). Het is mij aangenaam geweest een' brief van de hand van den zaakgelastigde van uwen broeder te mogen ontvangen. Het is mij toch daaruit gebleken, dat uw broeder nu geheel hersteld is van de ziekte, die hem voor een paar maanden zoo hevig aangetast heeft en op den rand van het graf gebracht heeft. Het strekte mij tevens tot genoegen van den Heer B. te Leyden te hooren, dat gij springlevend zijt, en dat uwe vrouw welvarend is, en dat uw oudste zoontje zulk een gezond, vrolijk en schrander kind is. Ik kan u ook, wat mijn gezondheidsstaat en dien van mijn

huisgezin aangaat, niets dan goeds mededeelen. Ik zend u eerstdaags het boek terug, dat ik van u nu reeds drie maanden ter leen heb, maar dat ik nu eerst uitgelezen heb. Ik had toch om zulks eerder te doen geen' tijd gehad, daar ik zoo vele andere dingen te doen had. — Vele groeten van den vriend van uwe jeugd, den heer C., welke sedert een paar dagen hier aan huis logeert, en met welken ik menig genoegelijk uurtje slijt. Dezelve heeft mij gezegd, dat gij denzelven korts geleden geschreven hadt, dat het u eene groote gerustheid was, dat dat proces met uw' buurman, dat zoo lange jaren aanhangig geweest was, nu eindelijk afgedaan was, en dat hetzelfde met kosten en al door u gewonnen geworden was. De Hemel beware in het vervolg u en alle brave lieden voor processen! De verdrietelijkheden toch, die dezelve na zich slepen, zijn ontelbaar. De ondervinding heeft mij zelve dit ook al geleerd. Meld mij eens, of uw zoontje dat versje van buiten heeft geleerd, hetwelk ik voor denzelven onlangs gemaakt heb en hetwelk gij nog al aardig gevonden hebt. Hiermede vaarwel!

11). Hooft zegt in zijne vertaling van TACITUS: »De tempelzeden bezoedeld. Overspel in de groote huizen. De zee vol ballingen. De klippen geverwd met bloed. IJlijker in stad gewoed.» — De zon, die stralenbron, stroomt nog altijd van dezelfde glansen, die zij in het begin der wereld over bosschen en beemden uitstortte. — Hoe liefelijk scheen over het slapende veld de zilveren maan! De sterren, die men in het azuur des hemels zag staan, werden door haren luister verdoofd. — De nacht in 't starrenkleed verdreef des zonlichts glansen, en reeds vertoonde zich de ster van den vallenden nacht, gelijk OSSIAN de avondster noemt, in 't onbesmet azuur, in 't donker blauw der lucht, toen jeugdige ADELHEID, nog in haar rozentijd, een maagd van achttien jaren, uit het paleis van haren vader te voorschijn trad om 's avonds frissche koelte en balsemgeur te smaken.

§ 19. VERDER GEBREK AAN NUMERUS OF PROZAMAAT, VEROORZAAKT DOOR EENE TE STOMPE AFBREKING VAN EEN' ZIN OF PERIODE, DOOR DEN EENTONIGEN VAL VAN NABURIGE ZINNEN OF ZINSNEDEN, DOOR STROEFHEID IN WOORDENSCHIKKING, ENZ. ENZ.

1). De geringe uitgestrektheid van ons land, de onbekendheid onzer taal, gevoegd bij het in onbruik raken van het Latijn, deze en verschillende andere redenen snijden ons maar al te zeer de gelegenheid om den roem terug te erlangen, dien Holland vroeger in de wetenschappen had, af.

2). Genie zegeviert over alles. Zoo brak de beroemdste vlootvoogd onzer voormalige glorierijke republiek, DE RUYTER, reeds in zijne kindsche jaren al de hinderpalen, die zijne geringe afkomst hem gesteld had in den weg, door.

3). Thans blijkt (in dien trant sprak de dappere Fries RIPPERDA tot de burgerij van Haarlem, toen die stad in 1572 door de Spanjaards belegerd werd) hoe kwalijk men op lieden, die slechts schoorvoetend tot de goede zaak zijn overgegaan en met vollen ren weër naar den vijand, zoo ras maar zijne trom op het uiterste der grenzen gehoord wordt, toejagen, bouwt.

4). Zoo ons lot medebrengt (zeide dezelfde Fries) in die eeuw te leven, in welke men den eed voor spel houdt en zoo lichtvaardig aan een verbond, met Stadhouder en Staten gemaakt, den schop mag geven, moest men ten minste zijne eigene welvaart niet hebben vergeten, noch hetgeen aan die van Mechelen, Zutphen en Naarden is wedervaren, noch de gruwelen, die de Spanjaards gepleegd hebben op andere plaatsen.

5). Die naar vrijheid joken (zeide een oud-Nederlandsch staatsman), dienen dan eerst over vrede te handelen, als zij 's vijands heir hebben overwonnen, of hunne krachten tegen de zijne hebben vereffend.

6). »Ik (zegt X.), geëerde Lezer ! terwijl, nadat 'k lang gearzeld heb , tot het besluit om dit boek, waaraan ik jaren lang bezig geweest ben , in het licht te geven , ik gekomen ben, vind het nuttig en noodzakelijk eerst u over 't geen mij om hetzelfde te schrijven aanleiding gaf, te onderhouden , schoon slechts met een enkel woord.»

7). Uit , Mijne Heeren , het vertoog zijner Hoogheid kan u blijken , hoe (zegt EGBERT LEONINUS bij HOOFD) het Nederduitsch geslacht nooit in gelijken last, nooit de Staten geroepen waren tot eene beraadslaging van zulk een gewicht als thans. — Ik ben bij uwen broeder gekomen, om hem te verzoeken om mij te veroorloven, om de boeken, die hij mij had gegeven, nog eenige weinige dagen te mogen houden, in welke bede hij echter meende geene vrijheid te hebben, om te kunnen toestemmen.

8). Geene taal kan (oordeelt ADELUNG) zoo, wat haar uiterlijk voorkomen betreft , zij niet met dien fijnen smaak , welke uit den kring der grooten en edelen des volks uitgaat, bearbeid wordt , den graad van volkomenheid , voor welchen zij vatbaar is , erlangen.

9). Het is niet te ontkennen, dat wij Hollanders, daar wij, doordien wij (die dit voor het overige onzen voorouderen te danken hebben) in een land wonen , hetwelk door deszelfs moerassigen , op vele plaatsen aan de zee ontwoekerden bodem , dikke lucht , veelvuldige misten , nevels en regen, geringe natuurschoonheden en wat dies meer zij , zoo de kunst het niet verfraaid had , juist niet bijzonder geestopwekkend zou zijn , uiterlijk soms iets logs, fegmatieks en schijnbaar ongevoeligs bezitten, door buitenlanders wel eens met een' glimlach worden aangezien.

§ 20. GEBREKKIGE UITDRUKKINGEN EN VOLZINNEN, AAN NEDERLANDSCHE SCHRIJVERS ONTLEEND.

1). Hij kreeg een kleene Turksche rooibark in 't gezigt,
die hij najoeg, en hem ontroeide. G. BRANDT.

2). Terwijl een Seraphim, voor 't heilig licht onveilig,
Zijn pinkende gezicht, met blanke pluimen dekt.

H. DULLAERT.

3). Hoe zou my passen dat ik mijn getrouwe Meester
Zoo ontrouw zoude zijn? —

S. INGEN.

4). Maar, myn arme kunst, ei poog
Haer geen' aerdschen lof te geven,
Want zy word, uit 's weerelds oog,
Eer bewezen en verheven,
In het blinkend hof omhoog.

D. SMITS.

5). Is het mogelyk dat Orontes om dat slechthoofd my
zyn woord niet houdt!

P. LANGENDIJK.

6). Veel dwaezen zach ick daer, die moedich zonderschromen
Ontabberden de wijzen, treckende die aen.

TH. RODENBURGH.

7). Uw ooghen zyn te zwak...
En uwe stramme handt te ruuw, en kunsteloos,
Om 't bovenmenschelyk, en onweergadeloos
Verstant van deeze man, en Leeraar, uit te drukken.

Hollandtsche Parnas.

8). De jongkheit past wat stouts, en staet niet licht verlegen.

J. VAN DEN VONDEL.

9). Niet in een korte, maar in vijftien maanden tijt.

Dezelfde.

10). — hem, mijn halve ziel, dien 't luste te versmaên
Zijn voesters, en mijn borst, en liefst wou balling gaen.

Dezelfde.

11). Een schat blinkt naar men is dien hy wort toebetrouwt

H. K. POOT.

12). Tot roem der kunsten en Godts Kerk.

Dezelfde.

13). Hy rust: en heeft uw ziel van d'echten eed ontslagen,
En myn gemoed bevryt der Christelijke wet.

J. B. WELLEKENS.

14). Wyl de onderzoekers van 't Geloof, als stookbranders,
In Spanje hadden, fier en trots, de Nederlanders
Veroordeelt —

J. KORTEBRANT.

15). Verscheiden' andere Oorlogs en Koopvaardyschepen
(waren) gestrand: welk lot, onder anderen, twee ryke
Hollandsche Koopvaardyschepen getroffen hadden.

J. WAGENAAR.

16). In Engeland, was, in den aanvang deezes jaars, eenen
aanslag ontdekt, tegen 't leeven van Koning Willem.

Dezelfde.

17). 't Graauw, aangezet door eenige Wynkoopers en Wyn-
koopersknegts... overweldigde de twee pakhuizen, daar
stukvaten en oxhoofden den bodem ingeslaagen, en duizen-
den van flessen vernield... werden.

Dezelfde.

18). Wetten tot regeling van weidsche Pragt worden, zul-
len ze immer iets beteekenen, den meesten klem bijgezet,
door het voorbeeld der Geeveren.

Vervolg op WAGENAAR.

19). De Franschen bezit dier stad genomen hebbende, kwam
zulks onmiddelyk ter ooren.

Aldaar.

20). — beschuldigd dat hy Levensmiddelen... onder eene
vercierte Neutrale Bestemming, hadt uitgevoerd.

Aldaar.

21). De Vyand ontruimde Alkmaar en ging de lof naa
van zich... wel gedraagen te hebben.

Aldaar.

- 22). Schepsels, die ge missen moet,
 Leeren u zijn deugden kennen,
 Om u aan een beter goed,
 Dan aan 't geen vervliegt, te wennen.

H. VAN ALPHEN.

- 23). (De vriendschap) strekke ons dan een baak,
 Haar koestring zij ons groot vermaak,
 Ons tijdverdrijf, vermoeid van letterbezigheden.

Dezelfde.

- 24). Zijn vloertapyt, bezaaid met glansryk starregoud
 Des kreefts, en melkweg, en der wemelende draaken,
 Vertoont, welk hofpaleis zijn vinger heeft gebouwt.

J. E. VOET.

- 25). Er wordt veeltijds herschept en als op nieuw herboren,
 't Geen de oudheid hield bedekt, en ganschlijk scheen
 verloren.

J. LE FRANCO VAN BERKHEY.

- 26). Wij staan verbaesd, voor al de Beurtverwisselingen
 Van zoo veel zegens, zoo veel leets als Portugal
 Vele eeuwen heeft beproefd, en eeuwig heugen zal.

F. DE HAES.

- 27). Der Vrouwen zwakheid deed myn groote ziel niet aan,
 Noch naar een laffe wraak op laage zielen staan.

S. FEITAMA.

- 28). — voorts ziet men mannen, vrouwen,
 En kinderen, onverschrikt het zelfde voetspoor houwen.
 Men hoort geen éenen zucht, nog klagt; maar zwygt en
 zwicht.

Dezelfde.

- 29). — gelijk door 's maaijers zicht
 Eene eerstontloken bloem den steel word afgeslagen.

Dezelfde.

- 30). De vingers groeien aen elkandre dicht en ras.
 De lichte hoof bint flux vijf nagels met den horen
 Aen een. —

J. VAN DEN VONDEL.

31). Gy, die myn makker waart in 't beetst der krygsbedryven,
Zult, dit is rodelyk, myn ouden makker blyven.

J. NOMSZ.

32). Daar niets ons ligter mist dan een verdienden prijs.

J. C. DE LANNON.

33). Gezanten! zaagt ge mij geërbiedigd van de mijnen,
Aan 't hoofd van hunne magt in 't veld van Mars ver-
schijnen.

Dezelfde.

34). Nu laagt gy-zelf den grond tot deze staatskrakeelen.

L. W. VAN MERKEN.

35). Zy moeten al te schande koomen,
Die, ten bedorve en val der vroomen,
Mijn ziel belaecht.

J. VAN DEN VONDEL.

36). Vertsaegh, verstroize in hun gedachten,
Die my verbluft,
En stoffen dat zy my bedroogen.

Dezelfde.

37). Wy zien altsamen om, en ongehaventheden,
En vuile morssicheit. —

Dezelfde.

38). De onkunde zal de voorlede schult verschoonen; het
verbond met mij aen- was u uit het hooft genaen.

Dezelfde.

39). Zij scheidt haer' naem uit Christus, den Behoeder,
Als een Gezalfde; uit die met hem regeert,
En zy haer kroon en scepter heeft vereert.

Dezelfde.

40). Die zielbesmetsters, die verleidsters....
Verzuimen geen gelonk of sparen dartle kusschen.

D. SMITS.

41). Het woedendste ongediert....

Lag voor haer zoete magt zyn stuursche wreedheit af.

Dezelfde.

- 42). Maar indienze schiep behagen
In het kriecken van den dagh
Dóór het woudt het wilt te jagen.

J. VAN DEN VONDEL.

43). Alcibiades, van welken Platarchus getuigt, dat hij zijne wildheid uit de borsten eener Lacedemonische vrouwe gezoogd had. Hierin was de schrandere Griek ten uiterste dwaas, dat het bij zijne natie voor eene schande gehouden werd, als de moeder hare kinderen zelve zoog.

A. FOKKE, *Simonsz.*

44). De zoetvloeiende Huwelijkskenner Cats gebruikt daarom niet onaardig het voorbeeld van twee schelpen.

Dezelfde.

- 45). Toen vlijt en moed en eerbaarheid
Ons vleiden onder 't juk der Reden.

J. CLARISSE.

46). Dat (de Schrijfster) in deze onderneming zeer gelukkig geslaagd is, zal aan het kundig publijk eerlang uit dit haar opstel overbodig blijken.

A. VAN DEN BERG.

47). De wijze, waarop wij hiertoe komen . . . moet dus nimmer als eenen algemeenen regel worden voorgedragen.

E. KIST.

48). Gezegden, bij wier zinbepaling men . . . den overigen inhoud des Bijbels plooit en schikt, of ook geweld aandoet.

J. H. VAN DER PALM.

49). Waarom zoude men, dezen grond gelegd zijnde, niet mogen treden in een nieuw onderzoek?

I. DA COSTA.

- 50). — de voglen streelen
De zoele lucht, wyl ze op de jonge takjes kweelen.

A. HOOGVLIET.

- 51). Uw grootheid en uw wonderkracht
Verhult geen ondoordringbre nacht,
Is door geen perk te omschrijven.

BILDERDIJK.

52). Aanleiding tot de kennis van de aarde, der menschen en de natuur.

D. GEELHOED (*Bocktitel!*).

53). Aan de Maatschappijen der Nederlandsche Letterkunde en van Bataafsche Taal- en Dichtkunst, mitsgaders allen Taalliefhebbers, inzonderheid aan de Heeren . . . met verschuldigde achting aangeboden.

T. OLIVIER SCHILPEROORT (*Opdracht*).

54). De liberalen waren woedend, dat hun op deze wijze den voet geligt was.

N. G. VAN KAMPEN.

55). De bekwame, als krijgs- en staatsman, zoo wel dan als letterminnaar in het Oosten beroemde Takyoddin-Omar werd met de verdediging der stad belast.

Dezelfde.

56). Een man, die diepe kennis had der staatsgesteldheid van Europa.

Dezelfde.

57). Naauwelijks was Karel de vijfde, ten jare 1520, den keizerlijken troon beklommen, of hij deed in de Nederlanden, waarvan hij heer was, zijn streng gezag gelden tegen Luthers aanhang.

A. YPEIJ en I. J. DERMOUT.

58). Johannes Kock, het best bekend onder den naam Coccejus, geboren te Bremen, waar hij ook eerst zes jaren hoogleeraar in de letterkunde is geweest, en van waar hij, in het jaar 1636 naar Franeker beroepen, aldaar hoogleeraar was, enz.

Dezelfden.

59). In zulke tijden kan men overal eener onderdrukte partij hinderpalen of steenen in den weg werpen, waarover zij struikelen en vallen moeten.

Dezelfden.

60). Ten bewijze, hoezeer het gemoed van onzen Heer getroffen was door deze ronde en krachtige belijdenis, en hoe hoog hij het Petrus aanrekende, enz.

J. H. VAN DER PALM.

61). Moest het niet, bij het hooren derzelve, die gewaande Joodsche regters geweest zijn, als zonk de grond onder hunne voeten weg?
Dezelfde.

62). De strijd werd intusschen voortgezet en duurde den geheelen dag, in welke de moedige du Bois tegen den middag de linkerhand werd afgeschoten.

J. C. DE JONGE.

63). Het twistvuur begon hoe langer hoe feller te branden; zoodat er eindelijk eene openlijke scheuring van twee partijen plaats kreeg.

H. WESTER.

64). De spinneweefsels van der vorst- of volkenlist
Verscheurt mijn geest als rag, verdwijnen als een mist.

J. F. HELMERS.

65). Blijde nachtegalen zongen;
't Bosch kreeg ooren, 't woud kreeg tongen;
Uwen lof nooit zingensmoë.

Dezelfde.

66). Gelijk een jonge leeuw, nog nooit ten strijd getogen,
Voor 't eerst in 't diepst van 't bosch een' tijger
komt voor oogen.

Dezelfde.

67). Gelijk het eene onaangename gewaarwording te wege brengt, wanneer men den voet stoot tegen den drempel van een huis, hetwelk men met belangstelling wil bezoeken; alzoo ondervindt men, wat ons niet dan onaangenaam wesen kan, als men, een boek ter hand nemende, welks titel onze belangstelling gaande maakte, al aanstonds de voorrede ons aanstoot geeft, en ons doet vragen, hoe wij het met den Schrijver hebben.

Nieuwe Bijdragen ter bev. van het Ond. en de Opv.

68). Grijze diepgewortelde eiken,
Ziet men als een stroohalm wijken,
Kraken, vallen neër, en dreunen,
Doen de boschgalm aklig steunen.

E. M. POST.

69). Het berigt... dat er te Duinkerken eene aanzienlijke magt uitgerust werd, waarop, naar men verzekerde, de Prins van Wallis of zoogenaamde Pretendent, vergezeld van 6000 man krijgsvolk, zich zou inschepen, ten einde dien Vorst naar Schotland over te voeren.

J. C. DE JONGE.

70). Een windvlaag rukt hem neêr, die stormen afgeslagen,
Den last van eeuwen op zijn kruin had kunnen dragen.

R. FEITH.

71). Als ze op een koelen avondstond
Nu heidebloempjes plukte;
Op ieder bloempje een traantje wierp
En dan aan 't steeltje ontrukte.

Dezelfde.

72). Negen jonge lieden uit de buurt schrijven elk in voor een' kromgebogenen sixpence om gesmolten te worden tot eenen ring, die dan als probatum is tegen den kramp en de vapeurs der dames.

J. H. HALBERTSMA.

73). Eens de pen, bij wijze van proefneming, hebbende opgevat, wilde zij volstrekt niet rusten.

J. STEENMEIJER.

74). Een voorbeeld, dat mij dikwijls verhaald is en in den tijd niet weinig sensatie maakte.

J. VAN LENNEP.

75). Ten zij uwe gerechtigheid niet overvloediger zij, dan die der Schriftgeleerden en Farizeën; voorwaar, zeg ik u, dat gij het Koninkrijk van God geenszins zult ingaan.

I. J. DERMOUT.

76). Zeker was hem de loopbaan der Rechtspraktijk eene geliefkoosde, eene in velerlei opzicht aan zijnen aanleg beantwoordende geweest.

I. DA COSTA.

77). Voorts Franschman... schiepen en de Koning en zijne Fransche omgeving groot behagen in het onderhoud van een man, die... zoo veel nieuws... wist in het midden te brengen.

Dezelfde.

78). Of zulk een licht ooit schijnen zal, durf ik niet te verzekeren.

J. GEEL.

79). Wijs gy mijn bee niet af, die aan uw voeten kniel
In hopelooze smart. —

K. W. BILDERDIJK.

80). 'k Ben krank, dus zegt ge by 't ontwaken,
'k Voel me als gebrijzeld en verminkt;
Maar telkens weer naar 't heulsap haken,
Tot dat ge u dood en armoë drinkt.

BILDERDIJK.

81). Hebben wij niet altoos geijverd,
Waar het winst en voordeel gold?

M. WESTERMAN.

82). De steven omgewend! Komt! voort! naar Neerlands
stranden!

H. H. KLIJN.

83). Wat 'al wonden die geheeld,
Wat al smart en droefenis,
Daar geen spoor van over is!

Dezelfde.

84). Dan breekt de hooge baar, die zeewaarts af kwam
ruischen,
Zich klatrend op het strand, dat haar in 't wenden stuit.

J. VAN 'S GRAVENWEERT.

85). Voortvarend, rusteloos, stout en vurig, was alles,
wat hij in het openbaar sprak, geschikt om geestdrift te
ontvlammen.

J. H. VAN DER PALM.

86). Den ouden was het, als hadden zij een kind uit den
dood wedergekregen, de mannen een broeder, de jongelinge
een vader.

Dezelfde.

87). En niets bleef ooit de palen in
Van d'eensgezetten tocht,
Maar dwarrelde af naar eigen zin,

Zoo 't eind niet uitliep in 't begin,
En dus den kring volwrocht.

BILDERDIJK.

88). Den dag van morgen...

Die zal, zoo (God het wil! me een blijden feestdag heeten.

J. L. NIERSTRASZ, *Junior*.

89). — Ziet gij dan den Vorst, die nu der Nederlanden
Met wijze majesteit den scepter houdt in handen.

J. C. VAN DE KASTEELE.

90). — een schip, dat dobbert op de baren,
Maar op dat vriendlijk element schijnt lustig speel
te varen.

A. F. SIFFLÉ.

91). Hoe afkeerig ook van zulke roekeloosheid, eer en
ridderpligt, als mede des Keizers stem noodzaakten Godfried
tot den kamp.

J. M. SCHRANT.

92). Mijn vader, die geen grooter genoegens kende dan
de practijk der Geneeskunst, had my van kindsbeen af al
steeds daarvan voorgepraat als mijne bestemming, en gelijk
kinderlijke verbeelding zich gaarne in huns vaders plaats
stelt, zoo had ik al steeds dit denkbeeld gekoesterd.

BILDERDIJK.

93). De blijde vooruitzichten des Schrijvers in zijne aan-
spraak van toeëigening, vervulle de Heer zijner Kerke, en
bevatten ook den wensch van mijn hart.

Dezelfde.

94). En gy, o Nederland! gy dat dit voorbeeld ziet!
Herleeft in u de gloed der vrijheidsliefde niet?

I. DA COSTA.

95). Is 't met der schoonheids rijk voor eeuwig niet gedaan?

Dezelfde.

96). Dat bij de opneming, de voorraad, in de stad aan-
wezig, dubbel werd opgegeven dan die werkelijk was.

J. VAN LENNEP.

97). Maar noch deze betrekkingen, noch zijne tranen,

waarmede hij om de bescherming van Cicero had gesmeekt, konden hem zoo weinig helpen, dat Cicero zelf als een getuige tegen hem optrad.

M. STUART.

98). De zware korrelvrucht van de uitgedorschen airen.

J. IMMERZEEL, *Junior*.

99). Wat eertijds werd geschaamd, verschuilt zich nu niet langer.

C. LOOTS.

100). Da Costa, zijt gy 't nog die aan mijn lippen hangend, 't Verrijken van zijn geestaan mijn verzwakking vroeg?

BILDERDIJK.

AANTEKENINGEN

EN

TAALKUNDIGE OPMERKINGEN.

§ 1.

Het scherp uitspreken der *sch* in *menschen*, *wenschen* en soortgelijke woorden heeft iets zeer onwelluidends voor elk een', wiens ooren door onze wel eens wat dikke lucht niet verdikt en, gelijk men 't zou kunnen heeten, gebóotiseerd zijn. Waarom zegt men niet *mensen*, *wensen*, evenals men *mensch*, *visch*, *bosch* enz. als *mens*, *vis*, *bos* doet klinken? Met BILDERDIJK en anderen intusschen de middel- en slot-*sch* te veroordeelen op grond, dat de *ch* in jongeren tijd bloot achter de *s* gevoegd zou zijn, om aan te toonen, dat de *s* (welk letterteeken voorheen ook vaak voor *z* moest dienen) niet als *z* moest worden uitgesproken, houdt geen' steek. De *sch* is oulings nooit eene bloote *s*, maar eene *sk*, *sc*, of *ssc* geweest. In het Gothisch was het *sk*, in het oud-Hoogduitsch, Frank-Duitsch of Allemannisch *sk* of *sc* (*c* als *k* uitgesproken), en enkel ook reeds *sch*, in het Angel-Saksisch *sc*, in het oud-Noordsch of IJslandsch *sk*, in het Middel-Hoogduitsch (Hoogduitsch uit de twaalfde en twee of drie volgende eeuwen) *sc* en *sch*, in het oud-Friesch *sk*, *sc* en *sch*, in het tegenwoordige Deensch en Zweedsch ook doorgaans *sk*. Zie duizenden van voorbeelden bij GRIMM op de zeshonderd bladzijden, die hij bloot over de letterklanken en letterverbindingen in al de oudere en nieuwere talen van den duitschen stam heeft. Onze vroegste, bepaaldelijk gezegde vlaamsche en hollandsche Schrijvers uit de dertiende en veertiende eeuw, als b. v. MAERLANT, STOKE enz. hebben ook *sc* en *ssc*, b. v. *russcen* (ruischen), *Duutschcn* (Duitschen), *Roemske* (Roomsche, Romeinsche),

menssce, malsc, assce, briescen enz., in welke woorden de *c* als *k* of als *ch* klinkt, en die dus moeten worden uitgesproken: *menske, malsk*, evenals zij *scoon, scerf, scaap* schreven. Men vindt echter bij hen ook reeds veel de *sch*, vooral op het einde der woorden. RASK noemt dus in zijne Friesche Spraakleer onze scherpe uitspraak der *sch* met recht de oude, ware, en vergelijkt haar met der Grieken $\sigma\chi$. Hoe zouden echter de Grieken die letterverbinding uitgesproken hebben? Is dat zeker? Nog tegenwoordig, voor het overige, hoort men in Groningerland soms aan de *sch* den klank van *sk* geven, en van *mensken*, van *uit visken gaan* enz. spreken. Wij wraken dus het scherp geluid der *sch*, ook meer midden in of aan het einde der woorden, juist niet als onorganisch en met den ouden aard der taal strijdig, maar wel-luidendheidshalve, en nemen geenszins in onze hersenen te beweren, dat wij de Hoogduitschers en Engelschen moeten volgen, die zelfs in het begin der woorden de *sch* tot eene soort van *sj* of *shj* gemaakt hebben, en hun *Schaf, sheep* (ons *schaap*) als *sjaaf, sjiep* uitspreken. Dit is der Oudheid wat al te erg in den baard gevaren. Dit is wat al te ver van den ouden, orthodoxen *sk*-klank afgeweken. — Dat de *ng* al zoozeer een enkel lettergeluid uitdrukt, als wel een' dubbel, heeft onze groote TEN KATE vóór een groote honderd jaren reeds opgemerkt, en op eene jammerlijke wijze worden dus de voorschriften der welluidendheid bij ons vertrappt, wanneer men in de uitspraak de *g* van de voorafgaande *n* scheurt en op den koop toe aan de laatstgemelde al die keelrogheling of reuteling geeft, die zij — helaas, ik zeg het zuchtend — in onze taal bezit en die zelden door een' vreemdeling goed geleerd kan worden. BILDERDIJK mocht dus tegen die harde uitspraak der *ng* te recht, als een grimmige Jupijn, donderen en bliksemen. Ook de Hoogduitschers schreeuwen even luid tegen dat gebrek, ofschoon bij hen de *g* minder uit de keel behoeft geschraapt te worden, dan bij ons, en meer naar der Franschen *g* trekt. Vergelijk over hunne *ng* ADELUNG in het eerste deel van zijn *Umständliches Lehrgebäude u. s. w.*, en spreek, om kort te gaan, de *ng* bij ons min of meer zóó uit, als onze gallische en overkanaalsche of britsche buren de hunne doen in *long, song* en soortgelijke woorden, waarbij de Franschen evenwel aan de *n* nog wat meer neusklink geven. Dit toch brengt hunne *Nasensprache*, gelijk schimpenderwijze deze in vele opzichten anders fraaije taal door de Hoogduitschers wel eens genoemd wordt, zoo mede. — BILDERDIJK — in 't voorbijgaan gezegd — spreekt daarom misschien in eene zijner Jeremiaden en dichterlijke galuitgietingen, waarin het onder anderen niet zeer malsch luidt:

*Verfoeilijk Fransch, alleen den Duivel waard,
Die met uw aapgegrijns zich meester maakt van de aard!*

van fransch neusgehuil en wil bij ons geheel niet van iets nazaa's in de *n* hooren, waarover echter de Hoogleeraar KINKER, in zijne meesterlijke beoordeeling van NILDERDIJKS Spraakleer, den grooten Dichter allergeestigst heeft doorgestreekt. — Doch laat ons niet van honk dwalen! — Dat de Friezen, in de uitspraak der *v* en *z*, den aan die letters in de beschaafde taal bij ons eigenen, zoeten en wel-ludenden klank wel eens verdonkeren en er eene *f* en *s* voor in de plaats stellen, is bekend en moet te meer opvallen (zou men met een' Germanismus zeggen kunnen) in een dialect, dat anders zoo aangenaam voor het oor is. Is dat ten minste niet het Boerefriesch? Zou hun, den Nederduitscheren, die wat harde *v* uit het hogere Germanje aangewaaid zijn, waar onze zachte hollandsche, in den trant der fransche uitgesprokene en wat van de *w* hebbende *v* ook schier een zeldzaamheid is, daar de meeste Hoogduitschers de *v* half als *f* doen klinken, ja, ik deswege onlangs (*horribile dictu!*) door een' hoogduitschen Taaljacobi en reformeorenden Septembriseur voorgeslagen vond om de *v* in het hoogduitsche alphabet maar eenvoudig te guillotineeren, dat is, af te schaffen, als toch van hare zuster de *f* in klank nagenoeg niet verschullend? Voor het overige, ofschoon in het zoo even genoemde Friesch-Boersch, b. v. in de gedichten van GYSBERT JAPICX, en zoo ook in het oude Friesch, de *v*, alsmede de *z*, als *letterteekenen*, aan het begin der woorden, maar zelden voorkomen, zoo zegt evenwel de geleerde ΕΡΚΕΜΑ, dat de klanken zelve, door die letterteekenen of letterfiguren uitgedrukt, wel degelijk in den gemelden tongval aanwezig zijn, want dat de *f* en *s* nu eens zachter, dan scherper moeten worden uitgesproken. Hij poogt voorts het ontbreken dier letterteekenen als gepast en met de Oudheid overeenkomstig te verdedigen, op welke verdediging intusschen misschien wel wat af te dingen zou vallen. Dit hier aangestipte omtrent het Friesch laat ik echter ter beoordeeling aan de HALBERTSMA'S, de HETTEMA'S en dergelijke betere kenners dier dialecten dan ik ben, gereedelijk over, terwijl ik hierbij nog voeg, dat de *f*-achtige natuur der hoogduitsche *v* velen onzer overrijnsche taalbroeders zeer hindert in het goed uitspreken van het Fransch. *Vous, votre, vouloir* enz. klinken in menigen hoogduitschen mond, tot welk schoon meisjesgezicht die mond ook behooren moege, als *fous, fotre, fouloir*, iets, dat wel eens tot dubbelzinnigheden aanleiding kan geven, waarbij een Franschman het meesmuilen moeijelijk laten kan. — Aan het weglaten der sluitende *n* (b. v. *hoore, spreke, zegge*, in plaats van *hooren, spreken, enz.*) bezondigt men zich in Gelderland en Groningen niet; des tè meer in de Provincie Holland, zoodat, naar luid van het oude, dikwerf opgedischte vertelseltje, eens aan een'

Predikant, die aan dat euvel erg hinkte, door een' spotter ofspotster een doosje met *n*s werd te huis gezonden. Veel Amsterdammers onderwijl zien met hun' beroemden vroegeren stadgenoot TEN KATE dat opslikken der *n* eer als eene fraaiheid, dan als een gebrek aan, hetgeen ik echter niet toestemmen kan. Vooreerst toch wijl het tegen den aard onzer taal strijdt, in welke wij nu eens vooral te goeder of kwader uur verplicht zijn elk woord gaaf uit te spreken, en niet, zooals de Franschen doen, de helft van de letteren al pratende op te eten; ten tweede dewijl het, dunkt mij, iets verwijfde en gemaakts aan onze uitspraak geeft en in de werkwoorden het Hollandsch te veel naar het Deensoh doet gelijken. Bij de Denen toch gaan de verba niet op *en*, maar op *e* uit, en deze onze scandinavische taalneven zeggen dus *laere*, *lese*, *melde*, *prise*, *sende*, *skjelde*, *stemme*, waar wij *leeren*, *lezen*, *melden*, *prijzen*, *zenden*, *schelden*, *stemmen*, gewoon zijn te zeggen. De Zweden, die in hun zonneland heldere vocalen beminnen, hebben daarvoor *a*. Ook vaak de oud-Friezen, schoon die aan mist en nevels geen gebrek zullen gehad hebben. — Intusschen te sterk op de slot-*n* te klemmen is misschen nog leelijker dan haar geheel in den loop te laten.

Genoeg echter, bloot als een staaltje, over deze en de overige door mij aangeroerde gebreken, bij welke men nog een paar dozijn andere soortgelijke cacophonieën zou kunnen opnoemen. Zoo ik nog eens een wat uitvoerig geschrift over de Declamatie of *Uitgalming*, als men in Brabant zegt, uit mag geven, hoop ik over zulke feilen in het breede te spreken. (1)

§ 2.

Bij hetgeen ik tot lof gezegd heb der tegenwoordig het meest gevolgde spellingwijze, denke men niet, dat ik voor alle gebreken, die dat stelsel mogen aankleven, blind ben, of dat ik het gevoelen van GRIMM geheel zou durven wraken, als hij, in het eerste deel van zijn grammaticaal reuzenwerk over alle duitsche talen, te kennen geeft, dat hem onze tegenwoordige spelling deels te geleerd, deels niet consequent genoeg voorkomt. Wat ten minste het eerstgemelde punt

(1) [Aan dit voornemen is later door den Schrijver gevolg gegeven door de uitgave van zijn werk: *De Declamatie; of de kunst van declameren of reciteren en van de mondelijke voordracht*, enz. (Gron-1848). Eene nieuwe uitgave van dit belangrijk en zaakrijk geschrift is nu bezorgd door Dr. J. van Vloten.]

van gisping aangaat, werkelijk rust het onderscheid tusschen het gebruik van sommige enkele en dubbele vocalen (een onderscheid, dat evenwel ook door de volgelingen van den Heer BILDERDIJK niet wordt aangetast) op gronden, die al veel uitpluizing en de hulp der oud-duitsche dialecten noodig hadden, terwijl intusschen, gelijk TEN KATE erkent, die enkele en dubbele vocaalspelling bij onze oudste nederlandsche schrijvers van ongeveer de jaren dertienhonderd tot zestienhonderd toe niet eens in acht wordt genomen, ja, zelfs VONDEL ze maar onvolledig en half werktuigelijk in eere houdt. En wie kan in de tegenwoordige *beschaafde* uitspraak het verschil hooren tusschen *kolen* (b. v. *steenkolen*) en *koolen* (*bloemkoolen*, *roode koolen* enz.) ten gevolge van welke onderscheidene uitspraak het eerste met eene enkele, het tweede met eene dubbele *o* geschreven zou moeten worden? Wel is mij dit onderscheid merkbaar, als ik de gemelde woorden op zijn plat-geldersch uitspreek, en b. v. voor *steenkolen* *steenkoolen* zeg; maar welk beschaafd oor zou met dien deenschen *da-* of *âa*-klank (*) (men kan hem ook bij den klank der fransche *o* in *encore*, *mort* en soortgelijke woorden vergelijken) gediend zijn? Of wie zou de hardlange *e* en *o* thans onder fatsoenlijke lieden uit durven spreken met het geluid, hetwelk TEN KATE aan die letters gegeven wil hebben? welke Taalkenner, in het voorbijgaan gezegd, onze hardlange *e*, ik begrijp niet recht hoe, bij der Franschen *ai*, der Hoogduitschen *â* vergelijkt. Is, herhaal ik, al dat verschil van klank in de *beschaafde* uitspraak van het Hollandsch niet zoo goed als geheel verdwenen? Ja, moet men zelfs zoo ook al niet fijn toeluisteren en het *arrige aures*, *Pamphili!* wel in acht nemen om het onderscheid tusschen de tegenwoordige *ei* en *ij* te hooren, zoo die letterklanken ten minste geuit worden door den mond van een' beschaafd sprekenden redenaar, die b. v. *mijn*, *zijn* niet op zijn plat-geldersch of groningsch en naar der vaderen wijze als *miin* en *ziin* doet klinken? De Amsterdammers zijn in dezen het meest onbesneden en hardhuidig van ooren, zoodat zij dan, ook in het schrijven zelfs, *ei* en *ij* licht verwarren. Reeds TEN KATE klaagt daarover in zijn' tijd. Wel mag men dus misschien, wat het stuk der zachten scherplange *e* en *o* betreft, en zoo ook al voor een deel wat het onderscheid tusschen *ei* en *ij* aangaat, vragen: rust hier ons spellingstelsel niet op te geleerde, te verouderde, te luttel door de beschaafde uitspraak meer geschraagde gronden? Doch die vraag zullen in-

(*) Met het kapje boven deze *aa* is bedoeld, den klank aan te wijzen, die tusschen *a* en *o* in ligt.

tusschen de Spel-separatisten niet doen, want juist dat zwakst gedeelte van den muur laten zij onaangetast, terwijl zij het hoofd te berste stooten op veel sterker steenwerk. Zij willen toch b. v. *vloei-jen, gloei-jen* enz. zonder *j* geschreven hebben, maar waarom dan ook niet *trouwen, vrouwen, uwen* enz. zonder *w*? De *w* behoort evenmin gelijk B. erkent, in de laatste, als de *j* in de eerste woorden. Zij zuchten steen en been, als men *mocht, macht, klacht* enz. met eene *g* schrijft; want, zeggen zij, de *g* is op het einde der woorden, vooral als zij voor eene *t* geplaatst wordt, te zwak van klank. Het moet eene *ch* zijn, en zoo deden, voegen zij er met een vroom gezicht bij, onze Vaders ook; maar waarom dan evenzeer niet *sloecht, droecht, laecht* enz. gespeld, of waarom niet *broodt, doot, loot* enz. met eene *t* of *dt* op het einde? Doet de uitspraak ook hier niet veeleer eene *t* dan eene *d* hooren; welke laatste letter, uitluidend (*auslautend*) zijnde, gelijk men het tegenwoordig in Duitschland noemt, te flauw van klank is? Is het zoo ongerijmd, dat men zich ten aanzien van soortgelijke punten in de siegenbeeksche spelling, deels naar de afleiding (zoo als *mogt* en *magt*, als afkomstig van *mogen*), deels naar de vorming des meervouds (gelijk *brood* met eene *d* om den pluralis *brooden*), deels naar welluidendheid of wat dies meer zij, geschikt heeft? Zijn al die punten in 's Heeren SIEGENBEEKS Verhandeling over de spelling niet met verstand, oordeel en bedaarde wikking van het voor en tegen beredeneerd, en kan men daarin met den scherpzinnigen KIN-
NER niet vrij wel en zonder knagende conscientie berusten, als men maar zorgt om jonge lieden de woorden goed te leeren uitspreken?

§ 3.

Ik heb in de Cacographie eenige voorbeelden bijgebracht van gebreken, die, wat de invoeging of het niet invoegen der *s, e* of *en* in composita, de vorming des meervouds, de verbuiging van substantieven en adjectieven, de geslachten enz. enz. betreft, niet zelden door minkundigen, door den een' wat plomper en grover, door den anderen wat minder in het oog loopend, gemaakt worden. Ten aanzien intusschen der inlassching van *s, e* of *en* in koppelingen of composita, is het gebruik dikwerf wiefelend, en schoon b. v. niemand *maanschijn* voor *maneschijn* zal zeggen, zal deze soms *doodbed*, gene *doodsbed* schrijven, anderen geheel verkeerd *vrijheidslievend* in plaats van *vrijheidlievend*. In Duitschland hebben zelfs sommigen de geheele inlassching der *s* in composita willen verbannen, iets, hetwelk ongerijmd is, daar het tegen alle vroeger taalgebruik strijdt en ook die *s* enz. in verband schijnt te staan met het onderscheid tus-

sch en eigenlijke compositie (of, zoo als **BILDERDIJK** haar in zijne **Spraakleer** geheft te heeten, innige en uiterlijke), een onderscheid, waarvan het grondbeginsel van de oudste tijden aan in alle deutsche talen heerscht, schoon het in de toepassing van lieverlede waggelend en onzeker is geworden. Het geheele stuk der compositie of aaneenkoppeling van woorden, in welk stuk de talen van den germaanschen of teutonischen stam zulk eene treffende overeenkomst met het Grieksch en ook daardoor haren met het laatste gemeenschappelijken oorsprong ten toon spreiden, is door **GRIMM** met onbegrijpelijk veel scherpsinnigheid en eene inderdaad duizelingwekkende philologische geleerdheid ontwikkeld. Hetgeen hij zegt over de zoo even genoemde eigenlijke en oneigenlijke composita, over de vocaal van verbinding, die men oudtijds in de eerste soort aantrofen waarvan zich nog hier en daar misschien de sporen in de tegenwoordige taal vertoonen, zijne vergelyking der deutsche talen, zoo te dezen aanzien als in andere opzichten, met het Grieksch, het Latijn en de zoogenaamde romanische talen (Fransch, Italiaansch, Spansch en Portugeesch) en wat tot het geheele onderwerp van compositie al verder behooren moege, dit alles is voortreffelijk en zeker vroeger nooit zoo nauwkeurig, zoo grondig en zoo nieuw oorspronkelijk uiteengezet. — Ik heb in mijne zoo even aangehaalde *Gronden van Nederlandsche Woordafleidkunde*, of liever *Woordvorming* (een geschrift, niet voor taalgeleerden geschreven, maar bloot voor het groot Publiek, en dus maar zoo wat van boven afgeschept, gelijk men het noemt), van de Compositie in ons Nederlandsch een overzicht gegeven en daarbij deels met eigene, deels met de door **GRIMM** geleverde bouwstoffen en naar zijn voor alle deutsche talen geldend bouwplan, op onzen vaderlandschen grond getimmerd.

Omtrent onzen tweederlei vorm van het meervoud, dien of op *n* of *en*, of op *s*, is het soms moeijelijk te bepalen, in welke woorden de laatstgemelde, die op *s* namelijk, geldig is, alsmede welke woorden geen pluralis aannemen. Men kan, wat het eerste punt betreft, intusschen met zekerheid stellen, dat in twijfelachtige gevallen het meervoud op *n* altijd de voorkeur verdient, gelijk er dan ook, met uitzondering van maar enkele woorden, geene substantieven zijn, die, als zij den pluralis op *s* maken, niet tevens ook dien op *n* hebben; — *vaders* b. v. en *vaderen*, — en gelijk schier alle éénlettergrepen en eene menigte anderen voor de *s* als teeken des meervouds schuw zijn. Het is dus een groningsche Provincialismus, wanneer men van *arms* of van *neefs* spreekt. — Over het algemeen schijnt de pluralis op *s* een wat heterogeen en misschien wel voor een deel door de Franschen (wier meervoud op *s* uitgaat) gesterkt beginsel in onze taal.

gelijk dan ook noch de Hoogduitschers, noch de Denen en Zweden in echt germaansche woorden het meervoud op *s* kennen, terwijl integendeel de Engelschen, wier oorspronkelijk duitsche taal het meest van alle duitsche talen en veel meer nog dan de onze verfranscht of verromaniseerd is, bijkans al hunne woorden in den pluralis op *s* doen eindigen, (*books, wives, dogs, horses* enz.), ja, dit vóór verscheiden eeuwen reeds deden. Ik moet hierbij echter opmerken, dat het Angel-Saksisch, de germaansche stammoeder van het Engelsch, een' meervoudigen *s*-vorm wel kent, die tevens ook in het oudste bij geschrifte bekende Duitsch, het Gothisch of Mesogothisch, niet vreemd schijnt, schoon onder eene wat andere gedaante vermomd. En in zoover zou men dus misschien kunnen begrijpen, waarom GRIMM den pluralis op *s* sterken vorm van Declinatie noemt. Hoe dit zij, zeker is het, dat onze oudste nederlandsche schrijvers uit de dertiende eeuw, evenals wij, weinig van woorden met eene meervoudige *s* weten, en dat die *s*, hoewel hun niet onbekend, toch later zich nog wat meer bij ons schijnt vastgesteld te hebben, schoon zulks, ik herhaal het, maar in weinig woorden plaats heeft en onze doorgaande vorm des meervouds *n* of *en* is (*). In de dertiende eeuw gaan de substantieven bij ons ook nog veel op *e* uit, en enkel ook wel op *r* (als nog in vele hoogduitsche woorden). Zoo zei men wel b. v. *kinder*, als meervoud van *kind*, welk *kinder*, evenals *kalver*, van *kalf* enz., men ook thans nog wel in Gelderland hoort zeggen, en waaruit zich de tegenwoordige, schijnbaar onregelmatige plurales *kinderen*, *kalveren*, *raderen*, *kleederen* enz. laten verklaren, zonder dat men tot BILDERDIJKS veel te spitsvondige uitlegging in dezen de toevlucht behoeft te nemen. *Kinderen* namelijk is niets dan het hoogduitsche meervoud op *r*, met bijvoeging van onzen pluralis-vorm op *en*, en dus *kind-ER-EN*, evenals het verkeerd door TEN KATE in bescher-

(*) In sommige gevallen kan, dunkt mij, naar dat men den pluralis op *s* of *n* maakt, zulks tot een niet ongepast middel van zinsonderscheiding strekken. Zoo b. v. schrijf ik *wapenen*, als het zwaard, spies of wat dies meer zij moet beteekenen; maar *wapens*, als het voor wapenborden of wapenschilden gebezigd wordt. De Hoogduitschers gebruiken voor het eerste hun *Waffen* en voor het tweede hun *Wappen*, terwijl de Denen voor het eerste in het meervoud *Våaben* en voor het tweede *Våabener* zeggen. Verg. LANGE-ABRAHAMSON, *Dänische Sprachlehre*, bl. 329. — Ik beken echter, dat bij ons het maken van zulk een onderscheid tusschen *wapenen* en *wapens* meer te wenschen, dan in zwang is.

ming genomene *begeertens* pleonastisch *begeerte-n-s* is. Over dit geheele onderwerp der vroegere en latere vorming van ons meervoud ware eene fraaije verhandeling te schrijven, indien men maar op lezers rekenen konde. Hebben wij (om dit hier in 't voorbijgaan te zeggen) met de Engelschen het wat fransch schijnende meervoud op *s* in sommige woorden gemeen, zoo geven wij, evenals zij (en reeds hunne Stamvaders de Angel-Saksen hebben het gedaan), ook wel aan vrouwelijke substantieven, bij sommige woordschikkingen den genitivus op *s*, en zeggen b. v. *moeders liefde*, *zusters beeldenis*, gelijk de Engelschen van *Queens beauty* (*Koninkins schoonheid*) spreken, uitdrukkingen, die den Hoogduitscheren vreemd in de ooren klinken. In den stijl toch van deze onze land- en taalburon is *die Liebe der Mutter*, of met omzetting, *der Mutter Liebe*, goed, maar *Mutters Liebe* zou niet gedoogd worden. Des te beter bij de Denen, bij wie en in het enkel-, en in het meervoud, en in alle geslachten de Genitivus altijd op *s* eindigt, gelijk deze onze taalneven tevens in hunnen stijl den gemelden tweeden naamval, als hij niet omschreven wordt, nooit achter, maar (liefst echter met aangehecht lidwoord) steeds vóór den eersten plaatsen, zooals men dit bij LANGE-ABRAHAMSON zien kan. Hoogst treffend is de overeenkomst, die in een aantal grammaticale eigenschappen en stilistische eigenaardigheden het Doensch met het Hollandsch heeft, en die, evenals het samenstel van zijne letterklanken, zoo duidelijk doet zien, dat het niet tot de opper- en hoog-, maar tot de nederduitsche tongvallen behoort, tongvallen, welke zich over de Nederlanden, over het geheele Noorden van Deutschland, over het oude Scandinavië (Zweden, Deneimarken, Noorwegen) en over Engeland en laag Schotland uitstrekken, en vooral niet minder grijs van dagen zijn, dan de tongvallen in het zuidelijke en oostelijke Deutschland, uit welke laatste dialecten het tegenwoordige beschaafde Hoogduitsch zijne hoofdkleur ontleend heeft. Het zij mij vergund te verwijzen tot mijne reeds vóór lange jaren ten dienste van min geletterden geschrevene *Schets van een Overzicht der Deutsche taal of der Germaansche taaltakken*, een boekje, dat tegenwoordig voor veel uitbreiding, vermeerdering en ook verbetering vatbaar zou zijn.

Wat die Substantieven betreft, die in onzen stijl of geen enkel-, of geen meervoud gedoogen, veel hangt hier van het gebruik af, en dit is, bij onze eigene schrijvers zelfs, wel eens waggelend, ik laat staan, dat het in de duitsche talen, tegen elkaar vergeleken, niet zeer uiteen zou loopen. De Hoogduitscher zal b. v. zijn *Leiden* (*das*), ons *leed*, *lijden*, *ramp*, *ongeluk*, meermalen in plurali bezigen en spreken van *die Freuden und Leiden des Lebens*, van GÖTHES *Lei-*

den des jungen Werthers u. s. w. Wij Hollanders zouden zulk een meervoud voor *contrebande* verklaren, gelijk wij evenmin een' vrijeleibrief zouden schenken aan *Hopen*, *Noodlotten* en soortgelijke, niettegenstaande de Hoogduitschers van *Hoffnungen*, *Schicksale* enz. gewagen. *Ongeluk* integendeel (*Unglück*) zou men aan gene zijde van Rijn en Eems weêr niet licht vermeervoudigen, wat ons in ons *ongelukken* en den Denen in hun *Ulykker* volkomen vrijstaat. Voor ons enkelvoudige *broek* heeft de Deen alleen den pluralis *broeken* (*Buxer*), evenals *geld* (*Penge*) en *slagen* (*Prygl*) van 's gelijken bij hem niet dan in het Meervoud gebruikt worden. Zie ABRAHAMSON. Ook de Hoogduitschers hebben voor het zoo pas gemelde kleedingsstuk, dat de Franschen kieschkeurigheids halve een *troisième* en de Engelschen *the inexpressibles* noemen, kortom, dat de Denen, gelijk wij zeiden, *Buxer* (ons geldersche *bokse*) heeten, alleen het meervoud *die Hosen*; want die *Hose* zou eene waterhoos beteekenen, die zeker met eene broek weinig te maken heeft. — En waarom zeggen wij, schoon nog maar zeer enkel, wel *vreugden*, maar nooit *blijdschappen*, wel *tegenspoeden*, maar nooit *voorspoeden*, of noemen het een' Provincialismus, als men van het meervoud *Ouders* ook een enkelvoud wil maken? *Verba valent usu*. De woorden gelden wat het gebruik wil. Dit zien wij ieder oogenblik in de talen. Zoo bekreunden zich onze voorouders — men zie maar eens onze Staten-bijbelvertalers — luttel om het onderscheid tusschen *levend* en *levendig*, hetwelk wij tegenwoordig niet uit het oog willen verloren hebben. En met recht. Het bevordert toch de zinsonderscheiding, en de Franschen verstaan om dezelfde reden iets anders door *vivant*, dan door *vif*; hetgeen intusschen niet wegneemt, dat zij enkel nog wel eens het laatste, ook in de beteekenis van het eerste, nemen, b. v. in de spreekwijze: *Il faut le prendre mort ou vif* (men vange hem dood of levend). Dat de Hoogduitschers doorgaans *lebend* en *lebendig* niet onderscheiden, hieraan is geen twijfel, daar men in het Hoogduitsch b. v. van *lebendige Geschöpfe* spreekt, en SCHILLER in zijne overfraaije, door TOLLENS bij ons vertaalde Ballade »*die Bürgschaft*» den versregel heeft:

Springt murmelnd hervor ein lebendiger Quell,

dat eigenlijk *lebender* diende te zijn. Wij ten minste spreken van *levend* water, doch ook voss van *ein lebender Born*. Zonderling (in het voorbijgaan gezegd) en door TEN KATE reeds opgemerkt is bij de Hoogduitschers de val van het accent of den klemtoon in dat woord *lebendig* dat door hen, geheel tegen den aard der duitsche talen aan, *lebendig* uitgesproken wordt, evenals wij zeer verkeerd vroeger *ordēntelijk*

zelden en nog wel eens zeggen. Bij GRIMM kan men den oorsprong dier verkeerde accentuering van *lebendig* vinden aangewezen. Minder bekend misschien aan sommigen hier te lande is het, dat wij ook aan het woord *vijandig* doorgaans een' verkeerden klemtoon geven, dat wij het *vijāndig* uitspreken, terwijl het eigenlijk *vijāndig* zijn moest. Gelijk toch *levendig* een deelwoord is van het werkwoord *leven*, met bijvoeging van den uitgang *ig* (*lev-end-ig*), zoo is *vijandig* op dezelfde wijze en doordien oudtijds de deelwoorden ook wel op *and* uitgingen, van het verouderde werkwoord *vijen*, dat is, haten, waarvan nog *veede* of *veete*, in den zin van haat en wrok. Kortom, *vijand* (Deensch *Fiende*, drielettergrepig, Hoogd. *Feind*) is *vij-end*, gelijk *vriend vri-end* (van *vrijen*, d. i. beminnen, lief hebben) is, en *Heiland*, d. i. *heil-end*, van *heelen* (genezen, gezond maken), in het Hoogduitsch *heilen*, afstaat. Doch dit alles is te overbekend om er bij stil te staan. Men gevoelt nu echter, dat wanneer wij *vijāndig* zeggen en de middelste lettergreep lang maken, wij eene schier even groote, evenwel wat natuurlijker en verschoonlijker (*) pekelzonde begaan, dan de Hoogduitschers met hun *lebendig*, en dat daarom een versregel, als b. v.

't *Vijāndig* hart wrokt tegen God en mensch.

der quantiteit of lengtemaat in den grond evenzeer op de toonen trapt, als omgekeerd VONDEL haar de handen kust (zou ik bijna gezegd hebben, om in deze zotte persoonsverbeelding te blijven), wanneer hij in den *Gysbrecht van Amstel* zingt:

En bont het zwaert op zij' om in dien schijn te gaen
Ons vijānden bespien en letten, hoe men 't maecte.

Ook zal dezelfde mond, die met averechtsche accentplaatsing *vijāndig* zegt, toch doorgaans naar recht en regel van *vijādin*, en niet van *vijādin* spreken.

In de Cacographie heb ik ook verschillende feilen tegen de geslachten der naamwoorden gelascht; want op dat stuk zijn, blijkens

(*) Verschoonlijker en natuurlijker 1) dewijl de etymologie van *vijandig* veel minder aan elk in het oog valt dan die van *lebendig*; 2) dewijl men door den zwaardereren klank der *a* in den participialen uitgang *and* ligter in de strikken des Boozen, wat de zonde eener verkeerde accentuatie betreft, kon geraken, dan door de luchtige en zwevende *e* in *end*.

mijne veeljarige ondervinding, zelfs bekwame jongelieden zeer zwak, en het is b. v. niets vreemds hen aan *wind*, *wijn* en soortgelijke woorden het geslacht der schoone sekse te zien geven. Misdaad van gekwetste majesteit inderdaad in de Grammatica! Vergeefflijker is het, dat zij, wat het gebruik der pronomina personalia en possessiva (persoonlijke en bezittelijke voornaamwoorden) betreft, van de geslachtsbepaling bij toepassing, gelijk men haar noemt, dikwerf weinig weten; want wie heeft reeds zoo vroeg alles gelezen, hetwelk door TEN KATE, HUYDECOOPER, KLUIT, BILDERDIJK enz. enz. daarover gezegd is, en waaraan vroeger schrijvers zich ook niet eens altijd bekreunden? Zegt toch niet zelfs HOOFT ergens: »Het boeremeiske verbeet *zijn* leed en klaagde het meer *zijner* ziele dan *zijn*en oogen;» in plaats van *haar* leed, *harer* ziel, *haren* oogen? En worden niet de Hoogduitschers eerst thans wat kiescher en netter op dat stuk, ofschoon het door BILDERDIJK aangehaalde voorbeeld »*Das Mädchen gab seinem Liebhaber einen Korb*» bij onze burens daar ginds in de bergen nog zoo geheel zeldzaam niet zij? Vergelijk intusschen GRIMM en anderen. In de *Kindermärchen*, door de Gebr. GRIMM uitgegeven, wordt nog altijd na het woord *Mädchen* en soortgelijke, niet *haar*, maar *zijn* gebruikt. — Dat jongen lieden het onderscheid tusschen *de sneeuw* en *het sneeuw*, *de pekel* en *het pekel* enz. enz. luttel bekend is, is hun niet euvel te duiden. Ook wel kundigeren slaan daar geen acht op, en WELAND heeft er daarom wellicht niet eens van in zijne *Spraakleer* gesproken. In vele dier regelen over de geslachtsbepaling heerscht vrij wat willekeurigs. Waarom b. v. mag ik wel, wanneer *Voorspraak* voor een' mannelijken persoon genomen wordt, dat woord als een substantief van het mannelijk geslacht verbuigen, en integendeel niet *Min* of *Zon*, als zij CUPIDO en PHOEBUS beteekenen, ofschoon beide Godheden evenzeer tot het heerengeslacht behooren? KLUIT toch gispt HOOFT, die PHOEBUS, den Zonnegod, bedoelende, van *des Zons* spreekt. Ik wil evenwel hiermede tegen wijlen den leidschen Professor niet te velde trekken en onderwerp mij aan de meerderheid. — Met recht noemt men net en sierlijk in onzen stijl de vervrouwelijking der namen van landen en steden, die, met opzicht tot de pronomina, plaats heeft, wanneer men die landen en steden als handelende en sprekende personen invoert, gelijk VONDEL in zijn treurlied op de verjaring van BARNEVELDTS rampzalig en geheel onverdiend uiteinde zoo treffend van Europa zingt, dat *ZIJ zucht en verdoofd zit*:

. om 't ploffen van dat hoofd,
Dat hoofd, dat heilig hoofd, dat spring- op springvloet schutte,
Dat Nassaus glori stutte enz.

Schoone, echt dichterlijke regels, waarbij het mij vergund zij mijne Aanteekeningen op dat gedicht in mijnen *DJ. VAN DEN VONDEL in eenige zijner kleinere gedichten opgehelderd (Gron. 1838)*" aan te halen, in welke Aanteekeningen ook VONDELS uitdrukking *wij klaagden 'aan onze oogen'*" door de zoo even bijgebrachte plaats uit HOORT wordt toegelicht! — Dat onze stijl door die grammaticale persoonsverbeeldingen meer of min met dien der Engelschen overeenstemt, is in mijne Aant. op het Eerste Deel van BLAIRS *Lessen over de Redkunst, of over Stijl, Welsprekendheid en Dichtkunst* aangestipt. Ook de Denen laten, volgens ABRAHAMSON, op de woorden *mensch, vrouw en kind*, hoezeer die op zich zelve van het onzijdig geslacht zijn, toch naar gelegenheid van zaken de mannelijke en vrouwelijke voornaamwoorden *han* en *hun* (*hij* en *zij*) volgen. — Kluchtig voor het overige is het te zien, hoe men in onzen tijd soms eensklaps aan een woord, in plaats van mans-, (om het boertend dus te noemen) vrouwenkleedoren aantrekt, ofschoon het die voorheen nooit gedragen hebbe. Zoo b. v. aan het woord *Godsdienst*, dat nu *du dernier bon ton* is in de declinatie tot een *zij* te maken, terwijl het voorheen, evenals nog bij de Hoogduitschers, een *hij* (*de Godsdienst, des of van den Godsdienst*) was, ja, de oud-hollandsche Dichter ROTGANS, als hij in het vierde boek van zijn' *Wilhelm de derde* haar verpersoonlijkt, ook zelfs dan nog in eene noot aan den voet der bladzijde nederig verschooning er voor vraagt, dat hij, tegen het gebruik der beste schrijvers aan, den *Godsdienst* onder eene vrouwen-gedaante heeft ingevoerd en in het vrouwelijke geslacht (met opzicht, te weten, tot de daarbij gebruikte Voornaamwoorden) beschreven heeft. Nu, ik heb er vrede mee, dat men niet meer van *den*, maar van *de Godsdienst* spreke. Alle schilders toch stellen haar als eene vrouw voor, en ook de Franschen zeggen, in navolging der Latijnen en hunner andere Romanische taalbroeders, *la Religion*. Daarenboven de tweede naamval, *des Godsdiensts*, is van klank alles behalve oorkittelend. (*) Dat men echter die metamorphose des gemelden woords van een' man in eene vrouw op grond van zijne etymologische vorming wil doen plaats hebben, is tamelijk gewaagd, gelijk door onzen scherpzinnigen KINKER, naar mij voorstaat, in zijne beoordeeling van BILDERDIJKS Spraakleer reeds is opgemerkt. Ei, men wachte zich toch om louter en alleen op grond van 's laatstgemelden Dichters vaak nog alles behalve bewezene theorie der Geslachtsbepaling het eene of andere woord willekeurig van geslacht te

(*) De *Woordenlijst* der heeren De Vries en Te Winkel heeft het woord *dienst* nu weder voor mannelijk verklaard.

doen veranderen. Anders loopt men gevaar om met hem zelfs het woord *leer* mannelijk te maken en van *zijn*, *mijnen*, *uwen* *Spraakleer* te snappen, waarbij het mij is, of men mij bij de hairen omhoogtrekt. Goede hemel, wie heeft ooit in de Duitsche talen van *den leer* gehoord! Klinkt het niet even barbaarsch, alsof men in het Latijn van *hic doctrina* sprake?

Bij de beschouwing der geslachten komt ook het punt der gemeenschachtige naamwoorden (*vocabula communis generis*) in aanmerking, gelijk wij b. v. *zuigeling* of mannelijk of vrouwelijk moeten bezigen, naarmate het of op een knechtken, zooals onze Bijbelvertalers wel eens zeggen (zie b. v. Exod. I, vs. 17), of op een meisje slaat. Iets, dat ook met *echtgenoot* het geval is, voor welk woord echter, wanneer het eene vrouw beteekent, tegenwoordig zeer gepast *echtgenoot* gebruikt wordt, gelijk die vervrouwelijkende *e* reeds bij wijlen door HOOFT en VONDEL in samenstellingen met het gemeenschachtige *genoot* wordt te baat genomen. Met gepastheid, zeg ik, bezigt men *echtgenoot* van eene vrouw. Immers die aangestaarte *e* bevordert de duidelijkheid en men loopt geen gevaar, dat men in de Haarlemsche Courant mannen in de kraam ziet komen, zooals nog onlangs gebeurde, toen of de Schrijver, of de Drukker vergeten had achter het woord *mijn* eene *e* te voegen en er dus gelezen werd: »Heden beviel mijn echtgenoot (gevolgelyk mijn man) voorspoedig van een' welgeschapen zoon.» Mochten sommige zoogenaamde Aristarchen het moveeren (gelijk men het in de Latijnsche Grammatica's noemt) van *echtgenoot* tot *echtgenoot* gispn, als bij onze Vaders min gebruikelijk, eilieve, waarom schrijven die Heeren dan ook niet *gemaal*, *slaaf*, *gezel* enz., in plaats van *gemalin*, *slavin*, *gezellin*, gelijk men thans algemeen doet? *Gezel*, *slaaf* en eene menigte andere woorden zijn toch oorspronkelyk even gemeenschachtig als *echtgenoot*. Dit kan men van HUYDECOPER in het breede leeren. Het ware zelfs te wenschen, dat men ook van *gade* of *egade*, hetwelk even goed voor een' man als voor eene vrouw genomen mag worden en, van vogelen gebruikt, reeds vóór een derdehonderd jaren door KILIAAN (*) in zijn Woordenboek als gemeenschachtig wordt opgegeven, *gadin* kon maken, wanneer men er de vrouw uit een echtpaar mede bedoelde. Zoo toch noemen de Hoogduitschers den echtgenoot *der Gatte*, en de

(*) Het zou eerst sedert den tijd zijn van Jufvr. VAN MERKEN (gelijk, op het gezag van BILDERDIJK, in het Woordenboek, door het Instituut op de Werken van HOOFT uitgegeven, ergens gezegd wordt) dat *ega* en *gade* ook voor een' man gebruikt worden.

echtgenoot (die bij hen ook wel *Ehegenossin* heet) *die Gattin*. Hoe minder van die gemeenslachtige naamwoorden in eene taal, des te beter voor de klaarheid des Stijls, vooral ook in gevallen, als de lid- en voornaamwoorden ons niet te hulp kunnen komen. Is het niet een gebrek in het Engelsch, dat a *friend* zoowel *eene vriendin* als *een' vriend* kan beteekenen? Iets dat, volgens ABRAHAMSON, ook meer of min het geval is met het deensche *Ven* (*vriend*), waarvan wij nog ons *vennootschap* hebben. Zoo zijn bij de Denen *Fiende* (*vijand*) en *Gjest* (*gast*) ook mannelijk en vrouwelijk beide, al naar den persoon, die door die woorden wordt aangeduid. En voor ons *schrijver* en *schrijfster* (in het Hoogd. *Schriftsteller* en *Schriftstellerinn*) moet bij de Franschen het éene woord *auteur* dienen, want b. v. *Mevrouw VAN STAEL* zaliger wordt zoowel *un auteur* genoemd, als de *Heer DE CHATEAUBRIAND*. De eerste is *une femme auteur*, de tweede *un homme auteur*. Hetzelfde geldt van *poète*, *peintre*, *traducteur*, enz. in het Fransch. Men late dus hen, die *echtgenoot* van *echtgenoot* onderscheiden willen, gerust hun' gang gaan. Ik voor mij doe het bijkans altijd.

Wat Adjectieven betreft, feilen onder anderen ook over het onderscheid tusschen b. v. *een groot* en *een groote man* komen in de *Cacographie* voor. Het al of niet gebruiken der *e* in sommige Bijvoegelijke Naamwoorden na het onbepaalde lidwoord bevordert zeker soms de zinsonderscheiding en is taalregel bij ons geworden, schoon oudere schrijvers er weinig van wisten en er ook in andere duitische talen, b. v. in het Hoogduitsch, geen acht op wordt geslagen. *Ein grosser Mann* blijft *ein grosser Mann* in alle beteekenissen. In den grond is het dus eene van die spitsvondige, doch nuttige willekeurigheden, waarvan onze Grammatica wemelt en die ongelukkig ook spaak loopt 1) bij vrouwelijke Adjectieven; 2) achter het bepaalde Artikel; 3) in de verbuiging des Adjectiefs. Ik moet toch zoowel eene kernisreuzin, als de echtgenoot van HUGO GROTIUS eene groote vrouw noemen. *De groot man* zal niemand in het hoofd krijgen te zeggen, en *eens grooten mans* laat ons ook in het onzekere, of wij een' man, groot van geest, dan van gestalte, bedoelen; want de dood van GOLIATH, den langen, onbesnedenen Philistijn, en die van SOCRATES waren beiden de dood eens grooten mans. TEN KATE zelt, hoe stout hij anders op dit, gelijk op meer ander opperfijns in onze taal en stijl stoffen moge, oppert dan ook die bedenkingen en weérlegt ze maar zeer flauwtjes en *sotto voce*, zooals de Italianen zeggen. Zoo snoeft hij mij ook te veel (en hij heeft er niet geheel ten onrechte om bij BILDERDIJK door de spitsroeden moeten loopen) op dat onderscheid tusschen *tien last* b. v. en *tien lasten*, waarin hij de groote fijnheid

van zinsonderscheiding onzer voorvaderen wil hebben opgemerkt. Intusschen zijn dergelijke verkortingen van het meervoud in Substantieven van maat, gewicht of sommen niets vreemds in de deitsche talen, zoo als GRIMM door een aantal voorbeelden bewezen heeft. Ook gaat TEN KATES gemelde regel, (dien ik voor het overige in eere wil gehouden hebben, als door nette schrijvers thans bij ons gevolgd) alweer dikwerf niet door. Ik kan toch wel bij voorbeeld zeggen: *ik ben u tien gulden schuldig*, in plaats van *tien guldens* (als ik bloot de geldswaarde en niet tien enkele guldens bedoel), maar niet: *ik ben u tien dukaat schuldig*. *Dukaat* voor *dukaten* zou geheel stroef zijn.

Het soms onbuigbare van vooraanstaande Genitieven, (waarop een paar cacographieën doelen) is meer een vereischte van welluidendheid, dan in het grammaticale der taal logisch gegrond. Men behoeft het echter niet bloot voor eene soort van Anglicismus te houden. Is toch bij de Engelschen die onverbuigzaamheid zeer gemeenzaam, zij heerscht vooral niet minder sterk in het Deensch, ofschoon evenwel niet in het oud-IJslandsch, gelijk men dit laatste in RASK, *Veiledning til det Islandske eller gamle Nordiske Sprog*, zien kan. Trouwens, in dat oud-scandinavische dialect schijnt de vooraanzetting van den tweeden naamval minder plaats te hebben. De tegenwoordige Hoogduitschers zeggen als wij: *König Heinrichs Thaten*, *Friedrich von Schillers Werke*. — Dat onverbuigelijke van dergelijke in den tweeden naamval staande Substantieven herinnert mij de door WEILAND aangeprezen verbuigingloosheid der zoogenaamde stoffelijke Adjectieven, die ook alleen, ofschoon voldoende genoeg, uit een oogpunt van welluidendheid zich verdedigen laat, daar anders noch de oud-duitsche dialecten, noch het Hoogduitsch haar wettigen, en men bij onze vroegere schrijvers *ijzerine*, *silverine*, *guldine*, waarvoor men nu onverbogen *ijzeren*, *gouden*, enz. wil geschreven hebben, ieder oogenblik kan aantreffen. Wien 't lust, vergelijkte er KLUIT op HOOGSTRATEN over. En dit zelfde geldt van de Comparatieven, die men ook bloot welluidendheidshalve en als de woorden van wat langen adem zijn, wel doet, niet te declineeren. Immers dat onbuigbare tot allen uit te strekken, gelijk TEN KATE wil, is volstrekt onnoodig, zooals door wijlen den taalkundigen groningschen Predikant LAMBERTUS VAN BOLHUIS in zijne Aanmerkingen op KLAAS STIJL te recht is opgemerkt. Ik herhaal, alles is in dezen slechts vereischte van euphonie en geene eigenlijk gezegde grammaticale noodwendigheid. De laatste zou juist het tegenovergestelde vorderen, weshalve dan ook de Hoogduitschers, die in veel van hetgeen de declinatie betreft, eene strengere spraakleer dan wij volgen, en ten gevalle hunner ooren deze Dame minder

naar hunne pijpen kunnen doen dansen, dan zulks bij ons wel plaats heeft, maar zelden Comparatieven niet verbuigen zullen. KLOPSTOCK heeft zulke langstaarten, als *erhabener*, *heuchlerischer* enz. dikwerf maar al te veel. Daarentegen werpen de Duitschers welluidendheids-halve in de Comparatieven wel eens de *e* weg, b. v. *edlere*, *volkommener* voor *edelere*, *volkommener*, waarover ADELUNG ons kan inlichten. Comparatieven, als *vergetener*, *geprezener* en soortgelijke Participiën van den verleden tijd, worden door TEN KATE met recht afgekeurd. Waarom echter ook niet van sommige tegenwoordige deelwoorden als *beminnender*, *hatender* en soortgelijke gesproken? Dezen zijn even verwerpelijk.

Wanneer onze Artikelen of Lidwoorden moeten gebetigd, wanneer zij weggelaten kunnen worden, is ook soms vrij onzoker. Merkwaardig is het te zien — en er ware eene dikke Verhandeling over te schrijven — hoe in de duitsche talen het lidwoord van lieverlede is ingeslopen, hoe het oudste ons in geschrifte bekende Duitsch, het Gothisch, Gottisch, of Meso-Gothisch, niet dan nog maar slechts het bepaalde Artikel, en ook dit nog maar zuinigjes gebruikt, hoe in het oude Hoogduitsch (Frank-Duitsch en Allemannisch) uit de zevende, achtste en volgende eeuwen dat gebruik al meer en meer toeneemt, en zich zoo ook in het Saksisch, Angel-Saksisch, Oud-Noordsch, Middel-Hoogduitsch en Middel-Nederlandsch of in het Hollandsch en Vlaamsch uit de dertiende eeuw en vervolgens vastzet, en thans algemeen in de duitsche, gelijk in de meeste overige europeesche talen (Poolsch enz. uitgezonderd), gevestigd heeft, schoon evenwel allen op ver na niet even menigvuldig zich van Lidwoorden in den stijl bedienen. — In mijne Aant. op BLAIR is aangestipt, dat de Engelschen almede het stoutst het Lidwoord weglaten. Wij en de Denen komen aan die zeeploegers vrij nabij. De tegenwoordige Hoogduitschers zijn schroomvalliger. Dikwerf is het in onzen stijl tamelijk onverschillig, of men aan het Substantief al dan niet zulk een' live-reiknecht geve, en alles hangt af van de meer of minder bepaalde voorstelling, die zich een schrijver omtrent het voorwerp, door zulk een naamwoord uitgedrukt, op het oogenblik des schrijvens bezig is te maken. Ik heb in de Cacographie op eenige dier gevallen, voor en tegen, gezinspeeld. Bij het gebruik der Artikelen doen zich intusschen nog meer vragen voor, wier beantwoording niet zeer gereed voor de hand ligt. Wij hinken toch nog maar al te dikwerf in het grammaticale op twee gedachten, en het is er ver van af, dat wij voor practicaal gebruik onze taalregelen zoo uitgeplozen zouden hebben, als de Franschen, die in dat opzicht alle natiën van Europa overtreffen, de hunne. Taal en stijl is den Franschen ziel en zalig-

heid, en ook al meê daarom mocht hun landgenoot BUFFON te recht zeggen: *le style, c'est l'homme*. Ik spreek hier voor het overige van practicale taalkennis. In diepere theoretische en in de linguïstiek staan de Duitschers op hooger trap, schoon deze laatsten ook hier, evenals in vele andere takken van wetenschap, wel eens wat of muggeziften, of te metaphysisch in de lucht bouwen en soms een erbarmelijk Proza schrijven. — Wanneer moet men b. v. het lidwoord — en wij kunnen er de bezittelijke Voornaamwoorden bijvoegen — voor verschillende Substantieven herhalen? Ook dan, als bloot of de geslachten, of de naamvallen, of de getallen verschillen, terwijl intusschen de vorm van het lidwoord of dezelfde, of ten minste nagevoeg dezelfde blijft? Moeten wij herhalen b. v. »de mannen en de vrouwen.” »Ik zag er de moeder en de dochter.” »Mijn vader en mijne moeder waren aanwezig.” »Ik heb daar een' jongen en een meisje ontmoet.” »Uw zoon en uwe dochter zijn daar zoo even voorbijgegaan” enz.? Moeten wij hierin of de angstvallige strengheid der Franschen, of de meerdere vrijheid der Engelschen tot richtsnoer nemen, van welke twee natiën de eerste het niet zou wagen b. v. te schrijven *les hommes et femmes, le père et mère*, terwijl de tweede in haar *the men and women, my father and mother* geen steen des aanstoots zal vinden? Ik voor mij houde zoowel in Taal en Stijl, als in het Staatskundige, van eene gematigde vrijheid, en zie dus geene bijzondere reden om ons, wat dit punt des lidwoords en der bezittelijke voornaamwoorden betreft, door de Franschen in klusters te laten slaan, die nooh door onze voorouders, noch door het dagelijksch gebruik tot hiertoe gedragen zijn. Daarenboven dergelijke weglatingen des Artikels laten zich zeer wel door de grammaticale figuren, die men *Zeugma, Syllepsis* en dergelijke noemt, verdedigen. Intusschen ik spreek slechts van gematigde vrijheid, wil dus de herhaling van het lidwoord en van het voornaamwoord volstrekt niet overal verworpen hebben, en geloof ook, dat men in dezen, zooals in vele andere opzichten, onderscheid moet maken tusschen een' meer of minder deftigen Stijl. Tevens schijnt het gebruik wat grootere vrijheid tot het weglaten van het onbepaalde, dan tot dat van het bepaalde lidwoord te verleenen.

Ten aanzien van de verbuiging der Artikelen kan men ook nog verschillende vragen gemakkelijker doen dan beantwoorden. Velen declineeren b. v. het Lidwoord *een* altijd geregeld, anderen schrijven soms in den mannelijken Accusativus *een* zonder verbuiging, of gebruiken, met wijlen onzen beroemden VAN DER PALM (en evenzeer met TEN KATE vaak en BILDERDIJK), ook in den eersten Naamval, *een* zoowel bij vrouwelijke als mannelijke Substantieven. Wat geldt

hier? Mijns bedunkens de middelweg. Dwaas is het, de verbuiging des lidwoords te sterk en op zijn Hoogduitsch te drijven, in welke taal het eene doodzonde ware *einer*, *eine*, *ein*, *einen* enz. met elkaar te verwarren, en waar men zich, zelfs in eene maar eenigszins deftige versmaat, niet veroorloven zou *ein Frau* voor *eine Frau* te schrijven; eene vrijheid, die de Franschen evenin of in verzen of in proza zouden gedooogen, maar welke in onze Poëzie volkomen vrijstaat, ja, die *eene* en *eenen*, als te slepend, liefst verwerpt. Ik noem deze hoogduitsche strengheid, waardoor en door soortgelijke men zich in onze jongere Grammatica's wel eens wat zeer heeft laten verbluffen, voor onzen nederlandschen stijl ongepast, 1) dewijl zij het gezag van een aantal onzer oudere Schrijvers niet voor zich heeft; 2) dewijl de zacht-korte, stomme of toonlooze slot-*e* bij ons zoo flauw wordt uitgesproken, dat het in een' beschaafden hollandschen mond bijna gelijk klinkt, of men *een vrouw* dan *eene vrouw* zegge; 3) dewijl het streng declineeren van het Artikel *een* en het uitrekken er van in den vierden naamval tot *eenen* een' Stijl, die los en levendig zijn moet, loom, traag en slepend maakt, en aan onze uitspraak eene pedante, van den dagelijkschen spreektrant geheel afwijkende kleur geeft. Wie toch zal in den gemeenzamen omgang zeggen: »Ik heb daar *eenen* jongen man gezien, of (want ditzelfde is ook op de bezittelijke Voornaamwoorden toepasselijk) »hebt gij *uwen* broeder, *uwen* vader en *uwe* moeder nog ten *uwen* huize?» — Er leefde vóór eenige jaren te *Groningen* een zeer achtenswaardig Predikant, die ook onder zijne vertrouwdste vrienden zoo sprak, maar wiens puristische spreektrant het relletje was van geheel de stad (*). Kortom,

(*) Onze oudste nederlandsche schrijvers MAERLANT, STOKE, enz. enz. declineeren: *een*, *een* (enkel *eene*), *een*. De mannelijke Accusatief is vrij regelmatig *eenen*. In 't oud-Hoogduitsch en Middel-Hoogduitsch is het lidwoord *een* in den Nominativus vaak flectieloos. Dat onverbuigelijke in den eersten Naamval hadden ook, volgens GRIMM, de hoogd. Possessieven *mijn*, *zijn*, *uw* enz. In het Deensch is *en*, *et* (ons *een*) in alle casus zonder verbuiging. De tegenwoordige Hoogduitschers intusschen dulden alleen maar in het neutrum van het Artikel *een* en in dat der Possessieven eenige afkorting: Alles samengenomen, ligt het, met uitzondering evenwel van sommige vaststaande naamvalvormen, niet in den aard onzer taal, zich aan eene zeer strenge declinatie of der Artikelen of der Possessieven te binden, en uit het licht heenglijden der uitspraak over de tweederlei Artikelen laten zich dan ook die menigvuldige Samentrekkingen en Aansluitingen (*Anlehnungen* noemen ze thans de Hoogduitschers)

men zeile tusschen de Scylla en Charybdis door, *schrijve*, ten minste in een' netten stijl, regelmatig *eene*, doch late* in het *uitspreken* die *e* of niet of maar flauw hooren, en verkorte zoo ook dikwerf den Accusatief *eenen tot een'*, met bijvoeging echter van het afkortingsteeken. Zoo krijgen en de regelmaat der taal, en het lichte, vloeiende en welluidende der uitspraak hun recht. Wil men eens zeer plechtstatig en hoogdravend schrijven en spreken, zoo late men en Artikelen, en Substantieven, en Adjectieven, en Pronomina met volle zeilen en tuigage van alle casusteekenen, die zij bij ons nog bezitten mogen, in zee steken. Men hechte dan tevens op zijn oud-Hollandsch hier en daar de *e* aan het Substantief, declineere nog op der Vaderen, naar die van het Hoogduitsch trekkende wijze, gebruike zoo min mogelijk de latere. van de Franschen al veel ontleende taalkrukken *van, aan* enz., late, waar het kan, den Genitivus na het Verbum en Adjectief volgen b. v. »zich des menschen ontfermen,» »des jongelings waardig» enz., (wijzen van woordvoeging, die meer den schijn dan het wezen van Latinismen hebben, daar zij toch reeds in het Gothisch voorkomen); in één woord, men *schrijve* en *spreke* dan in dien ouderwetschen trant, van welken ik in N°. 40, op bl. 24, een staaltje gegeven heb. Daarbij store men zich niet aan neuswijze kritieken, zooals ik 'er onlangs *eene* in zekere Courant las, bij welke men tegen de aanstaarting der *e*, die men zich in *eene* Koninklijke aanspraak achter een paar Substantieven veroorloofd had, woedend te velde trok, en zijne alleroppervlakkigste, denkelijk alleen uit WEILAND geputte taalkennis pedant en waanwijs genoeg te luchten hing. Trouwens, bij al den geest en het vernuft, in het gemelde bekende dagblad niet zelden uitblinkend, en bij de gezonde en gegronde staatkundige redeneeringen, die men er soms in aantreft, is het wel eens alles behalve zeer gelukkig en ook alles behalve zeer liberaal in aanmerkingen en bespiegelingen, tot letter-

verklaren, die men bij onze vroegste Schrijvers aantreft, en waaraan wij b. v. ons 't voor *het*, ons *het* voor het oude *dat*, ons *ten*, *ter* voor *tot der* of *tot den* enz. enz. te danken hebben. Nog zij hier opgemerkt, dat in het Hoogduitsch de zoogenaamde uitluidente stomme *e* of slot-*e* niet zoo stom en toonloos is, als bij ons en bij de Franschen, ja, dat b. v. in de Provinciale dialecten *eine* soms bijna als *einé* klinkt. Daardoor is de Synaloepha of Samensmelting der slot-*e* van een woord met de beginvocaal van een volgend dan ook geen noodwendig vereischte in duitsche verzen, gelijk zij bij ons en bij de Franschen zulks altijd is.

kundige en wetenschappelijke onderwerpen betrekkelijk. Het zou, naar sommiger gesnap in dat blad te oordeelen, alle geleerdheid wel tot louter practicale beunhazerij maken willen en de Academiën tot niets anders dan tot kweekscholen der meest alledaagsche en oppervlakkigste broodstudie. TEN KATE, voor het overige, is telkens in de weer met dat gemelde onderscheid, hetwelk hij, wat heel onze Declinatie betreft, tusschen 1) den hoogdravenden, 2) den deftigen, en 3) den gemeenzamen Stijl wil gemaakt hebben, een onderscheid, uit een Rhetorisch oogpunt beschouwd, gansch niet verwerpelijk en ook al weer blijken dragend van die scherpzinnigheid en schranderheid, welke in 's Mans onsterfelijk werk ons telkens met bewondering vervullen. En zoo zou men dan ook ten aanzien van de verbuiging des bepaalden Artikels *de, het*, al naar dat stijl en welluidendheid zulks medebrengen, schrijven kunnen, b. v. of *ik heb het de moedige mannen,* of *aan de moedige mannen,* of *den moedigen mannen* gegeven; *ik ben de vrouw,* of *aan de vrouw,* of *der vrouw,* of *der vrouwe* mijn leven schuldig; *ik heb het de vrouwen, aan de vrouwen,* of *der vrouwen* gezegd. *Der vrouwen!* Is dat goed in den Dativus of derden Naamval van het Meervoud? WEILAND wil zulks (zooals ook onze groote oud-hollandsche Dichter en Historieschrijver HOOFD in zijne Taalkundige Waarnemingen) en verwerpt *den vrouwen*. Ik herinner mij dus, hoe een *soi-disant* taalkenner mij grimmig aankoek en waande het te *Keulen*, gelijk men het noemt, te hooren donderen, toen ik ergens *den vrouwen* in Dativo plurali geschreven had. En toch, lieve lezer, u de vrijheid latende om den netten WEILAND te volgen, en dit zelf ook dikwerf of gedaan hebbende of nog doende, moet ik oprecht bekennen, dat *den vrouwen* beter oud-Hollandsch en in 't gemeen beter Duitsch is, dan *der vrouwen*. Sla toch MELIS STOKE, sla MAERLANT en andere onzer oudste Schrijvers op (*), raadpleeg het

(*) TEN KATE geeft dus ook (I, 395) te recht uit STOKE *den of aan den* op als den derden naamval des meervouds in alle geslachten, schoon hij, wat de tegenwoordige declinatie van het bepaalde Artikel betreft, doorgaans bloot dien dativus pluralis opgeeft met voorgevoegde Praepositie, in welk geval het natuurlijk *aan de is*, In verbuigingen, analoog met de declinatie van *de*, declineert TEN KATE dikwerf in dativo plurali met aangehechte *n*. Deze b. v. heeft bij hem *dezen* (dus: ik heb het *dezen vrouwen* gegeven"). Aan *de mijne* geeft hij in den gezegden naamval des meervouds *de mijnen, aan de mijnen of den mijnen*. Die daarentegen blijft bij hem in den vrouwelijken dat. plur. *die*. GRIMM geeft, voor oud en nieuw Hollandsch beide, *den*

tegenwoordige Hoogduitsch en andere deutsche talen en tongvallen, telkens zult gij *den* aantreffen. De zoogenaamde uitluitende of slot-*n* (vroeger *m*) is een karakteristiek kenteeken van den Dativus pluralis in alle geslachten. Niemand behoeft er dus een ander overdwars om aan te zien, als deze eens gelieft te schrijven (in een' deftigen stijl te weten) »ik gun het *den* vrouwen, *den* maagden, *den* dochteren, *den* jufferen, *den* moederen enz. enz.," hoewel het bij dit alles te wenschen ware, dat al dergelijke waggelende punten in onze taal door het gebruik eens voor al recht op hunne voeten gezet werden. Anders dient de Minister van het Onderwijs nog met eene resolutie tusschenbeide te komen. Dit geldt ook van den Dativus pluralis van *wie*. Is die in het mannelijke *wie* of *wien*, en hoe in het vrouwelijke? Ook hier roept de een soms hot, en de ander haar. WEILAND geeft *wie* op. Ook TEN KATE, naar 't vragende *wie* bij hem ten minste te oordeelen. Velen schrijven echter *wien* (b. v. »de mannen, *wien* ik dit zeide"). En als 't voor de Heeren komt, (gelijk wij hier de taalrechters hoertend noemen) zal dit laatste zich ook zeer goed verdedigen laten. Doch genoeg, zal menigeen uitroepen, van deze spitsvondigheden, van deze grammaticale muggezifterijen, van deze *Sylbenstechereien*, zoo als de Hoogduitschers zeggen, van die *minutiae, quisquiliae* en *spinae Grammatices*, als men ze wel in het Latijn noemt. Nu ja, het zijn kleinigheden, Lezer, zoo gij wilt, maar klein en groot zijn relatieve begrippen, en zoo de grootste vernuften van ouder en jonger tijd zich met het uitpluizen van dergelijke taalbeuzelingen wel onledig hebben willen houden; zoo men over eene enkele letter van dit of dat latijnsch handschrift dikwerf stroomen inks vergoten heeft en in kerkelijke zaken wel eens stroomen bloeds over veel dwazer haarkloverijen, zie ik niet in, waarom wij dáár, waar het onze hollandsche taal betreft, ook niet wat zouden mogen microscopiseeren, dat wil zeggen, ook op schijnbare nietigheden wat nauwkeurig den blik vestigen. Te meer, dewijl van het kleinere het grootere in den stijl afhangt en b. v. de Franschen, die zekerlijk

op als mannelijk, vrouwelijk en onzijdig, gelijk ook het pronomen *die* in alle geslachten des meervoudigen derden naamvals bij hem *dien* heeft. Onze HOOFT intusschen verbuigt in zijne Taalk. Waarn. het vrouwelijke lidwoord in dat. plur. *de* en *der*. BILDERDIJK is een voorvechter van *den* (Sprl. bl. 98). Ook VERWER. Geen Hoogduitscher zou in zijn hoofd krijgen om te schrijven *Ich habe es der Frauen gegeben*, maar *den Frauen* (»ik heb het *den* vrouwen gegeven").

onder de hedendaagsche volkeren het meest door fraaiheid en too-verkracht van stijl uitmunten, voor practicaal gebruik ook het fijnst van allen hunne moderne Grammatica uitgeplozen hebben. Grieken en Latijnen kunnen wij stiller stemme voorbijgaan.

Stiller stem, zeide ik daar met eene van HOOFT ontleende soort van Genitivus absolutus. Dit herinnert mij, hoe ik in de Cacographie ook een paar voorbeelden van die spraakwenling heb bijgebracht, die mij wat al te gewaagd schenen. Ofschoon wij toch een aantal van dergelijke uitdrukkingen bezitten, die volkomen bij ons door den grooten taal-ijker (om hem zoo eens te noemen), het Gebruik namelijk, gewettigd zijn, kunnen wij echter niet *per analogiam* ook elk ander Adjectief, Participium en Substantief even absoluut of op zich zelf staande gebruiken. Wij zeggen b. v. *mijns bedunkens, mijns achtens, zijns ondanks, gelukkiger wijze, behoudener eere, onverrichter zake, roemryker of onsterfelyker gedachtenisse, stormender of vechterhand, bloots voets, staande voets, ziender ooge, heels huids* enz. enz., doch ik zou in het Hollandsch niet zoo licht zeggen durven hetgeen ik eens in eenige door mij opgestelde hoogduitsche dichtregelen durfde en mocht zeggen:

*Riesenhaft rafft sich der Wahnwitz empor; geschwungenes Dolches
Sturmt er durch Feuer und Blut frech und verderbend dahin*

Die op zich zelf staande tweede naamval *geschwungenes* (of *geschwungenen*) *Dolches* voor *mit geschwungenem Dolche* ware bij ons moeilijk te vertalen. Evenmin zouden wij den genitivus absolutus kunnen verholandschen, dien VOSS in zijne vertaling van HOMERUS bezigt, als hij van THETIS zingt:

Eilendes Schwungs entstieg sie der finstern Flut, wie ein Nebel.

In één woord, de Hoogduitschers hebben aan die taaleigenaardigheid meer uitbreiding gegeven, dan wij er tot dusver aan geven mochten, en misschien ook, bij eene minder nauwkeurige Declinatie dan de hunne er aan geven kunnen. Dit laatste toch is al licht de reden, dat ook de Denen, gelijk ik uit LANGE-ABRAHAMSON (bl. 303) meen te zien, dergelijke absolute genitieven niet bezigen. Bij onze oud-nederlandsche Schrijvers komen er soms vrij stoute voor, b. v. *belokener deure, beslotener grave* enz. voor „met beloken, dat is gesloten deur, met besloten graf.” Men heeft wel eens gemeend, dat die in de lucht zwevende tweede naamvallen inkruipsels waren uit de romantische in de duitsche talen, wat door GRIMM met het hoogste recht wordt geloochend, die ook uit allerlei oud-duitsche talen en dialecten voorbeelden er van bijbrengt. Hoe een zoo bekwaam taal-kenner, als onze oud-historieschrijver en dichter HOOFT er aan

komt, om in zijne Taalkundige Waarn., No. XVIII, het adjectief of participium in *stormender hand*, *langzamer hand* enz. aan te zien voor een comparativus, is mij onbegrijpelijk. TEN KATE gispt er hem dan ook te recht over. Elk één weet toch, dat de uitgang *er* hier niet dan de oude vorm van den tweeden en derden naamval in het vrouwelijke geslacht is, zooals de Hoogduitschers dien nog wel bezigen en ook wij dien hebben in uitdrukkingen, als daar zijn »te *goeder ure*” en soortgelijke. Doen zoo ook het bepaalde en onbepaalde lidwoord *de* en *een*, alsmede de voornaamwoorden *deze*, *die*, *mijn*, *zijn*, *haar*, *welke*, ja, de meeste overige den vrouwelijken genitivus en dativus niet op *r* uitgaan (b. v. *eener*, *der*, *dezer*, *mijner*, *uwer*, *dier moeder*)? Voor het overige bevorderen dergelijke spraakwendingen, als het gezegde *onverrichter zake*, *stormenderhand* enz. de kortheid van den stijl, weshalve het den Hoogduitscheren niet euvel te duiden is, dat zij ze meer en meer pogen in te voeren. Voss vooral, van wien ik zoo even sprak, scheidt ze telkens in zijne vertalingen van HOMERUS en andere dichters. Ook komen zij bij overzettingen uit het Grieksch bijzonder te stade, daar het Grieksch van eene dergelijke soort van absolute genitieven mede niet wars is. Dit laatste geldt insgelijks van sommige, *à la Grecque* zoo wat gevormde samenstellingen of composita, als *bloedbevekt*, *mosbewassen* enz. (voor »bevekt met bloed, bewassen met mos”), welke bij de vleet in het nieuwere Hoogduitsch gefabrieert worden, niettegenstaande ADELUNG in zijn’ tijd er eene grove klok van eene keel (om met VONDEL te spreken) tegen opzette, welk laatste ook BILDERDIJK ten onrecht gedaan heeft. Met onrecht evenwel in een’ zekeren zin. Of schoon toch die composita, wel is waar, bij onze vroegere schrijvers zelden voorkomen, strijden zij evenwel niet tegen den aard der duitsehe talen in het gemeen, gelijk zij dan ook in de meeste dier talen, bijzonder in die der Engelschen en scandinavische Germanen, reeds onheugelijk lang in gebruik zijn geweest. Tevens bevorderen zij de kortheid en het schilderachtige van den stijl. Doch het is onnoodig te herhalen, wat daarover in mijne Aanteekeningen op het Eerste Deel van BLAIR gezegd is, waar ik ook uit BILDERDIJK zelve een paar voorbeelden van dergelijke Composita heb aangevoerd, daarbij voegende, dat het dien Dichter ging, als NAPOLEON, grooter, doch tamelijk heerszuchtiger gedachtenis, die de suiker en de koloniale waren aan anderen verbod, maar zijne eigene kopjes er des te meer meê vulde. Intusschen daar het gebruik nog geen consentbillet tot den invoer dier soort van samenstellingen bij ons gegeven heeft, durf ik ze jongelieden niet aanpreken, en ik heb ze dus in de Cacographie half en half met eene zwarte kool geteekend.

Ik sprak daar zoo even van onzekere, nog als leuterig riet, gelijk HOOFT in zijne minnezangen het noemt, heen en weer slingerende punten onzer Grammatica. Hiertoe behoort almede de vraag, of men adjectieven als substantieven gebruikende, die bijvoegelijken, ook in het enkelvoud, als zelfstandigen declinieren moet. TEN KATE — en zoo ook de zoo even gemelde HOOFT — zegt ja, bekent echter, dat de Oudheid hier niet bestendig is. KLAAS STIJL zegt van 's gelijken ja, vooral als er nog een Adjectief voorgaat (b. v. de oprechte vrome), schoon hij evenwel wat verward daarvoor spreekt en HOLLUIS eenigszins duister met hem. Evenwel wijlen deze laatstgemelde kundige groningsche Predikant zegt elders neen, en dit laatste doet, meen ik, ook WEILAND, gelijk dan het doorgaande gebruik tot op onze dagen toe het Adjectief, hoewel als substantief genomen, toch in het enkelvoud als adjectief bleef verbuigen (b. v. »ik heb eenen Geleerden,» niet »eenen Geleerde» gezien). Zelfs in het meervoud heeft men nog lang in zulke gevallen de adjectivale declinatie behouden, ten minste men zal in onzen Statenbijbel doorgaans niet *de wijzen, de goeden, de braven, maar de wijze, de goede, de brave* enz. geschreven vinden. Intusschen van dit laatste gebruik is men nu reeds sinds geruimen tijd afgeweken, of het adjectief mocht op een onmiddellijk voorafgaand substantief slaan. Wat echter de verbuiging des enkelvouds betreft, hier is het nog minder eene uitgemaakte zaak, schoon evenwel velen meer en meer naar de declinatie in den trant van die der substantieven beginnen over te hellen. Men zou echter ter verdediging van die schrijfwijze in de Hoogduitschers slechte Advocaten vinden, daar in de taal onzer overrijnsche en overeenische buren het adjectief, om het even of het al dan niet als substantief ten tooneele trede, denzelfden rok behoudt, en den Duitscheren het hart van schrik in den boezem popelen zoude, als men schreef: *ich habe einen Gelehrten, einen Obersten gesprochen*, in welker voege wij intusschen te werk gaan, als wij zeggen: »ik heb een' Geleerde, een' Overste gesproken,» en dus den Accusatief aan den Nominatief »Geleerde, Overste» gelijk laten. Bij de Denen schijnt, volgens LANGE-ABRAHAMSON (bl. 121), het adjectief, als substantief genomen, in de declinatie het kostuum van het laatstgemelde meer of min aan te trekken. Hoe dit zij, in onzen stijl wil ik tegen de substantievische declinatie van zulk een adjectief, ook in het enkelvoud niet aanstribelen, want waarom zulks minder in het enkelvoud toegelaten dan in het meervoud? Evenwel wil ik zulks vooral toegepast hebben op adjectieven, die door de bank als substantieven gebruikt worden, b. v. *een Overste, een Geleerde, een Doofstomme, een Wijze, onze Naaste* enz. enz. Minder eigenaardig toch vind ik de declinatie met substan-

tievische kleur in adjectieven, die slechts voor een oogenblik de rol van substantieven spelen, als ik zeg: »A verbrast al zijn geld en goed. Gisteren nog bij dien spilzieke, verkwistende en brooddronekene komende, vond ik hem enz.» Hier zou ik voor dat »spilzieke enz.» ofschoon het in een' substantieven zin genomen wordt, liever, ten minste even goed, »spilzieken enz.» schrijven. Het staat mij voor dat HUYDECOPER en LELYVELD ook zoo dien middelweg bewandeld willen hebben, wat het gebruik van het meervoudige *vele, eenige, sommige* en soortgelijke woorden betreft, waaraan zij, als aan substantieven, de *n* willen hebben gegeven, zoo ze geheel op zich zelve staan, doch die letter onttrekken, als er een kort voorafgaand substantief onder verstaan kan worden, b. v. »Het gevoelen der raadslieden was verschillend. Eenige meenden enz.» TEN KATE schijnt zoo iets ook te bedoelen (f. 380), gelijk hij insgelijks, naar gelang van zaken, *deze* in het meervoud met of zonder *n* gebruikt wil hebben. Of men (om dit in het voorbijgaan aan te roeren) *wij zelve*, of *wij zelve* diene te schrijven, hangt, naar het uiteenlopend gebruik te oordeelen, ook nog voor den rechter.

Terwijl ik hier van pronomina spreek, of van daarmede ten minste in betrekking staande woorden, herinner ik mij een paar voorbeelden van gebreken opgegeven te hebben omtrent het gebruik van het wederkeerige *zich*, waarin wij een geheel ander grondbeginsel volgen dan de Latijnen. Terwijl toch in de taal van Latium, uit kracht der zoogenaamde *retransitio*, gelijk de Grammaticus PRISCIANUS het noemt, *zich* altijd wederkeert tot den persoon of de zaak, die aan het hoofd van de redeneering of van den zin staat, wordt het bij ons slechts tot den onmiddellijk vóórgaanden persoon of zaak betrokken. CAESAR mocht dus al in eene door HUYDECOPER aangehaalde plaats in goed Latijn zeggen: »ARIOVISTUS gaf voor, *non sese Gallis, sed Gallos sibi bellum intulisse*," wij zouden zeer slecht en onverstaanbaar Hollandsch spreken, als wij dit letterlijk vertaalden: ARIOVISTUS gaf voor, dat niet hij den Galliërs, maar de Galliërs ZICH den oorlog hadden aangedaan," daar toch voor het latijnsche *sibi* (ons *zich*), [terugkeerende tot ARIOVISTUS, wij *hem* zouden moeten schrijven. De Denen zullen echter wel eens op zijn Latijnsch zeggen: *Peter bad Povel at laane SIG en Rigsdaler* (letterlijk: »PIETER bad PAUL te leenen ZICH, d. i. hem, een' rijksdaalder"). Intusschen kan het somtijds in onzen stijl — en dit is ook wel in het Latijn het geval — vrij onzeker zijn, of men *zich* dan *hem* of *haar* hebbe te bezigen, b. v. »wanneer zij de zaak op zich zelve beschouwen, dunkt hun enz.» Moet hier *zich zelve* of *haar zelve* staan? — Ik spreek hier van *zich*, voor welk woord (in 't voorbijgaan gezegd) GRIMM wil, dat men in den

neêrduitsche dialecten eigenlijk *zik* zou hebben moeten zeggen, daar de hoogduitsche *ch*, naar ons taaleigen, doorgaans in *k* overgaat b. v. *machen*, *sprechen*, *brechen* enz., bij ons *maken*, *breken*, *spreken*), en wij ook niet, als onze bureu uit het bovenland, *ich*, maar *ik* zeggen. Voor GRIMM'S meening zou pleiten, dat het oudste in schrift bekende Duitsch, het Gothisch, hetwelk nog al vrij neêrduitsch van kleur is, werkelijk *sik* (evenals *ik*) heeft; doch tegen haar, dat de Denen, hoe Neêrduitsch anders in het gebruik der *k* voor *ch*, *sij* schrijven. Ook in het zeer oud-Nederduitsch der *Wachtendonksche* Psalmen, waarover men de hoogleeraars YPEU en CLARISSE in het *Taalkundig Magazyn* raadplege, vindt men het wederkeerige *sij* (enkel bij VON DER HAGEN *sic*) geschreeven. Het is voor het overige zonderling, dat heel het gebruik van *zich* later bij ons verdwenen schijnt en eerst in de zeventiende eeuw weêr algemeen in zwang is gekomen. Ja, zelfs nog bij eenige schrijvers uit die eeuw vindt men het maar van tijd tot tijd gebezigd. Of weet elkeen niet, dat wij b. v. in onzen Statenbijbel nog ieder oogenblik uitdrukkingen aantreffen, als b. v. »hij verwonderde *hem*, hij nam tot *hem* het kindeke, zij zeide in *haar*-zelve enz. enz.," voor »hij verwonderde *zich*, hij nam tot *zich*, zij zeide in *zich*-zelve enz.?" En kent men het nog wel in 't Friesch? Gelukkig, dat thans in onzen stijl *zich*, in onderscheiding van *hem* en *haar*, algemeen is ingevoerd; want vele dubbelzinnigheden of laamme omschrijvingen worden hierdoor vermeden. Eilieve, is het toch geen gebrek in het Engelsch, dat een woord voor *zich* mist en zich met *one's self*, *him-self* enz. redden moet? Dat wij al verder *zich* weêr van *elkander* onderscheiden, heeft ook zijn nut, schoon dit verschil noch in ons vroeger taalgebruik, noch in den dagelijkschen omgang veel steun vindt, en de Hoogduitschers het ook bloot als facultatief beschouwen. Zie ADELUNG. Deze onze taalbroeiders hebben tevens maar één woord (namelijk *ihre*) voor ons *hunne* en *hare*. Terwijl wij toch van vrouwen sprekende, zeggen: »Zij beminnen *hare*," maar van mannen: »zij beminnen *hunne* kinderen," zeggen de Hoogduitschers van beiden: »*Sie lieben IHRE Kinder*," het vrouwelijke van het mannelijke geslacht in dezen niet kunnende onderscheiden. Ook dit onderscheid echter tusschen *hunne* en *hare*, en zoo ook tusschen *hen* en *haar*, is bij ons eerst van later tijd, en, hoe goed en fraai, vrij willekeurig. In onzen Statenbijbel zelfs zal men nog meestal, zoo niet altijd, *haar*, *hare*, aantreffen, dat voor het mannelijke en vrouwelijke beide dienen moet. Ook TEN KATE wil in den gemeenzamen stijl *hare* nog zoowel aan mannelijke als vrouwelijke substantieven tot gelei geven, en GRIMM heeft dus geen ongelijk, wanneer hij ons *hun* en *hunne* als eigenlijk niet organisch

beschouwt (*). — Men ziet ook weér hier, welk een aantal van regelen wij uit onze tegenwoordige Spraakleer zouden moeten wegwerpen, indien wij alleen het vroeger gebruik als wetgever erkennen wilden. En daaruit mag men leeren, dat BILDERDIJK stormloopen op het door HUYDECOOPER voorgeslagen en door WEILAND aangeprezen onderscheid tusschen *zijn* en *deszelfs*, en wat dergelijke nieuwigheden meer zijn, een aanval van weinig beteekenis is. Wat zegt het toch, dat onze oudere schrijvers op dat onderscheid geen acht sloegen? Sloegen zij acht op het verschil tusschen »een groot man en een groote man,“ op het gebruik van *dan* na comparatieven, op de onderscheidene schrijfwijze van *nog* en *noch*, op het verschil tusschen *hem* of *haar* en *zich*, en hoeveel andere thans gevolgde en naar billijkheid gevolgde regels? Te recht evenwel mag men met BILDERDIJK het te veelvuldig bezigen van dat *deszelfs* in plaats van *zijn* laken en het eene dwaasheid heeten, wanneer men b. v. gaat zeggen »de man heeft *deszelfs* leven voor het vaderland gewaagd.“ *Deszelfs* laat zich, mijns erachtens, slechts met gepastheid gebruiken of 1) duidelijkshalve, of 2) bij leven- en redelooze voorwerpen, schoon het ook daarbij nog niet altijd noodig is, of 3) enkele keeren tot afwisseling. Wat toch dit laatste betreft, afwisseling is eene groote deugd in den stijl, en ik verheug er mij dus altijd over, wanneer wij voor ééne en dezelfde zaak meer dan ééne uitdrukking hebben. Ik zou mij daarom voor de schatten van Potosi en Golconda ons zoetvloeiend en zoo kort *ze* niet laten ontrooven, daar wij het zoo heerlijk tot verpoozing van *hen*, *haar* en *dezelve*, zoo in het enkel- als in het meervoud, gebruiken kunnen. Hoe kreeg de oud-hollandsche taalkenner VERWER in zijn hoofd, over dat zoo nietig, maar allerbruikbaarst wordeke het doodvonnis te vellen, en waarom spreekt WEILAND er niet van in zijne Spraakkunst? Het is toch uit een zoo echt adellijk, oud-duitsch en oud-hollandsch bloed geteeld, als het trotsche en sesquipedaalste woord maar durft denken. Dit heeft TEN KATE duidelijk genoeg aangetoond.

(*) GRIMM wil zoo ook aan ons pronomen *hij* geen genitivus toegekend hebben, ofschoon wij daarvoor *zijns* zouden houden. Wel integendeel erkent hij *haars* als tweeden naamval van *zij*. Hoe wonderspreukig dit ook schijne, schijnt het toch door de declinatie van het oudste Hoogduitsch bevestigd te worden, zoo die ten minste nauwkeurig door dien grooten Geleerde is opgegeven, wat ik ter beoordeeling diergenen overlate, die meer dan ik hunne studie van al die oude dialecten gemaakt hebben.

Wint voor het overige onze stijl het in duidelijkheid van dien onzer voorvaderen door die nieuwe, bij hen onbekende vormen van Pronomina, als daar zijn *zich*, *hunne* enz., waarvan wij zoo even spraken, hij heeft in andere opzichten eene kreuk gekregen doordien wij ons enkelvoudig voornaamwoord *du* hebben laten verouderen en dus altijd ook een' enkelen persoon met het meervoudige *gij* moeten aanspreken. Wel doen dit de meeste volkeren van Europa, doch doorgaans in den gemeenzamen spreek- en schrijffrant beleefdheidshalve. In den hoog-deftigen of wel in den zeer vertrouwelijken stijl tutoyeeren, gelijk de Franschen het noemen, zij nog altijd, welk *tutoyer* de Duitschers *dutzen* hoeten. Ook deze laatsten, hoezeer zij van kruipzucht omtrent alle hunne *gnädige Herren*, en uit trotschheid omtrent hunne minderen, schier niet weten, hoe zich, wat het gebruik der pronomina betreft, in allerlei bochten te draaijen en te wringen, zoodat zij zelfs met *sie*, dat is met het meervoud van den derden persoon, geregeld een' enkelen aanspreken; zelfs die supracomplimenteuse Duitschers hebben echter hun enkelvoudig *du* niet geheel op de mistvaalt geworpen, maar gebruiken het nog altijd zoowel in den gemeenzamen, vertrouwelijken omgang, als in de poëzie en den deftigen redenaarsstijl. En dit is ook nog het geval bij de Denen, Zweden en Engelschen. Etlieve, waarom is *du* of *dou* dan bij ons thans nog maar alleen in de platte volkstaal hier en daar te vinden? Onze oudste nederlandsche schrijvers hebben het nog, (schoon zij ook in het enkelvoud reeds veel *gij* te baat nemen) ja, eene eeuw of drie vier later kan men het enkele keeren nog bij VONDEL, HUYGENS, HOOFT, CATS enz. aantreffen. Het onnoozel kleine wordeke lag destijds echter op het gijpen, en toen nu de Statenbijbelvertalers besloten, het in hunne overzetting niet meer op te nemen, blies het den laatsten adem treurig uit. Doch in mijne Aant. op BLAIR is hierover reeds het eene en andere aangestipt, weshalve wij er thans een speldje bij willen steken. Kort en aardig zijn de benamingen, die de hoogduitsche taalkundigen aan het gebruik der verschillende voornaamwoorden geven, waarmede men bij hen te lande een' enkelen persoon, naar gelang van beroep, omstandigheden en wat dies meer zij, zoo al kan aanspreken, namelijk met *du*, *ihr*, *er*, *sie*, *wir*, *man* enz. Geschiedt het met *du*, zoo heeten zij het *einen* (d. i. iemand) *dutzen* (*tutoyer quelqu'un*), met *ihr*, *irzen*, met *er*, *erzen*, met *sie*, *siezen*, met *wir*, *wirzen*, met *man*, *manzen*. Mij valt daarbij het loopje te binnen van een' schoolmeester, die telkens zijne jongens met *wir* (ons *wij*) aansprak, b. v. als hij in een thema fouten ontdekte: *ei, da haben wir wieder etwas dummes gemacht!* (kijk, daar hebben we weër, dat is, daar

hebt *gij* weér, eene domheid begaan). Zoo zeide hij bij eene soortgelijke gelegenheid tot een' jongen lummel: *ei, wir sind doch Esel!* (ei, wij zijn, dat is, *gij* zijt, toch een ezel). *Sie*, antwoordde droogjes de knaap, zich houdende alsof hij het woordje *wir* in deszelfs waren grammaticalen zin opnam: *Es ist sehr möglich, Herr Praeceptor!* — Ten slotte, men weet, dat sommigen bij ons voor *gij* of *ge* nog wel eens *je* bezigen, hetwelk eene zoo wat op franschen trant verzachte uitspraak van *ge*, gelijk *jij* van *gij*, is. Dit *je* heeft echter thans iets plats en past dus niet te best in een' deftigen stijl, schon het bij CATS, VONDEL en HOOFT in liedjes en minnezangen niet zelden voorkomt, en zelfs later, ten tijde van TEN KATE, de Godheid nog wel op den kansel met *je* werd aangesproken. TEN KATE ruoert daar echter sterk tegen en de beroemde PETRUS FRANCIUS niet minder. Jammer, dat dit klein woordje in zulk een' slechten reuk of liever klank bij ons staat. Het is toch anders recht zoetvloeiend, inderdaad duizendwerf meer dan dat uit de keel geschraapte *gij*, hetwelk een der hardste, onmuzikaalste en het minst voor den zang geschikte woorden is, die onze voorvaders in hunne hooge wijsheid goedgevonden hebben te scheppen. En intusschen aan die *vermaalde*, zou HOOFT zeggen, dat is, vermaledijde, misgeboorte hebben wij ook nog ons onschuldig en oorstreelend *du* opgeofferd. He-las! wij roepen met de woorden uit den *Baeto*:

*Wien zit de wreetheid in 'tgebeent'
Zoo diep nu, dat hy niet en weent?*

Doet men *gij* nog den langen, bijna had ik gezegd oud-pruisischen, staart *lieden* na zich slepen, zoo wordt dit roghelend dwergwoordeke des te leelijker. Dat BILDERDIJK ergens met een' etymologischen *salto-mortale* dit enkel nog wel eens aangestaart wordende *lieden* van *liefde* wil afleiden, weet men, en ook dat die uitlegging, hoe schijnbaar vernuftig, kant noch wal raakt. Wat zou *gijheden* of *gijluiden* toch anders zijn dan „*gij* menschen,” weshalve men dan ook, zooals TEN KATE te recht reeds opmerkte, beesten nooit met een *gijlieden* aan zal spreken?

Op deze en gene punten, tot het gebruik onzer demonstratieven, interrogatieven en relatieven, *wie, die, wat, welke* enz. betrekkelijk, waarop sommige Cacographieën doelen, vindt men nog bitter weinig in onze Grammatica's, zoodat, gelijk ik in de noot op bl. 24 zeg, aan de jongelieden, al weten zij ook door het gebruik het kaf van het koren te schiften, blijft aanbevolen de redenen op te sporen waarom het eene kaf, het andere koren is. Men zie eens, hoeveel

nauwkeuriger die punten in andere talen behandeld zijn, geve evenwel aan verschillende schrandere opmerkingen, bij TEN KATE voorkomende, grooten lof. — Het ontbreekt ons nog aan eene uitvoerige, volledige Grammatica, want WEILAND is te beknopt en BILDERDIJKS Spraakleer mag bloot eenige aanmerkingen over dat onderwerp heeten, die bij veel scherpzinnigs veel gewaagds en onbewezens bevatten, gelijk voor een deel reeds door den Heer KINKER zoo duidelijk en grondig, als vernuftig en geestig is in het licht gesteld (*). Merkwaardig in onzen Stijl is het veelvuldig gebruik van het onzijdige Voornaamwoord *wat*, hetwelk wij met de Oud-Sakson, Engelschen en Denen vaak bij voorwerpen van allerlei geslacht bezigen, b. v. »wat man, wat vrouw, wat kind is dat?» Over de hoogst zonderlinge vereeniging van het voorzetsel *voor*, met dat vragende *wat*, b. v. »wat voor een man is hij," eene bijvoeging, die in vele Duitsehe talen wordt aangetroffen, heeft GRIMM met gewone geleerdheid en scherpzinnigheid gehandeld en onderzocht, wanneer zich de inlassching der gemelde praepositie het eerst heeft begonnen te vertoonen. — TEN KATE zegt van dat zonderlinge *wat voor een*, wat deszelfs oorsprong betreft, niets. Hij wil het voorts wel in den gemeenzamen Stijl gebruikt hebben, maar in den deftigen *welk een*; iets, dat zich hooren laat. — Van het engelsche gebruik om het voornaamwoord *that* met woorden van allerlei geslacht te verbinden, b. v. *the man, that enz.*, vindt men ook bij onze oud-nederlandsche Schrijvers nog wel voorbeelden. Zoo las ik onlangs in de *Beatrys*, door Dr. W. J. A. JONCKBLOET uitgegeven, bl. 11:

*Hi seide: Lief, en verveert u niet,
Hets u orient, DAT ghi hier siet.*

(Vergelijk daarbij de Aant. van den zeer bekwamen Uitgever en den door hem aangehaalden HUYDECOPER en REIZIUS).

(*) [Sedert de eerste uitgave van dit werk is de hier aangewezen leemte in onze letterkunde verholpen, door de *Hollandsche Spraakleer* van Dr. W. G. BRILL (Leiden, 1846); later gevolgd door eene *Hollandsche Spraakleer, ten gebruike van Hooger Onderwijs* (Leid., 1849), en ten verfolge daarop de *Leer van den Volzin* (Leid., 1852). Deze werken vormen een stel, dat uitmuntend mag heeten. Andere Spraakkunsten, zooals die van G. C. MULDER (Nijmegen, 1862), van J. VAN BEERS (Antw., 1853), van D. DE GROOT (Arnhem, 1869) zoo wel als die van prof. LULOFs zelve, hebben ieder hare eigenaardige verdiensten.]

§ 4.

Aangaande de werkwoorden hebben sommige Cacographieën betrekking tot alledaagsche feilen van eerstbeginnenden, b. v. *hadt* voor *had*, *deed* voor *deedt* enz., feilen, waarmede echter ook nog wel eens kundiger jongelieden hun geweten, of liever hunne opstellen, bezwaren. Min plumpe en wat fatsoenlijker stijlfouten spruiten voort of uit de verwarring van ongelijkvloeiende en gelijkvloeiende conjugatie, of uit die van bedrijvende, onzijdige, lijdende en wederkeerende werkwoorden, of uit eene laakbare vermenging van het scheidbare en onscheidbare der verba composita, of uit eene ongepaste tijdsopvolging, wat men in het Latijn *consecutio temporum* noemt, enz. enz. — Ten aanzien van het eerste punt ligt bij menigeen en bij mij zelve mogelijk de zonde nog wel eens aan de deur, te meer daar sommige onzer verba wat amphibisch van aard geworden zijn en men niet recht weet, of zij in het gelijkvloeiende dan wel ongelijkvloeiende element leven. HUYDECOPER heeft dit met al zijne scherpzinnigheid en belezenheid vaak niet kunnen uitmaken, en zoo moet men het dan maar met een *promiscue dicitur* voor lief nemen. Hoe hooger men in de Oudheid opklimt, hoe meer ongelijkvloeiendheid of, zooals de Duitschers het thans noemen, sterkte van conjugatie, men aantreft, en hoe meer men van de waarheid van TEN KATES en GRIMMS stelsel overtuigd wordt. Vergelijk echter den kundigen VAN DEN BERGH, *Bespieg.* enz., bl. 74. Vandaar b. v. Praeterita, als *wrak, waf, besief, riek, hiet, wiek, scied, moel, loed, woed, loeg, begar, balg, darsch, stiep, biek*, enz. voor *wreekte, weefde, besefte, raakte, heette, waakte, scheidde, maalde, laadde, waadde, lachte, begeerde, belgde, dorschte, stapte, bakte*, die thans in onzen stijl of geheel niet, of bijna niet meer, voorkomen, en slechts hier en daar nog onder het volk of onder onze bureu en afgescheurde landgenooten, de Vlamingen, als uit het graf verzezen schimmen onspoken. Zoo toch vond ik, gelijk hier boven gezegd is, in een belgisch blad het participium *gekwoleu* voor *gekweled* en het (niet te verdedigen) imperfect *prak* voor *preekte* (*).

(*) Dat *prak* schijnt van *preken* gemaakt te zijn, als *sprak* van *spreken*. Dooh *spreken* is een echt-germaansch woord, hetwelk altijd ongelijkvloeiend van conjugatie geweest is. *Preken* integendeel, uit *predikén* verbasterd, komt van het latijnsche *praedicare* en kan, als van oorsprong dus een bastaardwoord, geene ongelijkvloeiende conjugatie bezitten. Almede zag ik in een zuid-nederlandsch blad *gepleten* voor *gepleit*. — Zonderlinge taalvormen en spraakwendingen komen

Nu, die vormen zullen wij wel niet overnemen, maar of men *joeg* of *jaagde*, *vroeg* of *vraagde*, *beweegde* of *bewoog*, *geweesd* of *geweven*, *woei* of *waaide* enz. enz. hebbe te zeggen, daarover kan men lang kibbelen en plukharen. Immers de ongelijkvloeiendheid van sommige praeterita is bij ons nog niet zoo tot de volkstongvallen verwezen, als bij de hoogduitsche, waar vormen als *jug*, *frug*, *schonk*, *stach* enz. voor *jagte*, *fragte*, *schenkte*, *steckte* in den beschaafden stijl niet recht meer geldig zijn, gelijk ten minste ADELUNG beweert. Deze taalkenner, die evenzeer wel eens oudere vormen voor barbaarsch houdt, als GRIMM soms omgekeerd in den vroegere aard der duitsche talen eene hoogere mate van fijnheid en voortreffelijkheid meent te ontdekken, schat het getal der nog ongelijkvloeiend gebruikt wordende werkwoorden in het Hoogduitsch op een paar honderd, die echter, zegt hij, telkens verminderen zullen, zoodat er over eene eeuw nauwelijks een honderd meer overig zullen zijn. *Credat Judaeus Apella!* Intusschen zijn zijne aanmerkingen over den oorsprong dier door hem onregelmatig genoemde werkwoorden niet van gezond verstand ontbloot; eene eigenschap, waaraan het over het algemeen dien nuchteren, poëtisch gevoel missenden en daarom bij vele lateren in Duitschland met den nek aangezien, doch evenwel kundigen en schranderen Spraakkunstenaar volstrekt niet ontbreekt. ADELUNG is een naar de

uit den vloed der in het Nederlandsch geschrevene stukken, waarmede de Vlaanderens thans overstroombd worden, opborrelen. De stijl onzer geweene broeders (jammer voor onze taal, dat zij zich van ons afgescheurd hebben!) wordt dagelijks beter; schoon, ondanks het razen en tieren, hetwelk sommigen hunner op het Fransch doen, de fransche kleur telkens doorblinkt en vooral hun proza wel eens klinkklaar Fransch is in vlaamsche woorden. Men treft voor het overige dikwerf zeer gepaste woorden in het Zuid-Nederlandsch aan. Zoolas ik onlangs het bij ons verouderde *ruggelen*, in de beteekenis van *aarzelen*, dat is, schoorvoetend zijn om iets te doen, welk *ruggelen* (letterlijk zooveel als: den rug achteruittrekken) ik boven ons *aarzelen* daarom verkiezen zou, dewijl het niet zoo plat van oorsprong is. *Aarzelen* toch is, gelijk men weet, eigenlijk zijn a... of achterste achteruittrekken; evenals het fransche *reculer* oorspronkelijk *tirer son c-l en arrière* beteekent. — KILIAAN heeft nog *ruggelen*. — Voor ons oud-Hollandsche »eene gezondheid op iemand instellen,» of, gelijk men het in de moedertaal noemt, »eene conditie of toast instellen,» was de niet onaardige uitdrukking gebezigd »een' roemer voorstellen.» »Sterk geeuwen» heette »scheurmonds geeuwen.»

door hem voor waar gehoude gronden strikt logisch redeneerende, practische Grammaticus in den franschen trant, en BILDERDIJKS uitvaren tegen hem is in sommige opzichten even ongerijmd, als dat tegen TEN KATE. Met GRIMM is hij echter in genie en geleerdheid op geen' dag te vergelijken, doch wie is zulks? Bij GRIMM is, om zoo te spreken, de taal een tooverpaleis, aanvankelijk door Feeën opgetrokken en door beschaving eer verleelijkt dan verfraaid (*); bij ADELUNG is zij oorspronkelijk eene hut van barbaren, die slechts langzamerhand tot een fatsoenlijk burgerhuis geworden is — Op verwarving van activa, neutra en reciproca kan men jongelieden ook dikwerf betrappen. Met dat al maakt het een onderscheid in dezen, of iets in proza dan wel in poëzie geschreven is. Zoo kan men VONDEL vergeven, dat hij het woord *zinken* soms actief gebruikt, b. v. »een lijk in het graf *zinken*,» voor *doen zinken*, of wat de Duitschers noemen *senken*. Deze toch vormen indiervoege door vocaalwijziging of *Umlaut* vele bedrijvende werkwoorden. Van *sinken* b. v. *senken*, van *dringen drängen*, van *drucken drücken*, van *erlahmen lähmen* (doen verlammen), van *nutzen nützen*, van *saufen säufen*, *ersäufen* (verzuipen), van *liegen legen*, van *schwanken schwenken*, van *blinden blenden* (blindmaken), van *dampfen dämpfen*, van *hängen hängen*, *henken* (doen hangen), van *lauten läuten* (doen luiden), van *hitzen heitzen* (heetmaken), van *blauen bläuen* (blauwmaken, blauwslaan), van *springen sprengen* (uiteen doen springen), van *ertrinken ertränken*, van *saugen säugen* (d. i. zogen) enz. Wel maken wij ook zoo van *liggen leggen*, van *zuigen zogen*, van *vallen vellen* (dat is doen vallen, b. v. een' boom), van *drinken drenken*, van *zitten zetten*, van *zingen zengen* (*zengen* is eigenlijk een sissend, pieperig geluid doen maken, als bij 't schroeijen wel plaats heeft), van *dampen dempen* (zooveel als in damp uitdooven), van *kranken kranken* (krank, d. i. zwak maken), van *springen sprengen*, of het gebruikelijker *sprenkelen* (eigenlijk vochtdroppelen uiteen doen springen) enz., doch die bron borrelt bij ons toch niet zoo mild op als bij onze overrijnsche en overeemsche taalbroeders. Wij nemen dan echter andere fonteintjes te baat. — Een steen des aanstoots kan ook de vraag over het al of niet scheidbare der praepositieën en andere taal-

(*) Op dien grond misschien noemt de doorgeleerde MASSMANN in zijne uitgaaf eener oud-gothische uitlegging van het Euangelie van JOHANNES (*skeireins aivaggeljons thairh iohannen*) het Grieksch, Hebreewsch en andere dergelijke talen, tegen dat Gothisch overgesteld, *linguae barbarae* (!!) Zie bl. 120, 179. *C'est un peu fort*. Of beteekent hier *barbarae* bloot exotisch?

deelen in de conjugatie der samengestelde werkwoorden zijn, b. v. of men moet zeggen: »ik aanbad" of »ik bad aan." Wij inboorlingen zullen ons aan dien steen nog al zoo licht den voet niet kwetsen, maar voor vreemdelingen is hij een waar struikelblok: zelfs voor vreemdelingen, die tot de volkeren van Duitschen tingslag behooren. De teutonische talen toch loopen hier zeer uiteen. In de eene is de scheidbaarheid veel grooter dan in de andere. Volgens LANGE-ABRAHAMSON (bl. 445) worden b. v. in het Deensch de voorzetsels in de conjugatie veel minder van het verbum gescheiden, dan bij ons en de Hoogduitschers; want terwijl wij zeggen: »hoeveel brengt dat in," »heel de toren stortte neder," »zij bracht brieven mede," »hij nam zich dat voor," »hij blijft lang uit" enz., zeggen de Denen liever: »hoeveel inbrengt dat" »heel de toren nederstortte," »zij medebracht brieven" enz. De Hoogduitschers, zeg ik, trekken nog al doorgaans met ons ééne lijn. En toch, zou niet aan een' hoogduitschen taal-kenner (en zoo ook aan een deenschen) het bloed in de aderen stollen, als men op zijn hollandsch ging schrijven: *ich setzte dieses of das Buch über voor ich übersetzte das Buch (jeg oversætter den Bog)?* Hoe, gebruiken de tegenwoordige Belgen, gebruiken onze Statenbijbelvertalers niet sommige verba composita onscheidbaar, die wij thans scheidbaar bezigen? Zoo las ik nog onlangs in een zuid-nederlandsch blad: »De deutsche Geleerden aanzien die zaak." — Over het algemeen schijnt de scheidbaarheid minder geweest te zijn in de oud- dan in de nieuw-duitsche talen. Doch het is hier de plaats niet om over dit onderwerp, dat eene geheele verhandeling zou vorderen, uit te weiden. Anders zou ik hier ook iets aanstippen over sommige, wel eens ten onrecht als germanismen aangeziene spraakvormen, gelijk daar zijn: »ombloed van rozen," »omgroeid van eiken," »omvloten van golven" en soortgelijke. Ik zou zelfs geene reden weten, waarom wij de schoone uitdrukking in SCHILLERS heerlijk gedicht: *Der Spaziergang*:

»Seine Felder unruhn friedlich sein ländliches Dach."

wat dat *omrusten* betreft, niet letterlijk zouden kunnen vertalen. — Zeer dobberend is bij ons de stijl ook nog in hetgeen men op zijn Latijnsch de *consecutio temporum* noemt, en, helaas, hoe dikwerf heb ik zelf hierin als een dronkeman gewaggeld. Men weet, dat de Latijnen op dit stuk zeer keurig zijn, en die 't niet weet, kan er VOSSIUS, SANCTIUS, SCHELLER en anderen over raadplegen. Wij Hollanders zijn nog een eindweegs verwijderd van die fijnheden, die dan echter ook in onze taal wellicht moeilijker te betrachten zijn. Sommige tijdsopvolgingen intusschen stuiten elkeen en daarvan heb ik

enkele voorbeelden in de Cacologie aangevoerd. Zoo ook van het verkeerd gebruik des perfectums in plaats van het imperfectum, waartoe Latinisten, Neêrduitsch schrijvende, licht vervallen kunnen. Gelijk toch in de taal der Romeinen de volmaakt verleden tijd de hoofdrol speelt, zoo vervult de onvolmaakt verleden die in onze en in de duitche talen in het algemeen, vooral ook in het Deensch. Geen wonder! Het geheele perfectum, zooals wij dit met *zijn* of *hebben* gewoon zijn te maken, begint zich, volgens TEN KATE (*Gemeenschap tusschen het Gottisch en Nederduitsch*), eerst in de achtste eeuw te vertoonen. Immers het Gothisch heeft, om het verledene eener handeling aan te duiden, nog maar blootelijk (wel te verstaan in het actief) het imperfectum, gelijk het ook het futurum mist. Vreemd was het mij daarom onlangs in een hoogduitsch boek te lezen, dat tegenwoordig in sommige opperduitsche volksdialecten doorgaans alleen de vorm des perfectums genomen wordt. — Licht verwacht men voorts *zijn* en *hebben* in het vormen des perfectums, en trouwens niet altijd is in dezen het gebruik eenparig, terwijl men tevens bij sommige onzer werkwoorden beurtelings beide gemelde hulpkrukken onder den arm nemen kan, om in hunne lamme conjugatie op voort te strompelen. Zegt men toch niet vrij onverschillig: »ik heb gevolgd, en ik ben gevolgd,» ja, hoort men in den volksmond nog zelfs wel niet somwijlen »ik heb daar of daar geweest,» dat evenwel thans in den beschaafden stijl voor eene grove feil wordt uitgekreten? En te recht. Hoewel toch onze engelsche en deensche taalneven, gelijk mede onze fransche bureu regelmatig »ik heb geweest (*I have been, jég har vaeret, j'ai été*)» schrijven, ja ook onze oudste nederlandsche auteurs dit van 's gelijken doen, conjugeert men bij ons nu echter, evenals bij de Hoogd. en Italianen, reeds sedert eeuwen het perfectum van *zijn* niet meer met *hebben*, maar met *zijn* zelf, hetgeen mij ook natuurlijker voorkomt. Natuurlijker voorwaar, dan dat, — om op iets anders over te springen — wat het stuk der modi betreft, WEILAND ons als vorm van den subjunctivus regelmatig de *e* opdringt, *ik bemin, ik had* b. v. als indicativus, *ik beminne, ik hadde* als subjunctivus. Eilieve, waar vindt men dat gebruik streng in acht genomen? En bezigen alle vroegere schrijvers die aangelaschte *e* niet zoowel in de aantoonende als aanvoegende wijze? Is tevens die *e* niet een allergebrekkeligst huismiddeltje om beide wijzen van elkaar te doen onderkennen? Blijft de medicijn toch niet zonder werking, waar het geldt b. v. om den indicativus »wij of zij beminnen» van den subjunctivus »wij of zij beminnen» te onderscheiden? Blijven de uitgangen der conjugatie niet dezelfde, of men zegt: »wij en zij beminnen elkander,» en »ik weet niet, of wij en zij elkander bemin-

nen," schoon intusschen de laatste zinsnede eene subjunctieve betekenis bezit en men in het Latijn dus daar ook den vorm des subjunctivus bezigen zou? Neen, op enkele uitzonderingen na, bezitten wij tegenwoordig geen' afzonderlijken uitgang voor den gemelden modus. Het al of niet aanstaarten der *e* is bloot werk van welluidendheid, en zoo er nog iets is, dat grammaticaal den subjunctivus aanwijst, is het alleen, gelijk BILDERDIJK te recht, geloof ik, heeft opgemerkt, de veranderde woordenschikking. Eene andere zaak is het bij de Hoogduitschers. Die nemen hun' zoogenaanden *Umlaut* of vocaalwijziging te baat. *Ich hatte* b. v. is indicatief, *ich hätte* subjunctief. Doch ook die *Umlaut* laat hen nog honderdmaal in den steek. Kortom, de *hedendaagsche* deutsche talen zijn in al die vormen van conjugatie lam, kreupel en gebrekkig. Met de romansche is het hier en daar iets beter gesteld, hoewel toch over het algemeen allen den hoed moeten afnemen (men veroorloof mij de wat burleske personificatie) voor de zoo nauwkeurige als welluidende uitgangen, waarmede het Grieksch en Latijn wijzen, tijden en personen onderscheidt.

Andere Cacographische voorbeelden hebben betrekking tot het gebruik van den zoogenaanden infinitivus rectus en obliquus, tot het verkeer al of niet inlasschen van *om*, tot onze quasi participia futura passiva, als b. v. *een te lezen* of *te hooren verhaal* enz., (door BILDERDIJK hevig aangetast, door KINKER manhaftig en glorieus verdedigd), tot de vraag, wanneer men bij de vorming des perfectums in sommige gevallen den daar meer onorganischen infinitivus, gelijk GRIMM hem noemt, wanneer het participium gebruiken moet, b. v. *ik heb willen schrijven*, " *ik heb getracht te schrijven*," waarin het gebruik bij ons alweër op twee gedachten hinkt, enz. enz. Dit alles zijn punten, die door onze taalkenners, als TEN KATE, HUYDECOPER, LELYVELD en een aantal anderen vroeger reeds meer of minder uitvoerig behandeld zijn, maar waarover nog hier en daar een nieuw licht kan verspreid worden door de fakkel, welke de zoo evengemelde hoogduitsche Geleerde in de donkere hollen van alle oud- en nieuwduitsche talen en tongvallen ontstoken heeft. Van het langdurig proces, over *laten wij*, of *laat ons* gevoerd, behoeft hier niet gesproken te worden. Velen keuren beide uitdrukkingen goed, doch met verschillende toepassing.

Omtrent de kleinere rededeelen, als voegwoorden, bijwoorden, voorzetsels, telwoorden enz. komt weinig in de Cacographie voor, of het moet zijn wat het verschil van spelling betreft tusschen *nog* en *noch*, *na* en *naar*, *doch* en *toch* enz., thans algemeen in zwang en ter zinsonderscheiding nuttig, schoon onzen vaderen onbekend. Sla.

toch maar onzen Statenbijbel op, Lezer, en zie of gij niet altijd, wat ook die woorden beteekenen mogen, alleen *doch*, *noch* en *na* geschreven zult vinden, gelijk ook nooit *toen*, maar altijd *doe*, welk laatste in den grond de ware etymologische schrijfwijze was. En blijven de Hoogduitschers niet nog altijd *doch* en *noch* voortschrijven, terwijl ook hun *nach* zoowel ons *na* (*post* in 't Latijn) als ons *naar* (*ad*, *secundum*) beteekent? Meer in den aard der taal gegrond is het verschil tusschen ons *maar* en *doch*; ten minste men gevoelt, dat men niet altijd het eerste tegen het tweede verwisselen kan. Lichter het tweede tegen het eerste, ja, het onderscheid is in dit geval meestal zoo gering, dat ik, die vroeger tegen *doch*, om zijn *dog-*, dat is, hondachtige geaardheid en roghelend keelgeluid, een' verschrikkelijken' weërzin had opgevat, in mijne uitgaaf van BLAIR bijna alle *dochs* uit hun ambt gejaagd en de veel welluidender *maars* er voor op het regeeringskussen gezet heb; eene pekelsonde, waarover ik later, toen die afkeer tegen het arme *doch* bij mij geweken was, vrij wat knaging in mijne consciëntie gevoeld heb. Op de regeering van *behalve*, *uitgenomen* en zulke soort van voorzetsels, waarmede men het hoogduitsche *ausser*, het engelsche *but*, het latijnsche *praeter* en *praeterquam* vergelijken kan, over het onderscheid tusschen *ten*, *ter*, *te* en wat dies meer zij, is ook hier en daar gezinspeeld. Jammer maar, dat ons taalgebruik in vele dezer stukken nog geene vastheid heeft.

§ 5.

Enkele Cacographieën komen ook voor van eene verkeerde woord- of woordenschikking. De beschouwing der verschillende woordenschikking in verschillende talen is hoogstbelangrijk, en de talen van Europa in dat opzicht tegen elkaar te vergelijken, gelijk b. v. JENISCH gedaan heeft, beloont wel de moeite. In mijne Aanteekening op BLAIR is er, gelijk ik hierboven reeds zeide, iets van aangestipt, dat tot eene breede verhandeling zou kunnen uitdijen. Meer en meer wordt in onze tegenwoordige nederlandsche woordplaatsing het beginsel van geleidelijke duidelijkheid heerschend, b. v. om bij elkaar behoorende uitdrukkingen niet, als in het Latijn, gelijk een knipper- of tippelpel dooreen te werpen, maar zoo dicht mogelijk bijeen te zetten, zelden accusatieven vooraan te plaatsen, daar anders die naamval zich zoo moeilijk van den nominativus onderscheiden laat, enz. enz. De Hoogduitschers veroorloven zich in dezen meer vrijheid en kunnen dit ook doen door hunne wat nauwkeuriger vormen van declinatie. Ten gevolge dan ook der gewoonte, die wij van die ge-

leidelijke, den Franschen nagebootste duidelijkheid hebben, dunken ons woordschikkingen, als die, welke ik uit voss aangehaald heb, stijf en niet aanbevelenswaardig in onzen stijl. Men denke deswege niet, dat ik ze in het Hoogduitsch geheel afkeur of dat ik den trefselijken voss er om door de spitsroeden heb willen jagen. Het is evenwel waar, dat velen in Duitschland zelf zich in 's Mans gewrongene constructiën niet hebben kunnen vinden, zooals ik in BLAIR daarvan het eene en andere gezegd heb. KLOPSTOCK echter in zijne anders zoo heerlijke Oden haspelt de woorden nog veel erger dooreen, welke Dichter (gelijk ik onlangs ergens las) van den anderen kant niet eens gedooogen wilde, dat men in proza den tweeden vóór den oersten naamval plaatste, ja, dadelijk een boek knorrig uit de hand wierp, als hij daarin b. v. "dier moeder teedere liefde," in steê van "de teedere liefde dier moeder" geschreven vond. Nu, TEN KATE verwerpt zoo iets ook als gemaakt en stijfklinkend, wat ik hem in onrijm over het algemeen wel wil toegeven, mij echter deze en gene uitzonderingen voorbehoudende. De Denen plaatsen den genitivus vooraan, gelijk men bij LANGE-ABRAHAMSON zien kan. Niet veel aanbeveling verdienen zoodanige woordschikkingen, als b. v. in het begin van N°. 4 op bl. 38 voorkomende, waarbij men niet recht weet, of een adjectief of participium tot een' eersten nominativus, dan wel tot een' volgenden accusativus behoore. Ze zijn goed in het Grieksch en Latijn, kunnen ook nog vrij duidelijk soms in het Fransch zijn; doch zijn grammaticaal genomen, in het Hollandsch en Hoogduitsch (minder misschien in het Deensch), altijd dubbelzinnig. Gelukkig, dat de zin zelf nog al dikwerf het verstand des lezers te hulp komt. Trouwens, hoe dikwerf moet die zin ons bij het onbuigbare onzer adjectieven en participiën, hetzij ze conjunctief, hetzij relatief geplaatst zijn, uit den nood redden! Elke bladzijde zoude anders van onverstaanbaarheden wemelen. Als VONDEL b. v. den gestorvenen HUGO DE GROOT: "den mond van 't heilig recht, door THEMIS zelf beweend" noemt, begrijpt elkeen, dat *beweend* op den mond en niet op heilig recht slaat, maar is het grammaticaal duidelijk? Draagt *beweend* eenige liverei, dat is, heeft het eenig naamvals- of geslachtsteeken, waaraan men zien kan, van welk substantief het de knecht is? In dat opzicht zijn de duitsche talen alles behalve vooruitgegaan. Oudtijds toch hadden in haar de adjectieven en participiën, ook wanneer zij absoluut en relatief of als praedicaat achter het werkwoord stonden, nog eenig kenmerk van numerus en casus, evenals of men nu, wil ik maar eens stellen, van een' man zeide: "ik heb hem *beminden*," van eene vrouw, "ik heb haar *beminde*". Tegenwoordig echter blijft *bemind*, om het

even, of het op man, vrouw, of kind, op één' of op meer personen sla, altijd onverbuigelijk, en zoo ook *groot*, *goed* en alle verdere adjectieven in stellingen als b. v.: »hij, zij, het is groot, zij zijn groot enz." De Denen evenwel onderscheiden hier nog eenigermate geslacht en getal, h. v.: *Fruen er artig*. *Barnet er artigt*. *Pigernere artige*. (De vrouw is aardig of beleefd, het kind is aardig, de meisjes zijn aardig). — Wij trokken zoo even in bedenking, of de duitsche talen wel gewonnen hebben door de gemelde onverbuigelijkheid en of de woordenschikking er nog niet meer gebonden door geworden zij. Ditzelfde mogen wij ook vragen met opzicht tot de adjectieven en substantieven in conjunctieve stellingen. In onmiddellijke vereeniging, namelijk, met een substantief kan het adjectief niet meer, gelijk voorheen, ook achter dat substantief geplaatst worden, maar komt er altijd vóór te staan. Dus niet: »de man goede," maar »de goede man," niet »vader onze," maar »onze vader," niet »een meisje mooi," maar »een mooi meisje." Dit geldt evenzeer bij de Hoogduitschers, Denen enz. als bij ons; want hoezeer thans UHLAND en soortgelijke balladen-dichters in Duitschland zich, evenals MILTON en vroegere engelsche Poëten, wel eens in hunne verzen de achteraanplaatsing des adjectiefs of des adjectivalen pronomens veroorloven, om kunstmatig daardoor eene zekere ouderwetsche kleur aan hunnen stijl te geven, heeft dit bij het publiek echter weinig bijval gevonden, en kan dus den regel in dezen niet omverstootten. Evenmin pleiten tegen dien regel enkele uitzonderingen, die bij ons nog wel eens voorkomen. Men hoort b. v. nog wel eens »vriendlief, meisjelief," in plaats van »lieve vriend, lief meisje," of, op ouden trant, »Vader onze" in plaats van »onze Vader." Ook zweert men wel bij »God Almachtig" in plaats van bij »den Almachtigen God." Misschien kan men daartoe ook ons »mijn vader zaliger," in den zin van het fransche *feu mon père*, brengen, waarbij men dan echter, en zulks wat onwaarschijnlijk, aan moet nemen, dat *zaliger* met zijn slot-*r* hier geheel op hoogduitsche wijze en onhollandsch verbogen zou worden, en voor »mijn zaliger vader" (*mein seliger Vater*) staan; eerder achten wij de uitdrukking bij verkorting voor: *van zaliger gedachtenis*. Uitdrukkingen als ALEXANDER *de Groote*, KAREL *de Dikke* en soortgelijke behooren meer in eene andere rubriek te huis. Genoeg, het adjectief, zonder tusschenkomend werkwoord bij een substantief gevoegd, duldt tegenwoordig bij ons geene naplaatsing. Slaan wij echter onze schrijvers uit de dertiende en veertiende eeuw op, zoo vinden wij zulks bij hen niet zeldzaam, ja, zelfs nog in de dagen van HOOFT en VONDEL is die woordenschikking niet geheel buiten zwang, vooral bij HOOFT en in VONDELS oudere gedichten. In de vroegere oud-

duitsche talen en dialecten komt zij zeer dikwerf voor, schoon evenwel GRIMM beweert, dat zij altijd meer latinistisch en poëtisch, dan echt-duitsch en in den prozastijl geldig geweest is. Dit echter daar gelaten, zeker is het, dat door den tweederlei stand, welken onze Ouden aan het adjectief soms nog geven konden, zij eene meerdere verscheidenheid aan hunne woordenschikking konden bijzetten. En verscheidenheid behaagt. Dragen wij uit dien hoofte in andere gevallen dan ook zorg, om aan de duideljkheid en geleideljkheid van schikking die verscheidenheid niet al te zeer ten offer te brengen. Zoo kan ik, evenmin als BILDERDIJK, mij met HUYDECOPER (meen ik) vereenigen, die woorden als *hieraan, daardoor, daarom* en soortgelijke niet wil gescheiden, b. v. niet wil gezegd hebben: »ik heb hier nog niets van gehoord,” in plaats van »ik heb hiervan nog niets gehoord.” En, moge dit ook alhier of daar, waarom zou het overal gepast zijn? Vrijheid, blijheid. Ziedaar eene leer, waarop en het vroeger schrijfgebruik en de dagelijksche wijze van spreken het zegel drukken! Scheiden Engelschen en Denen niet dikwerf nog veel stouter? Zegt men b. v. niet in het Engelsch onverschillig: *The man, of whom you are speaking* (»de man, van wien gij spreekt”) en: *the man, whom you are speaking of* (»de man, wien gij spreekt van”), ja, zelfs met eene stoute ellipsis des relatiefs er soms nog bij: *the man, you are speaking of* (»de man, gij spreekt van”)? En leert LANGE-ABRAHAMSON (bl. 376) ons niet, dat men in het Deensch zoowel zegt: *Huset, i hvilket han boer* (»het huis in hetwelk of waarin hij woont”) en: *huset, hvilket han boer i* (»het huis, hetwelk hij woont in”)? Of zonder relatief *huset, han boer i* (»het huis, hij woont in). Waarom in dergelijke plaatsingen niet veeleer de ongedwongenheid dezer onzer nederduitsche taalneven dan de stijfheid onzer hoogduitsche taalbroeders ten voorbeelde genomen? Moeten wij ons hier in het keurslijf dezer laatsten laten rijgen, zoo veroordeele men ook, dat wij op zijn Deensch soms zeggen: »geheel of gansch de stad” in plaats van: »de geheele of de gansche stad,” alleen welke laatste wijze van uitdrukking aan gindsche zijde des Rijns patent heeft bekomen.

§ 6.

Een boek, zoo dik als een der dikke deelen van GRIMMS reuzenwerk, ware te schrijven over het stuk van Graecismen, Latinismen, Gallicismen, Anglicismen, Germanismen en hoe al die verdere *ismen* heeten mogen, van welke in de Cacographie enkele voorbeelden zijn bijgebracht. Van Graecismen zullen wij maar zwijgen. Wie op deze

ter jacht gaan en ze bij dozijnen vangen wil, kieze tot zijn jachtveld maar de vertaling van het Nieuwe Testament in onzen Statenbijbel. Ook Latinismen zullen ons spoedig in onzen stijl niet veel meer ergeren, want men bezondigt zich (Philologen van beroep zonder ik uit) hoe langer hoe minder aan het lezen en schrijven van Latijn, een verzuim, helaas, dat aan de geleerdheid in ons land — ik spreek niet van die van groote landen — den doodsteek geeft. Intusschen zijn op dit oogenblik Latinismen nog zoo geheel vreemd niet bij ons, gelijk dan ook over het algemeen de latijnsche taal aan de Nederduitschers en aan de overige Teutonen eene menigte van achtervoegsels, woorden, spraakwendingen en grammaticale vormen gegeven heeft, die thans sedert eeuwen het burgerrecht verkregen hebben en wier latijnsche gelaatstrekken geheel in de deutsche versmolten zijn. Er ware kans daarover voor de liefhebbers eene lijvige verhandeling ter wereld te brengen. Het valt evenwel dikwerf zeer moeilijk bepaald te zeggen: deze of gene spraakvorm is van latijnschen oorsprong. BILDERDIJK heeft daar soms wel eens wat te veel met de breede bijl, gelijk men het noemt, ingehakt. Trouwens een zot, die 's grooten Dichters zoo veelvuldige historische, philosophische en philologische machtspreuken voor apodictische Evangeliën opneemt! — Wanneer wij echter tegenwoordig van Latinismen spreken, verstaan wij er door niet dergelijke sedert eeuwen in onze taal gepatenteerde latijnachtige woorden en vormen, maar de zoodanige, die ook nog heden bij ons taaleigen strijdig moeten aangezien worden, gelijk b. v. als men onophoudelijk naar romeinschen trant *Ablativi absoluti* of daarmede overeenkomstige op zich zelf staande spraakwendingen gaat gebruiken, als men telkens perfecta voor imperfecta bezigt, den zoogenaamden *Infinitivus cum Accusativo*, in plaats van *dat* enz. enz. Ik sprak daar van absolute ablatieven. Men weet, hoeveel onschuldige inkt over dat onderwerp door HUYDECOPER, VAN LEEUWAERDEN en vijf en twintig anderen bij ons vergoten is; doch men kan er nog nieuwe stroomen van dat gietelijk git, gelijk HOOFT den inkt noemt, bijplengen en het geheele proces misschien nog eens weér in appèl brengen, als men al datgene te baat neemt, wat GRIMM met verwonderlijke geleerdheid uit een aantal germaansche en romanische talen over absolute casus heeft aangevoerd. Wij willen ons echter in het meer theoretische gedeelte van dit geschil hier niet verdiepen, terwijl wij, wat het practicaal gebruik betreft, slechts opmerken, dat, hoezeer wij eene menigte latijnsche absolute ablatieven, niet zonder jammerlijk ons taaleigen te verwringen, letterlijk kunnen vertalen, daarom niet echter alle dergelijke absolute naamvallen — men noeme ze dan nominatieven of ablatieven — in onzen stijl verwerpe-

lijk zijn. Of klinkt het onhollandsch, als ik zeg: »Dit gedaan zijnde, ging men tot iets anders over.» (*Hoc facto, ad aliud quid transierunt*). In 't voorbijgaan zij hier aangestipt, dat het voorbeeld van een' ablativus absolutus uit het Latijn door TEN KATE (l. 384) bijgebracht. *Hoc illo agente, capiebat* enz. (Dit doende, overviel hem) gebrekkig is, daar in goed Latijn hier zou moeten staan: *Hoc illum agentem capiebat, v. c. somnus*. Ook het verbod van geen' infinitivus oom accusativo of eenigszins daarnaar zweemende uitdrukkingen in onzen stijl te gebruiken is niet zoo streng, dat ik b. v. niet zou mogen zeggen: »hij verklaarde, daar nooit van gehoord te hebben,» in steê van: »dat hij daar nooit van gehoord had.» Verg. REIZIUS, *Belga Gracee*, bl. 387. De versregel echter uit VONDEL, bij HUYDECOPER (Pr. II. 309) voorkomende, verdient de kritische roede. Vraagt men, of in de oud-duitsche dialecten niet meermalen onbepaalde wijzen met den vierden naamval voorkomen, zoo antwoord ik, naar GRIMMS aanmerkingen daarover te oordeelen, ja. Dit geldt ook van de wat latijnachtig schijnende uitdrukkingen: »ik hoorde hem zeggend, ik zag hem lezend" (»voor »zeggen, lezen"), die bij onze Ouden geheel niet onbekend en volgens LANGE-ABRAHAMSON in het Deensch ook nog zeer gebruikelijk zijn.

Bij onze nabuurschap en daar in een deel der oude Nederlanden werkelijk het Fransch de moedertaal was, als ook ten gevolge der regeering van het bourgondische huis en wat dergelijke omstandigheden meer zijn, is het niet vreemd, dat de gemelde bevallige modespraak van alle tijden herwaarts een' grooten invloed op onze taal geoeffend heeft, en dat daardoor, na het Engelsch, het Hollandsch misschien wel de meest geromaniseerde tak van den germaanschen taalstam is. Zulks blijkt uit de uitspraak en het gebruik van sommige letteren, uit een aantal achtervoegsels, als *ier, age, es, ein, eeren* enz., die wij aan echt-duitsche woorden hechten en die den Hoogduitscheren en anderen Teutonen achter zulke woorden meer vreemd zijn, uit de wijze, waarop wij zoo vaak den genitivus meer het voorzetsel van omschrijven, »de zoon van den vader" b. v., waarvoor men in goed! Hoogduitsch alleen »de zoon des vaders" zou mogen zeggen; uit het veelvuldig gebruik der participiën *hebbende* en *zijnde* (*ayant, étant*), waarvan de Hoogduitschers wars zijn, en uit meer andere dergelijke syntactische eigenaardigheden van onzen stijl, die volkomen het fransche merk en stempel dragen en waarover eene belangrijke verhandeling te schrijven ware, indien in dit lande de dergelijke verhandelingen op lezers rekenen konden. Voeg hier die menigte van hollandsche woorden bij, die, schoon onkundigen hun dit

niet zullen aanzien, echter allen fransche overloopers zijn, den ouden Germanen meerendeels onbekend; b. v. *bres*, *rivier*, *kans*, *fier*, *rots*, *plank*, *malie*, *falie*, *peis*, *venijn*, *kalm*, *beschuit*, *gulzig*, *krant*, *manner*, *juist*, *kans*, *baai*, *balans*, *bandelier*, *ledekant*, *blaam*, *dagge*, *flambouw*, *fleur*, *flits*, *fruit*, *forsch*, *fout*, *gids*, *golf*, *kaap*, *kabinet*, *kales*, *karonje*, *lommer*, *monster*, *rantsoen*, *fatsoen*, de werkwoorden *veinzen*, *peinzen*, *fronsen*, *kastijden*, *paaijen*, *tassen* en soortgelijke, de op franschen trant samengestelde uitdrukkingen *schoonvader*, *schoonmoeder*, *kleinkind*, *vroedvrouw* enz. (*) Kortom, overal is de fransche kleur, die taal en stijl bij ons genomen hebben, zichtbaar. Die kleur is nu echter eenmaal daar, en waarom zouden wij ze weêr wegwrijven? Misstaat ze? Dit ware ook even onmogelijk, als dat de Engelschen hunne thans geheel romanisch-germaansche taal weêr tot de oude angelsaksisch-duitsche geaardheid terug wilden brengen. Doch deswege moeten wij evenwel de fransche verw niet verhoogen door ook thans nog aan nieuwe Gallicismen ons schuldig te maken; eene zonde intusschen, die velen in onzen tijd, waarin zoo druk Fransch gelezen en gesproken wordt, maar al te zeer op hun gewisse laden en in wier strikken ook de bekwaamsten zich soms ongemerkt laten vangen. In de Cacographie zijn enkele voorbeelden van zulke Gallicismen bijgebracht, schoon het soms moeilijk blijft, ze apodictisch te bewijzen, dat wil zeggen te bewijzen, dat soortgelijke spraakwendingen bij onze goede schrijvers geheel vreemd zijn. — Van Anglicismen is bijna niet gerept. Wij loopen er toch luttel gevaar van, daar de geheele engelsche woordenschikking en de Idiotismen onzer overkanaalsche taalneven te zeer tegen de onzen indruischen. Bij onze oude schrijvers met dat al vinden wij verschillende woorden in Engelsch schijnende vormen en beteekenissen. Onder het doorbladeren der legende *Beatrÿs*, door den Heer JONCKBLOET uitgegeven, vielen mij zoo nog in het oog *stoet* voor *stond* (Engelsch *stood*,

(*) Sommige dezer woorden zijn echter oorspronkelijk van germaansche afkomst, doch naar Frankrijk uitgewandeld en van daar met verfranschte gelaatsrekken teruggekeerd. *Bres* b. v., van het fransohe *brèche*, komt zeker aanvankelijk van *breken*, in het Hoogd. *brechen*, en is dus hetzelfde als *breuk*, Hoogd. *bruch*, zooals dan ook »bres schieten» niets anders is dan eene breuk in den muur schieten. Dat indiervoege honderden van woorden door de oud-duitsche veroveraars van Gallië in Frankrijk gebracht zijn, is door WACHTER, STOSCH en anderen, en, op hun voetspoor, bij ons door den Heer HOEUFFT in een opzettelijk daartoe ingericht Woordenboek (Breda, 1840) aangetoond

spreek uit *stoet*), *surcoet* voor *overrok* (Engelsch *surcoat*), *dullijk* voor *dom*, *duwaas* (Engelsch *dull*). En zoo het bij alle onze Ouden voorkomende *saan*, in den zin van *spoedig*, *ras*, *straks*, (Engelsch *soon*), *no* voor *noch*, *were* of *wer* bij MAERL. voor *krygg*, *stryjd* (Engelsch *war*), *kwik* (levendig) Eng. *quick*, *smal* in den zin van *klein* (Engelsch *small*), *wenden*, *bewenden* voor *gaan* (in het Engelsch *I went*, d. i. *ik ging*), *scoppen* voor *honen*, *schimpen*, (dikwerf in den FERGUUT gebruikt, Eng. *to scoff* en waarvan ons *schoffeeren*). Hier is nu echter bij den gemeenschappelyken oorsprong van Engelsch en Nederlandsch, die vooral ook in het Friesch nog zoo zichtbaar is (*), niets vreemds. — Sommigen (in 't voorbijgaan gezegd) mogen wel nalaten om telkens ons werkwoord *stoppen*, in den zin van het engelsche *to stop*, (Deensch *at stoppe*) te gebruiken, en van *stop wat* in plaats van *hou op*, *hou wat*, te praten. Dit heb ik hen wel hooren doen en dat *stoppen* ook reeds in vertalingen uit het Engelsch aangetroffen. Op schepen dulle men 't. — Het meeste gevaar loopen wij van duitsche besmetting; 1) om de nauwe maagschap; 2) om de onzekerheid, waarin men vaak verkeert, of eene spreekwijs al dan niet hoogduitsch heeten moet; 3) om de menigvuldige hoogd. woorden, die wij thans als zoodanig aanzien, maar die evenwel bij onze vroegere schryvers telkens voorkomen, met het gezag van welke laatsten men zich dan verdedigt; 4) omdat men ook wel genoodzaakt is, bij de behandeling van wetenschappelyke, vooral ook van wijsgeerige onderwerpen, hoogduitsche woorden en spraakwendingen over te nemen, en eindelijk 5) dewijl het altijd de vraag blijft, of bij eene overmatige vrees voor »het spook der Duitschheid, die achter 's Rijns, Eems en 's Dollards boorden grijnst" (gelijk ik het eens in een rijmpje uitdrukte), te strenge tolkantoren op de grenzen van het neder- en hoogduitsch spraakgebied aan de verrijking onzer taal niet in den weg staan, en den wetenschappelyken handel tusschen ons en onze geleerde bergburen belemmeren. Met dat al is het zeker, dat, wanneer men den slagboom niet wat dicht houdt, op het laatst allerlei vreemd hoogduitsch bedelgeboefte, en

(*) Ook in andere onzer volksdialecten echter treft men nog wel eens woorden aan met engelsche beteekenissen, b. v. het woord *piepen* hoorde ik in mijne kindschheid in Gelderland wel eens gebruiken in den zin van het engelsche *to peep*, d. i. voor den dag komen. De doorkundige HALBERTSMA moet het dus in zijnen uitmuntenden *Letterkundigen Naoogst*, bl. 77, niet te streng alleen aan den engelschen en frieschen stam toekennen.

zels een zoodanig, als wij geheel niet noodig hebben, ons spraakgebied binnendringen, de burgers van echt oud-hollandsch en vaak veel zuiverder en edeler bloed verjagen en zich zelf met zijn bastaardkroost overal innestelen zal. Onfiguurlijk gesproken, Lezer, wij hebben, bij ver gaande toegeeflijkheid, te vreezen, dat wij op het laatst niet meer weten zullen, welk eene brabbeltaal wij spreken en schrijven. Dit nu duldt de achting niet, die wij aan het erfdeel onzer Vadersen verschuldigd zijn, en het is derhalve elks plicht, geene hoogduitschachtige woorden of spraakvormen dáár te bezigen, waar wij of gepaste en van eeuwen herwaarts in zwang zijnde hollandsche uitdrukkingen bezitten, of ons met eene kleine omschrijving redden kunnen. Zelfs zal een net schrijver, als hij de keus heeft tusschen twee even goede hollandsche woorden, waarvan echter het eene ons alleen, het andere ook den Hoogduitscher eigen is, in sommige gevallen het eerste boven het laatste verkiezen, om eene des te vaderlandscher kleur aan zijn' stijl te geven. Een schrijfrant namelijk kan soms wel niet rechtstreeks germanistisch zijn, maar toch niet die echt-hollandsche tint bezitten, waardoor hij zich van den hoogduitschen onderscheidt, en die men bij een' STIJL, een' WAGENAAR, een' VAN DER PALM en dergelijke bekwame penvoerders aantreft. Ik heb er in de Cacographie eenige voorbeelden van bijgebracht. En uit dit of soortgelijke oogpunten moet men ook vele der door mij aangehaalde Germanismen beschouwen. Daaronder zijn er toch, die meer den schijn dan het wezen van Hoogduitsch hebben, doch waarvoor men zich evenwel dient in acht te nemen, naar den regel: »wacht u ook voor den schijn des kwaads!" — »Dat is *richtig* gezegd" b. v. is misschien wel niet met germaansche besmetting aangetast, ten minste TEN KATZ bezigt *richtig* in dien zin ook wel; maar met dat al is »dat is *juist* gezegd" toch altijd een Hollandsch, minder aan opspraak onderhevig, hoe bastaardachtig dat woord *juist* (van 't latijnsche *justus*, fransch *juste*) ook zijn moge. — Daarom schuile men ook niet te veel achter het schild onzer vroegere schrijvers, en, als een aanvanger beschuldigd wordt van naar den germanistischen mutsaard te rieken, zoo zegge hij niet lichtvaardig: ja, maar VONDEL of HOOFT gebruiken dat woord ook wel, of dat wordt ook zoo in den Statenbijbel gezegd. Hoeveel hoogduitschachtige woorden en wendingen toch vóór een paar eeuwen nog in zwang waren, kan uit het staaltje blijken, op bl. 48 gegeven en dat ik met bewijzen *beleggen* (om een germanismus te maken), of, op zijn Hollandsch, *staven* kan. En klimt men nog hooger op, komt men tot onze schrijvers uit de dertiende en veertiende eeuw, zoo krielt het, zal men zien, van Hoogduitsch schijnende woorden, gelijk

b. v. STOKE of andere zijner tijdgenooten, door HUYDECOPER op hem aangehaald, *vroomen* op zijn Hoogduitsch voor *baten* gebruikt (II. 486), *nie* voor *nooit* (II. 215), *lise*, Hoogd. *leise*, voor *zucht* (III. 233) waarvan HOOFT in den *Gerardt van Velzen* nog *lizelij* voor *zachtjes* heeft, *kume* Hoogd. *kaum*, voor *nauwelijks* (II. 186), *Jonkfer (juffer)* (II. 148), *Zonavond (zaterdag)* (II. 283), *vro* voor *blij* (II. 214), *gangen* voor *gaan* (III. 81), *anden*, Hoogd. *ahnden*, d. i. *wreken* (II. 452), *zonder* voor *maar* (I. 586) enz. enz.

Zal men al die woorden nu echter ook nog thans mogen bezigen, omdat zij voorheen gebezigd werden? Of zal men bij onze Bijbelvertalers (die trouwens veel met het hoogduitsche *kalf* in hunne vertaling geploegd hebben) nog *van iemand nastellen* (Exod. XXI: 12 en 13) voor *nazetten*, *lagen leggen*; van *onderlaten* (Habak. I: 4) voor *nalaten*; van *ontuenden* (Levit. V: 16) voor *ontureenden*; van *gewand* (Ezech. XXVII: 20) voor *gewaad*; van *ontbieden* (Genes. I: 16) voor *doen weten*; van *ontwee* (Ps. XLVI: 10) voor *in stukken*; van *schrijven* telkens voor *schreeuwen*; van *gans en gaar* (Jez. LVI: 3), dat intusschen HUYDECOPER ook nog wel gebruikt, spreken mogen? Ik twijfel er zeer aan. Ten minste ik raad jongen lieden, die nog zonder eenig letterkundig gezag zijn, zich met dat zoo bovenlandsch uitzierende gespuis niet in te laten, vooral niet, als zij even goede of bijna even goede meer hollandsche uitdrukkingen te baat kunnen nemen. Zoo b. v. ook al VONDEL nog wel eens van *Anime* moge spreken, laat hen liever meer op zijn Hollandsch *min*, *voedster* of *zoogster* zeggen. Doch het is hier de plaats niet om over dat onderwerp breedvoeriger uit te weiden. Ook al weêr over dat stuk ware eene belangrijke Verhandeling te schrijven, die echter wel spoedig tot de kaas- en komenijwinkels verwezen, of *zum Abtritt*, gelijk de Hoogduitschers het oord heeten, waar de Keizer te voet moet gaan en dat de Denen *lille huus* (klein huis) noemen, gedoemd zou worden. Over Germanismen hier sprekende, herinner ik mij deze en gene woorden wel eens verkeerd als zoodanig gebrandmerkt te hebben gezien. Zoo verwerpen sommigen onzer Aristarchen (die wij in het voorbijgaan raden eens de kleine vierduizend bladz. van GRIMMS reuzenwerk door te bladeren) *doelmatig*, als te veel naar het Duitsche *zweckmüssig* riekend en als onjuist. *Doeltreffend* moet het altijd zijn, schreeuwen ze. Ik wenschte echter wel eens te weten, Heeren! waarom men niet even goed *doelmatig* zou kunnen bezigen als het oude *regelmatig*, *onregelmatig* en een dozijn soortgelijke composita, en tevens, of *doelmatig* niet zeer juist uitdrukt, dat iemand, bij het mikken op iets, zijn oogenmaat goed genomen, goed met zijne oogen den afstand en de richting afgemeten heeft, hoe hij schieten moet?

Of hij daarom het doel treffen zal, moet de uitkomst leeren, want toevallige omstandigheden kunnen het treffen buiten zijne schuld verhinderen. Een jager legt naar alle regelen der kunst op een' daar zittenden vogel aan, doch juist, terwijl hij op den trekker des geweurs drukt, vliegt de vogel weg. Hij mist, maar heeft hij daarom niet *doelmatig* aangelegd? CICERO b. v. had voor MILO zeer doelmatig, maar toch niet doeltreffend gesproken. Het schot, hoe goed gemikt, stuitte af op de verbittering van MILO'S vijanden. *Doeltreffend* drukt dus meer uit dan *doelmatig*; doch het laatste kan op zijn' tijd zoo goed, ja, meer naar waarheid en wanneer ten minste iemand van zijn eigen werk spreekt, dikwerf bescheidener gezegd zijn dan het eerste. Vergelijk hier YPEIJ, *Bekn. Gesch.*, D. I. bl. 560. Ook *uitoefenen* voor *oefenen* is wel eens door kundigen voor wat germaansoh gekleurd aangezien. Is echter in die samenstelling iets oud-hollandsch en bevordert zij niet zeer de zinsonderscheiding? *Zich oefenen* is geheel iets anders dan zijne *plichten uitoefenen*, dat is, en ze oefenen en dat naar buiten af doen blijken. *Oefenen* ziet meer op personen, *uitoefenen* op zaken. Men oefent soldaten, beoefent kunsten, oefent plichten uit. Gebruikten ook al vroegere schrijvers dit woord niet zelden, eilieve, bezigden zij *bewonderen*, voegden zij *tot bij strekken*, of zeiden zij niet: »hij strekte hem een' vader" voor »tot een' vader?" Wat zouden wij niet ter poort moeten uitjagen, indien wij juist als onze vaderen schrijven en spreken wilden?

§ 7.

Wat de volgende Cacographieën over verouderde, over te willekeurig nieuw gesmede, over bastaard- en andere woorden betreft... doch, Lezer, alle wijsheid of dwaasheid, die ik nog verder in deze Aanteekeningen mocht willen en kunnen uitkramen, (en het kon licht nog eens zooveel dan het hier reeds aangestipte worden) moet ik in de pen houden. Het boek wordt anders te dik, en mijn Uitgever is geen liefhebber van lijvige boeken. Ook zouden jongelieden er eene te dure en zware vracht aan hebben, om het op de collegiën mede te slepen. Neem het dus met deze weinige Aanteekeningen bloot als een proefje voor lief! Gij ziet, dat ik over taal en stijl niet lichtvaardig heenloop, al moge het, helaas, dan bij mij zelve al dikwerf zijn: *Video meliora proboque, deteriora sequor*. — (Over de onderwerpen, in deze en de volgende §§ behandeld, kunnen met vrucht andere werken van den Hoogleraar LULOFS geraadpleegd worden, en met name zijne *Nederlandsche Spraakkunst, Stijl- en Letterkennis*, en *Nederlandsche Redekunst, of Grondbeginselen van Stijl en Welsprekendheid*, beiden in 1831 en nu opnieuw herdrukt.)

I N H O U D.

	Bladz.
§ 1. Eenige feilen tegen eene zuivere en bevallige uitspraak van het Nederlandsch	7.
§ 2. Eenige feilen tegen de meest gebruikelijke spelling	9.
§ 3. Eenige feilen tegen het vormen en gebruiken van samengestelde woorden of composita, tegen de getallen, de geslachten, enz.	13.
§ 4. Eenige feilen tegen de werkwoorden en het gebruik der kleinere rededeelen	27.
§ 5. Eenige gebrekkige, of ten minste niet zeer verkieslijke woordenschikkingen	38.
§ 6. Eenige barbarismen. — Latinismen. — Gallicismen. — Anglicismen. — Germanismen.	43.
§ 7. Bastaardwoorden.	56.
§ 8. Willekeurig en noodeloos nieuw gesmede woorden	58.
§ 9. Groningsche Provincialismen	59.
§ 10. Stijl met veel verouderde woorden	61.
§ 11. Al te poëtische woorden in een' eenvoudigen Stijl .	62.
§ 12. Duisterheid en dubbelzinnigheid van Stijl, enz. . .	63.

	Blz.
§ 13. Ongebruikelijkheid of mindere gebruikelijkheid van Stijl, enz.	67.
§ 14. Ongepastheid of onvoegzaamheid, onnauwkeurigheid en onjuistheid van Stijl, enz.	69.
§ 15. Bovenmate lange of verwarde zinnen en perioden, enz.	73.
§ 16. Berispelijke Pleonasmen en Ellipsen in den Stijl. .	76.
§ 17. Ongepaste vermenging van figuurlijke en onfiguurlijke uitdrukkingen, enz.	81.
§ 18. Feilen tegen Welluidendheid en den zoogenaamden Numerus in den Stijl, enz.	86.
§ 19. Verder gebrek aan Numerus of Prozamaat, enz. .	90.
§ 20. Gebrekkige uitdrukkingen en volzinnen, aan nederlandsche schrijvers ontleend.	92.

AANTEEKENINGEN EN TAALKUNDIGE OPMERKINGEN.

Op § 1 . . .	Blz. 103.
» § 2 . . . »	106.
» § 3 . . . »	108.
» § 4 . . . »	134.
» § 5 . . . »	140.
» § 6 . . . »	143.
» § 7 enz. . . »	150.

